

Chiến Lật Chi Hoa

Contents

Chiến Lật Chi Hoa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	71
11. Chương 11	77
12. Chương 12	84
13. Chương 13	91
14. Chương 14	97
15. Chương 15	105
16. Chương 16	113
17. Chương 17	121
18. Chương 18	125
19. Chương 19	132
20. Chương 20	141
21. Chương 21	147
22. Chương 22	153
23. Chương 23	161
24. Chương 24	168
25. Chương 25	174
26. Chương 26	180
27. Chương 27: Phiên Ngoại	187
28. Chương 28	194
29. Chương 29	201
30. Chương 30	206
31. Chương 31	211
32. Chương 32	215
33. Chương 33	219
34. Chương 34	224
35. Chương 35	229
36. Chương 36	233
37. Chương 37	237
38. Chương 38	242
39. Chương 39	247
40. Chương 40	253
41. Chương 41	258

42. Chương 42	264
43. Chương 43	270
44. Chương 44: Phiên Ngoại	278

Chiến Lật Chi Hoa

Giới thiệu

Edit: Fuu_Kaze. Thể loại: cường cường, hắc bang với cảnh sát, ngược tâm, HE. Hắc sinh ra như mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-lat-chi-hoa>

1. Chương 1

“Nè nè! Nhìn kìa, thầy Nguyên kìa.”

“Thấy rồi thấy rồi, hôm nay cũng như mọi ngày, đẹp trai vô cùng nha!”

“Thầy Nguyên là số dzách nha! Vừa dịu dàng lại tốt bụng, rất hay thấy thầy dắt người già qua đường lắm đó.”

“Đúng rồi đúng rồi, thầy Nguyên mà cười rộ lên là đẹp miễn chê.”

Sáng sớm, các quý bà quý cô đi chợ đi làm đều dỗi mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng đợi ở trạm xe ven đường. Tiếng khen ngợi trầm trồ không ngớt.

Thân hình siêu chuẩn, khuôn mặt tuyệt đối có khí chất, áo sơ mi trắng rất bình thường vẫn không làm giảm hình tượng người mẫu tuyệt hảo. Nhìn chung thì tuy hơi gầy, nhưng thật ra dưới đồng quần áo kia lại là một cơ thể rắn chắc. Một tay cầm tập hồ sơ, tay kia giơ lên xem giờ, nhìn như rất vội vàng.

“Nghe nói thầy Nguyên vẫn còn độc thân nha!”

“Sao bà biết!? Đàn ông tốt vậy mà vẫn còn độc thân?” Gần đây trên đường đàn bà con gái đẹp thì không thiếu, nhưng một người đàn ông mà đủ chuẩn được ca ngợi thì như mò kim đáy biển.

“Thiệt mà! Cháu của tôi ở cạnh nhà, trước giờ chưa hề thấy thầy mang bạn gái về nhà lần nào cả.”

“Ý! Vậy tôi đây không phải sẽ có cơ hội sao? Thật tốt quá! Tôi là khoái nhất dạng thầy giáo văn nhả mà còn đẹp trai như vậy.”

“Xí! Thầy Nguyên là chỉ thích dạng con gái đoan trang thực nữ. Bà hả, còn lâu!”

“Không phải đâu. Thầy ấy thích...”

Một đám bà tám bu vào nhau bàn tán kịch liệt, đợi đến khi các nàng chưa kịp phản ứng thì nhân vật chính không biết khi nào đã lên xe đi mất dạng rồi, mấy nàng đành ngồi thở dài thườn thượt.

Trên xe, anh ta chỉ quét thẻ xe buýt thôi mà cũng giống như đang cà thẻ vàng ở khu mua sắm vậy. Buổi sáng xe buýt rất đông khách, anh ta tùy ý đứng dựa vào xe, hoàn toàn lơ lửng mấy ánh mắt xẹt điện của 90% nữ giới trên xe, lúi cuí lấy thời gian biểu ra xem.

Bực nha! Hôm nay anh có tiết đầu.

Người đàn ông ấy tên là Nguyên Chiến Dã, chính xác theo miệng người ta nói, là một thầy giáo. Nhưng là so với tưởng tượng của các nàng thì có chút không đúng lắm. Thực ra là, có đôi chút...

Trên sân thể dục, tiếng rống to dai dẳng...

“Có nghe rõ không hả?! Các cậu là đội tuyển quốc gia, là tương lai là hy vọng của quốc gia. Nhà nước bỏ tiền bồi dưỡng các cậu. Chạy nhanh lên! Không được giảm tốc! Thằng nhóc phía sau làm gì đó? Rùa chạy còn nhanh hơn lũ này! Cha mẹ các cậu đưa các cậu vào đây với hy vọng tương lai sẽ trở thành cảnh sát ưu tú, không phải là thứ la cà lêu lổng lưu manh đường phố. Các cậu trước kia là cận bã cũng được, kí sing trùng cũng được, bại hoại xã hội cũng chẳng sao. Nhưng từ bây giờ trở đi, các cậu sẽ bắt đầu chạy trên con đường mới, là hiện thân của chính nghĩa hay tiếp tục làm thứ côn trùng thối thì tùy. Có nghe rõ chưa? Với tôi thì sẽ không có cái gì gọi là tình yêu thương giảng dạy gì hết. Vào đây rồi thì chỉ có tinh thần quả cảm. Không muốn sau này khi chấp hành nhiệm vụ bị người ta đánh cho tàn phế thì ngoan ngoãn mà tập luyện đi, còn không muốn cũng bị tôi đánh chết hay tàn phế thì phát huy nghị lực liều mạng cho tôi. Tương lai các cậu còn mạng ra khỏi đây thì chắc chắn sẽ thành tinh anh chân chính! Tôi sẽ luôn ở đây hoan nghênh mấy cậu trở về báo thù! Nghe rõ chưa hả?”

“Nghe rõ!”

“To lên! Phải đàn ông con trai không?”

“NGHE RÕ!!!”

Một giờ chiều, trời nắng nóng kinh người, trên sân thể dục một đám thanh niên đã liên tục chạy hơn ba mươi vòng, mỗi vòng 400 thước. Người nào người nấy đổ mồ hôi như mưa, cổ thì khô khốc, lưỡi sớm thè ra cả thước.

Nguyên Chiến Dã đứng thẳng tắp gần đó, cũng mặc quần áo thể dục, cổ đeo còi, hai cánh tay khoanh trước ngực, mắt lạnh lùng nhìn đám học trò chạy từng vòng từng vòng.

Anh vốn là huấn luyện viên lớn nhất và duy nhất của trường cảnh sát. Được toàn bộ các giáo viên công nhận là thầy giáo nghiêm khắc nhất. Anh còn có biệt danh là “Cáo đội lột Cừu.” Mấy học sinh ngày đầu đến trường nhìn thấy anh đều bị vẻ ngoài lừa gạt, cứ nghĩ chắc anh là giáo viên bình thường thôi, kết quả... trông mặt mà bắt hình dong, giờ mới biết mùi đau đớn.

“Nhanh lên! Chạy thêm mười vòng, ai về cuối tối nay không được ăn cơm!” Nguyên Chiến Dã rống lên một tiếng, đáp lại anh là đội hình càng thêm chặt chẽ. Không phải không muốn phản kháng, nhưng kết cục sẽ rất thảm. Không phản kháng thì chỉ chờ vài tiếng cũng được. Nhưng vấn đề là mở miệng nói chuyện còn không nổi, còn sức mắng người không bằng lo chạy nốt vài vòng cho xong.

Buổi huấn luyện đến chiều chấm dứt, một rừng người nằm la liệt trên sân.

Nguyên Chiến Dã chính là kiểu thầy giáo vậy đó. Thành tích tốt nghiệp trường cảnh sát của anh xếp vào hàng ưu tú. Nhưng cũng bởi vì rất ưu tú, nên bị ủy thác phải bồi dưỡng ra thêm nhiều mầm non ưu tú nữa. Ngóng trông cái ngày tốt nghiệp được ra khỏi trường thì lại bị nắm cổ làm giáo viên. Kiếp này anh vĩnh viễn cũng không lết xác khỏi cái trường này rồi. Dù cũng là làm cảnh sát đó, nhưng hiện tại lại khác xa tưởng tượng của anh đến mười vạn tám ngàn dặm.

Năm năm, suốt năm năm trời anh không lúc nào mơ tưởng mình rời khỏi cái nơi khổ ho cò gáy này. Anh muốn trở thành một viên cảnh sát chân chính. Năm năm, mọi hy vọng của Nguyên Chiến Dã hóa thành tuyệt vọng. Mỗi ngày phải cùng một đám thanh niên neho nhóc “cạnh tranh”, đến nỗi biến anh từ một thanh niên tốt thành huấn luyện viên máy móc chỉ biết tra tấn.

“Thầy Nguyên! Hiệu trưởng bảo anh ghé qua văn phòng ông ấy gấp!” Hết tiết dạy, Nguyên Chiến Dã chuẩn bị đi thay đồ, một đồng nghiệp nữ gọi anh lại.

“Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn!” anh nhìn đối phương mỉm cười.

“Không có chi! Bye bye!” nữ giáo viên ngượng ngùng cười, xoay người rời đi.

Nguyên Chiến Dã sờ sờ đầu, lăm bằm lăm bầu nói: “Khi không lại đổ mặt là sao?”

Chưa kịp thay quần áo, Nguyên Chiến Dã trực tiếp đi tới văn phòng hiệu trưởng gõ cửa, chờ được sự cho phép liền đi vào. Hiệu trưởng già hơn năm mươi tuổi mặc cảnh phục tinh thần phấn chấn, câu đầu tiên nói khi gặp anh là...

“Nhóc con, cậu phải đi rồi!”

“Phải đi?” Có trời mới biết Nguyên Chiến Dã đợi hai chữ này bao lâu, mà không biết vì sao hôm nay nghe hai chữ này, nhìn nụ cười nở rộ trên gương mặt lão hiệu trưởng già mà làm anh lạnh sống lưng. Anh xúc động muốn hỏi: Hiệu trưởng, hôm nay tôi không đi đổi sang ngày mai được không?

Những dãy phòng kín đặc song sắt, đi khoảng chừng chục thước, trước mắt cũng chỉ toàn hai màu đen xám, ngập trong không khí có mùi chết chóc. Tiếng sắt thép va chạm, tiếng gào rú ồn ào, mặt đất lạnh lẽo, những khuôn mặt cũng lạnh tanh. Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn cái vòng màu bạc ở cổ tay, nó có một cái tên khoa học là: “còng tay”. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua nơi ở của mình hiện tại, nó cũng có một tên khoa học gọi là “nhà tù”.

Đúng vậy! Anh phải đi. Từ lúc nghe hiệu trưởng nói ra hai chữ này cho đến 48 tiếng đồng hồ sau, anh liền phải đi. Nhưng là đi vô tù.

Chuyện này rốt cục là sao? Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, vừa đi theo cai tù vừa hồi tưởng. Mình được hiệu trưởng gọi vào văn phòng, sau đó ông nói với anh...

“Cậu phải đi rồi!”

“Phải đi?” Nguyên Chiến Dã sửng sốt một chút, là sao?

Hiệu trưởng cười, phẩy tay ý bảo anh ngồi xuống. Hai người mặt đối mặt, hiệu trưởng liền lưu loát nói một hơi dài.

“Thầy Nguyên, kể từ ngày cậu tốt nghiệp ở lại trường làm giáo viên, rất có cố gắng. Học trò được cậu dạy dỗ đều tốt nghiệp loại giỏi. Điểm này ai trong chúng tôi cũng đều khẳng định năng lực của cậu.” Hiệu trưởng rót Nguyên Chiến Dã một tách trà, là loại thượng hạng quý giá nhất của ông, không phải người nào hoặc dịp nào cũng được ông lấy ra đãi khách đâu.

“Mấy lời khen ngợi ông không cần nói đâu, có chuyện chính gì thì trực tiếp nói đi nha!” Nguyên Chiến Dã rất là không có tâm trạng nghe ông tăng bốc mình.

“E hèm!” Hiệu trưởng thanh thanh giọng, đưa tách trà đến trước mặt Nguyên Chiến Dã, “Lần này cấp trên có một nhiệm vụ quan trọng, bảo chúng ta tiến cử một người tài giỏi, tôi ngày không ăn đêm không ngủ suy nghĩ mãi, vẫn là thấy nhiệm vụ này giành cho cậu là hợp nhất. Thế nào? Có muốn làm không?”

Nguyên Chiến Dã nhú mày một chút, “Nếu thành công thì có được điều gì không?”

Không cần hỏi nhiệm vụ gì, không cần biết nó nguy hiểm ra sao, anh chỉ muốn biết nếu thành công thì có thể thoát khỏi cái ngôi trường này, sẽ trở thành một viên cảnh sát chân chính.

Hiệu trưởng cười dài một hơi, “Giao thông, hình sự, quân sự, tuần tra, hộ tịch, cậu muốn làm chức nào cũng đều được!”

Đúng như ý nguyện rồi nha!!!

“Tôi làm!” chỉ cần có thể trở thành một cảnh sát thật sự, nhiệm vụ gì đều không thể làm khó anh được.

Có vẻ như sớm dự đoán được anh sẽ đáp ứng, hiệu trưởng mắt sáng rực, nhìn Nguyên Chiến Dã nói: “Tôi biết cậu rất muốn rời đi, cũng phải thôi, người như cậu mà cứ cả đời ở đây thì cũng thật lãng phí, tôi cũng

hiểu được tâm trạng muốn trở thành một cảnh sát thật sự của cậu. Cậu rất giỏi, đó là điều không thể nghi ngờ, nhưng nhiệm vụ lần này hơi khó chút, tôi hy vọng cậu có chút thời gian suy nghĩ kĩ...”

“Không cần suy nghĩ, tôi đồng ý!” Nguyên Chiến Dã chặn lời ông, “Tôi đúng là rất muốn rời khỏi đây, nhưng tôi cũng là một cảnh sát, cũng như tôi từng dạy học trò mình như thế nào là tư cách của một cảnh sát, tôi biết đạo lý này. Cấp trên tín nhiệm tôi là vinh quang của tôi, mặc kệ nguy hiểm như thế nào, khi chọn trường cảnh sát tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi!”

“Tốt!” tôi quả nhiên không nhìn lầm, tôi tin tưởng cậu tuyệt đối sẽ không làm tôi thất vọng!”

Nguyên Chiến Dã nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt ngập tràn tự tin, hỏi: “Rốt cục là nhiệm vụ thế nào?”

Hiệu trưởng lấy từ ngăn tủ ra một xấp hồ sơ đặt lên bàn, bàn tay dùng lực đập cái “chát” rõ to.

“Nằm vùng!”

Nằm vùng, từ xưa đến nay đây là một nghề được nhiều lời bàn tán. Có người nguyên rửa nó, bảo đây là lừa đảo, là bán đứng anh em. Cũng có người thì ca ngợi, bảo là xâm nhập hang ổ đã kích tội phạm. Tốt hay xấu gì thì dù sao từ xưa đến nay thì cũng không thiếu cái nghề nằm vùng.

Nguyên Chiến Dã nhìn tập hồ sơ màu đen, trên mặt có hai chữ ánh bạc “TUYỆT MẬT”!

Trán nổi đầy gân xanh.

Tuyệt mật, sao cái thứ này lại rơi trúng đầu anh chứ?

“Hiệu trưởng, vì sao cấp trên lại tìm đến trường đào tạo mà nhờ nằm vùng?” Tinh anh trong giới cảnh sát nhiều như vậy, thiếu gì người so với anh thích hợp công tác này hơn chứ?

Hiệu trưởng buông tiếng thở dài, “Đúng là cậu không hiểu. Chính xác là có nhiều người rất có năng lực nằm vùng, nhưng vấn đề địa phương nằm vùng lần này không giống, hơn nữa mục tiêu tiếp cận lại rất quen mặt phía cảnh sát. Nếu phái cảnh sát chuyên chức thì khó có thể bảo đảm sẽ không bị nhận ra, vì thế cấp trên đã nghĩ tìm một người rất có kinh nghiệm nhưng lại chưa từng thực sự là cảnh sát, như vậy an toàn hơn một chút. Cậu là cảnh sát, nhưng chưa từng lộ diện ở cảnh cục, trực tiếp nằm vùng sẽ không bị nhận ra!”

Nguyên Chiến Dã nghe xong, cũng thấy đúng đúng, nhưng mà...

“Nằm vùng ở đâu? Mục tiêu là gì?”

Hiệu trưởng đem văn kiện đến trước mặt anh. Nguyên Chiến Dã mở ra, bên trong là một tấm ảnh người đàn ông, mặc tây trang ngồi bên bàn công tác, một bộ dáng của bậc đế vương.

“Hiệu trưởng có lấy nhầm ảnh không vậy? Tôi không có xem tạp chí thần tượng.” Anh gấp hồ sơ lại đưa trả hiệu trưởng.

“Đúng vậy, đây là ảnh được cắt ra từ tạp chí. Cậu dùng tạm đi, tìm tới tìm lui cũng chỉ có ảnh này là rõ mặt nhất, đóng ảnh cấp trên đưa xuống đều nhìn chẳng ra gì, chả hiểu lữ nhiếp ảnh làm ăn thế nào nữa. Hẳn chính là mục tiêu lần này!”

Nguyên Chiến Dã mở lại hồ sơ, nhìn kĩ ảnh chụp lần nữa, trông thấy một dòng chữ nhỏ bên góc phải: Nhiếp Phong Vũ.

“Có nghe qua chưa?”

Nguyên Chiến Dã lắc lắc đầu, thực là chưa nghe qua bao giờ.

“Chưa nghe qua cũng đúng thôi, thằng nhóc này bên ngoài là biểu tượng thương nhân lịch lãm, chủ yếu làm ở lĩnh vực kinh doanh mua bán.”

“Nhìn hẳn không giống người Trung Quốc.” Nguyên Chiến Dã nhìn ảnh rồi đưa ra kết luận.

“Phải! Ông nội hẳn là người Anh, bà nội là Nhật Bản, mẹ thì người Trung Quốc...”

“Chắc, lai lắm thế!”

“Bây giờ không phải lúc bàn chuyện này, cậu trước hết nghe cho kĩ lời tôi...”

“Tôi biết rồi.” Nguyên Chiến Dã gấp lại văn kiện ném trả về trên bàn “Ngoài mặt là thương nhân đứng đắn chấp hành nộp thuế, sau lưng lại buôn lậu hàng cấm trái phép.” Người như vậy không hiểm, biết sai mà khó bắt. Thứ này đại diện cho tầng lớp nhà giàu mới nổi danh, có mấy ai khởi nghiệp làm giàu chân chính chứ.

Hiệu trưởng vuốt vuốt cằm, thẳng nhóc này vẫn là cứ nói chuyện thẳng thừng nha.

“Lời cậu nói tuy không sai, nhưng hồ sơ điều tra về Nhiếp Phong Vũ không tìm thấy dấu vết vi phạm pháp luật, thậm chí hẳn lại là một thương nhân có lương tâm...”

“Đối với tôi cũng chẳng liên quan gì nhiều, tôi phải làm gì?” Nguyên Chiến Dã bây giờ chỉ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhanh chóng được điều đi.

“Vừa rồi cảnh sát tiêu trừ một bang hội phạm tội ở Lào, đã bắt được trùm lớn, nhưng thiếu hồ sơ phạm tội của bọn chúng, nó có thể là một USB hay đĩa từ gì gì đó. Từ miệng nhân chứng tra ra được hiện hồ sơ đó Nhiếp Phong Vũ đang giữ.”

“Nhiếp Phong Vũ cũng có liên quan đến vụ án này?”

“Hiện tại chưa thể khẳng định, tất cả phải đợi tìm được hồ sơ mới biết được, trong đó có rất nhiều đầu mối giao dịch của các bang tội phạm và thương nhân, chỉ cần tìm ra được nó, sẽ có thể dọn sạch bọn nguy quân tử này. Theo tình hay lý gì thì cũng là vì dân tạo phúc!”

Vì dân tạo phúc? Nguyên Chiến Dã giương khoe miệng, bốn chĩa này anh thấy có hơi buồn cười.

“Hiểu rồi. Tìm được Nhiếp Phong Vũ, lấy đi hồ sơ giao dịch.” Cũng đơn giản.

“Cậu có tự tin không?”

Nguyên Chiến Dã cười Cười, “Không có tự tin cũng phải thử một lần. Chờ đến lúc vô cùng tự tin thì cơ hội cũng qua rồi!”

Hiệu trưởng cười dài, “Cậu vẫn là chẳng khác gì trước kia, tôi lại không nhớ là có dạy cậu mấy cái này.”

“Ông là đang nhắc lại “ơn thầy” của mình sao?”

“Không dám rồi.”

“Vậy khi nào hành động? Đến công ty Nhiếp Phong Vũ sao? Có muốn tôi đi bổ túc kiến thức chuyên ngành một chút không?” Nguyên Chiến Dã cầm tách trà nhấp một ngụm.

“Không cần không cần!” Hiệu trưởng vội vàng lắc đầu, vười hắc hắc hai tiếng, “Nhiếp Phong Vũ... hiện giờ... không ở công ty...”

“Vậy chứ ở đâu?” Nước ngoài càng tốt, có cơ hội miễn phí “du lịch” một lần.

“Ở trong tù.”

Cả gian phòng yên tĩnh, hai người, một gân xanh đầy đầu, một mồ hôi đầy trán.

Và như vậy, Nguyên Chiến Dã, 28 cái “xuân xanh”, vào ngục giam. Tội danh: Cản trở người thi hành công vụ. Hành hung cảnh sát. Phán xử thời hạn 2 năm 6 tháng tù giam.

“Ê! 9527, lại đây!” Cảnh ngục gọi to một tiếng.

9527, số hiệu của Nguyên Chiến Dã, thật là con số nghệ thuật (*). Chấm dứt hồi tưởng, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua nhà giam trước mặt, từ nay anh sẽ ở đây “công tác”.

Hy vọng anh không phải thực sự ở đây đợi cái ngày “hết hạn thi hành án”, vì Nhiếp Phong Vũ còn chừng hơn năm tháng là sẽ được thả tự do rồi.

“Vào đi!” Cảnh ngục mở còng tay anh. Nguyên Chiến Dã đứng ngoài cửa phòng hít sâu một hơi, tiến vào. Anh đột nhiên nhớ tới hiệu trưởng có nói qua vì an toàn, cả ngục giam chỉ có ngục trưởng là biết thân phận

thật của anh, nhưng ông cũng đã giúp anh “mở đường” trước, cam đoan người thường không dám tiếp cận anh.

Nhà tù không thể so sánh với nơi khác, phải cúp đuôi luôn cúi kẻ khác mà tồn tại. Đây là lời khuyên của hiệu trưởng.

Bước vào phòng, bên trong chừng bốn năm kẻ giường mắt nhìn như phóng điện “chúu chúu” về phía Nguyên Chiến Dã. Anh mặc dù tốt nghiệp trường cảnh sát, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc trực tiếp với tội phạm. Nhìn nhìn “bạn cùng phòng” của mình, cơ thể cao to thô kệch bên dưới lớp quần áo như muốn nứt ra, trong đó có một người với vết sẹo dài chừng một phần ba khuôn mặt. Ánh mắt ai nấy đều như dã thú, cứ chực chờ như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Mới đến sao?” Một gã đầu trọc bóng loáng hỏi, hơi vươn lưỡi liếm liếm môi.

Nguyên Chiến Dã gật gật đầu.

“Tội gì?”

Nguyên Chiến Dã đột nhiên nghĩ đối mặt đám người này, nếu nói mình phạm tội “cản trở người thi hành công vụ”- nghe thật là chính nghĩa! Vì thế mỉm cười.

“Hiếp dâm không thành, ngộ sát.”

Cả phòng toàn bộ choáng váng, nhìn trên nhìn dưới đánh giá Nguyên Chiến Dã. Gã mặt sẹo kêu lên đầu tiên.

“Có lộn không dzậy? Là mày đi cưỡng hiếp người ta hay bị người ta cưỡng mày lại?”

Mấy tên khác cũng cười hô hố ăn theo, nhìn qua rất là giống lũ thổ phỉ sống trên núi.

Nguyên Chiến Dã cố gắng bày ra nụ cười đáng khinh, “Đừng nhìn bề ngoài mà bé cái lắm, kỳ thực tao thô bạo lắm đó!”

Cả đám vẫn còn cười, nhìn về phía Nguyên Chiến Dã, như tự hỏi gì đó, đầu trọc hỏi: “Số mấy?”

“9527.”

Mấy tên khác vừa nghe dãy số này mặt liền biến sắc, tự giác nhích lùi về sau, bầu không khí như bị đảo ngược.

“Giường mày bên kia, phía trên. Không có việc gì dừng lại gần bọn tao!” Mặt sẹo chỉ chỉ chiếc giường hai tầng sát tường, sau đó phẩy phẩy tay đuổi Nguyên Chiến Dã, nhìn như đuổi ruồi bọ.

Nguyên Chiến Dã không rõ vì sao mình bỗng dưng cứ như rắn độc, người khác không dám lại gần, mà như vậy cũng tốt, đỡ phải phiền toái, nhưng trong lòng đầy nghi vấn. Mang tâm trạng mù mờ đi về giường mình, lại quan sát tình huống bốn phía một chút, phòng có sáu giường, nhưng hiện tại tính luôn cả mình chỉ mới năm người, nghĩa là còn một người không có đây. Bây giờ không phải giờ hoạt động tự do vì sao lại không có trong phòng nhỉ?

Mấy tên khác nói chuyện bàn tán, ai ngủ thì lo ngủ, Nguyên Chiến Dã cũng không cùng họ tán chuyện, trong đầu chỉ lo nghĩ làm sao có thể gặp được mục tiêu lần này: Nhiếp Phong Vũ. Thiết là, đến giờ còn không biết hắn ở phòng nào, cấp trên cũng thật là, đáng ra phải an bày hai người chung phòng chứ!

“Ê! Lính mới!” gã đầu trọc đột nhiên đi đến, “Có món gì hiếu kính không?”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn thoáng qua hành lý của mình, lục ra một bao thuốc lá đưa tên trọc. Gã trọc nhếch môi cười.

“Hàng tốt nha, coi như thăng nhóc mày cũng thức thời. Về sau biết nghe lời, các đại ca sẽ chiếu cố mày. Có thể vào được phòng này coi như mày có phúc đó, ra ngoài mà hỏi xem trước đây bọn tao làm gì. Được tụi tao chiếu cố không ai dám đụng chạm mày đâu!”

Nguyên Chiến Dã mỉm cười, che đậy sự khinh thường trong lòng, “Cảm ơn đại ca!” Tên trọc cầm thuốc rồi đi, lúc đi còn sờ soạn lên chân Nguyên Chiến Dã một hồi.

“Ê! Sao mày dám cầm đồ của thằng đó?” vài người hỏi.

“Không sao. Tao thấy nó cũng bình thường! Có hút không? Không hút một mình tao lấy trợn đó!”

“Tao hút! Đừng nói chứ, thằng này nhìn cũng tươi ngon lắm đó nha...”

“Hút lệ lên! Đừng để bị phát hiện!”

Rất nhanh cả gian phòng dày đặc khói thuốc, Nguyên Chiến Dã ngồi trên giường, mặt lạnh nhìn khắp gian phòng.

Chạng vạng, Nguyên Chiến Dã đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Nè! Đừng ngủ, sắp đến giờ cơm rồi.”

Nguyên Chiến Dã mở mắt, quay đầu nhìn thấy có người đang đứng bên giường. Mái tóc hoa râm nửa đen nửa xám, chừng hơn ba mươi tuổi, so với đám người trong này thì cũng tính là dễ nhìn.

“Cảm ơn.” Nguyên Chiến Dã ngồi dậy, cào cào tóc.

“Vẫn chưa quen hả? Buổi tối đầu tiên chắc chắn không ngủ được đâu, dần dà cũng quen thôi.” Người nọ nhìn anh cười nói: “Tôi gọi là Chu Chính, đến được nửa năm rồi, gọi tôi A Chính là được. Còn cậu?”

Cảm thấy cũng nên giới thiệu mình một chút, dù sao mình vẫn lạ nước lạ cái, cũng phải nhờ người trong này giúp tìm được Nhiếp Phong Vũ. Nguyên Chiến Dã gật gật đầu, “Gọi tôi A Chiến được rồi.”

Chu Chính cười cười, tựa vào giường chỉ chỉ vào một đám đang lén tụ tập đánh bạc bằng phiến đá, “Tên có sẹo là lão đại phòng này, gọi là Sẹo, hần không thích người khác gọi thẳng tên, cứ kêu đại ca là được rồi. Còn thằng kia là Trọc, cậu nhìn đầu hần cũng hiểu ha. Còn thằng nhìn như con khỉ bên kia chính là do thám của phòng này, chuyện thôi gì hần cũng biết..”

Ồ? Người này có giá trị lợi dụng! Nguyên Chiến Dã nhìn sơ qua gã được tả như con khỉ đột.

Giới thiệu một lượt người ở đây, Chu Chính vỗ vỗ vai Nguyên Chiến Dã, nói: “Trong này có rất nhiều quy củ, cậu mới đến nên không biết, mọi việc phải cẩn thận chút, được một thời gian sẽ quen thôi.”

Nguyên Chiến Dã nói tiếng cảm ơn, ngượng ngùng hỏi đối phương vì sao lại có lòng tốt như vậy, ánh mắt ngập đầy dấu hỏi.

Chu Chính nhìn thấy ánh mắt ấy, bật cười hỏi lại: “Cậu không biết tôi vì sao lại đối tốt với cậu sao?”

Nguyên Chiến Dã nhún nhún vai.

“Cũng phải ha, thời buổi giờ nhiều kẻ gian lắm! Nói chi là ở trong tù, ừmmm... vậy cứ xem như tôi thấy cậu đẹp trai, tôi thích cậu! Được chưa hả???”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ít ra đây cũng là một đáp án. Không nói gì thêm nữa, Nguyên Chiến Dã lại hỏi: “Còn một người nữa phải không?” Anh nhớ tới từ lúc vào đây đến giờ vẫn thấy thiếu một người.

Chu Chính lộ ra vẻ mặt kì cục, cười cười nói: “Tên kia sẽ ngủ ở tầng dưới giường cậu, cũng sắp về rồi.” Nói xong lại tránh ra xa.

Quả nhiên chưa tới năm phút, cửa mở, một bóng người bước vào. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn, nhú nhú mày. Không biết phải gọi là đàn ông hay con trai đây, ước chừng hai mươi, mái đầu màu vàng nghênh ngang, làn da trắng ẩn hiện sắc hồng nhàn nhạt, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt mị mị, cổ áo bung nút lộ ra xương vai.

Cậu bước vào, mấy tên cùng phòng liếc liếc, ngập trong mắt vẻ khinh thường, rồi lại cúi đầu làm chuyện của mình. Nguyên Chiến Dã và Chu Chính ánh mắt gặp nhau, Chu Chính mỉm cười nhún vai.

“Anh mới đến hả?” Cậu nhóc đi đến bên giường, nhìn thấy tầng trên là Nguyên Chiến Dã, làn mi cong cùng ánh mắt sáng rực, như nhìn phải món đồ chơi mình thích.

Nguyên Chiến Dã gật đầu.

“Thật tốt quá! Đã lâu rồi không có người mới!” cậu nhỏ hưng phấn leo lên giường ngồi cạnh Nguyên Chiến Dã, hỏi: “Anh tên gì? Em là Trần Tích, cứ gọi em A Tích nha! Nhìn anh đẹp trai lắm đó!”

Thật sự rất nhiệt tình, Nguyên Chiến Dã ngoài mặt ra vẻ cười cười, nói : “Xin chào! Cứ gọi tôi A Chiến là được.”

“A Chiến? Được! Từ bây giờ sẽ gọi anh A Chiến nha! Anh từ đâu đến? Vào khi nào? Khi nào sẽ được thả ra?” Trần Tích có vẻ như vô cùng hứng thú với Nguyên Chiến Dã, lời kéo cánh tay anh hỏi không ngừng.

Những người khác vẻ như đối với chuyện này đều rất khinh thường, nhưng cũng không ai nói câu nào. Nguyên Chiến Dã nghĩ chắc Trần Tích này không được hoan nghênh cho lắm.

“Chốc nữa chúng ta cùng ăn cơm nha?” Trần Tích ngẩng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, cậu cũng không cao lắm, khi ngồi cũng chỉ cao tới vai Nguyên Chiến Dã.

“Được.” Nguyên Chiến Dã gật gật đầu, định hỏi lúc nào thì đột nhiên nghe được Trọc mắng một tiếng

“Đồ điếm!”

Trần Tích biến sắc, người ngồi cạnh khẽ đẩy Trọc một cái, Sẹo vẫn đang chăm chú đếm đá đầu cũng không thêm ngừng, lặng yên không ai nói thêm gì nữa. Nguyên Chiến Dã cảm thấy khá kỳ lạ...

“Mặc kệ họ, lũ nhà quê!” Trần Tích khôi phục sắc mặt, kéo kéo quần áo Nguyên Chiến Dã, “Aizzz, đáng người thật chuẩn nha! Oa, còn có cơ bụng nữa!” Cậu nắm quần áo Nguyên Chiến Dã sờ loạn một hồi.

Nguyên Chiến Dã nhú mày, đẩy tay cậu ra, “Đừng sờ lung tung!” Những người khác đều không dám lại gần anh, mà sao thằng nhóc này điên vậy? Anh thầm nghĩ, không cần thận nhìn thấy được vô vàn dấu đỏ trên ngực Trần Tích.

“A? Anh là 9527?” Trần Tích đột nhiên thấy số thứ tự trên áo Nguyên Chiến Dã, kêu to một tiếng.

“Phải, thì sao?” Anh cũng không biết dãy số này có gì không đúng chứ.

Trần Tích lướt mắt dò xét trên dưới Nguyên Chiến Dã một hồi, cuối cùng lại gần bên tai anh hỏi nhỏ: “Trước khi anh đến, cảnh ngục vào nói anh tinh thần không ổn định, khi nổi điên rất dễ cắn chết người! Thực vậy sao?”

Nguyên Chiến Dã lúc này mới biết hiệu trưởng nói “lo liệu trước” là thế nào! Anh siết chặt nắm tay, nghiền răng, nhắm chặt mắt, ngăn cơn lửa giận bùng phát, mở mắt ra lại nở một nụ cười khiến người an tâm.

“Tôi gần như khỏi hẳn bệnh rồi! Yên tâm đi!”

Bữa cơm tối, Nguyên Chiến Dã xếp hàng dài đợi phát cơm. Anh nhìn quanh bốn phía, người rất nhiều, muốn tìm một Nhiếp Phong Vũ chỉ sợ không dễ dàng. Lúc anh dò xét xung quanh đồng thời người khác cũng đánh giá anh, nhưng Nguyên Chiến Dã cũng chẳng quan tâm, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của anh là tìm người.

Trần Tích quả thực cùng anh ăn cơm, ngồi bên cạnh nhẹ giọng nói ít chuyện vặt. Không tìm được người, Nguyên Chiến Dã cũng không thêm ăn nữa, anh nhìn nhìn Trần Tích, đột nhiên muốn hỏi cậu còn nhỏ như vậy đã phạm tội gì mà phải vào đây.

Lúc này một gã đi đến bàn họ, Trần Tích nhìn thấy hắn thì rất vui. Gã cúi đầu nói gì đó với Trần Tích rồi bước đi, không để ý cái liếc mắt của Nguyên Chiến Dã.

“Anh ăn trước đi ha! Em có việc phải đi một chút! Tối lại tán chuyện với anh sau!” Trần Tích cười xin lỗi Nguyên Chiến Dã, chạy theo gã kia.

Nguyên Chiến Dã quay đầu lại nhìn nhìn thức ăn, chậm chậm khuấy khuấy. Nhà tù là một nơi rất phức tạp, muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ thì phải thấu hiểu nơi này. Anh ngẩng đầu nhìn qua một lượt xung quanh, đủ loại ánh mắt như hổ rình mồi đang dán lên người anh. Anh biết, nếu muốn an ổn mà sống ở đây không thiệt hại gì, phải tìm được bóng cây mà núp!

Trước khi vào đây anh cũng đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết có nói về ngục giam, cũng là hiệu trưởng cho anh mượn.

“Ăn không được?”

Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu nhìn, là Chu Chính. Hắn đang ngồi bên cạnh Nguyên Chiến Dã, đĩa thức ăn đã được giải quyết sạch sẽ.

“Không hợp khẩu vị.” Nguyên Chiến Dã so vai, “Anh muốn thì tôi cho này. Cơ bản tôi chưa động vào nó đâu.”

Chu Chính Cười cười, “Ăn đi! Từng chút từng chút ăn chậm chậm, muốn còn mạng ở đây trước hết phải ăn cho no, cho cậu nhịn đói chừng một tuần là sẽ hiểu được thức ăn quý giá thế nào!”

Nguyên Chiến Dã suy nghĩ một chút, tổng một ngụm cơm vào miệng.

“Ngoan lắm!”

“Này.... Các người cùng Trần Tích không hợp nhau sao?” Không quen lúc đang ăn cơm mà bị nhìn nhìn, Nguyên Chiến Dã đành tùy ý tìm đề tài nói.

“À a! Trước kia thì hợp, vô cùng hợp luôn! Chẳng qua...” Chu Chính ra vẻ dăm chiêu nhìn nhìn Nguyên Chiến Dã, “cụ thể ra sao sau này cậu sẽ hiểu thôi. Từ từ đi! Học hỏi từ từ là quan trọng nhất!”

Ăn cơm xong, lại ngồi nghe giảng, khi quay về phòng vẫn chưa thấy Trần Tích.

Trọc ngồi trên giường nói: “Thằng đ* đó lại đi trác tán! Một ngày mông không bị thụt chắc chịu đ*o nổi!”

“Mày éo được thụt nên ganh tị hả?” cả bọn cười rú lên.

“Đ*o! Ông đây tìm đũa khác sạch sẽ hơn mà thụt!”

Nguyên Chiến Dã tựa vào tường suy nghĩ, nghe bọn họ tán chuyện bèn mở mắt ra, chuyện ở ngục giam, anh cũng biết. Một lúc đàn ông nhiều năm không có phụ nữ thỏa mãn, dục vọng mãnh liệt như bão tố không có chỗ phát tiết. Cảm giác được có người nhìn mình, anh nghĩ nghĩ, lập tức mở mắt, cầm dao lên đâm thẳng vào song sắt đầu giường.

“BANG

”

Cả phòng rít lên, song sắt trong nháy mắt lồm một lỗ lớn.

Nguyên Chiến Dã rút tay về, đặt gối lên song sắt lồm, ngẩng đầu cười nhìn mấy khuôn mặt xanh mét nói: “Ngại quá! Tôi có thói quen ngủ gối cao.”

Đèn tắt, Nguyên Chiến Dã nằm trên giường, cả gian phòng tối đen lại khiến anh có loại cảm giác không thực. Đến nửa đêm, Trần Tích ở tầng dưới mới trở về, đổ phịch lên giường không nhúc nhích. Cả một đêm, Nguyên Chiến Dã không ngủ.

Ngày đầu tiên, không nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ.

(*) 9527: Tóm gọn lại thông tin tớ tìm được trên mạng: Đây là số hào của Đường Bá Hổ trong bộ phim Đường Bá Hổ điểm Thu Hương của Châu Tinh Trì và Cung Lợi đóng. Đường Bá Hổ muốn vào Hoa Phủ để của Thu Hương nên đã cải trang trà trộn vào làm cu li. Vì thế 9527 cũng có ý nghĩa nằm vùng. Ngoài ra thì Châu Tinh Trì lại từng nói số hiệu này anh lấy cảm hứng từ một bộ phim Mỹ xưa, có một nhân vật nằm vùng có số hiệu thế này.

2. Chương 2

Ngày đầu trong tù, Nguyên Chiến Dã dụi mắt, rồi mở ra, trước mắt không phải là trần nhà vôi trắng quen thuộc, mà là bốn bức tường xám tro. Giật mình sợ hãi, anh nhớ lại đây là nhà giam, mà anh thì đang nằm vùng. Không thể tưởng tượng được tình cảnh ở mãi trong này về sau sẽ ra sao, bỗng rùng mình một cái.

“Dậy rồi?” Chu Chính ngồi trên giường, hắn cũng nằm tầng trên, rất gần Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã ngồi dậy, định hỏi xem mấy giờ rồi.

“Chưa tới giờ tập hợp đâu, cậu có thể ngủ thêm một chút nữa, hôm nay đi cắt cỏ, tranh thủ nghỉ thêm sức đi!”

Nguyên Chiến Dã nhìn lướt qua cả phòng cùng những kẻ khác, lắc lắc đầu nói, “ngủ không được.” Anh đã tỉnh hẳn rồi.

“Tối qua ngủ thế nào?” Chu Chính cười một tiếng, cảm thứ gì đó vàng vàng tung qua tung lại.

Ngủ thế nào là ngủ thế nào?! Nguyên Chiến Dã co một chân, lấy cánh tay kê đầu, “Không thoải mái lắm, không bằng ở nhà.”

Chu Chính cười thành tiếng, nhưng vẫn cố gắng không đánh thức mấy tên khác. Nguyên Chiến Dã để ý thấy hắn ta cũng biết trái phải chút. Anh định hỏi A Chính vì tội gì mà phải vào tù, nhưng mà thấy chưa phải lúc.

“Dĩ nhiên thôi, nhà mình dù cho có là chuồng chó cũng hơn ở trong này, dần dần sẽ quen. Haizzz, cậu bị phán mấy năm?”

“Hai năm sáu tháng.”

“Cũng ngắn, ở lại đây cũng không tính là lâu, đã quen rồi thì thấy thời gian trôi qua mau lắm, Trọc bị phán hai mươi mấy năm kia kìa.”

“Vậy còn anh?” Nguyên Chiến Dã hỏi.

Chu Chính cười cười, “Tôi hả? Khi nào ra được cũng khó nói lắm.” Đây không được xem là câu trả lời.

Hắn không muốn nói, Chiến Dã cũng không muốn hỏi tiếp nữa, cái gì cũng phải có chừng mực.

“Hôm qua cậu oách thiệt nha! Trước kia làm gì?” Chu Chính lại hỏi, cú đấm hôm qua giống như ra uy với đám ở đây rồi còn gì.

Nguyên Chiến Dã khẽ cười, “Làm giáo viên dạy võ ở mấy lò đào tạo, có hắn đai đen.”

“Siêu dữ!” Chu Chính nhú nhú mày, “Ở đây tự mình bảo vệ bản thân là cách tốt nhất, chẳng qua...có đôi khi hai đấm khó địch lại bốn tay nha!”

“Còn anh?” Nguyên Chiến Dã hỏi.

“Tôi?” Chu Chính từ trên giường nhảy xuống, “Tay không đấm chẳng ra hơi, ha ha.”

Nguyên Chiến Dã nghĩ, Chu Chính có thể chính là một tội phạm kinh tế mảnh lỏi. Không biết có nên thông qua hắn hỏi thăm Nhiếp Phong Vũ hay không, chỉ sợ...

Vậy có phải quá lộ liễu? Chẳng rõ vì sao đột nhiên nghĩ vậy. Có lẽ mình nên tỏ ra đáng khinh một chút? Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, sờ sờ cằm, nên “gió chiều nào theo chiều nấy” vậy. Vẫn là không nên cứ làm ra vẻ “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” Nghĩ vậy, anh nhảy xuống giường, nhếch mép cười chạy đến Sẹo vừa mới tỉnh.

“Đại ca, chào buổi sáng! Hôm nay đại ca muốn ăn gì, em giúp anh đi lấy!?” chân chó trằm phần trằm. Làm Sẹo vẫn còn đang mơ màng vừa tỉnh phải hoảng sợ.

Chiến Dã lúc này thầm quyết định, phải trở thành cái đuôi của kẻ khác. Anh là Nguyên Chiến Dã, đã vào trong này rồi cũng chỉ vì nhiệm vụ. Khi ra khỏi đây anh lại trở về là Nguyên Chiến Dã của trước kia thôi.

Lúc ăn sáng, Nguyên Chiến Dã cũng không để ý, đến khi ăn xong trở về phòng mới phát hiện Trần Tích vẫn còn nằm trên giường, chắc hẳn là vẫn chưa ăn gì. Bệnh sao? Nguyên Chiến Dã chau mày, nghĩ nghĩ rồi vẫn đi sang nhẹ lay cậu ta một chút.

Người trên giường khẽ rên lên một tiếng, vẫn không tỉnh.

“Đừng đụng nó, da dầy không chết được đâu!” Trọc ở bên kia chọt qua một câu. Trải qua chuyện hôm qua, mấy người cùng phòng đều có chút kiêng kỵ Nguyên Chiến Dã. Cả đám chuẩn bị một chút rồi ra ngoài.

“Tập hợp! Mày cũng mau lên!” Sẹo đại ca vừa mới nhận thêm một đàn em, dĩ nhiên phải quan tâm một chút.

Chu Chính nhìn Chiến Dã ý bảo phải đi, Chiến Dã lại nhìn Trần Tích, xác định cậu vẫn đang thở đều đều ngủ thì mới an tâm đi theo ra khỏi phòng.

Hôm nay hoạt động là cắt cỏ.

“Nó... không sao chứ?” Trên đường tập hợp, Nguyên Chiến Dã không kiềm được hỏi Chu Chính.

Chu Chính liếc anh một cái, “Không sao đâu. Chẳng lẽ không nói, nhìn vậy cũng không đoán ra sao?”

Môi Chiến Dã giật giật, nhưng không nói.

“Nó là người của Trương Gia Dương.” Chu Chính đột nhiên nói một câu.

“Trương Gia Dương?” Nguyên Chiến Dã nhú mày. “Là ai?”

“Một trong những đại ca ở đây. Ở trong này, có loại lưu manh chợ búa tầm thường, nhưng cũng có loại cảnh sát không dám động vào. Bọn chúng tuy ngoài mặt vẫn là ngồi tù nhưng bên ngoài thế lực vẫn còn rất lớn, sớm muộn gì cũng được ra thôi, ai cũng không muốn dây vào phiền toái, cứ nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần bọn chúng đừng quá không biết điều là cho qua hết. Trương Gia Dương là một trong số đó, hẳn là đại ca xã hội đen, ai cũng phải nể mặt hắn ba phần.”

Thú vị! Nguyên Chiến Dã vờ ra vẻ hóa ra là thế, lại hỏi: “Còn các đại ca khác thì sao?”

Chu Chính liếc anh một cái: “Cậu hỏi mấy chuyện đó làm gì?”

“Hỏi trước để về sau còn biết mà cư xử!”

“À há! Cậu muốn trở thành người ai gặp cũng thích sao? Nhưng mà...” Chu Chính ngưng cười, ngón tay nâng cằm Nguyên Chiến Dã bĩ bĩ nói: “Với khuôn mặt này... nói không chừng cũng có thể nha.... Oái, đau đầu!!!”

Nguyên Chiến Dã nắm chặt tay hắn giật ra khỏi cằm, nghiêm mặt nói: “Dẹp cái trò này đi!”

“Đã biết tôi là loại người thích đùa mà sao ra tay tàn nhẫn vậy chứ?!” Chu Chính xoa xoa cổ tay mặt méo mếu nói. Nghĩ gì đó rồi lại nói tiếp, “Trần Tích khi mới vào là người của Trọc, Trọc đối xử tốt với nó lắm, nâng như trứng hứng như hoa ấy. Nhưng không được bao lâu nó lại sa vào vòng tay của Trương Gia Dương, bây giờ vẫn được sủng đó.”

“Trọc không tức sao?”

“Sao lại không? Thời gian đầu ngày nào cũng đều chửi Trần Tích thứ rác rưởi hận không bóp chết nó, nhưng vậy thì sao? Dám đụng vô Trương Gia Dương sao? Chỉ có thể ôm cục tức mà sống thôi.”

“Xem ra hắn cũng thích Trần Tích...” Nguyên Chiến Dã ra chiều cảm thán.

Chu Chính cười phụt một tiếng, “Thích con khỉ! Chẳng qua trong lòng hắn cục tức chưa nguôi thôi. Không ngại nói thật với cậu, ngay khi cậu vào hắn đã nhắm cậu rồi, nhưng chưa kịp làm gì đã bị một chiêu tối qua của cậu dọa chạy mất dép.”

Nguyên Chiến Dã thâm nghĩ đó cũng là hiệu quả anh muốn. Cũng may Trọc còn biết khôn mà rút lui.

“Nhưng mà cậu cũng phải để ý chút, Trọc không động vào cậu không có nghĩa người khác không dám, nhìn cậu như vậy... hàng cao cấp đó!”

Chẳng lẽ khuôn mặt mình “ăn điểm” vậy sao? Nguyên Chiến Dã hồi hận trước khi đi không hóa trang sơ một chút. Anh suy nghĩ, nghiêng đầu sang nhìn Chu Chính, “Anh nhìn cũng không xấu mà! Chẳng lẽ không ai mó tới sao?”

Chu Chính giữ nguyên khuôn mặt tươi cười, “Tôi tro như đá, chẳng ai thấy hứng thú cả.”

“Ê! Hai thằng kia làm gì đó? Đi mau lên!” Chu Chính vừa nói xong, cai ngục phía sau đang muốn cầm côn rượt đánh bọn họ.

Hai người liền ngậm miệng đi nhanh hơn về phía trước. Đi được một lúc Chu Chính nhẹ khều Nguyên Chiến Dã, nhỏ giọng nói: “Nhìn kia! Gã kia chính là Trương Gia Dương.” Nguyên Chiến Dã theo ngón tay chỉ của hắn nhìn sang, cách anh không xa có chừng năm sáu người thông thả bước đi, chung quanh chẳng ai dám lại gần. Anh liếc sơ qua liền nhận ra Trương Gia Dương là ai, cao cao gầy gầy, còn rất trẻ, bộ dạng hoang dã, tóc dài quá vai rõ ràng không đúng quy định, được buộc sơ phía sau cứ lung lay theo nhịp bước, miệng thì ngậm điều thuốc.

Chiến Dã nghĩ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám ăn mặc như vậy, cứ như không phải đang ở tù mà là đang nghỉ mát ấy. Mà cũng phải, nếu anh không lo làm tốt nhiệm vụ thì cũng như đang nghỉ mát ở nhà tù rồi còn gì.

“Đừng nhìn hắn nhỏ con thế chứ tàn bạo lắm.”

“Ở đây... anh từng nghe qua Nhiếp Phong Vũ chưa?” Chiến Dã nhin không được cũng buột miệng hỏi.

Sắc mặt Chu Chính liền đổi, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Sao cậu là biết hắn?”

“Vậy hắn ta có ở đây?” Nguyên Chiến Dã lại hỏi.

“Đừng nghĩ đi trêu chọc kẻ này, mặc kệ cậu có gan trời đi nữa, hắn cũng không phải là kẻ cậu có thể tiếp cận. Không khéo là dễ mất mạng như chơi.” Chu Chính lần đầu tiên không còn vẻ cười cợt trên mặt.

Nhưng mà nhiệm vụ lần này của anh là phải đi trêu chọc hắn đó chứ. Nguyên Chiến Dã yên lặng gật đầu, hai người không nói gì nữa, im lặng đi về trước. Nhắc đến Nhiếp Phong Vũ lại khiến cho bầu không khí giữa hai người trầm hẳn đi.

Nơi lao động là một khu rừng nhỏ rậm rạp, cỏ dại mọc đầy nhưng môi trường rất tốt. Công việc lần này của bọn Nguyên Chiến Dã là cắt cỏ.

“Đám cỏ cắt xong rồi làm gì?” Cả bọn xếp hàng chờ nhận lưỡi hái. Mỗi phòng một tổ, mỗi tổ có khu vực riêng. Sẹo và Trọc cầm liềm trên tay nhìn, Khi Đột thì chúi chúi lưỡi liềm. Chiến Dã cảm thấy tên này rất ít nói, vậy làm sao hỏi thăm tình hình đây? Anh còn muốn khai thác tin tức của Nhiếp Phong Vũ nữa.

“Đưa đến nông trại gần nhất làm thức ăn gia súc.” Chu Chính giải thích.

“Phòng 419, bọn mày qua bên phía tây hồ bên kia. Nghe được tiếng còi thì về lại đây tập hợp!” 419 là số phòng của Nguyên Chiến Dã. Anh vẫn còn rất thắc mắc vì sao mấy con số rất “nghệ thuật” lại cứ dính vào anh.

(*) 419: for one night

“Yes sir!” năm người đáp lời, thẳng một hàng do Sẹo dẫn đầu đi đến phía tây hồ được chỉ dẫn. Dù có thiếu một người, cảnh ngục cũng chẳng nói gì.

Khu vực của bọn họ không khí khá tốt, cỏ cũng mọc từng bụi cao, Chu Chính nói với Chiến Dã phải làm đến giờ ăn luôn, năm sáu tiếng đồng hồ lận.

“Nhóc con, nhìn mày da mỏng thịt mềm vậy có biết làm mấy chuyện này không?” Sẹo cầm dao, cùng với cái khuôn mặt thể kia, nhìn chả khác gì hình tượng mấy tên sát nhân trong game.

“Không sao ạ. Trước kia ở quê em cũng làm mà.” Nguyên Chiến Dã gãi gãi ót, cười nói.

“Vậy làm không nổi nữa thì nghỉ một chút. Anh mày làm mấy cái này quen rồi, làm mệt thì cứ tìm chỗ nghỉ ngơi, đợi hết giờ quay về tập hợp.”

“Dạ!”

Đám người bắt đầu phân công làm việc, Chu Chính đến cạnh Nguyên Chiến Dã cười nói: “Cậu đóng kịch hay lắm nha, tôi không nghĩ cậu lại bỏ dỡ như vậy!”

Nguyên Chiến Dã liếc hắt: “Chỉ là tự bảo vệ mình thôi.”

“Xi! Sợ thật ra làm người cũng không tệ, rất nghĩa khí. Hắn vì giúp anh em trong bang mà lỡ tay giết người nên mới vào đây.”

Nguyên Chiến Dã khì mũi, “Nghĩa khí? Nghĩa khí có nuôi sống được ai không chứ? Vì nghĩa khí mà phải chịu khổ vào tù sao?”

“Suyt!” Chu Chính đưa ngón trỏ lên miệng, quay đầu nhìn phía Sợ và Trọc đang nói chuyện, Khi Đột thì đang chăm chú cắt cỏ, không ai chú ý bọn họ. “Mấy lời này đừng để hắn nghe được, bằng không cậu chết chắc!”

Không nói thì không nói! Nguyên Chiến Dã ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Cả đám nghiêm túc cắt cỏ. Bọn Sợ trò chuyện linh tinh trên trời dưới đất, lâu lâu lại chêm vào mấy truyện cười dỗi trêu. Chiến Dã khi vừa bắt đầu thì làm rất nhanh, nhưng được một lúc lại chịu không nổi. Dù sao hôm qua hầu như không ngủ, cơm chiều lại ăn chẳng bao nhiêu, đầu óc bắt đầu mơ màng, vừa cắt vừa đi rất chậm, đợi đến khi anh phát hiện ra, ngừng lên thì chẳng thấy ai cả.

Xung quang là một mảnh rừng xanh ngắt, thực yên tĩnh. Nguyên Chiến Dã nghĩ nghĩ, quyết định tìm chỗ ngủ trộm một giấc, bổ sung chút năng lượng.

Anh tìm một gốc cây nhỏ, không cao lắm nhưng bóng mát vẫn vừa đủ. Đặt cái liềm dưới gốc cây, ngồi tựa vào thân cây tìm tư thế thoải mái nhất, dù mặt cỏ không êm ái gì cũng chẳng ảnh hưởng anh nhiều lắm. Bốn phía thực im ắng, chốc chốc vang lên tiếng chim kêu, cỏ thơm thoang thoảng, tia nắng ấm áp.

Thiên đường ư? Nguyên Chiến Dã dường như quên mất mình đang ở đâu, mí mắt ngày càng nặng, chẳng mấy chốc đã tiến vào mộng đẹp.

“A, a

Ư~ Á

Ưm

!”

Tiếng gì vậy? Bên tai vang lên từng đợt rên rỉ. Nguyên Chiến Dã không biết mình ngủ bao lâu, nhưng người luôn cảnh giác như anh đối với xung quanh rất mẫn cảm, hơn nữa âm thanh kia càng ngày càng lớn, càng gần. Nguyên Chiến Dã dần tỉnh hẳn, mở mắt ra, một mảnh trời xanh rộng lớn, anh vẫn giữ nguyên tư thế nằm đó, lắng lắng nghe ngóng...

“Ưm~ ư~ A

Á! A~~ Đùng... nhanh nữa lên

”

Này... Nguyên Chiến Dã mắt tối sầm, nhướn nhướn mày, tiếng kêu rất gần, thậm chí hình như là từ bụi cỏ bên kia vọng lại. Bất chợt cảm thấy giọng nghe quen quen, hình như là... anh chậm rãi ngồi dậy, đưa tay vén mở bụi cỏ kề bên thì...

Cách chỗ anh chừng mười thước, một gã trai nằm dưới thân một gã đàn ông, miệng hơi nhếch lên, quần áo bị ném sang một bên, từ góc độ này Nguyên Chiến Dã có thể thấy rõ “cái kia” thô to của gã đàn ông đang cắm vào “chỗ ấy” của tên nằm dưới. Ra vào dòn dập, vô cùng mạnh mẽ như muốn gã trai phải xuất ra. Anh nhận ra rồi, là Trần Tích, nhưng còn gã kia...

Khi sắp có thể nhìn rõ được khuôn mặt của gã đàn ông kia, đối phương đột nhiên nghiêng đầu qua, tầm mắt chú ngay ánh nhìn của Chiến Dã khiến anh giật thót.

Nguyên Chiến Dã sững sờ tại chỗ, cứ như bị sét đánh không thể cử động. Mà gã kia nhìn thấy anh cũng chẳng tỏ vẻ gì, không vì “vị khách không mời” này mà dừng lại, vẫn tiếp tục xỏ xuyên qua Trần Tích, nhưng tầm mắt lại dán trên mặt Nguyên Chiến Dã, hai đồng tử tối đen khiến người ta sợ hãi. Hắn vẫn không chớp mắt nhìn thẳng Nguyên Chiến Dã, khóe miệng khẽ giương thành một nụ cười mê người, lại vì dục tính mà khuôn mặt càng thêm sắc tình, khiến Chiến Dã nhìn thấy mắt càng trắng dã...

“A~~ Đã quá~~ Mau~~ Ừ~~ A! Chưa mà

”

Tiếng rên kêu gọi không ngừng vang lên. Nguyên Chiến Dã chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, không phải vì tiếng kêu dâm dăng như thế, mà vì ánh mắt của gã kia. Ánh mắt ấy cứ ám ảnh Chiến Dã. Từ lúc bị gã nhìn đến giờ... có cảm giác như người dưới thân bị làm không phải Trần Tích mà là anh. Cơ mà... hình như có gì đó... Anh nhìn lại mặt người kia, cảm thấy có hơn quen mắt, hình như là, nhìn thấy qua ở đâu rồi thì phải.

Dùng sức nhắm chặt mắt, rồi nằm trở về chỗ cũ, hai tay buông thõng, trong lòng tự nhủ: Mình đang nằm mơ. Mình đang nằm mơ. Là mơ thôi. Ừ, là mơ...

“A~~ Không~~ Bắn... Aaa

!”

Mệ kiếp! Mơ thì sao tiếng kêu chân thật được vậy?

Như cá chép đang vùng vẫy, Chiến Dã vực dậy xoay lưng bỏ chạy. Trời ơi!!! Trong đầu anh dù có nghĩ đến một trăm cách gặp Nhiếp Phong Vũ cũng không thể nào nghĩ đến cái tình huống này. Nhưng cuối cùng thực tế lại gặp phải hắn như vậy nè. Đúng vậy! Kẻ kia chính là Nhiếp Phong Vũ, là người khiến anh “ngày nhớ đêm mong”, cuối cùng cũng gặp được rồi. Rốt cục là sao đây!? Là anh nhìn trộm hay Nhiếp Phong Vũ gặp xui vậy?!!!

“Mệ biến thái vãi cả ra!” Nguyên Chiến Dã cắn răng, chạy như điên trở về nơi tập hợp.

Chu Chính cùng ba người kia đang ngồi dưới gốc cây tán chuyện, bên cạnh là hai chồng cỏ cao ngất. nhìn thấy Nguyên Chiến Dã mặt đỏ ửng chạy về, liền hỏi: “Sao vậy?”

“À, không có gì. Ngủ một giấc tỉnh dậy, sợ không kịp giờ tập hợp, liền chạy một mạch đến đây.” Nguyên Chiến Dã thở hổn hển trả lời.

“Còn sớm, cũng phải vài tiếng nữa, lại đây ngủ thêm một lát nữa đi!” Trọc vỗ vỗ đám cỏ bên cạnh mình.

Nguyên Chiến Dã đi đến, lựa nơi vừa gần Trọc nhưng vẫn gần sát Chu Chính ngồi xuống, trong lòng hồi tưởng chuyện khi nãy, cứ cảm giác như thứ gì đè nặng ở ngực, cuộc gặp gỡ ngoài dự tính. Không biết có ảnh hưởng gì đến nhiệm vụ không.

“Cậu không sao chứ?” – Chu Chính vỗ vỗ vai anh.

“Không có gì! Khi nãy choàng tỉnh giấc, nên giờ còn mơ màng chút.” Có trời mới biết, anh đã sợ tới mức nhắm mắt cũng không được nữa.

Chu Chính thoáng hoài nghi nhìn anh, hỏi: “Liền đâu rồi?”

A! Nguyên Chiến Dã nhìn lại hai tay mình, trống trơn. Vừa nãy vội quá bỏ quên liềm rồi.

“Quên ở chỗ ngủ khi nãy rồi.” Làm sao bây giờ? Có cần quay lại không đây, nhưng mà lỡ như hai người kia còn chưa xong thì sao?

“Đợi lát nữa quay về ghé lấy luôn!”

“Ồ...” Càng trễ càng tốt, tốt nhất đến khuya đi lấy cũng được.

Nhưng chừng hơn mười phút sau, Nguyên Chiến Dã được người giúp mang liềm về.

Trần Tích chậm rãi đi đến, ánh mắt mọi người nhìn cậu đều hắt tia chán ghét. Trọc còn thóa mạ một câu: “Thằng đ* nam về rồi à, hôm nay không tìm đàn ông vô mông cho mày sao?”

Trần Tích liếc gã, cắn cắn môi: “Tôi thích vậy đấy, ông quản được chắc!? Mà cũng có phải tìm đến ông đâu!”

“Mày...” Trọc hung hăng đứng lên muốn đánh, bị Sẹo giữ chặt lại, đành nhẩn nhịn trừng trắng mắt với Trần Tích như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Nguyên Chiến Dã nghĩ nếu cậu không phải tìm Trọc không lẽ đi tìm mình à? Nhưng vừa thấy Trần Tích cầm cái liềm của mình lăm lăm đi tới, anh nghĩ thầm rốt cục cũng không thoát mà. Cơ mà, Trần Tích khi này u mê như thế hình như đâu có nhìn thấy anh đâu?

“A Chiến!” Trần Tích ngọt ngào cườ với anh, ngồi xuống bên cạnh, tựa vào sát người anh. Chu Chính thì khoái chí chạy qua ngồi bên người bọn Sẹo.

“Cậu không sao chứ hả?” Nguyên Chiến Dã thuận miệng hỏi một câu, hỏi xong lại thấy hối hận.

“Sao là sao?” Trần Tích tròn mắt hỏi.

“À... Sáng nay tôi trông cậu không được khỏe lắm...”

“À!” Trần Tích le lưỡi, “Không sao đâu, ngủ một giấc là khỏe re. Cảm ơn anh quan tâm em nha!”

Nguyên Chiến Dã hơi chột dạ.

“Liềm này...”

“Của anh sao?” Trần Tích giơ lên hỏi Nguyên Chiến Dã.

Gật đầu.

Trần Tích lặng thinh đăm chiêu nhìn nhìn Nguyên Chiến Dã, nhẹ giọng hỏi: “Anh thấy rồi sao?”

Giờ mà nói không thấy cũng không được rồi.

“Có nghe loáng thoáng ...” Nguyên Chiến Dã lựa lời mà nói.

Trần Tích cười to, “Anh có thấy cũng không sao, nhưng mà...” cậu đưa ngón trỏ đặt giữa miệng, “Phải giữ bí mật nha!”

Nguyên Chiến Dã gật gật đầu, anh nhất định giữ bí mật. Bí mật cả đời. Có điều...

“Cậu không phải người của Trương Gia Dương sao?” Vậy mà còn làm tình với Nhiếp Phong Vũ.

Trần Tích thoáng ngó qua bốn người bên kia, hỏi: “Chu Chính nói anh biết hả?”

Nguyên Chiến Dã không nói gì, xem như đúng rồi.

“Em biết là hấn nói mà! Mà thôi bỏ đi! Cũng chả phải bí mật gì, hôm nay anh nhìn thấy mới là bí mật.” Trần Tích thản nhiên nói: “Anh cứ coi như không thấy gì đi nha! Cũng đừng nói người khác biết đó! Xem như em van anh đó nha!”

Nguyên Chiến Dã gật đầu. Anh dĩ nhiên sẽ không nói ai biết rồi, bởi vì anh cảm thấy nói ra cũng chẳng được tích sự gì.

“Cậu cùng... gã đó... quan hệ ra sao?” nghĩ đến nhiệm vụ, anh vẫn không muốn buông tha sự tình dính đến Nhiếp Phong Vũ.

“Thì anh thấy sao là nó vậy đó!” Trần Tích lơ đãng nói, “Nhưng mà...”

Nhưng mà chuyện gì? Nguyên Chiến Dã vênh tai lên nghe.

“Kĩ thuật làm tình tuyệt lắm đó!”

Sặc! Nguyên Chiến Dã thật muốn tát cho cậu ta một cái.

“A Chiến! Lại đây, sang kia làm tiếp!” Trọc đột nhiên không hờn giận gọi giạt một tiếng, bên kia cả bốn đều đã đứng lên.

“Được!” Nguyên Chiến Dã cũng đứng lên cầm liềm của mình, “Cảm ơn cậu! Tôi qua kia trước.” Anh rất muốn khai thác thông tin thêm từ Trần Tích về Nhiếp Phong Vũ, nhưng nghĩ lại có thể cậu thật chỉ có quan hệ thể xác với gã, tạm thời bỏ qua đi.

Trần Tích hơi buồn bực nhìn Nguyên Chiến Dã rời đi.

“Nè nhóc! Bớt huyền thuyên với cái thứ dâm dăng đó đi, có ngày mày bị nó bán mà không biết đó!” Trọc nghiêm mặt đi đến nói Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã ngoài mặt ra vẻ hiểu, trong lòng lại nghĩ rốt cục là ai đang “dụ dỗ” ai cơ chứ?!

Tối đến, mặt trời đã sớm ngã về Tây, bỗng nhiên một tiếng còi huýt vang, bén sắc xuyên suốt cả khu rừng, Nguyên Chiến Dã nghe thanh âm ấy, nhớ lại trước kia ở trường học, anh là kẻ dùng còi “tra tấn” đám học trò, mà bây giờ thì...

Bữa tối, Nguyên Chiến Dã cũng ăn một bữa no nê, hôm nay thể lực tiêu hao quá độ, thức ăn có khó nuốt cỡ nào cũng bị anh ăn trọn. Anh tập trung nhai nuốt, đột nhiên phía sau có kẻ ngang nhiên sờ mông anh, theo bản năng Nguyên Chiến Dã đã đưa tay bẻ quặt cái tay thói kia!

“Á

!” Người nọ kêu lên thảm thiết, bốn phía chung quanh đều nhìn sang, tiếng kêu cũng dẫn dắt cảnh ngục đến.

“Có chuyện gì đây?”

“Không có gì! Không cần thận gạt chân hấn ngã thôi!” Chu Chính chẳng biết khi nào đã đứng lên, lặng lẽ rút tay Nguyên Chiến Dã ra, nháy nháy mắt với anh. Kẻ vừa nãy dám ăn đậu hủ Nguyên Chiến Dã hung hăng trừng trắng mắt nhìn, rồi lại nghiêng răng bỏ đi.

“Trật tự đi, mau ăn cơm!” Cảnh ngục mắng hai tiếng rồi bỏ đi.

“Nè! Đừng có trình diễn quá chứ.” Chu Chính ngồi xuống nói với Nguyên Chiến Dã.

“Chẳng lẽ ngoan ngoãn vênh mông cho hấn sờ hả!?”

Chu Chính cười cười, nửa đùa nửa thật: “Cậu nếu không muốn mông mình bị mát xa hoài thì luyện tính nhẫn nại đi, đừng gọi hứng thú cho kẻ khác.”

Nguyên Chiến Dã nhăn nhó ra chiều ghê tởm, rồi cúi đầu nhìn đĩa thức ăn, cũng thấy nó phát tởm không kém.

“Tránh Ra! Tránh ra!” Tiếng la kiêu ngạo từ phía cửa đến, làm náo loạn cả một khu.

Nguyên Chiến Dã cùng Chu Chính cùng ngẩng đầu, có mấy kẻ từ ngoài đi vào, trong đó có Trương Gia Dương, cạnh bên hấn là khuôn mặt tươi cười của Trần Tích.

Trọc ngồi phía sau hai người họ buột miệng mắng. Chu Chính vỗ vỗ đầu Nguyên Chiến Dã ý bảo ăn tiếp đi, Nguyên Chiến Dã cúi đầu, nhưng thỉnh thoảng vẫn nâng mắt lên nhìn phía bên kia.

Lần này nhìn cận cảnh Trương Gia Dương, quả thực là rất trẻ, bề ngoài cũng không tồi, nhưng tà khí mười phần, cánh tay ôm Trần Tích cứ như đang ôm vũ nữ ở club đêm. Mấy phạm nhân ngoan ngoãn nhường chỗ cho hấn ngồi, Trần Tích ngồi xuống bên cạnh, đám đàn em phía sau lập tức dâng cơm lên. Thằng nhóc láo lếu! Nguyên Chiến Dã chửi thầm, tiểu quỷ này mà là học trò của anh sẽ bị anh uồn nấn ra trò.

A! Tinh thần giảng dạy lại nổi lên rồi!

Vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng chẳng bao lâu sau, làn sóng xô xao lại còn to hơn khi nãy, Nguyên Chiến Dã chau mày, ngẩng đầu lên muốn xem vị “thần tiên” nào lại tới nữa. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy anh thiếu chút phun cơm khỏi mồm hết cả.

Dĩ nhiên là Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ mặt lạnh đánh cùng hai tên phía sau thông dong đi vào phòng ăn, nếu không phải trên người hấn là áo tù thì dễ tưởng hấn là minh tinh đang bước trên thảm đỏ. Thật sự là rất khoa trương.

Nguyên Chiến Dã lúc này chẳng cần đợi Chu Chính nhắc nhở, tự giác cúi đầu thấp xuống, anh hy vọng tạm thời Niếp Phong Vũ đừng trông thấy anh, sau vụ hồi chiêu đến giờ anh còn chưa chuẩn bị tâm lý đối mặt hẳn đâu. Đợi một chốc thấy Niếp Phong Vũ không phát hiện mình, Nguyên Chiến Dã mới nâng đầu lên âm thầm quan sát một chút, ban nãy không kịp nhìn hẳn, bây giờ được lúc cẩn thận “nghiên cứu” chút đỉnh. Hừm... bộ dạng rất tuần tú. Không hổ là tạp... à không, con lai. Bộ áo tù làm Nguyên Chiến Dã nghĩ hẳn như “sói (già) đội lột cừu.”

“Thật hiếm có nha! Niếp đại gia cũng tới đây ăn cơm sao?” Trương Gia Dương mở miệng, giọng đầy khiêu khích.

Nguyên Chiến Dã khẳng định: Trương Gia Dương và Niếp Phong Vũ bất hòa. Cũng khó trách, một núi không thể có hai hổ.

Nhiếp Phong Vũ âm thầm cười, “Ngẫu nhiên cũng ra ngoài hít thở không khí.” Giọng nói tràn ngập từ tính, gọi Nguyên Chiến Dã nhớ đến giọng nói của nam nhân vật chính trong một phim hoạt hình anh từng xem, nhân vật quý hút máu.

“Hừ!” Trương Gia Dương hừ lạnh một tiếng, tay lại vuốt ve cái eo thon nhỏ của Trần Tích ra chiều tự mãn khoe khoang khiến Trần Tích đỏ bừng cả mặt.

Bạn đang ?

Nguyên Chiến Dã thầm bảo đồ ngốc nhà người còn ở đó mà khoe mẽ. Bị cấm cho cái sừng to dùng còn không biết. Tình nhân bé nhỏ của người vừa mới “chơi” với người ta không lâu xong.

Nhiếp Phong Vũ liếc nhìn Trần Tích, trong mắt không một tia dao động, gã đàn ông bên cạnh hẳn ghé vào thì thầm gì đó bên tai, hẳn chẳng thèm đoái hoài gì đến Trương Gia Dương, hướng một dãy ghế trống gần đó đi đến. Nguyên Chiến Dã nhìn hai vệ sĩ bên cạnh Niếp Phong Vũ, anh nhắm tính hai gã này có thể một cước đá gãy cọc gỗ đường kính hai mươi xăn-ti-mét chứ chẳng đùa.

Nhiếp Phong Vũ đi được vài bước, đột nhiên đầu nhảy ra một tên ngoại quốc tỉnh bơ nâng cằm hẳn lên, chưa kịp làm gì tiếp đã bị hai vệ sĩ bên cạnh Niếp Phong Vũ bẻ tay hẳn ra. Mà Niếp Phong Vũ cũng chẳng thèm ngó đến cái tên đó, đi đến bàn ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, động tác tao nhã y như đang ngồi nhà hàng Ý ăn beefsteak.

“Ấy daaa~ Honey! Em sao lúc nào cũng lạnh nhạt với anh vậy!” Gã ngoại quốc một bộ dáng rất tội nghiệp.

Nguyên Chiến Dã dần mặt, da gà gai ốc nổi đầy mình.

“Tên ngoại quốc đó là Saide, cũng thuộc phần tử không dễ chọc, nghe nói hẳn khi nào tâm tình không tốt là giết người tìm vui.” Chu Chính lại đứng thời điểm lên tiếng “giải thích” cho Nguyên Chiến Dã.

“Vì sao hẳn lại ở đây?”

“Nghe nói hẳn là “viên chức” Mafia.”

“Ồ Ý sao?”

“Ờ.”

“Người nước ngoài mắc gì lại ngồi tù ở Trung Quốc?”

Chu Chính nhún nhún vai, “Nghe nói hẳn có quốc tịch Trung Quốc.”

Nguyên Chiến Dã nhìn nhìn Saide kia, hỏi: “Sao anh biết nhiều vậy?”

“Tôi cũng là nghe nói thôi.”

Sau bữa tối, Nguyên Chiến Dã rút ra được một kết luận: Niếp Phong Vũ và Trương Gia Dương bất hòa. Niếp Phong Vũ và Saide quan hệ vẫn đang trong vòng nghiên cứu.

Kết luận dỏm đến mức không có gì dỏm bằng. Dù sao tốt xấu gì cũng được nhìn thấy người, Nguyên Chiến Dã tự an ủi mình, xác định mục tiêu là bước đầu tiên mà.

“Nè! A Chiến, đi tắm không?” Chu Chính cầm trên tay thau tắm cùng cái khăn mặt vắt trên vai hỏi anh.

“Giờ này nhiều người tắm không?” Nguyên Chiến Dã hỏi.

“Ồ! Dĩ nhiên nhiều rồi.”

“Vậy tôi không đi, anh đi trước đi.”

“Cậu chắc chứ?” Chu Chính mờ ám hỏi.

Nguyên Chiến Dã gật đầu. Chu Chính ra khỏi phòng, đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua người ngồi trên giường kia, khe giường giường khoe miệng...

“Chậc! Cũng nên chịu chút đau khổ...”

3. Chương 3

Muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải tìm được thông tin mật, muốn tìm được nó phải tiếp cận Nhiếp Phong Vũ-

Nguyên Chiến Dã nhăn mày, vấn đề nan giải là bây giờ làm sao tiếp cận được Nhiếp Phong Vũ. Bọn họ không cùng phòng giam, bình thường cũng khó gặp mặt, căn bản là hai đường thẳng song song không bao giờ cắt.

“Mặt của cậu a- hàng tốt đó nha-“

Đột nhiên nhớ đến lời Chu Chính nói hôm trước, Nguyên Chiến Dã cảm thấy thực chán ghét. Anh là nằm vùng, không phải sắc tình gián điệp! anh còn chưa vĩ đại đến mức vì nhiệm vụ mà hi sinh mạng của mình đâu!

Buồn bực chuyển mình trên giường, phát hiện cả gian phòng ngoài anh ra không một bóng người, những người khác không biết đã đi hết từ bao giờ, còn Trần Tích từ sau bữa cơm vẫn không trở về. Chu Chính thì nói đi tắm mà đi suốt một tiếng đồng hồ rồi, nghĩ nghĩ, Nguyên Chiến Dã xoay người nhẹ nhàng nhảy khỏi giường, chuẩn bị đi tắm.

Nhà tù quy định rất nghiêm ngặt, quá giờ là không được tắm. Nguyên Chiến Dã đợi gần hết giờ mới đi với hy vọng ít người tắm chút.

Không sai, người rất ít. Nguyên Chiến Dã nửa thân trên trần, bên dưới chỉ quấn khăn trắng đi vào phòng tắm, nhìn quét cả phòng tắm cũng coi như rộng rãi, lòng lại dâng lên cảm giác bất an.

Trong phòng có năm người, trong đó có ba kẻ loại hình tương tự Sẹo với Trọc, thậm chí có thể nói là hơn chứ không kém, hai kẻ khác thì không cao lắm, nhưng vẻ mặt rất đáng khinh khiến người ta nổi da gà. Năm tên đứng dưới vòi sen, toàn thân trần trụi, khi nhìn thấy Nguyên Chiến Dã ánh mắt cả năm sáng lóe rất quái dị.

Nguyên Chiến Dã tỉnh bơ đi đến một vòi sen cách xa bọn chúng, nhúng ướt đầu, dòng nước ấm áp chảy dọc trên da cho anh cảm giác thoải mái, hít sâu một hơi. Được chừng hai phút, Nguyên Chiến Dã lấy khăn chà lau thân người, nước trên vai anh chậm rãi chảy xuống, lướt qua ngực, rồi đến bụng, thấm ướt chiếc khăn quấn ngang hông dán dính vào người, làm nổi bật cặp mông căng tròn khiến năm gã kia nhìn đến miệng khô lưỡi khô.

“Làm!” một tên cơ bắp nuốt nước miếng mắng một câu, lăm lăm hướng Nguyên Chiến Dã đi đến, tay còn chưa kịp chạm Nguyên Chiến Dã đã bị khăn quất vào mặt. Khăn thấm nước đánh người sẽ đau.

Bốn gã kia liền cười rộ lên. Gã đàn ông nọ nghiêng răng chùi chùi mặt nhìn Nguyên Chiến Dã, anh nhíu mày.

“Mày muốn gì chứ?”

Nam nhân dám dăng cười nói: “Muốn làm mày!”

Nguyên Chiến Dã thầm mắng một câu, hung hăng nói: “Không muốn chết thì cách tao ra xa chút!”

“Mẹ! Tội như vậy mới đến tắm không phải muốn được bọn tao làm sao!”

Nghĩ đến Chu Chính, chẳng lẽ hắn biết- cũng không nói anh biết!? Nhưng hiện tại không phải thời điểm nghĩ chuyện đó, trước phải dẹp gọn mấy tên “thú tính đại phát” này quan trọng hơn.

“Tao mới tới không biết quy củ, giờ đi liền đây.” Nguyên Chiến Dã thu dọn đồ không muốn tắm thêm nữa.

“Mày coi tao là ai, muốn đến thì đến đi thì đi hả?” Gã ta rống lên, mỡ toàn thân cũng rung rinh theo, nói gã đang tức giận không bằng nói gã dục vọng dâng trào không chỗ phát tiết, vật cứng phía dưới gã cũng căng phình lên, Nguyên Chiến Dã cảm thấy ghê tởm.

Mặc dù anh cũng có cái thứ kia, nhưng tuyệt đối nhìn đẹp hơn của gã gấp trăm lần!

“Vậy mày muốn sao đây?”

“Sao?” Gã ta đánh giá trên dưới Nguyên Chiến Dã, lộ ra cái cười dè tiện: “Mày ngoan ngoãn cho tao thượng, sau đó lại tiếp tục cho anh em của tao thượng là được rồi!” nói xong, không đợi Nguyên Chiến Dã trả lời liền đi lên cầm tay anh.

Làm con mẹ nhà người! Nguyên Chiến Dã cắn răng, nhấc chân đá lên mặt gã ta, cả thân người nặng nề ngã xuống nền gạch men cứng, bị đau không nhẹ.

“oa~~” Tiếng kêu của gã cùng âm thanh đánh bịch của thân thể vang vọng cả căn phòng tắm.

“Thao! Thằng này mày dám ở đây mà giễu oai hả!” mấy tên kia lửa giận phùng phùng tiến tới.

“Tụi bây đề nó xuống, hôm nay tao phải thụt thủng mông của nó!” gã ta từ dưới đất ôm đầu lồm cồm bò dậy.

“Xi!” Nguyên Chiến Dã nhúu mày, cầm chậu rửa nện một phát trên mặt một thằng, sau đó là một hồi hỗn chiến trong phòng tắm.

Nguyên Chiến Dã thân thủ tốt, là một huấn luyện viên võ thuật ở trường cảnh sát. Sư phụ của anh lại là võ thuật tôn sư nổi tiếng thế giới, từ nhỏ đã theo ông học võ thuật Trung Quốc, nhưng sư phụ lại không chịu chỉ dạy nhiều mà chỉ truyền độc nhất một môn- Thái Cực!

Nguyên Chiến Dã rất không hài lòng, vì sao anh lại phải học cái môn mà mấy lão già mỗi sáng đều luyện- “võ rùa” (*) chứ!

(*) mạn tốc quyền: võ chậm tốc =.

Sư phụ anh trả lời. “không phải thế~~ không phải thế~~” ý tứ là nói Nguyên Chiến Dã tính cách nóng nảy, học Thái Cực vừa vặn có thể âm dương điều hòa, giúp anh lấy tĩnh chế động, bốn lạng đánh đổ ngàn cân – sau khi học xong Nguyên Chiến Dã quả thực tĩnh đi rất nhiều, hơn nữa mỗi lần ra tay đều có Thái Cực hỗ trợ, nhìn thì nghĩ là nhẹ, thực tế khi bị đánh là đau thấu xương.

Bây giờ anh cũng đang đấu lại ngàn cân đây. Năm gã này cộng lại cũng phải hơn ngàn cân nhiều! Bọn chúng thân thủ dĩ nhiên không tốt bằng Nguyên Chiến Dã, nhưng lại được số đông: Đếch sợ! Nói toẹt ra là heo chết chả sợ nước sôi bỏng, da dày thịt nhiều, bị Nguyên Chiến Dã đánh cho mặt mũi sưng phù cũng không bỏ cuộc. Vòi nước vẫn còn chảy ào ào, hơi nước rất nhanh làm cả căn phòng nóng lên, lại còn “vận động kịch liệt” như thế bầu không khí càng thêm khó thở.

Nguyên Chiến Dã vừa nhìn năm cái thầy dưới đất vừa lấy tay lau mồ hôi trên mặt, không rõ là mồ hôi hay hơi nước tụ lại, một giọt nước nhỏ vào mắt anh, một thoáng chớp mắt, đột nhiên cổ chân bị kẻ nào giữ chặt quật về sau, khiến anh đổ nhào.

Không ổn! Thầm thốt lên khi cảm nhận cơn đau sau ót, Nguyên Chiến Dã ráng cương người dậy, nửa đường lại bị kẻ phía sau nắm tóc ấn xuống, anh vươn tay một quyền thẳng vào mặt gã, nhưng hai đấm sao địch bốn tay, tứ chi bị chúng giữ chặt, cả người nằm sóng soài trên nền đất. Bọn người kia trên mặt lộ ra nụ cười đắc thắng nham hiểm, tuy vừa phải trả giá hơi cao chút.

“Buông ra!” Nguyên Chiến Dã cắn răng nói, không ngừng giãy dụa, đáng tiếc so về lực lượng thì anh không địch lại nổi năm người.

“Buông? Phi! Hôm nay ông mày không thụt mày đến chảy máu thì không phải đàn ông!” Gã tuy vẻ mặt chật vật nhưng hung hăng nói: “Mẹ nó, vốn còn muốn dụ dăng với mày chút đỉnh, nhưng mày là thiếu bị thao rồi!”

“hừ! Đại ca nhanh lên nha! Thằng này cũng lợi hại đó, đợi chốc nữa để nó chạy được là xui!”

“Phải!” gã ta sờ lên chân Nguyên Chiến Dã, “bọn mày tách chân nó ra-“ tính khí thô bỉ chỉ cần động vài cái cũng nhũn oản xuống, nhìn thấy Nguyên Chiến Dã cả người trần trụi khiến hấn toàn thân khô nóng.

Cực phẩm! Thằng này quả là hàng tốt!

Gã nở nụ cười hạ lưu đáng khinh, làm anh thấy ghê tởm! Cố dùng sức động động tứ chi, trên trán và cổ tay gân xanh nổi đầy.

“Buông ra! Con mẹ mày, dám động vào tao tao giết ngay!”

“Hắc Hắc~ yên tâm! Tao bây giờ đang dùng phia dưới giết mày đây!” Gã ta vuốt ve phía trong đùi Nguyên Chiến Dã, đưa vật thể dưới thân nhắm ngay nơi tươi đẹp khiến người ta thêm nhô dài mà cắm vào-

“Chúng mày mẹ nó buông tao ra

~!”

Phải giết hấn! Nguyên Chiến Dã đỏ ngầu đôi mắt, trong đầu dâng lên cực độ xúc cảm muốn giết người, chợt anh lại nghĩ: Cho bọn mày làm không bằng tao vĩnh viễn tiếp cận Nhiếp Phong Vũ! Bây giờ ai có thể giúp anh thoát khỏi đây muốn anh làm gì cũng được! Đương nhiên, ý nguyện đó cơ hồ thật mỏng manh, mỏng manh đến mức chẳng ai nghe thấy cả. Nhưng thượng đế có vẻ nghe được, có điều không biết là nghe được ý nghĩ trước hay sau của anh.

“soạt~” cửa bị mở ra.

Cả đoàn người trong phòng đều kinh ngạc, nhất là Nguyên Chiến Dã. Lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cả bọn hít vào một hơi khí lạnh, nhất là Nguyên Chiến Dã. Người đứng ngay cửa thể nhưng lại là-

Nhiếp Phong Vũ đứng giữa hai gã đàn ông, cũng như Nguyên Chiến Dã ban nãy, trần nửa người trên phía dưới quần khăn, ở góc nhìn của Nguyên Chiến Dã, không những thấy được đôi chân dài kia mà còn thấp thoáng cái bộ vị nửa kín nửa hở bên dưới.

“Nhiếp- Nhiếp lão đại-“ mới nãy gã ta còn hung thần ác sát bây giờ lại sợ phát run.

Nhiếp Phong Vũ lướt mắt nhìn toàn thân Nguyên Chiến Dã trần trụi, phất chốc anh nghĩ có thể mình được cứu rồi.

Nhưng một giây sau, ý niệm này liền tiêu tán.

Nhiếp Phong vũ mỉm cười, không nhanh không chậm hỏi: “Các người đang làm gì thế?”

A đu! Nguyên Chiến Dã trợn trắng mắt. Hấn bị mù sao chứ!?

“Bọn chúng muốn gì mày con mẹ nó nhìn không thấy sao? Là bị ngu hay bị mù hả?” vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, hy vọng rồi tuyệt vọng, sóng cuộn trong lòng lúc lên lúc xuống khiến anh nhin không được, mặc kệ hết thấy, bấy giờ anh chỉ muốn mắng “con sói mù” này cái đã!

Nhiếp Phong Vũ khẽ nhíu mày, nụ cười dần biến mất.

“Ai cho mày la!” gã đàn ông nộ hung hăng thụi một cú vào bụng anh.

“A!” Nguyên Chiến Dã kêu lên một tiếng đau đớn, bụng đau thắt, cứ như lực phủ ngũ tạng bị lệch vị luôn rồi, bữa cơm tối thiếu chút nữa là ối ra. Anh thề: Đợi tao ra được, nhất định sẽ giết chết mày! Lửa giận ngập đầu, lời gì cũng nói được, anh cũng quên luôn mình là một giáo viên.

“Nhiếp lão đại, thăng này mới tới không hiểu quy củ anh đừng bực nha, bọn tôi sẽ giúp anh hảo hảo giáo huấn nó!” Gã ta gục gặc đầu cúi người nịnh nọt Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ lạnh mặt liếc gã, rồi lại liếc nhìn Nguyên Chiến Dã nằm dưới đất không động đậy. Nguyên Chiến Dã bị đau nhắm chặt mắt nghiêng rằng một lúc, đợt bụng bớt đau lại mở mắt ra, đường nhìn tương giao với Nhiếp Phong Vũ.

Thú hoang phần nộ! Đây là bình luận đầu tiên Nhiếp Phong Vũ nhìn thấy anh. Ánh mắt Nguyên Chiến Dã như dã thú bị thợ săn bắt, cực độ phần nộ như muốn cắn nát hết thấy xung quanh, nếu như anh có thể ngồi dậy-

Ha ha- Nhiếp Phong Vũ cúi đầu cười khê một tiếng, người có ánh mắt như thế, nếu khóc thì biểu cảm sẽ ra sao nhỉ?

“Đừng làm hấn chết.” Lưu lại một câu, Nhiếp Phong Vũ xoay người rời đi.

Nguyên Chiến Dã đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo sâu tận từng tế bào, cảm giác này- là tuyệt vọng sao. Vì sao đến giờ mới biết tuyệt vọng-

Bọn thú đang đề anh ra như nghe được ân xá, cứ nghĩ người chính trực như hấn sẽ đuổi bọn chúng đi, ai dè lại mặc kệ bọn chúng làm gì làm, liền quay lại “công tác” trên người Nguyên Chiến Dã.

Nhiếp Phong Vũ đột nhiên quay đầu lại, “Làm hấn kêu ra tiếng!”

“Dạ dạ dạ~”

Cửa đóng, Nguyên Chiến Dã nhìn khe cửa nhỏ dần, lại nhìn đến năm gã cầm thú đang vây quanh mình, tay chậm rãi nắm chặt=

Nhiếp Phong Vũ, mày nhớ kĩ cho tao, tao nhất định sẽ vì chuyện hôm nay khiến mày trả giá đắt!

“A

~~!”

Một tiếng thét thê thảm xé tan bầu trời!

“Ông chủ, không đi sao?”

Nhiếp Phong Vũ đưa mắt nhìn thủ hạ mình, mỉm cười nói: “Tôi còn chưa tắm mà.”

Thủ hạ nhìn cửa phòng tắm lại hỏi: “Có muốn đuổi bọn chúng ra không?”

Nhiếp Phong Vũ lắc đầu, “kịch” do mình biên đạo sao lại dễ dàng đỡ được? Ngồi trên ghế, hấn nhắm mắt yên lặng. Hai vị thủ hạ nhìn nhau, nghĩ thấy sao mà khó hiểu, nhưng trước giờ ông chủ không muốn họ nhiều chuyện, nhưng- bọn họ thấy Nhiếp Phong Vũ hơi nhú mày- rõ ràng là có chuyện bực mình mà.

Ánh mắt đó- Nhiếp Phong Vũ chăm chú nhớ lại ánh mắt anh- qua hôm nay, hấn có thể trả thù mình không nhỉ. Sẽ, nhất định sẽ! Nghĩ vậy, Nhiếp Phong Vũ cười. Trả thù, nghĩ đến là hấn thực phần khích, dù là ở lao tù hay bên ngoài, người muốn trả thù hấn có thể gộp thành quân đoàn, nhưng ai có khả năng động đến một cọng lông tơ? Nếu thực có người có thể khiến hấn bị thương, rất đáng chờ mong a, nói không chừng còn nâng niu người đó như bảo bối nữa!

Tiếng kêu không ngừng truyền ra từ phòng tắm, Nhiếp Phong Vũ chậm rãi mở mắt nhìn về phía cửa, đó là thanh âm của Nguyên Chiến Dã, hấn có thể đoán ra.

“A~ A~~! Ân- a ân!”

Tiếng rên rỉ dâm dục ngày càng vang to, thực khiến người ta ngứa ngáy. Nhiếp Phong Vũ nhú mày, sao mới thoáng chốc thẳng nhóc đó đã bắt đầu hưởng thụ rồi? Khi này còn ra vẻ thà chết không phục mà-

Hóa ra cũng là thứ tiện nhân!

Hấn khinh thường quay đầu đi, Nhiếp Phong Vũ không phát hiện vẻ mặt hấn hiện tại thối muốn dọa người. Hai gã bên cạnh nhìn ông chủ mình, rồi lại quay đầu nhìn cánh cửa kia.

“A~ không cần~~ nga~~ ân a~~”

Hai người cùng quay đầu nhìn nhau, kêu đến mức này, bên trong không biết là diễn đến cảnh nóng bỏng nào rồi a!

“Đi được chưa? Ông chủ.” Còn không đi bảo đảm ông chủ sẽ xông vào giết sạch người trong kia.

Nhiếp Phong Vũ nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“A~~ nga a~~ ân aha

” tiếng kêu rên từ phòng tắm ngày càng to, lại ngày càng sắc tình, thấp thoáng như có tiếng chất lỏng sục sạo, với cả tiếng thân thể va vào nhau. Mức độ kịch liệt thật khó tả bằng lời.

Đi được vài bước Nhiếp Phong Vũ bỗng nhiên dừng lại, vài giây sau, hắn xoay người quay trở về phòng tắm, thật mạnh mở toang cửa ra, hơi nóng trong phòng xông thẳng vào mặt, âm thanh cơ thể va chạm nhau càng rõ to.

Nhiếp Phong Vũ ngây ngẩn cả người. Trong phòng tắm, bọn người muốn cưỡng bạo Nguyên Chiến Dã bây giờ nằm chồng lên nhau, năm cái thầy trần truồng khiến người ta liên tưởng đến quầy thịt heo ở chợ thực phẩm. Còn Nguyên Chiến Dã thì ngồi cạnh bên, tay cầm chậu tắm hung hăng nện vào mông từng gã một, miệng lại không ngừng ân ân a a thanh âm giường chiếu, ngay khi cửa bị Nhiếp Phong Vũ mở ra thì không kêu nữa, ngẩng mặt nhìn Nhiếp Phong Vũ với dáng vẻ của người thắng cuộc, trong ánh mắt ngập tràn khinh thường- và bốn cọt!

Nước trên nền gạch chậm rãi chảy vào lỗ thoát, có lẫn sắc đỏ của máu, Nguyên Chiến Dã thương tích đầy mình, gương mặt anh tuấn lại sưng đỏ từng ụ, khóe miệng còn vương chút máu, nhưng phần lớn máu là dây từ người bọn “thịt heo” kia. Nhiếp Phong Vũ đưa mắt nhìn, thấy trong đó có một tên bị bẻ gãy tay. Trong lòng dâng lên cảm giác hưng phấn, đó là loại xúc cảm tìm thấy được thứ đồ chơi mình ưng ý, hắn nhìn Nguyên Chiến dã, mỉm cười nói một câu: “Công phu không tồi ~”

Nguyên Chiến Dã hừ lạnh một tiếng, cuối cùng thật mạnh đập bốp vào mông một tên, neho mắt nhìn Nhiếp Phong Vũ: “Anh có muốn thử qua không, đảm bảo đánh cho anh răng rơi đầy đất!”

Nhiếp Phong Vũ cười, “Tôi là đang nói công phu ngâm nga trên giường mà.”

Cmn! Nguyên Chiến Dã cắn răng, chậu tắm trên tay ngay tức thì phi thẳng vào mặt Nhiếp Phong Vũ. Nhiếp Phong Vũ không buồn động, thậm chí cũng chẳng chớp mắt, cái thau còn cách mặt hắn vài li đã bị một cánh tay hất văng xa. Cả cọng lông của Nhiếp Phong Vũ cũng chưa rụng đến.

Nguyên Chiến Dã nhìn qua kẻ bên cạnh hắn, nhận ra là người được anh đánh giá một cước đá gãy cọc gỗ hai mươi xăn-ti-mét đường kính.

Gã ta lặng yên lui ra, cầm luôn cái thau.

“Anh cũng chỉ giỏi nói thôi.” Nguyên Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ, cười nhạo hắn chỉ biết núp sau lưng mấy thủ hạ. Đối phương lơ đãng nhún nhún vai.

“Đây là công việc của họ, chứ tôi tiêu tiền tìm bọn họ về làm kiếng chắc?”

Thiệt là gã đàn ông ác liệt mà! Nguyên Chiến Dã thầm cắn răng, lòng dạ thối tha! Miệng còn thối hơn! Sao trước đây không ai nói cho anh biết nha?

“Mẹ anh không dạy dỗ anh phải làm chuyện tốt tích đức sao?”

“Mẹ tôi nếu có dạy tôi thì có gì tôi vào đây.” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười.

Mẹ mi sinh mi ra thiệt là một sai lầm lớn!

“Anh đáng bị chung thân trong này cả đời!” Nguyên Chiến Dã đứng lên, bụng lại nhói đau. Xoa xoa hông, lâu rồi không “bạo phát” kĩ năng giết người, xương cổ đều đau. Đột nhiên có cảm giác mình bị nhìn chòng chọc, Nguyên Chiến Dã xoay đầu, nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ đang chăm chăm nhìn bộ vị gì gì đó trên người anh, cúi đầu nhìn, đ*! Toàn thân trần truồng!

“Nhìn cái gì!” Còn nhìn nữa ta giết ngươi! Nhanh chóng giật phắt cái khăn Nguyên Chiến Dã quấn quanh hông che đậy nửa người dưới của mình.

Nhiếp Phong Vũ hắc hắc cười, “Tôi đang nhìn mông cậu mà!” thực cong, sờ lên bảo đảm miễn chê!

“Ngươi con mẹ nó bộ không có sao!?”

“Sao mà nhìn được mông của mình a?”

A

~~! “Nhìn hai gã thủ hạ của ngươi đi!” Nguyên Chiến Dã sắp điên rồi.

Hai gã phía sau Nhiếp Phong Vũ bỗng thẳng lưng, theo bản năng lấy khăn che quanh hông.

“Lôi, Hải” Nhiếp Phong Vũ quay đầu nhìn ra sau, “Hai người sẽ cho tôi xem sao?”

Cả hai đồng loạt lắc đầu thật mạnh. Dù có là ông chủ cũng không thể xâm phạm tự do thân thể!

“Bọn họ không cho ta xem, đành phải nhìn cậu thôi!” Nhiếp Phong Vũ ra chiều đương nhiên nói.

“Ngươi đi chết đi! Ta cũng không muốn cho ngươi xem!” Nguyên Chiến Dã cầm lên chậu tắm của mình thực muốn ném vào người hắn, nhưng hai kẻ phía sau hắn luôn sẵn sàng tiếp được “ám khí”, ném đi chỉ tổ lãng phí cái chậu.

“Cậu ban chiều nhìn lên tôi, thì bây giờ tôi nhìn lại coi như huề, sao chứ?” Nhiếp Phong Vũ bước vào.

Hóa ra hắn vẫn nhớ rõ chuyện khi đó. Nguyên Chiến Dã hừ mũi một cái, “Ngươi giữa trời quang mây tạnh mà dám diễn trò đâm loạn lỗ lã, ngươi hại hai mắt ta bị ô uế ta còn chưa tính sổ ngươi a!”

“Cậu dập tắt hưng phấn của tôi tôi còn chưa bắt cậu bồi thường nha-“ Nhiếp Phong Vũ hiếp mắt cười, vẻ chùng như đang nghịch mèo con. ?

Dập tắt hưng phấn? Nguyên Chiến Dã nhướng mắt: “Ta thấy ngươi khoái đến chảy cả nước miếng, không hưng phấn chỗ nào?” Anh cố ý phá hỏng hình tượng Nhiếp Phong Vũ, nhưng trong đầu lại hiện ra biểu cảm kích thích thực quyến rũ của hắn. Ồ- sao nóng vậy ta?

Nhiếp Phong Vũ chớp chớp mắt, bỗng đưa tay nâng cằm Nguyên Chiến Dã lên, anh còn chưa kịp mở miệng nói gì hắn đã hỏi: “Sao bỗng nhiên mặt đỏ thế này, nghĩ đến gì sao?”

Nhớ tới người như cầm thú phát tình! Nguyên Chiến Dã bực bội đập phăng cái tay hắn ra.

“Ta quần lộn mết lại gặp nước nóng, liên quan gì ngươi? Tránh xa ta ra chút đi!”

Nhiếp Phong Vũ nhìn bàn tay bị đánh đỏ lên, dữ quá nha!

“Cậu đang ghen?”

Cái gì? Nguyên Chiến Dã sửng sốt.

“Tôi cùng người khác làm cậu ghen a?” Nhiếp Phong Vũ tận tình giải thích.

Nguyên Chiến Dã thật muốn ói. Ai đến giết cái tên không biết xấu hổ này dùm đi! Làm ơn đi!!!! Ta sẽ cho kẻ đó ba trăm đồng! Bức bối cào loạn tóc mình, Nguyên Chiến Dã trừng trừng Nhiếp Phong Vũ, hy vọng có thể dùng ánh mắt giết chết hắn luôn!

“Ta với người không thể dùng ngôn ngữ giao tiếp được, cho nên-“

Nhiếp Phong Vũ bình lặng chờ anh tiếp lời.

“Ta quyết định dùng hành động mà giao tiếp với ngươi!” Nguyên Chiến Dã vừa kêu to, liền cầm lấy “vũ khí” – chậu tắm của anh bay thẳng về phía Nhiếp Phong Vũ.

“Ông chủ!” Lôi, Hải đồng thanh kêu lên, muốn đi đến lại bị Nhiếp Phong Vũ dùng ánh mắt cản lại.

Uyển chuyển tránh đi cái chậu bay, Nhiếp Phong Vũ mỉm cười nhìn anh đang phẫn nộ đến mức lông tóc dựng ngược: “Mặc dù em chủ động yêu thương nhưng nhớ anh anh rất vui nha, nhưng mà cũng nên ôn nhu chút nhỉ?”

Nguyên Chiến Dã nghiêng răng ken két, công kích này giờ mà mãi qua mấy hiệp cũng chẳng động đến cọng lông tóc nào của Nhiếp Phong Vũ, xúc cảm muốn giết người trong anh càng mãnh liệt. Vừa này là bị cường bạo nên muốn giết người, bây giờ lại vì bị bức đến tức chết phải giết người!

Nhiếp Phong Vũ hai tay khoanh trước ngực, híp mắt nhìn Nguyên Chiến Dã như đang ngắm thú cưng của mình. Nguyên Chiến Dã rất ghét ánh mắt này, dĩ nhiên lại càng chán ghét Nhiếp Phong Vũ!

Ôn nhu? Thở phì phò (không phải mệt, là tức nha!), trừng nhìn Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã lấy tay quẹt quẹt khóe miệng, xiết chặt chậu tắm trong tay, âm trầm nói: “Người muốn ôn nhu hả? Vậy người phải đứng yên đó không được động đây-” Thương lượng hả? Đang dụ dỗ thì đúng hơn.

Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, gật gật đầu, được thôi! Không động. Lôi và Hải có cảm giác như đang ngồi khán đài xem đấu vật, trận “đổi đầu” này thật sự phấn khích, lâu rồi không thấy ông chủ hưng phấn đến nhường này.

Nguyên Chiến Dã từng bước một chậm rãi đi đến Nhiếp Phong Vũ, mà Nhiếp Phong Vũ đứng là ngoan ngoãn bất động nhìn Nguyên Chiến Dã, tựa như thợ săn nhìn thấy con mồi chậm chậm đi vào bẫy hẫc lập sẵn.

Hai người ngày càng gần nhau, gần sát chỉ còn một phân khoảng cách –mẹ, mặt ngu! Nguyên Chiến Dã mắng một câu, liền giơ lên cái chậu định đập Nhiếp Phong Vũ thì-

“sượt~!” trượt chân, anh ngã ngửa về sau, tứ chi hướng thẳng lên trời, chậu cũng rơi xuống đất, hình ảnh dễ khiến người ta liên tưởng đến con rùa bị lật úp.

“Phụt~~” phía sau truyền đến tiếng cười của Lôi, Hải. Nhiếp Phong Vũ cũng giương khóe miệng lên độ cong nhất, vẫn cố gắng giữ hình tượng.

Nguyên Chiến Dã thấy hổ thẹn với liệt tổ liệt tông, thẹn với sư phụ, thẹn với nhà trường, thẹn với trường cảnh sát, thẹn với toàn thể anh em cảnh sát, và chủ yếu nhất vẫn là thẹn với chính mình! Ngay lúc anh vẫn còn đầu văng mắt hoa lỗ tai ù ù, anh làm “sấm hồi”!

“Động tác này yêu cầu kỹ thuật cao nha!” Nhiếp Phong Vũ lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc thương ngồi xuống cạnh Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã chậm rãi nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích nằm yên trên nền đất, cơ thể với những đường cong đẹp nhấp nhô theo nhịp thở. Nhiếp Phong Vũ nhíu mày, đầu hơi cúi xuống gần một chút.

“Này-“

Cơ hội đến rồi! Nguyên Chiến Dã cảm giác được luồng hô hấp ngay sát mặt mình, liền mở mắt, Nhiếp Phong Vũ bị một lực tay thật mạnh kéo xuống, cả người bị đặt nằm dưới đất, tiếp đó có người ngồi lên hông hắn, cảm giác này- thiệt bá cháy!

“Ông chủ-” Lôi, Hải hoảng sợ muốn chạy lại

“Dừng lại!” Nguyên Chiến Dã giơ tay lên chặn. sau đó nhìn Nhiếp Phong Vũ nằm phía dưới, uhm, cảm giác này – thiệt số dzách!

“Bọn bây nếu còn bước tới ta liền- 0.01 giây suy nghĩ, “cường gian ông chủ các người!” Câu này lực uy hiếp mạnh nha! Sư phụ, tha thứ cho đệ tử ăn cắp tuyệt chiêu của người- đánh lên! Người dạy con nhiều chiêu lắm nhưng con vẫn thấy tuyệt chiêu này là hữu dụng nhất!

Lôi và Hải nhìn Nhiếp Phong Vũ, hần bảo họ không cần hành động.

“Anh không ngờ em cũng muốn thương anh đó nha?” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, nhìn cái tư thế cực kì ái muội của Nguyên Chiến Dã cười lên mình, hai kẻ trần truồng độc mỗi cái khăn quần hồng, thân thể tiếp xúc trực tiếp hoàn toàn không có trở ngại, thậm chí cả cái chỗ đó.

Nguyên Chiến Dã neho mắt bắt chước mấy cường dâm, “Còn nói mấy câu ghê tởm như vậy ta liền cường người bây giờ đó!!”

“Em làm không được đâu.” Nhiếp Phong Vũ khẳng định.

Hắn thả lỏng tứ chi nằm ngay ngắn trên nền đất, toàn cảnh như một bức mỹ nam đông cung đồ (gọi tắt là ảnh porn =))))))

), khỏe mắt khê nhếch, vô hạn phong tình. Đáng tiếc Nguyên Chiến Dã không thêm thưởng thức.

“Lại đây đi, anh tự nguyện.”

Nguyên Chiến Dã thiếu điều muốn ngã cái bịch xuống đất. Sống hơn hai chục năm mà đây là lần đầu tiên bị tức chết chỉ vì lời nói! Nhiếp Phong Vũ, I phục you rồi! Khen ngợi một câu, tiếp đó lại vào việc chính.

“Nhiếp Phong Vũ, hôm nay ta liền vì dân trừ hại!” Giơ tay lên định đánh xuống người Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ ánh mắt chợt lóe. “Cậu biết tôi à?”

Nguyên Chiến Dã thoáng giật mình, rồi lại khinh thường mà nói: “Ở đây còn ai không biết đến đại danh của người và Trương Gia Dương chứ!” Hai thằng lưu manh, a! Cộng thêm tên ngoại quốc kia nữa, là hai thằng lưu manh và một thằng biến thái!

Nhiếp Phong Vũ khôi phục vẻ mặt vừa nãy, “Xem ra em cũng hiểu anh quá chứ~”

“Ta bây giờ càng hiểu rõ thêm người là thằng biến thái!”

“Vậy em cũng biết ở trong này mà dắc tội anh thì không có kết cục tốt nhỉ?”

“Người làm gì được ta? Cùng lắm là chặt thành mấy khúc rồi quăng xuống hồ thôi!”

“Vậy em nghĩ quăng em vào giữa một trăm tên đực rựa đang khát tình cho bọn chúng luân phiên hưởng thụ thì thế nào? Tin anh đi, rất nhiều người mong mỗi được ôm “hàng tốt” như em lắm đó-” Nhiếp Phong Vũ lơ đãng nói, trên mặt là nụ cười thản nhiên. Nhưng Nguyên Chiến Dã nhìn ra được hắn không hề khoác lác, ánh mắt sắc lẹm ẩn mùi máu tanh, hắn sẽ thực làm như vậy- tuyệt đối sẽ như thế!

“Sợ sao?” Nhiếp Phong Vũ nhìn Nguyên Chiến Dã biến sắc, cười cười. Ngoan lắm, cũng còn biết sợ, thì vẫn còn đường sống.

Nguyên Chiến Dã nhấp nhấp môi, lại cười lạnh nói: “Vậy ta có nên giết người ngay bây giờ trước khi chuyện đó xảy ra không?”

Giống như nghe được chuyện gì đó ngạc nhiên lắm, vẻ mặt Nhiếp Phong Vũ hiện rõ thích thú, “Vậy anh cũng rất muốn biết em làm sao mà giết anh nha?”

Ta sẽ không giết người, mạng người vẫn còn giá trị lợi dụng – hiện tại thì thế.

Nguyên Chiến Dã nở nụ cười, nụ cười chân thật nhất nguyên buổi tối hôm nay, Nhiếp Phong Vũ thoáng sửng sốt, bởi vì nụ cười kia, hắn có phản ứng...

Nguyên Chiến Dã ngồi trên ngờii hắn cũng cảm nhận được, anh liếc nhìn phía sau, hừ một tiếng, cúi đầu nhìn hắn nói: “Tình huống này mà cũng có phản ứng, thật đúng là sắc lang!” Nói xong ngồi nhún một cái thật mạnh trên người hắn, rồi đứng lên cầm thau tắm bỏ đi.

Nhiếp Phong Vũ ngồi dậy, nghĩ nghĩ gì đó nhìn bóng lưng anh dần biến mất, vươn vai ngưỡng cổ một chút, sờ sờ bụng cười cười.

“Ông chủ, ngài không sao chứ?” Lôi, Hải đi tới đưa tay đỡ hắn đứng lên.

“Giúp ta tra một chút người đó là ai, càng chi tiết càng tốt.”

“Vâng!”

4. Chương 4

Nguyên Chiến Dã mệt mỏi lê bước ngang qua từng phiến song sắt, vết thương trên người vẫn còn nhói nhói, cũng chẳng phải bị nặng gì, anh chịu được mà! Nhưng anh biết, rất nhiều chuyện anh không thể chịu nổi. Ngay lúc này thì anh không thể chịu được mở hàng rào sắt trải dài đến phát ngán, dù cho hôm nay đã gặp được mục tiêu cũng không làm anh vui vẻ chút nào.

Việc anh thiếu chút nữa là bị cường gian cứ như một tảng đá to dùng đập thẳng vào đầu anh, và anh càng khẳng định Nhiếp Phong Vũ so với bọn kia còn đáng sợ hơn nhiều. Anh thực chán ghét ánh mắt Nhiếp Phong Vũ, đừng hiểu lầm, chẳng phải ánh mắt tình dục nồng cháy như muốn nuốt gọn anh vào đâu, mà là loại ánh mắt nhìn con mồi của mình, rất khinh thường! Chỉ có khinh thường, nếu có chút hứng thú, thì cũng chỉ như đang nhăm chán, trông thấy con chuột già chạy qua nên hứng lên chọc chút thôi.

Chọc sao? Nguyên Chiến Dã thấy thích từ này, vì kể từ hôm nay, anh và Nhiếp Phong Vũ sẽ bắt đầu diễn một tuồng chèo ghẹo nhau mà. Nếu anh thắng, có thể “thắng quan phát tài”! Thua – vì sự nghiệp giáo dục của tổ quốc mà phần đầu cả đời! Hai kết quả này xem ra cũng không tệ.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bỗng cảm thấy hơi tò mò, Nhiếp Phong Vũ rốt cục là vì sao ngồi tù nha? A- phải chi lúc trước hỏi rõ ràng.

Trở về phòng 419, Chu Chính và bọn Trọc đều trong phòng, và đáng ngạc nhiên là Trần Tích cũng vậy. Nguyên Chiến Dã cố gắng đi thẳng người ra về như mình không sao, chỉ có vài vết bầm trên mặt.

“Nhóc con! Bộ mày mới ra ngoài tìm người vật lộn hả?” Trọc kêu lên đầu tiên. Sẹo và Khỉ Đột cũng nhìn Nguyên Chiến Dã một chút, rồi cười trừ cho qua, xem ra ai cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nguyên Chiến Dã nhếch môi cười, không nói gì. Anh đi đến giường mình, ngang qua Chu Chính thì liếc hán một cái. Chu Chính cười gượng quay đầu ho nhẹ vài tiếng, vẻ như rất xấu hổ.

“A Chiến anh không sao chứ hả?” Trần Tích cứ như là người quan tâm anh nhất, xông tới nắm nắm áo anh, còn gỡ quần áo anh lên muốn nhìn xem trên người có bị thương không.

“Không sao đâu-“ Nguyên Chiến Dã khẽ khàng chỉnh lại quần áo, lắc lắc đầu.

“Nhóc, móng mày có sao không? Không chảy máu chứ?” Sẹo đột nhiên hỏi thế. Nguyên Chiến Dã mặt trầm xuống, Trần Tích cũng nhíu nhíu mày.

Trầm mặc vài giây, Nguyên Chiến Dã quyết định giả vờ đáng thương, để còn tranh thủ sự đồng cảm của nhiều người. Nghĩ vậy, dùng sức dụi dụi mắt, gạt đi giọt nước nơi ở khóe để nước mắt không tràn mi, quay đầu nhìn bọn Sẹo rồi gật nhẹ đầu.

“Tạm thời không chết được! Cảm ơn đại ca quan tâm.” Nói xong lên giường nằm, vốn bình thường nhảy nhẹ cái là lên được, mà hôm nay anh phải phí nửa ngày nắm thang leo lên từng bậc một hồi lâu.

“Không phải chứ- bị thiệt hả- nhóc mày cũng biết đấm đá mà?” Trọc có chút giật mình, đồng thời lại thấy đáng tiếc, vậy mà để cho người khác giành trước một bước!

“Hai đấm sao địch lại bốn tay chứ.” Là tiếng của Khỉ Đột, Nguyên Chiến Dã thấy hán thực rất ít nói.

Hai đấm sao địch lại bốn tay, lần thứ mấy nghe câu này rồi nha? Có lẽ ở đây câu này là một chân lý.

“A Chiến, anh có đau không?” Trần Tích đứng bên giường quan tâm nhỏ giọng hỏi. Nguyên Chiến Dã bây giờ rất cần sự yên tĩnh để suy nghĩ bước đi tiếp theo, vì thế nhíu mày.

“Một chút, bây giờ rất muốn ngủ một giấc-“

“Vậy... chỗ đó của anh có bị nứt không?” Trần Tích nghiêm trang hỏi.

Ách – “Chắc là... không có...” Không có, tuyệt đối không có.

“Mấy thứ dính dính bên trong được lấy ra sạch chưa?” Lần này thì hỏi thật rõ ràng.

Nguyên Chiến đã nắm chặt góc chăn, dùng sức gật mạnh đầu. Cậu nhóc này còn “hiếu học” hơn cả học trò của mình nữa!

“Anh chịu khổ rồi-“ Trần Tích chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, mấp máy môi, “Mà việc này thật đúng là không có biện pháp, ở đây loại đàn ông nào cũng có, mà anh thì bộ dạng lại như vậy-“ Ngắc đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, anh liền nhắm chặt mắt, nhìn như đang rất khổ sở.

Nguyên Chiến Dã đúng là rất khổ sở, chừng nào cậu nhóc này mới để yên cho mình đây? Còn tiếp tục nữa anh sợ không kiềm chế được mà bóp cổ cậu ấy đó!

“Ở đây mà không biết tìm chỗ dựa là rất khó bảo toàn mà sống yên được lắm-“

Lại là những lời này, bộ mấy người ở đây bàn bạc trước hết rồi hả? Được thôi, cứ cho là anh có vẻ đẹp “chim sa cá lặn” khiến bao kẻ thêm nhỏ dãi ra, nhưng chẳng lẽ anh phải “nhu nhược” đến độ cần ăn bám đàn ông để sống sót sao? Nếu là kẻ khác thì không nói, nhưng anh là cảnh sát, thân là cảnh sát mà lại nghe người ta nói mình như vậy anh không vui chút nào, anh mở to mắt nhìn vào Trần Tích.

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi giống như cậu đi núp bóng đàn ông sao?” Lời vừa tuôn ra, Trần Tích liền biến sắc. Nguyên Chiến Dã đột nhiên thấy mình cũng hơi quá đáng, khẽ thở dài nói: “Thực xin lỗi. Tôi bây giờ rất mệt, cho tôi ngủ đi nha.”

Trần Tích cố gượng một nụ cười gật gật đầu, “Vây anh ngủ cho ngon nha!” Nói xong tuột xuống giường mình, vài giây sau lại thò đầu lên làm Nguyên Chiến Dã hơi sững sờ. Cậu quan tâm nhét gì đó vào tay Nguyên Chiến Dã.

“Dùng cái này đi! Ngày mai có thể sẽ bớt sưng- nếu như không nặng lắm.”

Nguyên Chiến Dã cầm lên nhìn nhìn, biết là dùng cho chỗ nào rồi, mặt bắt giắc chảy dài xuống.

“Nếu anh không tiện sử dụng thì- có muốn em giúp anh không?” Trần Tích nhỏ giọng hỏi, thẹn thùng cười cười đưa ngón trở gãi gãi má.

Nắm chặt tuýp thuốc, Nguyên Chiến Dã thiếu chút nữa bóp hết thuốc ra ngoài, “Không cần!” hai chữ được rít qua kẽ răng, anh đưa tay kéo chăn quấn chặt quanh người.

Bên tai loáng thoáng tiếng bọn Trọc đàm tiếu, Chu Chính cũng có trong đó, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng Khi Đột phán vài câu, đến khi không thể nghe được tiếng của Trần Tích nữa, Nguyên Chiến Dã nằm trên giường bất động, vốn muốn nghĩ kế sách về sau, mí mắt lại ngày càng trĩu xuống, đầu óc cũng hỗn độn, những vết thương trên người bỗng nhói lên hồi, cả người nóng bừng, không biết có phát sốt không nữa-

“Uy, cậu không sao chứ hả?”

“Ưm- ai vậy? Hơn nửa đêm rồi mà không cho người ta ngủ chứ.

“Cậu còn chịu được không?”

Phiền quá! Cút chỗ khác coi, coi chừng bắt người chạy vòng vòng trên sân thể dục bây giờ.

“Tôi cũng không biết cậu gặp phải thằng tàn nhẫn như vậy a! Đừng nói bạn thân này có lỗi với cậu, không cho cậu chịu chút đau khổ thì cũng có ngày cậu bị nặng hơn nữa! Lần này coi như tôi nợ cậu đi—“

Biến mau! Tôi muốn ngủ! Phiền chết được! Nguyên Chiến Dã xoay mặt vào tường, sau lưng thanh âm vẫn cứ văng vẳng, dù không lớn nhưng vẫn làm anh rất khó chịu.

“Lúc tôi về phòng đã không thấy cậu đâu, cũng không biết cậu đi khi nào rồi, vốn là chốc nữa sẽ tìm cậu liền, thực đó! Tuyệt đối không lừa cậu! Mà nói chứ cậu thực bị làm rồi hả? Thân thủ cậu tốt vậy, lẽ ra không dễ bị...”

Chịu không nổi tiếng ồn ong ong nhức óc, Nguyên Chiến Dã chỉ muốn ngủ yên một giấc bèn nhú mào, giơ chân lên, “Cút!”

“Bốp!” một tiếng, thế giới rốt cục cũng thanh tĩnh.

Sáng hôm sau, Nguyên Chiến Dã không bị sốt. Anh có bôi qua thuốc của Trần Tích cho, mà không phải chỗ đó, chỉ bôi trên người, dù sao cũng có tác dụng giảm sưng! Nhờ có thuốc, vết thương trên người và mặt anh cũng giảm ít nhiều, mặc dù mặt vẫn còn vết bầm sẫm. Lúc tập hợp ban sáng anh không thấy Trần Tích, Nguyên Chiến Dã vốn muốn cảm ơn cậu, dù sao cũng nhờ thuốc của người ta. Trần Tích thì không gặp, mà Chu Chính thì cứ đu dính bên người anh.

“Cậu giận hả?” Trong lúc chạy bộ, Chu Chính mỉm cười chạy theo Chiến Dã hỏi, nụ cười đó làm người ta muốn giận cũng chả được.

Nguyên Chiến Dã lạnh lùng liếc xéo hắn, không nói gì.

“Tôi thực sự không cố ý mà, tôi nghĩ thân thủ cậu tốt vậy chắc chắn sẽ không bị... bị ấy ấy đó!”

“Ồ! Cùng lắm là bị đánh cho bầm mặt một bữa thôi ha.” Nguyên Chiến Dã bảo trì tốc độ chạy theo hàng ngũ.

“Tôi chỉ muốn cậu chịu đau chút, chứ cậu cứ kiểu “duy ngã độc tôn” vậy hoài sớm muộn gì cũng bị trừ khử đó!” Chu Chính nói hơi to, bị một cảnh ngục nhìn cảnh cáo.

Duy ngã độc tôn? Nguyên Chiến Dã nhú mày, trong mắt người này anh là kẻ như vậy sao? Nhưng mà phạm làm cảnh sát, nói rộng hơn là người bồi dưỡng nên cảnh sát, vậy không đúng sao?

“Cậu bây giờ đang ngồi tù, không phải đi nghỉ mát-“

Câu nói của Chu Chính làm Nguyên Chiến Dã tỉnh mộng. Phải rồi! Anh bây giờ là đang ngồi tù, phải biết luân củi, nên làm ăn mày thì cũng phải ngoan ngoãn hóa thành ăn mày, đây không phải là hèn hạ mà là thực tế! Hoàn thành nhiệm vụ, anh, Nguyên Chiến Dã sẽ chân chính là một cảnh sát!

“Ê~~ chạy đâu vậy? Rẽ đây mà!” Chu Chính đứng lúc nhắc nhở giúp Nguyên Chiến Dã đang suy nghĩ đến xuất thần suýt bị lạc đường. Nguyên Chiến Dã tỉnh táo lại, như cười như không nhìn hắn.

Chu Chính hơi nhướn mày, “Cậu không giận hả?”

“Hả? Giận gì chứ?”

“Ý là lời tôi nói mới nãy đó? Còn giận thì tối qua tôi bị cậu đá một cú bây giờ huyết thái dương vẫn còn đau cũng đủ hết giận hả?”

Gì? Anh đá Chu Chính lúc nào?

“Nhưng mà nói thật- cậu thực không bị ấy ấy chứ ha?”

“Hơ? Anh nghĩ sao?”

“Tôi dám khẳng định là không có, với thân thủ của cậu dễ gì để kẻ khác đụng tới được? Hơn nữa nhìn cậu vậy, sao cũng không nhìn ra hôm qua bị người ta khai bao nha!” Chu Chính làm bộ như “tôi biết tổng”.

Nguyên Chiến Dã liếc trắng hắn một cái, nhưng cũng không phản bác.

“Cậu không nói chả lẽ tôi không nhìn ra cậu chấp nhân sao! Ha ha, cậu cười! Cười nghĩa là thừa nhận! Cậu không bị-“

“5348! Ngươi ngây ngô cười cái gì? Ngoan ngoan chạy đi!” Cảnh ngục cầm côn rống to một tiếng. 5348 là số của Chu Chính, cũng như Nguyên Chiến Dã con số rất cá tính!

*5438: cách đọc trại lại của “tôi là con gái”.

Đến bữa sáng, Nguyên Chiến Dã đứng xếp hàng dài cầm theo hai cái lồng cơm, một cái cho Sẹo, đây là chức trách của đàn em mà. Thật ra Chu Chính nói đúng, bọn Sẹo tính tốt, lại có nghĩa khí. Chu Chính nói Sẹo và Trọc đã sớm tìm Khỉ Đột tra xem kẻ hôm qua “cường bạo” anh là ai, muốn giúp anh báo thù, làm cho Nguyên Chiến Dã phải chột dạ, sau lại nghe nói người đi tẩm cuối cùng của hôm qua là Nhiếp Phong Vũ, liền im hơi lặng tiếng. Nguyên Chiến Dã thở dài, không biết nên vui hay bức nữa. Nếu thực sự người cường bạo anh là Nhiếp Phong Vũ, chỉ sợ bọn Sẹo cũng vô vai anh mà nói: Chịu thôi! Coi như bị chó cắn một phát.

Đang xếp hàng, Chu Chính đứng ở quầy khác gọi dưa muối, Nguyên Chiến đã nhìn quanh bốn phía, không thấy Nhiếp Phong Vũ, không biết là nên thất vọng hay là may mắn nữa, người phía trước đi tới, anh thu hồi tầm mắt rồi tiếng một bước, đột nhiên phía trước một mái đầu vàng làm anh chú ý, theo bản năng nhú mày, nga! Tóc vàng, gọi là cái gì đe đó- ờ! Saide! Nguyên Chiến đã nhìn một người tóc vàng đi ra khỏi hàng ngũ, Chu Chính nói cho anh người này là người Ý, mà có phải Mafia hay không thì vẫn là nghi vấn.

Vì quá nhàm chán, Nguyên Chiến đã chăm chú nhìn Saide, tóc vàng mắt xanh, ngũ quan lập thể mạnh mẽ, mũi cao môi mỏng, loại đẹp trai điển hình của ngoại quốc. Từ dáng đi của người kia Nguyên Chiến đã nhìn ra được, người này được huấn luyện đặc biệt. Dò xét xong, chuẩn bị dời mắt đi, Saide đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt chuẩn xác như có vệ tinh định vị bắn thẳng vào người Nguyên Chiến đã, khiến anh hơi sững sốt, trong một lúc hai người cứ “cách hải tương vọng” như thế, chừng vài giây sau, Saide nhếch miệng cười với anh, răng đều sạch trắng thực đẹp mắt, anh đẹp trai cũng bắt mắt, nhưng là-

Không thích hợp! Lạc quẻ ghê luôn! Nguyên Chiến đã nuốt nước miếng, quay đầu đi không nhìn nữa. Nếu lúc này ở nhà hàng Ý và anh đẹp trai kia tay trái cầm dao tay phải cầm nĩa nhìn Nguyên Chiến đã thì không sao. Vấn đề là hiện tại anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh đang ở trong tù, tay trái cầm lồng cơm, bên trong là cháo nghi ngút khói, cùng một nắm lớn bánh mì bên tay phải, lại cả cái ánh mắt “nhiệt tình” nhìn anh mỉm cười nữa.

Người Ý a! Dầu gì thì cũng lấy miếng thịt bò này nọ chứ?

“Ê! Nhìn cái gì? Bước tới trước đi chứ!” Người phía sau anh lên tiếng, Nguyên Chiến đã mới phát hiện mình đã cách phía trước cả quãng dài, vội vàng tiếng lên lấy cháo.

Cầm hai cái lồng cơm, Nguyên Chiến đã tìm bọn Sẹo, lúc đi vội chưa kịp nhìn bọn họ ngồi đâu, cũng may Chu Chính đi đến, đưa đồ ăn của mình cho anh.

“Bọn Sẹo bên kia, ở đây hết chỗ rồi, cậu đi tìm hai chỗ trống đi, tôi đem cháo qua cho bọn nó rồi về ăn cùng cậu! Nhớ chừa dưa muối cho tôi đó!

Nguyên Chiến đã liếc anh một cái, anh phát hiện số lần liếc xéo của mình từ khi vào đây đã bằng tổng của nửa đời người!

Vận khí không tệ lắm, tìm được hai chỗ ngồi trong góc, Nguyên Chiến đã vẫn luôn thích yên tĩnh mà ăn cơm, làm việc, anh cứ tưởng rằng mình sẽ không gây sự chú ý quá, nhưng chung quanh vẫn có nhiều phạm nhân đang dò xét anh, không thì cũng vài ba tiếng cười dâm dăng, Nguyên Chiến đã tỉnh rụi đưa cháo và dưa muối vào miệng. Cho đến khi đột nhiên vai bị ai đó vỗ vỗ, lực tuy không lớn, nhưng anh lại có cảm giác lực phủ ngũ tạng đều đang rung động, chả lẽ có nội công sao?

Vô tâm theo bản năng ngẩng đầu lên, Nguyên Chiến đã sững sốt.

Nhiếp Phong Vũ nhìn Nguyên Chiến đã, gương khoe miệng cười, “Nhìn thấy tôi mà kinh ngạc dữ vậy sao?”

Bình tĩnh lại, Nguyên Chiến đã phát hiện miếng dưa muối còn đang ăn dở một nửa đựng đĩa ngoài miệng! vừa định hút nó vào, Nhiếp Phong Vũ như nhìn ra ý đồ của anh, mau lẹ đưa tay giật miếng dưa ra. Nguyên Chiến đã chớp chớp mắt, không biết hắn muốn làm gì nhỉ? Và giây tiếp theo, miếng dưa kia đã bị Nhiếp Phong Vũ vô cùng tao nhã cho vào miệng hắn.

Bốn phía chợt im lặng một chút, chỉ một chút mà thôi.

Trước giờ anh không biết dưa muối mà cũng có thể ăn tao nhã như vậy, Nguyên Chiến đã “phục sát đất”, Nhiếp Phong Vũ ăn xong còn liếm liếm ngón tay, vô cùng gọi cảm! Khiến anh nhớ lại lần đầu- không! Là lần hai, nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ đang ăn cơm tù mà cứ như quý ông ăn bò beefsteak. Nếu ở bên ngoài, Nhiếp Phong Vũ chính là chủ nhà hàng Pháp cao cấp, còn anh Nguyên Chiến đã thì đẩy xe bán bánh quẩy bên ngoài nhà hàng đó!

Mặc dù hiện tại cả hai cùng ngồi tù, nhưng bất luận ra sao thì anh và hắn vẫn thuộc về hai thế giới khác nhau.

“Sao vậy? Ăn của cưng có miếng dưa muối mà đau lòng vậy sao?” Nhiếp Phong Vũ nhìn vẻ mặt đại ra của Nguyên Chiến đã mà buồn cười. Phía sau hắn hai vệ sĩ Lôi, Hải cũng gương gương khoe miệng.

Nguyên Chiến Dã liếm liếm môi, hỏi một câu: “Có gì không?”

Nhiếp Phong Vũ tiêu sái khê nhượng mảy, “Không có việc gì không tìm cưng được à?”

“Tôi không nhớ rõ chúng ta có quen biết?”

“Nga- tối hôm qua cưng còn rất nhiệt tình cười trên người anh mà?” Nhiếp Phong Vũ tròn mắt nhìn anh.

Mị nhân! Hấn lại phát mị nhân! Nguyên Chiến Dã thầm kêu trong lòng, ông trời a! Trời đánh còn tránh bữa ăn mà! Từ khi vô tù đến giờ không được ăn uống đàng hoàng rồi đó! Mà hấn nói đúng mà, hôm qua anh quả thật có “cười” lên người hấn, nhưng làm éo gì có nhiệt tình chứ!

“Anh tối qua cũng thực “nhiệt tình” mời kẻ khác “chiêu đãi” tôi một bữa, chúng ta huề nhau.” Nguyên Chiến Dã nói tỉnh rụi, rồi nhấp chút cháo. Khó ăn quá!

Nhiếp Phong Vũ cười cười, “Cưng không biết trong từ điển của Nhiếp Phong Vũ anh không có hai chữ “huề nhau” sao?”

Mẹ nó! Uy hiếp ta? Nguyên Chiến Dã ngược nhìn hấn, “Vậy giờ anh muốn gì?”

“Cưng bị thằng nào làm chưa?” Nhiếp Phong Vũ hỏi thẳng thừng.

Nguyên Chiến Dã tái mặt, thực thống khổ mà nhấn xuống không đi đực một cú vào mặt hấn, nhìn phía sau Nhiếp Phong Vũ không nhiều người chú ý họ, anh cắn răng vặn lại: “Liên quan gì tới anh?”

“Có chứ, anh không thích ‘bắt cá hai tay’ đâu.” Nhiếp Phong Vũ nói như đúng rồi.

Ta- đ*t! Đây là từ thô tục duy nhất phác họa chính xác tâm trạng anh hiện giờ. Ta nhịn!

“Tôi không cho rằng việc anh không thích ‘bắt cá hai tay’ có liên quan đến tôi!”

“Cậu không muốn?”

Muốn cái éo! “Không muốn!”

“Tối hôm qua cậu hao tổn tâm cơ diễn kịch dài vậy không phải muốn được tôi để ý sao?”

Nguyên Chiến Dã giận! Anh đích thật là muốn gây sự chú ý với Nhiếp Phong Vũ nhưng chưa tới mức mang trình tiết của mình ra mà đùa! Thằng này nghĩ anh là loại người gì chứ?

“Mắc mớ gì tôi muốn anh chú ý? Anh nghĩ tôi là thằng ngu hay tự cho mình là siêu sao điện ảnh, muốn anh người chú ý tới? Tôi mẹ nó bị đánh bầm dập mình mẩy chẳng lẽ cũng là diễn trò? Không tự nhìn lại mình xem?” Nguyên Chiến Dã tay nắm chặt cán muỗng đến trắng bệt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhiếp Phong Vũ từ nãy đến giờ nhìn vẻ mặt anh biến hóa thất thường, khóe miệng thủy chung chỉ là cười nhẹ, cho đến bây giờ Nguyên Chiến Dã lộ ra hận ý muốn xông lên cắn người, hấn lại cường nhiều hơn. Đường như Nguyên Chiến Dã càng bực hấn càng vui vậy đó.

“Bây giờ thì cậu làm tôi chú ý mất rồi, hy vọng không làm tôi thất vọng.” Lưu lại một câu cùng nụ cười ý vị, Nhiếp Phong Vũ xoay người bỏ đi cùng hai “người hầu”.

Tự kỷ! Siêu cấp tự kỷ cuồng! Bại hoại! Siêu bại hoại của bại hoại! Nguyên Chiến Dã nhìn bóng lưng cao to của Nhiếp Phong Vũ, trong lòng cảm thán.

“Ủa! Cậu thân với Nhiếp Phong Vũ từ lúc nào vậy?” Người kia vừa đi Chu Chính liền ở đâu nhảy ra.

Nguyên Chiến Dã nhướn mắt, “Không phải anh núp sẵn rình xem đấy chứ?”

Chu Chính ngồi xuống cạnh anh bỏ hộp cơm xuống, “Chỉ cần Nhiếp Phong Vũ xuất hiện ánh mắt cả đại lao sẽ hướng về hấn ngay. Nên tôi trông thấy cưng phải thôi!” Nói như đúng rồi ấy.

“Chỉ biết đứng xem thôi hả?”

“Chứ không lẽ tôi phải xông lên “anh hùng cứu mỹ nhân” hả? Tôi còn muốn sống mà ra tù a!” Chu Chính nhún nhún vai, “Mà cậu chưa trả lời tôi sao quen được hấn thế!”

“Ai quen hấn chứ!” Nguyên Chiến Dã gần từng tiếng nói.

“Vậy mà hần tìm đến cậu à? Cũng phải thôi...” Chu Chính nhìn lướt qua Nguyên Chiến Dã, rồi lại cúi đầu ăn, “Ăn nhanh đi! Lát nữa còn làm việc đó! Đưa đưa muối đây!”

Đưa muối! Nguyên Chiến Dã bây giờ nhìn đĩa dưa là không muốn ăn nữa, đẩy hết vào chén của Chu Chính.

Chu Chính sợ tới mức la oai oái. “Cậu làm gì vậy? Muốn ghen chết tôi hả?” Nè! Đừng đi mà, chia tôi chút cháo với! Nhiều dưa vậy ăn sao hết? Tôi còn chưa ăn no mà!”

Muốn được hần chú ý à? Nguyên Chiến Dã nghĩ lại, đây chẳng phải như ý nguyện của anh rồi sao? Cười lạnh một tiếng, xem ra TV và tiểu thuyết nói không sai. Có một số thằng đàn ông rất đáng khinh! Càng không xem họ ra gì họ càng nóng vội, càng đối với người ta có hứng thú! Mà mấy thằng đại gia càng có tiền càng như thế! Hèn hạ vô sỉ!

Ăn điểm tâm xong là phải làm việc, cắt cỏ! Nguyên Chiến Dã thật tò mò mấy hộ nông dân lân cận rốt cục có bao nhiêu gia súc, mà ngày nào cũng phải cắt cỏ. Chiều đến thì đóng bao ống hút, ngoài ra còn làm mấy chuyện vặt vãnh, cảm giác như đang đi làm thuê, chỉ có điều không lãnh lương.

Công việc một ngày cũng đã xong, tiếng còi vang đã đến giờ. Nguyên Chiến Dã thực chờ mong tiếng còi hiệu, bình thường quá bận rộn làm anh chẳng có thời gian mà suy nghĩ “phương pháp tác chiến”, chỉ sau khi có còi hiệu anh mới được thanh thời yên tĩnh suy nghĩ, chỉ cần bên người không có con quạ đen kêu quàng quạc mãi thế này.

“Cậu nói thật đi tối hôm đó cậu đụng độ Nhiếp Phong Vũ phải không? Cậu vừa đến đây cũng đã hỏi tôi về hần, không phải cậu đã sớm nhìn trúng hần rồi chứ? Hần đúng là có bề ngoài lấy lòng đó, nhưng mà nhìn cũng biết chả phải loại chung tình gì đâu, cậu thích hần rồi sao?” Chu Chính ngồi cạnh Nguyên Chiến Dã trên sân cỏ xem Sẹ và Trọc cùng người khác chơi bóng rổ, miệng Chu Chính cứ như súng máy bắn liên thanh bên tai Nguyên Chiến Dã, làm anh đau đầu hết sức.

“Anh làm gì mà hỏi lảm thế? Mà con mắt nào nhìn ra tôi thích tên kia vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên không đúng!” Anh là nhìn trúng “hàng” của Nhiếp Phong Vũ chứ chả phải nhìn người! Nhưng mà lời này tuyệt đối không thể nói.

“Vậy cậu nói xem tối hôm đó rốt cục làm sao cậu quen được Nhiếp Phong Vũ?” Chu Chính vẫn rất hứng thú chủ đề này.

Nguyên Chiến Dã lại tặng anh cái liếc thứ ba, “Tôi nói không có quen hần mà! Buổi sáng là hần tự tìm tôi kiếm chuyện chứ tôi tìm hần chắc? Sao anh không tìm hần mà hỏi đó!”

Chu Chính nhỏ giọng nói ai mà dám chứ.

“Không dám thì đừng nhiều chuyện! Tôi ngủ chút đây, đừng phá tôi!” Nguyên Chiến Dã ngã người về sau nằm trên cỏ nhắm mắt.

“Gi? Ngủ thiệt hả?”

Nguyên Chiến Dã ngủ thật, mà chỉ muốn chớp mắt thôi, nào dè mở mắt ra liền hối hận muốn nấu cả ruột! Anh chỉ ngủ chừng nửa giờ thôi, mà đã xảy ra biến hóa “nghiêng trời lệch đất”!

“Sao lại thế này?” Anh nhìn theo một đám người trên sân gần đó, trong đám có ba người anh biết. Nhiếp Phong Vũ, Trần Tích và Trương Gia Dương. Vấn đề là Trần Tích không phải được Trương Gia Dương ôm mà là được Nhiếp Phong Vũ ủng trong lòng, mà cậu cứ như con thỏ nhỏ nép vào ngực Nhiếp Phong Vũ, vô cùng “tình chàng ý thiếp”!

“Cậu thấy sao thì nó vậy đó.” Chu Chính bĩu môi, “Hai tên đực rục giành giật nhau một thằng đực rựa khác, rồi có một thằng thắng.”

Nguyên Chiến Dã nhìn ý cười lộ rõ trên mặt Nhiếp Phong Vũ, lại nhìn sang khuôn mặt tức giận như ếch nhái muốn nhảy phốc lên liêu mạng. Khí thế này, thằng ngu cũng biết ai thắng rồi.

Giải lắm! “Gian phu” rốt cục cũng thành “chính thức” rồi. Nguyên Chiến Dã nhìn chú chim nhỏ Trần Tích nép vào lồng Nhiếp Phong Vũ, lồng như có thứ gì vỡ ra, rất không dễ chịu.

“Khi tôi ngủ rốt cục chuyện gì xảy ra?” Anh ảo não cào cào tóc.

Chu Chính bứt một cọng cỏ cho vào miệng, “Thì như tôi nói đó, kỳ thực quá trình rất đơn giản, không có máu chảy đầu rơi gì hết, Trương Gia Dương tuyệt đối không phải đối thủ Nhiếp Phong Vũ, hần tàn nhẫn nhưng Nhiếp Phong Vũ còn có phần lão luyện hơn, một con chim non cánh còn chưa to làm sao đấu lại hồ ly già giảo hoạt? Lúc đó chỉ tổ thêm phiền!”

Nguyên Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ ôm lấy Trần Tích rời đi, hần nhìn phía trước, chốc chốc lại cúi đầu nói gì đó với Trần Tích, còn vẻ mặt Trần Tích không khác gì thiếu niên đang yêu. Trương Gia Dương đứng tại chỗ, thân thể khẽ run, mấy gã thủ hạ bên cạnh không dám động vào hần.

“Không ngờ Trần Tích cũng thủ đoạn gớm, cả Nhiếp Phong Vũ cũng bị nó câu dính! Aizzz! Tối nay thằng Sẹo lại bực bội rồi, nhớ khuyên bảo hần chút nha! Tôi sợ nhờ mà hần nhẫn tâm giết Trần Tích luôn á!”

Chu Chính băng quơ cần cần cỏ, Nguyên Chiến Dã vẫn dõi theo bóng dáng hai người kia đến khi hoàn toàn biến mất.

Không thích “bắt cá hai tay”? Nguyên Chiến Dã cười mỉa, bứt một cọng cỏ quăng vào miệng.

5. Chương 5

“Thằng đi nam đi đâu cũng quyến rũ đàn ông, con mẹ nó đáng chết! Trời sinh đã là loại dâm đảng dâm mông cho người
!”

Đây là câu Trọc nói nhiều nhất sau bữa cơm. Kỳ thật Nguyên Chiến Dã cũng không hiểu, người vốn trước kia ở bên mình, sau lại ở cùng người khác, là ai thì cũng không chịu được, có lẽ vì chuyện đó ảnh hưởng đến vấn đề sĩ diện của đàn ông, nhưng Nguyên Chiến Dã không biết Trọc có quan tâm cái sĩ diện không nữa.

“ha ha~ mà nếu không phục thì đi cướp của Nhiếp Phong vũ đi!” Chu Chính không sợ chết còn ngồi giễu cợt Trọc.

“Phi~ cướp mẹ gì! Ông thêm gì thứ “giày rách” đó, Nhiếp Phong Vũ không chê vì hần có bản lĩnh lớn! Ông không thêm tranh với hần, dù sao cũng sớm xài trước hần rồi! Phi!” Trọc mắng xong lại toét một bãi nước bọt ra.

“Được rồi được rồi! Mà biết nó là thứ “giày rách” thì đừng bực bội nữa, đợi lúc ra khỏi đây rồi tao mời tụi bây đi quán bar lớn nhất, muốn mấy con gà rừng hay thổ ngoạn gì cũng có hết!” Sẹo cười vỗ vỗ đầu Trọc làm hần ngồi xuống.

“Mẹ nó! Tao chỉ là nghĩ không ra, Nhiếp Phong Vũ sao lại nhìn trúng cái thứ đó-“ Trọc vẫn còn giận dữ bất bình.

Nguyên Chiến Dã chỉ lẳng lẳng ngồi trên giường nghe, từ đầu tới cuối không lên tiếng. Ở phòng 419 này anh rất im lặng, lâu lâu ngẫu nhiên đi nịnh hót Sẹo một chút, những lúc cần nói hay không anh cũng chả màng mở miệng. Anh không muốn thân cận quá với mấy người ở đây, anh hy vọng mình là người ngoài cuộc không ai ngó, vì thực tế anh cũng là người ngoài cuộc, không như bọn họ. Bọn Sẹo đúng là không phải loại ác độc xấu xa gì, mà anh cũng không phải! Nhưng anh lại là “kẻ lừa đảo”!

Anh chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, nếu có thể, anh không muốn lừa gạt “tình cảm”. Nhưng là “nếu có thể” thôi-

“Ê!” Chu Chính ngồi trên giường mình nhìn Nguyên Chiến Dã hỏi: “Nghĩ gì vậy? Xuất thần dữ dội luôn?”

Nguyên Chiến Dã nâng đầu khỏi đầu gối nhìn hần, tùy tiện nói, “Nghĩ chuyện xưa thôi.”

Chu Chính híp mắt, tựa hồ như rất hứng thú, hỏi: “Chuyện xưa sao? Trước đây cậu làm nghề gì?” Trên tay đang tung hứng thứ gì đó vàng vàng, Nguyên Chiến Dã phát hiện những lúc nhàn rỗi, hần sẽ lôi cái thứ đó ra chơi, hình dạng như đồng xu sao đó.

“Nhân viên công ty bình thường.”

“Trong nhà còn người nào không?”

“Anh điều tra hộ khẩu hả? Hỏi cái này làm chi!” Nguyên Chiến Dã liếc xéo hần.

Chu Chính nhún nhún vai, “Tôi quan tâm cậu mà! Việc kia...” hần cúi người bắt lấy vật thể vàng đang sắp tiếp đất, chớp chớp mắt nhìn Nguyên Chiến Dã, “Cậu cảm thấy sao? Tôi thấy hôm nay sắc mặt cậu không tốt khi nhìn Nhiếp Phong Vũ và Trần Tích.”

Đúng là bà tám! (*) Nguyên Chiến Dã thực hết ý kiến, sao mà con mắt “gian tà” của hần nhìn gì cũng thấu!

(*) anh Chính có số thứ tự đẹp 5438 đã giải thích “bà tám” cũng là nói “đồ đàn bà”.

“Tôi ăn không tiêu không được sao?” nghiêng chặt răng, anh nằm xuống không thèm ngó ngang gì Chu Chính.

“Lúc đó cậu có ăn gì đâu!”

Nguyên Chiến Dã không thèm đôi co nữa, thâm nghĩ lại chuyện buổi chiều. Trần Tích bây giờ là người của Nhiếp Phong Vũ. Chuyện này... có dính dáng tới anh sao?

Một lúc sau, cửa phòng mở, Trần Tích trở lại. Nhiệt độ trong phòng thoáng chốc giảm mạnh, chủ yếu là do ánh mắt trăn trăn như người chết của Trọc đang tác quái.

Trần Tích chẳng thèm quan tâm, trực tiếp đi thẳng về giường, khoe miệng khê nhếch, ánh mắt hàm ý cười, cả người tỏa ra mị lực, sắc mặt hồng hào thực đáng yêu, y như câu “con gái đẹp nhất là khi yêu” ấy. Nguyên Chiến Dã vừa xoay người sang liền trông thấy vẻ mặt này, bất giác nghĩ đến câu kia. Và dĩ nhiên, tinh thần Trần Tích tốt bao nhiêu, mặt Trọc càng đen bấy nhiêu, không ngừng buông ra hàng loạt câu chữ, chỉ là Trần Tích nghe nhiều đâm miến dịch luôn rồi, mấy người khác cũng bảo hần bình tĩnh lại.

Nếu như bình thường Nguyên Chiến Dã nhất định chẳng quan tâm, vì chuyện chẳng liên quan đến anh. Nhưng hôm nay thì khác, Trần Tích là người của Nhiếp Phong Vũ, nói cách khác: Tiếp cận Trần Tích sẽ có cơ hội tiếp cận Nhiếp Phong Vũ. Vì thế khi nghe được tiếng thủ thỉ của Trần Tích bên tai, anh khê gương khoe miệng, “Chuyện gì?”

Trần Tích thoáng sững sốt, ngơ ngác nhìn anh mấy giây, sau đó ngượng ngùng cười cười, chìa tay đến trước mặt Nguyên Chiến Dã, “Cho anh nè.”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu, là sô-cô-la. Một viên sô-cô-la hình bông hoa, được làm rất đẹp, trước kia vào Valentine anh cũng từng được nữ sinh tặng, anh cũng ăn luôn. Đam mê bí mật của Nguyên Chiến Dã chính là: sô-cô-la.

“Sao lại cho tôi?” Anh khó hiểu nhìn Trần Tích.

Trần Tích cười hắc hắc, “Em chỉ là muốn cho thì cho thôi~~!” âm giọng đầy nũng nịu khiến Nguyên Chiến Dã thoáng rùng mình, bất giác nhìn nhìn mấy người trong phòng. Chu Chính mặt hào hứng như đang xem kịch vui, Trọc hai con mắt tóe lửa giận, không rõ là tức giận đơn thuần hay còn hàm xúc khác. Sợ đường như lại chẳng hứng thú ngồi chơi cờ với Khỉ Đột. Nhìn quét một vòng, lại nhớ ra Trần Tích còn bên người, cậu đưa tay lên cao hơn trước mắt anh mà hỏi.

“Anh không thích hả?”

Bộ muốn “hồi lộ” hả! Nguyên Chiến Dã lắc lắc đầu, lại một cái cười hoàn mỹ.

“Không phải.” Cầm lấy sô-cô-la quảng vào miệng một viên.

Thấy anh ăn, Trần Tích nhếch môi cười, “Ăn ngon không?”

“Ừm-“ Nguyên Chiến Dã gật đầu, tinh tế thưởng thức mỹ vị đang hòa tan nơi đầu lưỡi. Không phải loại thường mà là hàng cao cấp nha! Nhưng mà- “Sao cậu có được vậy?” Sô-cô-la này nhìn là biết không phải mua ở mấy cửa hàng tầm thường rồi.

Trần Tích mặt dần đỏ lên, nhỏ giọng thủ thỉ một câu: “Anh ấy cho-“

Ọe~~ Nguyên Chiến Dã suýt phun viên sô-cô-la ra. Nhiếp Phong Vũ cho? Hắn có biết mình sẽ ăn không? Có khi nào hạ độc không?

“Anh sao vậy? Ăn không ngon sao?”

Nguyên Chiến Dã gượng cười, “Không! Ăn ngon lắm-“ Kẹo không có vấn đề mà người cho mới có vấn đề! “À... cảm ơn cậu. Sáng mai rảnh không? Cùng ăn sáng nha?” Anh mời cậu.

Trần Tích hai mắt sáng ngời, hưng phấn hỏi: “Thật hả?”

Niềm hân hoan của cậu cứ như nghe được chuyện tốt nhất trên đời thật làm lòng Nguyên Chiến Dã chua xót, anh có mục đích mới mời cậu thôi.

“Ừm! sáng mai tôi sẽ gọi, ngủ sớm chút đi!” Đường như muốn có thời gian “tiêu hóa” cảm giác tội lỗi, Nguyên Chiến Dã mỉm cười gật đầu với Trần Tích, lại nằm xuống nhắm mắt.

Đèn tắt, nhưng người tỉnh táo vô cùng. Nguyên Chiến Dã không rõ đã nằm bao lâu, mở mắt ra thấy cả phòng tối đen, trong lòng bỗng thấy áp lực.

Haizz- thở dài, anh tự nhủ thôi bỏ đi. Sớm hoàn thành nhiệm vụ rồi rồi đi! Chỉ cần nhớ kĩ mục đích mình ở đây được rồi.

Đột nhiên cảm thấy thứ gì đó lóe sáng gần đó, anh quay đầu, trông thấy cái thứ vàng vàng của Chu Chính tung lên hạ xuống, biết hắn đang chơi, mà hai mắt dường như đang nhìn anh, trong bóng đêm lóe lên tia kỳ dị. Nguyên Chiến Dã mở miệng: Mau ngủ mẹ nó đi!

Trong bóng đêm vang lên tràn cười trầm thấp.

Nguyên Chiến Dã buồn bực. Bộ hắn nhìn ra anh nói gì sao? Mất ứng chắc?

Sáng hôm sau Nguyên Chiến Dã nhiệt tình mời Trần Tích ăn sáng, Trọc ngay từ lúc tập thể dục về mặt đã chẳng mấy vui vẻ nhìn anh. Anh chỉ cười cười không nói, tâm trạng Trọc anh hiểu, nhưng còn cái tên Chu Chính bám suốt bên người thì anh chẳng thể hiểu nổi.

“Cậu không đi ăn cùng bọn Sợ hả?”

Thể dục đã xong, Nguyên Chiến Dã, Trần Tích, thêm cả Chu Chính, ba người cùng nhau ăn sáng, Trần Tích ngồi đối diện Nguyên Chiến Dã, Chu Chính thì ngồi cạnh anh, từ biểu cảm đến động tác chẳng lộ vẻ gì không tự nhiên, ngược hẳn với hai người kia lại có gì đó khó chịu.

“Gì vậy? Tôi quấy rầy hai người hả? Nhìn thấy tôi bộ ăn không vô sao?” Chu Chính vừa nói vừa húp cháo, dường như ăn rất ngon.

Nguyên Chiến Dã khẽ thở dài, “Nói bậy bạ gì đấy?”, đoạn gấp dưa muối cho vào bát Chu Chính.

Chu Chính cười ồ lên, ngoạm một mồm đầy ập. Trần Tích cạnh bên thoáng sững sờ nhìn hai người họ-

“Sao vậy?” Nguyên Chiến Dã trông thấy vẻ mặt kì quái của cậu, vừa hỏi vừa húp cháo.

“Các anh- là người yêu hả?”

“Sắc~”

“Phụt~”

Lời vừa tuôn ra, ngay lập tức khiến hai kẻ kia lảng phí thức ăn. Chu Chính vẽ mặt đau khổ bịt mũi, không ỏn! Cháo vọt lên mũi rồi- a-

“Sao thế? Bộ em nói gì sai hả? Xin lỗi, đừng gấp nha?” Trần Tích lúng ta lúng túng nhìn hai người.

Nguyên Chiến Dã mặt tái mét, đưa tay chùi chùi thức ăn trên miệng, “Bọn tôi không phải-”

“Tôi có thể ngồi đây không?”

Một thanh âm xa lạ từ đâu vang lên, Nguyên Chiến Dã chưa kịp nói xong liền ngẩng đầu nhìn, Nhiếp Phong Vũ chẳng biết đã sang chỗ họ từ bao giờ, vốn chung quanh chẳng còn chỗ trống, mà mấy người kia vừa nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ đã cuống quýt đứng hết lên, tốc độ cực nhanh khiến anh nghĩ chỉ cần ngừng thấy mùi Nhiếp Phong Vũ họ liền “bỏ của chạy lấy người”.

“a~” Trần Tích nhỏ giọng kêu một tiếng, cười ngượng ngùng nhích qua một chút, rõ ràng là muốn nhường chỗ cho Nhiếp Phong Vũ.

Xi! Nguyên Chiến Dã không rõ sao tự nhiên mình lại “xi!”, chỉ là muốn vậy thôi, anh cũng không rõ cả Chu Chính, vì đồng thời hắn cũng “xi!” một tiếng y hệt. Hai người họ trơ mắt nhìn Nhiếp Phong Vũ ngồi xuống, hai vệ sĩ của hắn im lặng ngồi gần đó, không quấy rầy bọn họ.

“Có làm phiền bọn em không?” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, lời thì dành cho Trần Tích, mà ánh mắt lại vô ý lướt qua Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã lập tức cắn răng, đồ dê xồm! Trước mặt “người yêu” mà còn câu dẫn người khác! Ấy da? Vì sao mình lại dùng từ câu dẫn chứ? Trần Tích cắn bản là đã bị Nhiếp Phong Vũ hợp hồn chẳng rõ trời trăng, không nhìn thấy được.

“Không có, bọn em đang tán chuyện thôi, A Chiến và-”

“A Chiến?” Nhiếp Phong Vũ khẽ nhướn mày vì hai chữ A Chiến từ miệng Trần Tích.

Thấy hắn vẽ như đang hứng thú, Trần Tích hưng phấn gật đầu, “Ừm! Là bạn tốt của em, bọn em ngủ cùng một giường tầng. Anh ấy-” cậu và Nhiếp Phong Vũ cùng quay đầu nhìn sang Nguyên Chiến Dã, ngay lúc Nguyên Chiến Dã gấp bánh bao sang trao đổi với Chu Chính

“Tôi cho anh bánh bao đưa tôi miếng bánh cuốn(*) đi!”

—

(*) hoa quyền, một loại bánh hấp cuộn tròn. Sẽ up hình cuối chương.

—

“Mẹ! Có làm không hả? Cái này tôi đứng xếp hàng dài rất lâu mới có đó!”

“Bánh bao to hơn mà! Vậy cho anh thêm một miếng dưa muối!”

“Ừm- không được! Hai cơ! Mà phải to nha!”

Nhiếp Phong Vũ và Trần Tích nhìn hai người cứ anh đưa qua tôi đẩy lại, người ngoài nhìn vào thì chính xác là “liếc mắt đưa tình”! Trần Tích cười nói: “Hai người họ cảm tình tốt lắm-” Nhiếp Phong Vũ ánh mắt chột sác lên, nhưng không ai phát giác.

“Không cần tranh, tôi có bánh cuốn cho các người nè!” Hắn đặt một cái giỏ bánh bằng thiết sáng bóng lên bàn.

Nguyên Chiến Dã và Chu Chính nhìn sang, bên trong giỏ là bánh cuốn sáng bóng được phủ bởi màu xanh mượt của hành lá, khiến người nhìn muốn chảy nước miếng. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu liếc Nhiếp Phong Vũ, đối phương mỉm cười đưa tay ra vẽ mời, rất tao nhã! Cực kì tao nhã, cứ như bọn họ chẳng phải đang ở tù mà đang ăn ở nhà hàng.

Hừ! Hừ lạnh một tiếng, Nguyên Chiến Dã đứng lên bưng theo thức ăn, “Tôi no rồi.”

Nhiếp Phong Vũ thoáng đắm chiêu nhìn anh.

“A?” Chu Chính lão liên nhìn Nguyên Chiến Dã lại nhìn bánh trong giỏ, “Đi lẹ vậy? Chưa ăn xong mà!” ánh mắt vẫn chăm chăm vào bánh cuốn. Vừa trắng vừa trong, nhìn cũng biết là rất ngon-

Nguyên Chiến Dã lạnh lùng liếc hắt, dùng âm vực đủ cho Chu Chính và Nhiếp Phong Vũ nghe: “Dù nghèo cũng không ăn của bố thí.” Đoạn nhìn Trần Tích nói tôi đi trước liền lập tức rời đi, từ đầu tới cuối chẳng thèm nhìn Nhiếp Phong Vũ. Chu Chính thở dài cầm bánh bao nhét vào miệng rồi gật đầu với Nhiếp Phong Vũ một chút, liền chạy vù theo Nguyên Chiến Dã.

Nhiếp Phong Vũ quay đầu nhìn theo bóng dáng Nguyên Chiến Dã, khóe miệng khẽ giương thành một độ cung nhỏ. Trần Tích thấy hắt nhìn theo Nguyên Chiến Dã, nhỏ giọng hỏi: “Anh giận sao?”

Nhiếp Phong Vũ dời mắt cúi đầu nhìn cậu thiếu niên ngoan ngoãn như một chú thỏ con, sợ hãi khi hắt tức giận, tìm đủ mọi cách thu hút ánh nhìn và lấy lòng hắt, thân thể vụn vụn rên rỉ vì hắt, như vậy- mới là một con thú cưng biết nghe lời, không phải sao?

Chỉ là, thú cưng quá nghe lời lại không gọi được dục vọng muốn chinh phục của người khác.

Vừa nghĩ, hắt vừa đưa tay nâng cằm Trần Tích lên, nở nụ cười đầy mê hoặc.

“Nếu anh giận, em có thể giúp anh hết giận không?”

Khuôn mặt trắng nõn dần dần ứng lên một mặt đỏ bừng, cúi đầu hé môi nói gì đó rất nhỏ dường như không thể nghe được-

Nguyên Chiến Dã không rõ mình có sai lầm rồi không.

Anh biết có một chiêu gọi là “lạt mềm buộc chặt”, nhưng chỉ có phụ nữ dùng để đối phó đám đàn ông thôi. Vì thế hôm nay anh lại sử dụng chiêu này với Nhiếp Phong Vũ, không biết có hiệu quả không nữa. Nếu lúc nãy anh không “hào phóng” quay đầu bỏ đi mà là cầm lấy bánh cuốn của Nhiếp Phong Vũ, có khi nào hắt thấy anh đáng thương mà thu làm “tiểu đệ” không? A! Tính sai rồi! Nguyên Chiến Dã hơi ảo não nhắm mắt lại.

“Nè! Sao vậy? Hối hận à?” Chu Chính dùng vai chạm khẽ vào anh, cười lưu manh.

Nguyên Chiến Dã hơi kinh hãi, nhưng vẫn giả lơ hỏi: “Tôi hối hận gì cơ?” thẳng này lại nhìn ra cái gì rồi đây?

“Hối hận không ăn đĩa bánh cuốn kia đó! Tôi hối hận nè! Đĩa bánh đó nhìn là biết mẽ mới ra lò đó nha!”

Có lẽ- từ đầu anh đã đánh giá cao trí tuệ của Chu Chính. Nguyên Chiến Dã liếc trắng mắt Chu Chính, tiếp tục làm việc. Công việc hôm nay của bọn họ: Đính mắt cho thú bông.

Đột nhiên có vấn đề lóe lên trong đầu Nguyên Chiến Dã. Không biết- Nhiếp Phong Vũ có phải cũng làm việc như vậy không. Chỉ nghĩ đến cảnh Nhiếp Phong Vũ tay cầm thú bông là anh đã “phụt” cười ra tiếng, thật là đáng sợ!

Cả buổi chiều sau đó cũng không thấy Trần Tích, Nguyên Chiến Dã cũng không nghĩ nhiều, im lặng làm việc, nghe giảng đạo, nhưng khi trên sân khấu một gã cảnh sát gầy như cây sậy đang giảng “Các anh phải cố gắng cải tạo, tranh thủ để sớm ra tù cùng người nhà đoàn tụ”, anh lại “hôn lia khói xác” chu du tận Hoa Quả Sơn. Chu Chính bên cạnh thì nhìn chăm chú không rời mắt khỏi sân khấu, dường như hắt giác ngộ được chân lý qua bài giảng, Nguyên Chiến Dã nhìn lướt qua sáu người trên sân khấu, trừ “cây sậy” đang nói ra thì mấy người còn lại đều rất trẻ, nhìn là biết tinh anh trong giới cảnh sát.

Không biết đến chừng nào mình mới được như bọn họ. Nghĩ nghĩ, tinh thần chiến đấu lại nổi lên, Nguyên Chiến Dã lặng lẽ nhìn bốn phía, muốn tìm xem mục tiêu của mình có ở chung quanh không, nhưng anh cũng chẳng biết tìm được thì sao nữa.

Không có – không có- không... á! Nguyên Chiến Dã hoảng sợ, tìm nửa ngày, Nhiếp Phong Vũ thì không thấy, tầm mắt lại đụng trúng Saide tóc vàng. Saide ngồi khá gần anh, chừng năm sáu hàng ghế, hắt trông thấy Nguyên Chiến Dã, anh cũng thấy hắt, cảnh này hơi bị quen, hơn nữa đối phương còn nhếch môi cười, hàm răng trắng kia đủ tiêu chuẩn đóng quảng cáo.

Nguyên Chiến Dã cảm thấy khó chịu như ăn phải côn trùng, người ngoại quốc này chắc không nghĩ mình thâm mến hần đâu ha? Cười thật đậm đắng mà! Nụ cười sáng chói như ánh mặt trời nước Ý thế mà bị anh cho là “đậm đắng”!

Lặng lặng dời tầm mắt đi tiếp tục tìm kiếm, lần này vẫn không nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ, nhưng tìm được Trương Gia Dương. Ngồi rất gần Nguyên Chiến Dã, gần đến mức Nguyên Chiến Dã cuối cùng mới phát hiện ra cái ót trước mặt mình là của Trương Gia Dương.

“Aizz~ nhìn thấy không?” Chu Chính đột nhiên lấy tay chọc chọc Nguyên Chiến Dã đang đờ người ra.

“Hả?” Thấy cái gì? Trương Gia Dương? Thấy, ngay cái gáy có nốt ruồi...”

“Kia kia-“ Chu Chính chỉ chỉ lên sân khấu, Nguyên Chiến Dã theo tay chỉ của hần nhìn lên, mới phát hiện trên đài không biết khi nào có thêm một người, rất trẻ, ngũ quan đoan chính thanh thanh tú tú nhìn là biết người tốt, mặc cảnh phục càng thêm oai hùng dào dạt.

“Kia chính là ngục giam trưởng. Trẻ quá ha?”

Nguyên Chiến Dã ngây ngẩn cả người. Nhớ lại lời của hiệu trưởng: “Cậu phải cẩn thận! cẩn thận cẩn thận và cẩn thận! Ở đây ngoại trừ ngục giam trưởng không ai biết thân phận của cậu, vì thế sau khi gặp được ngục giam trưởng sẽ như “Bát Lộ quân gặp được Thân Nhân Giải phóng quân”! Có phiền toái gì thì cứ nói với y, nhưng tuyệt đối phải chú ý tai mắt trong tù-“

Khi anh gần như quên mất nhân vật vĩ đại số một này, anh rốt cục cùng nhìn thấy “Thân Nhân Giải phóng quân”, hơn nữa sao mà vị giải phóng quân này có hơi quen quen ...

“Chào mọi người-“ Ngục giam trưởng đứng lên nói, thanh âm trầm bổng gợi cảm, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, “Tôi là ngục trưởng ở đây, tôi-“

“Củ khoai tây

~!”

Dưới sân khấu đột nhiên vang lên một tiếng rống to, cả hội trường đều ngây ngẩn cả người, mấy người phía xa thì nhìn quanh tìm chủ nhân câu nói, còn ở gần thì đều tập trung nhìn một người-

Nguyên Chiến Dã phải sửng sốt ba giây mới ý thức được mình mới làm cái gì, cúi đầu thì phát hiện Trương Gia Dương đang kinh ngạc nhìn anh, không chỉ có Trương Gia Dương, mấy người ở đây chỉ cần có thể nhìn thấy anh là đều nhìn. Đầu càng cúi càng thấp, thật cảm giận phải chỉ có cái lỗ mà chui luôn.

“Nằm mơ thôi! Hần có chứng mộng du! Ngại quá! Ngại quá-“ Chu Chính nhìn chung quanh gật gật đầu, một tay hung hăng nhéo lên tay Nguyên Chiến Dã.

Những người trên đài cũng nhìn xuống, ngục giam trưởng trầm mặc trong chốc lát, ho nhẹ một tiếng nhắc mọi người tập trung, lại nói tiếp: “Tôi là ngục giam trưởng ở đây, gọi là Tô Hòa-“

Tô Hòa, chính xác! Đúng là tiểu tử này! Nguyên Chiến Dã co người trên ghế khốn khổ vò vò tóc, chỉ còn thiếu màn nước mắt lưng tròng thôi. Tô Hòa, củ khoai tây! Chính là củ khoai tây, dù có cao lớn hơn khoác cảnh phục nhưng vẫn là củ khoai tây của lòng anh!

Sau tiếng la khi nãy, Nguyên Chiến Dã thành người nổi tiếng! Người biết là anh đều chăm chú nhìn nhìn, những ai không biết thì nhìn theo mấy ngón tay chỉ chỉ mà ngó sang. Nguyên Chiến Dã cả đời cũng chưa được “ái mộ” đến mức này, vừa ngưỡng vừa bực!

Chu Chính vỗ vỗ vai anh, chân thành mà rằng: “Tôi biết cậu muốn nổi tiếng, nhưng cũng đừng dùng phương pháp cực đoan này chứ!” Căn bản là “mùng chuyện vui vui chuyện buồn” (*) thôi! Nguyên Chiến Dã bực bội giật phất tay hần ra.

(*) hưng tai nhạc họa

Đáng giận! Anh chưa từng nghĩ đến ngục giam trưởng lại là Tô Hòa, nói cách khác có đánh chết anh cũng không tin Tô Hòa làm ngục giam trưởng!

Anh và Tô Hòa là bạn học ở trường cảnh sát, chiếc giường tầng anh ở dưới Tô Hòa ở trên.

Lúc đó Tô Hòa có hơi... béo chút, đầu cũng... hơi bị tròn- được rồi! Tóm lại là vừa tròn vừa béo, có lẽ so với xã hội thì y cũng hơi béo, nhưng ở trường cảnh sát thì là siêu béo! Tóc thì để kiểu húi cua, lại còn lồm chồm hàng mái ngang phía trước, mặc áo cỡ siêu bự. Toàn tổ hợp đầu to cùng dáng người kia, chẳng biết khi nào đã bị bạn cùng lớp gọi củ khoai tây, thực ra thì nick name này là từ Nguyên Chiến Dã, không nhiều người biết lắm, Tô Hòa dĩ nhiên cũng không biết, bằng không thù hằn giữa hai người còn nặng nề hơn!

“Ăn oán” của cả hai bắt nguồn từ một hè nọ, trời nóng mà kỷ túc xá chẳng có lấy cây quạt máy chứ đừng nói máy lạnh, nam sinh cũng lười, trải sơ tấm chiếu lên ván giường kèm theo cái gối là ngủ được rồi. Hôm đó Tô Hòa ở tầng trên ngồi uống nước trái cây, loại nước ép hỗn hợp, cà chua là chính cộng thêm chút táo với ô mai, mà cái này không quan trọng, quan trọng là... Y uống vài hớp thì đặt ly nước vào sát tường, rót cục đến lúc ngủ tắt đèn thì quên mất, sáng ra Nguyên Chiến Dã mở mắt nhìn lên thấy tấm chiếu ướt ướt màu đỏ đỏ, anh liền nhảy xuống giường mà rống to-

“Tô Hòa tới kì kinh nguyệt rồi~~! Củ khoai tây là con gái đó~~! Củ khoai tây có kinh rồi!”

Ba câu, vừa nêu biệt danh “củ khoai tây” của người ta còn bảo người ta là con gái. Lúc đó Tô Hòa hận anh thiếu điều muốn giết người xong tự vẫn luôn. Cuối cùng nhờ thầy giáo khuyên bảo mới bớt giận một chút. Nhưng tục ngữ có câu: Vết thương ngoài da dễ chữa, vết thương lòng thì...

Năm đó, Tô Hòa bị thương, tổn thương tinh thần cực kì nghiêm trọng, mà đầu xỏ tội phạm là Nguyên Chiến Dã.

Sau khi tốt nghiệp Tô Hòa ra trường, còn anh thì ở lại làm giáo viên. Vốn tưởng rằng sẽ không có cơ hội gặp lại, nào ngờ lại đụng độ “kẻ thù” xưa, hơn nữa còn là thân phận cảnh sát cùng “phạm nhân”.

“Thật là bẽ mặt!” Nguyên Chiến Dã nhú chặt mày, tuyệt không nghĩ đến củ khoai tây khi đó gì cũng không bằng anh bây giờ lại thay da đổi thịt! Từ củ khoai tây “tiến hóa” thành khoai tây nhập khẩu là quá rồi, đằng này thành ngục giam trưởng! Mà mắc mớ gì lại là cái nhà tù này cơ chứ!

Gặp lại kẻ thù thì chết chắc rồi! không biết mình lần này còn mạng không nữa, hai chữ thôi: Làm bậy rồi!!!! không tính thán từ “rồi”!

Cơm tối anh cũng không đi ăn, nhờ có Chu Chính mang về cho anh hai miếng thịt sườn.

“Tôi thấy dạo này tinh thần cậu cứ hoảng sợ không yên, có bệnh hả? Có muốn đi khám bác sĩ không?” Chu Chính nói với Nguyên Chiến Dã đang thần thờ nhai sườn.

Nguyên Chiến Dã lắc đầu, “Tôi muốn đi thư viện xem sách chút, đi cùng không?”

“Ê! Hai đứa bây qua chơi đánh bài nè!” Sợ gọi to.

Chu Chính định từ chối, Nguyên Chiến Dã lại đẩy vai hắn, “Anh đi đi! Tôi đọc xong quay về chơi cùng.”

Nghĩ nghĩ, Chu Chính gật đầu, cười nói: “Vậy cậu cẩn thận một chút ha! Lúc quay về đừng có nói là bị người khai bao rồi nhé!”

“Ồ.” Nguyên Chiến Dã tự nhiên gật đầu. Chu Chính từ cười mỉm hóa cười to!

Trời ơi! Có chứng hoảng sợ thật?

Nguyên Chiến Dã cũng không phải rất muốn đọc sách, anh quan sát đã lâu, thư viện là nơi yên tĩnh nhất, cũng dễ cho anh suy nghĩ. Nhưng hôm nay anh nổi hứng muốn đi tìm “Tôn Tử Bình Pháp”.

Thư viện cũng không xa, chỉ là phải băng qua sân thể dục. Nhà tù về đêm khá đáng sợ, trạm gác cao cao cùng đèn pha đảo qua đảo lại, lại còn thêm ánh đèn sáng trưng của sân thể dục, có người đang chơi đánh cầu.

Nguyên Chiến Dã chậm chậm đi qua sân thể thao, đi chưa được bao xa anh liền dừng lại, anh phát hiện phía rừng xa xa có tiếng động lạ. Anh không biết nên kêu ngạo hay than oán cái thần kinh nhạy bén của mình đây. Đẳng đó có người! Là ai?

Chẳng lẽ lại là “diễn porn lộ thiên”? Mặc dù trời cũng tối rồi- nguyên Chiến Dã nghĩ ngay đến Nhiếp Phong vũ, không phải hấn chứ? Nhíu nhíu mày, anh thận trọng đi tới.

Vừa đi vừa núp sau bụi cây cao, nghe thấy giọng nam đang nói huyền thuyên, nhưng mà- Nguyên Chiến Dã nhíu mày tận lực tập trung nghe xem người kia nói gì, không hiểu! Thực tình không hiểu! Người kia đang nói loại ngôn ngữ nào đó, anh một câu cũng không hiểu, vì cũng chẳng phải tiếng Anh hay tiếng Trung!

“Blah blah blah- blô blô blô- blap blap blap~” ,

Tiếng nước ngoài! Lập tức nghĩ đến Saide! Nhưng mà chẳng phải chỉ có mỗi mình hấn là người nước ngoài sao?

Nguyên Chiến Dã nghĩ người đang nói 90% là gã người Ý tên Saide kia, định ló đầu ra ngó kĩ, lại có giọng nói vang lên-“Khảo! Mày sao cứ “dính” đại gia tao! Cứ xuất hiện trước mặt tao không! Chẳng phải làm tao bị oan uổng rồi? Bộ mày hiền lành lắm chắc? F*ck con mẹ nhà tao!”

Nguyên Chiến Dã đổ mồ hôi! Không rõ sao người này sống được ở Bắc Kinh nữa. (*)

(*) anh Saide nói từ vựng QT dịch cũng không ra được. Ảnh nói sai ngữ pháp.

Lại có tiếng ai đó đáp lại ông đây mặc kệ, rồi trở về sự yên tĩnh vốn có. Nguyên Chiến Dã lẳng lặng đợi trong chốc lát, chắc chắn mọi người đều đi hết mới ló ra, có cảm giác như đang làm thám tử. Anh tiến tới vài bước, bất chợt ngửi được một mùi nồng, mà cái hương vị này quen quen hình như đã ngửi qua ở đâu-

Còn chưa kịp nhớ ra, anh đã ngất ngẩn cả người. Trong bóng đêm dần hiện rõ hình ảnh cùng mùi máu tanh nồng dâng lên... xác chết! Nằm trên đất là một xác chết đầy máu! Trên người không có thương tích đầy mình, hai mắt vẫn mở trừng đúng kiểu chết không nhắm mắt, trên cổ là vết động mạch bị cắt dẫn đến tử vong, chỉ sợ chưa kịp kêu ra tiếng đã mất máu mà chết rồi.

Nguyên Chiến Dã nhìn cảnh này, nếu là người thường thì sẽ la toáng lên! Nhưng anh không thể, chỉ lẳng lặng nhìn cái xác trước mắt, hầu kết kẻ nhúc nhích. Anh không muốn chạm vào cái xác đó, nhưng cũng không thể cứ để người chết nằm ở đây, anh phải...

Có người! Trong chớp mắt anh phát hiện có người đang đến gần mình, anh nhanh chóng suy nghĩ xem nên chạy đi hay la toáng lên, dù sao có thể bình chân như vại đứng ở đây nhìn người chết không phải cảnh sát thì là hung thủ, tuy anh đúng là cảnh sát nhưng không thể nói. Cứ ngỡ rằng đối phương còn cách mình một quãng xa, không ngờ tốc độ người nọ nhanh đến kì lạ, Nguyên Chiến Dã vừa xoay người đã phát hiện người kia cách anh không tới năm thước, mà điểm chết người ở đây là sao cái dáng kia nó quen quen...

Nguyên Chiến Dã trừng mắt nhìn người kia khoanh hai tay hiên ngang bước trong đêm như bậc đế vương, được rồi, không cần nhìn mặt cũng biết là ai. Mặc áo tù mà phong thái đi đứng tiêu sái được vậy, ngoài Nhiếp Phong Vũ còn ai vào đây.

Nhiếp Phong Vũ chậm rãi tiến gần Nguyên Chiến Dã, mặt lạnh không biểu cảm, trước nhìn nhìn Nguyên Chiến Dã, rồi nhìn thoáng qua xác chết bên kia, thần thái so với Nguyên Chiến Dã còn trấn định hơn, cứ như kia không phải xác chết mà chỉ là con giun dũa.

Tầm mắt quay về trên người Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, cứ như ẩn ý: Em xem, bị anh bắt quả tang nha.

Nguyên Chiến Dã thiết khâm phục cả hai người họ, thời điểm có xác người nằm đó, máu vẫn còn chưa khô, chẳng phải tình huống học sinh trung học yêu đương sớm bị bắt quả tang đầu gối, thế mà hai người họ vẫn bình tĩnh như không, nhưng nghĩ kĩ, Nguyên Chiến Dã thấy cũng nên giả trang chút đỉnh tốt hơn, cơ mà trông cái mặt của Nhiếp Phong Vũ làm anh chẳng biết nói gì nữa. Ậm ờ nửa ngày, nói một câu:

“Tôi tình cờ đi qua thôi...”

Nhiếp Phong Vũ cười to, âm thanh nghe hay lắm! Nhưng đối với Nguyên Chiến Dã thì cứ như tiếng cười của ác ma. Ác ma có dung mạo đẹp, hút hồn người vùi sâu xuống địa ngục.

6. Chương 6

“Ê! Buông tay! Anh kéo tôi đi đâu chứ? Buông ra mau!” còn không nghe là ông đánh cho xem!

Nguyên Chiến Dã vừa tức vừa mờ mờ không rõ Nhiếp Phong Vũ lôi mình đi đâu, cả hai đi sâu vào rừng, cách sân thể dục ngày càng xa, Chiến Dã không ngờ rừng sâu như thế này, Nhiếp Phong Vũ muốn mang anh đi đâu chứ? Chung quanh tối lửa tắt đèn bốn bề im ắng, vừa này còn thấy người chết, không lẽ- “tiền dân hậu sát” bốn chữ đột nhiên lóe lên trong đầu anh, không phải chứ...

“Buông ra!” Rốt cục dùng sức giật tay ra, hay phải nói vốn là Nhiếp Phong Vũ thả lỏng tay.

Cả hai dừng lại, anh phát hiện phía trước là bức tường cao có rèm sắt vòng chung quanh, xem ra đây là “tường thành” của nhà tù. Không lẽ Nhiếp Phong Vũ muốn vượt ngục?

“Anh lôi tôi đến đây làm gì?” Nguyên Chiến Dã hất hàm, mặc dù không xác định trong bóng tối đối phương có thấy vẻ mặt của mình không.

Nhiếp Phong Vũ nhún vai, “Không đi chẳng lẽ đứng ở hiện trường chờ người đến bắt?”

“Người cũng có phải tôi giết, sợ cái gì?”

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Phong Vũ tiến gần anh, đến khi có thể nhìn rõ toàn mặt đối phương, “Cậu nói mình không giết người bọn họ tin sao? Ở đây vô duyên vô cớ có nhiều người chết, tìm chẳng ra hung thủ thì đương nhiên quơ đại một thể thân, cậu có tin không vụ này có thể cho cậu ngồi tù một gông?”

Ngữ khí nghiêm túc, Nguyên Chiến Dã chưa từng nhìn qua một Nhiếp Phong Vũ như thế này, bình thường luôn cười cợt còn bây giờ lại đáng sợ. Xã hội bây giờ đen tối ra sao anh biết chứ, nhưng với niềm tin của một cảnh sát anh cũng có hơi chấp nhất, vì thế mặc dù hiểu rõ ý của Nhiếp Phong Vũ anh cũng làm bộ ra vẻ xem thường.

“Xi! Không cho loại như ngươi ngồi tù một gông mới thật là pháp luật bất công!”

Anh vừa nói xong, Nhiếp Phong Vũ hơi sững sốt, rồi cúi đầu cười cười: “Cũng phải! Nếu pháp luật có chứng cứ rõ ràng anh sẽ ngoan ngoãn ngồi tù thôi, đáng tiếc trên thế giới này chưa có pháp luật của nước nào xin đến vậy.”

Nguyên Chiến Dã cắn răng! Tôi vào đây là để cho anh ngoan ngoãn ngồi tù nè!

Nhìn thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi Nhiếp Phong Vũ thấy thật hứng thú, cái người này làm hấn tò mò bộ hấn có đặc tội gì anh sao. Dù có nghi vấn cũng không tiện hỏi, hấn nhìn Nguyên Chiến Dã hỏi: “Còn chưa trả lời tôi khi này cậu làm gì ở đó?”

“Tôi-“ Nguyên Chiến Dã vừa định nói, đột nhiên ý thức được mình đâu có nghĩa vụ cung khai với hấn chứ! Liên chuyển lời: “Mắc gì phải nói cho anh! Vậy chứ anh ở đó làm gì?”

Nhiếp Phong Vũ nhếch môi, “Anh trả lời thì sau đó em sẽ cho anh biết nha?”

“Còn tùy.”

“Tôi đang làm tình gần đó.” Nhiếp Phong Vũ mặt không đổi sắc tim không đập loạn trả lời.

Nguyên Chiến Dã ban đầu là mặt đen như gan heo, sau nhìn thấy biểu hiện của Nhiếp Phong Vũ lại chuyển thành màu xanh của thức ăn lên mốc.

Vậy mà cũng bị hấn xỏ! Quả nhiên là miệng thối tim gan cũng thối nốt!

“Sao vậy? Không trả lời tôi? Chẳng lẽ...” Nhiếp Phong Vũ lại nhích một chút, dù chỉ là một chút nhưng khoảng cách hiện tại của hắn và anh đã là kỉ lục! Hắn nâng cằm anh lên.

“Cưng đi tìm anh à?” Hơi nóng phả vào mặt Nguyên Chiến Dã, ngứa ngứa.

Nguyên Chiến Dã mím chặt môi, hai tay nắm chặt thành quyền. Nhẫn nào! Nhất định phải nhẫn! Việc nhỏ không thành sẽ loạn việc lớn, một kẻ có tư cách cảnh sát là đối mặt tình huống nào cũng bình tĩnh được!

“Có ai từng nói anh mắc bệnh tự yêu bản thân chưa?” Anh châm chọc, hơi nhấc cằm lên nhưng vẫn không thoát được.

“Anh nói sai hả? Lần đó cưng nhìn lên anh nửa ngày anh nghĩ cưng hẳn là có hứng thú với anh chứ.”

Nguyên Chiến Dã biết hắn nhắc lại lần anh thấy gian tình của hắn cùng Trần Tích sau bụi cỏ, chẳng qua “gian phu” nay đã thành “chính phu”.

“Tôi chẳng qua giữa trời quang lại gặp phải chuyện đó, nhất thời có hơi kinh ngạc không được sao?”

“A~” Nhiếp Phong Vũ khẩy khẩy chiếc cằm trơn nhẵn của anh, động tác dâm loạn như thế mà qua tay hắn lại hết sức gọi cảm. Nguyên Chiến Dã thầm nuốt một ngụm nước miếng.

“Anh nghĩ cưng thấy anh dừng mãnh như thế phải hưng phấn chứ nhỉ?”

Nguyên Chiến Dã xem thường: “Tôi còn chưa tới mức khát tình như thế, nam diễn viên AV so với anh còn dừng mãnh hơn tôi còn chưa hưng phấn đó!” nhưng thật ra nữ diễn viên AV làm anh rất rất hưng phấn nha.

“Mấy gã đó là uống thuốc mới mạnh được thế, còn anh-“

“Khoan khoan!” Nguyên Chiến Dã đột nhiên la lên, dí ngón trỏ lên đỉnh mũi Nhiếp Phong Vũ hỏi: “Sao anh biết bọn họ uống thuốc? Là anh thấy hay...” hay anh đi đóng vai chính luôn?

Không nghĩ tới nỗi đau xưa lại bị người chọc ngoáy, Nhiếp Phong Vũ thoáng ngượng ngùng. Nguyên Chiến Dã “phụt~” cười ra.

“haha~ haha haha! Oa hahahahahaha~” Cười chết mất! Thì ra chơi xỏ người khác lại vui như vậy! Không! Phải nói là sốc Nhiếp Phong Vũ thiệt đã như vậy! Ở trường đâm thọc lũ học trò còn không thú vị bằng!

Nhiếp Phong Vũ chẳng biết khi nào đã buông cằm Nguyên Chiến Dã, đối phương đang gập người cười nắc nẻ. Đến khi xác định anh đã cười đủ, Nhiếp Phong Vũ đẩy ý tứ mà phán: “Cưng thật thú vị-“

Nguyên Chiến Dã cười đủ, đứng thẳng người đưa tay xoa xoa khóe mắt, điều chỉnh hô hấp, vỗ vỗ vai Nhiếp Phong Vũ nói: “Được rồi! Đùa chút cho vui thôi, nhìn mặt anh nhăn nhúm như bị bón ấy, không có việc gì tôi đi trước! Anh cũng nên đi đi!”

“Có muốn làm người của tôi không?”

“Hả?” Nguyên Chiến Dã chân vừa cất bước liền khựng lại.

Nhiếp Phong Vũ bắt lấy cánh tay anh kéo sang đối diện mình, lặp lại: “Có muốn làm người của tôi không?”

“Người của anh- là sao?” Nguyên Chiến Dã nghĩ đến Trần Tích, lại nghĩ đến cảnh cậu cùng Nhiếp Phong Vũ nơi bụi cỏ...

Nhiếp Phong Vũ mỉm cười gật gật đầu, “Là cậu nghĩ sao thì vậy đó.”

Phi! Hắn làm sao biết mình đang nghĩ cái gì!? Nhưng câu hỏi này chỉ là phụ, cái chính là- nếu anh làm người của Nhiếp Phong Vũ, vậy chẳng phải trời phú cho cơ hội tốt tiếp cận hắn sao? Phải nắm bắt thời cơ thật tốt!

“Vì sao muốn tôi- oa~” lời còn chưa dứt Nguyên Chiến Dã đã bị Nhiếp Phong Vũ dùng một cái dùng sức kéo, cả hai người nằm xuống bụi cỏ gần đó, Nhiếp Phong Vũ nằm đè lên áp Chiến Dã cứng ngắt.

Khốn kiếp! Làm gì gấp dữ vậy! Anh còn chưa đồng ý nha! Muốn “ỷ mạnh hiếp yếu” (*) hả?

(*) Bá vương ngạnh thượng cung

“Anh làm gì- ưm ưm!” câu nói bị nuốt trở về. Nhìn thấy cái mặt Nhiep Phong Vũ siêu phóng đại trước mắt, kèm theo trên miệng có cái gì đó âm ẩm cùng hơi thở có mùi thuốc lá, Nguyên Chiến Dã biết mình bị hôn!

Bị hôn! Nụ hôn thứ tám của một cậu trai thuần khiết đã ra đi như thế! Ba giây mặc niệm bắt đầu.

“Buông ra! Ưm! Buông- ưm a!”

Cầm thú! Thú tính đại phát! Mẹ nó! Chưa có ai dám dùng vũ lực trước mặt anh! Vừa định nhấc chân lên tặng cho “chỗ hiểm” của hắn một cú, Nhiep Phong Vũ đã nhanh hơn một bước lấy chân chặn lại, thấp giọng thì thầm vào tai anh: “Đừng lộn xộn, có người đến đây.”

Nguyên Chiến Dã nhướng mày, im lặng lắng nghe, quả nhiên có nhiều tiếng bước chân đang hướng lại đây, ngay sau đó là một hồi còi chói tai, xem ra thì thể đã bị phát hiện.

“Ai đang ở đây? Không được nhúc nhích!” Ánh đèn chói chang ngày càng tiến gần cả hai.

Không được nhúc nhích! Câu nói quen thuộc của cảnh sát đối với tội phạm, không nghĩ có ngày mình cũng bị cảnh sát uy hiếp, Nguyên Chiến Dã nhìn nhìn Nhiep Phong Vũ, không biết có nên lên tiếng không.

“Các người ở đây làm gì?” Một đám người nhìn Nhiep Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã, vì bị chói ánh đèn nên Chiến Dã theo bản năng giơ tay lên che một chút.

“Làm gì các người nhìn không hiểu sao?” Nhiep Phong Vũ ngông nghênh ngẩng đầu lên, tuy miệng nhếch cười nhưng ánh mắt cùng ngữ điệu lại không vui khi bị quấy rầy.

Người hỏi vừa nhìn thấy hắn, vẻ hung ác liền giảm đi không ít, bô lô ba la nói gì đó với người phía sau, sau đó mấy gã phía trước tản ra, chừa chỗ cho người phía sau tiến lên. Nguyên Chiến Dã vốn muốn đá Nhiep Phong Vũ một cước, nhưng vừa nhìn thấy người kia tiến lên, sắc mặt liền chỉ trong một giây biến đủ bảy sắc cầu vồng, thật hận không thể “nhập làm một thể” với Nhiep Phong Vũ. Đừng hiểu lầm, ý ở đây là anh thật hận không thể biến mất thôi.

Củ khoai tây! Cũng chính là trường ngục giam Tô Hòa, hai tay chấp sau lưng lưng thường đi đến, lạnh lùng nhìn Nhiep Phong Vũ, rồi tầm mắt nhìn đến Nguyên Chiến Dã đang bị đè phía dưới.

Ông trời a! Càng lúc càng quá rồi đó! Hôm nay mới vừa bị một cú thật mất mặt xong, bây giờ lại còn bị củ khoai tây “bắt tại trận”, trời a con có tội tình gì chứ?? Không muốn bị nhìn, Nguyên Chiến Dã theo bản năng rút vào ngực Nhiep Phong Vũ, hy vọng hắn che được mình, Nhiep Phong Vũ không rõ vì sao anh đột nhiên chủ động như vậy, chẳng ngại ngần gì ôm chặt cứng anh, đặt đầu anh lên vai, thân dưới dán chặt vào nhau.

Tô Hòa dò xét một hồi, cười! Cúi cúi đầu về như phải sang nơi khác tuần tra, để lại ba người cảnh sát.

“Người của anh thật nhiệt tình nha!” giọng nói đầy vẻ chế nhạo.

“Lúc cậu ấy nhiệt tình nhất anh bạn còn chưa nhìn thấy đâu!” Nhiep Phong Vũ nói xong nhân cơ hội hôn lên gáy anh một cái, khiến anh nổi da gà.

Tên khốn kiếp! Dám lợi dụng anh! Ta cần chết người!

“Này! Tên nằm dưới kia, tên gì số mấy thuộc phòng nào đó?” Tô Hòa hỏi một tràng dài.

Nguyên Chiến Dã hơi nghiêng răng, hoài nghi Tô Hòa sớm nhìn ra anh nên cố ý làm xấu mặt anh. ĐM nhà người củ khoai tây!

“Tôi- a~~!” bị nhéo! Nơi kia... của anh, bị Nhiep Phong Vũ nhéo mạnh một cái, đau đến kêu thất thanh lên.

“Ngoan! Chốc nữa anh sẽ thỏa mãn cưng mà!” Nhiep Phong Vũ mặt tỉnh lặng lẽ rút tay về, ghé vào tai anh nói lớn, đoạn ngẩng lên nhìn một đám mặt mày xanh mét mà hỏi: “Sao thế? Tô cảnh quan muốn thẩm vấn ngay tại đây à?”

Tô Hòa hít mạnh một hơi, “Anh-“

“Cầm đèn pin dời chỗ khác đèn, bé cưng của tôi không thích ánh sáng quá chói.” Nhiep Phong Vũ yêu cầu.

Nguyên Chiến Dã thật cảm kích hẳn, anh đúng là rất không thích đèn quá sáng, anh hận hiện tại không phải đen thui một mảng.

Tô Hòa cầm lấy đèn pin của người đứng cạnh giảm độ sáng xuống một chút, lại hỏi tiếp: “Bộ không nghe được cảnh báo sao?”

“Có nghe. Xảy ra chuyện gì?” Nhiếp Phong Vũ bang quơ hỏi.

“Có người bị giết.”

“À~”

“Gần đây thôi, hai người ở đây lâu chưa?”

“Cũng lâu. Thì sao? Tô cảnh quan không lẽ hoài nghi tôi?” Nhiếp Phong Vũ cười hỏi: “Anh ắt phải biết tôi luôn ghét máu me!”

Nguyên Chiến Dã nhú mày, Nhiếp Phong Vũ có quen củ khoai tây?

“A ha!” Tô Hòa cười cười, “Cũng đúng! Tôi còn biết anh mười lăm hàng tháng đều ăn chay.”

“Chẳng những ăn chay, còn cấm dục.”

Nguyên Chiến Dã phải công nhận Nhiếp Phong Vũ thật miệng lưỡi lươn lẹo, chẳng phải lươn lẹo bình thường đâu!

“Anh nên cấm dục cả đời cơ.” Tô Hòa nhàn nhạt nói, nhưng Nguyên Chiến Dã biết bên trong hàm chứa bao nhiêu oán hận. Xem ra Nhiếp Phong Vũ nhất định “ăn hiếp” Tô Hòa không ít.

“Nếu anh có biện pháp tôi sẽ cả đời yên phận ở đây, nhưng đáng tiếc, tôi có thể tự mình đi vào thì cũng có cách đi ra. Tô cảnh quan, anh còn non lắm!”

Hửm? Nguyên Chiến Dã sửng sốt, tự hỏi mấy lời này là ý gì-

Tô Hòa trong mắt tràn ngập hận ý, đó là loại ánh mắt của cảnh sát vì chính nghĩa nhìn thấy tội phạm, đáng tiếc Nguyên Chiến Dã không thấy được, nếu không anh sẽ kính nể Tô Hòa.

“Đừng ở đây mãi, mau mau quay về phòng mình điểm danh đi! Khai báo toàn bộ những gì thấy được khi này!” Tô Hòa thể hiện khí thế của ngục giam trưởng.

“Bằng lòng hợp tác thôi, nhưng là cũng nên cho bọn tôi ở riêng nửa giờ, Tô cảnh quan cũng là đàn ông, chắc cũng hiểu gắng gượng có hại cho cơ thể nhỉ?” Nhiếp Phong Vũ lại động một tay sờ mó trên dưới Nguyên Chiến Dã, cái loại sờ soạng dâm dục này làm anh cảm giác như bị rần bò trên người, ghê tởm! Nguy hiểm, nhưng cũng kích thích!

Nhiệm vụ hoàn thành anh nhất định phải chặt “tay heo” (*) này!

(*) “tay heo” hay “hàm trư thủ” chỉ hành vi xâm phạm tình dục. Cụm từ này thường được dùng trong các trường hợp trên xe bus, xe điện ngầm, hay thậm chí đi bộ ngoài đường mà bị sờ mó.

Tô Hòa hừ lạnh một tiếng, nhìn vào mớ tóc duy nhất Chiến Dã để lộ ra, “Tôi cũng biết miệt mài quá cũng không tốt, không biết tình nhân bé nhỏ của anh có thể thỏa mãn nhu cầu anh không! Mau trở về đi!”

Những lời này không rõ là mắng Chiến Dã hay Nhiếp Phong Vũ, nhưng so với trình độ hiểu biết của Chiến Dã về Tô Hòa, lời này nhằm ngay cả hai luôn! Không ngờ nhiều năm không gặp trình độ “độc mồm” có tiến bộ! Chẳng qua cũng chưa phải đối thủ của anh!

“Sao thế? Ngu luôn rồi?” Nhiếp Phong Vũ dí ngón trỏ chọt chọt mặt anh.

Nguyên Chiến Dã liền ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt muốn ăn thịt người, “Đéo! Anh mới ngu! Mọi người đi hết rồi anh còn đề tôi chi nữa? Mau rút ra coi!” Vừa nói vừa giãy dụa khỏi người Nhiếp Phong Vũ.

“Này! Dù gì anh cũng vừa giúp cứng thoát khỏi hiềm nghi, cứng dám lấy oán trả ơn nha~!” Bất đắc dĩ Nhiếp Phong Vũ dễ dàng áp chế anh, tay trái nhấn xuống, kèm tay Nguyên Chiến Dã xuống đất, nửa người dưới kẹp lấy eo Nguyên Chiến Dã.

Ê ê! Thằng này có học qua lớp dạy khóa tay!

Thực tế mà nói, Nguyên Chiến Dã cũng không dốc toàn lực mà phản kháng. Lạt mềm buộc chặt, nhưng mềm quá- đứt luôn đó!

“Đừng nhúc nhích! Càng nhúc nhích anh càng hưng phấn, không chừng trong vòng nửa giờ cũng chưa giải quyết xong đâu.” Nhiếp Phong Vũ nhìn Nguyên Chiến Dã: “Suy nghĩ xong chưa?” không cần suy nghĩ!

“Làm người của anh nha.”

Liếm liếm môi, “Ưu đãi gì không?”

“A haha! Nhiều đó nha, làm đi sẽ biết.”

Dụ con nít sao? Nhưng anh cũng giả làm con nít sập bẫy. “Anh không phải... có người rồi?”

Nhiếp Phong Vũ hơi nhú mi, nhưng rất nhanh liền hỏi: “Sao thế? Ghen hả?”

Quả nhiên là bệnh tự yêu bản thân! Cười lạnh một tiếng, “Tôi không muốn làm kẻ thứ ba!”

“Yên tâm! Trong từ điển của anh không có ba chữ “kẻ thứ ba” này.”

Phải! Từ điển của người chỉ có hai chữ “tự luyện” (*) thôi.

—

(*) tự luyện: tự yêu bản thân

—

“Sao?” Vừa hỏi vừa đưa tay sờ soạng cổ Chiến Dã, nơi này không phải nơi nhạy cảm gì, nhưng xui sao lại là một trong những chỗ nhạy cảm của Chiến Dã.

Cả người anh phát run, cảm thấy không ổn rồi!

“Anh trước lui ra xa chút xíu!” Hy sinh là điều dĩ nhiên rồi, nhưng cũng phải xem hy sinh thế nào chứ.

“Cứng đang giở chiêu lạt mềm buộc chặt à?” Nhiếp Phong Vũ cúi xuống hôn lên mặt anh, đến cằm, miệng, đầu gối cũng nhanh nhẩu mở rộng hai chân anh ra từng chút.

“Ừm! A-“ Chiêu này bị nhìn thấu rồi sao? “Không- tôi còn chưa đồng ý mà!” Thật vất vả mới tìm được cơ hội mở miệng anh liền thanh minh.

“Haha!” Nhiếp Phong Vũ cười cười bên tai anh, cắn cắn lên vành tai anh, vui vẻ khi thấy anh đổ lạng lên.

“Thân thể của em thay em đồng ý rồi!”

“A?” Cái gì? Nguyên Chiến Dã hơi sững sốt, rồi cả khuôn mặt bùm một cái đổ lạng. Anh vậy mà... mà lại...

“Haha! Có gì mà phải thẹn, từ lúc vào đây em chắc chưa có làm nhĩ? Có phản ứng là đương nhiên thôi, thế nào? Không tự mình giải quyết sao?” Nhiếp Phong Vũ thả tay anh ra, hiện tại tay anh đang đặt lên vai hắn như muốn đẩy ra.

Giải quyết mẹ gì! Anh bây giờ chỉ muốn làm nhiệm vụ cho lẹ, lòng dạ nào tư tưởng mấy chuyện đó!

“Tôi có giải quyết hay không liên quan gì anh? Bây giờ không rảnh chơi trò chơi tình dục với anh, mau đứng lên! Tôi phải đi về!” Nếu không phải sợ mình quá “thô bạo” Nhiếp Phong Vũ sẽ kính nhi viễn chi” (*), anh đã chẳng phải nhẫn nhịn vất vả thế này. Giả làm cừ non đúng là không dễ a! “hàng long thập bát chưởng” nghẹn cứng trong lòng!

—

(*) kính nhi viễn chi: Kính trọng nên không dám gần gũi quá, chỉ muốn kính ngưỡng từ xa.

Trên đầu vang lên tiếng cười của Nhiếp Phong Vũ, mặt anh đang tựa vào ngực của hần, cảm nhận cả thân người hần run run, áo tù chất vải khá thô cứng, lại thoang thoang mùi thuốc lá nhàn nhạt-

Trong một giây, anh bỗng có một cảm giác kỳ lạ.

“Cũng có biết phản ứng hiện giờ của mình chẳng khác nào học sinh trung học sợ về nhà trễ giờ quy định không?” Nhiếp Phong Vũ cúi đầu nhìn anh.

Nguyên Chiến Dã không rõ tâm trạng mình lúc này là gì, đầu không ngẩng lên, cứ nhìn chăm chăm vào bờ vai rộng của Nhiếp Phong Vũ.

“Tôi-“

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ nhướng mày.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân đánh vỡ bầu không khí giữa cả hai, Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã cùng quay đầu nhìn, anh cứ ngỡ là bọn Tô Hòa quay lại, nhưng bóng người từ đêm tối hiện ra khiến anh ngây dại ra.

Trần Tích! Nương theo ánh trăng nhàn nhạt Chiến Dã lập tức nhận ra người đến là ai.

Chiến Dã tức thì vùi đầu trốn vào lồng ngực Nhiếp Phong Vũ, thậm chí còn giữ chặt hông của hần. Trước kia anh bảo Nhiếp Phong Vũ là “gian phu”, bây giờ thì đã rõ “gian phu” là cảm giác gì rồi!

Mà tại sao phải trốn? Trước khi đầu anh chợt ngộ ra thì cơ thể đã phản ứng theo bản năng rồi.

“Anh...” Trần Tích giật mình nhìn hai người trước mắt, Nhiếp Phong Vũ đang đè lên một gã đàn ông khác, còn thân mật ôm ấp nhau. Nhiếp Phong Vũ ôm lấy bờ vai người nọ, còn người nọ ôm chặt hông Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ mặt tỉnh nhìn Trần Tích. “Có chuyện gì không?” giọng nói lạnh lùng khiến Trần Tích sợ xanh mặt.

“Em... em chờ mãi mà không thấy anh... liên... đi tìm...” cắn môi, từng lời đứt quãng tuôn trào.

Hóa ra Nhiếp Phong Vũ không lừa anh! Quả nhiên hần ở đây là đang... Nguyên Chiến Dã bỗng cảm thấy có lỗi với Trần Tích, mặc dù anh cũng chỉ đang làm nhiệm vụ, nhưng nghĩ lại đàn ông như Nhiếp Phong Vũ, dễ gì bị người khác khóa chân.

“Tôi đang bận, cậu về trước đi!” Nhiếp Phong Vũ không nhìn Trần Tích.

Trần Tích vẫn thờ người tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào người đang nằm trong lòng Nhiếp Phong Vũ. Nguyên Chiến Dã cảm thấy ánh mắt đó như muốn đâm xuyên vào mình, cả người bất giác đổ mồ hôi, so với sự xuất hiện của Tô Hòa hiện giờ anh khẩn trương gấp bội.

“Bảo cậu ấy đi đi-“ anh dính cứng vào Nhiếp Phong Vũ thì thầm.

Nhiếp Phong Vũ nhìn anh, khóe miệng nhếch lên cười đều, lập tức dùng sức ôm chặt Nguyên Chiến Dã, anh chưa kịp phản ứng đã hôn anh.

“Ơm! Anh làm gì!” Nguyên Chiến Dã trừng mắt nhìn hần, nhận ra sự tàn nhẫn ả ả trong đôi mắt ấy.

Cùng lúc đó, bên tai vang lên giọng nói run run...

“A Chiến!”

Nguyên Chiến Dã cứng cả người, Nhiếp Phong Vũ chậm rãi thả môi anh ra, anh liền quay đầu nhìn, đôi mắt Trần Tích long lanh ánh nước trong đêm, nhưng không thiếu hận ý ngập tràn!

“Đừng nhìn nữa, đi hết rồi.” Nhiếp Phong Vũ kéo đầu anh lại.

Hàng lông mày anh chau lại thành hình chữ xuyên, “Anh làm gì vậy chứ!”

“Cưng bảo anh đuổi nó đi, thì đi rồi đó!” Nói như đúng rồi!

“Tôi có bảo anh dùng loại phương pháp này sao!” Nguyên Chiến Dã cắn răng, hoàn toàn quên luôn mình vẫn đang ngồi trên đùi Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ cười cười, “Bằng không còn có cách tốt hơn sao? Sao vậy? Thằng nhóc kia là bạn cùng phòng với cưng, sợ khi quay về không nhìn mặt nhau được sao?”

Anh lặng thinh. Nhiếp Phong Vũ nói không phải không có đạo lý.

Thấy anh im lặng, Nhiếp Phong Vũ cười cười vỗ vỗ đầu anh an ủi: “Đừng lo chi nhiều, anh sẽ bồi thường cho nó.”

“Đó là chuyện của anh liên quan gì tôi!” xem anh như “gian phu” mà! Nguyên Chiến Dã đẩy tay Nhiếp Phong Vũ ra khỏi người mình. Đang đứng dậy, chợt nhìn thấy thứ gì đó sáng lên trên cổ Nhiếp Phong Vũ, hình như là vòng cổ.

Gớm chưa! Đi tù còn đeo vòng cổ! Nguyên Chiến Dã ngoảnh mặt bước đi.

“Về làm mộng đẹp nhé!” phía sau vang lên tiếng của Nhiếp Phong Vũ, rồi lại một câu thì thầm nhẹ như gió thoảng bên tai “trong mộng có anh-“

Nguyên Chiến Dã rùng mình. Nếu nằm mơ còn gặp hắn, trăm phần trăm là ác mộng!

Kể từ bây giờ, ác mộng của anh vừa bắt đầu thôi-

7. Chương 7

Đêm tối, cứ chạy, chạy, chỉ biết chạy mãi miết! Tiếng thở dốc ngày càng nặng nề, tim đập ngày càng nhanh hơn, thậm chí có khi nó sẽ dừng đập bất cứ lúc nào. Các mạch máu toàn thân đều run rẩy, sợ hãi bóng đêm sẽ nuốt chửng mình, không gian vô tận, tìm mãi cũng không có lối ra, thật muốn hét to lên nhưng sao cổ họng như bị đè nghẹn, chỉ có thể bất lực không làm gì được!

Ai? Rất cục là ai?

Trả lời ta! Từ bây giờ ngươi chính là người của ta, là một món đồ chơi mới chỉ thuộc về ta—

Ai đang ở đâu đó? Nói gì cơ? Đồ chơi gì chứ? Nói ai?

Đang dáo dác nhìn quanh trong bóng tối nhằm xác định phương hướng âm thanh phát ra, bỗng nhiên từ đâu một bàn tay bám chặt vai anh, chưa kịp quay đầu cả người đã muốn đổ nhào.

“Ngươi là ai? Muốn gì chứ?”

Cuối cùng của có thể nói được rồi, nhưng không có dư thời gian mà cảm thán. Anh bị đè phía dưới, luồng hơi thở nồng vị nam tính tràn ngập quanh mũi, khiến anh bất giác đỏ mặt!

Giọng nói trầm thấp khêu gợi kèm theo ý cười lóe trên môi, khiến tim anh đập dồn dập.

“Ngươi là của ta, bây giờ ta muốn dạy dỗ ngươi thế nào để trở thành món đồ chơi của ta-”

“Thối tha! Ngươi là ai? Mắc giống gì ta lại làm đồ chơi của ngươi? Buông ra!”

“Đồ chơi không nghe lời... hắn là muốn bị phạt rồi!” Âm giọng dày đặc phảng phất sự giận dữ.

“Ngươi... a~”

Soạt~ tiếng vải vóc bị xé tan làm đầu anh nhức nhối! Quần áo bị xé rồi! Một loáng thôi là xé toàn bộ! Trong chớp mắt đã trần truồng trong không khí khiến anh nổi da gà dựng tóc gáy. Mặc dù không thấy rõ mặt kẻ phía trên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đường nhìn cháy bỏng đốt nóng người anh, đậm sắc tình.

“Buông tay! Ai cho ngươi xé!”

Cổ nút giữ mở vải rách.

“Cút ngay! A~”

Quần cũng bị lột luôn!

“Thằng khốn! Buông tay! Dừng lại!”

Quần lót cũng đã “rơi vào tay giặc”. Hai chân bị tách ra, thấy cảnh sắp sửa bị “ăn sạch”, anh cuối cùng cũng hỏi câu khiến anh trần trở này giờ.

“Người rút cục là ai

!?”

Kể đặt anh trên giường hơi nhếch khóe miệng cười đều, “Đúng vậy! Chính là ta!”

“Người sao lại ở đây?” Hỏi xong lại thấy không đúng, bây giờ quan trọng không phải cái này, “Mau thả ta ra!”

“Haha! Ta đã nói bây giờ ta đang dạy người cách trở thành món đồ chơi của ta, chỉ cần người ngoan mở chân ra phối hợp là được hà~”

“Ta không cần! Người cút mau! A

”

Và trận “dạy dỗ” đã diễn ra nóng bỏng như vậy đó—

Rùng mình, Nguyên Chiến Dã mở bừng mắt, một phút sau mới hoàn toàn thanh tỉnh. Sờ sờ tấm chăn trên người và đệm nằm, rút cục cũng có thể thả lỏng toàn thân.

Mơ, là mơ thôi!

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi cho bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy có gì không bình thường, anh ngồi dậy nhẹ nhàng xóc chăn lên, sưng sốt! Vốn nghĩ thân là đàn ông đàn anh thế này cũng bình thường, nhưng Chiến Dã chậm rãi hồi tưởng giấc mộng kia, chất lỏng trên quần nay đã hóa thành thứ “vô sỉ”!

Mình lại đi mơ thấy ở dưới thân đàn ông... mặt đỏ như gấc, Chiến Dã thề thốt nhất quyết phải rời khỏi nơi quỷ quái này thật nhanh! Ở chung với biến thái riết mình cũng biến thái nốt!

—

“Ê! Đây, A Chiến~ A Chiến?? Nguyên Chiến Dã!!”

Nguyên Chiến Dã chớp mắt, phát hiện trên miệng vẫn còn miếng dưa nhai dở, chẳng lẽ anh quên nuốt nó ư?

“Anh gọi tôi?” Anh quay đầu nhìn người bên cạnh.

Chu Chính bắt đắc dĩ mà cào cào tóc, vón tóc chẳng được mượt rồi hấn càng vò thành tổ quạ.

“Cậu làm gì thế? Từ lúc ngủ dậy đến giờ cứ thả hồn đâu đâu, tôi gọi cậu cũng nhiều lần rồi mà có phản ứng đâu. Ngậm miếng dưa cũng chẳng buồn nuốt, nếu tôi không rõ mình đang ở ngục giam thì nhìn cậu thế này chẳng khác nào trong viện tâm thần!”

Nguyên Chiến Dã liếc xéo hấn, “Nhìn tôi làm anh liên tưởng bệnh viện tâm thần, thế nhìn gái có nghĩ mình đang vô nhà chứa không?”

“He he he!” Chu Chính cười dâm dăng, ngồi sát vào Chiến Dã thủ thủ vào tai anh: “Nói đến nhà chứa... sáng nay cậu thế nào?” Giọng nói vô văn đáng khinh.

Đang húp cháo Nguyên Chiến Dã bị kinh ngạc đến nhai phải môi đau rút nước mắt, nhưng mặt lại vô tình bơ: “Ai cơ?” Nhóc thối này chẳng lẽ lúc nào cũng âm thầm giám thị anh? Đáng giận!

“Đừng giả vờ nữa! Tôi hiểu mà, đàn ông cả thôi! Bình thường mà! Ở đây cũng chả có người dạng phát tiết, a! Trừ phi... nhưng mà không lẽ cậu đi tìm thật? Mặc dù cậu đúng là...”

“Tôi làm sao? Muốn gây sự hả?” Nguyên Chiến Dã dùng khước mắt nhìn hấn.

Chu Chính nhanh chân ngồi xịt ra gờ tay đầu hàng, “Không có không có! Tôi nào dám có ý gì! Tôi là nói như cậu vậy tùy tiện vậy tay một cái là cả đám nguyện theo phục vụ liền.”

“Anh nói thế tôi càng chẳng thể nào mừng nổi.” Nguyên Chiến Dã lại tiếp tục tập trung chuyên môn với thức ăn.

Chu Chính đổ đĩa dưa vào bát cháo rồi dùng đũa khuấy, vốn dĩ chén cháo trắng mượt mà nay thành mớ hỗn lộn nửa hồng nửa cam màu dưa muối. Trước đây có đánh chết hấn cũng không ăn kiểu vậy, nhưng từ lần trước Chiến Dã đổ toàn bộ phần dưa vào bát cho hấn, hấn phát hiện thế gian lại có “mỹ vị” thế sao! Trong cái rủi có cái may.

Có lẽ vậy...

“Nè! Cậu và Trần Tích rốt cục làm sao vậy?”

Nguyên Chiến Dã chớp mắt một cái, lại tiếp tục ăn.

“Không có gì mới là lạ!”

“Tôi dù IQ chẳng bằng ai nhưng cũng không đến nỗi dưới mức trung bình.” Sụuupppp~! Chu Chính vừa nói vừa húp một mồm cháo to.

Nguyên Chiến Dã tự thấy IQ của hấn còn hơn cả xuất sắc! Tinh còn hơn con tinh tinh!

Từ hôm bắt gặp anh và Nhiếp Phong Vũ bên nhau, Trần Tích chẳng còn tìm anh nói chuyện nhiều nữa, thậm chí còn không thèm liếc anh một cái. Hai người dù ở chung phòng nhưng chẳng khác gì kẻ xa lạ, Trần Tích xem anh như vô hình nhìn chẳng thấy. Xưa thì luôn miệng “A Chiến A Chiến”, bây giờ thế này ai nhìn mà chẳng thấy lạ lùng. Nguyên Chiến Dã chưa từng giải thích với ai cả, ngay cả Trần Tích. Cậu nhỏ cũng chưa từng tới tìm anh gặng hỏi cho ra lẽ, điều này khiến anh thấy nhẹ nhõm, có cảm giác thật may mắn.

Áy náy, có lẽ có. Nhưng Nguyên Chiến Dã cũng cảm thấy người như Trần Tích không thích hợp với Nhiếp Phong Vũ. Nói cách khác Nhiếp Phong Vũ vĩnh viễn chẳng bao giờ xem trọng cậu. Món đồ chơi, không sai! Chỉ là một món đồ chơi, một món đồ chơi mới làm giảm đi cảm giác nhàm chán! Bị vứt bỏ là chuyện sớm muộn, dù hấn chẳng biểu hiện ra, nhưng ngày đó cũng sẽ tới thôi. Nguyên Chiến Dã không biết có nên xin lỗi cậu không, nhưng xin lỗi cũng ích gì đây, ngày nào đó anh ra khỏi nơi này, tất cả đều hóa về không.

Đồ chơi ư...? Nguyên Chiến Dã nhú mày.

Chu Chính nhìn Nguyên Chiến Dã tay đang lơ lửng giữa không trung với mẩu bánh mì, lắc lắc đầu.

Lại xuất thần, chắc có ngày thăng tiên luôn! Rốt cục là nghĩ ngợi gì vậy chứ?

Cả hai đang ăn, bỗng đám người ngồi chung quanh lật đật bỏ đi, thoáng chốc trong phạm vi năm thước không một bóng người. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn nhìn, Chu Chính mặc dù vẫn cầm cúi ăn nhưng mắt vẫn lảo liên nhìn chung quanh. Cảnh này, có xem phim ắt hiểu: nhân vật chính đang ngồi ăn quán lẻ đường, chung quanh bốn phía một bóng người cũng không thấy, thậm chí cả chủ quán, rồi từ đâu xuất hiện một đám người cầm súng Tây đao Tàu, và rồi chém giết lung tung!

Xem ra hôm nay mình cũng thành diễn viên rồi nha! Không biết là đối chọi ai đây.

Nguyên Chiến Dã đưa bánh mì vào miệng tinh tế nhai nuốt, ngay cả cảnh ngục phụ trách cũng không thấy, xem ra là có chuẩn bị sẵn rồi!

Không lâu sau, trên đỉnh đầu bóng đen bao phủ.

Nguyên Chiến Dã và Chu Chính cùng ngẩng đầu, trước mắt bày tám thằng đứng thẳng, một thằng bụng bự như hoài thai ba tháng bộ dạng hung hăng nhìn chăm chăm hai người họ, rõ ràng là muốn “dạy dỗ” đây mà. Ở đây không cho hút thuốc, nếu không trên miệng gã nên có thêm cây xì gà to. Nguyên Chiến Dã quay đầu, Chu Chính cũng đồng thời nhìn anh...

Đám đười nhìn nhau, vài giây sau cùng la lên: “Kiếm anh/cậu kia.”

“Ừ! Kiểm cậu đó!” Chu Chính nhanh lẹ quay quay như cái trống bỏi, ôm bát cơm vọt lẹ.

“Sao lại như vậy?” Nguyên Chiến Dã cắn răng, cùng lúc giơ chân hung hăng đạp Chu Chính một phát, đối phương hít hà một hơi.

“Rõ ràng là tìm cậu mà, vị đại ca này cứ nhìn cậu chăm chăm cơ, không một cái chớp mắt luôn.”

Chu Chính dẩu dẩu môi trở về chỗ ngồi. Nguyên Chiến Dã cười lạnh, nhanh nhẩu gớm! Muốn chạy? Còn cửa nào mở đâu chứ! Có chết cùng chết! Anh sớm biết đám này là tới tìm mình, nhưng kiếm người đệm lưng cũng tốt hơn.

“Hai thằng này, thằng nào là Nguyên Chiến Dã?” Gã bụng mang dạ chứa hỏi, ánh mắt cứ lờn vờn trên mặt cả hai.

Chu Chính ngẩng đầu nhìn trời, Nguyên Chiến Dã buông đĩa trong tay, “Là tôi.”

“Mày?” Gã nhướn mày, đưa mắt lướt qua Nguyên Chiến Dã, sau đó đầy thô bỉ cười cười, “Bộ đáng không tôi, khuôn mặt này mà bầm dập cũng tiếc thật đó, lát nữa xuống tay nhẹ chút nghe chưa!”

Thanh âm không lớn nhưng bốn phía vẫn có người nghe thấy, và dĩ nhiên có Nguyên Chiến Dã. Một đám nhiều chuyện tuy không muốn dính vào nhưng cũng khoái hóng hớt ráng vờn dài cổ mà ngó qua.

“Tìm tôi có gì không?” Nguyên Chiến Dã nghiêm mặt hỏi, anh ghét nhất bị nhìn bằng loại ánh mắt này.

“Có chuyện gì mà ắt phải tự biết nhỉ? Cần tao nói nữa sao?” Gã có bầu nói, đồng thời ánh mắt không ngừng lảo liên đánh giá anh.

Chiến Dã hơi nhíu mày. Nếu có thể anh thật muốn một đám rặng hết răng gã ta. Nhưng đáng tiếc, không được.

“Xin lỗi cho, tôi không rõ lắm, có thể nói một chút xem sao?” Chính anh cũng rất muốn biết rốt cục là ai muốn kiếm chuyện với anh.

Gã ta toét miệng cười: “Muốn biết thì theo bọn tao ra ngoài, bảo đảm mày sẽ biết từ a đến z!”

Phát tởm! Chiến Dã chưa kịp chửi ra thành lời, Chu Chính bên cạnh đã đặt mạnh bát xuống bàn, hay phải nói là quăng lên bàn. Một tiếng vang thật lớn, cháo trong bát bị đổ ra ngoài hơn phân nửa, số cháo đó giờ đã nằm gọn trên người gã mang bầu.

“Fuck! Nhóc con mày muốn chết hả?” Gã ta vừa lau quần áo vừa chửi.

“Ngại quá!” Chu Chính mỉm cười, “Cháo hôm nay có mùi gì lạ quá, vốn dĩ ăn không nổi, rồi lại đâu ra một bầy nhìn còn ngán hơn bát cháo, không thể khống chế cảm xúc được nữa, mong bỏ qua cho nha!”

Nguyên Chiến Dã bị mấy lời hay ho của hắn chọc cười, mặc dù bây giờ không phải là lúc để cười.

“Nhóc thối mày dám chửi xéo tao! Ông mày đánh cho má mày nhìn không ra! Tao a~~!” Gã vừa nói vừa giơ nắm đấm lên hướng mặt Chu Chính bổ tới, nhưng nửa đường thì bị giữ lại. Cơn đau nơi cổ tay truyền đến cánh tay, đau đến hắn há lệch cả miệng.

“Ai~~ đau quá đau~~ buông tay! Đứt đứt bây giờ! A~~”

Xung quanh một trận xôn xao.

Nguyên Chiến Dã nheo mắt nhìn gã, nắm chặt tay đối phương đến trắng xanh, lâu lâu lại thêm chút lực khiến gã đau đớn kêu thét không ngừng.

Rốt cục anh cũng chịu buông ra, gã ta vội vàng ôm cổ tay hắn rõ năm dấu đỏ ửng mà xoa xoa.

“Chu choa! Nè! Ra tay hơi nặng á nha!” Chu Chính lắc đầu nói, khoe miệng cũng thản nhiên mỉm cười.

“Thật ngại quá, xen vào việc người khác. Đáng ra nên để nắm đấm của gã rơi lên mặt anh mới đúng.” Nguyên Chiến Dã liếc xéo hắn, quay đầu hỏi bọn kia: “Còn muốn tao theo bọn mày ra ngoài không?”

Cả đám lập tức giải tán, ngay cả bọn khoái hóng hớt cũng tản đi gần hết.

“Xi!” Nguyên Chiến Dã ngồi về chỗ cũ nhưng đã chẳng còn hứng ăn.

“Sao cậu không hỏi bọn chúng xem ai phải tới?” Chu Chính hỏi.

“Sao anh biết có người chủ mưu?”

“Thằng bụng bự kia nhìn ngu như heo, mắc mớ gì chủ động tìm cậu gây phiền toái? Mà cậu và hắn lại không thù!”

“Sao anh biết tôi và gã không thù?”

“Thằng đó ngay cả Nguyên Chiến Dã là ai cũng không biết thì sao kết thù oán được?”

“Sao anh biết...”

“Được rồi! Cậu đừng quan tâm làm sao tôi biết, bây giờ tôi đang hỏi cậu mà!” Thiệt là nhịn không được, rõ ràng là hắn đang chất vấn Nguyên Chiến Dã sao lại thành Nguyên Chiến Dã hỏi hắn?

Chiến Dã cười khê một tiếng, nói, “Không quan trọng thì hỏi làm gì.”

Chu Chính nheo mắt, “Vậy cậu biết ai?”

Nhún nhún vai, Nguyên Chiến Dã không trả lời. Hy vọng, không phải như anh nghĩ, bằng không anh càng không cảm thấy áy náy gì nữa.

“Ăn xong chưa? Xong rồi thì đi! Sợ bảo lát nữa cùng họ chơi bóng rổ.” Nguyên Chiến Dã ôm bát chuân bị đứng dậy.

“Ừm...” Chu Chính ra chiều muốn nói lại thôi, Chiến Dã nhướn mày nhìn hắn.

“Sao vậy?”

“Có một chuyện không biết nên nói cho cậu không...”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mẹ nó! “Có chuyện thì nói có bom thì thả!”

Chu Chính hầy hầy cầm sang một hướng, “Nhiếp Phong Vũ ngồi góc kia nhìn cậu cả nửa ngày rồi, ánh mắt của hắn thật quá sức nhiệt tình ngay cả tôi cũng không đỡ được. Cậu yên tâm! Lần này không tranh giành với cậu đâu! Bảo đảm là nhìn cậu rồi!”

Chiến Dã sững sốt một chút, theo bản năng nhìn về phía đó, quả nhiên! Nhiếp Phong Vũ ngồi cách họ hơn mười thước, đôi mắt không chớp chính hiệu “ta có hứng thú” mà nhìn anh, bên cạnh là hai gã “vệ sĩ”.

Nếu là bình thường anh dễ dàng mặt tỉnh mà quay đầu ngó lơ Nhiếp Phong Vũ, thậm chí còn tặng mí cái cười mỉa nữa. Nhưng hôm nay thì khác, nguyên nhân là cái giấc mộng đêm qua.

Giấc mộng nóng bỏng từ 18+ ban đầu thăng cấp lên 25+ luôn! Mọi lần nằm mơ cũng chẳng nhớ rõ đã mơ thấy gì, riêng lần này lại rõ mồn một chi tiết, Nguyên Chiến Dã hoài nghi chẳng lẽ anh thật đang muốn “Tìm người giải quyết”?

“Hắn nhìn bao lâu rồi?” Mặt chuyển xanh dờn tầm mắt nhìn Chu Chính hỏi.

Chu Chính sờ sờ đầu, “Ừm thì... ngay từ lúc chúng ta bắt đầu ăn ấy.” Ít ra thì lúc hắn nhận ra Nhiếp Phong Vũ cũng đã nhìn được một hồi rồi.

Nguyên Chiến Dã thật muốn chết quách cho xong, bộ dáng “ngu ngơ” của anh đều bị nhìn thấy hết rồi! Sao lại chọn chỗ ngồi cho hắn dễ nhìn đến vậy hử!? Không nói nữa! Chạy mau!

“Đi mau!” Không nói hai lời bèn kéo Chu Chính đi thẳng.

“Úi! Sao vậy? Chạy gì chứ?” Có đụng chạm gì hắn đâu mà!

“Ai chạy? Ăn xong rồi thì đi hay muốn qua kia ăn thêm lần nữa với hắn?” Nguyên Chiến Dã nắm cổ áo Chu Chính mà tha ra cửa.

Chu Chính thở dài thườn thượt. “Cũng vì cậu đó, gặp người khác là tôi đã sớm cho một quyền rồi.”

“Phải phải! Tôi thực vinh hạnh được chưa?” Nguyên Chiến Dã ngoài mặt thì thế, trong lòng thầm nghĩ: cũng vì là anh, gặp kẻ khác tôi đã sớm cho một quyền động thẳng rồi!

Cả hai đi chưa được bao xa, trước mặt xuất hiện một người. Mái đầu vàng chói khiến Chiến Dã chói cả mắt, là Saide! Lần phát hiện ra thì thể nọ kèm theo đoạn đối thoại rất cục cựa có phải là của Saide không? Vấn đề này luôn khiến anh băn khoăn, bây giờ rất muốn dụ Saide nói mấy câu nghe thử.

Mà cùng lúc đó Saide cũng phát hiện ra Nguyên Chiến Dã, liếc nhìn một cái, đoạn chuyển hướng đi về phía anh, biến hóa cực nhanh làm anh chưa kịp phản ứng, đối phương đã kè kè trước mặt nhe ra hàm răng sáng bóng cười toe toét,

“Íh da! Boy! Em đẹp quá nha!”

Cơ thể đậm chất Ý lại sử dụng thứ tiếng Trung tiêu chuẩn làm Chiến Dã không khỏi run rẩy. Nội tâm anh không ngừng kêu gào “sợ hãi”, cùng với cảm giác nơi đây không tiện ở lâu. Đồng thời anh cũng xác định được nghi vấn trong lòng mình bấy lâu-

Hành động của Saide không thể dùng chữ bình thường mà nói được, chỉ trong nháy mắt gã đã đứng tận gần trước mắt Chiến Dã, hơn nữa còn ưu nhã cúi người nâng một tay anh lên, một tư thế hôn cực chuẩn.

“A

!” Chu Chính hai mày nhăn lại thành chữ bát, trợn mắt nhìn hóa đá Nguyên Chiến Dã đang sắp sửa dang bàn tay cho giặc.

Ngay khi môi Saide chỉ còn cách một li với mu bàn tay Chiến Dã, một bàn tay khác so với gã còn nhanh hơn chớp nhoáng bưng tay Chiến Dã về tay mình. Chỉ chậm một chút thôi mà Saide phải tự hôn lên tay gã. Có phí của giờ không chứ?

Chiến Dã lấy lại tinh thần, bàn tay nay đã nằm gọn trong lòng tay ấm áp của ai đó. Ngắc đầu lên, Nhiếp Phong Vũ không biết đã sang đây lúc nào, tay của mình bị hấn nắm gọn ơ.

Nhiếp Phong Vũ lạnh lùng nhìn Saide, đối phương đứng thẳng dậy hất hất tóc.

“Tiếc thật!” Saide bắt đắc dĩ nhún nhún vai.

“Người muốn gì đây?” Nhiếp Phong Vũ chậm rãi hỏi.

Saide nhún vai cười cười: “Chỉ là biểu đạt tình hữu nghị chút thôi mà! Lần đầu anh gặp em cũng làm thế còn gì! Mặc dù bị em phui cái mặt một hà-”

“Ta không đánh gãy hết răng của ngươi vì nghĩ ngươi cũng được một bài học rồi chứ.”

“Honey em thật có tình! Chẳng lẽ nói...” Saide đột nhiên cười cực dâm dăng, “Em ghen hả? Yên tâm! Trong lòng anh chỉ có em...”

“Nếu còn muốn giữ răng thì khôn hồn ngậm mồm.” Nhiếp Phong Vũ cắt lời gã, kéo Nguyên Chiến Dã đi thẳng ra cửa.

“Anh làm gì?” Nguyên Chiến Dã muốn giãy dụa rút tay ra.

“Boy! Anh thích hương vị trên người em!” Phía sau vang lên thanh âm của Saide. Nguyên Chiến Dã hơi sững sốt một chút, trực giác nói cho anh biết chuyện không đơn giản thế đâu. Bất quá không để anh tiếp tục suy nghĩ Nhiếp Phong Vũ đã lôi anh đi mất.

“Anh kéo tôi đi đâu chứ?” Bị lôi đi được một phút rồi, Nguyên Chiến Dã nhin không nổi nữa phải hỏi.

Nhiếp Phong Vũ quay lại nhìn anh cười. Oaaaa mẹ nó! So với mafia (Saide đó), này còn “chói lóa” hơn! Nguyên Chiến Dã phải ngo sang hướng khác.

“Đi đến nơi yên tĩnh.” Đây vốn là một câu rất bình thường, nhưng lại từ miệng Nhiếp Phong Vũ với ngữ điệu khiêu khích đầy sắc tình, hơn nữa còn có giọng mọng kia, Chiến Dã thầm nuốt nước miếng.

“Không cần, ở đây cũng yên lặng lắm, có chuyện gì thì nói đi!” Hai người đi đến sân cỏ khu thể dục.

Nhiếp Phong Vũ cười nhẹ, cũng không đi tiếp nữa. Lôi kéo Nguyên Chiến Dã bước lên cỏ, ngồi xuống rồi nhìn Chiến Dã nói: “Ngồi đi.”

Ngồi thì ngồi! Tổ như ban ngày hán dám giờ trò thì nhiều người có cơ hội chiêm ngưỡng cái kia của hán luôn!

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Nhiếp Phong Vũ mở miệng trước.

Biết hán đang hỏi chuyện thăng bưng bự có bầu, Chiến Dã băng quơ nói, “Không có gì, mấy thằng nhảm xàm thôi.”

“Cậu chắc chứ?” Nhiếp Phong Vũ cười cười hỏi.

Nguyên Chiến Dã nhìn hán một cái rồi quay đi, “Anh không tin lại còn hỏi làm gì?”

Đáp lại anh là một tràng cười khê. Nguyên Chiến Dã nhẹ thở ra ngẩng đầu nhìn không trung. Đột nhiên cảm thấy đùi nặng nặng, Nhiếp Phong Vũ gối đầu lên đùi anh, khiến anh hoảng sợ.

“Làm gì đó?”

“Nghỉ ngơi mà!” Nhiếp Phong Vũ nói chắc nịch, nhìn anh rồi di di chột chột đùi anh mà rằng, “Nằm đây có lẽ thoải mái hơn.”

Anh thì thoải mái còn tôi khó chịu! Nguyên Chiến Dã nhú mày thành hai đường thẳng, cố gắng giữ bình tĩnh nói, “Anh muốn nằm thì về phòng mà nằm, ở đây nhiều người! Tôi còn mặt mũi nào nữa!” Bốn phía tùm nập năm ba nhìn hai người họ, hiển nhiên cảm thấy hứng thú với quan hệ của anh và Nhiếp Phong Vũ.

Hóa ra muốn nổi danh lại đơn giản như vậy, hèn gì mấy ngôi sao toàn quăng ra scandal!

“Sớm muộn cũng có ngày này, bây giờ cho cậu làm quen trước có gì không tốt?” Nhiếp Phong Vũ nhắm mắt.

Cái gì là sớm hay muộn cũng có ngày này chứ? “Anh nói vẻ như có lòng tin lắm ha?” Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn kẻ đang nằm lên chân mình, nếu không kể đến nhân tố quan trọng, Nhiếp Phong Vũ thật anh tuấn đẹp trai. Dòng máu lai đã hình thành nên ngũ quan rõ ràng, tinh xảo như một kiệt tác nghệ thuật, trong lúc lơ đãng lại toát ra khí chất cao quý như nữ vương... Ồ? Sao lại là nữ vương mà không phải quốc vương? Nguyên Chiến Dã đang tự hỏi, làn môi mỏng gợi cảm của Nhiếp Phong Vũ khẽ mở.

“Là trực giác mà thôi.”

Nguyên Chiến Dã đột nhiên cảm thấy thanh âm này có thể thôi miên lắm. Không được! Thân là một cảnh sát vì chính nghĩa sao có thể để “địch nhân” mê hoặc chứ! Chớp mắt thật mạnh một cái, Nguyên Chiến Dã hừ nhẹ.

“Anh khẳng định tôi sẽ đáp ứng anh sao?”

“Vậy lý do vì sao không đồng ý?” Nhiếp Phong Vũ vẫn không mở mắt, như vậy lại làm anh thoải mái hơn không ít, nói dối sau lưng và nói dối trước mặt đầu gối cũng có khác biệt lớn.

“Tôi có lý do phải đồng ý sao?”

Nhiếp Phong Vũ cười cười, “Cậu thật đáng yêu.”

Những lời này làm anh thật “uất ức” mà. Trước đây toàn bị so sánh với “ma quỷ”, “diêm vương”, “quỷ dạ xoa”, “tu là”, “lão xử nam” Ầy! cái cuối cùng không phải. Nhưng đây lại là lần đầu tiên có người khen anh “đáng yêu”. Cảm giác thật... nổi da gà da vịt.

“Tôi cũng không phải loại ngoan ngoãn nghe lời đâu.” Nguyên Chiến Dã chậm rãi vươn tay giữa không trung, nắm tay lại như đang nắm khuôn mặt Nhiếp Phong Vũ bên dưới.

“Tôi sẽ làm cậu ngoan ngoãn nghe lời thôi.” Nhiếp Phong Vũ nhếch khóe môi: “Chỉ nghe lời mỗi mình tôi.”

Nguyên Chiến Dã lại cho hán hai cái “bạt tay”, ưm! Quá đã!

“Anh muốn giam cầm tôi lại sao?”

“Có thứ gì có thể giam cầm cậu được sao?”

“Ồ thì... tôi thực tế lắm, nếu anh có vàng bạc châu báu đồ cổ tiền mặt.... dày mỏng mềm cứng nói chung, tôi sẽ suy nghĩ lại.” Lại chọc mắt hấn nà!

Nhiếp Phong Vũ đột nhiên mở mắt ra, khiến hai ngón tay hình chữ V của anh chưa kịp thu hồi bị bắt tại trận, muốn rút tay về cũng không được tiến tới cũng không xong.

Nhiếp Phong Vũ nhìn anh vẻ như đắm chiêu suy nghĩ, “Cậu...”

“9527!” Một tiếng quát to phá tan bầu không khí kì dị giữa hai người. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu trông thấy, một cảnh ngục đang nhìn bọn họ.

Mất mặt quá a! Càng làm anh chịu không nổi là ánh mắt của đối phương.

“Cảnh quan, chuyện gì?” Anh giật giật đầu gối ý bảo Nhiếp Phong Vũ đứng lên, nhưng hấn lại cứ lì ra không nhúc nhích, lại còn nhàn nhã thưởng thức vẻ mặt anh bây giờ.

Cảnh ngục nhìn Nguyên Chiến Dã rồi lại nhìn Nhiếp Phong Vũ, cuối cùng nói với anh: “Đi theo tôi, ba anh tới thăm.”

Haaaa? Nguyên Chiến Dã há hốc muốn rụng cằm, hai con mắt muốn rớt ra ngoài.

Nhiếp Phong Vũ giờ mới chịu ngồi dậy, vuốt vuốt tóc hỏi: “Sao thế? Vui dữ vậy sao? Nhớ ba lắm rồi à?”

Nguyên Chiến Dã máy móc đứng lên, anh đúng là rất muốn gặp ba đó, và càng muốn nói tin tức anh bị “ngồi tù” cho ba trên thiên đường biết nữa.

Chuyện hậu trường—

Nguyên Chiến Dã bị Nhiếp Phong Vũ lôi đi, còn lại Chu Chính và Saide đứng tại chỗ. Hai người nhìn theo bóng dáng Chiến Dã và Phong Vũ xa dần, Saide chậm rãi quay đầu nhìn Chu Chính.

Chu Chính nhìn nụ cười “rực rỡ nắng xuân” của gã tóc vàng, mồ hôi lạnh ứa đầy lưng rồi dồn ra trước ngực (có thể sao?)

Nửa ngày, Saide bất thành linh phán: “Này! Hương vị trên người của em anh cũng thích~”

Chu Chính nhìn chung quanh tìm tìm kiếm kiếm.

Tác giả: Ê, tìm gì đó?

Chu Chính: “Dây thừng.”

8. Chương 8

Nguyên Chiến Dã là một trẻ mồ côi. Ba mẹ anh ly hôn khi anh bảy tuổi, anh theo ba từ đó và không còn gặp lại mẹ nữa. Mẹ, từ này đối với anh thậm chí còn có phần xa lạ.

Ba là một công nhân sửa ô-tô bình thường, một mình nuôi Chiến Dã sáu năm, cuộc sống tuyệt đối không hề tốt. Đến một ngày ông bệnh nằm liệt giường, và cứ thế từ bỏ nhân gian, Chiến Dã trở thành trẻ mồ côi. Ngày hỏa táng, tại linh đường có không ít thân nhân gần xa đến viếng, họ cũng chỉ an ủi bằng những câu sáo rỗng, chẳng ai thật sự quan tâm, mà anh cũng chẳng màng đến. Trước giờ anh không hề quan tâm đến.

Ngày đó mẹ anh không đến, chỉ phải một luật sư mang đến một phong thư, gã luật sư cao không tới thước bảy điều đầu tiên làm khi gặp anh là cúi người một góc chín mươi độ, sau đó hai tay dâng pho thư giao cho anh, mở ra liền thấy một xấp chi phiếu cùng dòng chữ “Mẹ xin lỗi”. Không gặp người đàn bà đó thật ra anh lại thấy nhẹ nhõm, sau đó anh được biết bà ta sang Nhật lấy một nông gia ở Hokkaido chuyên trồng cà chua Nhật.

Nguyên Chiến Dã không quan tâm tập chi phiếu bao nhiêu, anh cứ nhìn chăm chăm vào tờ giấy với ba chữ cứ như nhìn mãi nó sẽ biến thành vật khác. Hồi lâu, anh hé môi cười,

Cũng tốt, không phải của mày... thì mãi mãi vẫn không thuộc về mày.

Gã luật sư cạnh bên cứ nhìn anh bằng loại ánh mắt bố thí, hỏi anh có cần giúp gì không cứ nói, có chỗ nào không rõ cứ việc hỏi.

Nguyên Chiến Dã nhìn gã luật sư “tận tâm” hồi lâu, hỏi: “Chi phiếu này là nhân dân tệ hay đồng yên?”

Ngày tốt nghiệp tiểu học, Nguyên Chiến Dã thành cô nhi.

Mười mấy năm sau, có người bảo có ba tìm mình, thử hỏi sao mà không kích động cho được.

Ba à, tháng bảy năm nọ con chờ ba cả đêm ba có về đâu, mười mấy năm sau mới về có phải chậm trễ quá rồi không? Nhưng rõ ràng hôm nay có phải là...

(*) tháng bảy cô hồn, gọi hồn ma về ấy.

“Vào đi! Có lời gì thì từ từ mà nói, đừng chọc ba già mình bực tức.” Cảnh ngục mở còng trên tay Chiến Dã và dận dò.

Nguyên Chiến Dã vờ cười cười gật đầu, đứng ở cửa đợi cảnh ngục mở ra, anh bước vào...

“Thằng bất hiếu~ tao đánh chết mày!”

Oa! Ám khí! Mới bước vào anh còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo ba mình ra sao đã bị thứ gì đen đen tập kích. May mắn anh có luyện tập, vội vàng lách người qua né, ôm ghế phòng thủ.

“Thằng hư hỏng mày làm mất mặt tổ tông quá thể mà!!!” Lại là một hồi than khóc, gào khóc cả giọng, Nguyên Chiến Dã nhận ra mình có quen giọng nói này.

“Ông à bình tĩnh chút đi, con nó có hư hỏng cũng là ông sinh ra mà, tuổi trẻ không hiểu chuyện vào đây được giáo dục mai sau ra ngoài lại thành người!”

Ngẩng đầu trông thấy một cảnh ngục đang an ủi ông. Ông mặc áo sơ mi hoa, đứng chất áo hoa Hawaii phong tình, trên cổ lủng lẳng sợi dây chuyền vàng óng (cũng có thể bằng đồng xi mạ...), quần lửng xanh biếc để lộ hay căng chân que củi. Chiến Dã mắt tròn trắng thâm nghỉ, lão này mà ba anh gì chứ, rõ ràng là lão bán kem mà.

(*) Cứ tưởng tượng mấy ông bán kem mặc quần short đi vậy, mình cũng ko rõ chỗ này .=

Mà cái lão bán kem này lại là... thầy giáo của anh!

“Ông—” Nguyên Chiến Dã vừa mở miệng.

“Thằng con trời đánh này! Nhà tao tạo nghiệt gì lại sinh ra cái thứ như mày hả!?”

“Con—”

“Mẹ mày từ xưa đã ráng giáo dục mày, mày lại bác bỏ! Để rồi vào ngục như này nè! Sớm biết có ngày này lúc trước sinh mày ra rồi đem ra cống nhận chìm luôn cho rồi!”

“Ông à ngồi xuống từ từ mà nói! 9527! Còn đứng đực ra đó làm gì? Không mau qua đây xin lỗi!”

Thôi đi! Sao không hỏi ai hại anh vô “ngồi tù” chứ! Chiến Dã tức muốn nổ mắt.

“Ba” ngồi xuống vừa khóc vừa vỗ ngực thùm thụp, đau khổ nói: “Là lỗi của tôi! Lỗi của tôi màaaa aaa~! Tôi biết thằng con mình học hành chẳng ra gì nhưng có giúp gì được đâu! Để rồi nó ăn chơi sa đọa là lỗi của tôi! Tôi sao lại có thể... có thể làm thất vọng liệt tổ liệt tông aaaa~” Lúc nói còn không quên nháy nháy mắt với Chiến Dã ra ám hiệu.

Chiến Dã đi đến trước mặt ông hít một hơi sâu, cổ họng cứng như bị đổ xi măng, mãi mới gặng ra được một chữ “Ba—” cứng như đá.

“Ba, đừng bực nữa mà... là... là con không tốt!”

“Thằng mất dạy mày, sớm muộn gì cũng bị mày làm tức chết! Gia môn bất hạnh à!” Lại thêm một hồi “khóc than đau khổ” cộng thêm dùng sức gõ mạnh đầu Nguyên Chiến Dã.

“Được rồi được rồi, ông lão đừng buồn nữa, khó khăn lắm mới gặp mặt nhau được thì từ từ mà trò chuyện đi.” Cảnh ngục vỗ vỗ vai “ba” mỉm cười nói: “Hai người tận dụng thời gian mà nói chuyện nhiều chút hen!” Nói xong đi ra cửa đứng.

Nguyên Chiến Dã ngồi xuống ghế đối diện “ba mình”, mắt to trừng mắt nhỏ một hồi.

“Thế nào? Diễn xuất của thầy không tồi chứ?” Hiệu trưởng giả hoạt cười.

Ồ! Nguyên Chiến Dã gật đầu, đích xác, nụ cười vừa nãy so với phạm nhân còn gian hơn nhiều.

“Nhóc con, có ngoan ngoãn ở trong này cải tạo lao động không đó?” Hiệu trưởng lớn giọng rống lên một tiếng, cảnh ngục phía cửa quay đầu sang cười cười, ông thấp giọng hỏi: “Thế nào? Đã quen chưa?”

Nguyên Chiến Dã nhắm mắt, có ai mà ngồi tù riết quen luôn không?

“Con có ngoan ngoãn cải tạo, tranh thủ sớm ngày được ra hiệu kính với ba mà!” Nguyên Chiến Dã cũng vờ trả lời lớn tiếng, sau đó thì thầm, “Dần cũng quen thôi. Mà thật ra thầy có chuyện gì không?”

Hiệu trưởng cười hắc hắc, “Lâu rồi không gặp cậu, tôi nhớ! Tới thăm hỏi xem tình hình thế nào rồi.”

Ha? “Cảm ơn đã quan tâm, ba à!” Hai chữ cuối bị anh nghiền răng mà phát ra.

“Ha ha!” cười thành tiếng, hiệu trưởng không đùa nữa, trộm nhìn ra phía cửa, nhỏ giọng khôi phục lại bộ dáng bình thường, hỏi: “Gặp hần chưa?”

Nguyên Chiến Dã gật đầu: “Rồi.”

“Nói chuyện nhiều không?”

“Có nói.”

“Nói gì?”

“Tôi chữ hán thành khôn nạn.”

“Hả?” Hiệu trưởng mở to hai mắt, “Cảnh sát mười người thì hết chín mắng hần khôn nạn rồi, nhưng ở trước mặt hần mà mắng thì cậu là người đầu tiên đó!”

Chiến Dã liếc xéo ông.

“Thứ kia... vẫn chưa có tin tức.” Anh dẫn đo nói.

Hiệu trưởng gật gật đầu, “Tôi hiểu, mới vài ngày thôi mà. Không cần phải gấp gáp, an toàn là trên hết, không cần hành động thiếu suy nghĩ, hần không dễ đối phó đâu, đừng nhìn hần bình thường ôn hòa cười cười là thế, những ai từng tiếp xúc đều biết hần rất độc! Cậu phải cẩn thận! Nếu không nắm chắc trăm phần trăm thì không nên ra tay. Bằng không nếu để hần nhìn ra dù có ra ngoài rồi cậu cũng không sống yên đâu, nhất định phải cẩn thận!”

Nguyên Chiến Dã vẫn nhắm mắt hỏi, “Cấp trên bảo sao?”

“Về phía cấp trên tôi sẽ nghĩ biện pháp, cậu không cần quan tâm.” Hiệu trưởng kéo kéo áo sơ mi, “Một lũ chỉ biết ngồi há miệng chờ sung, chỉ cần không phải mình liều mạng thì mặc kệ ai chết hay sống!”

Chiến Dã bật cười, phải lắm! Không phải vẫn còn một người quan tâm tôi sống hay chết sao—

“Không nhất thiết cậu phải tận tay cầm được thứ đó, có thể giả vờ hỏi thăm tin tức, hoặc thám thính vị trí, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi tìm, như vậy sẽ là an toàn nhất cho cậu.”

“Thứ đó không phải trên người hần sao?” Nguyên Chiến Dã vẫn cứ nghĩ chắc chắn Nhiếp Phong Vũ phải luôn mang bên mình.

Hiệu trưởng lắc đầu, “Không thể khẳng định. Hần thông minh như vậy sao lại mang vật quan trọng bên người, huống chi đây là ngục giam. Có lẽ hần thật sự mang bên người, cũng có thể giấu ở đâu đó, hoặc giao

cho người hẩn tín nhiệm nhất, cũng có lẽ...” Hiệu trưởng vuốt cằm nghiêm trang nói: “Nói không chừng hẩn giấu vào trong cơ thể mình rồi, gần đây bên hải quan có quơ được một tên chuyển ma túy bằng cách nhét trong người...”

“Được rồi được rồi! Ông đừng nói nữa! Hẩn sẽ không tới mức đó đâu!” Nguyên Chiến Dã rùng mình cắt lời hiệu trưởng, anh không nghĩ đến cảnh Nhiếp Phong Vũ thật sự làm như vậy. Nếu là thật, chẳng lẽ muốn anh tận tay “phẫu thuật” hẩn sao chứ!

“Tôi cũng chỉ đưa ra giả thiết thôi.” Hiệu trưởng giải thích, “Cho cậu tham khảo một chút.”

Ông đang làm nhiều loạn suy nghĩ của tôi thì có. Chiến Dã bó tay.

“Này thằng mất dạy, ở trong này nhớ nghe lời mấy chú cảnh quan nghe không? Không được gây gổ đánh nhau nữa!” hiệu trưởng đột nhiên tăng âm vực, anh thoáng sững sốt rồi liền phản ứng nhanh chóng.

“Biết rồi! Con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, con...”

“Thật là “Cha hiền con ngoan” à nha!” Thanh âm từ cửa vào, Chiến Dã nghe thấy thể hơi sững sốt, hai người cùng quay đầu nhìn, một chàng cao to đẹp trai trong bộ cảnh phục đi đến, còn thuận tay đóng cửa lại, phòng thăm hỏi giờ chỉ còn lại ba người họ.

“Củ khoai tây?!” Gọi theo bản năng, Chiến Dã cảm thấy thói quen thật là một thứ đáng sợ mà.

Củ khoai tây, hay cũng là Tô Hòa, nhú nhú mày nhìn Chiến Dã bằng ánh mắt phức tạp, khiến anh bối rối không yên. Tô Hòa lại chuyển tầm mắt sang hiệu trưởng, lễ phép gật đầu chào: “Chào thầy.”

Hiệu trưởng cười tủm tỉm đứng lên vỗ vỗ vai hẩn: “Đã lâu không gặp, cậu càng lớn càng lanh lẹ nha!”

“Vẫn không giành thời gian ghé thăm thầy được thật có lỗi, lại còn phiền thầy đích thân đến đây, học trò rất không phải.”

Sến quá! Nguyên Chiến Dã xem chút ỏi hết cả răng, hai thầy trò này diễn tuồng gì thế? Còn củ khoai tây người bày đặt lỗi phải gì, hiệu trưởng tới thăm ta cơ mà!

“Không sao! Thầy ghé qua cũng là thăm cậu, sẵn tiện thăm nó luôn! Ai bảo cậu là học sinh ưu tú nhất của thầy chứ! Ha ha ha!” Hiệu trưởng cười khoái chí.

Tô Hòa cũng cười theo, còn khiêu khích liếc Chiến Dã một cái.

Gì chứ! Cái gì là sẵn tiện ghé thăm tôi? Lão già không phải ông tới thăm tôi sao? Lại còn cái gì mà học sinh ưu tú nhất? Vậy tôi thì sao? Trước kia nếu không phải ông nhất quyết giữ tôi lại trường thì giờ bảo đảm tôi còn có triển vọng hơn hẩn nhiều! Mà nói chứ hẩn có quái gì triển vọng? Không phải chỉ là một ngục giam trường thôi sao? Nói trắng ra là làm trùm của một bang tội phạm ngồi tù thôi.

“A! Phải rồi, hai cậu đã gặp nhau chưa?” Hiệu trưởng cuối cùng cũng nhớ ra Nguyên Chiến Dã đang bị cho ra rìa, quay đầu sang hỏi cậu: “Thế nào? Lâu rồi mới được gặp lại Tiểu Tô, hoài niệm ha!”

Nguyên Chiến Dã gật nhẹ đầu, “Uhm, phải! Hoài niệm lắm— cậu ta nằm tầng trên chung giường với tôi mà.”

Tô Hòa mày nhăn lại thành chữ xuyên (), Chiến Dã khoái chí nhìn.

“Hôm trước đã gặp rồi,” Tô Hòa từ tốn nói, “Khi thầy bảo em cậu ấy sẽ nằm vùng em có chút giật mình, vì nghĩ cậu ấy làm thầy giáo bao năm nay chắc suốt ngày chỉ biết chơi với cục phấn.”

Khoai tây thú vị này!

“Ha ha ha! Hai người các cậu đúng là chẳng thay đổi gì cả, gặp nhau liền đấu võ mồm.”

“Đã lâu không gặp.” Nguyên Chiến Dã cười âm trầm.

“Đúng là đã lâu không gặp rồi.” Tô Hòa đứng thẳng người uy nghiêm trong bộ cảnh phục, thực khiến mắt ai đó muốn nổ đom đóm, “Cậu vẫn như xưa.” Nói xong nhìn nhìn Chiến Dã trong bộ áo tù, ánh mắt đầy trào phúng.

“Còn cậu thì lại thay đổi nhiều đó, đi Hàn Quốc phẫu thuật chỉnh dung nhan hả? Hút mỡ có đau không?”

“Cậu!”

“Được rồi được rồi, đều là bạn học cũ của nhau, khó khăn lắm mới được gặp lại, đừng mãi sống mãi với nhau nữa!” Hiệu trưởng vỗ vỗ đầu cả hai, ngăn cản một trận “ác chiến” sắp diễn ra.

Nhìn cả hai, hiệu trưởng nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải đi rồi. Tiểu tô, chuyện còn lại cậu cùng A Chiến thương lượng chút đi. A Chiến, ở đây chỉ có mỗi Tiểu Tô là biết thân phận cậu, nếu xảy ra chuyện gì nhất định phải tìm nó, nó sẽ giúp cậu!”

Nguyên Chiến Dã liếc nhìn Tô Hòa mặt đang tỉnh bơ, nghĩ thầm, hẳn thật sự sẽ giúp mình chứ hay sẽ tìm người đối phó mình luôn?

“Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ!”

Hiệu trưởng gật gù đầu, quay sang nói với Tô Hòa: “Kinh nghiệm của cậu phong phú hơn nó, nhớ giúp đỡ nó nhiều chút.”

Tô Hòa gật đầu, “Nhiếp Phong Vũ có hơi khó đối phó, em sẽ cố hết sức.”

Nguyên Chiến Dã có lỗi giác, Tô Hòa giống đi nằm vùng hơn anh.

Hiệu trưởng đi rồi, phòng thăm hỏi còn lại hai người họ, chẳng ai nói với ai lời nào. Không khí trở nên tế nhị, không ai biết đối phương đang suy nghĩ gì, Nguyên Chiến Dã thật tình không muốn phiền phức với Tô Hòa, chuyện năm đó cũng chỉ là ngoài ý muốn, anh vẫn còn rất áy náy, nhưng ai bảo sau đó Tô Hòa cứ nhắm vào anh mọi lúc mọi nơi làm anh không ít lần thua thiệt, vốn dĩ có chút áy náy rồi cũng bị thời gian mài mòn hết, giờ chỉ còn cái cùi thù hận!

Ai cũng không muốn cúi đầu trước đối phương, chuyện đã nhiều năm qua rồi, càng lớn càng khó cúi đầu.

“Quần áo này rất hợp với cậu.” Rốt cục, Tô Hòa mở miệng trước.

Nếu bình thường anh sẽ máy móc nói “Cậu cũng vậy”, nhưng nhìn lại quần áo hắn đang mặc anh liền nuốt ngược câu kia vào bụng.

Nhạo bóng mà! Nhạo bóng trắng trợn luôn!

Tô Hòa cười cười, “Đừng trừng mắt nhìn nữa! Đùa chút thôi mà.”

Nguyên Chiến Dã hừ một tiếng, sau đó lại thở dài: “Không nghĩ tới sẽ gặp lại cậu như thế này.”

“Tôi cũng thế.” Dừng một chút, “Không nghĩ tới cậu lại đến nằm vùng.”

“Cả tôi cũng có nghĩ tới đâu.” Chiến Dã nhún nhún vai.

Hai người lại im lặng, giống như bị bầu không khí trùng phùng nuốt chửng, nhưng ít ra không khí cũng khá hơn một chút.

“Cậu và Nhiếp Phong Vũ quan hệ tốt nhỉ!” một câu của Tô Hòa, đã làm bầu không khí trở về như cũ.

Chiến Dã thật muốn phun một ngụm vào mặt hắn và thét lên con mắt nào của người thấy ta và hắn quan hệ tốt? Nhưng đột nhiên nhớ lại cái lần bị hắn chiếu đèn pin rõ mồn một, anh không dám phun nữa.

Nhếch miệng cười cười: “Sao thế? Cậu ghen à?”

Vốn dĩ muốn khiêu khích Tô Hòa một phen, ai ngờ đối phương lại giữ nguyên vẻ nghiêm túc khiến anh ngạc nhiên.

Không lẽ hắn ghen thật?

“Cậu không phải là đối thủ của hắn, sớm buông tay đi! Cậu còn non lắm!”

Chiến Dã nhăn mày: “Cậu nói gì?”

“Mau mau báo với cấp trên cậu không làm được, rồi rời khỏi đây đi! Cậu căn bản không thuộc về chốn này, ở lâu cũng chỉ lãng phí thời gian thôi, càng lâu càng nguy hiểm-”

Nguyên Chiến Dã biết hẳn đang ám chỉ chuyện có người chết trong ngục giam, dù vẫn chưa rõ hung thủ là ai, nhưng có người chết trong tù chắc chắn không thể giỡn chơi. Nhưng mà, chuyện đó liên can gì đến anh!

“Lâu không gặp tôi không muốn đánh cậu!” Chiến Dã lạnh lùng nói: “Trước kia ở trường cậu chưa từng đánh thắng tôi, bây giờ cũng thế thôi.”

Tô Hòa im lặng, cúi đầu thở dài thườn thượt, nói tiếp: “Có thể tôi nói hơi quá, nhưng đều là sự thật-”

“Tôi có thể cho cậu nhìn thấy sự thật. Cậu giúp được tôi thì giúp, không thì biến sang chỗ khác đi, tôi bây giờ đang ở đây với cậu mới là phí thời gian!” Nhỏ giọng chửi thề một câu, Nguyên Chiến Dã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Cậu có thể bình tĩnh nghe tôi nói mấy câu được không?” Tô Hòa ngăn anh lại.

Nguyên Chiến Dã nhìn hẩn một cái, “Tôi hiện tại rất bình tĩnh, nói nhẹ nhàng chứ không tức giận. Cậu có thể giúp tôi thì giúp, không cũng đừng ngáng đường tôi.”

“Tôi bây giờ đang giúp cậu...”

“Giúp con khỉ! Khoai tây cậu có tin tôi liền biến cậu thành củ khoai lần nữa không?”

“Cậu có tin tôi từng thề nếu nghe lại ba chữ này từ miệng cậu tôi sẽ đánh cậu không?”

“Đánh đi! Sợ cậu chắc! Có tin tôi tung tin ngục trưởng đánh phạm nhân không?”

Hai người này, mãi mãi chẳng ở chung hòa bình qua năm phút.

Trên đường về phòng anh vẫn không ngừng mắng củ khoai tây. Có gì hơn người đầu chứ, chẳng phải chỉ được bộ đồng phục với vài ngôi sao thôi sao? Oai phong khi mốc! Còn dám dạy dỗ anh, khinh thường anh? Anh không làm được chẳng lẽ Tô Hòa hẳn làm được chắc? Rõ ràng bị Nhiếp Phong vũ dắt mũi còn làm cao, tâm lý không bình thường! Củ khoai thối! Có chết cũng chỉ là củ khoai! Mẹ nhà người-

“Ây cha! Sao vậy nè? Sắc mặt không tốt!” Vừa vào phòng, Chu Chính cười hì hì ngồi trên giường nhìn anh. Sẹo và Trọc đang cùng Đầu Đá đánh bài, Khỉ Đột ngồi bên nhìn. Nguyên Chiến Dã nhận ra Chu Chính chưa từng nhập bọn với họ.

Mặc kệ hẩn, Chiến Dã lập tức đi về giường, nhìn thấy Trần Tích đang nằm cuộn mình trong chăn chỉ lộ ra hai con mắt nhắm nghiền, mặt đỏ au, theo độ lên xuống của chăn có thể biết cậu đang thở dồn dập.

Chiến Dã đứng lặng nhìn cậu, lại ngoảnh đầu sang nhìn Chu Chính, hẩn liền nhún nhún vai, anh nghĩ nghĩ một chút, vẫn là im lặng nhảy lên giường, lắng nghe phía dưới Trần tích khê hừ một tiếng.

Nghe rất đau đớn.

Trong khoảnh khắc, anh đột nhiên cảm thấy anh là nguyên nhân của cơn đau đó.

Thật là khó hiểu. Quá sức khó hiểu!

Nửa đêm, Chiến Dã nằm trên giường không ngủ được, không phải anh không muốn ngủ, mà chỉ cần anh nhắm mắt lại, rất nhiều sự việc cứ như những thước phim chậm rãi tái hiện, có tốt có xấu. Trở mình một cái, nghĩ nghĩ, anh lộ đầu nhìn xuống dưới.

Trong bóng đêm, Trần Tích vẫn duy trì tư thế cũ, hầu như không hề thay đổi. Nguyên Chiến Dã cẩn thận nghe ngóng, phát hiện hô hấp của cậu rất loạn, ắt là cậu không ngủ hoặc ngủ không yên, nhớ đến khi nãy mặt cậu đỏ ửng, chắc là bệnh rồi. Suy nghĩ vài giây, Chiến Dã mò mò dưới gối đầu mình một hồi, tìm ra được hai vỉ thuốc hạ sốt, không biết phải bị sốt không, nhưng có còn hơn không, tạm chấp nhận được.

Nhanh nhẹn xoay người xuống giường, nhét thuốc vào miệng cậu, mất nửa ngày mới làm cậu nuốt thuốc xuống, nước bị trào ra ướt hết cả gối, Chiến Dã với với, lấy gối của mình đặt dưới đầu Trần Tích.

Xong xuôi đầu vào đó, anh đứng lên bẻ bẻ cổ chuẩn bị đem cất cốc nước, vừa xoay người đã bị một đôi mắt sáng to làm giật cả mình.

Chu Chính nằm yên trên giường nhìn anh, giữa đêm tối thế này khiến anh liên tưởng cụm từ “chết không nhắm mắt”.

Gì đây?

Chiến Dã cắn răng thì thầm, muốn hù chết anh chắc? Nhìn bao lâu rồi?

Chu Chính nhếch miệng cười, quay đầu đi nhắm mắt lại.

Chiến Dã cũng trở về giường, nằm một hồi cũng buồn ngủ. Trước khi nhập mộng anh đột nhiên nghĩ vừa nãy có thật là thấy Chu Chính không? Sao cứ như vừa nằm mơ ấy?

Tà môn!

“9527, mang một thùng nước lại đây!”

“Rõ!” Chiến Dã cầm thùng đi hứng nước.

Hôm nay bọn họ phải trồng cây, nhằm tiến tới mục tiêu xanh hóa ngục giam. 419 không biết sao mà “hên” dữ, được phân cho phần đất dễ trồng cây nhất nhưng cũng cách xa nguồn nước nhất, lấy có thùng nước thôi mà đi về hết mười phút. Từng người thay phiên nhau đi hứng nước, cuối cùng cũng đến lượt anh.

Anh nghĩ không cần biết giống cây tốt xấu ra sao, chỉ cần trang bị máy tưới cây tự động bảo đảm cây sẽ cao như cỏ dại ngay.

Rửa mặt một hồi, Chiến Dã kéo vạt áo lên lau mặt, nhắc thùng nước quay về. Đi chưa được bao xa, nhìn thấy một đám người đang bu lại không biết làm gì, chung quanh cũng không có cảnh ngục, anh nhú mào, dừng lại.

Cả đám đang bu quanh Trần Tích, trong đó có một tên đang nắm đầu cậu nhúng vào thùng nước. Trần Tích vùng vẫy hai tay, tiếng hét chói tai bị nước bao trùm, bốn phía tràn ngập tiếng cười. Quần áo cậu ướt đầm, đường cong cơ thể như ẩn như hiện, vài tên nhin không được luôn tay sờ nắn mông cậu.

“Thằng nhóc này thật mềm, hương vị nhất định không tồi! Cho các anh em vui vẻ với nó chút đi!” Một gã nhìn mông Trần Tích liếm môi đầy hạ lưu.

“Đừng! Đại ca phân phó dạy dỗ nó cho tốt, nhưng cũng không được giết chết!”

“Yên tâm! Thằng này bị thụt nhiều lần cũng không chết đâu, Đại ca muốn chúng ta dạy dỗ nó, bọn bây cứ tiếp tục đi, tao vào từ phía sau là được!” Nói xong đưa tay cởi quần.

“Ào~~” Một thùng nước lạnh bị đổ từ trên cao xuống làm cả đám bị ướt như chuột.

“Fuck! Ai? Ai con mẹ nó không muốn sống hả?” vài gã hét lên.

Chiến Dã cầm thùng nước phang mạnh vào mặt thằng muốn cưỡng gian Trần Tích, đối phương đau kêu oai oái. Không quan tâm đám còn lại, anh bước nhanh đến kéo Trần Tích trôi lên mặt nước.

“Khụ khụ! Khụ~~” Sắc mặt cậu tái nhợt, mũi và miệng không ngừng sặc ra nước, ít ra vẫn còn tỉnh. Chiến Dã xác định cậu không chết thì kéo cậu dậy, vỗ vỗ lưng cậu, nước ngày càng bị phun ra nhiều.

Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi.

“Mẹ nó mày là thằng nào? Dám cản trở việc của tao?” Gã bị đánh nghiêng rống nghiêng lợi nhìn anh chăm chăm, bọn chung quanh cũng lửa giận ngút trời rất muốn cho kẻ đầu ra chen vào này một trận.

“Thừa lúc tao còn chưa nổi điên bọn mày mau cút xéo đi!” Chẳng thèm ngẩng đầu, anh vẫn luôn nhìn Trần Tích dần bình tĩnh lại, môi run bần bật.

“Cái gì? Nhóc con mày đầu ra thế? Dám làm rách việc của tao! Có biết bọn tao là người của ai không? Thằng này chán sống rồi!”

Lạnh lùng nhìn lướt qua, anh hỏi: “Đại ca tụi mày là ai?”

“Đại ca chúng tao chính là Trương Gia Dương! Thế nào? Sợ chưa? Sợ thì mau rút- aaa~!” Gã chưa nói xong mũi đã bị động mạnh một cú, máu chảy xuống một đường rất nhanh nhiễm đỏ mặt đất.

Tất cả mọi người ngây dại.

“Ui! A~ ai ui~~” Dương sự đau đến nỗi nói không xong.

Nguyên Chiến Dã bình thần rút tay về, bực tức tích tụ đã lâu rốt cục cũng được phát tiết.

“Trở về nói cho Trương Gia Dương, người là do Nguyên Chiến Dã đánh, có việc gì cứ tìm tao.”

“Nguyên Chiến Dã?” Trong đám có thằng nghe qua tên anh.

“Thằng đó chính là tân sủng của Nhiếp Phong Vũ!”

Tân sủng? Cái từ này làm hàng lông mày anh vừa giãn ra đã phải nhú lại, còn chưa kịp thét lên “Đi mau” cả bọn đã chạy biến hết.

(*) Tân sủng: chắc không cần giải thích ha. Thật sự không thể nghĩ ra từ thuần Việt nào cho chữ này, mong được giúp đỡ ;___;

Mẹ nó! Nguyên Chiến Dã buồn bực, chẳng lẽ bọn chúng không phải sợ bị anh đánh mà là bị ba chữ Nhiếp Phong Vũ dọa chạy mất?

“Khụ Khụ~!” Phia sau vang lên âm thanh.

Chiến Dã xoay người, có chút yên lòng hỏi: “Tĩnh rồi hả? Khỏe không?”

Cậu ngồi dưới đất che miệng ho khan vài tiếng, muốn đứng lên. Nguyên Chiến Dã đi qua vươn tay muốn đỡ, lại bị hắt tay một phát vang lên tiếng “chát”, bỗng rất nơi mu bàn tay làm anh ngây ngẩn cả người.

Trần Tích ngắc đầu, từ hàm răng nghiến chặt phun ra một câu: “Tránh xa tôi ra chút!” Hận ý trong mắt cứ như đang nhìn kẻ thù.

Kẻ thù—

“Cậu đi đâu? Đến bác sĩ xem thử đi—”

“Không cần mấy người giả từ bi!” Trần Tích hung hăng trừng anh một cái, xoay người bỏ đi.

Nguyên Chiến Dã đứng đực ra đó, nhìn bóng lưng gầy nhỏ dần biến mất, lòng có chút không vui.

Trở mặt thành thù, vì Nhiếp Phong Vũ sao?

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đại ca, anh nhất định phải dạy dỗ thằng nhóc đó! Vì các anh em ra mặt.”

Trong phòng giam, Trương Gia Dương đang ngồi trên ghế hút thuốc, lạnh lùng nhìn cái mũi bị đánh muốn méo sang một bên.

“Thằng nhóc đó rất không biết phép tắc gì cả! Chuyện của Đại ca cũng dám chỏ mũi vào, tưởng đi theo Nhiếp Phong Vũ là giỏi lắm sao! Hoàn toàn không xem anh ra gì!”

Trương Gia Dương bỗng nhiên nheo mắt hỏi: “Mày nói nó là người của Nhiếp Phong Vũ?”

Nhìn thấy đại ca rốt cục cũng chịu chú tâm nhìn mình, gã ta lên tinh thần, gật đầu như gà mổ thóc.

“Dạ phải dạ phải! Chính là tân sủng của Nhiếp Phong Vũ, vì thằng đó mà Nhiếp Phong Vũ quảng tiện nhân Trần Tích kia!”

Lấy xuống điều thuốc trên miệng, Trương Gia Dương suy nghĩ một chốc, cuối cùng lạnh lùng cười.

“Tên là gì?”

“Hả?”

“Thằng kia tên gì?”

“À à! Gọi là- Nguyên Chiến Dã! Phải! Nó nói nó tên Nguyên Chiến Dã!”

Nguyên Chiến Dã? Được lắm, khoe môi nhếch một độ cung chuẩn, Trương Gia Dương ném điều thuốc đi.

Nhiếp Phong Vũ, người dám lấy người của ta ta sẽ thượng người của người, cho người ném thử cảm giác bị cầm sừng!

9. Chương 9

Mưa, cơn mưa đầu tiên từ ngày anh bị mất tự do.

Nguyên Chiến Dã bỗng cảm thấy thật lạ lùng, trước kia có bao giờ anh ngồi ngắm mưa đâu chứ, bây giờ lại ngồi ngây ngơ ngắm mưa tầm mưa tã, hóa ra- mưa trông như này sao.

“Nè! Cậu rớt cuộc đang đọc sách hay ngắm cảnh đó?” Cánh tay bị hẩy một chút, quay sang trông thấy Chu Chính đang cau mày nhìn anh, “Tôi phải hi sinh giấc ngủ mà tới đây cùng cậu đọc sách đó. Cậu giỏi dữ, này giờ sách vẫn cứ mãi tại trang một kia!”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu lướt qua quyển sách trên bàn, ba chữ “Lời nói đầu” thực to thực bắt mắt.

Tĩnh lặng...

“Dạo này cậu cứ thất thần, bộ có bệnh gì hả?” Chu Chính vừa lật trang vừa hỏi. Anh liếc nhìn sang, bìa sách thật đẹp cùng ba chữ “Rừng Na-uy”, hơi ngó ra vì Chu Chính mà cũng xem loại sách này.

“Yên tâm đi! Dù có bệnh cũng không lây cho anh.” Nguyên Chiến Dã gọn lẹ đóng sách luôn, chuyên tâm cùng Chu Chính nói chuyện.

Chu Chính nhẹ giọng cười: “Coi cậu kia! Cậu mà có AIDS chẳng nữa tôi cũng không bỏ mặc cậu đâu!”

Chiến Dã nhướn nhướn mày, “Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi!”

“Không cần đâu! Nói chứ trên đời này giờ làm gì còn thằng nào biết nghĩa khí được như tôi nữa! Tự ngắm lại cũng thấy bội phục mình ghê gớm!” Chu Chính rung đùi đắc ý nói. Anh chỉ cười cười cúi đầu, nếu hẳn biết mình là nằm vùng, còn nói được như vậy sao?

“Này!” Chu Chính đột nhiên thôi cợt nhả, nghiêm trang nhìn anh.

“Gi?”

“Cậu và Nhiếp Phong Vũ thật là có gian dúi gì không?”

Bị cậu hỏi thẳng thừng dọa anh giật mình, Chiến Dã lần đầu gặp vấn đề nan giải. Nếu hiện tại anh đang uống nước chắc chắn sẽ phun vào mặt Chu Chính, anh ngáy ra đó vài giây chẳng nói được câu nào.

“Chuyện này... nghe ai nói thế?” “Con tinh tinh” này dòm ngó ra được gì nữa nè?

(*) con tinh tinh: chỉ sự tinh tướng như con khỉ.

Chu Chính chăm chăm nhìn anh, vài giây sau gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi! Thì ra là thế...”

“Hiểu cái mốc xì! Tôi đã nói gì đâu!” Chiến Dã kêu lên, “Cái gì gọi là gian dúi? Con mắt nào của anh nhìn thấy bọn tôi gian dúi với nhau?”

“Cả cái ngực giam đều lan truyền kia kìa, chẳng lẽ có mình cậu chưa biết?”

“Tôi...” Chiến Dã không phải không biết, nhưng là không nghĩ tới sẽ ra thế này.

Chu Chính dùng sức thở dài một hơi, “Cậu vừa tới đây tôi đã căn dặn đừng dây vào Nhiếp Phong Vũ, bây giờ thì hay rồi, cậu trực tiếp tiếp cận người ta luôn.”

Nguyên Chiến Dã thật không biết nên trả lời trả vốn sao đây. Đúng là anh có chủ ý tiếp cận hẳn thật, nhưng chuyện này cũng khó nói lắm.

“Anh giận sao?” Chiến Dã hỏi.

Chu Chính dùng khước mắt nhìn anh, lắc đầu, “Tôi có tư cách gì mà giận chứ.”

Cảm thấy câu trả lời của hắn hơi lạ, Chiến Dã còn chưa kịp hỏi tiếp Chu Chính đã đứng lên cầm lấy sách của anh cười nói: “Không đọc nữa hả? Vậy đi thôi! Giờ hoạt động tự do hiếm có này đừng để phí mà ngồi đây ngây ngốc.”

“Ồ...”

Chiến Dã đi theo Chu Chính phía sau, hai người lần lượt cất sách vào kệ. Xong xuôi đầu vào đấy, Chiến Dã xoay người đột nhiên không biết từ đâu vang lên một hồi cười vang, làm người nghe khó chịu. Anh theo bản năng nhíu mày cẩn thận nghe ngóng, thanh âm xuất phát từ một góc bên khu để sách báo.

“Buông ra! Không- không được!”

“Tiện nhân như mày còn làm bộ thanh cao gì chứ! Ai không biết Nhiếp Phong Vũ đã không cần mày, có bọn tao “chăm sóc” đây còn không biết hưởng thụ mà mở chân ra!”

“Đừng— a~”

Cuối cùng là những tiếng khóc ỉn ỉn, kế nữa là tiếng thân thể giao nhau cùng tiếng cườm âm ô, Nguyên Chiến Dã nhận ra là tiếng của Trần Tích. Trước mắt lại hiện ra hình ảnh cậu bị chìm trong nước ngày đó, anh nắm chặt tay không chần chừ mà hướng theo tiếng kêu đi đến, nhưng chưa được bao xa cánh tay đã bị chụp lấy. Nhìn lại, Chu Chính mặt nghiêm nhìn anh, rồi lắc lắc đầu, ý bảo anh đừng đi.

“Là Trần Tích!” Chiến Dã muốn nói cho hắn biết Trần Tích đang bị bắt nạt.

Chu Chính vẫn chẳng có phản ứng gì, thấp giọng nói: “Đây không phải chuyện cậu nên dây vào, mà cậu cũng không thể làm gì được.”

Chiến Dã sửng sốt, chuyện quái gì thế này! Muốn nổi điên. “Nhưng mà...”

“Có lẽ cậu ta muốn như thế, sao cậu hiểu được chứ.”

Câu đầu tiên làm lửa giận của anh vụt tắt, vốn dĩ muốn giật tay ra giờ tay vẫn lơ lửng giữa không trung.

Ở trong này, không có chỗ dựa vững chắc là không sống yên ổn được đâu—

Trần Tích là một minh chứng điển hình. Nhớ tới Chu Chính vừa nói hắn có tư cách gì mà giận dữ, như vậy anh cũng không có tư cách mà xen vào chuyện của Trần Tích nhỉ? Càng giúp cậu ta, Trần Tích ngược lại càng hận anh hơn—

Rút tay ra khỏi tay Chu Chính, Chiến Dã hung hăng dẫm vào giá sách cạnh đó, “Khốn nạn!”

Ra khỏi thư viện, anh cứ lầm lì không nói câu nào, mặt u ám. Chu Chính nhìn mà muốn rút tim, vỗ vỗ vai anh: “Được rồi! Đừng ra vẻ như vừa mất vợ vậy chứ!”

“Cậu ấy sẽ hận tôi sao?” Chiến Dã rốt cục hỏi.

Chu Chính nhún nhún vai, “Cậu ta không có tư cách hận cậu.”

Ở đây, không ai có tư cách hận bất luận kẻ nào.

Không nói tiếp nữa, sắc mặt anh thoáng chuyển tốt hơn chút, nhưng cũng nhìn ra tâm trạng cực kì không ổn.

“Đừng nghĩ nữa, cậu không làm chuyện gì xấu với cậu ta cả, ở đây chính là như vậy, quen dần thì ổn thôi.” Chu Chính tiếp tục an ủi anh, đồng thời cười hì hì chào cảnh ngục đang ngang qua, “A chào sếp

”

Quen cái éo! Chiến Dã hơi trề môi một chút, anh vĩnh viễn cũng không muốn làm quen với cái nơi quỷ quái này! Không được! Không thể cứ tiếp tục như vậy! Cứ cái đà này anh sợ rằng tinh thần trọng nghĩa của cảnh sát sẽ dần bị mai một mất. Tuyệt đối không thể tiếp tục thế này...

“A! Ngục giam trưởng!” Chu Chính đột nhiên kêu lên, Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu, vừa lúc trông thấy Tô Hòa chấp tay sau lưng chậm rãi đi đến, phía sau còn có hai vị cảnh ngục, bộ dáng như đang đi tuần. Tâm trạng vốn đã chẳng tốt đẹp gì bây giờ càng tăm tối hơn, nghĩ muốn làm bộ như không thấy quay đầu bỏ đi, vậy mà Chu Chính lại cứ ngu ngơ, nghiêm trang hô to một tiếng: “Chào ngục giam trưởng!”

Nịnh đầm! Chiến Dã thầm mắng hắn một câu.

Tô Hòa đã sớm nhìn thấy anh, nên cũng cố ý đi về phía này. Chậm rãi bước đến trước mặt hai người, nhìn sơ qua Chu Chính gật đầu một cái, rồi liền tập trung vào Chiến Dã. Anh cứ đứng hểnh mũi lên trời không xem Tô Hòa ra gì, dọa Chu Chính sợ mướt mồ hôi lạnh.

Nhưng cũng may ngục giam trưởng không nói gì cả, vẻ như không ngại thái độ của anh.

“Giờ hoạt động tự do sắp hết rồi, mau trở về phòng của mình đi.” Tô Hòa bình thản nói, ánh mắt cứ nhìn nhìn Nguyên Chiến Dã, như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Dạ! Chúng tôi đang về đây.” Chu Chính cả người đứng thẳng, còn thiếu chưa cúi đầu chào thôi.

Hứ! Chiến Dã liếc hình bóng dần xa của Tô Hòa, không cần cậu giúp đỡ! Cho cậu xem tôi như thế nào thu phục Nhiếp Phong Vũ!

“Này! Không lẽ cậu có thù hằn gì với hắn?” Chu Chính nhìn bóng dáng dần khuất rồi lại nhìn Chiến Dã đang bực mình.

Anh thu hồi tầm mắt, nhếch khóe miệng hỏi: “Hắn có thù với tôi hay không thì không rõ, nhưng sao tôi lại cảm thấy như hắn có ân với anh lắm ấy?”

“Sao? Ý gì đây?”

“Anh thấy hắn thì cứ như con chó Nhật thấy chủ nhân!”

“Mẹ kiếp! Đừng chọc tôi nha! Hắn là trùm sỏ ở đây tôi không khách khí một chút sao được?” Chu Chính thở phì phì đi theo Chiến Dã giải thích.

Lại đi thêm một lúc, Chiến Dã lại gặp người quen. Thật ra cũng không quen biết gì cho lắm, chỉ ở mức độ nhận biết thôi. Trên hành lang có hai người đang đứng bên cửa sổ, một đứng áp lưng vào tường một hơi nghiêng nghiêng dựa tường, nhìn không khác gì bìa tạp chí người mẫu. Phải! Là hai tay sai của Nhiếp Phong Vũ, một có tên là Lôi, còn một người nữa... là gì nhỉ?

Chiến Dã đang nghĩ nghĩ, Lôi Hải cũng trông thấy anh, cả hai đứng thẳng dậy nhìn anh, đồng thanh kêu một tiếng,

“Nguyên thiếu gia!”

Nguyên Chiến Dã muốn nhún chân thiếu chút té đập mặt xuống đất. Anh vừa nghe thấy gì thế? Hai người kia vừa gọi anh là gì? Thiếu... thiếu gia? Ai là thiếu gia?

“Hóa ra cậu là thiếu gia nha~” Chu Chính giúp anh giải đáp thắc mắc trong lòng, hay nói cách khác là chứng thực lại nghi vấn, tiếng thiếu gia kia đích thực là gọi anh.

“Các người... các người làm gì vậy?” Các người đừng gọi tôi thiếu gia, Nguyên Chiến Dã thật nói không nên lời cái câu này, đầu nổi gai ốc, chỉ hỏi ra miệng được thế thôi. Theo lý thuyết thì bọn họ ở đâu Nhiếp Phong Vũ ở đó, lẳng lặng nhìn ngó bốn phía, không tìm thấy Nhiếp Phong Vũ.

Gã tên Hải khóe miệng hơi giương một chút, nói: “Ông chủ đang ở trong phòng thẩm hỏi.”

Gì chứ? Sao biết tôi đang tìm ông chủ mấy người? Nguyên Chiến Dã vờ mặt tỉnh hỏi: “Gì? Hắn cũng có người đến thăm sao?”

Lôi và Hải cười khê, “Vâng! Luật sư của ông chủ tới đây, về chừng như không bao lâu nữa ông chủ có thể ra tù.”

Gì? Ra tù?

Chiến Dã ngây ngẩn cả người, Nhiếp Phong Vũ sẽ ra tù? Tin tức này với anh mà nói như trời sập đất nứt, nội tâm nổi dông. Hắn sẽ ra tù?

“Chừng nào?” Theo bản năng hỏi một câu, làm cả ba người còn lại đều bật cười.

Chu Chính thở dài, “Người ta ra tù cậu gấp cái gì? Đừng nói tôi cậu luyến tiếc nha!”

Ta nhần! Nguyên Chiến Dã hung hăng liếc hắn một cái.

“Đại khái so với thời gian thi hành án thì sớm hơn được phân nửa. Cụ thể thì chúng tôi không tiện nói, nếu có thể cậu trực tiếp đi hỏi ông chủ đi!”

Chiến Dã rất muốn cho bọn họ biết anh và Nhiếp Phong Vũ không có quan hệ thân-mật như họ đang nghĩ đâu! Đúng là có một số chuyện muốn biết lắm, mà không tiện hỏi, tỉ dụ như: Nhiếp Phong Vũ người đem giấu chứng cứ nơi nào? Thực tức chết mà! Vốn tưởng chờ một thời gian, bây giờ lại họa vô đơn chí, Nhiếp Phong Vũ nếu đi như vậy thì nhiệm vụ của anh thất bại rồi, thất bại cũng không sao cùng lắm về làm thầy giáo tiếp, nhưng điều làm anh không muốn khuất phục chính là nếu thất bại thì vĩnh viễn không thể ngẩng đầu trước Tô Hòa được!

Cảnh sát với cục phần làm sao độ lại cảnh sát với cây súng a!

“Sao mặt cậu xanh lét thế này?” Chu Chính nghiêng đầu nhìn Chiến Dã đang nổi bão trong lòng, “Chắc chắc! Đúng là luyến tiếc thiệt rồi sao? Hắn tốt dữ vậy sao mới vài ngày mà cậu đã không muốn xa-rời rồi, không thì cậu nói với hắn nghĩ cách mang cậu đi cùng luôn ặc ặc

” Vài chữ cuối còn chưa nói xong, cổ đã bị bóp chặt.

Chiến Dã ra tay mạnh bạo, bóp đến nổi đầu lưỡi Chu Chính lè ra dài ngoằng.

“Hôm nay anh đã làm tôi khó chịu lắm rồi, có thể đừng nói thêm mấy câu ghê tởm như vậy nữa không? Hả?” Chiến Dã vừa bóp chặt vừa hung tợn hỏi.

Chu Chính cố gắng gật gật đầu, chỉ chỉ cổ mình ý bảo anh buông ra, nếu không hắn sẽ thành xác chết không hồn mất.

“Mọi người đang làm gì thế?” Giọng nói bất ngờ từ đâu vang lên làm Nguyên Chiến Dã sửng sốt.

“Ông chủ!”

Là Nhiếp Phong Vũ! Ngay khi anh nhận ra giọng của Nhiếp Phong Vũ, định buông tay ra thì nhận thấy tay mình bị bắt lấy, giây tiếp theo là cả người đã bị kéo ra xa Chu Chính.

“Khụ! khụ... ặc

” Rốt cục cũng được hít thở, Chu Chính xoa xoa cổ mà ráng hớp lấy bầu không khí trong lành, “Cậu ăn gì mà khỏe dữ vậy hả?” Tay khỏe như vâm ấy!

Đáng tiếc anh không nghe thấy, bị Nhiếp Phong Vũ lạnh lùng kéo qua một bên, anh hỏi:

“Muốn gì đây?”

Nhiếp Phong Vũ nhướng nhướng mày, hỏi lại: “Cậu đang làm gì đó?” Nói xong lạnh lùng liếc qua Chu Chính, lúc này hắn đang le lưỡi ra thở, trông thấy đường nhìn của Nhiếp Phong Vũ vội nuốt lưỡi vào.

Mẹ nó! Hối đảng hoàng không được sao mắc giống gì mặt mày hầm hầm dữ! Nguyên Chiến Dã mắng thầm trong lòng, hơi nhúu mày: “Mặt anh sao lại u ám thế kia?”

Nhiếp Phong Vũ không đáp.

“Bực mình?” Chiến Dã thử thăm dò.

Nhiếp Phong Vũ vẫn không trả lời, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt thì như khẳng định lời anh hỏi.

Bực mình hả? Nguyên Chiến Dã nghĩ nghĩ, bực gì cơ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ chuyện ra tù không thành? Đáp án này làm Chiến Dã vốn dĩ đang u sầu dưới vệt sâu trong thoáng chốc mặt mày sáng sủa.

Trời cao có mắt!

“Cậu...” Nhiếp Phong Vũ dường như nhìn thấy khóe miệng nhếch lên của anh, nheo nheo mắt.

Người cười hôm trước hôm sau người cười mà! Nguyên Chiến Dã còn chưa kịp khoái chí lâu, tâm trạng vui mừng lại bị một thanh âm phá vỡ...

“Honey

!” Một tiếng này làm cả ba người cùng nhúm mày.

Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã, Chu Chính cùng quay lại, Saide toét miệng cười sáng bóng, vừa chạy đến vừa giơ tay ngoắc ngoắc.

Nguyên Chiến Dã nhướng mày, sát thủ mafia!

Chu Chính trong lòng kích động, Italy biến thái!

Nhiếp Phong Vũ mặt tỉnh bơ, bám đuôi!

“Honey

trùng hợp quá nha!” Saide vừa đến gần liền muốn nhào vào người Nhiếp Phong Vũ, bị đối phương nhanh nhẹn né đi. Lôi Hải phía sau mặc dù thấy nhưng cũng làm lơ.

“A! Boy, em cũng ở đây?” Nhìn thấy Nguyên Chiến Dã Saide liền huyết sáo, sau đó ngoái về sau nhìn Chu Chính, “Guy, chúng ta lại gặp nhau!”

Làm như ai cũng thân với hần! Chiến Dã và Chu Chính cùng xem thường gã.

“Đang nói chuyện gì thế, không ngại tôi gia nhập chứ?” Saide mỉm cười, nụ cười sáng chói như mùa xuân thể kia thật khó tưởng tượng gã lại là xã hội đen.

Nhiếp Phong Vũ nhìn nhìn gã, “Bây giờ người rảnh không?”

Gật đầu.

“Vậy có thể giúp ta một việc được không?”

Saide hơi sững sờ, sau đó rụt rè hỏi: “Anh không nghe lầm chứ? Cũng vậy mà lại nhờ anh giúp đỡ sao? Thật hả? Cần anh giúp đỡ?”

Nhiếp Phong Vũ gật đầu.

“Sure! Đương nhiên! Muốn anh làm gì cho cứng đều được! Hiến thân cũng không thành vấn đề!”

Được lời đồng ý, Nhiếp Phong Vũ lôi kéo Saide đi vài bước, đến trước mặt Chu Chính, ngay khi hai người còn chưa kịp hiểu chuyện gì, hần đẩy Saide vào người Chu Chính, hai gã đàn ông đụng nhau cái ầm, Saide với dáng người phương Tây khô ngô to cao hơn Chu Chính một chút, làm hần mém ngã, may mắn giữ thăng bằng được.

“Á~! Gì vậy chứ?” Hai người đồng thanh hét lên.

“Tùy hai người muốn đi đâu đi phất đi!” Kẻ đầu xỏ lưu lại một câu, lôi kéo Nguyên Chiến Dã đi xa.

Hai “kẻ bị hại” trừng mắt nhìn họ rời đi. Cũng xem anh là bảo mẫu hả?

Lần thứ hai, Nguyên Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ phía trước, đây là lần thứ hai anh bị hần kéo đi, nhưng anh không cách nào rụt tay về được...

Hai người mặc kệ tất cả cứ lăm lăm mà đi, khiến vô vàn ánh nhìn xung quanh đổ dồn về nhưng rất nhanh liền ngoảnh đi. Không ai dám nhìn Nhiếp Phong Vũ quá lâu, chẳng ai muốn chuốc họa vào thân cả, vì thể hiển nhiên ánh nhìn sẽ tập trung lên Nguyên Chiến Dã, điều này làm anh căm tức, vô cùng căm tức!

Đột nhiên cảm thấy anh và Trần Tích chẳng khác gì nhau, thậm chí có thể còn không bằng cậu ấy. Trần Tích chỉ vì muốn sống an ổn ở đây, còn anh... cúi đầu nhìn bàn tay bị Nhiếp Phong Vũ nắm, anh cảm thấy nơi đó như đang có lửa, chậm rãi lan ra toàn thân mình.

“Tự chuốc lấy họa” bốn chữ này đột nhiên anh nghĩ đến.

“Sao không nói gì đi?” Đi được một lúc, Nhiếp Phong Vũ cũng dừng lại hỏi.

Phát hiện bọn họ đã chạy ra ngoài, Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ, nhưng bị nắng chói mà hai mắt nhú lại.

“Cậu đang ra dấu hiệu với tôi sao?”

Hửm? Nhắm chặt mắt lại Nguyên Chiến Dã không nghe thấy Nhiếp Phong Vũ nói gì cả, vừa định ngẩng đầu hỏi đã bị hơi thở nam tính bất ngờ bao phủ...

“Um? A...” Vừa mở mắt liền hiện ra khuôn mặt phóng đại của Nhiếp Phong Vũ, môi bị thứ gì mềm mềm ngậm lấp, anh lại chớp chớp mắt thêm mấy cái để thông hiểu cái vấn đề đang diễn ra và kết luận: Nhiếp Phong Vũ hôn anh!

Đánh, hay không đánh? Vấn đề này đang lảng vảng trong đầu, nên khi bị Nhiếp Phong Vũ ôm chặt thắt lưng nắm cầm anh rồi vói lưỡi vào miệng anh, anh cứ mà “thuận theo” luôn.

Mơ mơ màng màng, rốt cục Nguyên Chiến Dã quyết định đánh! Nhưng chưa hôn anh tới mức tàn phé, Nhiếp Phong Vũ đã kịp thời rời khỏi làn môi anh, một sợi chỉ bạc dính kết môi cả hai, tình sắc vô cùng.

Nguyên Chiến Dã mụ mị... xong chưa? Uống công suy nghĩ lâu như vậy... ề! Hôn thêm nữa đi.

Nhìn anh bị hôn môi hồng hồng ươn ướt cùng biểu cảm mơ mơ hồ hồ, Nhiếp Phong Vũ cười cười, “Hiếm có nha, sao ngoan quá vậy?”

Vấn đề này chính anh cũng muốn hỏi mình, như đã hoàn hồn rồi, anh vội đẩy mạnh Nhiếp Phong Vũ ra dùng sức chùi miệng, hung tợn nói: “Tiếc quá! Đáng ra tôi phải cắn đứt đầu lưỡi anh ra mới đúng!”

Nghe anh trả lời như vậy càng làm Nhiếp Phong Vũ cười vui vẻ, “Yên tâm! Cậu sẽ có cơ hội thôi, tôi không ngại lại một lần nữa đâu.”

Người đi chết đi!

“Mà tôi ngại!” Đẩy ra vòng tay chuẩn bị ôm mình, Nguyên Chiến Dã không kiên nhẫn hỏi: “Anh tìm tôi làm gì?”

Nhiếp Phong Vũ nở nụ cười, “Một ngày không gặp, anh nhớ! Sao? Cũng có nhớ anh không?”

Nhớ người chết luôn! Nguyên Chiến Dã cười bặm trợn.

“Đừng nói với tôi tìm tôi chỉ để tán dóc nhé!”

“Ở bên người của mình cũng cần có lí do sao?”

“Anh là người của ai?” (*) Nguyên Chiến Dã xoay người dợm bước, hôm nay tâm trạng anh không tốt không muốn cùng Nhiếp Phong Vũ đôi co, về chính chu lại tâm trạng chút rồi tính sau. Mới xoay người đã bị ôm từ phía sau, hiển nhiên có thể thấy anh đang nhú mày khó chịu.

(*) Theo đúng nguyên tác, nhưng mình nghĩ Chiến Dã nên hỏi “ai là người của anh” mới đúng, nhưng mà thôi cứ coi như đang rồi Dã nói cuồng đi.

“Cách xa thẳng kia ra chút đi.” Nhiếp Phong Vũ tựa đầu lên vai anh nhẹ nhàng nói, hân cao hơn anh một chút, khi nói chuyện đôi môi cũng áp vào sau gáy anh.

Sự cảm dỗ thâm lặng. Nguyên Chiến Dã cảm thấy phần cổ bị đung cứ ngựa ngựa, rồi cảm giác đó lan truyền toàn thân, cuối cùng sâu tận vào tim. Khốn kiếp! Không phải chứ?!

“Thằng nào...” Vừa mở miệng, cảm nhận được giọng bị nghẹn đi.

“Thằng khi này.”

Chu Chính? “Hắn làm sao? Hắn là bạn của tôi-”

“Ồ trong tù không có cái gọi là tình bạn thực sự.” Nhiếp Phong Vũ khẽ hừ một tiếng, có chút khinh thường.

“Mẹ kiếp! Nhà ngươi thì biết cái gì! Loại Forever alone như ngươi đừng hòng châm ngòi li gián! Con mẹ nó ngươi mới là nên tránh xa ta ra chút đi!” Nguyên Chiến Dã không rõ vì sao mình lại phát hỏa dữ dội.

Nhiếp Phong Vũ nắm lấy hai tay đang quơ lung tung của anh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nếu cậu không muốn chúng ta bị nói là chơi 3P thì đừng ở gần như vậy, cả ngày cứ như hình với bóng!”

“Cái gì? 3P? Nguyên Chiến Dã ngây ngẩn cả người, oan quá! Đừng nói 3P, anh cùng Nhiếp Phong Vũ 2P còn không có!

“Bây giờ ai cũng biết cậu là người của tôi, nếu cậu cứ thân mật với hắn quá sẽ bị người khác hoài nghi đó.” Nhiếp Phong Vũ ôn nhu cười, lại ôm Nguyên Chiến Dã từ phía trước, tiện thể tay không ngừng vút ve lưng anh.

Nguyên Chiến Dã nở nụ cười, “Tốc độ anh cũng nhanh gọn nhỉ.”

Nhiếp Phong Vũ khẽ cười, “Không, là cậu rất gây chú ý.”

Không khí như cô đọng, chẳng biết từ lúc nào cả hai đã lặng im không nói, Nguyên Chiến Dã nhìn kĩ lại mới nhận ra đây chính là nơi lần trước phát hiện xác chết.

Mẹ nó! Nhiếp Phong Vũ người chọn đâu không chọn cổ tình chọn đúng nơi có oan hồn lớn vồn.

“Tôi nói nếu không có gì thì quay về đi!” Nguyên Chiến Dã nhắc tay muốn gạt tay Nhiếp Phong Vũ ra nhưng chẳng được gì, thậm chí bàn tay kia còn bắt đầu di chuyển mở rộng lãnh địa thăm dò.

“Ai nói không có chuyện gì?” Vừa nói vừa nhẹ cắn một cái lên cổ anh.

“A!” Nguyên Chiến Dã khẽ rên lên, lòng không ngừng gào thét: không ổn! Không xong rồi! Đàn ông đều là động vật sống theo bản năng (ham muốn!), và mặc dù anh cũng là đàn ông nhưng...

“Anh buông ra.... a!” Bỗng mắt hoa lên, khi anh có thể phản ứng là lúc đã bị đặt nằm gọn trên cổ, cổ tuy không dài nhưng thô cứng, cứ đâm đâm làm anh vừa đau vừa ngứa.

Bàn tay Nhiếp Phong Vũ đã sớm vói vào áo anh, ngón tay thon dài không ngừng đốt nóng toàn thân. Nhìn khuôn mặt đẹp trai đang vừa hôn vừa cắn kia, anh bỗng hồi tưởng lại giấc mộng hôm nào.

Chớp nhoáng sức tỉnh!

“Ê này! Khoan đã, từ từ! Dừng lại coi! Mẹ nhà ngươi dừng lại cho ta!” Anh nắm lấy tóc Nhiếp Phong Vũ mà kéo ra xa khỏi người mình, thở hồng hộc nói: “Chẳng lẽ đối với anh hai thằng đàn ông ở cạnh nhau là chỉ thế này thôi sao?”

Nhiếp Phong Vũ nhìn thú cưng nho nhỏ đang tức giận, cái cười tà mị đầy gợi cảm điểm trên môi, khiến anh nhìn mà toàn thân nóng lên.

Vì sao đàn ông đang “khát tình” luôn gợi cảm thế này!

“Đàn ông ở chung với nhau cũng đa dạng lắm, nhưng tôi thì thích như này nhất-” Nhiếp Phong Vũ nhếch môi cười đều, nâng tay anh lên mà hạ xuống một nụ hôn.

Trong truyện cổ tích, công chúa đã bị hoàng tử hớp hồn bằng cách này đó.

“Sao không cùng chơi bóng rổ uống rượu... ê ê! Ai cho cỡi quần tôi!” hoàng tử đã hóa cảm thú rồi!

“Buông tay! A! Không được cắn... chỗ đó!” “đầu vú” hai chữ làm sao anh nói ra cho được.

“Ha ha!” Nhiếp Phong Vũ cười to, “Chốc nữa tôi lại cần thêm mấy chỗ mới cho cậu nói không nên lời luôn.”

Má ơi! Bộ giỡn chơi hả! Có nghe nằm vùng thì bị bắt hút thuốc phiện hay giết người, chứ ai đời nằm vùng mà bị đề ra như này chứ! Nguyên Chiến Dã móc dao ra muốn cho Nhiếp Phong Vũ một nhát, nhưng chưa kịp ra tay đã bị rút hết sức lực...

“Ai da!” Hấn... dám nhéo ở đó, quá đáng mà!

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ hứng thú liềm liềm môi, “Lần đầu sao?”

“Hỏi thừa!” Ai rảnh đi ăn nằm với thằng khác? Nguyên Chiến Dã nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Xử nam?” Nhiếp Phong Vũ nhướn nhướn mày, biểu tình trên mặt thật làm anh tức muốn ói máu.

“Con mẹ nó người mới xử nam! Xài đằng trước chứ ai lại xài phía sau hả?” Rống xong, sừng sốt một hồi, mặt đỏ lựng.

“Chưa cùng thằng nào làm?”

“Người tưởng ai cũng như người lạm giam sao?” Nguyên Chiến Dã nói là có bằng chứng hết nha, trước khi vào đây anh đã nghiên cứu tư liệu kĩ về hấn rồi, ngay cả thường xuyên ở với mấy “em” trong khách sạn nào cũng biết luôn.

Nhiếp Phong Vũ nhếch môi một đường cung hoàn mỹ, chậm chậm cúi đầu tựa mũi lên mũi đối phương,

“Sao cậu nói nghe cứ như đang ghen ấy nhỉ?”

Ta \$@#% ! Thật không rõ anh mắng gì... Nguyên Chiến Dã cảm thấy nói chuyện với người trước mặt này là chuyện vô vàn khó khăn!

“Anh đứng lên trước đi, mặc quần áo vào, chúng ta từ từ mà bàn bạc nghiêm túc vấn đề ghen tuông này nhé.” Chiến Dã cố gắng kiềm chế không để mình trở nên dữ tợn.

Thực tế thì quần áo Nhiếp Phong Vũ vẫn chỉnh chu, chỉ có anh là quần bị cởi hơn phân nửa, nơi thâm kín cũng lộ ra ngoài một phần không nhỏ.

Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, “Không cần đâu, tôi thích cách nói chuyện trực tiếp bằng thân thể thế này hơn.” Nói xong, đề cả người lên Chiến Dã.

Vừa nhóm dậy lại bị đẩy xuống đất, cái ót bị đâm đau điếng.

“Ui da~” CLGT (*)? Cường gian trong tù?!

(*) này mình bị nhiễm bé Hy Hy :”> Nhưng mà nguyên tác cũng tựa tựa thể thôi, vì truyện này vốn dĩ các anh chữ tục nhiều lắm nên mạn phép Việt hóa: cái lẽ gì thốn~ CLGT, thể nhé !

“Lâu rồi cậu không phát tiết nhỉ?” Nhiếp Phong Vũ ghé vào tai anh thì thầm, một bàn tay nắm lấy cậu nhỏ còn chưa có phản ứng của anh.

Chiến Dã rùng mình. Người nói sai rồi, ta vừa được phát tiết cách đây không lâu, trong mơ...

“A~~” tiếng rên rỉ trong vô thức của anh làm ánh mắt Nhiếp Phong Vũ thay đổi, hấn kéo một chân anh gác lên vai mình, tạo thế dễ dàng cho hấn vui đùa với cậu nhỏ của anh.

Nguyên Chiến Dã cắn môi, không thềm giãy dụa nữa. Chẳng có thằng nào đã bị nắm chỗ đó rồi mà vẫn còn tỉnh táo cho nổi, tiếng rên rỉ mềm nhẹ lâu lâu lại cất lên, làm Nhiếp Phong Vũ rất hài lòng. Cho đến khi bàn tay của anh bắt đầu vòng qua vai hấn, tay còn lại cũng đồng thời sở soạn lên xuống, Nhiếp Phong Vũ nhếch môi cười hết cỡ.

Không có! Không có!

Nguyên Chiến Dã sờ mó trên người Nhiếp Phong Vũ một hồi, cuối cùng xác định hấn chẳng giấu cái gì trên người cả. Lựa lúc hấn không có phòng bị nhất mà ra tay, anh cảm thấy mình hơi đáng khinh.

Chắc điên mất thôi!

“A-” ?

Những động tác dâm loạn vẫn còn tiếp tục, tiếng hôn mút đan xen từng tràng thở dốc hỗn loạn, thật khiến người ta phát cuồng.

Nguyên Chiến Dã không rõ mình sắp tới cực điểm rồi không, thân thể bắt đầu không thể tự chủ, mùi hương của Nhiếp Phong Vũ cứ lãng vãng làm anh mù mị, mười ngón tay xiết chặt vai và lưng hắn, cả người ưỡn căng, cổ ngửa ra sau.

“Đã thật-” Nhiếp Phong Vũ cười khàn, động tác tay dần nhanh hơn, tay kia thì vươn ra sau vói vào hậu huyệt.

Chiến Dã mỉm cười, vươn tay

“A!” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên chau mày, động tác tay dừng lại, nửa thân trên ngã ngửa ra sau.

Nguyên Chiến Dã lạnh lùng cười, “Tôi còn có thứ đã hơn nữa, muốn thử không?” Nói xong dùng sức kéo vòng cổ của Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ hơi nhíu mi, nhưng lập tức cười hỏi: “Cậu cảm thấy thứ này có thể giết tôi?”

“Tôi cũng không biết-” Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu, “Bằng không thử xem sao?” Nói xong lại dùng sức kéo mạnh, vòng cổ bị đứt đoạn.

Trên cổ Nhiếp Phong Vũ hằn một lần máu đỏ.

Nguyên Chiến Dã vờ như giật cả mình, nhưng sâu trong đáy mắt là vẻ vui sướng khi người gặp họa, nhìn nhìn vòng cổ trong tay nói: “Tiếc quá! Tôi không ngờ cái thứ này lại dễ đứt như vậy.” Mặt dây bằng bạc, mang hình hoa bách hợp được lồng trong vòng tròn, hình thức cổ điển.

Chậm chậm đưa tay lên cổ chạm vào vết thương, đôi mắt Nhiếp Phong Vũ vẫn không rời khỏi anh, ngón tay dính máu, hắn nhìn nhìn một chút, cho tay vào miệng-

Sát khí! Nguyên Chiến Dã nhướng mày, cảm giác được sát khí đang tỏa ra nghi ngút quanh Nhiếp Phong Vũ. Muốn đánh sao? Vậy cũng phải đợi tôi mặc quần áo vào đã!

“Anh đừng có nhìn tôi kiểu đó, tôi chỉ là tự vệ thôi!” Nguyên Chiến Dã vươn tay nhón lấy cái quần, vẻ mặt của Nhiếp Phong Vũ hiện giờ anh nhìn không hiểu. Hắn không định giết mình diệt khẩu đâu ha?

À- “Trả anh vòng cổ-”

“Cậu so với tưởng tượng của tôi còn thú vị hơn.”

Ặc! Nguyên Chiến Dã cảm thấy hắn quả thật là sắc dục ngập trời rồi! Sớm biết thế này vừa nãy làm cho hắn không chỉ rỉ máu mà là máu bắn tung tóe luôn!

“Cậu thích thì cho cậu đó.”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn vòng cổ trong tay, trầm ngâm suy nghĩ, không để ý tới ánh mắt chột biến của Nhiếp Phong Vũ.

“Nhưng mà-” Hắn đột nhiên héch cằm lên, “Tôi có nói qua làm hồng đồ của tôi thì trả giá thế nào chưa nhỉ?”

Nguyên Chiến Dã nhướn mày: “Cường trước giết sau?”

Nhiếp Phong Vũ âm thầm cười, “Đúng một nửa thôi.”

10. Chương 10

Cưỡng trước giết sau- đúng một nửa. Vậy không phải cưỡng thì cũng là giết rồi-

Nguyên Chiến Dã không rõ vì sao mình bắt giác rùng mình, có lẽ vì ánh mắt của Nhiếp Phong Vũ. Mượn bản quyền cái câu của Chu Chính thì: Hắn nhìn cậu với ánh mắt quá sức nhiệt tình—

Nhiệt tình kiểu đó làm anh chịu không nổi. Đó chẳng phải là ánh mắt nồng nàn giữa hai người yêu nhau đắm đuối, mà là cái nhìn thèm khát như con sói nhìn thỏ con, không có cảm tình mà chỉ là dục vọng.

“Sao lại nhìn tôi như vậy, làm như tôi sẽ ăn thịt cậu ấy.” Nhiếp Phong Vũ nhếch môi cười tà, lưỡi khê liếm lên vết máu đọng trên môi, động tác tao nhã làm người ta muốn “sôi máu”.

“Anh xác định sẽ không ăn tôi?” Hoặc là giết tôi-

Anh lẳng lẳng nắm chặt tay trên nền đất, tùy thời có thể nhảy dựng lên mà co giò bỏ chạy, sợi dây chuyền trong tay cửa đau, hóa ra anh nắm nó quá chặt.

Nhiếp Phong Vũ nhẹ cười, vươn người đến mũi chạm mũi anh, giọng nói ngập mùi đũa cẩu: “Anh muốn hủy cương đi, ngay cả xương cốt cũng nuốt trọn.”

Thần thánh ơi! Đây là câu tán tỉnh thịnh hành gần đây sao? Nồng mùi máu- làm người ta hưng phấn, và càng hưng phấn hơn bởi cái biểu cảm của Nhiếp Phong Vũ lúc này. Chiến Dã thậm chí không dám thở mạnh.

“Xương tôi cứng lắm, ăn không được đâu-”

“Không sao, anh thích là được.” Nói xong cúi đầu cắn một ngụm lên cổ anh, một tay cũng vói vào trong quần áo mà di động.

Lạnh quá! Chiến Dã hơi cứng người.

“Không được đâu- thiệt mà! Anh vẫn nên đi tìm mấy bé trai nhỏ nhắn mềm mại đi! Phải đó! Vừa trắng vừa mềm dễ ăn lắm!” Lặng lẽ vươn tay ra phía sau Nhiếp Phong Vũ, kẻ tay khít lại như cán đao, anh nheo mắt tính toán nên xuống tay nặng nhẹ bao nhiêu chỉ làm hắn ngất xỉu.

“Cứng đã rất trắng mềm rồi mà~”

“Ừ~” Hai điểm trên ngực bị nheo, bàn tay Nhiếp Phong Vũ như có lửa, anh cảm thấy cơ thể ngày càng nóng lên, quyết định tiên hạ thủ vi cường, ra tay lần nữa, anh cũng không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra.

Không được mạnh quá, nếu làm hắn bị thương thì phiền lắm. Ừm, hay mạnh như lần trước làm méo hàng rào sắt đi. Nghĩ xong, anh đưa tay luôn, vừa định chém xuống thì-

“Công phu của cứng không tồi nha.”

“Cái gì?” Nguyên Chiến Dã sợ run, bàn tay đang lơ lửng nửa chừng bị hắn bắt cái một. Hắn cúi đầu nhìn người bên dưới, đối phương một tay cũng đang đỡ lấy thắt lưng mình, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại.

“Công phu của cứng không tồi, giống như là- không phải học ở mấy trường võ binh thường.” Nhiếp Phong Vũ mặt không đổi sắc phán.

Nguyên Chiến Dã quay mặt đi, nhìn Nhiếp Phong Vũ chỉ làm anh bất an thêm.

“Không phải học ở trường võ, là được người bạn dạy cho.” Bịa đại một câu, sao nói cho hắn biết được: phải đó, tôi được luyện tập chuyên môn ở trường cảnh sát, thì sao?

“Ra là vậy.” Nhiếp Phong Vũ nhướn nhướn mày, không hỏi nữa mà tiếp tục “chuyên môn”

Quần vừa mới kéo lên chút đỉnh khi nãy lại bị tuột trở xuống, dang dang dờ dờ vắt ngang chân càng thêm quyến rũ. Nguyên Chiến Dã nắm đầu Nhiếp Phong Vũ ngăn hắn dừng đi xuống nữa, cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh một chút.

“Nhiếp Phong Vũ, anh tỉnh táo lại chút đi được không? Tôi không có hứng thú với đàn ông, nếu anh chỉ muốn phát tiết thôi, so với tôi thiếu gì đứa tốt hơn-”

Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu nheo nheo mắt, đôi mắt mờ đục nhìn anh hỏi: “Cậu sợ sao?”

Chết tiệt! “Tôi không có...”

“Vậy sao lại nói thế?”

Mẹ nó! “Bình thường ở tình huống này ai mà chẳng nói thế!” Nguyên Chiến Dã nghiêng rằng chỉ muốn tát hấn một phát.

“Cậu không muốn?”

“Đương nhiên!” Anh nói nhiều lần rồi mà ta!

Nhiếp Phong Vũ im lặng, nhìn nhìn anh ra chiều suy nghĩ.

“Làm người của tôi khó đến vậy sao?”

“Tôi-”

“Hay vẫn đang dở chiêu lật mềm buộc chặt?”

“A?”

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Phong Vũ đưa ngón tay vuốt ve mặt anh: “Ở nơi này hạng tù nhân nào cũng có, có loại nhìn thành thật nhưng ai ngờ được hấn từng giết người rất tàn bạo, đừng quên đây chính là nhà tù, đã vào đây thì đều phạm tội nào đó. Cậu nhắm mắt lại cẩn thận nghe ngóng sẽ phát hiện ra chung quanh nồng mùi máu tanh, đâu đâu cũng có, cậu tin không, chỉ cần kẻ có quyền trong này nói một câu, mùi máu kế tiếp sẽ là của cậu đó-”

Nhiếp Phong Vũ vẫn giữ vẻ dịu dàng, như đang trấn an con thú nhỏ. Nhưng anh Nguyên Chiến Dã không phải thú cưng, mà hấn Nhiếp Phong Vũ nào phải người lương thiện. Cho nên mà nói, giờ khắc này dịu dàng kia đích thực là vỏ bọc cho sự tàn khốc.

Nguyên Chiến Dã không ngu ngốc, anh hiểu rõ lời Nhiếp Phong Vũ nói.

“Anh uy hiếp tôi?”

“Không.” Nhiếp Phong Vũ lắc đầu, “Tôi đang nhắc nhở cậu. Hấn cậu nghe hiểu lời tôi nhỉ, ở bên ngoài càng mạnh càng có cơ hội sinh tồn, nhưng ở đây, kẻ mạnh là kẻ thống trị, nép mình dưới chân kẻ thống trị cậu sẽ được nhiều lắm đó, cậu nên mừng vì may mắn đi.”

“May mắn “được” anh cưỡng gian?” Nguyên Chiến Dã ngắt lời hấn, cơ thể vốn cương cứng dần bình thản trở lại.

Nhiếp Phong Vũ cười cười, “Cậu cho là cưỡng gian sao?”

“Hử?” Nguyên Chiến Dã nhú mày.

“Phải là hợp gian mới đúng.” Nói xong, Nhiếp Phong Vũ tiến đến một lần nữa hôn anh.

Nụ hôn này có thể coi như trầm lắng, nói cách khác là tĩnh lặng. Chỉ là tiếng mút mát giữa hai đôi môi quện vào nhau cùng những tiếng thở dốc ào ạt, không có giấy dựa, không có mảng chữ ằm ỉ.

Nhiếp Phong Vũ rất vừa lòng. Nguyên Chiến Dã lặng yên nằm trong lòng hấn mà đón nhận hết thảy, dù lưỡi vẫn còn vụng về cứng ngắt, nhưng hấn nhận ra thất lưng anh đã uốn cong hết cỡ rồi. Hiện giờ tay anh đang nắm chặt hết sức, ngày càng trắng bệch.

Cho đến khi cả hai đều cảm thấy dường như đã đủ và tách môi nhau ra, anh vẫn nhắm chặt mắt, mày nhú lại. Đôi môi đỏ mọng ướt ươn ướt, thật làm người ta có xung động muốn hôn lần nữa.

“Cảm giác thế nào?” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười hỏi.

Nguyên Chiến Dã mở mắt, có chút khiêu khích nhìn hấn nói: “Cũng chỉ thế thôi.”

Nhiếp Phong Vũ thích biểu cảm này của anh lắm, nó làm dục vọng người ta sôi lên. Dục vọng về mọi mặt.

Hấn cúi đầu nhắm mắt cười, “Yên tâm, tôi sẽ cho cậu nhiều hơn nữa.”

“Anh có thể cho tôi cái gì?” Anh bị đẩy ngã nằm lại trên đất, mắt nhìn thẳng trừng trừng Nhiếp Phong Vũ.

“Rất nhiều.” Nhiếp Phong Vũ đưa tay kéo quần xuống, để lộ ra ngọn nguồn dục vọng hùng vĩ, cúi xuống khẽ hôn lên mặt anh, “Cưng muốn gì cũng được-”

Nguyên Chiến Dã trong khoảnh khắc bị thất thần, anh cảm thấy mình sa đoạ rồi, anh đang phản bội lại chính mình, vì cái gì chứ? Vì là nghĩa vụ của một cảnh sát? Buồn cười! Anh chưa tới mức vĩ đại như vậy!

Giây phút này anh hoàn toàn chẳng bịa ra được lý do gì để đẩy Nhiếp Phong Vũ ra.

Cho đến khi bỗng nhận thấy có gì đó đậm đậm phía hậu đình anh mới hoàn hồn, anh cảm nhận được ngón tay Nhiếp Phong Vũ đang đưa vào cơ thể anh. Cảm giác thật khó chịu mặc dù anh cũng ráng chịu đựng, nhưng mà- cúi đầu nhìn cái đó của Nhiếp Phong Vũ...

A—

“Có chuyện muốn thương lượng với anh một chút...” anh nuốt nước miếng nói.

“hửm?” không ngẩng đầu, Nhiếp Phong Vũ lại vói thêm một ngón tay.

Anh nhắm mắt, cảm giác quá dị ngạp tràn cơ thể.

“Tôi hối hận được không?” Mặc dù đánh khinh thật, nhưng đàn ông biết tiến thì cũng biết lùi.

Nghe anh nói Nhiếp Phong Vũ liền ngẩng đầu, rút tay ra, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhưng ngay khoảnh khắc anh nghĩ mình được tha, thứ gì đó còn cứng còn to hơn ngón tay đang lớn vồn nơi cửa vào. Nguyên Chiến Dã thậm chí còn cảm giác được từng mạch máu nơi đó đang run lên, làm anh rùng mình.

Khi nào thì lớn đến mức này rồi?

“Là đàn ông thì sẽ thích ngay thôi.” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, đây vẻ câu dẫn nhưng vẫn không thiếu phong tình. Nguyên Chiến Dã chợt ngơ ngẩn, anh biết Nhiếp Phong Vũ đẹp trai rồi, nhưng không nghĩ tới hẳn lại có thể tận dụng triệt để vẻ điển trai của mình.

Tai họa! Hẳn ta là tai họa!

Nhiếp Phong Vũ đưa tay tách hai chân anh rộng mở, nửa thân trên anh hơi ưỡn lên, thế là vừa tầm nhìn ngắm đủ mọi góc độ tình hình phía dưới.

Cái thứ thô to kia đang đung đưa giữa hai đùi anh...

Phim AV còn không “sướng” bằng hình ảnh này. Cổ họng anh khô khốc, muốn nuốt một ngụm nước miếng cũng chẳng còn giọt nào.

“Tôi cũng muốn được sướng khoái, hay chúng ta đổi vị trí đi, tôi trên anh dưới aaa~” Câu nói bị ngắt lửng lơ, thay vào đó là những tràng rên rỉ nghẹn ngào. Sở dĩ chỉ là nghẹn ngào mà không phải hét toáng lên, vì Nhiếp Phong Vũ làm rất nhẹ nhàng, từng chút một đi vào, khiến da đầu anh run lên, toàn thân nổi ngứa như có con gòi ngo ngoậy khắp người.

“Mẹ nó người đi vào sao không báo một tiếng hả!” Rống lên một câu, anh theo bản năng muốn thụt lùi ra sau.

Hóa ra cảm giác bị xô vào là thế này ư-

“Thích không?” Nhiếp Phong Vũ hỏi, vẻ mặt mờ mịt vì bị tình dục xâm chiếm nhưng vẫn đầy gợi cảm.

“Thử bị xô qua đi thì biết!” Đầu óc anh thực loạn, thân thể nóng hừng hực, anh nhận ra lý trí đã không thể khống chế thân thể nữa, dục với chả vọng đồng loạt xâm chiếm mất rồi. Chẳng cần biết người trước mặt có là “kẻ địch” hay không.

“Anh thích vẻ mặt của cưng lúc này lắm nha, làm anh phát cuồng, A Chiến~”

Nguyên Chiến Dã thiếu chút nữa lăn đùng ra chết! Hai tiếng “A Chiến” của Nhiếp Phong Vũ làm tim anh vọt ra ngoài, rốt cục hẳn là thần thú phương nào? Cự nhiên- cự nhiên—

“Anh... chúng ta còn chưa thân thiết đến mức ấy đâu...” Anh thấy sờ sợ rồi đó.

“Sẽ thân ngay ấy mà.” Nhiếp Phong Vũ vừa nói vừa đưa người tới trước một chút.

“A

” Vội bịt miệng lại, anh cảm nhận được cái thứ đó đã đi vào cơ thể rồi, cảm giác kì quái xông lên não.

Buồn nôn quá... a

~ “Vào được một phần ba rồi-”

Không biết đây có được xem là an ủi không, Nhiếp Phong Vũ vừa nhìn xuống vừa phán. Hắn đã galant hết mức rồi, nếu là bình thường thì đã sớm một “gậy” đâm thẳng. Hôm nay đặc biệt, vì “con mồi” đặc biệt, cần chậm rãi nhắm nháp.

“Ừ... người! Con mẹ nó ai mượn người tường thuật trực tiếp hả?

Muốn giết người aaa! Nhưng mà càng muốn tự sát hơn! Ngay từ lúc thân thể anh có phản ứng anh đã hối hận lắm rồi, anh vậy mà làm tình với đàn ông! Đã thế còn nằm dưới! Mà quên đi, vấn đề là anh cũng chẳng biết sao mình phải thế? Anh đang làm gì đây? Anh muốn gì? Vì sao phải như thế này? Quyền lợi? Tiền tài? Dục vọng?

Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn bầu trời vừa dứt cơn mưa, u ám mây mù, anh bị ai phát hiện ra mục đích của mình là gì.

Quyền lợi, anh muốn thăng chức. tiền tài, anh không phủ nhận anh cần tiền. Dục vọng...

“Sao vậy?” Giọng nói Nhiếp Phong Vũ văng trên đỉnh đầu.

Đau đớn từ tinh thần đến thể xác, Nguyên Chiến Dã nhíu mi nhìn đối phương, cảm nhận phân thân của hắn từng chút một xâm chiếm mình, chậm rãi, hơn nữa có chút khó khăn. Anh biết vì thiếu dịch trơn rất khó tiến vào, gặp mấy thằng thô bạo là đâm đại một phát rồi mặc anh sống chết, nhưng Nhiếp Phong Vũ không như thế.

Bất giác anh cảm thấy mình quá ti tiện.

“Đau...” Hé môi, chỉ được một chữ này thôi. Phía dưới của cả hai mồ hôi ướt đầm đìa.

Nhiếp Phong Vũ thoáng ngạc nhiên, vẻ mặt liền giãn ra dịu dàng, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đùi trong trơn bóng của anh.

“Chốc nữa sẽ đỡ hơn.” Thanh âm từ tính như thổi miên, mang theo chất khàn của dục vọng. Kể đó...

“Đừng, đừng chen!”

“A! Đau! Dịch qua chút đi!”

“Aaaa no! Người ép ta quá đó!”

“Đừng đẩy nữa! Té bây giờ! A

~”

“Oh my god!”

“Rầm”

một tiếng, cùng hai tiếng thét chói tai, có cái gì đó vừa rơi cái đập từ tán cây tùng gần đó. Ngay thời điểm máu chốt của cả hai, họ cùng quay đầu lại, nhìn thấy Chu Chính và Saide một kẻ ôm đầu suýt xoa một kẻ bị đè dưới đất giang tay giang chân hình chữ đại () .

“Khốn kiếp!” Chu Chính thẳng người dậy mắng một câu.

“Hức~ Help me! Lưng đau muốn gãy luôn dzồi nè~” Saide nằm ngay đơ không nhúc nhích.

“Tự đứng dậy đi!” Chu Chính đứng dậy phúi phúi quần áo, “Ta đã bảo người đừng đẩy nữa ai biểu hong nghe!”

“Chứ không sao ta nhìn rõ được hử!”

“Hai người...” Nguyên Chiến Dã ngơ ngác thốt lên.

“Ai da...” Chu Chính lúc này mới nhận ra bị phát hiện, cười giả lả với anh và Nhiếp Phong Vũ, “Ồ.... trùng hợp quá hen!”

Trùng hợp? Nguyên Chiến Dã nhú mày, đừng nói với tôi hai người cũng đang làm tình đó... Làm tình? Đột nhiên ý thức được điểm này, anh quay đầu, bây giờ mới phát hiện mình vẫn còn nằm trên đất dạng hai chân, mà Nhiếp Phong Vũ thì vẫn còn cầm cái kia ở chỗ đó...

“Chu choa~” Saide chẳng biết từ khi nào đã đứng dậy, nhìn chằm chằm cả hai nguyền một hơi dài, “Honey à đáng đẹp quá đi! Boy em cũng không kém, chân mê hồn luôn!”

“Oaaa~! Chết mẹ rồi!” Nguyên Chiến Dã kêu lên liền vội vàng ngồi dậy. Con người sợ bị hù lắm nha, dục vọng của con người càng dễ bị hù dọa hơn. (*)

(*) câu này mình ko rõ lắm. Có lẽ là nói anh bị giật mình, nên cái đó cũng bị hù cho xẹp xuống luôn...

“A!” Nhiếp Phong Vũ nhú mi, vận mệnh của mình vẫn còn nằm trong Nguyên Chiến Dã mà!

Chiến Dã cũng kịp thời phát hiện, nhanh chân đạp hấn một phát, nhận ra cái thứ kia đã trượt ra khỏi người mình. Anh hung tợn vừa mặc quần áo vừa nhìn Saide: “Nhìn cái gì? Bộ mình không có sao? Cút mau!” Khi không đi đóng AV... à không, GV miễn phí! Chết tiệt!

Chu Chính gãi gãi ót cười ngây ngô, thỉnh thoảng cũng lén dòm ngó một chút. Trái lại Saide là nhìn trực diện không ngại ngần, lâu lâu còn cứ “ui chu choa~” như đang thưởng thức mỹ vị không bằng.

“Các người ở đây bao lâu rồi?” “người bị hại” thứ hai có vẻ bình tĩnh hơn, chậm rãi mặc quần vào rồi đứng thẳng người nhìn Saide.

Saide tròn mắt nhìn, cười tủm tỉm: “Không lâu, chỉ từ lúc cưng cởi quần boy này ra thôi hà.”

Fuck! Vậy còn không lâu sao! Nguyên Chiến Dã tức hộc máu, Nhiếp Phong Vũ người sẵn tay lột quần gã luôn được không! Thiệt chỉ muốn đâm cho gã tóc vàng kia một đâm!

“Người phải biết ta không thích bị nhìn lén khi làm việc nhỉ.” Nhiếp Phong Vũ nheo mắt nhìn Saideo, sau đó lại liếc qua Chu Chính, đối phương giả ngu ngó lên trời.

“Chúng ta nghĩ chắc là cưng và boy đây chuẩn bị củi khô lửa bốc (*) tới nơi, nên cũng tò mò muốn ở lại chiêm ngưỡng chút, đừng làm khó mà! Đàn ông đàn ang với nhau!” Saide cười nói.

(*) tựa câu lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. nghĩa là trước sau gì cũng ấy ấy...

Nguyên Chiến Dã cắn răng, củi khô lửa bốc? Anh chỉ biết anh bây giờ không có lửa bốc mà chỉ có lửa giận thôi! Còn mẹ nó chiêm ngưỡng cái đêch, ông đây còn sống sờ sờ mà chiêm ngưỡng gì?

“Chọc ta nổi điên thì hậu quả chẳng tốt lành gì đâu, ta nghĩ chắc người không cần ta nhắc lại đâu ha. Còn nữa, không biết dùng tiếng lóng thì đừng có se sua, bằng không lần sau người được chiêm ngưỡng là người đó.” Nhiếp Phong Vũ quay lưng về phía anh nên anh không thấy được nét mặt hấn hiện giờ, nhưng anh nhận thấy nụ cười luôn trên môi Saide làm người khác tức đến nghiến răng nay đã vụt tắt, dù vẫn cười nhưng chẳng còn vẻ cợt nhả nữa.

“Honey, đùa chút thôi mà làm gì nghiêm trọng dữ vậy?”

Nhiếp Phong Vũ không nói, nhiệt độ không khí chung quanh giảm một chút.

Nguyên Chiến Dã vẫn không rõ lắm quan hệ giữa Nhiếp Phong Vũ và Saide, nhưng anh có thể chắc chắn hai gã này không hòa bình như bề ngoài vậy đâu.

“Ồ thì.. chúng tôi nhìn lén là không đúng.” Bây giờ vẫn im lặng cuối cùng Chu Chính cũng mở miệng.

Hừ! Nguyên Chiến Dã chán nản, thiếu chút quên luôn sự hiện diện của Chu Chính.

“Chẳng qua chúng tôi muốn báo cho hai người biết sắp hết thời gian nghỉ ngơi rồi, hôm nay sẽ có cấp trên xuống kiểm tra, nên muốn báo trước cho cả hai.” Chu Chính biểu tình thực vô tội.

Nguyên Chiến Dã bội phục! Chu Chính vừa tạo cho mọi người một bậc thang, và hơn hết là bậc thang cứu Saide thoát chết.

Nhiếp Phong Vũ vẫn cùng Saide “liếc mắt đưa tình”, Chiến Dã nhìn ưa không nổi, tình huống trước mắt chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không đi, anh tiến tới trước quát vô mặt Chu Chính.

“Có thanh tra sao không nói sớm! Để lát nữa bị phạt chùi WC thì sao đây? Ê!” Anh quay ra sau nhìn Nhiếp Phong Vũ nói: “Về đi-”

Lời chưa dứt, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng vật thể rơi xuống đất, bốn người với thính lực vô cùng tốt đồng loạt quay đầu, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cả bọn đều sửng sốt.

Newton đứng nhìn táo rơi xuống mà phát hiện lực hấp dẫn. Bọn họ thì phát hiện.... thi thể!

Cái này mà cũng để họ phát hiện được sao? Ông trời bắt công.

Trong phút chốc anh chợt nghĩ nếu mà cái thứ này rơi ngay lúc anh và Nhiếp Phong Vũ đang làm thì... thật không dám tưởng tượng.

Cả bốn nhìn nhìn xác chết một lúc, rồi đồng loạt nhìn đối phương, mà kẻ bị nhìn nhiều nhất là Saide.

“Nhìn tôi làm gì? Lần này không phải do tôi nha!” Saide vội vàng làm rõ.

Vậy ý người là lần trước là do người? Nguyên Chiến Dã tự hỏi.

Thi thể rơi từ trên cây xuống, nửa thân trên để trần, đầu bị quần áo bao bọc, trên người thi thể không có vết thương nào rõ ràng, có lẽ chết vì ngộp thở.

Bệnh nghề nghiệp của cảnh sát, Nguyên Chiến Dã nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt.

Lần thứ hai có người chết trước mặt anh. Anh muốn tiến gần hơn để nhìn lại bị Nhiếp Phong Vũ cản lại. Anh quay đầu, nhận ra ánh mắt Nhiếp Phong Vũ bảo đừng đi.

“Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên gọi người tới...” Chu Chính mấp máy nói: “Chẳng phải người bình thường thấy thi thể sẽ la toáng lên “người đâu! Có người chết! Giết người rồi!” sao?”

“Chỉ có đám đàn bà mới thế, người muốn la thì trước tránh xa bọn ta ra chút đi.” Saide khinh khỉnh nói.

“Fuck you!”

“Come on!”

Tranh luận ngoài lề vẫn cứ tiếp tục, Nguyên Chiến Dã đau đầu nhìn hai người kia, rồi chuyển tầm mắt sang Nhiếp Phong Vũ. Hắn mắt vẫn tỉnh rụi nhìn thi thể, anh thấy hắn thật bình tĩnh, hay nói cách khác gặp tình huống thế này hắn vẫn bình tĩnh. Cũng như lần trước, thi thể đối với hắn chẳng có gì khác lạ, dù có thì cũng chỉ là một sinh vật ngừng hô hấp mà thôi.

“Này! Anh-” Nguyên Chiến Dã kêu một tiếng, Nhiếp Phong Vũ quay sang nhìn anh, vẫn là như thế, mặt vô cảm xúc.

Anh bỗng quên băng luôn định nói gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người trước mặt. Nhiếp Phong Vũ lẳng lẳng nhìn anh, vài giây sau môi khẽ hé một nụ cười dịu dàng,

“Bị sao vậy?”

Cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không thể nói rõ lạ chỗ nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy thật mâu thuẫn, mà đúng lúc ấy từ đâu một tiếng còi húy lên-

“Không được nhúc nhích! Đứng yên không được nhúc nhích! Giơ tay lên!”

Vài cảnh ngục chạy đến, sau đó là hỗn loạn một tràng, anh giơ tay ra sau ôm lấy ót, vẫn không quên nhìn lướt qua Nhiếp Phong Vũ phía sau. Hắn hơi cúi đầu, lẳng lặng đi đằng sau anh.

Không biểu tình, không cảm xúc.

11. Chương 11

Có đôi khi, người ta trở nên nổi tiếng chỉ sau một đêm.

Nguyên Chiến Dã lại nổi danh rồi. Trước đó không lâu vì trở thành “tân sủng” của Nhiếp Phong Vũ mà cả ngục giam đều biết, bây giờ lại cùng Nhiếp Phong Vũ thành nhân chứng hiện trường giết người mà nổi danh. Từ sau đêm đó, anh và Chu Chính đều được nổi danh, kết hợp với Nhiếp Phong Vũ và Saide thế là được bọn tội phạm tù XX tôn thành “Tứ Đại Thiên Vương”.

Thật ra mà nói anh nổi tiếng chẳng phải vì làm nhân chứng hiện trường, chẳng qua ở đó có cả Saide và Nhiếp Phong Vũ. Chiến Dã biết chuyện này, Chu Chính cũng hiểu.

“Ông nội nó! Ông đây xem như “phá giới” rồi!” Chu Chính căm giận bày tỏ “chí hướng” của hắn, “Vốn định trong này ngoan ngoãn làm nhân vật nhỏ bé đợi ngày ra tù, bây giờ thì hay rồi! Tôi biết đụng phải cái thằng tóc vàng kia là chả có chuyện gì tốt mà!”

Chiến Dã tặng cho hắn cái liếc xéo: “Sao nữa? Chẳng lẽ anh còn chuyện gì sợ người ta khui ra sao?”

“Suyt~ nhỏ chút đi!”

Ánh sáng chói nhòa cả mắt, anh theo bản năng giơ tay chặn lại.

“Dời đèn chỗ khác đi, tôi chán ghét ánh sáng!”

“Nhóc con mày bày đặt nhiều chuyện hử?” Cảnh ngục rống lên, định giơ tay đánh lên đầu anh thì bị một đường nhìn lạnh liệt chặn lại.

“Dừng tay!” Phòng thẩm vấn tăm tối bỗng có thêm một thanh âm xa lạ.

“Ngục giam trưởng!”

Chiến Dã ngẩng đầu, nương ngọn đèn nhìn thấy Tô Hòa chậm rãi đến gần.

“Cậu đi ra ngoài trước đi, tôi một mình thẩm vấn hắn.” Tô Hòa bảo cảnh ngục.

Ngay khi cửa được đóng lại, phòng thẩm vấn chỉ còn hai người họ. Tô Hòa từ tốn đi đến bên cạnh Nguyên Chiến Dã hạ đèn xuống thấp.

Anh không nói gì, lẳng lặng nhìn hắn.

Tô Hòa ngồi xuống ghế đối diện anh, hai người cứ im im nhìn nhau một hồi, cuối cùng mở miệng đầu tiên vẫn là Tô Hòa.

“Giỏi thật, còn hơn cả rồi.” Đi đâu cũng gặp án mạng.

Nguyên Chiến Dã khẽ nhú mi, gương khóe miệng cười châm chọc.

“Vậy cậu chính là lão Mori già chỉ biết hám lợi?” Bám đuôi người ta mà toàn phá án bậy bạ.

“Rốt cục thì có chuyện gì?”

Chiến Dã thở dài, cào cào tóc, “Đang nói chuyện, thì thể rơi cái đập xuống từ trên cây.”

Tô Hòa nhú mày, “Nói chuyện gì?”

“Cậu quan tâm chúng tôi nói chuyện gì hay là người chết như thế nào?”

“Cậu nghĩ sao?”

“Cái chết!” Nguyên Chiến Dã mắng một câu. Chẳng lẽ nói anh và Nhiếp Phong Vũ đang làm tình.

“Tôi biết cậu không có dính líu đến án mạng, nhưng cũng muốn nhắc cậu nhớ rõ chức trách của mình, có kẻ luôn miệng rống mình sẽ làm được nhưng thật ra chỉ là thùng rỗng kêu to thôi.”

“Cậu nói cái gì?” Nguyên Chiến Dã nhú mày thành chữ xuyên () nhìn Tô Hòa.

Đan tay vào nhau đặt lên bàn, Tô Hòa có vẻ như bình tĩnh hơn so với lần trước, hần nhìn sắc mặt chẳng đẹp dễ gì mấy của Nguyên Chiến Dã, khẽ khép mắt nói: “Tôi chỉ đang nói sự thật thôi, trong tù chuyện tuyệt đối không đơn giản như cậu nghĩ đâu, đừng nghĩ rằng cậu được đặc cách ở đây, dù cậu có làm cảnh sát nhưng nếu liên quan đến mạng người thì cũng phải ngồi tù thôi.”

“Tôi biết tôi đang làm gì không cần cậu quan tâm, người cũng chẳng phải tôi giết cậu nổi điên cái gì?”

“Tôi có nổi điên sao?” Tô Hòa nhướn mi.

Chính vì hần quá bình tĩnh mới khiến anh khó chịu, bộ dạng Tô Hòa hiện giờ như quan trên cao cao tại thượng nhìn xuống kẻ thất bại đáng thương.

“Về mặt của cậu hiện giờ làm tôi rất chán ghét, thậm chí tôi bắt đầu hoài niệm cái khuôn mặt trước khi cậu phẫu thuật thẩm mỹ cơ.” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng cười, cuộc trò chuyện trước đó chẳng tốt đẹp gì đã làm “thù hận” giữa cả hai dày thêm một tầng.

“Nguyên Chiến Dã, tôi không có tâm trạng và thời gian nghe cậu nói đùa, tôi hoàn toàn nghiêm túc. Không chỉ có Nhiếp Phong Vũ, những kẻ bên cạnh cậu đều phiền toái cả. Cậu có biết người chết là ai không? Nhị đương gia của Thanh Bang, cuối tuần sẽ ra tù, bọn Thanh Bang đang rầm rộ tổ chức tiệc mừng kia kìa, kết quả lại bị người ta siết cổ rồi quăng xác lên cây cả đêm. Còn có cái tên Saide kia, cậu chưa từng nghe qua tên hần phải không? Vào mấy con hẻm tùy tiện vớ đại một thằng bán tin tức chắc chắn biết hần, là người thừa kế của Mafia Ý, hần giết anh họ mình đoạt quyền thừa kế, kết quả lại bỏ mặc, đùa bỡn với toàn giới mafia Ý! Đồng thời hần cũng là sát thủ hét giá cao trên trời, hần giết đại một người cũng kiếm được mớ tiền gấp mười lương một năm của chúng ta!”

Nguyên Chiến Dã lắng lắng nghe, nghiêng đầu cười cười: “Vậy tôi càng bội phục cậu, nhiều danh nhân đều bị cậu nắm từ tù của mình rồi.”

“Nếu có thể tôi hy vọng bọn chúng đều bị đem đi bắn bỏ!” Tô Hòa nói.

Lại là bầu không khí im lặng nặng nề, Chiến Dã nhìn người đối diện, cuối cùng thở mạnh một hơi: “Nhị đương gia kia chết như thế nào tôi thật không biết, tôi và Nhiếp Phong Vũ chỉ ở gần đó thôi, mà cũng không phải là gần lắm nữa nên ngay từ đầu không phát hiện xác chết. Những gì cần nói tôi đều nói cả rồi, chuyện này tôi bất lực.”

“Tôi tin tưởng cậu, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu cũng không cần nhúng tay, cứ coi như cậu là một phạm nhân bình thường vô tình phát hiện thi thể, hiện trường còn có những người khác, chỉ cần lời khai của tất cả giống nhau sẽ không có chuyện gì.”

Nguyên Chiến Dã sững sốt một chút, nghĩ thầm, bọn Nhiếp Phong Vũ chắc không đem chuyện họ đang làm gì nói rõ ra đâu ha? Trong bốn người thì anh là da mặt mỏng nhất, kiểu này dám tìm lỗi mà chui!

Nhìn thấy anh sững sờ, Tô Hòa nghĩ nghĩ, có chút chế nhạo hỏi: “Cậu và Nhiếp Phong Vũ tiến triển đến đâu rồi?”

Nguyên Chiến Dã hoàn hồn, cau mày, “Cậu có thể đổi cách hỏi không? Cái gì mà tôi và hần tiến triển đến đâu?”

“Cậu hiểu ý tôi mà.” Nhún nhún vai nói.

Lại im lặng, Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn tay trái mình, bên dưới tay áo là một sợi dây chuyền quấn quanh tay. Có thứ gì đó sục sôi lên trong lòng anh, anh nhận thấy tứ chi toàn thân bất chợt lạnh cóng, anh

muốn cẩn thận suy nghĩ, nhưng trong đầu đều tràn ngập những hình ảnh vụn vỡ, tiếng thở dốc như văng vẳng bên tai, quen thuộc mà xa lạ.

Cần phải ra quyết định, trước mắt-

“Tôi sẽ lấy được tín nhiệm của hân.” Cuối cùng, anh nói.

Tô Hòa mặt lạnh nhìn anh, anh cũng ngẩng đầu đón nhận ánh mắt ấy. Cuối cùng Tô Hòa gật đầu

“Chuyện ấy là cần thiết, nhưng không phải tất yếu. Cậu chỉ cần nhớ kỹ người cậu nên tin tưởng nhất là ai.”

Nguyên Chiến Dã không nói gì. Tô Hòa đứng lên, hỏi: “Bọn Nhiếp Phong Vũ cũng sắp ra rồi, cậu muốn ra ngay bây giờ hay đợi một chút.”

“Đợi chút đi.”

“Ừm.” Tô Hòa gật đầu, “Tôi sẽ nói với họ.”

“Nhiếp Phong Vũ sẽ ra tù sớm là thật sao?”

Tô Hòa sững sốt, gật gật đầu. “Phải, vốn dĩ là năm tháng giờ giảm còn hai tháng.”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu, mày nhíu chặt hơn.

Tô Hòa nhìn anh một chốc, cuối cùng thở dài nói đừng miễn cưỡng rồi xoay người bước ra.

“Nè!”

Đến cửa Tô Hòa bị anh gọi lại, hân quay đầu nhìn anh.

“Cho tôi chén cà phê.”

“Tôi sẽ gọi người đem cho cậu.” Tô Hòa mở cửa, bên ngoài vang lên tiếng Saide.

“Thật đáng giận! Ta nói một đồng vậy mà đến chén cà phê cũng không cho là sao!”

“Nhìn mặt ngươi cũng biết chẳng phải thứ tốt lành gì, có ngu mới cho ngươi cà phê-” Là Chu Chính, giọng nói vọng qua khe cửa.

“Nhìn ta sao không ra thứ tốt? Hử? Ngươi nói thử coi! Ngươi cũng nên ra ngoài mà tìm hiểu thanh danh của ta đi, ai mà không biết Saide ta đây. Phải nói là “tiếng thơm gần xa”!

“Ta phi! Là “tiếng hôi nồng nặc” đó!” Thanh âm càng ngày càng gần.

“Nếu không phải đang trong tù ta con mẹ nó một phát bắn chết ngươi! Honey à cứng phân xử đi, nói xem thanh danh của anh thế nào?”

Nguyên Chiến Dã đang cúi đầu hơi ngẩng lên, nhưng không nghe thấy hân nói gì.

“A! Chào ngục giam trưởng!” Chu Chính nghiêm chỉnh kêu một tiếng. Nguyên Chiến Dã trong lòng nguyền một cái khinh bỉ.

“Đệt mợ! Thằng vuốt mông ngựa!” Saide lên tiếng mắng.

Chiến Dã lần đầu tiên cảm thấy tên ngoại quốc này nói được một câu ra hồn, anh đồng ý.

“Ngục giam trưởng đại nhân, cấp dưới của ngài thái độ phục vụ không được tốt cho lắm! Tôi hợp tác nộp khẩu cung như vậy mà cả chén nước cũng không cho.”

“Các người đến nộp khẩu cung chứ không phải đến uống trà làm khách đâu.” Giọng Tô Hòa lạnh nhạt.

“Tôi cũng không phải chưa từng uống trà ở ngục giam nha, ngài đi mà hỏi nhà tù trên toàn thế giới xem có cái nào tôi chưa từng ghé qua.”

Chiến Dã thực phục hân! Chuyện này mà cũng lấy ra khoe mẽ được!

“Cậu ấy đâu?”

Nhẹ nhàng một câu, Chiến Dã đột ngột ngẩng đầu lên nhìn ra cửa. Cửa bị khép hờ chỉ chừa một khe nhỏ, không thể nhìn được tình huống bên ngoài.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười của Tô Hòa, sau đó là tiếng cửa đóng lại nhẹ nhàng-

Căn phòng trở về yên lặng vốn có. Anh khép mắt trầm mình vào bóng tối. Đưa tay chạm nhẹ vào vòng cổ quần trên tay, thời gian như đóng băng, nhiệt độ cơ thể anh cũng không làm nó nóng lên được. Rét lạnh, tựa như ánh mắt Nhiếp Phong Vũ.

Trống vắng, anh cứ chìm vào thế giới của riêng mình hết năm phút đồng hồ.

Quay về 419, Chiến Dã cùng Chu Chính đã thành “anh hùng”.

“Nhóc con, nhìn không ra nha!” Trọc vỗ vai Nguyên Chiến Dã, cười khoe hết hàm răng. Nguyên Chiến Dã không rõ, anh rốt cục đã làm gì để được đối đãi thế này? Người cũng có phải anh giết chứ...

“Lại đây lại đây! Kể tao nghe coi chuyện ra làm sao? Bọn mày làm sao mà chung hội với Saide và Nhiếp Phong Vũ thế kia!” Sẹo ngồi trên giường ngoắc ngoắc họ qua.

Mọi người đối với chuyện có người chết thực sự không mấy hứng thú, nói cách khác là riết thành quen rồi.

Chu Chính đặt mông lên ghế buồn bực nói: “Đại ca anh có thể đổi cách nói khác được không? Cái gì là chung hội? Em nào có bám chân bọn họ bao giờ!”

Chiến Dã còn chưa kịp mở lời Trọc đã đi trước một bước,

“Không nói tới cái mặt mày, nội cái miệng thối của mày cũng đủ làm người ta chướng mắt! Vẫn là A Chiến lợi hại! Thằng Nhiếp kia thật có mắt! Hừ! Thằng đĩ điểm cũng không biết lấy gương soi lại mình xem, ra cái giống gì!” Nói xong lại khoái trá vỗ vỗ Chiến Dã, lực tay mạnh làm anh hơi nhoài người tới trước.

Bấy giờ anh mới nhận ra sự hiện diện của Trần Tích. Cậu lẳng lẳng thu mình vào góc giường ôm chân, anh nhìn thấy vết thương trên mặt cậu, vết đỏ khắp nơi kéo đến tận cổ, cũng đủ hiểu tình trạng thân thể cậu như thế nào rồi.

Mặt cậu bơ phờ không cảm xúc, đôi mắt trống rỗng không tiêu cự dán chặt vào nền đất, như thể không nghe không thấy thứ gì người nào cả.

Lòng anh cảm thấy không dễ chịu. Từ ngày Trần Tích bị Nhiếp Phong Vũ quăng đi, vui mừng nhất chính là Trọc, cục tức lúc trước rốt cục cũng trôi, chưa kể còn có thêm chuyện mà bắt nạt Trần Tích nữa, ở 419 là như thế, ra ngoài cũng vậy. Trước kia có Nhiếp Phong Vũ hoặc Trương Gia Dương bảo bọc cậu ta, không ai dám động đến một sợi lông, bây giờ mất hết thấy tất cả chỗ dựa, trở thành “hàng quá hạn sử dụng” lần lượt bị đàn ông có hứng thú trao tay nhau mà phát tiết.

Món đồ chơi bị vứt bỏ, so với người bình thường còn không bằng.

Nguyên Chiến Dã cảm thấy mình may mắn. Nếu số phận anh cũng như Trần Tích, có lẽ cũng có một ngày anh bị hắt vứt bỏ...

“A Chiến lại đây coi! Có mấy thằng nhóc mang đồ tới hiếu kính chúng ta này! Lại đây ăn!” Trọc kêu lớn. Chu Chính đã bắt đầu cạp trái táo thứ hai. Táo chín đỏ mọng, bên ngoài đi đâu cũng thấy quá đối bình thường, bây giờ lại thấy chúng đáng yêu đến lạ.

Nguyên Chiến Dã cảm trái táo to nhất, không quan tâm ánh mắt mọi người cứ thế mà đi đến giường Trần Tích, ngồi xổm xuống.

“Cho này.” Vươn tay đưa trái táo đến trước mặt cậu.

Cậu không nhúc nhích. Nguyên Chiến Dã vẫn duy trì tư thế bất động. Không biết qua bao lâu, Trần Tích rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt mờ đục.

Hy vọng về mặt hiện tại của mình không đến nỗi “bi thương”. Anh không muốn Trần Tích nghĩ anh đang “bố thí” cho cậu, anh chỉ là đồng cảm thôi.

“Ăn đi.” Anh cười thật tươi.

Trần Tích lăm lăm nhìn anh như muốn tìm ra cái gì đó. Cuối cùng hơi hé miệng. Nguyên Chiến Dã nghĩ chắc cậu muốn anh dứt cho, trong lòng vui sướng, đưa táo lên miệng cậu-

“A!” nhú mi, anh khẽ kêu lên một tiếng.

Trần Tích cắn anh. Ngón trở bị hung hăng cắn, đau đốn nơi đầu ngón tay nháy mắt lan truyền khắp các dây thần kinh, vài giây đồng hồ trôi qua, anh vẫn không giãy dụa, tùy ý cậu muốn cắn chết anh cũng được, giống như muốn cậu mang nỗi hận bùng hết ra.

Anh không biết, không biết vì sao mình không phản kháng. Chỉ cảm thấy đây là việc anh nên làm, là anh thiếu nợ cậu ấy, nhiều lắm! Như vậy vẫn chưa đủ, tựa hồ như có chuyện gì đó anh cần phải thừa nhận...

“Fuck! Thằng đĩ chó mày làm gì đó!” Sau tiếng gầm rú là tiếng bạt tai đánh chát. Trọc giơ tay đánh mạnh làm đầu Trần Tích ngã sang một bên, tay anh lúc này mới được thả ra.

“A Chiến cậu không sao chứ? Mắc gì lại để nó cắn cậu hả?” Chu Chính cùng những người khác đều bu đến, Chiến Dã muốn rút tay thì phát hiện tay đã không điều khiển được nữa, trái táo đỏ máu rơi xuống đất “bộp” một tiếng.

“Cậu sao thế? Đầu óc hư hỏng cả rồi sao? Mẹ kiếp!” Chu Chính chẳng biết từ đâu moi ra được miếng bông trắng tinh bao miệng vết thương lại, “Đi bác sĩ đi! Cần châm cứu không?”

“Không sao đâu, băng lại thì tốt rồi.” Chiến Dã nhìn ngón tay thâm máu, từng đợt co rút đau đốn.

“Mẹ nó thằng đĩ mày muốn tìm người thật lắm hả? Người ta có lòng tốt cho mày ăn con mẹ mày dám lấy oán trả ơn!” Trọc giơ tay lên định đánh cậu lần nữa, đối phương bị đánh khi nãy ngã sấp lên giường không nhúc nhích.

“Bỏ đi! Không có chuyện gì đâu.” Nguyên Chiến Dã kéo Trọc lại, dùng bàn tay còn lành lặn.

“Nhưng mà-” Trọc vẫn do dự.

“Quên đi Trọc! A Chiến nó nói không có gì rồi, đừng động thằng đó nữa.” Sẹo cũng mở lời, Trọc lúc này mới bực dọc hạ tay xuống. “Khỉ đột, lấy thuốc bôi vết thương lại đây.” Khỉ đột vẫn yên lặng như thế bắt đầu lục tung giường mình lên tìm.

Anh ngó Trần Tích một cái, không nói gì nữa, quay về chỗ ngồi, chuyện cứ thế mà cho qua. Nhưng vết thương vẫn hoài rỉ máu.

“Cậu thấy không nghiêm trọng sao? Vẫn là nên đi phòng y tế xem sao! Máu ra nhiều như này đủ một lần đi hiến máu đó!” Chu Chính vẫn đang nghiên cứu vết thương của anh.

“Không cần, tôi biết không sao mà. Bị thương ngoài da thôi.” Nguyên Chiến Dã đã nói thế mọi người không ý kiến gì nữa. Lát sau Chu Chính nói thật không biết hai người các cậu ai đang tự chuốc lấy khổ về mình nữa.

Tối đến sau khi đèn đã tắt hết, anh nằm đó không ngủ được. Ngón tay âm ỉ đau, chuyện này không thể phủ nhận. Nhưng anh biết dù vết thương không đau anh cũng chẳng thể ngủ. Nghiêng người quay mặt vào tường, anh lấy ra sợi dây chuyền của Nhiếp Phong Vũ, hoa bách hợp lóng lánh sáng lên sắc bạc lạnh lẽo.

Thứ này- anh nheo mắt suy nghĩ, sao khi này không giao nộp cho Tô Hòa. Nó cũng không hẳn là thứ bọn họ muốn tìm, nhưng nếu có liên quan đến Nhiếp Phong Vũ tất cả đều đáng ngờ. Mặc dù anh không nghĩ Nhiếp Phong Vũ sẽ giao cho anh giữ thứ quan trọng như thế đâu, nhưng anh cũng có hiểu rõ Nhiếp Phong Vũ đâu chứ?

Ờ- nói tóm lại, anh chẳng qua không muốn giao thứ này cho củ khoai tây đó thôi! Không thích!

Nói chứ, cái này có phải là thứ anh đang tìm không? Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, ngồi dậy cầm sợi dây nhìn nhìn, sau cùng hé miệng dùng phương thức kiểm nghiệm nguyên thủy- cắn!

Ừm! Cứng lắm, đúng là vàng nguyên chất- ui da! Ê rằng. Há miệng ra liếm liếm răng, xác định không có cái nào bị mẻ, anh lại cẩn thận nhét dây chuyền xuống gối nằm, lại ngồi thờ ra một lúc, vừa chuẩn bị nằm

xuống, quay người sang, trong bóng đêm, luồng sáng mờ ảo dọa anh giật nảy, từ phía giường Chu Chính hắt sang, nhìn kĩ thì thấy hàm răng hằn đang nhe ra hết cỡ.

Chiến Dã mặt không đổi sắc tức tốc nhảy xuống giường, đi về phía giường Chu Chính nắm đầu hấn xuống đất, dùng móng nghề đánh cướp trước bịch mồm hấn lại sau đó liên tục ra đòn không nghỉ, quyền nào quyền nấy động thẳng vô mấy chỗ yếu hiểm.

Đáng đời nhà người tối ngày nhìn lên ta! Ta nói hèn gì gần đây cứ gặp ác mộng mãi, hóa ra là bị đường nhìn đáng khinh của bây làm hại!

“Ừm ừm ừm!” Bị bịch miệng Chu Chính chỉ có thể kêu rên ư ử đầy thảm thiết, cuối cùng cũng được anh buông tha quảng trở về giường,

“Phát tiết” xong trong người thấy dễ chịu hẳn. Anh quay về giường nằm xuống xoay qua xoay lại, tìm tư thế thoải mái nhất không mỗi tay rồi chuẩn bị ngủ. Nhưng nằm một hồi lại sức nhớ ra hình như anh quên cái gì đó, càng nghĩ càng thấy lạ lùng, cho đến khi cơ mê ngủ dần đánh gục anh thì...

Hôm nay anh và Nhiếp Phong Vũ “làm”!

Nghĩ đến đây anh bừng tỉnh hẳn như bị đồng hồ báo thức réo gọi. Làm rồi! Anh và Nhiếp Phong Vũ- mặc dù chỉ mới đi được nửa đường, nhưng vẫn xem như đã làm rồi.

Ừc... mẹ nó! Chiến Dã muốn mắng người, đồng thời hối hận vừa rồi không đánh nặng tay thêm nữa.

Sao thế này- thật sự đã đến nước này rồi sao? Càng làm anh buồn bực hơn nữa, là anh tựa hồ như không bài xích. Phải! Ít nhất là không khó chấp nhận như anh nghĩ. Coi như lâu không phát tiết cũng là một nguyên nhân đi, còn nguyên nhân khác... là ở chỗ Nhiếp Phong Vũ. Nguyên Chiến Dã không thể không thừa nhận Nhiếp Phong Vũ lúc ân ái thực quá xá gọi cảm- không thể hình dung được. Khuôn mặt kia, còn có giọng nói nhẹ nhàng dịu êm...

Đệt! Anh lại muốn đánh người.

“Tai họa! Hấn đúng là tai họa mà!”

Nửa đêm, một bóng người lặng lẽ bước xuống giường đi đến bên Trần Tích. Đứng đầu giường cậu lẳng lẳng nhìn một hồi lâu, cuối cùng vươn tay khẽ vuốt ve lên mặt cậu.

“Ừm-” Người nằm trên giường khẽ rên lên, bóng người vội vàng rút tay về, không biết là làm cậu tỉnh hay làm cậu đau nữa.

Rất lâu sau, người nọ lên tiếng thở dài thườn thượt. Trong bóng đêm nghe thật rõ ràng.

Đêm tĩnh lặng, và sâu hun hút. Sâu đến nỗi không ai phát hiện người nằm trên giường mở mắt tự khi nào, long lanh như lục lạc.

Hôm sau giờ tập thể dục sáng, Chiến Dã và Chu Chính cùng nhau hưởng thụ sự nổi danh. Trên sân tập thỉnh thoảng có vài người chỉ trỏ họ, cơ hồ mỗi thằng đều dòm ngó họ hơn hai lần. Chiến Dã lại thấy chẳng có gì, Chu Chính thì không tốt tính được vậy.

“Nhìn cái gì! Chưa thấy thằng nào đẹp trai như ông mày hả? Có muốn tao kí tên lưu niệm luôn không?” Hấn rống to, cảnh ngục cũng hòa theo hấn.

“5438 người hét ầm ĩ gì đó? Lo chạy đi!”

Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Chu Chính mặt hầm hầm khó chịu bầy hết trên mặt.

Chiến Dã hẩy khuỷu tay hấn một cái. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Gì thế? Ăn thuốc nổ?”

“Tôi không thích bị nhìn chăm chăm như thế! Mẹ nó! Có phải tỉnh tỉnh trong vườn thú đâu!”

“Ừm!” Anh gật đầu, “Đúng đó! Anh so với tỉnh tỉnh đẹp hơn chút.”

Chu Chính mắng anh một câu, hai người chạy theo đội hình rẽ sang đường khác.

“Đêm qua nằm mộng nguyên đêm, toàn gặp cái thằng Ý tóc vàng kia! Mẹ nó! Miệng thối còn hơn... còn hơn miệng tôi nữa! Thật sự là thiếu bị làm đâm ra ngứa nà!”

“Ồ!” Anh gật đầu tán thành.

“Cậu nói thử muốn trả thù mấy thằng thiếu bị đè thì cách nào là tốt nhất?” Chu Chính cau mày hỏi.

Anh không do dự suy nghĩ, tuồn đại một câu: “Cưỡng hấn là được chứ gì.”

“A?” Chu Chính ngu người.

“Hừ!” Nguyên Chiến Dã nhìn thẳng phía trước cười cười: “Đùa thôi! Đáng người anh mà muốn đè hấn coi bộ khó à.”

“Khó khăn cách mấy vẫn có thể vượt qua.”

“Hả?” Đến phiên anh mặt ngu ra, quay đầu nhìn Chu Chính đang hết sức chuyên tâm, tựa hồ đang cân nhắc đề nghị khi nãy của anh dữ dội.

“Ê nè! Không phải chứ?” Nguyên Chiến Dã không dám tin, thằng cu này “đói khát” tới độ này rồi ư? Nói đùa thôi mà đừng tưởng thật a!”

“Không đâu!” Chu Chính giơ tay lên ngăn anh lại, âm hiểm cười cười, “Cậu không nói tôi còn không nghĩ tới, thằng tóc vàng lúc nào mũi cũng hếch lên trời nếu bị người khác cưỡng, khẳng định sẽ tức đến sống không bằng chết, bị tra tấn hành hạ đủ mọi phương pháp đến chết đi sống lại, há há há há~” Nói xong cười một tràng khí thế méo cả mặt luôn. Anh nhìn mà hãi hùng.

“Anh suy nghĩ lại đi nha! Người ta là trùm sỏ Mafia, tương lai anh được thả ra bộ không sợ chết hả?”

“Sợ gì! Thằng đó có danh bộ tôi không có tiếng chắc, ra ngoài rồi mỗi năm ở một nơi tôi không tin hấn còn tìm ra!” Chu Chính tự tin nói.

Chiến Dã cảm thấy kế hoạch này Chu Chính đã nói là làm. Trời ơi! Anh rốt cục đã nói gì thế này?

“Anh thật nghĩ kĩ lắm rồi sao? Không phải anh không hứng thú với đàn ông sao? Saide ngẫu thế anh ra tay được hả? Nhờ đâu toàn thân hấn đầy lông lổm chớm thì sao? Nhìn ghê chết được nhỉ?”

Chu Chính lại đổi sang cái cười dâm đảng.

“Không sao! Cơ thể hấn tôi có thể làm như không thấy, nếu đầy lông thì lông chỗ nào tôi cạo chỗ đó, đặc biệt lông ở vùng dưới thì...”

Xong rồi! Thằng này nó điên rồi! Chiến Dã mấp máy khóe miệng, nghĩ thầm, còn tiếp tục như vậy dám anh cũng điên theo nãy sinh ý niệm cưỡng hiếp Phong Vũ luôn.

“Đi ăn luôn hay đi rửa mặt chút?” Chạy xong Chu Chính hỏi.

“Rửa mặt đi!” Anh chùi chùi mồ hôi trên mặt, trời càng ngày càng nóng.

“Đại ca bọn em đi rửa mặt cái nha.”

Sẹo gật đầu, cùng Khỉ Đột đi căn-tin. Anh dòm dòm xung quanh, không thấy Trọc đâu.

“Trọc không có đây đâu, chạy xong liền đi rồi.” Chu Chính nói anh biết.

“Đi đâu?”

Chu Chính nghiêng đầu nhìn anh cười cười: “Cậu đoán coi?”

Chiến Dã hiểu rồi, nhếch môi lên cười nhẹ, nhìn Chu Chính ý tứ hôm qua bây giờ còn thức hả.

“Hề hề!” Chu Chính cũng cười cười: bị cậu đánh mà vùng dưới hưng phấn cả đêm thì ngủ thế quái nào được!

Hai người cứ trao đổi bằng mắt như thế.

“Hai thằng bây, thằng nào là Nguyên Chiến Dã?”

Câu này nghe quen quá. Chu Chính theo bản năng ngó lên trời, Chiến Dã quay đầu nhìn kẻ từ đâu xuất hiện nói: “Là tôi.” Mặc dù vẫn làm mặt tỉnh nhưng trong lòng thì kinh ngạc, vì người trước mắt vốn chẳng có dính dáng gì đến anh- Trương Gia Dương.

Trương Gia Dương đi một mình, miệng ngâm điệu thuốc, mớ tóc dài vén sang một bên tùm trên vai, nhìn tổng thể thì đúng hình mẫu thiếu niên sa đọa, lại có thêm phần ngỗ ngược và tàn bạo.

Đây là lần đầu tiên anh đánh giá Trương Gia Dương ở vị trí gần đến vậy, cảm giác duy nhất chính là: nếu ở trường cảnh sát anh đã sớm lấy kéo ra tỉa gọn mớ tóc lằng nhằng kia rồi! Nhưng mà đầu cổ thể này cũng có được vào trường cảnh sát đâu nhỉ.

Anh đánh giá Trương Gia Dương thì đối phương cũng đồng thời đánh giá anh, hơn nữa mắt còn nhìn trực diện rõ ràng. Nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh vài lần xong, Trương Gia Dương cười cười, điệu thuốc vẫn ngâm trong miệng.

“Không tồi, so với thằng cũ thì tốt hơn nhiều. Mắt Nhiếp cũng lên level quá chứ-“

Nguyên Chiến Dã theo trực giác mà biết được: người này tới để trả thù.

12. Chương 12

Nhóc con này thực kiêu ngạo, từ đầu đến chân đều tỏa ra khí thế ngạo nghễ, mặc dù đang mặc áo tù. Nguyên Chiến Dã cảm thấy Trương Gia Dương thích hợp mặc đồng phục học sinh hơn, anh nhớ gần nhà anh có trường nọ đồng phục đẹp nha, tây trang màu xanh đen, áo sơ mi trắng kèm áo khoác ngoài cộng thêm cà-vạt đỏ-

“Ê! Nghĩ đi đâu thế? Về mặt đáng khinh mà nhìn ta?” Trương Gia Dương hơi nhướn mày, chăm chọc nhìn anh.

Nguyên Chiến Dã nhú mày, môi mấp máy, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Xin hỏi, năm nay cậu hai mươi chưa?”

“Gi?” Câu này không phải của Trương Gia Dương mà là của Chu Chính.

Anh vốn muốn hỏi nhóc con mười tám chưa thế, nhưng nghĩ lại đã vào tù thì hẳn phải hơn rồi, hơn nữa còn làm trùm xã hội đen, cho nên đổi mười tám thành hai mươi.

Sắc mặt Trương Gia Dương liền thay đổi, nếu vừa rồi trong mắt anh hẳn là “thiếu niên rạng ngời” thì hiện tại chính là “thanh niên hung ác”.

“Người đang cười nhạo ta?” Trương Gia Dương hơi nheo mắt lại đánh giá anh.

“Tôi chỉ hỏi chút thôi, không muốn trả lời cũng không sao. Với lại-” Anh dừng một chút lại nói tiếp, “Tôi không biết là có gì buồn cười nhỉ.”

Anh vừa nói xong, Trương Gia Dương lại nở nụ cười, hắn lấy điệu thuốc trên miệng xuống nhìn nhìn anh, “Đúng là không có gì đáng cười thật, quay sang hỏi thằng sau lưng người xem ta đây nhìn không tới hai mươi nhưng đã giết qua bao nhiêu người thì biết.”

Nguyên Chiến Dã không quay đầu lại, “Chưa đến hai mươi đã giết người cũng không đáng để kiêu ngạo đâu.”

Sắc mặt hắn lại thay đổi, tiến hóa từ “thanh niên hung ác” thành “hung thần ác sát”. Chu Chính nhìn thôi mà cũng thầm vái trời lạy đất, Trương Gia Dương tàn độc thể nào anh không biết, nhưng hắn thì biết. Chẳng qua, sao hắn lại cảm thấy nhìn kiểu gì cũng như thầy giáo đang giáo huấn học trò ấy nhỉ.

Không khí bây giờ có chút kỳ quái, thậm chí là quỷ dị. Trương Gia Dương mặt nhẵn nhàu nhĩ, nhưng vẫn chưa đến bước tiếp theo, bước đánh người. Ai từng thấy Trương Gia Dương đánh nhau đều biết một cú có

thể làm gãy mũi, nhưng thân thủ của anh cũng được công nhận rồi. Chu Chính đột nhiên có cái ý tưởng hơi bị “mất nét”: thật muốn xem hai thằng này chửi nhau coi ai hơn ai ghê. Đúng là- vô cùng mất nét.

“Mới đầu ta còn không hiểu Nhiếp Phong Vũ xem trọng người chỗ nào, bây giờ thì hiểu rồi-” Nói xong, Trương Gia Dương từ từ đến gần anh, anh cũng chỉ đứng nguyên không động.

“Ngoại trừ khuôn mặt này, mồm mép của người cũng rất bản lĩnh! Sao nào? Có phải thường dùng nó mà hầu hạ Nhiếp Phong Vũ không? Chỗ đó của hần chắc phải to lắm ha?” Miệng thì phun ngôn ngữ hạ lưu, mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, Trương Gia Dương đích thực là một ác ma với nụ cười thiên sứ.

Nguyên Chiến Dã vẫn chẳng có phản ứng gì rõ rệt, cũng chỉ lạnh lùng nhìn người trước mắt. Chu Chính phía sau thầm hút một hơi khí lạnh, hần trước mặt Nguyên Chiến Dã còn không dám nhắc tên Nhiếp Phong Vũ, mà Trương Gia Dương lại vừa nói ra mấy lời kinh tởm thế kia- mặc dù khi này hần đúng là có mất nét chút, nhưng bây giờ lại lo lắng có nên đi lên kéo Chiến Dã chạy không. Tình huống hiện tại thì xem ra, nếu đánh nhau tuyệt đối hai bên đều không chột cũng què.

“A Chiến-” Kết quả hần vừa mới nhắc chân lên, đã bị câu tiếp theo của anh dọa hết hồn suýt té ngã.

“Phải đó, đúng là to lắm nha. Cậu muốn thử không?”

“Người nói cái gì?” Trương Gia Dương ngày càng tức giận hơn, điều thuốc trên tay cũng bị hần bóp méo mó rồi quăng xuống đất.

Nguyên Chiến Dã nhếch môi cười, “Tôi và cậu vốn không quen biết, mới sáng sớm cậu đã đến tìm tôi lại còn nhắc Nhiếp Phong Vũ, tôi dĩ nhiên sẽ nghĩ cậu muốn tới hỏi thăm cảm giác bị hần thượng ra làm sao, nếu là thật thế thì tôi sẽ giúp cậu nói chuyện với hần cho, tin chắc hần sẽ khoái lắm đó. Còn nếu không phải-” Ngừng một chút, anh nhìn hần, “Cậu có thể nói cho tôi biết rốt cục tìm tôi có chuyện gì không?”

Mặt Trương Gia Dương lúc này đã đen lắm rồi, Chu Chính nhấn mặt muốn cười mà không dám.

Độc lắm! Nguyên Chiến Dã, miệng của cậu còn độc hơn tôi nhá!

Về mặt vẫn không đổi, Nguyên Chiến Dã lãnh tĩnh nhìn Trương Gia Dương, giống như anh vừa giảng đạo lý cao cả cho hần nghe. Sắc mặt Trương Gia Dương dần tốt hơn, sau đó hừ lạnh một tiếng, một tay nâng cằm anh lên, anh cũng chỉ nhịu mày, không nhúc nhích.

“Quả là thú vị nha, so với thằng trước chỉ biết banh chân ra lấy lòng thì thú vị hơn.” Về mặt cột nhả của hần lúc này càng làm mày anh nhịu chặt hơn, người đầu tiên anh nghĩ đến là Trần Tích.

Có chút khó chịu, thậm chí là giận dữ.

“Sao nào? Có muốn ở cạnh ta không, ta sẽ cho người biết Nhiếp Phong Vũ chẳng qua chỉ được cái mã ngoài thôi-” Trương Gia Dương vẻ như cố gắng tận dụng mị lực của mình, hai mắt hơi nheo lại miệng mỉm cười nhìn anh, chỉ có thể dùng câu “mị nhân như tơ” mà hình dung, khuôn mặt non tơ nhưng đã tính đầy mị lực.

Chiến Dã có hơi mù mờ nhìn hần, bàn tay đối phương từ cầm dờ xuống cổ, lại còn chậm rãi ve vuốt có xu hướng ngày càng đi xuống.

“Sao hử?”

Bên này đang trình diễn tiết mục câu dẫn và bị câu dẫn, bên kia Chu Chính nhìn mà “miệng khô lưỡi khô”. Chuyện này mà cũng được sao? Đào hoa thì cũng vừa vừa thôi chứ. Đây có gọi là kẻ thứ ba chưa? Nhưng, đột nhiên có vấn đề gì đó nảy ra trong đầu hần, mà tìm mãi không ra đáp án-

“Có một vấn đề-” Nguyên Chiến Dã đột nhiên nói.

Hả? Chu Chính sững sốt, không phải chứ? Chẳng lẽ anh và hần tâm linh tương thông?

“Hửm?” Trương Gia Dương cười tươi roi rói, như con nhện vừa trông thấy con mồi lập tức giăng mạng.

“Tôi sang chỗ cậu rồi, tôi thượng cậu hay cậu thượng tôi?”

“Phụt!” Chu Chính nhìn không được, che miệng lại vẫn không thể chặn nổi tiếng cười.

Nụ cười trên môi Trương Gia Dương dần biến mất, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích cũng chẳng thấy đâu, toàn thân như quay trở lại vẻ lãnh khốc khinh thường khi nãy, giống như những gì vừa rồi đều là giả, bàn tay đang vuốt ve trên ngực anh cũng rời đi.

Anh nhìn động tác của hắn, trong lòng thở dài. Quả nhiên vẫn còn nhóc con cánh bên dài bên ngắn. Lại nghĩ tới lời Chu Chính từng nói, như này sao đấu lại hồ ly Nhiếp Phong Vũ được! Có lẽ là “gene” của thầy giáo bộc phát, đột nhiên anh cảm thấy tội nghiệp cậu nhóc này quá đi. Nếu là ở bên ngoài, anh rất có lòng mà “cảm hóa” hắn.

“Nguyên Chiến Dã- phải không?” Trương Gia Dương lặp lại tên anh, đưa tay vén mớ tóc mái lòa xòa trước trán, ngẩng đầu nhìn anh, “Ta sẽ nhớ kỹ ngươi, sẽ có một ngày vì những lời nói hôm nay mà ngươi phải trả giá đắt.”

Mấy lời uy hiếp kiểu này anh nghe nhàm rồi. Học trò anh đùa nào mà không mắng anh sau lưng, anh cũng chỉ “trùng hợp” nghe được thôi.

Nguyên Chiến Dã thằng bây không chết tử tế được đâu!

Nguyên Chiến Dã ông cả đời này không cưới vợ được!

Họ Nguyên kia, trù người sinh con bị... mấy lời sau đừng nói. Tóm lại, uy hiếp anh không sợ.

Bộ dạng anh vẫn ra chiều chẳng quan tâm làm Trương Gia Dương ngùn ngụt lửa giận, anh có cảm giác, đến giờ còn chưa bị đánh hoàn toàn là vì Nhiếp Phong Vũ.

Khó chịu! Không thích! Anh thà ngay lúc này nhóc con giơ tay lên hung hăng đánh anh một chút.

“Hôm nay tạm thời như vậy thôi, chúng ta về sau sẽ còn nhiều cơ hội gặp mặt.” Vẻ như đang áp chế lửa giận, Trương Gia Dương cười quá đổi “thuần khiết”.

Anh hơi nghiêng đầu, “Vậy sao?” Rõ ràng chỉ là một câu ứng đối, nhưng Trương Gia Dương không phản ứng.

Hắn đột nhiên đến bên tai anh nói: “Ngươi cho là họ Nhiếp kia có gì tốt, một ngày nào đó ngươi sẽ phát hiện hắn ngay cả ta cũng không bằng!” Nói xong không đợi anh có phản ứng liền xoay người bỏ đi, động tác lẳng tử vô bỏ bển chỉ còn thiếu hoa hồng bay bay làm nền thôi.

“Hừ! Đúng là bản tính đại thiếu gia.” Chu Chính lắc lắc đầu, nhìn bóng lưng rời đi không khác gì Khổng Tước thời xưa mà thở dài, đến gần Nguyên Chiến Dã mới phát hiện mắt anh mở trừng trừng nhìn mặt đất không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Ê ê! Tĩnh! Tĩnh!” Đập đập anh đang ngẩn ngơ một phát, “Trời sáng rồi nha!”

Anh bỗng rùng mình hoàn hồn, nhìn bóng Trương Gia Dương rời đi rồi quay sang nhìn Chu Chính.

“Hắn vừa nói gì với cậu?” Chu Chính hỏi.

Nghĩ nghĩ, trả lời chi tiết: “Hắn nói Nhiếp Phong Vũ không phải tốt lành gì đâu.”

“Xí~” Chu Chính nguýt dài, “Tôi tưởng gì chứ, làm như bí mật trọng đại lắm á.”

Chiến Dã nhướn nhướn mày, vội hỏi: “Anh cũng nghĩ thế sao?”

Chu Chính cười khẽ hai tiếng, “Trên đời này không ai là người tốt tuyệt đối cả, mình cũng chẳng phải người tốt chân chính thì có tư cách gì phán kẻ khác tốt xấu? Cứ an nhàn mà sống đi quan tâm gì ba cái chuyện đó!”

Khi nói mấy câu này mặt Chu Chính vẫn cứ ngả ngớn thế, nhưng anh biết hắn đang nghiêm túc nói chuyện. Chiến Dã nở nụ cười.

“Đúng vậy! Cũng có phải người tốt gì đâu, đã vào đây rồi-”

Chu Chính cũng cười, ôm lấy vai anh vừa đi vừa ồn ào: “Đúng vậy! Cũng có phải đồ vật gì đâu, quan tâm chuyện tốt xấu làm gì! Súc sinh cũng phải ăn cơm thôi! Đi! Ăn cơm!”

Cách đó không xa dưới tán cây, một người lẳng lặng ngồi đó, miệng ngậm cọng cỏ xanh, nghe cuộc trò chuyện dần xa khuất, nghiêng đầu nhìn thoáng qua bóng người sẽ biến mất ở khúc ngoặt- khóe miệng hơi giương lên, lạnh lùng cười.

“Mà phải công nhận, cậu có số đào hoa quá chứ!” Chu Chính nằm trên giường hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, hai tay gối đầu, bộ dạng thoải mái tìm chuyện tám nhảm.

Chiến Dã cũng ngồi trên giường khép mắt nghỉ ngơi, nghe hần hoi bèn mở mắt ra: “Thì sao? Anh hâm mộ chẳng?”

“Tôi tự biết mình mấy cân mấy lượng!” Chu Chính giật phắt người ngồi dậy, những người khác đều đi chơi bóng cả rồi, nên họ nói chuyện cũng không cần trốn tránh.

“Trương Gia Dương rõ ràng là coi trọng cậu, thế này sắp có trò hay để xem rồi hế hế!”

“Anh coi tôi như thằng hề diễn tuồng?” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng liếc hần sắc lém.

Chu Chính cười ngả ngớn, “Nào có! Dù tôi không coi cậu cũng diễn mà!”

Chiến Dã nhắm mắt lại, ngả người ra giường.

“Cậu ta chỉ muốn cùng Nhiếp Phong Vũ tranh chấp thôi, chỉ cần có thể thắng đối phương thì chuyện gì cũng làm được-” Đúng là đàn ông!

Thoáng chốc sững sờ, anh chợt phát hiện anh và Trần Tích chẳng khác nhau gì mấy, mặc dù anh vốn dĩ tốt hơn Trần Tích một chút. Nhưng là- tự nhiên bức mình làm anh nhắm chặt mắt xoay người nằm nghiêng, vô tình bàn tay đụng phải một vật lạnh lẽo dưới gối. Mở mắt ra cầm lên thứ ấy, là sợi dây chuyền của Nhiếp Phong Vũ.

Rất đẹp, nhưng cũng chỉ là thứ vô dụng.

Anh không biết làm sao với cái này. Giữ bên người chẳng? Lấy danh nghĩa gì chứ? Một thằng tù nhân tặng quà cho thằng nằm vùng? Hình ảnh đó làm anh nhũn mảy. Vứt đi? Vì sao chứ? Đúng là chẳng có lý do gì cả, nên mới không hạ quyết tâm được. Vì sao phải vứt nó đi?

Nó chẳng qua rất vô tội, ngay từ đầu, vốn dĩ là vô tội.

Đột nhiên nghe Chu Chính ca thán một câu: “Thời buổi bây giờ a- thực con mẹ nó đầy giả dối!” tựa hồ là lắm bầm một mình lại như cố ý nói anh nghe. Nguyên Chiến Dã nắm chặt mặt dây chuyền trong tay, rét lạnh như băng, nhưng chân thật.

Đột nhiên nghĩ tới, hình như “lâu lắm rồi” không thấy Nhiếp Phong Vũ.

Đáng giận!

Hết giờ nghỉ ngơi, anh và Chu Chính được phân công đi vệ sinh thư viện. Nghe thì thấy hay hay đó, có lẽ so với cắt cỏ thì thoải mái hơn. Nhưng ai mà biết tình hình thực tế nó ra sao tuyệt đối không chủ động xin nhiệm vụ này đâu.

“Đệt mợ! Cái chỗ mấy chục năm không ai lau dọn giờ bắt hai thằng này làm là sao! Là hai thằng đó, làm đến Tết Công Gô còn chưa xong!” Chu Chính vừa đi vừa mắng, trên lưng đeo cây lau nhà trong tay cầm thùng nước, nhìn không giống đi dọn vệ sinh mà như đi đánh giặc.

Chiến Dã có phần bình tĩnh hơn nhiều, vai vắt ngang khăn lau tay cầm chổi song song đi cạnh Chu Chính.

“Cậu nghĩ kỹ coi, có người muốn chinh chúng ta nè!”

“Gi?” Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, có người muốn chinh họ à? Nếu thế thật thì là ai đây? Sáng nay không phải vừa mới đắc tội một người sao?

“Mẹ nó! Chờ ông đây ra tù đi-”

“Rồi sao nữa?” Chiến Dã chờ Chu Chính nói hết câu.

Chu Chính gãi gãi đầu, “Thì cũng phải chờ tôi ra rồi mới biết được chứ!”

Anh nghĩ nghĩ một lúc, tò mò hỏi “Anh phạm tội gì mà vào đây?” Vẫn chưa từng hỏi vì cảm thấy không đúng lúc, bây giờ thì mặc kệ có đúng lúc hay không anh vẫn muốn biết rốt cục tại sao hắn ngồi tù. Bởi vì anh cảm thấy Chu Chính không tới nỗi đó.

“A~! Không phải đã nói với cậu rồi sao?” Sờ sờ cảm như đang hồi tưởng lại, Chu Chính cười cười quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã bình tĩnh nói: “Giết người.”

Anh im lặng.

“Ngộ sát.” Lại tự động bồi thêm một câu, “Không nghĩ tới con dao cứ vậy mà vọt đi, cả người đầy máu, còn chưa kịp kêu lên đã tắt thở rồi. Nhanh quá.” Vừa nói vừa giơ tay lên làm động tác cầm dao.

“Anh không muốn giết người đó?” Theo bản năng bật thốt lên, anh lúc này mới ý thức mình sao lại có câu hỏi này trong đầu.

Chu Chính ngậy đơ nhìn anh một lúc, ánh mắt như chất chứa gì đó, rồi bật cười hi hi ha ha.

“Hỏi thừa! Đã nói là ngộ sát! Ai muốn giết hắn ta? Giết rồi còn phải ngồi tù- a! Tới nơi rồi! Cậu đi quét rác đi tôi đi hứng nước!”

Nhìn hắn ta chạy nhanh như chớp, anh linh hoạt cầm chổi trong tay xoay xoay, đi vào thư viện.

Có lẽ vì muốn tạo cơ hội cho tù nhân bỏ chút thời gian ra học tập, sau này ra ngoài lại lần nữa làm người, thư viện nhà tù được trang bị rất tốt. Mặc dù chỉ vốn vẹn trong một căn nhà nhưng lại có hai tầng không gian, sách có thể nói là phong phú. Nguyên Chiến Dã từng tìm thấy một quyển sách mà bên ngoài anh tìm cả năm cũng không ra, kích động đến mức muốn ở lì trong này không cần ra ngoài.

Cảnh ngục trông coi thư viện đón anh vào, anh lau lau một vòng bốn phía, nhất là mấy giá sách cao to bụi đầy phía trên, cùng một số sách không được nhiều người xem bụi cũng giăng kín một mảng xám dày. Cả căn phòng nồng mùi mực, cảm giác thật thân quen.

Bỏ khăn lau sang một bên anh chuẩn bị quét phòng, nhưng đi tới đi lui cũng tìm không thấy miếng rác, anh nhú nhú mày, dường như có người đã tới trước họ quét dọn xong cả rồi. Mặc dù chỉ là quét rác thôi.

Vậy thôi đi lau cửa sổ! Cầm khăn đến bên cửa sổ, anh nhìn kính thủy tinh không phải sạch sẽ gì nhưng cũng không quá dơ, có lẽ không cần nước vẫn lau sạch được thôi.

Ủm! Phải hen! Dùng khăn khô lau cũng được nè, mới lau vài cái đã nhìn thấy mặt người phản chiếu rồi, anh vừa lòng nhìn tấm thủy tinh chiếu ra hai gương mặt- Gì? Hai sao? Một cái là anh, còn kia...

“Đệt mợ!” Bị giật mình anh lập tức xoay người, Nguyên Chiến Dã nắm chặt khăn lau đặt tay trước ngực hung tợn nhìn chằm chằm người trước mắt, “Anh muốn hù chết người hả? Đi mà cũng không nghe tiếng bước chân!”

Nhiếp Phong Vũ nhìn bé tỏ Nguyên Chiến Dã bị hoảng sợ, cười cười, “Xin lỗi nha, không ngờ cậu phản ứng dữ dội thế.”

Hắn hôm nay đầu tóc hơi rối, như là chưa được chải qua, mắt nhập nhèm như vừa tỉnh ngủ, cúc áo cũng bị tháo hai cái để lộ khuôn ngực rắn chắc. Anh phát hiện mặt mình hơi nóng lên- mẹ nó! Thằng nào để nhiệt độ điều hòa cao quá vậy?

“Anh không biết thư viện là nơi có nhiều ma quỷ nhất sao?” Nhắm che giấu vẻ mặt hiện tại, anh quay sang tiếp tục chiến đấu với cửa sổ.

“Tôi không biết.” Nhiếp Phong Vũ lặng lẽ tới gần anh, vòng tay ôm ngang eo anh từ phía sau, “Tôi chỉ biết thư viện là nơi thích hợp nhất cho mấy đôi yêu đương vụng trộm.”

Toàn thân anh như rã rụn, lại còn bị cắn cắn lỗ tai, mặt nóng tới mức chiên trứng cũng chín.

Nhiếp Phong Vũ hôm nay là lạ sao đó! Sao lại... lại nhiệt tình dữ dội?

“Anh chẳng lẽ chưa tỉnh ngủ sao?” Nhẹ nhàng vịn vịn thân thể hòng thoát khỏi cục diện, nhưng cứ động qua động lại như đang tìm vị thể thoải mái nhất, cho đến khi có gì đó cộm lên phía sau anh, anh phát hiện mình vừa làm chuyện ngu đã man.

Chuyện lần trước mới đi được nửa đường lại hiện ra trong đầu anh, Nguyên Chiến Dã cảm thấy đầu như muốn nổ tung, rối như tơ vò.

Nhiếp Phong Vũ thò tay vào quần áo anh, bàn tay còn nóng hơn nhiệt độ cơ thể người khiến anh muốn tan chảy.

“Ừm, bị bé cưng đánh thức. Bé đền anh sao đây?”

“Tôi- a~!” Đầu vú bị nhéo. “Tôi hát ru anh ngủ tiếp được không?”

“Ha ha!” Nhiếp Phong Vũ cười yêu kiều, Chiến Dã chỉ có thể dùng từ này mà hình dung, trong gương phản chiếu hình ảnh Nhiếp Phong Vũ đầy sắc dục, mà còn... Mẹ kiếp! Vì sao lại có người mang vẻ cấm dục gợi cảm mà đồng thời cũng tràn ngập sắc dục, rốt cuộc là gì thế này?

Thư viện vắng lặng dần vang lên tiếng thở dốc và rên rỉ, phá vỡ sự yên tĩnh.

“Không cần hát ru, thanh âm của cưng bây giờ là hợp nhất rồi-” Nhiếp Phong Vũ khẽ cắn lên cần cổ trắng ngần, nói khẽ.

“Ừ-” hai hàng mày anh nhíu chặt hết cỡ, hay tay níu chặt tấm màn nhưng lại gắng không kéo toạt nó xuống.”Còn lâu ấy! Anh- có mà càng nghe càng hưng phấn nhỉ?”

“Ừm- chính xác. Rất hưng phấn.” Nhắm mắt, lại tăng tốc độ tay, từng tràng thở dốc nặng nề hòa nhập với thanh âm sột sạo, làm cho người nghe càng mặt đỏ tim đập.

Anh cúi đầu nhìn lướt qua bàn tay đang mò mẫm trong quần mình, bỗng ngậy người ra.

“Nhìn gì thế?” Nhiếp Phong Vũ đưa tay kéo đầu anh sang làm anh phải đổi mặt hấn, hôn lên đôi môi không ngừng thở hào hển. Không nhắm mắt, anh nhìn khuôn mặt nam tính hoàn mỹ không tì vết trước mắt, đột nhiên nghĩ nếu Trương Gia Dương là con rắn độc luôn mồm thè lưỡi đỏ au, thì Nhiếp Phong Vũ là bò cạp có chiếc đuôi cực độc. Trước khi đến gần hẳn có hảo tâm nhắc nhở dừng lại gần ta, nhưng bạn vẫn cứ đến gần thì hẳn sẽ chậm rãi dồn bạn vào chỗ chết.

Đáng tiếc, anh chỉ là một con bướm đêm, biết rõ phía trước đầy nguy hiểm vẫn tiến tới cùng. Có lẽ, đó là số mệnh.

“Chuyện gì có thể khiến cưng xuất thần ngay cả trong tình huống này? Chẳng lẽ anh thoải mái em chưa đủ để em còn rảnh suy nghĩ chuyện khác sao?” Nhiếp Phong Vũ nhìn mặt anh, khóe miệng nhếch lên vòng tay ôm cả người anh xoay sang đưa lưng vào tường.

Nguyên Chiến Dã đợi hẳn làm xong xuôi đầu đó mới nhận ra tình hình hiện tại, ngoại trừ hai người họ ra thư viện hoàn toàn không một bóng người, hai gã đàn ông quần lót tuột nửa, trong đó một tên- chốt cuối đầu nhìn xuống phía dưới của mình, được rồi! Thì hai tên đang dục hỏa đốt người, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì quỷ cũng biết!

“Có thể thương lượng chút không?” Bất lấy bàn tay đang định nâng chân mình lên, Nguyên Chiến Dã nuốt nước miếng làm dịu đi cổ họng khô khốc.

Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu hơi nhướn mi nhìn anh, đợi câu tiếp theo.

Ừc- “Chúng ta hôm nay mới vừa gặp mặt thôi, lát nữa tôi còn phải làm việc, với lại bây giờ trời trong nắng ấm không thích hợp làm chuyện này đâu-” Nghe như có ai đang cố vùng vẫy.

Ngậy người nhìn anh ba giây, Nhiếp Phong Vũ nở nụ cười, khóe miệng vẽ nên một đường không mấy là cong nhưng mẹ kiếp đẹp chết bỏ! Nguyên Chiến Dã rất muốn cầm cục gạch đập bẹp dí cái khuôn mặt kia, để anh không bị hấp dẫn nữa!

“Bé đáng yêu quá đi hà.” Nói xong Nhiếp Phong Vũ nâng một bàn tay anh lên hôn khê khàng, giống như trao anh một lời hứa: “Yên tâm, anh sẽ không làm đau bé yêu đâu, giống như lần trước ấy-”

Thời điểm hai chân anh bị tách ra và có vật gì đó chèn vào anh cảm nhận được cái thứ đó đang thịnh nộ, a- cái ấy của Nhiếp Phong Vũ đang siêu cấp bộc phát, lại khôn sao trời trong nắng ấm mà nhìn- càng thêm đáng sợ!

“Tôi tôi tôi không phải sợ đau!” Thật đó! Anh không sợ đau! Nhưng là cảm thấy anh phải hy sinh quá lớn! Anh không có chút nghiệp nằm vùng, có bao nhiêu kẻ chuyên nằm vùng sẽ dám đi đến bước tốt cùng này?

“Không sợ đau? Ha ha! Vậy càng tốt-” Nhiếp Phong Vũ nói một câu đầy khó hiểu.

Càng tốt? Vì sao không sợ đau lại càng tốt- trong lúc anh còn nghĩ ngợi, phân thân của Nhiếp Phong Vũ đã chèn vào vùng cấm địa của anh. Theo bản năng hạ tầm mắt, lần đầu tiên anh phát hiện nhìn cái thứ thẳng khác có anh cũng có mà anh lại đồ lạng mặt mày.

Xong rồi! “Dạ xoa mặt trắng” đã thành “Dạ xoa mặt hồng” rồi!

Nhận ra anh đang lóng ngóng, Nhiếp Phong Vũ xấu xa cầm lấy phân thân của anh, cười nhẹ nói: “Vật của em đáng yêu hết sức!”

Nguyên Chiến Dã rên khê một tiếng, đưa tay đẩy đẩy vai Nhiếp Phong Vũ, “Anh có thể đừng nói mấy lời hạ lưu thế không?”

“Vậy chứ anh phải kêu nó là gì? Thằng nhóc? Nam căn? Tính khí? Sinh thực khí?”

“Fuck!” Rốt cục nhìn không được buột miệng mắng! Anh sớm muộn gì cũng bị chọc tức cho đến chết! Quái gì thế này, vì sao chỉ nghe hắn nói ba chữ sinh thực khí mà anh- sinh thực khí của anh cũng có cảm giác! Xong rồi! Cả đám đi tong hết! Nhiếp Phong Vũ! Nguyên Chiến Dã! Chu Chính! (Chu Chính: mắc mớ gì đến tôi?) đều con mẹ nó gặp quỷ rồi.

Vật thể nóng bỏng đi vào trong anh, bây giờ anh mới phát hiện bên dưới mình đã ướt chèm nhẹp, Nguyên Chiến Dã không cần quá dùng sức cũng đi vào trót lọt, không như lần trước, bây giờ là toàn bộ đi vào. Mặc dù tốc độ vẫn chậm, nhưng chậm rãi cảm nhận không gì hơn là tra tấn!

“Hừ~ A! Ừm- Đừng!” Cảm giác này đối với anh thật xa lạ, chỉ có thể theo bản năng chụp lấy bất cứ thứ gì chống trụ: bả vai của Nhiếp Phong Vũ.

“Suyt- ngoan nào, rất nhanh là xong thôi.”

Nhanh cái eo! Anh chẳng mấy động tâm với cái trò lừa trẻ nít nhạt nhẽo thế này! Nhớ khi còn nhỏ đi chích thuốc bác sĩ cứ bảo: Ngoan nào. Châm chút xíu thôi, nhanh lắm không đau tí nào.

?

Tình huống bây giờ có khác gì, chỉ có cây “châm” hơi bị thô to chút thôi.

Tiếng thở dốc ồ ồ bên tai ngày càng lớn, anh đã không phân được là của anh hay của Nhiếp Phong Vũ, tóm lại là anh chỉ thấy tất thấy đều quá ngỡ ngàng. Hoàn cảnh chung quanh thực xa lạ, tiếng thở dốc cũng lạ lùng, cảm xúc thân thể cũng xa lạ, nhìn người đàn ông đang tiến vào trong mình này, cũng thể thôi- quá xa lạ.

Anh rất muốn có người đến nói anh biết, hiện tại anh đang làm cái quái gì đây-

“Ừ-haa~! Đừng nhúc nhích! Khoan nhúc nhích đã- ừm!” Anh thấy như mình đang bị đóng đinh vào tường. Chiến Dã cố gắng điều chỉnh hô hấp, mỗi nhịp thở đều cảm giác được thứ bên trong thân thể càng thêm trương phình. Trời a! Đây mới là điểm cuối đây?

“Làm tốt lắm, anh sẽ cho cưng điên cuồng~” Nhiếp Phong Vũ hôn cái chụt lên mặt anh, hạ thân chậm rãi chuyển động.

Anh có ảo giác cái thứ kia sắp đâm xuyên ngực anh vọt ra ngoài, thực đáng sợ. Anh bỗng nhớ đến một bộ phim khoa học viễn tưởng mình từng xem, con người bị sinh vật biển dị kí sinh, cuối cùng khi sinh vật lớn đủ sẽ thành thực chui ra khỏi lồng ngực, cả người máu chảy đầm đìa- nghĩ đến mà theo bản năng rung rẩy, thân thể cũng theo đó mà co rút.

Nhiếp Phong Vũ đột nhiên cúi đầu hừ một tiếng, tiếp đó là hàng loạt đợt đâm rút nhanh hơn.

“A! Chết mất! Anh... Ừ a!” Nguyên Chiến Dã bị biến cố thành linh xảy ra làm khó thở, phía sau đau đớn cùng cơn nhói nơi ngực hòa quyện vào nhau, dĩ nhiên là tạo nên kích thích mãnh liệt.

Kích thích rồi tê liệt, sau tê liệt là khoái cảm.

Nguyên Chiến Dã nâng chân lên vòng ngang hông Nhiếp Phong Vũ cho một tư thế thoải mái. Nhiếp Phong Vũ cũng ôm chân anh lên để tìm tư thế đắm vào sâu nhất.

“Khốn kiếp! A~~ ưm a! Hư~!” Anh vội che miệng lại, bỗng rất nơi bị tiến vào truyền khắp toàn thân, theo kèm là thanh âm óc ách của chất lỏng, thân thể cùng cảm quan song song đón nhận kích thích. Đã muốn chết!

Mặc dù bị nhận chìm rồi nhưng anh vẫn còn chút lý trí mà nhận ra đây là thư viện, nếu để người khác biết Nhiếp Phong Vũ không sợ chứ anh thì sợ lắm đó!

Người khác? Đúng rồi! Còn có Chu Chính mà! Thằng cu này chạy đi đâu rồi?

“A~ Ưm a~!”

“Không tồi! Kêu to lên nghe hay hơn! Tiếp tục đi!” Nhiếp Phong Vũ cắn mạnh lên vai anh, vừa lòng mà cảm nhận cái thít chặt của anh phía dưới vì đau đớn, khoái cảm tăng vọt, lại tiếp tục động mạnh hơn.

Nguyên Chiến Dã nhận ra rằng sung sướng của Nhiếp Phong Vũ là đang hưởng thụ trên sự đau đớn của anh, bằng chứng là hiện giờ lưng anh muốn gãy đôi. Dù vẫn có khoái cảm đó, nhưng mà-

Hô hấp dồn dập, anh mở mắt ra nhìn qua vai Nhiếp Phong Vũ, lơ đãng sao lại bắt gặp đôi mắt mở trừng phía sau giá sách trước mặt, làm anh cương cứng cả người-

Trần- Tích-

“A~!” Hạ thân bị va chạm mạnh, anh kêu thành tiếng. Anh thật không muốn kêu lên, nhưng chẳng còn cách nào khác, vì đau lắm. Rất đau, thật sự!

13. Chương 13

Tựa như con dê cũ kĩ với vài vết nứt, một ngày nào đó chớp mắt thôi nước sẽ phá vỡ bờ đê. Dục vọng như cơn hồng thủy cuộn cuộn không ngừng, dừng không được. Như đóa anh túc xinh đẹp nở bừng, để rồi-

(*) Phong tử cất lửng câu này. Anh tức là hoa của cây thuốc phiện. Ý là khi nở thì đẹp lạ lùng, nhưng nở rồi lại là độc được chết người.

Sự yên tĩnh bao trùm, tiếng thở dốc dần mỏng manh, chỉ một cái hít thở cũng có thể ngửi được mùi hương đặc thù lan trong không khí. Nguyên Chiến Dã ngồi thừ ra nhìn mặt đất trơn bóng, không nhúc nhích. Thân thể như cỗ máy cũ rỉ sét, mỗi một khớp xương đều phát ra âm thanh răng rắc, nửa thân dưới vẫn còn cảm nhận sâu sắc cơn đau nhói, anh cảm thấy cơ thể như chết lặng.

Chẳng còn gì cả, cứ như một cơn mưa rào sấm giạt đùng đùng ban trưa, cơn kích tình vụt qua trong tích tắc, chỉ lưu lại sự tồn tại trên thân thể.

Chẳng buồn động đậy, anh cảm thấy mình như con rối bị cắt dây chỉ còn chực chờ bị vứt đi.

“Cậu sao vậy? Ngồi dưới đất làm gì?”

Chậm rãi ngẩng đầu, Chu Chính ở trước mặt. Anh trừng mắt nhìn hắn, định mở miệng hỏi sao đi lâu quá mới trở về, nhưng nhìn lại bộ dạng hắn hiện thời, khẽ nhíu mày sửa miệng nói: “Anh bị sao vậy?”

Chu Chính hừ mạnh một hơi, mang bao nhiêu tầng ý nghĩa. Mặt hắn mẩn đỏ mẩn tím, màu sắc hài hòa, tóc rối một nùi như ụ rơm, mặc dù bình thường đầu tóc hắn cũng chẳng mượt mà gì mấy, quần áo nhàu nhĩ rõ ràng là vừa bị giặt xé, lại còn dính nước. Chu Chính xoa xoa cái hông rồi đặt mông ngồi xuống cạnh anh.

“Hừ! Cuối cùng cũng cho thằng tóc vàng kia biết lợi hại của ông!”

Nguyên Chiến Dã mất ba giây mới thấu hiểu được hàm nghĩa, nghiêng đầu nhìn về mặt Chu Chính vừa tức vừa mừng, anh há miệng ngạc nhiên- không phải chứ?

“Anh và Saide... sao rồi?” Như muốn tìm cho mình sự giải thoát, câu hỏi của anh ngắn gọn mà súc tích.

“Sao là sao?” Chu Chính quay đầu nhìn anh, âm trầm cười khà khà hai tiếng, đoạn giơ một nắm tay lên. “Nhớ lần trước tôi nói gì không? Tôi sẽ từng cọng từng cọng mà cạo sạch lông hần, đặc biệt- là phía dưới!” Nói xong hé hé tay, bên trong là một nùi vàng vàng- lông (tóc?)

Mồm chữ O mắt chữ A, Nguyên Chiến Dã bủn rủn thụt lùi ra sau, nhìn trân trân cái mớ kia: “Này... này chả nhẽ là ấy ấy ở phía dưới...?” Trời a! Không lẽ anh coi thường Chu Chính quá rồi, mới có một ngày mà đã hoàn thành “mục tiêu”, so với anh mạnh hơn nhiều!

“Cậu nói quái gì thế?” Chu Chính nhíu mày, “Có quỷ mới cạo được chỗ đó của hần, tởm muốn chết! Tóc! Đây là nhúm tóc của thằng cu kia kìa!”

Tóc? Suýt chết- anh nhẹ nhàng thở ra, may mắn hần không thật sự đi cưỡng cái tên Saide kia. Nơi này ngày càng loạn, anh cũng không hi vọng chuyện gì cũng qua trót lọt được.

“Anh đánh nhau với thằng đó?”

“Đệt mợ! Thằng thổi tóc vàng thêm bị dẫn mà, tôi cũng chỉ giáo huấn hần một chút, người Trung Quốc không dễ bị bắt nạt đâu!”

Nguyên Chiến Dã khẽ chau lại hàng mày nhìn lên ngó xuống đánh giá Chu Chính một hồi.

“Ê! Về mặt gì thế kia? Bộ hoài nghi gì tôi à? Tôi đánh hần thật đó! Thật mà!” Chu Chính kêu lên.

“Ồ!” Nguyên Chiến Dã cười giả lả gật đầu: “Anh đánh hần! Đánh đến hần răng rơi đầy đất chưa?” Muốn đánh người trước hết phải tập bị dẫn tới tả cho quen, đây là chân lý gần đây anh giác ngộ ra.

Chu Chính khẽ giật giật khóe miệng, “Cũng chưa tới mức răng rơi đầy đất đâu~ mà thôi! Quên đi không nói nữa!” Quay đầu nhìn mớ tóc trong tay, vàng óng ánh lóng lánh, hần nghĩ ngợi rồi tháo giày ra, cầm chặt giày phang phập phập vào nhúm tóc,

“Há há há~ giết chết người! Ở đó mà ngang ngược!”

Trước kia vẫn nghĩ Saide là biến thái, nhưng hôm nay mới biết có thằng còn biến thái hơn luôn kề cận bên mình!

“Ui!” Vừa đứng dậy Nguyên Chiến Dã hơi run một chút, Chu Chính ngay tắp lự nâng tay đỡ anh lại bị anh ngăn lại.

“Không sao đâu.” Anh ưỡn ưỡn sóng lưng.

“Thật sự không sao chứ? Sắc mặt cậu không tốt đâu, bị cảm nắng rồi hả?”

“Còn chưa tới mùa bị cảm nắng mà.” Chiến Dã quăng cho hần cái tròng mắt, chậm chạp vươn vươn vai, cơ thể anh không sao cả, cũng coi như may mắn.

Chu Chính chau mày một chốc, nói: “Bộ đáng cậu thế này hình như tôi từng nhìn qua ở đâu...”

Nguyên Chiến Dã sững sốt, ung dung mà rằng: “Khoan nói mấy chuyện này, mau mau làm cho xong đi! Nước đâu?”

“Ầy! Trong này nè.” Chu Chính cầm lên thùng nước cạnh bên, chỉ còn phân nửa. Không cần hỏi cũng biết nửa còn lại tạt lên người ai.

“Khăn đâu? Tôi lau cửa sổ cậu quét rác hen.” Nói xong Chu Chính nhìn nhìn chung quanh, tìm được chiếc khăn bị vo một nùi nằm bơ vơ trên đất, hần xoay người nhặt lên, cảm thấy có gì là lạ.

“Hừm.. Có mùi... gì ấy nhỉ?” Hần chau mày rồi đưa khăn lên mũi ngửi ngửi để xác định. Nhưng liền bị Chiến Dã giật lại cái khăn.

“Tôi đã lau cửa sổ rồi, anh cứ lau nhà luôn đi!” Nắm chặt chiếc khăn trong tay tựa như đang nắm giữ vận mệnh của mình, Chiến Dã xoay người mở cửa sổ ra. Không còn các nào khác! Cái mùi đó là...

“Hả? Lau luôn hả? Nhưng mà dòm coi bộ cũng sạch hen, cậu quét rồi à?”

Đúng là có người quét sơ qua rồi, nhưng chẳng phải anh. Anh vô thức nhìn về phía giá sách gần đó, đã không còn ai nữa, nhưng vẫn cứ có cảm giác một đôi mắt đang theo dõi mình, như là, đang nhìn trân trân vào một thứ gì đó nhơ nhớp.

“Không phải tôi,” Chiến Dã ngần ngại một chút, Chu Chính xoay người nhìn anh, “Là Trần Tích.”

Chu Chính thoáng sửng sốt, gật gật đầu.

“Cậu ta ở đây à-” Ẩn ẩn cây lau nhà vào thùng nước, hỏi: “Hai người có nói chuyện?”

“Anh nghĩ cậu ấy sẽ nói chuyện với tôi sao?”

“Trẻ con không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt mần chi.”

Chiến Dã gơ ngón tay bị cắn hôm trước lên nhìn, công nhận mau lành thật đó. Nhanh đến chẳng ai phát hiện nó từng tồn tại, giờ đây chỉ còn một đường vân da non hồng hồng, nhưng sao anh lại có cảm giác vết thương bây giờ so với khi máu chảy còn đau hơn nhiều.

Nhìn thấy anh đứng đực ra, Chu Chính đang mải mê vẽ thư pháp lên nền nhà bèn ngừng lại, hai tay tựa trên đầu cán cây lau mà rằng: “Tôi nói chứ cậu đừng trưng cái bộ mặt “nàng dâu nhỏ” kia ra được không? Cứ như cậu thiếu người ta một vỏ to cả đời trả không hết ấy!”

(*) “nàng dâu nhỏ” hay “tiểu tức phụ”, ý nói cái vẻ mặt buồn sầu khổ mới về nhà chồng.

Mặt “nàng dâu nhỏ”? Anh chau hàng mày nhìn Chu Chính.

Chu Chính đẩy đẩy cây lau, nói: “Nói chứ Trần Tích cũng tội nghiệp lắm. Thằng đó gánh tội giùm người ta mà vào tù ấy chứ. Hình như cỡ trung học đã bị gay rồi, nó cặp kè với một thằng nhóc con bất lương nào ấy, có lần thằng đó mua thuốc lắc xui sao bị cảnh sát phát hiện đòi kiểm tra, thằng kia liền thấy viên thuốc vào bóp Trần Tích, nói gì mà tuổi còn vị thành niên nên đừng lo, bị giam vài ngày là thả thôi, kết quả thằng kia được Trần Tích gánh tội. Lúc đó Trần Tích chừng mười lăm mười sáu gì thôi-”

Chiến Dã lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, những lời Chu Chính nói dần dần như gió thoảng bên tai chẳng còn nghe rõ.

Kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn. Đã từng bị phản bội một lần nhưng vẫn chẳng khôn ra, thà rằng tin tưởng một người mà cậu có hảo cảm còn hơn đi tin một kẻ cậu chẳng hề ưa. Ít ra thì kẻ ấy sẽ cho cậu cảm giác rất chân thật đó.

Tội ác, có lẽ chính vì vậy mà trở nên phức tạp hơn-

Bọn họ đều ngồi tù. Bọn họ đều có tội, cả về mặt tinh thần lẫn thể xác đều có tội.

Sau bữa cơm chiều, Nguyên Chiến Dã trở về phòng 419 nhưng không gặp Trần Tích. Trọc và Khi Đột đang ngồi một góc hút thuốc, Chiến Dã xoay người nghĩ nghĩ, hỏi Trọc có thấy Trần Tích không.

Trọc vẻ như bị người phát hiện chuyện xấu mà lắc đầu nguầy nguậy, khuôn mặt già nua lúc xanh lúc đỏ, đầu vốn dĩ tròn trọc giờ còn thêm một tầng mồ hôi bóng lường. Anh buồn bực, gãi khần trương cái éo gì chứ?

Chu Chính chỉ xử lý qua loa mấy vết thương trên mặt, vì muốn giữ “mỹ quan” mà kiên quyết không chịu bôi thuốc đồ chống sưng, anh biết hấn sợ dọa người ta, cũng không miễn cưỡng.

Anh đi tắm. Thật ra bây giờ chẳng phải giờ tắm gội, nhưng cảnh ngục vừa thấy anh, yên lặng mở đường cho anh vào. Chiến Dã nói cảm ơn, rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Đứng dưới vòi sen, cả căn phòng mù mờ khí trắng, nước ấm làm da anh đỏ ửng, ngay cả da đầu cũng có cảm giác như thiêu đốt. Anh đưa tay ra sau vói vào bên trong cơ thể, bắt giắc rùng mình. Tuy bên trong không dính nhớp nhiều lắm, nhưng cảm giác nhầy nhụa vẫn làm anh muốn nôn mửa.

Đây là tình dịch của kẻ khác ư? Nguyên Chiến Dã một tay chống tường, nước theo sóng lưng chảy xuống, bỗng thấy trước mắt mơ mơ hồ hồ, hô hấp cũng dần chuyển nặng nề.

Khuôn mặt Nhiếp Phong Vũ dần hiện rõ, cơ thể nóng bỏng, lời nói dịu dàng, rõ ràng kẻ bên tai mà lại thấy sao quá xa xôi. Anh chỉ nhớ rõ từng cái đưa đẩy của Nhiếp Phong Vũ bên trong mình, những câu chuyện trò ngắt ngứ tiếng thở dốc văng vẳng bên tai, còn chính anh thì không ngừng rên rỉ- phải! Rên rỉ.

Anh hiểu cái ánh mắt khi đó của Trần Tích, bởi vì, việc đó quả tình thật như nhóp, dễ tiện. Dục vọng chẳng phải thứ như nhóp, dục vọng giả tạo mới là thứ bản thủ.

Anh không thể tưởng tượng được hình ảnh khi Nhiếp Phong Vũ xong việc rời đi, anh chỉ nhớ hẳn có nói mấy câu bên tai mình, nhưng nghe không rõ. Ngay cả mặt hẳn nhìn còn chẳng rõ ràng.

Thất bại! Thật thất bại! Anh hung hăng cắn môi, cảm thụ thứ gì đó sục sôi trong lồng ngực, muốn thét to lên nhưng mãi chẳng ra được âm thanh, cảm giác này làm người ta khó chịu, đến mức chẳng còn nhẫn nhịn được nữa. Sau cuối, anh ngẩng đầu đập một phát vào tường.

“Bốp!”

Thế giới, yên tĩnh

~ Ngưỡng cổ ra sau, anh giương khoe miệng cười cười: “Sảng khoái!”

“Đầu cậu bị sao thế?” Chu Chính chỉ lên cục u hồng hồng trên trán anh.

“Anh nên quan tâm cái mặt mình trước đi.” Không thèm quan tâm hẳn, Nguyên Chiến Dã tiếp tục đi đến căn-tin.

Hai người vào căn tin mới phát hiện hôm nay căn tin có vẻ trống trải hơn bình thường. Cả đại sảnh vốn dĩ đông đúc hôm nay lại trống trơn một cách kì lạ, mà thời gian ăn cơm vừa tới thôi.

Chu Chính huyết sáo một tiếng, Chiến Dã còn chưa hiểu được liền nhìn thấy ở một cái bàn xa xa có ai đang ngoắc ngoắc anh.

Không phải nhiếp Phong Vũ, là Saide. Nhưng Nhiếp Phong Vũ cũng đang an vị bên cạnh hẳn, thêm hai gã “vệ sĩ” nữa, bốn người chiếm nguyên cái bàn bụi tổ chẳng, thật xa xỉ hết sức.

Số lượng người trong căn-tin không nhiều nhưng cũng được một nửa đều trộm đánh giá Chiến Dã, thực làm anh khó chịu. Mà bây giờ ngoảnh mặt làm ngơ có mà bị bảo làm kiêu. Thế nên anh đành ưỡn ngực ngẩng đầu đi đến bên Nhiếp Phong Vũ, Chu Chính phía sau cũng ngẩng đầu so với anh còn cao hơn, hai người đi cái tướng y chang phim “Bản sắc anh hùng”.

“Đầu em làm sao thế?” Người đầu tiên hỏi dĩ nhiên là Saide, Nhiếp Phong Vũ ngồi cạnh bên cũng nhìn anh như chờ đợi đáp án.

Anh nhìn Saide, rồi quay sang nhìn Chu Chính, đối phương bèn thấp giọng nói thầm bên tai anh: “Nội thương! Hẳn chỉ bị nội thương!”

Saide cười một cái, cái cười này không giống của hẳn thường ngày, là cái cười thành thực đầy nghiền ngẫm. Chu Chính mặt đỏ lên. Chiến Dã trợn trắng mắt.

“Đầu bị sao thế này?” Nhiếp Phong Vũ rút cục cũng mở miệng. Anh nhìn hẳn một cái, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“Không cần thận bị đụng thôi.”

Nhiếp Phong Vũ nhếch môi cười như có như không nhìn anh, làm anh cảm thấy hơi ngượng ngùng, mà tại sao lại thế thì không biết nữa.

“Ăn cơm đi!” Nhiếp Phong Vũ đẩy một bát cơm đến trước mặt anh. Anh cúi đầu nhìn, bát cơm đầy ụ, mặt trên là cái đùi gà béo bở. Lại nhìn trên bàn, không phải sơn trân hải vị gì, nhưng cũng có gà bò vịt đủ cả.

Ăn cơm hay ăn đãi tiệc thế này? FB a!

FB: nguyên văn viết tắt, tìm mãi chẳng ra

Anh chau mày, hết chuyện làm rồi hả?

Như biết anh đang nghĩ gì, Nhiếp Phong Vũ đột nhiên ngoài người ra trước thỏ thẻ bên tai anh: “Hôm nay bé yêu mệt muốn chết rồi, cần ăn nhiều một chút bổ sung nha.”

Cố ý! Tuyệt đối là cố ý! Nguyên Chiến Dã nghiêng rằng trùng trùng cái bản mặt cười tươi rạng rỡ kia, còn Chu Chính ngồi cạnh bên đang ngâm cọng rau cố gắng vênh tai lên nghe ngóng. Saide vẫn ngồi ngoan ngoãn cầm đũa đúng chuẩn Trung Quốc, nhưng thật ra cứ chọc chọc vào chén như muốn đồ ăn cùng cơm nát bấy ra rồi mới ăn.

“Sao nữa rồi? Không ăn hả?” Nhiếp Phong Vũ đưa tay chọt chọt hai bên má Chiến Dã.

Chuyển đầu sang, Chiến Dã hạ giọng hung tợn nói: “Anh ít nói mấy câu khiến tôi phát ngán đi thì tôi sẽ ăn sạch hết!”

Nhiếp Phong Vũ nhún nhún vai cười một tiếng, “Như cưng mong muốn.”

Xi! Chiến Dã cầm đũa gấp cái chân gà mà Nhiếp Phong Vũ cho anh với tràn ngập “tình yêu” bỏ lên miệng-

“Chắc chắc chắc! Tình mới người cũ cùng nhau ăn cơm kìa, một bộ ảnh gia đình đẹp nha!”

Chân gà “bịch” một cái rơi trên bàn, Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn thấy khoe miệng Nhiếp Phong Vũ nhếch lên một độ cung, biểu tình trên mặt có chút kì quái.

“Nè! Ở đây nhiều người thế này ai cũ ai mới nói nghe coi? Anh bạn nhỏ!” Saide tùm tùm cười hỏi.

Trương Gia Dương cười lạnh một tiếng, chuyển tầm mắt từ Nhiếp Phong Vũ sang Saide, “Saide Di Livio, ta thật sự chán ghét cái tên kì cục cùng mái đầu chói mắt của người lắm ấy.”

“Ồ! Phải đó! Ta cũng ghét!” Chu Chính vội vàng giơ tay đồng ý, bị Nguyên Chiến Dã đạp chân.

Con mẹ nó cậu theo phe thằng đó?

Trương Gia Dương ngoái sang nhìn Chiến Dã, cười cười hỏi: “Lại gặp nhau rồi, ta nói đúng chưa?”

Chiến Dã nhìn hẩn, “Có lẽ chốc nữa đi vệ sinh cũng còn gặp mặt nữa ấy.”

“Hai người biết nhau?” Nhiếp Phong Vũ rút cục hỏi một câu.

Chiến Dã không mở miệng, thế mà Trương Gia Dương lại đưa một tay sờ soạng lên mặt anh nhìn nhìn Nhiếp Phong Vũ nói: “Phải đó, ta cảm thấy hứng thú với hẩn lắm, không ngại ta bưng hẩn đi luôn chứ?”

Rất muốn gạt phắt cái bàn tay Trương Gia Dương đậu trên vai mình, nhưng Nguyên Chiến Dã lại càng muốn xem phản ứng của Nhiếp Phong Vũ hơn, vì thế ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Thật tiếc quá, vật cưng của ta không thể tùy tiện tặng ai được rồi.”

“Ha! Đùa à!” Trương Gia Dương cười ngoác miệng ra, “Nhiếp Phong Vũ nhà ngươi không phải toàn đi chôm hàng đã qua tay sử dụng của người khác mà xài sao?”

Nhiếp Phong Vũ vẫn cứ tỉnh bơ mặt phẳng không một nếp nhăn, cười cực phong độ mà rằng: “Dùng hàng đã qua sử dụng mà được trông thấy cái bản mặt tái mét của ngươi thì cũng đáng mà.”

Đấu võ mồm, Nhiếp Phong Vũ chẳng thua ai đâu. Nhưng Nguyên Chiến Dã nghe mà thấy khó chịu. Anh biết bọn họ đang nhắc đến Trần Tích, nhưng chính anh, và Trần Tích cũng có khác gì nhau, ít nhất thì ngay lúc này là như thế.

“Nhiếp Phong Vũ, cái miệng của ngươi cũng lươn lẹo lắm đấy!” Trương Gia Dương hung hăng vút lại cái nhìn trùng trùng cho Nhiếp Phong Vũ rồi xoay người bỏ đi.

Đi được vài bước, đột nhiên đụng phải một ai đó. “Loảng xoảng” tiếng gốm sứ rơi trên nền gạch vỡ vụn, Nguyên Chiến Dã nghe được tiếng ư hừ nho nhỏ, là thanh âm của Trần Tích.

Trương Gia Dương cúi đầu nhìn Trần Tích lóng nga lóng ngóng, cơm văng tung tóe dính lên áo lên giày Trương Gia Dương, rau xào đậu xào vẫn còn tỏa nhiệt nóng trên nền đất. Trương Gia Dương nở nụ cười, ánh mắt thâm độc như con mẫn xà phát hiện con mồi mà nhìn Trần Tích.

Trần Tích sợ tới mức không dám thở mạnh, trộm nhìn sơ qua đôi giày bị dơ của hắn, nghĩ muốn giúp hắn lau sạch sẽ nhưng lại không dám làm.

“Bây giờ đúng là tình mới người cũ tập trung đông đủ rồi, Nhiếp Phong Vũ, người thật tốt số á!” Trương Gia Dương cười, quay đầu liếc sang Nhiếp Phong Vũ, sau đó đưa tay nắm cầm Trần Tích.

“A~!” Trần Tích nhăn mặt vẻ chùng đau lắm, nhưng lại không dám khóc thành tiếng, nước mắt chực chờ tuôn trào.

“Nói coi chủ nhân mới của mày có quan tâm chăm sóc tận tình mày không hả?” Trương Gia Dương nắm cầm cậu vặn qua vặn lại, ra chiều đang đánh giá đồ vật gì đó. “Chắc chắc! Sắc mặt không tốt, chẳng lẽ gã ta không thương mày sao? A~ có người mới rồi thì không thèm quan tâm mày chứ gì, vậy mày cũng biết trở thành rác rưởi cảm giác ra sao hén? Khổ lắm không? Dù sao cũng coi như chỗ quen biết, thế nào? Có muốn tao giúp mày giải thoát không? Dễ dàng thôi, tao cũng chỉ tiện tay hà-” Nheo nheo mắt, Trương Gia Dương càng giữ chặt cầm cậu hơn, toàn bộ cơ thể cậu run lẩy bẩy, môi mấp máy nhưng chẳng phát ra nổi một câu.

Vì hắn là Trương Gia Dương, mấy cảnh ngục trong này cũng chẳng dám can thiệp.

Trương Gia Dương khoái chí mà nhìn bộ dạng cậu lúc này, đang tính ra tay nặng hơn bẻ gãy cầm cậu luôn thì đột nhiên tay bị nắm lấy, đoạn bị kéo đi với lực đạo không nhẹ.

“Người?”

Nguyên Chiến Dã chắn trước người Trần Tích.

Trương Gia Dương nhìn nhìn bọn họ, châm chọc nói: “Thật hiếm có nha, tình mới cứu giúp người cũ kia, chủ nhân bọn người này giờ có lên tiếng nào đâu!”

Chau mày, Chiến Dã nói câu: “Đừng giận chó đánh mèo liên lụy người vô tội.”

“Vô tội?” Trương Gia Dương cười cười, “Buồn cười éo chịu được! Đã vào đây rồi mà còn vô tội sao? Trời à! Cười chết mất thôi!”

Nhóc con- thật là lâu không bị oánh mà! Vẻ mặt anh vẫn âm trầm như thế, nhưng trong lòng lại hận không thể dùng “kỹ thuật giết người” mà áp dụng lên Trương Gia Dương một chút.

“Được rồi! Đang giờ ăn cơm, không ai muốn nhìn các người diễn trò đâu.” Nhiếp Phong Vũ đứng lên đi đến ôm lấy vai Nguyên Chiến Dã, nhìn Trương Gia Dương nói: “Nếu người muốn cùng ta chuyện trò vấn đề chủ nhân với sủng vật ta sẵn sàng tiếp đón, nhưng mà giờ ăn cơm thì đừng có quấy rầy. Người biết chẳng, trong lúc ta ăn cơm mà tâm trạng không tốt, tính tình cũng sẽ trở nên xấu hơn nha-” Nói câu cuối hắn từ tốn nhếch môi cười.

Trương Gia Dương ngậy ra nhìn Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã một lúc, cuối cùng lại lạnh mặt bỏ đi, vút lại cho người ta bao câu hỏi ngổn ngang không hiểu hắn muốn gì.

“Hừ!”

Nguyên Chiến Dã khẽ thở dài, quay đầu lại phát hiện Trần Tích đi đâu mất. Anh nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn dáo dác chung quanh.

“Cậu ta đi rồi.” Nhiếp Phong Vũ biết anh tìm gì, vỗ vỗ vai anh nói.

Ngẩng lên nhìn Nhiếp Phong Vũ, anh phát hiện hắn vẫn cứ ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến hắn. Vì sao, hắn vẫn trưng ra cái bộ mặt thế này?

Nhiếp Phong Vũ cười cười, kéo tay anh ngồi vào bàn lần nữa: “Ăn cơm đi! Đừng suy nghĩ nhiều, bằng không chừng sẽ phát hiện lắm thứ có suy nghĩ cả đời cũng chẳng xong.”

Anh chực mở miệng nói, tay đã bị nhét vào đôi đũa.

Nhiếp Phong Vũ cười gian nói: “Cưng không chịu ăn anh ăn cưng luôn và ngay đó!”

Bực bội quăng cho hắn cái liếc sắc lẹm, Nguyên Chiến Dã cầm đĩa chuẩn bị ăn cơm, cơ mà đĩa vừa giờ lên đã phải tần ngần giữa không trung chẳng biết đáp vào đâu, vì đã chẳng còn thứ gì ăn được nữa.

Gà... toàn xương, rau... còn cọng khô, cơm... cháy sượng. Mấy thứ này còn thừa lại tạm xem như ăn được.

Nguyên Chiến Dã giật giật khóe môi.

“Coi người ăn kia, y như con khỉ! Thằng Tây như người ấy, về với ông bà già mà ăn beefsteak dê!” Chu Chính cầm xương cá xĩa rằng, một chân gác lên ghế như phường cô hồn các đảng. Hai vệ sĩ bên cạnh Nhiếp Phong Vũ ngồi thừ ra nhai cơm trắng, giống như chuyện này mãi đã thành quen.

Saide tao nhả mà vung vẩy cái khăn to, lau lau miệng, mỉm cười nhìn Chu Chính: “Người biết không, trước khi hai người các người tới ấy, từng đĩa thức ăn này này ta đều phun vài giọt nước bọt vào rồi!”

“Ta thao!” Chu Chính mắng to.

Nguyên Chiến Dã ngược nhìn Nhiếp Phong Vũ, hắn cũng chỉ nhún nhún vai.

“Miệng thằng đó toàn dầu bôi trơn, phun câu nào không đáng tin câu đó.”

“9527!” Cảnh ngục hô to một tiếng. Chiến Dã quay đầu lại, nhìn thấy trưởng ngục đang đứng nơi cửa căn-tin, Tô Hòa.

“9527, trưởng ngục gọi chú mày. Mau ra đây.”

Đặt đĩa xuống, đứng lên, Nguyên Chiến Dã bị Nhiếp Phong Vũ nắm chặt tay. Hai gã này giờ đông tố mịt mù với nhau Saide và Chu Chính cũng quay sang nhìn anh.

“Có chuyện gì?” Nhiếp Phong Vũ hỏi.

Nguyên Chiến Dã bỗng cảm thấy thực thích biểu cảm của hắn lúc này, đơn giản cười cười, “Vậy nên hỏi trưởng ngục của chúng ta kìa.”

Đi được hai bước, anh đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ, rồi lại nhìn Chu Chính nói: “Tôi sẽ về nhanh thôi, chờ cho tôi hai cái bánh bao đó.”

Chu Chính gục gặc đầu, “Mau mau về hén, tôi chờ thêm chút rau cải ăn kèm luôn.”

Bước ra khỏi căn-tin, ánh chiều tà không ngờ lại chói chang đến thế. Nguyên Chiến Dã giơ tay lên che một chút, nheo nheo mắt nhìn người đứng cách đó không xa, vận bộ cảnh phục màu xanh thẫm. Đột nhiên nghĩ sau này mình cũng như thế chẳng, Chiến Dã lại cảm thấy có gì đó không chân thật-

“Nguyên Chiến Dã-” Anh nghe thấy Tô Hòa lên tiếng gọi. Là Nguyên Chiến Dã, không phải 9527.

“Đến bước cuối cùng rồi... phải không?”

“Phải.”

“Tốt lắm. Bước cuối cùng- rồi sẽ xong thôi...”

14. Chương 14

Không khí bốn bề dần ẩm ướt, vẻ chừng như đang kết tụ cho một trận mưa, hơi đất nóng xông lên hằm hập, mang theo mùi tanh nồng lan tỏa.

Tất cả đều đánh dấu cho một cơn mưa to sắp đổ ào.

Nguyên Chiến Dã quỳ trên đất, thẫn thờ nhìn người trong lòng mình, máu đỏ từng giọt từng giọt lan tràn tạo nên một bức tranh tiên diễm.

Chưa từng nhìn đến cảnh máu đổ như thế này, đổ thẫm khiến người ta tuyệt vọng. Ngay khi giọt máu cuối cùng nhiều xuống cũng là lúc hơi thở lui tàn. Nguyên Chiến Dã không ngờ mình lại là nhân chứng cho hơi thở cuối cùng của nạn nhân.

Cạnh bên hàng rào sắt của ngục giam, một phạm nhân bị rạch nát mặt lẳng lẳng trút những hơi thở cuối cùng trong lòng anh. Anh thật muốn hét to lên, muốn mau chóng đưa người đi cấp cứu, nhưng rốt cục anh chẳng làm được gì cả. Anh ngậy ngốc nhìn thi thể đầy máu, mùi tanh nồng xộc lên làm anh khó thở, mắt bỗng thấy hoen nhòa...Mặt trời dần ngả bóng về Tây, những hạt sương sớm bay bay trong không khí, rồi vô tình vướng vào tóc vào mi mắt, muốn thoát đi nhưng đã là vô vọng.

Kết thúc, là như thế sao—

.

.

.

Vào phòng trưởng ngục, Tô Hòa đang đứng nhìn ra cửa sổ, anh đứng sau lưng hắn nhìn một hồi, cho đến khi mất kiên nhẫn liền hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Hòa chậm rãi xoay người, biểu tình sâu thẳm khó lường của hắn lúc này lần đầu tiên anh mới nhìn thấy.

“Ngồi đi.” Hắn vươn tay ý mời anh ngồi xuống.

Nguyên Chiến Dã nhìn nhìn hắn, ngồi xuống.

“Uống trà hay cà phê?”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng đi. Gọi tôi đến chẳng phải chỉ mời tôi uống trà đâu nhỉ?” Chiến Dã ngăn lại Tô Hòa vừa định xoay người pha trà.

Tô Hòa nhún vai, quay về bàn ngồi xuống.

“Tôi cũng chỉ muốn cậu thả lỏng một chút thôi, dù sao cậu đã mãi căng thẳng lâu lắm rồi.”

Thả lỏng một chút? Anh chau hàng mày, “Ý cậu là sao?”

Cười khê một tiếng, Tô Hòa lắc đầu, “Thật là, cậu vẫn cứ sắc sảo như thế.”

“Cấp trên đang hỏi thúc sao?”

“Không-” Tô Hòa khê lắc đầu, “Là muốn chấm dứt.”

Anh thoáng sững sờ, cái gì? “Chấm dứt?”

“Phải, chấm dứt thôi.” Tô Hòa gật gật đầu.

Cảm giác sợ hãi từ đâu ùn đến, lan ra khắp toàn thân.

“Là ý gì?”

“Thì là chấm dứt hết vậy thôi. Nguyên Chiến Dã, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành. Cậu có thể rời đi không cần tiếp tục nằm vùng nữa.” Tô Hòa nói từ tốn, nhưng đối với Nguyên Chiến Dã thì cứ như quả bom quăng vào hồ nước.

Anh nhúu chặt đôi mày mắt mở trừng trừng nhìn người trước mắt, dường như gần từng tiếng nói: “Như vậy là sao?”

“Ý ngay trên mặt chữ! Tôi không biết cậu lại bị lằng tai ấy, tôi không ngại lặp lại lần nữa, nhiệm vụ chấm dứt-”

“Cái gì là chấm dứt? Tôi đã có thể rời đi là thế nào?” Nguyên Chiến Dã bật dậy khỏi ghế, hai tay nắm chặt thành nắm, “Vì sao chỉ mới đi được nửa chừng đã nói là xong? Cậu xem tôi như con khỉ mà đùa bỡn sao?”

Lửa giận phừng phừng không che dấu, nhưng sâu trong nội tâm còn có thứ đáng sợ hơn lửa giận, là tuyệt vọng, là thất vọng, là đánh mất-

“Cậu trước bình tĩnh cái đã.”

“Bốp” một tiếng, nắm tay nặng nề phang vào mặt bàn, Nguyên Chiến Dã nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi rất bình tĩnh!”

Phải, bình tĩnh lắm. Tô Hòa nhìn cái bàn, may sao không có cái ly nào trên bàn.

“Đây là quyết định của cấp trên, chúng ta chỉ chấp hành thôi. Làm vậy cũng vì có nguyên nhân cả thôi-”

“Tôi đang chờ nghe cái nguyên nhân đó đây!”

“Nhân chứng bị diệt khẩu!” Một câu của Tô Hòa làm Chiến Dã dần tĩnh lặng.

Bị diệt khẩu-

“Trên đường áp giải thì bị giết, hy sinh ba cảnh sát cũng không bảo toàn được mạng của hần.” Nói tới đây hần cắn chặt răng, tiếp tục nói: “Hần đã thỏa thuận với quan tòa rồi, mấy tên khác đã sớm bị xử bắn, nhưng vì chưa có chứng cứ xác thực định tội chết thẳng đầu lĩnh, cuối cùng chỉ có thể phán hần bốn mươi năm tù, ba ngày sau chung thẩm sẽ đưa ra quyết định.”

Nguyên Chiến Dã bất động đứng thờ người, nghe Tô Hòa chậm chậm nói xong, tim vốn đập loạn dần đều nhịp lại, “Chết tiệt!” Anh hùng hăng chữ thề một tiếng, rồi lại dùng sức đập lên bàn.

Nghĩ muốn nhờ cơ hội này mà làm lại từ đầu, ai dè kết quả lại thế này đây. Nguyên Chiến Dã, may thực con mẹ nó cút về hang đi! Anh tắm rửa mình trong lòng. Nhưng sao lại có cảm giác như sắp phải mất thứ gì đó...

“Nhân chứng đã chết mọi thứ đều là vô nghĩa. Cho nên hành động lần này kết thúc rồi.” Tô Hòa nhìn Nguyên Chiến Dã nhắm chặt hai mắt, hai tay chống trên bàn khom người về phía trước, môi run bần bật, bất giác muốn đi đến ôm lấy vai anh an ủi, nhưng tay vừa định đưa lên đã vội giật trở về, trong nháy mắt toàn thân cương cứng.

Khẽ thở dài, “Thầy có nhấn lại rằng, cậu vất vả rồi. Thầy sẽ nhanh chóng trình lên trên, nếu có thể sẽ chuyển cậu đi đâu đó nhậm chức cảnh sát.

Anh nhắm mắt, chậm rãi thẳng lưng lên.

“Biết rồi. Không còn gì nữa thì tôi đi trước.”

Tô Hòa thẳng ngắc nhiên nhìn anh, “Cậu không sao chứ?”

“Cậu hy vọng tôi có chuyện gì?” Nguyên Chiến Dã quay đầu nhìn hần.

Thở dài, Tô Hòa cũng đứng lên, “Tôi không muốn gây gổ với cậu, tôi biết lòng cậu lúc này rất khó chịu, nhưng mà-”

“Cậu không biết đâu.” Chiến Dã cắt lời hần, “Cậu chỉ biết tôi như thằng ngốc cầm cổ vì nhiệm vụ này để được giải thoát, cậu không biết được làm cảnh sát nó ý nghĩa thế nào đối với tôi đâu, tôi đúng là rất muốn ra đi, không hề muốn cả đời ở trường cảnh sát làm giáo viên, nhưng tôi cũng không hề khinh rẻ cái công việc này, mỗi học sinh tôi bồi dưỡng đều là tinh anh, chỉ cần tôi còn tại chức vị vẫn sẽ cố hết sức mà hoàn thành công tác! Nhưng cái tôi cần không chỉ như thế, nó còn sâu xa hơn nhiều lắm kìa! Mà cậu đó, Tô Hòa-cậu hoàn toàn chẳng giống tôi, cậu vĩnh viễn cũng không thể hiểu được tôi mãi chấp nhất cái quái gì đâu!”

Tô Hòa nhìn anh xoay người bước ra cửa, lòng bỗng trĩu nặng xúc động muốn giữ anh thật chặt. Hần vẫn mãi không quên Nguyên Chiến Dã, chính con người này đã làm hần khổ sở biết bao năm, hần thề sẽ có một ngày hần và anh “đồng quy vu tận”! Vì thế hần liều mạng học tập, liều mạng gồng mình để trở nên ưu tú nhất, nhưng đến khi hần lấy được quân hàm trưởng ngục, Nguyên Chiến Dã đã được giữ lại trường thành một giáo viên, hần mới vỡ lẽ ra, chính chàng trai này vẫn luôn là động lực của hần bấy lâu nay.

“Nguyên Chiến Dã-” Khi bừng tỉnh lại thì đã biết trong cơn mê bắt tri bắt giác gọi tên anh.

Chủ nhân cái tên dừng bước, dường như nghĩ ngợi gì đó, đứng chờ hần tiếp lời.

Tô Hòa mấp máy môi, “Có phải cậu... chán ghét tôi không?” Nhìn anh chậm chậm xoay người lại còn bồi thêm một câu: “Tôi vẫn cứ muốn cậu rời đi.”

Nguyên Chiến Dã nhìn hắn, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nếu như vậy bây giờ tôi rời đi hẳn cậu sẽ vui lắm nhỉ, cậu có biết ánh mắt cậu nhìn tôi chẳng có chút ý cười nào không. Tô Hòa, từ đầu đến giờ, chán ghét hay không phải là cậu đối với tôi mới đúng!”

Nhìn cánh cửa khép lại, ánh mắt Tô Hòa dần chuyển lạnh.

Nguyên Chiến Dã, xưa nay người đơn giản nhất vẫn luôn là cậu. An an phận phận làm thầy giáo có gì không tốt? Vì sao cứ muốn lao vào chốn hiểm nguy làm chi?

.
. .
.

Anh không biết đã bao lâu trôi qua. Anh chỉ vừa mới rời khỏi phòng Tô Hòa, muốn tìm nơi yên tĩnh ngồi nghỉ chốc lát, thế mà lại trông thấy thi thể. Chẳng lẽ anh là người mang điềm xấu sao? Lần thứ ba rồi, chỉ khác là hai người trước lúc anh nhìn thấy đã sớm là xác không hồn, nhưng lần này, anh tận mắt nhìn người đó trút từng hơi thở cuối cùng.

Hình ảnh cuối cùng lưu trong mắt người nọ cũng chỉ là máu nhoe cả mắt.

Có lẽ đã năm phút trôi qua, cũng có thể lâu hơn, thời gian một người trút hết hơi thở, rốt cục là bao lâu-

Còn chưa quá lâu để được người đời tưởng niệm.

Thật mơ hồ. Anh sờ lên cổ thi thể đã chuyển lạnh, mạch đã ngừng đập, chỉ còn cảm nhận được cái lạnh rừng mình. Giơ tay lên, lòng bàn tay đầy máu, mùi tanh nồng xộc lên mũi, như một giọt máu rơi xuống mảnh giấy trắng ngần, lan ra, lan ra, hoen ố-

Chiến Dã phát hiện lúc này mình quá đỗi bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không sao giải thích nổi. Nhìn thứ chất lỏng màu đỏ lăn lăn trên đầu ngón tay, anh có loại ảo giác đó là máu của chính bản thân mình.

Chấm dứt rồi, cứ như vậy mà kết thúc. Vậy cũng tốt, chẳng mất gì, cũng chẳng lưu lại gì-

“Đừng nhúc nhích! Ai đứng ở đó đừng nhúc nhích!”

Tiếng còi hú chói tai vang lên, từng hồi từng hồi. Tiếng người nhón nháo, bước chân dồn dập gần tiến lại, Nguyên Chiến Dã buông tay, còn chưa kịp ngăn đầu đã bị ấn dí lên mặt đất. Mặt đập xuống sàn truyền đến cảm giác đau nhói làm anh thanh tỉnh không ít.

Ồn ào quá, có mấy kẻ đang la hét, có người thì đồng loạt hỏi Nguyên Chiến Dã, nhưng anh không nghe được, chẳng nghe được gì hết. Thanh âm bên tai dần vang xa, vang xa, lặng yên.

Lần này chỉ có mình anh.

Trời, cuối cùng cũng đổ mưa.

.
. .
.

Phòng 419, Nguyên Chiến Dã ngồi trên giường quần chăn, tóc mái ướt ướt dính bết trên trán, bất động mà nghiên cứu sàn nhà.

Chu Chính cầm túi chườm nóng đến bên giường, bỏ vào chăn anh. Chiến Dã nâng đầu nhìn hắn.

“Thiệt là tình cậu đó, xui xẻo gì đâu không, lần nào cũng gặp phải mấy chuyện này, riết rồi còn siêu hơn cả thám tử Conan.”

Nguyên Chiến Dã dời mắt tiếp tục ngắm nghía sàn nhà.

“Aizzz~ nếu không phải bạn bè tôi quan tâm cậu hẳn chi, lần này một mình cậu tại hiện trường, mũi dùi nào cũng chĩa hết vào cậu. Cậu nên cẩn thận chút đi, coi chừng có ngày bọn họ lấy cậu làm hung thủ cho mấy vụ bữa giờ luôn đó.”

“Không sao.” Nguyên Chiến Dã nói khẽ, “Sẽ không thế đâu.” Điều này anh chắc chắn.

“Nhóc con, nhìn đời đừng quá lạc quan, ở nơi này chân lý gì suy cho cùng cũng rất toàn nguy biến thôi!” Sẹo đột nhiên lên tiếng, làm tầm mắt Chu Chính và Chiến Dã đều hướng về mình.

Trọc và Hầu Tử cạnh bên chỉ cười cười.

“Có nhiều lúc rõ ràng chẳng phải là mày làm, nhưng mày sẽ chịu tội thay cho kẻ khác có giá trị hơn, ai bảo chúng ta không quyền không thể chứ!” Sẹo nói xong hừ mũi một cái, xem như biểu đạt bất mãn trong lòng.

“Đệt mợ nó chứ! Không quyền không thể là éo được làm người, xã hội quá quỷ!” Trọc liền mắng to.

“Sự thật thôi mà-” Giọng nói bén nhọn của Hầu Tử vang lên, còn mang theo ý vị châm chọc.

Phải! Đây là sự thật, ai cũng biết thế nhưng chẳng thể nào hiểu được.

“Đại ca, không lẽ anh biết chuyện gì à?” Chu Chính ngồi tựa thành giường nửa đùa nửa thật nói.

Sẹo cười cười, vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn.

“Có một số việc, không thể nói được.”

Chiến Dã rút tay chân vào sâu trong chăn, từ nãy đến giờ mà chẳng ấm lên được là bao, chân còn phải nhờ túi chườm nóng của Chu Chính nữa, dù ban đầu hơi nhói nhói chút, nhưng quen dần thì ấm áp. Không tệ, anh so so hai chân trên túi chườm nóng, cảm giác tuyệt vời.

“Chu Chính-” Anh gọi một tiếng, thanh âm thô thể làm Chu Chính thoáng rùng mình.

“Gì vậy?” Chu Chính xoay sang nhìn anh, vẻ chừng không hiểu.

“Cảm ơn anh.” Chiến Dã thấp giọng nói, khước miệng chéch lên một đường cung mong manh, cảm ơn anh vẫn luôn giúp đỡ tôi, mặc dù tôi đang lừa dối đó, nhưng lòng biết ơn này thì chẳng phải là giả tạo.

“Cậu-” Chu Chính mở to mắt nhìn anh, dùng ánh mắt không thể hiểu nổi mà hỏi: “Cậu sốt nặng rồi hả?” Nói xong vươn tay ra sờ lên trán anh, “Bình thường mà! Vậy mắc giống gì dùng cái giọng ngọt ngào kèm ánh mắt long lanh to tròn như manga Nhật mà nhìn tôi? Mắc dịch mắc toi gì không! Bộ bị hù dọa đến nỗi bệnh nặng luôn rồi?”

Anh nheo nheo mắt nhìn hắn, đưa ra kết luận, “Chu Chính-”

“Ờ?”

“Anh đúng là !”

(*) : Lạn nên phù bất thượng tường. bạn nào có câu tiếng Việt tốt hơn không?

“Hả? Là ý gì? Tôi bị làm sao?”

“Hahaha! Ngay cả A Chiến cũng nhìn ra, Chu Chính mày còn diễn cái gì nữa!” Sẹo ngồi gần đó bật cười.

Bầu không khí bắt đầu dễ thở hơn, Nguyên Chiến Dã tạm thời quên đi hình ảnh máu me cùng sự khó chịu trong lòng. Chuyện trò vui vẻ, mọi người dường như quên mất chiếc giường bên dưới Chiến Dã, trên giường cậu nép mình trong chăn muốn ho cũng không dám ho thành tiếng. Thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, như lá cây đung đưa theo gió thu, có thể rời cành bất cứ khi nào.

Nước mắt từng dòng tuôn rơi, dù rằng khó thở cũng không dám vươn đầu ra khỏi chăn, cảm giác sợ hãi bóng tối ngọt ngào dần ập tới...

.
. .
.

Sau cơn mưa trời lại sáng. Bầu trời mang một sắc xanh man mát. Giữa trưa nắng chói gắt, cũng không ảnh hưởng tâm tình phơi nắng của Chiến Dã.

Lười biếng xoay người trên cỏ, đột nhiên cảm thấy an nhàn vô cùng. Trọng trách đã xong, anh cảm thấy mình như được giải phóng. Anh biết mình đã đánh mất một cơ hội, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì, anh lại thấy có lẽ đây là kết quả tốt nhất. Ngày ngày cứ phải nghĩ cách mà đi lừa người này người nọ, ngủ cũng chẳng được ngon, thật mệt muốn chết!

Mệt mỗi lắm, nhưng cũng sợ lắm.

Kỳ thực, anh cảm thấy thực oan uổng, anh chỉ mới “hy sinh”-tóm gọn là: anh cho Nhiếp Phong Vũ làm miễn phí! Phát huy tinh thần trách nhiệm nằm vùng cao nhất từ xưa đến nay, vậy mà không được “hồi đáp”, cứ thế mà xong. Y như biết rõ phía trước súng bắn pằng pằng mà còn muốn tiến lên ăn đạn, hy sinh vô ích!

Nhiếp Phong Vũ, Nhiếp Phong Vũ à Nhiếp Phong Vũ- thật muốn đập chết người! Nhưng lại tìm không ra lý do, người ta lại chẳng cưỡng dâm lại chẳng bỏ thuốc, từ đầu tới cuối ai mượn mình “tự nguyện” chi!

Dụng tâm bất lương, kết cục là thế này sao?

Nghĩ đến đây anh bật cười ra, đã ăn trộm gà còn mất luôn nắm gạo, nói tóm lại là đánh mất chính mình nhỉ?

“Nghĩ gì mà cười dữ vậy nha?” Ánh mặt trời bị bóng tối bao phủ.

Nguyên Chiến Dã mở mắt ra, nhìn bóng người ngồi xuống cỏ, nhếch môi cười cười.

“Anh đúng là thần thông, đi đâu cũng bị tìm ra.”

Nhiếp Phong Vũ cười rộ, “Chẳng lẽ cậu không hy vọng tôi tìm được sao?”

Không phủ nhận, anh lựa chọn trầm mặc. Xoay người sang hướng nắng nhắm mắt lại, trước mắt một mảnh hồng cam.

“Tâm tình không tốt? Vì chuyện hôm qua sao?”

Đúng là “chuyện tốt không đi chuyện xấu ngàn dặm truyền”. Hoặc là nói nơi này căn bản chả có bí mật gì.

“Là ai thì cũng chẳng thể vui được nếu trước mắt mình là thi thể máu me nhỉ?” Chiến Dã thì thào: “Mùi máu tanh nồng kia đến giờ tôi vẫn còn ngửi thấy-”

Nhiếp Phong Vũ hơi chau mày, vươn tay xoa xoa lên trán anh, đối phương thoáng ngẩn ra nhưng cũng không động, tùy hấn vuốt ve, cuối cùng Nhiếp Phong Vũ che lấy hai mắt anh.

“Cẩn thận chói mắt. Ánh mặt trời- độc lắm.” Giọng nói dịu dàng như cặp đôi tình tứ trò chuyện với nhau, lại mang theo ý vị quan tâm đã lâu rồi anh chưa được nghe đến.

Giây phút này, cảm giác thật lạ kỳ. Chiến Dã vẫn bình thần nhắm mắt lại, như thế anh sẽ cảm nhận rõ ràng hơn chung quanh, không cần nhìn, dùng tâm cảm nhận thôi.

“Nhiếp Phong Vũ-”

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ hơi nhíu mày, “Đây là lần đầu tiên cậu gọi tên tôi với giọng bình tĩnh thế đó, sao vậy?”

Lần đầu tiên sao? Anh cũng hiểu được, trước kia tiếp cận Nhiếp Phong Vũ vì có mục đích, nhưng hiện tại anh còn cần gì ở Nhiếp Phong Vũ nữa đâu. Anh hoài nghi phái người diệt khẩu là Nhiếp Phong Vũ, nhưng cũng chỉ hoài nghi, đúng sai đối với anh chẳng còn quan trọng.

“Tôi đối với anh mà nói tốt cùng là gì?” Ngay khi hỏi xong anh liền hối hận. Anh vừa hỏi cái vấn đề cực kỳ chết tiệt, đã biết luôn đáp án rồi mà! Bọn họ căn bản thuộc về hai thế giới khác nhau, nói cho dễ hiểu là “Bình” và “Phỉ”

(*) Bình: quân đội, vũ khí, binh khí. Phỉ: cướp, đạo tặc.

Câu hỏi ngu muốn chết! Nguyên Chiến Dã, mày muốn bị ăn đập nà!

Bàn tay trên mắt dời đi, anh vô thức mở mắt ra nhưng lại bị nắng gắt chói lóa thiếu chút nữa chảy nước mắt, bây giờ không có Nhiếp Phong Vũ chở che. Quay đầu sang, anh thấy khuôn mặt cười tỉnh tỉnh của hắn, cái cười quen thuộc như ngày đầu gặp gỡ.

“Cậu rất quan tâm vấn đề này sao?” Nhiếp Phong Vũ hỏi.

“Không phải-” Anh không biết trả lời sao mới tốt. Anh ngồi dậy, khuôn mặt vốn đã bị nắng đốt đỏ ửng nay càng đỏ hơn.

Nhiếp Phong Vũ cười cười, vươn tay nâng cằm anh lên để hai ánh mắt tương giao.

“Cậu thực đáng yêu, không giống bọn khác. Tôi sẽ toàn tâm chiếu cố cậu, ở trong này.”

Nguyên Chiến Dã nhìn hắn, anh biết hắn có ý gì, nhưng rồi lại cứ thấy mù mờ. Trước kia giờ giờ khắc khắc đều mong hiểu được gã đàn ông trước mắt này, nhưng hiện tại chỉ muốn đơn thuần cùng hắn ta trò chuyện, nhưng lại phát hiện không có khả năng.

“Làm sao vậy? Cái bản mặt thế kia?” Nhiếp Phong Vũ nhìn thấy anh nhú mày, quan tâm hỏi.

“Phơi nắng hơi lâu, vầng đầu chút thôi.”

“Vay về thôi!” Nghĩ muốn đứng lên lại bị giữ chặt, Nhiếp Phong Vũ mang theo nghi hoặc mà nhìn anh.

“Nhiếp Phong Vũ, vì sao anh lại ngồi tù?” Nguyên Chiến Dã cuối cùng cũng hỏi rồi, trước khi rời đi anh muốn được đáp án mình quan tâm nhất.

Dường như không nghĩ tới anh sẽ hỏi vấn đề này, Nhiếp Phong Vũ lẳng lặng nhìn anh một lúc, rồi cười nói: “Ngồi tù thì có nguyên nhân gì nữa, vì tôi làm chuyện xấu đó!”

“Giết người, buôn lậu thuốc phiện, cướp bóc, cường gian?”

“Ha-” Nhiếp Phong Vũ ngồi lại trên cỏ ra chiều nghiêm túc mà hỏi, “Ba cái đầu thì không biết, cái cuối cùng, hỏi cậu xem.” Nói xong ái muội nhìn anh, “Cậu cảm thấy chúng ta là cường gian hay hợp gian?”

Đệt! Nguyên Chiến Dã đưa chân đá qua lại bị nắm lấy giữa không trung.

“Chắc chắc!” Nhiếp Phong Vũ lia mắt qua lại giữa hai chân anh mà đánh giá, “Tư thế này của em yêu thật quá táo bạo!”

Nguyên Chiến Dã trợn trắng, “Nhiếp Phong Vũ, chúng ta có thể đàng hoàng mà nói chuyện như hai thằng đàn ông với nhau không?” Hả? Coi như câu anh đó? Tôi sắp được “hình mãn phóng thích” rồi.

(*) mãn hạn tù được thả ra.

“Chúng ta vẫn luôn nói chuyện với nhau như hai thằng đàn ông cơ mà!” Nhiếp Phong Vũ vẻ mặt dĩ nhiên là thế làm cho anh muốn trào máu họng.

Cúi đầu, anh ử rử nhìn mặt đất. Nhiếp Phong Vũ choàng vai anh,

“Giận rồi?”

Thằng điên! Làm như tình nhân gây gổ ấy, cần gì mà dễ dàng như thế?

“Xin lỗi mà! Cậu là người đầu tiên hỏi tôi chuyện này đó.” Nhiếp Phong Vũ cười vang bên tai, “Vì đã vào đây rồi, những chuyện lúc trước chẳng còn quan trọng, nên chẳng ai quan tâm chuyện này cả.”

Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu, “Không phải anh sắp được ra rồi à?”

“Sao cậu biết?”

À thì- “Anh nổi tiếng thế kia, có chuyện gì ai ai cũng biết.” Thật bội phục mình! Mặt không đổi sắc tim không đập mạnh mà nói như đúng rồi.

“Phải không?” Nhiếp Phong Vũ sờ sờ mặt mình, “Tôi nổi tiếng dữ vậy sao?”

Mẹ bà nó! Bầy đặt làm bộ nữa hả? Chiến Dã thâm căn rễ, sao lại không nổi tiếng cho được? Ngay cả anh còn được “thơm lây” cơ mà, Tứ Đại Thiên Vương đó nha, thiệt là sáng chói!

“Cậu có muốn ra ngoài không?” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên hỏi một câu lấp lửng.

Chiến Dã thẳng nghi ngờ nhưng vẫn nói: “Hỏi thừa! Ai lại không muốn ra, chẳng lẽ muốn trong này cả đời?”

Nhiếp Phong Vũ cười một tiếng, “Tôi giúp cậu ra nha!”

Anh muốn hỏi “anh có tư cách gì mà nói mấy lời này?” nhưng suy nghĩ lại sao đó mà rằng,

“Cái gì gọi là giúp tôi?”

“Thì ý ngay mặt chữ thôi!”

Anh thật không rõ dạo gần đây sao ai cũng khoái nói câu này nhỉ.

“Ánh mắt cậu đẹp lắm!” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên nói: “Có lẽ trước kia tôi bị ánh mắt này hấp dẫn đó.”

Khó hiểu quá. Đang nói vụ hồi trong phòng tắm hả?

“Vậy vì sao anh còn bỏ mặc tôi ở đó?” Lần đó Nguyên Chiến Dã đã xem Nhiếp Phong Vũ cùng cái đám ô hợp muốn cưỡng gian anh là “cá mè một lứa”.

“Ha ha! Tôi nghĩ người có ánh mắt như thế chắc là không dễ dàng khuất phục đâu ha? Huống chi lúc đó toàn thân cậu ngập trong sát khí—”

“Vậy nếu ngộ nhờ tôi không chống lại được bọn chúng thì sao?”

“Mà cậu có thể đâu!”

“Tôi là đang nói nhờ như vậy!”

“Trên đời này sao mà lắm ngộ nhờ thế?” Nhiếp Phong Vũ xoa dịu cơn kích động sắp sửa bùng nổ của anh, “Quan trọng là... kết quả hiện tại ra sao thôi.”

Anh nhìn cái bản mặt cười cười của Nhiếp Phong Vũ, cái cười sao mà dịu dàng. Nhưng anh lại nhận thấy Nhiếp Phong Vũ kỳ thực lại là con người lạnh lùng. Một người thường xuyên điểm nụ cười dịu dàng trên môi, kỳ thật đã che giấu vô vàn đắng sau nụ cười đó. Anh cảm thấy mình vẫn chưa hiểu ra—

“Hôm nay cậu cứ thần thờ.” Nhiếp Phong Vũ chau mày, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve đôi mắt anh, “Hàng mày nhăn nhúm thế này này, có chuyện gì à?”

“Không có.” Hạ tầm mắt, anh nhẹ giọng nói. “Chỉ là đang nghĩ khi nào mình được đi ra thôi—”

“Vậy sao? Nhanh thôi, tin tôi đi!” Nhiếp Phong Vũ nghiêng đầu anh tựa lên vai mình, “Ra ngoài rồi thì ráng làm người tốt nha.”

Đột nhiên chẳng muốn nói dối, anh bất giác muốn nói gì đó với Nhiếp Phong Vũ, nhưng lại chẳng thể nói ra thân phận của mình được, đây là điều tuyệt đối không được phép, chẳng qua anh muốn nói câu gì đó thật lòng không mang toan tính.

“Tôi—”

“Hôn được không?” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên chặn lời anh.

Anh ngây ngẩn cả người, không biết trả lời làm sao. Nhiệm vụ đã xong, anh còn lý do gì phải làm thế sao? Nói cách khác những gì anh làm trước kia, thật sự hoàn toàn vì nhiệm vụ sao? Đủ loại vấn đề đều hiện trong đầu, mỗi một đáp án đều tưởng như hoàn mỹ nhưng thật ra lại thiếu gì đó.

Yên lặng đồng nghĩa với chấp nhận. Nhiếp Phong Vũ từ từ hạ thấp đầu. Nhìn khuôn mặt hần ngày càng trở đến, anh không biết Nhiếp Phong Vũ vì sao đột nhiên lại đòi hỏi mình như vậy, mà thậm chí—mình dường như không muốn cự tuyệt.

Dù sao cũng là lần cuối, rất nhanh sẽ kết thúc thôi—đây là lý do chẳng?

Chiến Dã biết, anh chẳng yêu đương gì cái tên Nhiếp Phong Vũ này cả. Hắn ta cũng không yêu đương gì anh. Chẳng qua chỉ là hai con người xa lạ cùng tìm nơi sưởi ấm, anh cần vì nhiệm vụ, Nhiếp Phong Vũ cần anh, chỉ thế mà thôi. Nếu bọn họ không phải trong tù, mà là ở nơi rừng rậm hoang vu, chuyện này cũng sẽ phát sinh. Ngược lại nếu họ đều ở thế giới bình thường ngoài kia, cả hai vĩnh viễn sẽ không giống như hiện tại, hôn môi, âu yếm, thậm chí là trước đó không lâu còn làm tình kịch liệt.

Khoảnh khắc môi chạm môi, chợt nhận ra môi đối phương sao lạnh quá.

Chiến Dã đột nhiên tự hỏi, nếu ở bên ngoài, anh và hắn có thể gặp nhau không? Có thể...

“Không tập trung!” Phát hiện anh lại thả hồn phượng xa, Nhiếp Phong Vũ như trừng phạt mà cắn môi anh một cái.

“Ừm!” Nguyên Chiến Dã nhú mày, vô thức đưa lưỡi ra định bụng liếm lên chỗ bị cắn, nào dè Nhiếp Phong Vũ chớp lấy thời cơ, đầu lưỡi cũng bị khê khằng cắn. BẠN ĐANG ?

Phương pháp hôn môi cực kích thích!

Nhiếp Phong Vũ có loại tiềm chất dễ làm người ta sa đọa. Chỉ như vô ý vô tình, mà lại làm người ta cảm nhận sâu thâm.

Chắc là vì mình cũng quá cô đơn thôi. Anh tự nói với bản thân thôi vậy đi, tạm thời cứ như thế. Nhắm mắt lại, đợi chờ một nụ hôn sâu—

“Oaaaaa~ A Chiến ơi! Thằng tóc vàng đánh tui! Mau thay tui báo thù ihhhhhhh

~!”

Cái giọng oang oang của Chu Chính đột nhiên chen giữa hai người họ, không khí vốn dĩ đang ái muội giờ có thêm cái bóng đèn sáng trưng, thật làm người ta phải giật giật giật khóe môi liên hồi.

Thiếu chút nữa là đập đầu vào ngực Nhiếp Phong Vũ rồi, Chiến Dã nghiêng răng quay đầu nhìn Chu Chính khóc sụt sùi như nhóc tí năm tuổi bị giật kẹo đang chạy vội đến chỗ bọn họ mà mách lẻo, còn cả một quãng khá xa, người chưa tới mà tiếng đã tới trước rồi!

“Thảo nào cứ thấy hôm nay thiếu thiếu gì đó—” Nhiếp Phong Vũ lẩm bẩm một mình.

Chiến Dã muốn rơi nước mắt. Làm ơn đi! Ba ngày cuối cùng, cho tôi yên tĩnh chút được không!!!

Phòng 419, người đứng bên giường hai vai run run, đưa tay thò xuống gối...

Sợi dây bạc với mặt dây hoa bách hợp tinh xảo, nắm trong tay mà cái lạnh lan khắp toàn thân...

15. Chương 15

Bầu trời đêm u tối không một bóng người, mây đen cao cao tản mát ra hơi thở âm u, ngày càng dày đặc. Đàn quạ đen xếp lớp bay vút qua, trong không trung vang lên tiếng kêu the thé chói tai, có thể nói cảnh này rất khó được nhìn thấy trong chốn thành thị.

Đặc sắc.

Người đàn ông ngẩng nhìn phong cảnh mà nở nụ cười, ở trong này lâu vậy rồi đây là lần đầu tiên được nhìn cảnh sắc thế này, sắp phải đi lại có chút luyến tiếc. Miệng lại khê gương lên, luyến tiếc- gì đây nhỉ? Chợt nghĩ đến ánh mắt như dã thú, hắn dù vẫn chưa ra đi nhưng đã bắt đầu thấy nhớ nhung rồi.

Thực tế thì, muốn mang người đó ra theo cũng không phải khó, khó là khiến hắn ta phải khuất phục. Chính phục là cả một quá trình tuyệt vời, và kết quả cũng rất đáng chờ mong, không phải sao?

“Ông chủ.”

Quay đầu, Lôi Hải đã đứng sau lưng.

“Xong chưa?”

“Rồi ạ, tất cả đều thuận lợi.”

“Ừm! Tốt lắm.” Lại lần nữa nhìn khung cảnh chung quanh, Nhiếp Phong Vũ nhìn những đốm đèn lượn lờ trên không trung mà nở nụ cười, “Trước khi đi cũng nên để lại chút quà chia tay nhỉ! Kết thúc náo nhiệt, thật thích hợp-”

“Quát~ quát~!” Quạ kêu ầm ĩ trên đỉnh đầu, như chuẩn bị đáp xuống sân môi.

“Ha ha!” Cười khê hai tiếng, Nhiếp Phong Vũ nhắm mắt lại, “Thật là con thú nhỏ đáng yêu~”

.
. .

“Ắt xì!”

“Oa!” Chu Chính nhanh tay cầm bát cơm giờ lên cao, tránh một hồi “tai kiếp”

“Cậu không sao chứ? Từ sáng đến giờ hắt hơi mãi, có phải cảm rồi không?”

Nguyên Chiến Dã khịt khịt mũi, dùng ngón trỏ day day, đúng là hắt hơi nhiều thật, nhưng mà-

“Không sao đâu! Tôi chẳng cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe, không phải cảm mạo, chắc là cái mũi bất thành linh có vấn đề thôi!”

“Nhóc con, vào đây rồi mà còn cảm mạo chứng tỏ thân thể mày còn chưa hóa đá đâu!” Sẹo ngồi gần đó vừa húp cháo vừa nói.

Cười cười tỏ ý chẳng sao cả, anh cúi xuống bắt đầu ăn, mấy người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, anh cũng không chú ý nghe. Từ đêm qua anh cứ thấy bồn chồn sao đó, tất cả kết thúc quá đơn giản làm anh thấy kì lạ. Anh sắp sửa được ra ngoài rồi, nghĩ đến đây lương tâm anh như bị ngắt nhéo một chút.

Đến cuối cùng, đâu lại hoàn đó, không có gì thay đổi sao? Ngẩng đầu, anh vô thức nhìn dáo dạt chung quanh, lại không trông thấy bóng hình quen thuộc, rồi khi anh ý thức được mình đang làm gì mặt lập tức đỏ lên, như một nhóc tí bị phát hiện làm bậy mà bẽn lẽn cúi đầu.

Trong lòng liền gọi lên nghi vấn, sao hôm nay không thấy Nhiếp Phong Vũ.

“Nè! Tôi thấy cậu bị cảm thật rồi đó, mặt đỏ ửng lên thế này! Đi bác sĩ đi!” Chu Chính đột nhiên lại gần nói.

Anh thở dài, gật gật đầu, “Ừm!” Đúng là anh rất cần đi gặp bác sĩ, bác sĩ tâm lý.

Chu Chính vỗ vỗ vai anh, “Vây ăn nhiều một chút! Nhìn coi cậu ngay cả sáu múi mà cũng không có!”

“Sao anh biết bụng tôi không được sáu múi?”

“haha! Tối nào tôi cũng nhìn cậu mà!”

Đột! Nguyên Chiến Dã cười mắng hấn: “Anh nghĩ ánh mắt mình là tia X quang sao?”

Hai người ồn ào, Trọc ngồi cạnh bên đột nhiên dừng đũa, mắt nhìn chằm chằm gì đó, không nhúc nhích. Chiến Dã quay đầu nhìn theo hướng tầm mắt của gã- quả nhiên là Trần Tích.

Không biết vì sao cậu nhỏ lại bị cảnh ngục giáo huấn, hấn hung ác nhìn cậu như nhìn phải thứ dơ bẩn gì đó, vừa mắng vừa không ngừng dùng côn đánh cậu mấy cái. Thân thể nhỏ gầy Trần Tích vẫn cúi đầu, bị đánh một cái thân thể lại thụt lùi ra sau một chút, cậu cố gắng giữ thăng bằng, mắt vô hồn không một tia phần nộ. Phần nộ, sớm đã bị thời gian bào mòn.

Chiến Dã nhúm mày, nhìn đến lúc cảnh ngục vắng đủ rồi rời đi, Trần Tích cầm bát đi đến buồng thức ăn lấy cơm, nhưng đã khá trễ, điểm tâm cũng chẳng còn nhiều, cậu cầm bát không đứng chôn chân tại chỗ, mặt lộ vẻ buồn khôn xiết.

Trọc chậm rãi nắm đũa chặt trong tay, đến mức thấy được vết nứt trên đũa. Chiến Dã nhìn nhìn gã, đứng dậy cầm cái bát trước mặt, bên trong là hai cái bánh bột cuộn.

“Không ăn hả? Vậy tôi lấy đi nha.” Trước khi mọi người kịp phản ứng anh đã cầm bát hướng đến Trần Tích.

Trần Tích vừa dợm bước trông thấy anh đến liền nhanh chân bỏ đi. Nhưng mới đi được nửa bước đã bị anh nắm cổ áo kéo lại.

“Làm gì mà chạy nhanh thế? Bộ tôi đáng sợ lắm sao?” Chiến Dã giương khóe miệng cười hỏi.

Trần Tích không nói gì, thấp đầu tránh nhìn anh.

“Chắc!” Chiến Dã cũng lặng thinh, cầm bát nhét vào tay cậu, “Bữa sáng không thể không ăn.”

Bánh bột cuộn tản ra hương khói mờ mờ vô cùng hấp dẫn, đặc biệt là đối với người từ sáng đến giờ chưa có gì vào bụng lại càng hấp dẫn hơn. Trần Tích mặt lạnh nhìn bát trong tay mình, ngay khi anh vừa định xoay người rời đi liền nói: “Anh làm vậy cũng chỉ khiến tôi thêm chán ghét anh.”

Anh dừng lại quay đầu, cười nói: “Cũng tốt mà! Cho cậu chán ghét đó, đỡ hơn là bị hận nhỉ.”

Trần Tích nhún mày.

Anh bật cười, hai ngày nữa sẽ rời khỏi đây, có một số chuyện không cần lưu giữ. Anh có thể ra đi, nhưng còn cậu nhỏ này thì sao? Anh thừa nhận, anh đang đồng cảm với Trần Tích, vì họ không giống nhau, thậm chí anh còn có chút may mắn hơn.

“Đừng nhìn tôi như thế, không phải tôi cho cậu đâu.” Nguyên Chiến Dã hếch cằm về hướng phòng 419 đang ngồi, Trần Tích nhìn Trọc, đối phương có chút ngạc nhiên, sau đó hung hăng liếc cậu ra về khinh thường, rồi cúi đầu.

“Ăn đi.” Anh gạt đầu một cái, nói: “Không có gì khó chịu bằng bụng đói.” Nói xong xoay người rời đi.

“Nguyên Chiến Dã-” Lời nói thốt lên trong vô thức. Anh quay đầu nhìn cậu, cậu cắn cắn môi, “Tôi sẽ không biết ơn anh đâu!”

Chiến Dã nhún vai, không nói gì. Biết ơn sao? Anh cần gì thứ đó?

“Cậu thật là người giàu lòng nhân ái đó mà.”

Trở về chỗ ngồi, Chu Chính cười tủm tỉm nhìn anh. Bọn Sẹo đã sớm rời đi. Anh chậm rãi cầm lên bánh bao trên bàn cắn một cái, từ tốn nhai nuốt động tác tao nhã.

Cười cười, “Cứ coi như là vì đồng cảm đi.” Có trời biết, Trần Tích đối với anh chính là vật hi sinh. Mọi sự đã xong anh chỉ việc phủi mũng bỏ đi, còn cậu thì sao? Anh phát hiện mình thật yếu đuối, không dám nghĩ đến tình cảnh nếu anh và cậu đổi chỗ cho nhau thì sẽ ra sao.

Không tự mình trải qua, làm sao hiểu được cảm giác sợ hãi là thế nào!

“A! Cũng phải-” Chu Chính đột nhiên cười lên, “Trong này muốn mốc meo luôn rồi, nhiều thứ cũng dần bị lãng quên-” Cậu nói lấp lửng mập mờ, anh nhìn người đàn ông này luôn cảm thấy có gì đó khác thường, nhưng đến khi chú tâm tìm hiểu thì dấu vết đó đã sớm mất tung mất tích.

“Mẹ nó! Ở thêm vài năm nữa ngay cả làm tình với đàn bà ra sao cũng quên mất thôi!” Chu Chính mắng một câu, tức giận nghiêng răng.

Đó- quả nhiên lại mất tung. Anh kêu gào trong lòng.

.
. .
.

Nằm trên cỏ, Chiến Dã cảm thấy thực thư thái. Thực tế mà nói đã lâu rồi chưa được thoải mái như vậy. Buồn cười thật, vốn là ngồi tù, nhưng đến khi mọi thứ kết thúc anh chỉ cảm thấy như đang nghỉ phép dài hạn. Mặt trời không quá gắt nắng, nhưng cũng không thể mắt trần mà nhìn được, khẽ khép mắt lại, anh nghĩ phải chi bây giờ có cái kính mát mà đeo nhỉ, cùng là phơi nắng, nhắm mắt lại rồi thì biển hay nhà tù cũng có khác gì đâu.

Nhưng mà, hình như thiếu thiếu gì đó- nghĩ đến đây, anh nhú mày, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái bóng chắn ánh sáng. Anh bất giác nghĩ đến người kia, nhưng khi mở mắt ra lại ngậy ngẩn một giây đồng hồ.

“Cậu-”

Trần Tích đứng trên cao nhìn xuống, vì ngược sáng mà không thấy rõ vẻ mặt cậu lúc này, vả lại mắt hơi khó chịu. Anh ngồi thẳng dậy quay đầu nhìn cậu.

Không ai muốn mở lời trước, cứ lặng yên nhìn nhau. Chiến Dã có chút kinh ngạc nhưng không tò mò, Trần Tích lẳng lẳng đứng đó nhìn anh, thật lâu sau, rốt cục cũng nói: “Nguyên Chiến Dã, anh và tôi đều đáng thương như nhau.”

Hả? Sững sờ một chút, anh cảm thấy hình như mình nghe nhầm.

“Cậu nói gì cơ?”

“Anh và tôi đều đáng thương như nhau.” Trần Tích lặp lại một lần nữa. “Điểm duy nhất anh tốt hơn tôi là anh có thể bàng quan nhìn nhận mọi thứ, Nguyên Chiến Dã, đến khi nào anh mới có thể bộc lộ biểu tình như tôi đây?”

Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu nở nụ cười, “Có lẽ cậu cả đời này cũng không nhìn thấy đâu.”

Đúng vậy, anh có thể thản nhiên mà đối diện mọi thứ, bởi vì hiện tại đối với anh mà nói chẳng sao cả. Trần Tích nói sai rồi, điều duy nhất anh tốt hơn cậu là anh không phải tù nhân, chỉ là nằm vùng thôi. Mặc dù là một kẻ nằm vùng đã mất đi giá trị sử dụng vì nhiệm vụ hoàn thành, nhưng anh vẫn có thể quay về cuộc sống thường ngày, trở về như xưa, chắc chắn-

Trần Tích chăm chú nhìn anh, như muốn tìm ra sự thay đổi nhỏ nhoi nào đó, anh cũng chẳng động đậy tùy cậu dòm ngó. Chẳng biết qua bao lâu, rốt cục cũng thôi nhìn, Trần Tích khẽ thở dài một hơi.

“Tôi rất muốn đánh anh, nhưng tôi biết tôi đánh không lại anh- hơn nữa-”

Nguyên Chiến Dã nhướn mày, chờ cậu nói tiếp.

“Nhìn thấy bản mặt anh như này, không làm sao xuống tay được.” Trần Tích dường như tức giận mình yếu đuối, “Vì sao chứ? Vì sao tôi lại không được như thế- như anh thế này...” Tìm không được từ ngữ thích hợp, cậu không ngừng lặp lại mà chỉ có cậu mới hiểu ý nghĩa.

Nhưng anh nghe qua cũng đã hiểu, đứng lên khỏi mặt cỏ.

“Cậu không được, vì cậu là Trần Tích chứ không phải Nguyên Chiến Dã.”

Trần Tích ngẩng đầu nhìn anh.

“Đừng vì người khác mà thay đổi bản thân, cậu chỉ cần vì chính mình là được rồi. Một ngày nào đó cậu sẽ nhận ra có người chân chính thích mình, Trần Tích!” Nguyên Chiến Dã khẽ gật đầu, vỗ vỗ bả vai cậu, có thể cảm nhận được bờ vai gầy nhỏ tính tẻ.

“Anh- đã biết?” Trần Tích mắt long lanh nước.

Không nói gì, anh giơ tay lên, trên ngón tay vẫn còn ẩn hiện vết sẹo cậu mang đến cho anh.

“Tôi xin lỗi, có lẽ vết sẹo này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng vết thương cậu tặng tôi tôi sẽ vĩnh viễn lưu giữ. Về sau sẽ có lúc cần đến nó để thức tỉnh chính mình-” Nguyên Chiến Dã, mặc kệ mày có cố ý hay vô tình, mày cũng đã làm tổn thương một người rồi.

“Vì sao anh lại nói vậy?” Cảm thấy có gì là lạ, Trần Tích chau mày hỏi, bộ dạng của anh lúc này quả thật... quả thật như người sắp đi vào chỗ chết!

Cười khê một tiếng, anh đoán được cậu nghĩ gì, “Yên tâm đi, tôi không đi chết đâu.”

“Chỉ là tức cảnh sinh tình thôi, dù sao cũng khó có dịp cậu chủ động tìm tôi-” Nói xong lại bồi thêm một câu: “Ý là hiện tại...”

Cậu nói ấy như kéo hai người về với thực tại. Anh định mở miệng nói gì đó cho đỡ sượng...

“Anh thích anh ấy sao?” Trần Tích đột nhiên hỏi làm anh ngẩn tò te.

Cái gì?

“Anh có thích anh ấy không? Thật sự thích không?” Vô cùng kiên định hỏi lại lần nữa, cậu ngẩng đầu nhìn anh chờ đáp án.

Thích- Nhiếp Phong Vũ? Khê chau mày, anh vốn dĩ chưa từng nghĩ đến chuyện này. Thích Nhiếp Phong Vũ? Vì sao? Anh là cảnh sát, Nhiếp Phong Vũ lại là mục tiêu cần tiếp cận, chẳng cần biết anh có thật tình ở cạnh hắn không, chẳng qua chỉ vì nhiệm vụ thôi mà. Chẳng lẽ không phải thế sao? Anh thế nào mà lại— lại đi thích Nhiếp Phong Vũ...

Vì sao lại hỏi vấn đề này?

“Tôi thích anh ta.” Không đợi anh trả lời cậu đã trả lời đáp án của mình.

Trong chớp mắt, anh bỗng cảm thấy tim như nguội lạnh.

“Thật sự thích. Ngay từ lần đầu nhìn thấy anh ấy đã thích rồi. Tôi ngã trên đất, không ai thèm để ý đến, chỉ có anh ấy! Là anh ấy dịu dàng cười chìa tay ra với tôi, chưa từng có ai cười như thế với tôi cả... nụ cười đó, khiến tôi nguyện ý vì anh ấy làm tất cả! Tôi sẽ không phản bội anh ấy, tuyệt đối không!”

Anh kinh ngạc nhìn cậu nhỏ trước mặt, Trần Tích nhát gan yếu đuối, Trần Tích nhỏ gầy đáng thương, tại thời khắc này như được lột xác. Có lẽ, khi người ta tìm được người mình thích thật sự, đều sẽ là vẻ mặt này nhỉ?

Cậu thích Nhiếp Phong Vũ. Thế còn anh? Chiến Dã cười khê, anh có thể không chút do dự mà nói thích Nhiếp Phong Vũ, hoặc nói chán ghét Nhiếp Phong Vũ sao? Giờ đây anh phát hiện, anh cũng có điểm không bằng Trần Tích. Giỏi lắm cậu bé, cậu có điểm hơn anh ta rồi.

Nhưng là, bạn thích người ta nhưng chắc gì người đó thích lại bạn.

“Vậy đoạt lại hắn đi.” Nguyên Chiến Dã nói: “Nếu thích hắn thì hãy mang hắn trở về!”

Trần Tích ngớ ra, hoàn toàn không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy. Đoạn cắn răng, “Tôi sẽ... nhớ kỹ!” Nói xong xoay người nhanh chân rời đi.

Đứng lặng nhìn bóng lưng cậu, tâm tình Chiến Dã anh khó có thể hình dung.

“Nguyên Chiến Dã~!” Đi được hơn mười thước, Trần Tích đột nhiên xoay người nhìn anh hô lên: “Tôi không cần anh đồng tình thương hại tôi!”

Anh khloe môi khê nhếch, gật gật đầu, nhìn bóng lưng cậu dần xa—

Xin lỗi, dù đã nói cậu hãy đi đoạt Nhiếp Phong Vũ, nhưng Nhiếp Phong Vũ cả đời này cũng sẽ không thuộc về cậu. Cậu không phải thứ Nhiếp Phong Vũ muốn, hắn cũng không phải người cậu có thể chiếm được. Tự an ủi mình sao? Chắc vậy... sao cũng được, dù sao cũng đã xong rồi.

Một cơn gió nhẹ thổi qua tóc mái anh bay tán loạn, khiến anh phải nhắm mắt lại, trong lòng bỗng thấy không yên.

Bất an, vài giờ sau đã thành sự thật.

Trần Tích xảy ra chuyện.

Nguyên Chiến Dã thở hồng hộc chạy về phòng 419, Sẹo và Khi Đột đều ngồi trên ghế, sắc mặt nghiêm trọng, ngay cả Khi Đột vẻ mặt lúc nào cũng cứng đờ cũng thoáng chau mày, Trọc ngồi xồm trên đất cúi đầu, nhìn

không rõ mặt mà chỉ thấy tay gã nắm thật chặt. Chu Chính đứng bên giường cậu, nhìn thấy anh đến chậm rãi xoay người sang, lắc lắc đầu.

Anh bước nhanh đến bên giường, không dám nghĩ gì nhiều. Nhưng đến khi anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền hô hấp mỏng manh cơ hồ như không thể phát hiện, môi bị cắn máu loang lổ, vươn tay muốn nhìn thân thể dưới tấm chăn, bị giữ tay lại.

“Đừng nhìn!” Chu Chính chụp cổ tay anh, mặt nhăn mày nhí nói: “Cậu ấy... bị cường gian.”

Đầu như nổ “bùm” một tiếng, anh sửng sốt một giây rồi dùng sức kéo toạt chăn ra... mùi máu xộc lên não, khiến dạ dày anh cồn cào muốn nôn.

Cơ thể tinh tế nhỏ gầy giờ chỉ có thể dùng hai chữ “nát bấy” mà hình dung. Đủ loại dấu ấn chần chịt toàn thân, thậm chí còn có vết phỏng tàn thuốc và dây thừng do bị buộc chặt, phần thân dưới càng thêm hỗn độn, trên phân thân có rõ ràng vết bị nung, hình dạng đã nhăn nheo méo mó, phía sau thì một mảnh đỏ đậm, máu hòa lẫn với dịch trắng nhầy nhựa dọc xuống hai chân, máu vẫn còn mới. Cặp đùi trắng nõn đầy vết ngược đãi đủ kiểu....

Hình ảnh trước mắt làm anh không thể tin nổi, chỉ mới lúc trưa, sao bây giờ lại thành ra thế này?

“Sao lại thế này?” Anh vươn tay xoa nhẹ mặt Trần Tích, phát hiện nhiệt độ cơ thể cao khủng khiếp.

“Cậu cũng nhìn thấy rồi đó.” Chu Chính thở dài một hơi, “Lúc được mang về trong thân thể cậu ấy còn bị nhét nhành cây đường kính 5cm nữa...” Thậm chí toàn bộ bị vùi trong cơ thể, dài như vậy... ngay cả hắn cũng không dám nghĩ tới.

Nguyên Chiến Dã hai mắt long lên sòng sọc, nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì sao không đưa đến bệnh viện? Các người bộ chết hết rồi hả? A!!!!” Anh vươn tay ôm lấy cậu.

“Vô dụng thôi!” Chu Chính hô lên. Anh quay đầu nhìn hắn, “Là Trương Gia Dương làm. Hắn đã nói trước với bọn cảnh ngục cả rồi, không ai muốn đưa cậu ấy đi bệnh viện đâu...”

“Cái gì?” Nguyên Chiến Dã không thể tin được tai mình, chỉ nói mấy lời mà có thể làm lơ một mạng người sao?

“Thao!” Trọc này giờ vẫn trầm mặc đột nhiên hung hăng nện xuống đất, hay cánh tay đầy gân xanh.

“Sinh mệnh không có giá trị, trong mắt bọn chúng căn bản không xem là sinh mệnh.” Sẹo thì trào nói, “Thằng nhỏ này thật xui xẻo, rõ ràng chỉ là nhóc con chưa lớn, lại bị bức đến tình trạng này... mệnh không tốt-”

“Hừ!” Cái gì mà mệnh không tốt? Mẹ kiếp! Anh cắn răng vọt ra cửa dùng sức gõ song sắt, “Người đâu! Mau tới đây! Có người xảy ra chuyện! Mau tới đây!”

“A Chiến đừng kêu nữa! Vô dụng thôi!” Chu Chính hô một tiếng.

“Mau tới đây! Có người sắp chết! Có nghe không? Con mẹ nó các người chết hết rồi sao! Thao! Nghe không hả!” Không để ý đến hắn anh tiếp tục la lối om sòm, cửa sắt bị đập phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Chu Chính nhắm mắt lại, không ngăn cản anh nữa. Những người khác cũng không nói gì, họ không có tư cách ngăn cản anh, một kẻ không thể làm gì được thì không có biện pháp ngăn cản. Như vậy cũng có thể an ủi lòng mình phần nào, như vậy đi.

“Rầm!”, anh dùng hết toàn lực đá vào cửa. Cửa sắt nặng nề bị hăm vào một lỗ nông.

Cũng nhờ vậy mới có người tới.

“La cái gì?Ồn ào gì hả?”

Chiến Dã vui mừng, hô ra ngoài: “Mở cửa nhanh, nơi này có người bệnh, phải mau chóng đưa cậu ấy đi bệnh viện!”

Cảnh ngục nhìn sơ qua biển số phòng, lạnh mặt nói, “Bệnh quái gì mà vội như vậy? Không chết được đâu, đợi đến sáng mai đi tính sau!”

Mẹ nó! “Chờ không được! Mày tưởng đi xem phim sao mà chờ, đây là mạng người!”

“Tao nói không cần là không cần mày nhiều lời nữa hả! Coi chừng tao bắt mày nhốt phòng riêng bây giờ!” Cảnh ngục không kiên nhẫn gào lên, xoay người muốn đi.

Con mẹ nó! Thật là cặn bã!

“Đừng đi! Tôi...” Tình thế cấp bách anh thiếu chút nữa nói ra thân phận của mình, vội vàng phanh lại nuốt cái tên Tô Hòa, không thể để lộ thân phận. Những người này sợ Trương Gia Dương, vậy kẻ không sợ hắn...

“Cho tôi ra ngoài!”

“Bây giờ đã hết giờ hoạt động tự do rồi, bộ mày muốn ra là ra được sao?”

“Tôi muốn đi tìm Nhiếp Phong Vũ!” Cẩn rằng, anh nói ra ba chữ cuối cùng. Bây giờ Nhiếp Phong Vũ đối với anh mà nói như cọng rơm cứu mạng. Không ai để ý tới anh, vậy chỉ còn Nhiếp Phong Vũ có thể cứu được Trần Tích!

Cảnh ngục thoáng ngạc nhiên, dĩ nhiên là vì cái tên Nhiếp Phong Vũ. Hắn đến gần nhìn anh.

“Nhìn cái gì? Bộ không nghe thấy tôi cần gặp Nhiếp Phong Vũ à?” Nguyên Chiến Dã trừng mắt, nắm tay thật chặt chỉ hận không thể một quyền phá cửa.

“Mày và Nhiếp Phong Vũ có quan hệ gì?” Cảnh ngục hỏi, hắn có nghe qua Nhiếp Phong Vũ có bạn tình, nhưng phải thằng này không thì còn phải xác nhận lại.

“Râm!” lại một cú đá trên cửa, “Mày hỏi nhiều quá vậy! Mày và con vợ mày có quan hệ gì thì bọn tao là quan hệ đó đó! Có muốn bọn tao trình diễn một màn nồng ấm cho mày xem không? Mau con mẹ nó mở cửa!”

Không rõ là vì cái tên Nhiếp Phong Vũ hay vì sự “đe dọa” của Nguyên Chiến Dã, cảnh ngục cuối cùng cũng mở cửa, dù sao không ai muốn đối nghịch với Nhiếp Phong Vũ. Cho dù Nguyên Chiến Dã có lừa hắn hắn cũng chẳng lỗ lã gì, nhưng nếu là thật, sau này có khi sẽ gặp phiền toái to.

Không ai rõ phía sau nụ cười thường trực của Nhiếp Phong Vũ che giấu điều gì, mà cũng không ai có gan đi vạch trần.

Anh vọt chạy như bay ra ngoài, anh biết giờ này có lẽ Nhiếp Phong Vũ đang bên bờ tường của ngục giam, hẳn tựa hồ đặc biệt thích nơi đó. Hy vọng anh vận khí tốt có thể gặp hắn! Ông trời! Cầu ông! Nhiếp Phong Vũ nhất định phải ở đó!

Trời hè oi bức, cây cối héo úa cần cỗi, làm cho nơi anh đang đứng vốn tĩnh lặng nay thêm phần hoang vu. Anh dừng bước nhìn khắp chung quanh tìm Nhiếp Phong Vũ. Vì sao cả ngày nay không thấy mặt mũi hắn đâu? Lúc trước bất kể khi nào hắn cũng tự động xuất hiện trước mặt mình, nhưng hôm nay- vì sao lúc anh cần đến Nhiếp Phong Vũ lại chẳng thấy hắn?

Đi mãi mà chẳng thấy bóng dáng Nhiếp Phong Vũ, anh cơ hồ sắp bỏ cuộc rồi! Đang lúc anh muốn hô to lên “Nhiếp Phong Vũ người chết toi xó nào rồi”, bỗng lỗ tai nhanh nhạy nghe thấy thanh âm rất nhỏ, lẳng lẳng đồng tai nghe, anh ngay tức thì phát hiện được nơi xuất phát âm thanh: ngay bụi cỏ phía trước.

Nghĩ ngay đến Nhiếp Phong Vũ, anh không chần chừ lập tức đi đến, mãi đến khi đã gần đủ nghe được rõ thanh âm, anh phát hiện đó chẳng phải tiếng của Nhiếp Phong Vũ-

“A~~ người- ư! A~~” Tiếng khóc nức nở hòa nhịp từng đợt rên rỉ hỗn loạn.

Đây là... anh nhíu mày, giọng nói này hơi bi quen.

“Người khốn nạn!”

Trương Gia Dương! Anh kinh ngạc một chút, đúng vậy! Là thanh âm của Trương Gia Dương! Nhưng sao... còn chưa kịp nghĩ tiếp, một tràng cười khê theo sau vang lên làm anh sững sờ tại chỗ-

“Ờ ờ~ vậy bây giờ người đang bị thằng khốn nạn đó đè ra này!”

Tai như búng nổ, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Anh ngậy người chôn chân tại chỗ, nhớ lại thanh âm vừa rồi- phải, là Nhiếp Phong Vũ.

“A~~ đau quá! Người- a ưm! Đừng

!” Lại là một hồi rên rỉ làm người nghe mặt đỏ tim đập, nghe kĩ hơn còn có thể nghe được tiếng thở dốc ồ ạt hòa với tiếng cơ thể va chạm.

Chiến Dã chậm rãi hít thở, cảm thấy đối với anh lúc này mà nói mỗi hơi thở đều vô vàn quý giá. Tay như không nghe theo sự điều khiển, run run vươn về trước vạch nhánh cây ra, hồi hộp như đang mở chiếc hộp Pandora.

“A! ưm aaa~! Khốn nạn!” Trương Gia Dương bị Nhiếp Phong Vũ nằm đè lên, hai chân để trần cong lên quần quanh eo Nhiếp Phong Vũ, dục vọng của Nhiếp Phong Vũ đang hì hục ra vào giữa đùi, chất dịch trắng đục chảy ra từ nơi họ kết hợp loang lổ trên thân cả hai, tiếng sồn sạo của cơ thể va chạm vang lên ngày càng lớn.

“Thế nào? Thoải mái không?” Nhiếp Phong Vũ cười tà, hai tay nắm chặt thắt lưng Trương Gia Dương không ngừng tiến công.

“Đi chết đi! Tội phạm cường gian!”

“Sao?” Nhiếp Phong Vũ nhú mày, “Là ai dùng phía dưới mà kẹp chặt tội phạm cường gian, còn không ngừng hút chặt chẳng buồn nhả nữa hả?”

Trương Gia Dương đỏ mặt, đoạn nghiêng răng nghiêng lợi liếc hắt một cái.

Nhiếp Phong Vũ khẽ cười, hạ tầm đầu tiếp tục động tác, “Gì chứ? Ta nói không đúng sao? Người chẳng phải luôn tìm cách gây sự chú ý với ta sao?”

“Còn lâu! A~~! Không~~ nhẹ- nhẹ chút~ Ai muốn người chú ý chứ? Người~ ân

” Câu nói đã bị bỏ lửng, Trương Gia Dương ngưỡng cổ ra sau mặt nhăn nhú, khoái cảm đã dần chi phối toàn bộ cảm quan.

“Không phải? Vậy là ta muốn người chú ý à?” Nhiếp Phong Vũ ngừng một chút, liền nhắc Trương Gia Dương lên ngồi trên người mình, lại tiến nhập với tư thế thẳng đứng.

“Người! Không phải người có nhiều thú cưng lắm sao? Ừ~ A! A ha~~!” Tư thế mới đột ngột làm cả hai càng gần khít vào nhau.

“Ờ ờ!” Nhiếp Phong Vũ rướn môi khẽ hôn lên khoe miệng Trương Gia Dương một cái, “Nhưng người mới là thú cưng ta muốn nhất nha!”

“Ta không phải... ưm! Không phải thú cưng của người!” Nhắm chặt mắt, Trương Gia Dương duỗi tay ôm chặt cổ Nhiếp Phong Vũ.

“Ai bảo người cứ nhìn ta bằng ánh mắt dã thú thế làm gì? Làm ta trở dậy xúc động muốn đè người ra-” Vừa nói vừa không ngừng ra vào mạnh bạo. Đối phương dường như đã gần đến đỉnh, toàn thân như phát run.

“A~ ai thêm nhìn người chứ! A~ a ưm

”

“Kêu nghe không tôi! Kêu nữa đi!”

“A~! Ưm a~ nhẹ chút! Rách bây giờ!”

“Người sao lại tuyệt tình với tình nhân trước đây của mình thế hử?”

“Ưm! A~ thời điểm hấn phản bội ta là cầm chắc cái chết rồi!”

“Ha ha! Người thật là nhẫn tâm nha!”

“Ta nhẫn tâm? Ta cũng là đang giúp người đó, hấn nhìn thấy người giết người- a~! Sâu quá!”

“A?” Nhiếp Phong Vũ dừng một chút, rồi lại tiếp tục tiến sâu hơn, “Vây ta phải cảm ơn người rồi!”

“Nhẹ- nhẹ ~ a~ nhanh lên~~ sắp ra!! Ừm~ ha a

”

Hoạt cảnh nhầy nhụa nhục dục, như hai con dã thú lao vào nhau. Chiến Dã trở mặt nhìn, dường như quên luôn mình tới đây làm gì-

Anh tới làm gì thế? Anh rốt cục muốn làm gì? Anh tội cùng là... nhìn thấy g?

Cứ như một thằng hề tùy người đùa bỡn. Anh cứ nghĩ mình khác biệt nhất, nhưng bây giờ... Chiến Dã đưa tay lên ngực trái, nơi đó truyền đến cảm giác kì lạ. Anh bỗng ngộ ra được lời Trần Tích.

Không đâu, tôi còn đáng thương hơn cậu nhiều. Luôn nghĩ mình đặc biệt hơn, nhưng thực tế anh cũng chỉ là thú cưng tùy thời sẽ bị vứt đi. Mà đáng thương làm sao anh không hề nghĩ mình cũng có ngày này. Anh nghĩ anh sẽ ung dung mà ra đi, anh đã nghĩ anh là... khác biệt.

Anh sai lầm rồi! Hoàn toàn, toàn bộ, tất cả, sai hết rồi!

Nơi ngực trái ần ần đau. Hóa ra, cũng có ngày mình biết đến cảm giác này, vì ai? Vì bản thân? Vì Trần Tích? Hay là... Nhiếp Phong Vũ?

Anh không biết về mặt mình lúc này có giống như khi cậu nhìn thấy anh và Nhiếp Phong Vũ bên nhau không, anh không biết. Trần Tích sẽ không phản bội Nhiếp Phong Vũ, nhưng bị Nhiếp Phong Vũ “phản bội”. Anh không thể xem đây cũng là “phản bội”, mà chỉ là loại cảm giác... bị vứt bỏ.

16. Chương 16

Tiếng thở dốc rền rĩ ngày càng to, cứ như chung quanh ngoại trừ hai thanh âm ấy ra chẳng còn tiếng động nào nữa. Nguyên Chiến Dã thả tay xuống như buông bức rèm ngăn cách giữa hai thế giới, nhưng thế nào cũng ngăn không được hình ảnh kia cứ hiển hiện trong đầu.

Run rẩy, từ đầu xuống chân....

Ngỡ ngàng nhìn chằm chằm mặt đất, không biết qua bao lâu- có lẽ chỉ vài giây, anh phát hiện đôi bàn tay khẽ run lên bần bật. Anh nghĩ muốn cười nhạo bản thân, nhưng lại quên mất làm sao để nhếch môi lên.

Thật sự là vở kịch hài nhất thế giới!

Không rõ cảm giác của mình hiện tại có được gọi là bị thương, nhưng anh thật sự cảm nhận được lúc này hô hấp vô cùng khó khăn. Lặng lặng lui về sau từng bước, anh bắt đầu phóng nhanh. Anh bây giờ chỉ muốn rời đi, chỉ cần rời khỏi chốn ma quỷ này, mọi thứ sẽ trở về như trước...

Đầu óc trống rỗng, bên tai vẫn không ngừng văng vẳng...

< nhưng=“” người=“” mới=“” là=“” thú=“” cũng=“” ta=“” muốn=“” nhất...=“”>

< ai=“” bảo=“” người=“” cứ=“” dùng=“” ánh=“” mắt=“” dã=“” thú=“” mà=“” nhìn=“” ta=“” ...=“”>

Mẹ nó!

Hung hăng cắn môi một cái, anh rốt cục cũng không nhịn được thét to lên.

Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó

! Chết tiệt! Đáng chết!

Xác định khoảng cách tương đối xa, anh dừng chân tựa vào thân cây. Một tay chống lên cây gập người thở hồng hộc, trước kia dù có chạy trốn cũng ung dung không mệt mà lúc này miệng khô lưỡi khô, anh cố gắng kiềm nhip thở đều đặn, mặt cũng không lộ vẻ thở dốc, vẫn rất bình tĩnh.

Ánh mắt càng bình tĩnh đến mức vô hồn!

Học... học... bốn phía như chỉ có hô hấp của mình. Chiến Dã tự nhủ lòng, mọi chuyện cũng đơn giản thôi. Đúng vậy! Vô cùng đơn giản, tựa như một bộ phim với đa dạng nhân vật, có người được đồng cảm, có người bị oán hận, phỉ nhổ, chán ghét... và anh...

“Hê hê! Boy!”

Thanh âm không phải của mình đột ngột vang lên làm anh thoáng sửng sò, lập tức nhìn theo hướng thanh âm phát ra- phía trên đầu.

Những tia nắng cuối ngày xuyên qua kẽ lá tầng tầng lớp lớp khiến mắt anh phải nhú lại, mơ hồ trông thấy một bóng người từ trên cây nhảy xuống, thanh thoát như “tiên giáng trần”, ung dung tự tại đáp xuống, hai tay rút túi quần đứng trước mặt anh- thật ra đồng phục tù làm gì có túi quần, cho nên gã trực tiếp cho tay vào bên trong luôn.

“Ngại ghê á, dọa em sợ hả?” Saide cười hề hề, “vô tội” nhìn biểu tình mù mờ của Chiến Dã, “Tôi vừa nãy ở trên cây hóng chuyện vui, có thấy em đến cũng định gọi em lại.”

Chiến Dã nhìn người đàn ông trước mắt mình, cảm thấy chả còn từ ngữ nào mà hình dung gã ta được. Nghĩ muốn xoay người bước đi rồi lại thấy có gì đó kì...

“Anh vừa nói mình đang làm gì cơ?”

“Hóng chuyện vui đó!” Nói như đúng rồi, Saide nhún nhún vai.

Ở trên cây- hóng chuyện vui? Chẳng lẽ-

“Ồ đó!” Saide cười đen tối, nháy nháy mắt với anh, “Hắn thực mạnh hén?”

Gã này tốt cùng là loại vật gì đây? Chiến Dã cảm thấy tâm trạng mình lúc này chẳng thể hình dung bằng từ ngữ. Gã đàn ông trước mặt nhìn như một quý tộc tóc vàng thể mà lại thích nhìn lên người khác ấy ấy...

“Anh...” Chiến Dã vừa muốn mở miệng lại bị Saide ngăn lại.

“Suyt~” Saide đặt ngón trỏ lên miệng ý bảo im lặng, vài giây sau cười nói: “Thằng đó luôn làm người ta đau khổ, biểu tình của em lúc này cũng không hẳn là đau khổ lắm, nhưng mà...”

Nguyên Chiến Dã nhú mày không nói.

“Nhưng rồi cũng qua hết thôi.” Đột nhiên giọng nói trở nên nghiêm túc, Saide lia mắt sang Chiến Dã, “Ngày mai, chính là ngày mai, phải cẩn thận nha.” Đặt hai ngón tay lên môi nhẹ nhàng trao anh nụ hôn gió, lời nói và hành động của gã chẳng hài hòa gì sắc.

“Hả... là ý gì?” Chiến Dã hỏi thẳng.

Saide cười cười, “Đã ra đi thì cần phải có nghi thức tiễn đưa linh đình một chút, có phải thêm phần kích thích không? Ngày mai sẽ ra tù, đương nhiên không phải chỉ một người đâu, có người bầu bạn mới vui mà-”

Cảm giác bất an lại xuất hiện-

“Ha ha! Đừng có làm cái mặt vậy chứ-” Saide mỉm cười nâng cằm anh lên, “Không hợp với em đâu.”

“Anh biết được những gì?” Không phản kháng, Chiến Dã lạnh lùng hỏi.

“Ừm ừm!” Saide gục gặc đầu, “Ánh mắt này mới hợp với em nè! Thôi thì anh nói luôn cho biết coi như làm phần thưởng hen! Dù sao nếu em mà chết anh cũng đau lòng lắm đó-”

Chết?

“Ngày mai, trong này sẽ có bạo động. Tất cả phạm nhân sẽ vì chút tự do xa xôi khó đoạt mà liều mạng, chỉ cần vượt qua bức tường sắt sẽ thấy ánh mặt trời, nghe có vẻ lời lãi ghê nhỉ! Phải không?”

Vượt ngục? Chiến Dã chau tít hàng mày, “Các người điên rồi hả?”

“Không! Không phải bọn tôi, là bọn chúng mà! Ngày mai một số người hình mỡ ra tù là hiển nhiên thôi, và cũng là những người hiển nhiên cuối cùng. Boy à, có chuyện gì cũng không được đi, cứ im lặng đứng trong phòng giam đi, nó là nơi an toàn nhất cho em ngây ngẩn cả đời này á. Ngày mai, ai lấy được chìa khóa chính là thần, ai ai cũng muốn trở thành thần, thành đấng cứu thế tối cao- nhưng đấng cứu thế thì nhất định phải hi sinh chính mình, buồn cười thật, hén?”

Saide cười tủm tỉm khơi ra sự thật tàn nhẫn, Chiến Dã liền hiểu được, ngày mai sẽ phát sinh bạo động vượt ngục, mà kẻ có được chìa khóa sẽ bị giết chết...

“Có lẽ không chỉ một người, một thân một mình chết đi thì cô đơn lắm, một giọt máu thì chẳng có gì phải sợ, nhưng là ... sông... hừm? Thành ngữ đó nói thế nào nhỉ?”

“Máu đổ thành sông!”

“Ồ đó! Máu đổ thành sông! Máu đổ tràn ra cả sông vậy nó mới đáng thương thức, đây là loại đưa tiền mà kẻ mạnh thích nhất, phải trả giá cao à.”

“Vì sao anh lại cho tôi biết?” Nhẹ nhàng đẩy tay Saide ra, Chiến Dã hỏi: “Anh không sợ tôi sẽ nói cho người khác?”

Saide nhún nhún vai, “Em sẽ sao?”

Hắn ta hỏi mình.

“Hơn nữa tôi cũng không nghĩ em sẽ lựa chọn phương pháp chẳng khôn ngoan thế đâu. Ở đây bề ngoài nhìn bình yên đều là giả dối, không ai tin lời một phạm nhân bình thường mới đến nói cả, bởi vì kẻ không bình thường mới đáng để họ tin tưởng. Chắc em hiểu mà ha.” Saide nhếch môi, “Còn vì sao tôi lại muốn nói em biết hả... ừm... coi như tôi thích vậy đi!”

“Vậy tôi phải cảm tạ anh sao đây?”

“Nếu như thật tình em muốn thế, chứ tôi thấy ít ai thật tâm cảm tạ mình lắm.” Saide hướng mắt về phía sau anh nhìn nhìn, “Tôi phải đi đây, nhớ kỹ lời tôi đó! Tôi chính là- hừm? Thành ngữ kia nói sao nhỉ?”

Chiến Dã mặt không thay đổi nhìn gã, bình tĩnh mà nói: “Chó mà đòi bắt chuột, chỏ mõm vào chuyện người khác.”

“Phải! Tôi là con chó mà đòi bắt chuột... ủa sao có gì đó là lạ?”

Nhìn Saide rời đi trong bối cảnh không bình thường, Chiến Dã thần thờ đầu óc trống rỗng, chôn chân tại chỗ không động đậy, cho đến khi phía sau vang lên tiếng bước chân. Anh biết là ai, nhưng cũng không muốn nhúc nhích, thậm chí chẳng buồn quay đầu.

“Sao lại đứng đây một mình?” Giọng nói Nhiếp Phong Vũ pha lẫn chút khàn khàn, cái giọng điệu này trước kia anh cũng từng nghe đến.

Sao lại đứng đây một mình? Chiến Dã khẽ cười thầm, khóe môi nhếch lên. Rồi việc không được đứng đây à? Xoay người, anh có chút khó xử nhìn Nhiếp Phong Vũ.

“Tôi, tôi tới tìm anh.”

Nhiếp Phong Vũ cười nhẹ nhàng, vẫn như xưa. Chiến Dã trông thấy trên cổ hắn ẩn ẩn dấu hồng hồng, thực ngứa mắt.

“Cậu hiếm khi chủ động tìm tôi nha? Có chuyện gì?” Từ tốn bước đến gần anh, Nhiếp Phong Vũ dịu dàng nhắc một chiếc lá khô trên vai anh. Khóe miệng ẩn hiện nụ cười.

“Muốn nhờ anh giúp một việc...” Có thứ cảm xúc gì đó đang dâng lên ở ngực, dần tràn ra ngoài...

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ thích chí nhướn mày, nụ cười thoáng đổi một chút, “Chuyện hiếm à nha. Cậu mà lại có việc cầu tôi sao?”

Anh nghe thấy chữ “cầu”, lồng ngực càng thêm nặng nề. Nhưng bây giờ không phải lúc, Trần Tích vẫn còn chờ anh, đã lãng phí nhiều thời gian lắm rồi.

“Bạn của tôi bị thương, tôi muốn anh giúp đưa cậu ấy đến bệnh viện.” Chiến Dã nói xong ngẩng đầu nhìn hần, như đang chờ một câu trả lời.

Nhưng anh cũng chỉ thấy hàng mày hần chau lại, vài giây sau mới nói, “Mấy chuyện này cậu nên tìm cảnh ngục mới đúng chứ?”

“Có tìm! Nhưng không được.” Anh khề cần rắng, như dần ngộ ra thứ trĩu nặng trong lòng mình lúc này là gì.

Nhiếp Phong Vũ híp mắt, hai tay khoanh trước ngực nói, “Nếu là vậy, tôi chắc rằng cậu cũng hiểu người đó không đáng cho cậu can thiệp vào. Ở nơi này ngày ngày đều có người chết đi, như mấy chiếc lá rơi vãi trên mặt đất mà thôi, lá ngập cả sàn, cậu có thể nhặt lên hết được không?”

Tay chậm rãi nắm chặt, lồng ngực anh bắt đầu phập phồng, “Tôi không thể để mặc cậu ấy được. Người khác tôi không quan tâm, nhưng tôi không muốn cậu ấy chết trước mắt mình.”

“Cậu làm vậy thì được gì chứ?”

“Lương tâm tôi sẽ không khó chịu!”

“Ha ha!” Nhiếp Phong Vũ cười rộ, tiếng cười rơi vào tai anh nghe thật khó chịu. “Thật là ý tưởng đáng yêu nha.” Vươn tay sờ sờ đầu anh, Nhiếp Phong Vũ vỗ vỗ mặt Chiến Dã nói: “Tới nơi này rồi lương tâm cũng dần trở nên rần rở một ít, đến một lúc nào đó chết lặng luôn, như vậy mới không có nhiều chuyện phiền phức. Cậu không phải đáng cứu thế, không cần phổ độ chúng sinh-”

“Cơ bản vì người đó là cái đinh trong mắt của người?” Chiến Dã bất ngờ thốt lên.

Nhiếp Phong Vũ hơi bất ngờ, nụ cười trên môi cũng tắt ngúm.

Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập lạnh lùng trừng hần.

“Có phải chỉ có mạng các người mới đáng giá, mới gọi là mạng người! Còn bọn tôi như con giun con dế tùy thời mà biến mất, ngay cả cơ hội sống sót cũng không thể tự mình làm chủ, mặc cho số phận? Bọn các người cao quý đến mức này sao? Thêm vài năm nữa có lẽ thành thần được rồi nhỉ?” Bệnh thần kinh à!

“Cậu đang trách tôi à?” Nhiếp Phong Vũ khề nhịu mày, hàn ý ngập sâu trong đáy mắt, đây là biểu tình “hung ác” nhất của hần mà anh được thấy đó giờ.

Tự nhiên cảm thấy ít khó chịu được một chút! Hóa ra chọc cho Nhiếp Phong Vũ nổi giận là một chuyện đáng mừng! Nhận ra điểm này, anh nở nụ cười, từ khi vào ngục giam đến nay đây là cái cười vui vẻ thật sự.

Nụ cười của anh cũng làm Nhiếp Phong Vũ sững sờ. Như một đóa anh túc nở rộ, đây là điều đầu tiên hần mừng tượng ra, vì hần chưa từng nhìn thấy anh cười thế này, không hề giống những cái cười trước kia. Hoa đẹp nhất là khi nở rộ, nhưng nở rồi mới nhận ra hóa ra hoa có độc.

“Trách anh? Tôi có tư cách sao?” Khác cái cười ban đầu, khóe miệng anh bây giờ còn vương chút mỉa mai, “Tôi được bữa no bữa đói cũng phải tùy vào tâm trạng Nhiếp gia ngài đây thế nào, tôi có tư cách trách ngài sao?”

“Cậu giận à?” Nhiếp Phong Vũ lại hỏi, khiến anh nhận ra cảm giác khó chịu ban nãy trong lòng mình là gì, nhưng là, tiếc quá, chỉ là ban nãy thôi.

“Giận cái đầu mẹ nhà người!” Hung hăng bật ra câu này, anh mới phát hiện hóa ra mình tức giận thật.

Thoảng chớp, trong mắt Nhiếp Phong Vũ lóe lên một tia âm ngoan, anh cũng biết đó là gì: Nhiếp Phong Vũ giận rồi! Nhưng như tên đã lên dây không dừng lại được, anh cũng muốn nhìn thấy bộ dạng giận dữ của Nhiếp Phong Vũ, như sư tử chỉ khi phát cuồng mới mang đáng dấp một chúa tể sơn lâm, anh nghĩ nếu thành công thì hay rồi. Anh cảm thấy mình cũng sắp phát cuồng tới nơi!

“Mẹ nó! Vô tâm vô phế biến thái cuồng!” (*) Lời vừa nói ra lập tức chân Nhiếp Phong Vũ gơ lên nhanh như tên bắn, gió vút bên tai anh, theo phản xạ nhanh nhạy anh lập tức trả đòn, hai tay đan vào nhau chặn trên đầu, Chiến Dã khề cần rắng, ngoan cường đối diện với Nhiếp Phong Vũ.

(*) Không tìm không gan.

“Răng rắc” tiếng xương vang lên, dĩ nhiên, là tay của anh. Thân thể bị chấn động mạnh, anh khẳng định ít ra xương cốt còn chưa gãy. Nhưng là, cơn đau nhức ở cổ tay như ngấm vào tận tim...

Mẹ nó! Ra tay thật nặng!

Nhiếp Phong Vũ cơ hồ cũng kinh ngạc, tư thế công kích và bị công kích giữ nguyên hai giây, hấn hạ chân lùi về sau một chút. Nhìn Chiến Dã buông tay chậm rãi thẳng người lên, ánh mắt tràn ngập hận chỉ mong đâm thủng được hấn... dường như từng nhìn thấy qua đâu đó...

“Thẹn quá hóa giận à?” Chiến Dã trào phúng cười, lạnh lùng hỏi.

Ảo giác sao- Nhiếp Phong Vũ tự cười mình, hôm nay hấn cứ làm sao ấy. Quên đi. Xoay người rời đi không buồn nhìn anh lấy một cái.

“Nguyên Chiến Dã, đừng tưởng mình là đại biểu cho chính nghĩa, nơi này không tồn tại người như thế. Với tôi mà nói cậu cũng như bao người khác mà thôi, chẳng chút giá trị, Trần Tích cũng thế, mà cậu, cũng không hơn gì đâu.”

Phía sau không một tiếng động, Nhiếp Phong Vũ cảm thấy dường như mình bỏ quên thứ gì đó, nhưng lại không rõ là gì. Đi được vài bước, dừng lại nghĩ nghĩ, cũng quay đầu lại.

“Bỏ đi. Cậu trở về đi! Tôi sẽ cho người mang người đó tới bệnh viện, cậu-”

Câu nói như bị lãng quên, Nhiếp Phong Vũ đứng lặng nhìn Nguyên Chiến Dã, vẻ mặt kia không phải là phần nộ, không phải là bi thương, mà là... thất vọng.

Thất vọng? Nhiếp Phong Vũ không thể hiểu được sao mình lại nghĩ ra cái từ này.

Chiến Dã vẫn nhìn hấn, mắt chẳng buồn chớp, đến cuối cùng khẽ bật cười.

“Chẳng qua vẫn thế...”

Chẳng qua vẫn thế. Bốn chữ đủ hình dung tất cả, từ lúc sinh ra, mẹ bỏ đi, ba mất, tốt nghiệp, làm giáo viên, đi nằm vùng, gặp Nhiếp Phong Vũ, nhiệm vụ thất bại- tất cả của tất cả, chẳng qua vẫn là thế thôi.

Hóa ra mọi sự thật đơn giản, đơn giản đến mức chỉ một câu là có thể hình dung.

.
. .
.

Nằm trên giường mắt dán lên trần nhà, bên ngoài vầng trăng cao cao len lỏi chút ánh sáng qua cửa sổ, khiến cho căn phòng như bao phủ trong ánh sáng bạc lạnh lẽo. Anh không ngủ, những người khác cũng không ngủ, có lẽ là đêm duy nhất cả phòng cùng mất ngủ. Chiến giường bên dưới trống trơn, Chiến Dã không còn nghe được hơi thở trước kia.

Tứ chi mỗi một như vừa bị quăn một trận, anh cảm thấy mình như con cá bị thả lên bờ, không gian này chẳng phải nơi anh muốn sống.

Lúc anh bước vào phòng, cả căn phòng im lặng đến đáng sợ. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh, ngoại trừ Trần Tích nằm im nơi đó, bất giác cảm thấy mình thật vô dụng. Anh cô phụ lòng tin mọi người. Anh mang theo hy vọng của mọi người để rồi trở về với hai bàn tay trắng. Bạn đang ?

Anh vươn tay nghĩ muốn nắm lấy tay Trần Tích, đột nhiên đôi môi khô khốc của cậu phát ra thanh âm thổ thổ tưởng như không thể nghe được-

“Xin lỗi anh, A Chiến...”

Chỉ một câu, anh ngỡ ngàng đến đứng hình. Toàn thân như bị lửa nung đau râm ran khắp người, đặc biệt là vết cắn của cậu ngày đó, như một lần nữa toét miệng vết thương.

Xin lỗi... người phải xin lỗi là anh, anh mới cần phải nói xin lỗi. Vì anh, người vô tội đã bị cuốn vào. Anh không biết vận mệnh tương lai của Trần Tích sẽ ra sao, nhưng ít ra sẽ không như bây giờ, nếu anh không xuất hiện...

Người cuối cùng nắm tay Trần Tích là Trọc, vì Nguyên Chiến Dã cảm thấy tay mình dường như dính đầy máu tanh.

Đêm cuối cùng đã trôi qua như thế. Anh khép hờ mắt, trong lòng đầy toan tính. Thời khắc thi thể Trần Tích được mang đi, toàn bộ khí lực của anh đều dồn trên người Trọc. Anh biết nếu không giữ chặt hẳn lại có thể hắn sẽ lao ra ngoài liều mạng với bọn người kia, anh không muốn Trọc phải chịu chết oan uổng.

Anh là một thằng nhát gan!

Khi anh giữ lấy Trọc đồng thời cũng là anh tự giữ chặt chính mình. Anh đang trốn tránh...

Tiếng sột soạt xoay người từ một góc nào đó vang lên, tiếng nấc nghẹn ngào rất cực cũng không thể kiềm nén mà bật ra, như những tiếng khóc rên cuối cùng. Không ai lên tiếng, vì ai cũng hiểu được.

Chiến Dã nhắm mắt lại, nhẹ nhàng một tiếng thở dài.

Trong bóng đêm, thanh âm Chu Chính vang lên, “Ngủ đi! Trời sắp sáng rồi.” Sau đó là tĩnh lặng xuyên suốt màn đêm, khiến anh hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác mà nghe lầm chăng.

Nếu thật sự là ảo giác, có khi sẽ tốt hơn chẳng?

Tiếng rời giường phá vỡ sự tĩnh lặng như thôi thúc điều gì đó. Chiến Dã thần thờ ngồi dậy, nói đúng hơn toàn bộ người trong phòng lúc này đều đang thần thờ. Trước khi đi kê lia mắt nhìn chiếc giường trống, ánh mắt tĩnh lặng vô hồn.

“Ê! Đừng nhìn.” Chu Chính bỗng từ đâu ra bưng đầu anh quay sang chỗ khác.

Nguyên Chiến Dã nâng mắt nhìn Chu Chính, trông thấy đôi mắt ẩn chút bi thương và bất lực, khẽ mỉm cười hỏi: “Sao thế?”

Chu Chính buông tay, thở dài,

“Cậu đó, đừng làm tôi sợ chứ, ánh mắt cậu vừa nãy trông quái lắm. Có chuyện gì cứ nói với tôi, chứ đừng ém nghẹn mãi mà sinh bệnh mắt!”

Anh khẽ cười, “Yên tâm đi! Ai cũng đôi khi sẽ có bất thường, nhiều hay ít mới là vấn đề.” Nói xong cầm lấy khăn và chậu rửa mặt ra ngoài.

Chu Chính dõi theo bóng lưng anh tuần, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi.

Thời gian chậm rãi trôi, từng giây từng khắc lúc này như dài cả thế kỷ đối với anh. Chỉ một giây anh cũng có thể suy nghĩ đến nhiều việc, rất nhiều rất nhiều.

Hướng đến căn tin, tất cả đều trầm mặc. Chiến Dã trầm mặc, Chu Chính cũng thế, Sẹo, Trọc và Khỉ Đột cũng chẳng khác gì. Cả phòng 419 chưa từng khi nào “hợp ý” nhau đến mức này. Bầu không khí như cô đặc một áp lực vô hình.

“9527, trưởng ngục gọi anh, mau theo tôi đi.” Một gã cảnh ngục chặn đường anh trong lúc anh chuẩn bị vào căn tin, Chiến Dã chẳng buồn ngẩng đầu, vờ như mất diếc tại nơi.

“Có nghe không hả? 9527! Gọi anh đó!” Cảnh ngục kêu to, bước nhanh đến trước mặt anh.

Nguyên Chiến Dã tỉnh bơ nhìn bản mặt nổi giận đùng đùng, cười nói: “Ngại quá, phiền nói cho hẳn biết, tôi muốn ăn sáng, không rảnh.”

“Cái gì?” Cảnh ngục ngớ ra, như không thể tin vào tai mình, “Anh vừa nói gì?”

“Tôi muốn ăn sáng, không rảnh.”

“Anh! Anh uống lộn thuốc rồi hả? Dám nói năng với tôi như thế! Anh nghĩ mình là cái thá gì?” Cảnh ngục mở to hai mắt mắng, “Tôi lập tức cho... a!”

Hét thắm một tiếng, thu hút ánh nhìn chung quanh. Nguyên Chiến Dã một tay nắm chặt cổ gã ta dùng sức nâng lên, cảnh ngục thân cao gần thước tám đã bị lơ lửng cách mặt đất một khoảng, hai chân khó khăn nhón nhón chạm đất.

“Ừ! Biết... biết rồi! khụ khụ~ khụ!” Câu nói như khẩn cầu.

Thả tay quăng người cái bịch xuống đất, anh chẳng buồn liếc mắt nhìn quay đầu đi thẳng vào căn tin. Đoàn người đi theo cũng chẳng tỏ thái độ gì như chưa từng có chuyện xảy ra.

“Tốt cùng thì khuôn mặt nào mới là thật nha-” Chu Chính thì thầm tự hỏi.

Bước vào căn tin, một chiếc bàn ngay giữa bị cô lập. Nhiếp Phong Vũ ngồi một góc, mà cách đó không xa là Trương Gia Dương. Hai người cùng lúc ngẩng đầu nhìn anh, còn anh vẫn bình thản bước đến chiếc bàn trống gần đó mà chẳng ai dám ngồi, làm như chẳng nhìn thấy họ.

Không khí bỗng trở nên quỷ dị, tựa hồ như ai cũng nhận ra được.

Nhiếp Phong Vũ chẳng biểu lộ gì, tầm mắt dừng lại trên bóng lưng anh cũng không lâu. Ngược lại Trương Gia Dương không ngừng nhìn anh, anh lại tỏ vẻ như mình chẳng để tâm đến. Lúc này đây, thời gian tựa như một sợi dây, kéo căng quá ắt sẽ đứt đoạn.

Chiến Dã cúi đầu nhìn ngón tay đặt trên bàn, không nói được một lời. Nhiếp Phong Vũ rút cục cũng dời tầm mắt sang nhìn anh, đối phương như cũng cảm nhận được, ngẩng đầu, nheo mắt lại nhìn hắn, nở nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm môi một chút, động tác mang ý vị thâm sâu, Nhiếp Phong Vũ có cảm giác.

Không gian như ngập trong khói súng, chỉ cần một chút lửa cũng đủ thiêu rụi. Cũng chẳng phải riêng gì Chiến Dã anh, toàn bộ người của hôm nay dường như đều mang một biểu dạng khác. Nét mặt hưng phấn như một con dã thú bị giam cầm đói khát lâu ngày chuẩn bị thoát khỏi lồng sắt.

Dã thú, luôn hướng theo mùi máu mà đi.

Đột nhiên tay bị nắm lấy, Chiến Dã sửng sốt còn chưa kịp nâng mắt nhìn, Chu Chính đã thẳm thì bên tai,

“Nghĩ kỹ chưa đó? Cậu có biết mình đang làm gì không?”

Nguyên Chiến Dã cảm thụ được toàn bộ mạch máu trong người đang sôi trào. Lời nói của Chu Chính như một gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu anh, nói cho anh biết nên dừng lại, ít ra anh vẫn còn một tia lý trí. Phải, Nguyên Chiến Dã, mày không thể quên mày phải làm gì.

Ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ, đối phương lúc này đang treo trên môi cái cười kỳ quái. Hắn vẫn nhìn anh, anh đứng bật khỏi ghế, nghe được Nhiếp Phong Vũ nói tuy nhẹ nhưng rõ ràng-

“Không còn kịp rồi.”

Và ngay lúc đó, một tiếng vang thật lớn, chiếc bàn to bị lật đổ, theo sau đó là hàng loạt các loại âm thanh hỗn loạn hòa cùng tiếng thét chói tai ngập cả phòng ăn.

Tiếng còi báo khẩn cấp vang lên the thé. Hơn một ngàn phạm nhân như phát điên đồng loạt xấn tới cảnh ngục cướp chìa khóa, trong số cảnh ngục chỉ có duy nhất một người giữ chìa khóa. Như một trò cá cược, mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất. Số cảnh ngục trấn giữ quá ít, thoáng chốc đã bị phạm nhân bao phủ.

Tiếng còi hụ, tiếng hô hào, tiếng cầu cứu, tiếng rít gào- hòa vào nhau, để làm người ta suy sụp.

Nguyên Chiến Dã đứng lặng nhìn hết thấy, lơ lửng giữa biển người như con thuyền rời bến mặc cho sóng xô sóng quật. Quay đầu, không nhìn thấy người quen nào cả.

Người đâu hết rồi? Chu Chính đâu? Trọc đâu? Sẹo, Khỉ Đột nữa? Còn có... Trần Tích đâu? Rõ ràng biển người thế kia, lại chẳng tìm được một bóng hình quen thuộc.

Rồi thì hình bóng Nhiếp Phong Vũ cũng được anh thu vào đáy mắt, hắn đang đứng trên thang lầu gần đó, hai vệ sĩ phía trước, và bên cạnh- Trương Gia Dương.

Đột nhiên cảm thấy hình ảnh này thực lóa mắt- à không! Phải nói là chói mắt. Nguyên Chiến Dã đột nhiên mắt mở to, vội vàng gạt đám người ra mà đi thẳng về phía trước. Thân người liên tiếp ngã xuống

theo bước chân anh, nhưng ánh mắt anh vẫn dán chặt vào bóng người phía trước- là Trọc. Chẳng biết từ đâu xuất hiện, gã ta nắm chặt trong tay cây thiết côn bản to bằng ngón tay lăm lăm bước đến Nhiếp Phong Vũ.

Anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, mà Trọc cũng đã điên rồi!

Đừng đi! Không thể đi! Anh biết Trọc muốn vì Trần Tích báo thù, nhưng không được đâu, căn bản là không có khả năng! Nếu cứ đi là cầm chắc cái chết! Dừng lại đi! Mau dừng lại! Tránh xa hắn ra! Hắn rất nguy hiểm!

Bước chân nhanh dần chuyển thành chạy, anh muốn tiến tới trước thật nhanh để ngăn cản Trọc. Nhưng đột nhiên dưới chân bị người bắt lấy, dừng lại vài giây, Trọc đã đến gần Nhiếp Phong Vũ giờ thiết côn lên đánh xuống, dĩ nhiên mục tiêu của gã là Trương Gia Dương đứng cạnh hắn.

Nhưng chỉ tích tắc như điện xẹt, thiết côn bị Nhiếp Phong Vũ nắm lấy. Trọc ngây ngẩn cả người, nghĩ muốn rút thiết côn về nhưng phát hiện căn bản chẳng thể nhúc nhích.

“Không biết tự lượng sức mình.” Lạnh lùng phun ra một câu, Nhiếp Phong Vũ nhắc chân đá bụng Trọc một cước.

“Rắc~!” tiếng xương cốt gãy nghe thật rõ ràng, chưa kịp rên lên đã như điều đứt dây mà té ngã.

Trọc mắt trừng to ngã xuống đất, miệng lại chẳng thốt nên lời, mười ngón tay gắt gao thít chặt vào mặt đất như muốn đâm sâu vào.

“Sao lại có loại người ngu như thế nhỉ?” Trương Gia Dương bĩu môi, “Không lo cong dít lên mà chạy đi lại đi tìm tao chọc, hử!”

Nhiếp Phong Vũ không nói gì, liếc qua Trọc một cái, vừa định ném đi thiết côn trong tay thì bị Trương Gia Dương giành lấy.

“Xem chừng sống cũng chẳng được bao lâu, tao giúp mày luôn ha! Sớm chết sớm siêu sinh mà, nhớ kỹ kiếp sau đừng làm mấy chuyện ngu như này nữa!” Nói xong giờ thiết côn hướng đến ngực Trọc.

Nhiếp Phong Vũ định mở miệng bảo ngừng tay, nhưng lời chưa kịp rời môi, vì thiết côn đã không đáp xuống ngực Trọc mà bị người khác chặn được.

“Người!?” Trương Gia Dương kêu lên, nhìn Chiến Dã mặt dính máu đang quỳ một gối xuống đất tay nắm chặt thiết côn.

Mùi máu tanh, thực khó chịu.

Chiến Dã chậm rãi nâng mắt nhìn Trương Gia Dương, tay kia lau sơ vết máu trên mặt, “Nếu người không muốn chết ngay lập tức đừng làm chuyện dại dột như thế.” Nói xong kéo mạnh, chớp nhoáng Trương Gia Dương cảm thấy tay như bị tước da, cảm giác nóng rát truyền đến, máu chậm chậm rỉ ra qua kẽ tay.

“Ờ! Không ngờ nha,” Trương Gia Dương khẽ cười, nắm chặt tay lại, “Người nổi giận lên là vậy đó à.”

Không để ý đến hắn, anh ném thiết côn xuống đất, nâng Trọc dậy, từ đầu đến cuối chẳng buồn liếc nhìn Nhiếp Phong Vũ.

“Không sao chứ?”

Trọc nói không nên lời, khẽ gật đầu.

“Tôi mang anh đi.” Chiến Dã cố gắng không đụng đến vết thương đỡ Trọc dậy, mặc dù có chút khó khăn nhưng anh vẫn hết sức cẩn thận. Toàn cảnh đều được Nhiếp Phong Vũ thu vào mắt, hàng mày anh tuấn khẽ chau lại, mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“Vậy được không đó?” Đột nhiên nói một câu, làm Chiến Dã và Trương Gia Dương đồng thời nhìn hắn, Nhiếp Phong Vũ hếch cằm sang một hướng, mỉm cười nói: “Đồng bạn của cậu hình như lấy được thứ người ta muốn rồi kìa, lợi hại thật nha!”

Nguyên Chiến Dã giật cả mình, mạnh quay đầu rồi nhìn thấy hình ảnh anh không muốn nghĩ đến nhất...

Chìa khóa được giơ cao giữa không trung, mà người cầm nó, chính là Chu Chính.
Lúc này còi báo vang to, nhiều cảnh sát vũ trang đổ ập vào căn tin, bắt đầu cuộc đàn áp...

17. Chương 17

Nguyên Chiến Dã cảm thụ được ngón tay đang co giật, không phải là sợ hãi, là hưng phấn. Anh đột nhiên có một loại cảm giác xa lạ đó giờ chưa từng có, nó như một giọt nước màu rơi vào ly nước lọc trong veo, để rồi vỡ òa ra làm ô uest ly nước sạch. Cảm giác đó đang tồn tại trong cơ thể anh, trong tim anh.

“Thay đổi-” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên nói lấp lửng.

“Hả?” Trương Gia Dương đang hưng trí bừng bừng nhìn cảnh sát đang tràn vào, không nghe rõ lời hắn nói.

Nhiếp Phong Vũ nhìn một bên mặt nghiêng của anh, lần đầu tiên hắn thấy được vẻ mặt này của anh, không phải! Thậm chí trước giờ chưa từng ai có vẻ mặt này. Như một đóa anh túc chậm chậm nở bừng lên, một đóa hoa đẹp.

Nếu ngay từ đầu chính là vẻ mặt này, nghĩ nhĩ, Nhiếp Phong Vũ đột nhiên nói: “Kỳ thật cậu cũng không tệ, sao hả? Có muốn đến bên cạnh tôi không?”

Nguyên Chiến Dã từ từ xoay đầu, trên mặt đoán không ra cảm xúc, Trương Gia Dương thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn nhin xuống không nói, bàn tay nắm chặt đã tổ cáo tâm tình hắn hiện giờ.

“Lại đây, tôi sẽ không bỏ rơi cậu một mình ở đây đâu.” Nhiếp Phong Vũ vươn tay hướng anh ngoắc ngoắc, khoe miệng vẽ ra nụ cười thần nhiên, như đi trên đường trông thấy một con chó không người thu nhận.

Tiếng la hét ầm ĩ chung quanh ngày càng lớn, người với người va vào nhau, thanh âm kim loại va chạm leng keng chói tai, một tiếng hô to như xé rách không gian-

“Toàn bộ không được nhúc nhích! Dừng lại ngồi xổm xuống!”

Là Tô Hòa! Nguyên Chiến Dã nhận ra giọng hắn, đồng thời cũng phát hiện mình thế mà lại quên người này.

Phát hiện thật thú vị a!

Cong môi cười xán lạn, đưa tay gạt đi thân hình bị đẩy ngã thiếu chút sà vào người mình, Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ hỏi: “Không bỏ lại mình tôi sao?”

Gật đầu. Nhiếp Phong Vũ chỉ cần một động tác nhỏ để người khác tin lời mình.

Thật là khờ a! Quả nhiên là thằng ngốc- Nguyên Chiến Dã hừ lạnh một tiếng- “Nhiếp Phong Vũ, tôi vẫn nghĩ anh so với tôi thông minh hơn, nhưng bây giờ tôi phát hiện, chúng ta kỳ thật chẳng hơn kém gì nhau.”

Nhiếp Phong Vũ nhú mày, “Cái gì?”

Nguyên Chiến Dã lia mắt nhìn, tìm được Chu Chính, nụ cười trên mặt hắn lúc này liều mạng y như chính anh. Hóa ra, cũng như nhau cả thôi-

Dường như lại có gì đó dâng trào.

“Nhiếp Phong Vũ,” Lại chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Phong Vũ, lần đầu tiên anh nhìn hắn với ánh mắt gần như khinh miệt, “Đáng tiếc, lần này là tôi bỏ lại anh!”

Nói xong, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh xoay người phóng tới Chu Chính đang giữa đám đông. Lưu lại một đám người đại ra không hiểu chuyện gì.

“Thằng đó điên à?” Trương Gia Dương rút cục mở miệng, nhưng không ai có thể trả lời.

Nhiếp Phong Vũ lạnh lùng nhìn trân trân thân ảnh dần xa, trong đầu là ánh mắt trước khi đi của Nguyên Chiến Dã, như một mảnh dằm sâu trong đáy mắt lấy không ra.

Cuối cùng, người bị bỏ lại là hấn sao?

Hừ! Buồn cười thật!

“Xì! Cuối cùng cũng chịu lại đây hả? Còn không lại không khéo cảnh sát bắt chúng ta nát như tổ ong mất! Chúng ta mau ui

” Những chữ cuối chưa kịp nói xong, Chu Chính đang bị một rùng phạm nhân vồ lấy cổ gồng chạy tới Nguyên Chiến Dã thì bị anh một phát đá bay, chìa khóa trên tay văng ra cũng được anh kịp thời bắt lấy.

“Cậu làm gì vậy?” Bùm mặt nhe răng trợn mắt đứng lên, Chu Chính cảm tưởng cái cảm sắp rụng ra.

Nguyên Chiến Dã liếc nhìn chìa khóa trên tay, đoạn đảo mắt nhìn chung quanh, chỉ còn rất ít phạm nhân vẫn còn lằng nhằng đánh nhau với cảnh sát, trên mặt đất lớp lớp thi thể và có thể sẽ thành thi thể của cả cảnh sát và phạm nhân. Đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, chìa khóa trên tay vốn chẳng phải thứ gì có thể giúp con người thoát ly khổ ải, nó chỉ là chút ít an ủi cho những ai luôn bị áp lực dày vò. Một khi đã vào đây, sẽ vì chính bản thân đã từng lầm lỗi mà chuộc tội, nhưng bàn tay đã dính máu, vĩnh viễn cũng không thể gột sạch.

Nhiếp Phong Vũ, tôi và anh trên tay đều dính máu của Trần Tích.

“Nhóc con, thứ này mày không thể lấy đâu.” Một số người đã phát hiện chìa khóa nằm trong tay anh, tựa như sói đói nhìn thấy thỏ mà liêu linh xông đến.

“Này! Cậu điên rồi hả?” Nhìn thân hình chắn trước mặt mình, Chu Chính cảm thấy không phải anh điên thì cũng là hấn điên rồi.

“Phải đó!” Nhẹ giọng cười, “Không phải anh điên thì tôi điên thôi.”

“Đệt nó chứ!” Chu Chính mắng một tiếng, “Giờ này mà cậu còn có thời gian đùa với tôi hả! Ai lấy được thì của người đó, mau trả tôi!” Vừa nói vừa giơ tay đoạt lại.”

Hình ảnh trước kia đột nhiên hiện ra trước mắt, Nguyên Chiến Dã nở nụ cười. Lần thứ hai nghe được lời này, mà thật đáng tiếc... Xin lỗi.

(*) Ai lấy được thì của người đó – cũng tựa câu mà anh từng nói với Trần Tích.

“Ra ngoài rồi thì ngoan ngoãn làm người nha! Đừng kích động nữa!” Nguyên Chiến Dã giơ cao chìa khóa lên như công bố toàn thể chìa khóa trong tay mình, sau đó nhanh chân chạy khỏi Chu Chính về hướng cửa.

Thượng đế ơi- cậu ta chắc không phải vừa để lại di ngôn chứ hả?

Chu Chính ngơ ngẩn cả người, vài giây sau mới phản ứng mà đuổi theo Chiến Dã, nhưng đột nhiên chân lảo đảo té nhào trên mặt đất, cảm nhận được cơn đau trên chân đâm thẳng lên đầu.

“A!” Cắn môi nhin đau, ngẩng đầu muốn tìm Nguyên Chiến Dã nhưng phát hiện tầm nhìn phía trước đã bị người chặn ngang. Và cứ như thế...

Khi Nguyên Chiến Dã chạy đến đích, trước mắt anh chẳng phải cánh cửa mở ra hi vọng như trong phim, mà là hàng rào sắt chắc chắn. Khó khăn bộn bề! Anh có chìa khóa, thậm chí anh còn tin tưởng vào khả năng mở khoá siêu phẩm tuyệt đối sánh ngang kỉ lục Guinness thế giới, mặc dù anh không biết mấy cái này có kỉ lục Guinness không nữa, nhưng nói tóm lại trước hết không phải là mở cửa tù.

Phải! Anh không thể mở. Anh không thể bỏ đi. Nếu anh là một phạm nhân, có lẽ trong giây phút này sẽ đang run rẩy mở khoá, mặc dù anh không biết mình có được toàn mạng ra không, nhưng nếu phải chịu hình phạt 100 năm tù anh cũng nguyện thử một lần. Nhưng anh đâu phải phạm nhân, hơn nữa lại còn là cảnh sát.

Anh là cảnh sát, điểm này mãi không thay đổi.

“Mở cửa nhanh! Mở cửa!”

“Mau mở cửa ra! Trời ạ! Con mẹ mày có mở cửa không hả?”

“Mở cửa ra đi, vì Chúa a!”

Nguyên Chiến Dã lia mắt nhìn một rừng ánh mắt như lang như hổ, giơ chìa khóa về phía trước đung đưa trong tay, cười hai tiếng,

“Xin lỗi nha, hôm nay Chúa nghỉ ngơi.” Sau đó ném chìa khóa về phía sau, chiếc chìa khóa mạ vàng ánh lên giữa không trung tạo nên một đường cong hoàn mỹ xuyên qua khe hở- bay ra ngoài. Nguyên Chiến Dã chắc chắn mọi người đều muốn giết mình.

“Tao giết mày!”

Xem đi! Có người thừa nhận rồi đó. Nhưng lúc này anh rất quan tâm biểu tình Nhiếp Phong Vũ sẽ ra sao. Hừm- nếu mặt hắc tái xanh thì quả là sướng khoái.

Một kẻ xông tới trước nắm cổ anh ra sức bóp chặt, mà anh chẳng buồn né tránh. Yên lặng đứng trơ ra, ngay cả mắt cũng chẳng buồn nâng, Chiến Dã cảm thấy mình cũng đáng nể thật. Cùng lúc đó, một tiếng súng vang, người vừa xông tới vẫn chẳng suy suyển gì, nhưng kẻ sau lưng gã ta lại ngã xuống. Đây gọi là giết một người rần trăm người.

Vừa rồi hỗn loạn là thế vẫn chẳng ai nổ súng, nhưng sao lúc này-

Chiến Dã nhắm mắt cười cười, lưng chậm chậm tựa vào tường phía sau, cái lạnh ngấm vào lưng.

Xem chừng, anh lại thắng lần nữa.

“Chẳng lẽ cậu đoán được tôi sẽ cứu cậu sao?”

Bình thần ngẩng đầu, Tô Hòa mặt lạnh cau mày bước đến, tay cầm một cây súng đen. Cuối cùng thì mấy phạm nhân cũng bị áp chế, bấy giờ toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên hai người họ.

“Ha ha! Thì sao? Cứu tôi rồi hối hận à? Tôi nợ cậu một lần đi ha!”

Hàng mày Tô Hòa càng nhíu chặt hơn.

“Tôi dần thấy hối hận rồi. Chẳng lẽ cậu lại không thể tự bảo vệ mình được à?”

Gục gặc đầu, Nguyên Chiến Dã đứng thẳng dậy, “Phải phải! Làm phiền anh bạn cũ trưởng ngục ngài phải ra tay cứu người cảnh sát quèn này, làm tôi phải bần khổ quá! Tôi bây giờ liền bày tỏ lòng biết ơn đây!” Nói xong thẳng người giơ tay lên bày ra tư thế chào theo nghi thức quân đội. Tất cả đều sững sờ, kể cả Tô Hòa.

Nguyên Chiến Dã cúi chào hắc, so với được tổng thống cúi chào còn khó tin hơn.

“Cậu-” Rốt cuộc uống lộn thuốc gì? Những lời này khi trông thấy khoe miệng cong con của anh liền nuốt vào. Tô Hòa không rõ thân là một cảnh sát Chiến Dã có hiểu nằm vùng điều quan trọng nhất là không được để lộ thân phận không, mà sao bây giờ trước mặt toàn thể lại công khai thân phận nằm vùng!

“Hôm nay là đi rồi, sao cậu không đi trong im lặng cho tôi nhờ hả?” Hít sâu một hơi, câu nói mang chút bó tay.

“Tôi thích náo nhiệt, đi một mình buồn lắm.” Nguyên Chiến Dã nhíu mày, cúi đầu mới phát hiện trên tay phải có một lỗ không to nhưng khá sâu, máu nhỏ giọt vọt ra tô đỏ cả cánh tay. Chép chép miệng, anh ngẩng đầu nói với Tô Hòa: “Bây giờ có thể vì bảo tồn nhóm máu hiếm AB mà cho tôi đi gặp bác sĩ không? Nếu không tôi chẳng viết báo cáo được đâu.”

Tô Hòa khẽ khẹp mắt thăm cấn rãnh, “Cậu còn phải viết kiểm điểm nữa kìa!”

“Rồi rồi! Tôi sẽ viết thêm đơn cảm tạ cậu nữa.”

“Thằng khốn này cả gan đùa bọn chúng ta!”

“Đáng chém ngàn đao! Tao mà ra rồi đừng để tao gặp phải bằng không tao trước cường sau giết mày!”

“Cả nhà mày chết không nhắm mắt!”

Nguyên Chiến Dã đứng giữa rừng chữ rửa đủ loại nhưng chẳng phản ứng gì, tầm mắt anh nhìn theo một hướng, đoạn khoe miệng nhếch lên, anh tưởng tận được cảm giác này chính là sướng mê.

Nhiếp Phong Vũ, vẫn là tôi rời đi trước rồi.

Môi mấp máy không thành tiếng, Nguyên Chiến Dã thu hồi tầm mắt, tay khoát lên vai Tô Hòa, đối phương khó hiểu nhìn anh nhưng cũng không đẩy ra.

“Chóng mặt quá.” Nhún nhún vai, Chiến Dã nói bang quơ, thậm chí Tô Hòa còn nghe ra chút nũng nịu trong đó. Nhất định là nghe nhầm rồi!

Hai người song song bước, đột nhiên anh sực nhớ ra, quay đầu tìm kiếm Chu Chính nhưng hoàn toàn tìm không thấy. Thoáng sững sờ, rồi cũng thôi. Không gặp, có lẽ tốt hơn, anh không dám tưởng tượng về mặt Chu Chính lúc này. Còn có Sẹo, Trọc, và cả Trần Tích...

Dù sao anh cũng đã thắng, ít nhất là thời khắc này. Nhiếp Phong Vũ, bị người khác xem như thăng ngũ cảm giác bức bối nhỉ? Phải, anh không thích bị lừa đảo, nhưng càng thích trả thù người lừa mình.

Có một ánh nhìn luôn dán chặt lên người anh, anh cảm nhận được rõ ràng sự phẫn nộ, mãi cho đến khi rời đi. Hay lắm! Hắn phải có ánh mắt như thế chứ, không cần quay lại nhìn cũng biết là ai. Về mặt hắn lúc này không cần nhìn, tưởng tượng thôi cũng ra.

Trên hành lang đến phòng y tế, bước chân anh chột lảo đảo một chút, vừa kịp được Tô Hòa đỡ lấy. Anh định mở miệng cảm ơn đối phương đã chặn trước,

“Cậu đùa quá trớn rồi đó. Trong ấn tượng của tôi cậu không phải người dễ xúc động như thế.”

“Ha ha.” Nguyên Chiến Dã cười xòa, “Ngồi tù lâu quá cũng quên mất mình trước kia là cái dạng gì rồi.”

“Nhưng cậu vẫn là một cảnh sát!” Đỡ lấy anh, Tô Hòa bỗng có xúc động muốn đánh lên bả vai anh một cái, nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi đành nhịn xuống.

Không nói gì, Chiến Dã cúi đầu nhìn tay phải mình, gật đầu nói,

“Ừm, từ giờ trở đi, tôi sẽ nhớ kỹ mình là một cảnh sát.”

Hy vọng, chưa quá muộn.

Nguyên Chiến Dã, kể từ lúc này, mày đã “tự do”.

.
. .
.

Độc thoại.

Nhiếp Phong Vũ: Tôi thích màu xanh sẫm, chán ghét kẻ yếu. Có lẽ hai sự kiện này chẳng ăn nhập gì nhau, cũng chả sao, không quan trọng. Tôi được sinh ra vào ngày mưa tầm tã, mỗi khi thời tiết tựa như ngày mình được sinh ra, tôi luôn trong phòng một mình lắng lắng đợi tiếng mưa rơi, nghĩ lại có lẽ đây chính là thanh âm lúc tôi được sinh ra. Tôi chán ghét kẻ yếu, những người có khả năng sinh tồn chưa hẳn là kẻ mạnh, nhưng kẻ yếu không hề có khả năng tiếp tục sống tại nơi này. Tại đây ngay cả không khí cũng chỉ dành cho kẻ mạnh hô hấp. Được rồi cô hai! Tôi chắc chắn chẳng phải tình nhân tốt, nên sẽ bồi thường ai trót thích mình, nhưng là, tôi chưa bao giờ biết làm thế nào đối diện với người mình thích... phải làm sao? Cô có thể nói tôi biết không? Bắt nạt người đó? Giờ giờ khắc khắc đặt người đó lên giường mà yêu thương? Ha ha, nghe thật không tẻ nha, cảm ơn đề nghị của cô, tôi sẽ sử dụng đúng cách.

Nguyên Chiến Dã: Tôi nghĩ mình đã phạm sai lầm rồi, lỗi lầm đáng sợ. Có ai biết chẳng? Tựa như không ai biết tôi thích ăn bánh quy nhân dâu tây vậy. Tôi không thích hoài niệm, dù rằng trong quá khứ tồn tại vui sướng và đau khổ, nhưng kí ức như một loại hóa chất ngấm sâu và ăn mòn tinh thần của tôi, cảm giác đó rất khó chịu. Đột nhiên ngộ ra mình sợ nhất không phải là tương lai, mà chính là quá khứ. Vậy chỉ cần nhìn về phía trước thôi hửm? Ừm, có lẽ là phương pháp tốt nhất... Gì? Hắn? Hắn nào? Được rồi được rồi, tôi không giả ngu, cái gã đó dù là quá khứ hay tương lai tôi cũng không có biện pháp đối mặt! Nhưng mà mong cô giữ bí mật giúp tôi nhé, tôi không muốn yếu thế trước mặt hắn. Gì chứ? Tôi xin cô đó!

Chu Chính: Lừa gạt và bị lừa gạt, thật ra có tính tương đối. Sao chứ? Lời mở đầu của tôi vậy mà bảo vô tâm? Cô hai à cô có lầm không đó? A Chiến thì không nói, còn gã họ Nhiếp kia có gì mà tốt hơn tôi chứ? Tốt chỗ nào? Hử? Có tiền, vẻ ngoài bảnh trai, vóc người đẹp, nhân cách phân liệt sáng nắng chiều mưa, trùu sỏ hắc đạo tàn bạo khát máu và ôn nhu phúc hắc tuyệt phẩm tiểu công? Này! Vậy mà cũng là người hả? Cùng lắm là “sinh vật” thôi há? Ui ui ai cho chọi trứng thối, cà chua cũng không được! Đạo này mấy em gái chứa gì trong đầu thế hử? *lau mặt* Tôi chẳng muốn che giấu gì với ai cả, nhưng nếu có người thân muốn bỏ tôi mà đi, tôi lại gắng che dấu nỗi sợ hãi của mình và cứ thế nhìn người đó bước đi. Tôi không muốn mất đi bất kỳ ai, nhưng cũng có một số người dù muốn tôi cũng chẳng thể kiềm chân họ được.

Saide: Tôi có một bí mật, đã lâu lắm rồi, lâu đến mức tôi dần quên lãng. Mà vậy cũng tốt, nó sẽ trở thành bí mật chân chính vĩnh viễn vẫn là bí mật. Em muốn hỗ trợ tôi cùng nhau báo thù sao? Lady à, nguyện ý hả? Vậy phải cảm ơn em nhiều nha! Tôi luôn mang đến mọi người nụ cười, nhưng lại không phải ai cũng hoàn lại nụ cười chân thật. Được rồi! Thì coi như cơ hội 1000/100 cũng có thể xảy ra há! Con số ít ỏi đến đáng thương. Tôi mỉm cười nhìn người ta hoàn lại tôi nụ cười giả tạo, cuối cùng mỉm cười nhìn họ chết trước mặt tôi- có phải đáng sợ lắm không, con gái như em chắc chắn không thích nghe mấy chuyện này đâu! Hừm? Muốn biết bí mật của tôi? Ha ha! Không phải đã nói chính bản thân mình còn quên rồi à? Không tin? Ừm- OK! Xem như vì cô em xinh đẹp mà nói cho em biết nha! Chính là nha- tôi kỳ thật không nói tiếng Ý- Ui da! Trứng gà này là còn thừa của khi nãy hả?

Trương Gia Dương: Tôi chẳng muốn nói gì, vì chẳng có gì hay mà nói. Gì? Tôi là kẻ thứ ba? Thao! Con nhỏ xấu xí này con mắt nào của mày thấy vậy hả? Không cho tao nói tục? Tao- XXX! Được rồi! Tôi không nói nữa! Không chấp nhận với lũ đàn bà. Tôi từng bị ám ảnh? Con mắt nào của cô thấy vậy hả? Đàn bà thật là sinh vật nhảm chán. Người tốt kẻ xấu không có định nghĩa rõ ràng đâu, tôi cũng chẳng bao giờ tự nhận mình người tốt. Tôi thích nghe tiếng thân thể bị cào xé, hòa lẫn vào tiếng gào thét khàn khàn, đã lắm nha. Tôi cũng biết sớm muộn gì mình cũng sẽ bị cào xé, nghe tiếng sột sạo của chính cơ thể mình là êm tai nhất nhĩ?

Tô Hòa: Chuyện đã qua nhưng vẫn còn khắc sâu tận đáy lòng. Lòng tôi đang có ai à? Vì sao lại hỏi như vậy? Trực giác? Trực giác của phụ nữ linh dữ vậy sao? Aizz~ Có ai thì cũng quan trọng gì đâu, quan trọng là khắc ghi được bao lâu. Tôi không biết mình có phải có máu đào hoa không, nhưng mỗi lần trao đi cảm tình dù chẳng phải trăm phần trăm nhưng cũng là thật lòng. Há? Tôi là đàn ông tốt? Sao lại cảm thấy như vậy, không nghĩ là tôi chỉ nói đùa thôi sao? Biểu tình của tôi cho cô biết là thật ư? Dễ nhìn ra vậy hử? Hừm- xem ra tôi phải đi học hỏi thằng khốn kia lúc nào cũng trưng ra bản mặt dịu dàng, mà linh hồn lại là siêu cấp tà ác! *nghe răng* Cái gì? Đàn ông càng khốn nạn càng hấp dẫn sao? Xã hội này- không! Phụ nữ thật là khó hiểu!

18. Chương 18

Nhiếp Phong Vũ, lần này- là ta vứt bỏ người...

Mở mắt ra, trước mắt lại chẳng có ai, nhưng câu nói này cứ mãi lờn vờn bên tai không chịu tan. Nhiếp Phong Vũ khẽ mở mắt nhìn trần nhà, một lúc sau mới chậm chậm ngồi dậy, chung quanh tối, đợi vài giây để mắt thích nghi với bóng tối, hần lìa mắt nhìn đồng hồ cổ trên tường, nhưng quá tối chẳng thể biết đượcaget cùng là mấy giờ.

Khẽ giương khóe miệng, lại nhắm mắt-

Nhớ tới ánh mắt và câu nói cuối cùng kia – đến bây giờ xúc động vẫn vẹn nguyên.

“Lâu rồi không thấy ác mộng, thật sự là- thú vị.”

Thức ăn tỏa hương ngập cả phòng, món ăn được trang trí tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật đặt sẵn trên bàn, người hầu được huấn luyện bài bản nhẹ nhàng đặt tách cà phê trước mặt Nhiếp Phong Vũ, sau đó hơi cúi đầu.

“Mời ngài chậm dùng.”

Nhiếp Phong Vũ mặc áo sơ mi trắng thuần thắt cà vạt xám nhạt, bộ đồ cực bình thường nhưng đặt trên người hẳn lại tỏa ra một cỗ khí tức mê người, khiến người khác phải tưởng tượng đến thân thể nam tính bên dưới lớp vải vương vít. Một tay hắn cầm tờ báo bên cạnh đọc tiêu đề, tay kia chậm rãi nâng tách cà phê lên hớp một ngụm. Cà phê đen đắng đối với hắn chỉ là một thức uống bình thường.

“Sao lại chau mày? Đắng lắm sao?” Người chưa tới tiếng đã đi trước.

Nhiếp Phong Vũ thản nhiên đặt tách cà phê xuống, đoạn lật sang trang báo mới. Người mới vào mặc chiếc áo thun sát nách màu đen bó sát người, phía trên in hình đầu lâu, chiếc quần jean như giặt nhiều lần bạc màu rách bươm chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn, mái tóc dài nhuộm vàng dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, mà nụ cười trên mặt hắn lúc này so với mặt trời càng chói hơn.

“Này! Nhiếp Phong Vũ, ngươi có thể cho ta chút biểu cảm được không? Sao ở trên giường ngươi lại nói nhiều lắm mà!”

Nhiếp Phong Vũ mắt chẳng buồn nâng, “Ta cảm thấy nên đổi bảo vệ canh cửa thôi, ăn vận như này mà hắn cũng cho ngươi vào.”

“Ha ha ha!” Một tràng cười to, Trương Gia Dương đặt mông ngồi xuống ghế đối diện hắn, đưa tay nhón một con tôm lột vỏ sẵn cho vào miệng, đoạn liếm nhẹ lên ngón tay, phát ra âm thanh ái muội.

“Thằng này lúc nào muốn vào thì vào, đàn em của ngươi cũng biết điều lắm, biết quan hệ của chúng ta mà!”

Quan hệ? Cặp mắt đang rũ xuống của Nhiếp Phong Vũ bất chợt có gì đó lóe lên, không ai phát hiện.

“Tìm ta có chuyện gì?” Đặt báo xuống, Nhiếp Phong Vũ cầm đũa gấp một miếng cho vào miệng, động tác tao nhã làm cho Trương Gia Dương phải nguyền rủa.

“Ngươi diễn công tử quý phái à? Ăn có bữa sáng thôi cũng rườm rà gớm.” Hai tay chống cằm tựa lên bàn, khóe miệng khóe mắt Trương Gia Dương ngấp ửng cười.

Nhiếp Phong Vũ nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn người đối diện, cười nói, “Sao đây? Sáng sớm tới đây nhìn ta ăn à?”

Trương gia Dương nhún vai, “Lâu rồi không gặp, ta tới thăm ngươi một chút xem trong nhà có nuôi trai tơ nào không, ta đuổi về!” Nói xong nhìn nhìn chung quanh.

Chẳng phải bông đùa gì nhưng Nhiếp Phong Vũ lại cười. Nụ cười quen thuộc như trong ký ức. Trương Gia Dương cũng cười, mắt nhìn thẳng vào Nhiếp Phong Vũ, cười đến tít mắt toét môi nhưng lại chẳng có ý cười thật. Cả hai dù cười đó, nhưng tốt cùng đâu mới là nụ cười chân thật, chẳng ai biết.

“Ngươi đang lo lắng hử?” Nhiếp Phong Vũ nhẹ giọng hỏi.

Trương Gia Dương nheo mắt lại, hỏi ngược về, “Ngươi cho rằng ta lo lắng à?”

Cười khê khàng, Nhiếp Phong Vũ cầm tách cà phê lên, chiếc tách trắng thuần điểm đóa tường vy đỏ rực điểm lệ vô cùng, nhưng chung quy giả vẫn là giả, chẳng có sức sống.

Nhìn nụ cười trên khóe miệng hắn, Trương Gia Dương cảm thấy có gì đó đang sục sôi. Phải, hắn đang lo lắng, vì sao thì hắn cũng chẳng biết. Có nhiều thứ hắn không biết, sau khi ra tù hắn mới dần ngộ ra rằng, Nhiếp Phong Vũ, người đàn ông này không ai có thể biết hắn ta đang nghĩ gì. Bất quá, Trương Gia Dương khẽ nhún mày, hắn không biết, người khác cũng đừng hòng biết được!

Đưa tay cầm lên thức ăn trên bàn, hắn nhìn Nhiếp Phong Vũ hỏi: “Ngươi không thích ăn?”

Nhiếp Phong Vũ không nói, ngẩng đầu nhìn hắn.

Trương Gia Dương nở nụ cười, “Thứ ngươi không thích, ta sẽ giải quyết giúp ngươi. Thứ ngươi thích-” thu hồi ý cười trong đáy mắt nhưng khóe miệng vẫn cong lên, “Ta cũng sẽ giúp ngươi dọn sạch.” Nói xong ngậm lấy thức ăn trên tay, trước mắt Nhiếp Phong Vũ từ từ nuốt xuống.

Khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Phong Vũ chẳng hề dao động, lẳng lặng nhìn Trương Gia Dương một hồi, cười cười vươn tay nâng cằm Trương Gia Dương lên, dùng giọng điệu đầy cương nghị mà rằng, “Ngươi nên thấy mình thật may mắn-”

Không bị ta tổn thương, người nên thấy mình may mắn. Những ai bị ta thương tổn, sẽ biết thế nào là tuyệt vọng. Kẻ yếu không thể sống trong thế giới của hắn.

.

.

.

“Cảnh quan Nguyên Chiến Dã, chúc mừng anh! Từ hôm nay trở đi anh có thể trở thành cảnh sát chân chính!”

Vận bộ cảnh phục chỉnh tề, Nguyên Chiến Dã nhìn lão hiệu trưởng mặt mày hơn hớn tuyên bố, mở to mắt, anh cảm thấy có chút gì đó mù mờ.

Cứ như vậy sao? Chỉ sau ba tuần, anh đã trở thành cảnh sát chân chính?

Nhiệm vụ của anh đã không thành công, thậm chí có thể nói là thất bại, hơn nữa cuối cùng còn làm hành động xuẩn ngốc bại lộ thân phận, vậy mà cấp trên chẳng nói gì, còn khen ngợi thời điểm mấu chốt anh kịp thời ném chìa khóa để ngăn phạm nhân bạo động, làm anh có chút chột dạ.

Không rõ này có tính là được rủ lòng thương không. Anh cảm thấy mình như một diễn viên hài kịch hết sức buồn cười! Một thằng ngốc, dùng chính cái hành động buồn cười mà đổi lấy bộ cảnh phục, bản thân tự cảm thấy mình làm trò cười cho thiên hạ.

“Sao vậy? Kích động quá quên muốn nói gì luôn à?” Vận bộ cảnh phục y hệt, Tô Hòa đứng cạnh bên nhìn anh, trên mặt là nụ cười như có như không.

“Phải, so với năm xưa tốt nghiệp còn kích động hơn.” Nguyên Chiến Dã ôn hòa cười đáp. Tô Hòa khề hừ một tiếng, hiệu trưởng cười phá lên, vỗ mạnh lên vai anh cái bốp, lão già gần sáu mươi tuổi mà lực tay vẫn mạnh kinh người, thiếu chút vỗ ra luôn bữa sáng hai năm cơm một túi sữa đậu nành của anh.

“Ha ha ha! A Chiến, tôi nói thẳng cu cậu sẽ phát đạt mà! Rốt cục cũng được thoát đi gầy dựng sự nghiệp, tôi biết trường học vốn dĩ chẳng thể là nơi cậu trụ cả đời, giờ thì tốt rồi! Từ hôm nay trở đi cậu có thể làm một cảnh sát chân chính, hãy làm cho tốt nhé! Đến lúc đó phát đạt rồi cũng đừng quên trở về thăm lão thầy già này nha!”

Nguyên Chiến Dã khước miệng co giật, xoa xoa cái vai đau, “Tôi sẽ không quên đâu! Yên-tâm-đi!” Ba chữ cuối cùng được anh nghiêng răng mà nhả ra, tiếng cười hào sảng của hiệu trưởng quanh quẩn trong phòng. Đột nhiên anh cảm thấy vết thương trên cánh tay nhức nhối, ba tuần rồi vẫn chưa giảm, dần quen thôi, quen rồi sẽ ổn.

Hai tay khoanh trước ngực Tô Hòa liếc nhìn anh, đoạn chậm chậm cúi đầu-

“A Chiến, thông báo nhậm chức từ cấp trên đã đến rồi, chờ cậu quyết định thôi. Hai nơi cho cậu lựa chọn, đều là nơi rất có tiền đồ.”

Nguyên Chiến Dã cùng hiệu trưởng đi trên hành lang cao nhất của cảnh cục, các cảnh sát trên đường không ngừng cúi đầu chào hỏi, có mấy cô cảnh sát trẻ thậm chí liếc nhìn Chiến Dã anh.

“Một nơi là phía Đông thành T, tổ tệ nạn xã hội (*) vừa lúc cần người mới gia nhập, cậu tới đó với năng lực của cậu rất nhanh thôi có thể sẽ được lên làm Giám sát. Chỗ đó tốt đó nha-” Hiệu trưởng vừa nói vừa nhìn bốn phía gật đầu chào hỏi.

(*) Tảo Hoàng tổ. Tổ của bạn thụ chính trong Lam điều tam bộ khúc.

Tổ tệ nạn xã hội? Nguyên Chiến Dã mấp máy môi, hình gì- có gì không ổn. Kỳ thật anh cảm thấy đi đâu cũng được, anh chỉ muốn đổi hoàn cảnh mới thôi...

“A!” Đột nhiên kêu lên, hiệu trưởng vỗ vai anh, chỉ về phía trước: “Nhìn đi, bên kia chính là tổ trưởng tổ Tệ nạn xã hội khu Đông đó! Hôm nay vừa vận cậu ta có việc, nếu cậu muốn thì sẵn đây lại chào hỏi luôn, làm quen trước cũng tốt!”

Ngẩng đầu, Nguyên Chiến Dã nhìn về phía cuối hành lang cách đó không xa, hai vị mặc cảnh phục đang đứng nói chuyện với nhau, anh liền nhận ra được người nào là người hiệu trưởng nhắc đến.

Ừm. Không tệ nha! Dáng người vừa phải, cao nhưng không thô, bộ dạng cũng rất tuấn tú, còn có vị phong tình, anh không rõ vì sao mình lại dùng “phong tình” mà miêu tả một gã đàn ông. Có lẽ tổ tệ nạn cũng nên cần cái “phong tình” để thi hành nhiệm vụ không chừng! Lòng vừa nghĩ anh liền thầm quyết định, vừa định bước đến chào hỏi “đồng sự” tương lai, chàng trai bên kia này giờ cũng nhìn anh chăm chú đột nhiên nhe răng cười- giây tiếp theo anh tức thì thu chân trở về.

Tà! Cái cười siêu tà! Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp kia khiến da gà da vịt anh nổi đầy mình, trong đầu tức thì vang lên còi báo nguy hiểm đình tai nhức óc. Nhiều năm sau Nguyên Chiến Dã vẫn không rõ thằng cu kia cười cái quái gì với mình, sau đó là dấy lên xúc động muốn đánh người, vì nụ cười này của gã ta, cuộc đời anh từ lúc này cải biến!

“Tôi sẽ đến nơi còn lại.” Quay đầu, Chiến Dã dùng giọng điệu đầy kiên định nói lựa chọn của mình với hiệu trưởng.

“Hả?” Ngây ngẩn cả người.

.

.

.

Đặt bộ quần áo cuối cùng vào túi xách, Nguyên Chiến Dã lắc hông xoay cổ giãn gân cốt. Đồ dùng của anh rất ít, cùng lắm là vài bộ quần áo, điện thoại di động và MP3, còn cả cái laptop cổ lỗ sĩ xài được mấy kiếp. Toàn bộ tài sản chỉ vón vện trong một thùng. Từ trước đến giờ anh luôn sống một mình, dù có rời đi nơi khác cũng không có gì luyến tiếc, hành lý vô cùng đơn giản cũng đã mang theo hết sự tồn tại của anh ở chốn này.

Lại dáo dác nhìn chung quanh, nơi này anh đã ở hơn mười mấy năm rồi, ngoại trừ mấy vết ố loang lổ trên tường quen thuộc ra dường như chẳng có gì còn lưu lại, ngay cả album ảnh cũng không. Nhếch môi, anh biết mình không cười. Tầm mắt đột nhiên bị thứ gì đó lóe lên thu hút, quay đầu, vật đặt trên tủ đầu giường khiến anh sa sầm sắc mặt.

Trang sức tinh xảo với mặt dây chuyền khảm hoa bách hợp ánh lên ánh sáng nhu hòa, nhưng trong mắt anh lại giá lạnh. Lặng lẽ nhìn nó một chốc, anh đi đến cầm lên. Thứ này được một vị cảnh quan mang đến cho anh ba ngày sau khi ra tù.

‘ Nguyên cảnh quan, vật này của anh nhỉ! Hai ngày trước không kịp đưa anh, hôm nay biết anh xuất viện liền đến đây ngay, anh xem xem có hư hỏng gì không. ‘

Nguyên Chiến Dã trừng mắt nhìn vòng dây trên tay vị cảnh quan như đang nhìn một con rắn, không rõ vị cảnh quan đã kêu tên anh biết bao lần anh mới chậm chậm vươn tay nhận lấy, một tiếng cảm ơn nghe chẳng ra cảm xúc, vẻ mặt lại khiến người ta sợ hãi.

Vị cảnh quan không hiểu rốt cục là sao, sờ sờ mũi bước đi, anh đứng thừ ra nhìn sợi dây trên tay, cũng như ngay lúc này.

Cái lạnh như băng ngấm vào bàn tay, vĩnh viễn vẫn không thể ấm lên.

Như người đó...

Đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa lại cười thành tiếng. Nguyên Chiến Dã quăng dây chuyền vào hành lý, không phải của mày thì đừng cưỡng cầu, của mày rồi thì bỏ cũng chẳng xong.

Kết thúc thú vị quá nhỉ!

Trời tờ mờ sáng, Nguyên Chiến Dã ôm toàn bộ tài sản ra đi. Nơi anh chuẩn bị nhậm chức khá xa, theo lời hiệu trưởng thì: tuy nhỏ nhưng là nơi rất mỹ lệ, là du lịch thắng địa, không khí trong lành dân thôn chất phác, ở đó vài năm sẽ trẻ thêm vài tuổi.

Anh phải đi chuyển tàu sớm nhất để chiều kịp đến nơi. Phải báo danh trong ngày nên anh mặc sẵn luôn cảnh phục. Một tay đút túi quần, hít sâu một hơi, trước kia chẳng buồn để ý, giờ anh sẽ lưu giữ lại mùi vị nơi này, coi như lưu chút kỉ niệm đi. Vậy là đủ rồi.

Đi không bao lâu di động trong túi rung lên, nghĩ là hiệu trưởng nhưng cầm lên nhìn liền ngẩn người, không ngờ cậu ấy lại gọi cho mình, Chiến Dã mở điện thoại.

“Alo.”

“Xuất phát?” Trong điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa của Tô Hòa.

“Ừm. Đang trên đường đến nhà ga.” Anh thành thật trả lời.

“Đi bộ sao, không bắt xe à?”

“Không cần, không xa mấy.”

“Tiếc chi vài đồng tiền lẻ, mặc cảnh phục đi công vụ sao, hay mục đích của cậu nó thế?”

Nguyên Chiến Dã cười khở một chút, hỏi: “Cậu không phải vì chuyện tôi chưa viết đơn cảm tạ mà ghi hận chứ ha? Sao nghe như cậu đang giễu tôi ấy nhỉ?”

Đối phương trầm mặc vài giây, “Nguyên Chiến Dã, trước kia cậu cũng nói với tôi bằng cái giọng đó mà, bây giờ thì gai của cậu bị nhổ sạch rồi.”

Đến lượt Nguyên Chiến Dã trầm mặc.

“Khi cậu còn ở tù dù rằng tôi không phải lúc nào cũng dõi mắt theo cậu, nhưng chuyện gì tôi cơ bản đều biết cả, cậu và-”

“Tô Hòa!” Đột nhiên cắt ngang lời Tô Hòa, Chiến Dã lạnh giọng nói, “Nếu bây giờ cậu muốn tìm hiểu thêm điều gì, thì tôi cũng chỉ nói đã qua rồi, bây giờ chẳng còn trong tù, tôi đã không còn nghĩa vụ phải báo cáo với cậu, bắt luận chuyện công hay tư.”

Đầu dây bên kia trầm mặc, Chiến Dã cũng lặng im, cho đến khi bên kia vang lên tiếng thở dài mỏng manh.

“Ok, coi như tôi chưa nói.” Xem như Tô Hòa chịu thua, “Chúc cậu thuận buồm xuôi gió, hôm nay thầy phải dự một hội nghị quan trọng không thể đưa cậu đi được, cho nên có chuyển lời lại với tôi lên đường cẩn thận, tới nơi thì gọi điện báo thầy biết.”

Nguyên Chiến Dã ừ hử, “Tôi biết rồi, cảm ơn nhiều-” Ngừng vài giây, “Tô Hòa-”

“Hửm?” Đối phương có chút ngạc nhiên.

“Sau vụ bạo động thì thế nào?”

“Chết mười sáu người, bị thương hơn một trăm, đã xử lí bắt giam gần như ổn thỏa cả.”

Ngón tay cầm di động của anh chợt biến trắng, anh há miệng thở dốc, hỏi: “Trong số người bị thương... hoặc chết, có ai họ Chu-”

“Nguyên Chiến Dã, cậu bây giờ hỏi chuyện này cũng vô nghĩa thôi. Dù có biết cũng thay đổi được gì.”

Lời nói như vô tình, nhưng anh lại không có ý phản bác. Đã nhiều lần rồi anh không thể phản bác lại lời nói của Tô Hòa. Lặng lặng cúp điện thoại, bước chân anh dần tăng tốc như thể đang trốn chạy, ánh mắt hiển hiện rõ sự thống khổ. Anh vẫn luôn cô độc, không bè bạn, nếu như- người kia được tính là bạn-

Trên xe lửa, anh ngồi hướng ghế ngược nhìn về phía đuôi toa tàu, điều thuốc trên miệng chập chờn cháy, tàu cứ đi lại dừng, hành khách dần dần xuống trạm, cho đến khi khoang tàu trống rỗng chỉ còn mình anh, ngoại trừ tiếng động cơ âm ỉ, sự im lặng bao trùm đến đáng sợ.

Phía trước gì đang chờ đợi mình Chiến Dã cũng không buồn nghĩ ngợi, anh chưa bao giờ nghĩ về tương lai, mà chuyện đã qua thì- nhẹ nhàng nhịp nhịp lên điều thuốc, tàn thuốc bay theo gió.

Nhắm mắt lại, anh nở nụ cười, “Hóa ra, mọi chuyện lại thực dễ dàng.”

Xóc nảy gần năm giờ, Chiến Dã cuối cùng cũng đến được địa điểm nhậm chức- Trần Thanh Tuyền. Cái gọi là “tuy nhỏ nhưng lại mỹ lệ”, chính là một trấn nhỏ nép mình sau dãy núi cao, cây xanh vờn quanh, lắng tai nghe có thể nghe được tiếng chim hót và nước chảy, điều làm anh càng ngạc nhiên hơn chính là trên đường lộ không hề có một chiếc xe hơi, hầu như toàn bộ đều là xe đạp, những người đạp xe đang bán hàng rong hay đưa báo. Người bán hoa đang đứng trước cửa tiệm tưới hoa hồng tươi diễm, tiệm hoa quả có một bác trai đang cẩn thận chọn hàng, trái nào trầy trụa chút đỉnh thì bỏ vào rổ để bằng ‘ Giá đặc biệt ’, nhóc tí tiểu học vừa tan trường tùm năm tùm ba chơi rượt bắt, chẳng phải lo lắng chuyện bị xe đụng vì cơ bản nơi này chẳng có chiếc xe nào-

Nguyên Chiến Dã đi đường ánh mắt của người nào người nấy nhìn anh như đang nhìn người ngoài hành tinh vừa đáp địa cầu, cái nhìn đánh giá từ trên xuống dưới, làm anh có cảm giác như bị lột trần hết cả quần áo-

Này... nơi này, tốt cùng thì... Nguyên Chiến Dã có loại xúc động muốn lấy vé tàu ra nhìn xem mình có xuống lộn trạm rồi không, mặc dù đây đích thực là trạm dừng trên vé.

Cuối cùng, Chiến Dã kiên trì chào hỏi một nhóm học sinh nữ, “Xin lỗi cho hỏi, cục cảnh sát của trấn này ở đâu?”

Biểu tình trên mặt mấy cô nàng có thể nói là vừa ngượng ngùng, hưng phấn còn thêm cả si mê, trong đó có một cô vươn tay chỉ, “Bên kia.”

“Cảm ơn.” Lịch sự cười, anh muốn biểu đạt lòng cảm tạ, dù sao quan hệ cảnh sát với người dân phải làm tốt-

“Nha

” tiếng thét cao chót vót cực chói tai, đám học sinh nữ lão đảo lao đi, Nguyên Chiến Dã đứng tại chỗ đầu đầy gân xanh.

Quả là- dân hiền chất phác ha!

Hóa ra chất phác không chỉ có người dân.

Nguyên Chiến Dã đứng trước cổng cục cảnh sát trấn Thanh Tuyền, cảm nhận sâu sắc điểm này. À quên! Nếu đây có thể gọi là cổng-

Cánh cổng tù túng chỉ có một khung cửa nhỏ nhỏ lớp kính bị dán tầng tầng bằng keo như mạng nhện, Nguyên Chiến Dã nhíu mày, kia là vết đạn bắn còn lưu lại. Nhìn nhìn vào trong, chẳng có ai. Đi vào sân trước, có một tòa lâu- hay gọi là pháo lâu thì chuẩn xác hơn. Mảnh sân không phải rộng lắm, một góc tư trồng rau xanh, một góc tư trồng củ cải, một góc nữa trồng hành tây hành lá, phần còn lại là đồ thẩm một màu hoa thược dược.

(*) tòa lâu- pháo lâu: đều chỉ nhà cao tầng, nhưng có lẽ ý chị Hân pháo lâu nó tồi tàn, cũ kĩ như mấy pháo đài thời xưa.

Gió lạnh thổi qua, Chiến Dã đột nhiên thấy ớn lạnh thấu xương. Nhất thời sững sờ tại chỗ, một lần nữa hoài nghi mình có đi nhầm chỗ hay không, nhưng rõ ràng tấm bảng phía trước cửa đề Cục cảnh sát trấn Thanh Tuyền, xem ra chút hy vọng cuối cùng cũng bị đánh vỡ.

Hóa ra không phải thật sự là vườn rau.

Nhắm mắt lại, cảm thấy trước nhất nên tìm người thì hơn, Chiến Dã mang hành lý rảo bước vào cửa chính, đi được vài bước giác quan nhanh nhạy của mình phát hiện có tiếng người gần đó, ngẩng đầu lên nhìn, một ông lão vận áo thun trắng quần lửng ngang đầu gối đang từ trong đi ra, trên đầu đội chiếc mũ rơm cũ nát cổ quần khăn lông trắng đã có chút ố vàng, tay đang cầm một củ cải to.

“Ý?” Nhìn thấy Nguyên Chiến Dã trong bộ cảnh phục, đối phương có chút sững sốt.

Anh thẳng lưng thẳng người, đầu tiên báo danh đã, “Xin chào! Tôi tới báo danh, cho hỏi-”

“Tới rồi

~! Có người tới rồi

! Rốt cục cũng tới rồi

~!” Một tiếng hô to trong trẻo không hợp với tuổi của mình, ông lão ném củ cải xuống đất vụt chạy vào trong, lưu lại anh đứng đực tại chỗ, nhìn nhìn quần áo mình, sờ sờ mặt, chẳng lẽ mình có bộ dạng “đáng sợ” như vậy sao?

Bước vào trong, vừa nhìn liền thấy lối kiến trúc cổ xưa, khiến người ta hoài nghi đây là thành tựu trước giải phóng. Trên tường cũ mốc có một tấm ảnh vị lãnh tụ xưa, kèm một ít bảng điều luật mà anh nhìn sao thấy lạ lẫm, thực sự hoài nghi bản này chưa được “nâng cấp”. Cầu thang thông lên lầu bằng gỗ, chân bước lên liền phát ra tiếng “răng rắc”, anh bắt giặc bước nhẹ nhàng hơn.

“Xin hỏi, có ai không?” Kêu một tiếng, không người trả lời, Nguyên Chiến Dã nhíu nhíu mày, tay ôm hành lý bất chợt nắm chặt.

“Đến liền đến liền!” Cuối cùng cũng có người trả lời, Chiến Dã nhận ra là giọng của ông lão ban nãy, từ trên lầu truyền xuống. Anh ngẩng đầu, quả nhiên có một bóng người từ trên lầu đang vội vàng chạy xuống, hóa ra là đi thay áo thun quần lửng, hiện giờ đang vận cảnh phục y như của anh, nhưng lại cũ hơn nhiều, hơn nữa nhìn là biết vừa lấy trong tủ ra, nhăn nhoe bèo nhèo.

“Xin chào xin chào! Làm cậu đợi lâu, ngại quá!” Ông vừa phủi phủi tay áo vừa cười xòa tỏ ý xin lỗi, “Tôi là cảnh viên này, chủ yếu quản chuyện hành chính. Cậu gọi tôi lão Cao là được rồi. Cậu là Nguyên cảnh quan nhỉ?”

“Phải, xin chào!” Chiến Dã gật gật đầu, liếc nhìn lão Cao trên vận tây trang dưới mang dép lười, “Tôi là Nguyên Chiến Dã.”

“A! Tốt tốt! Ý da! Phải rồi! Mang cậu đi gặp những người khác nha! Mọi người biết hôm nay cậu đến nên rất là mong ngóng đó!”

Rất là mong ngóng anh đến? Anh nhướn nhướn mày, có loại cảm giác kì lạ.

“Ngồi tàu lâu lắm phải không? Có mệt không? Chỗ này có hơi xa, đợi một lát anh bạn gặp mặt mọi người xong tôi sẽ dẫn về kí túc xá nghỉ ngơi, mọi người đều tại cảnh cục, có chuyện gì cứ hô lên một tiếng là được, cậu nghỉ ngơi cho khỏe rồi tôi dẫn đi đây đi đó.” Lão Cao thao thao bất tuyệt nói, chẳng có chút ngại ngần lần đầu gặp mặt, Chiến Dã lặng lẽ nghe đi theo ông lên lầu.

Cách đó không xa truyền đến tràng âm thanh đều đặn, là thanh âm xắt thái, Chiến Dã khẽ chau mày, người ở đây đang nấu cơm? Đến khi nghe được mùi hương lan tỏa anh biết mình đã đoán đúng.

“A! Là Tiên Diệp! Biết cậu sắp đến nên cậu ấy đang chuẩn bị cơm tối đó, coi như tiệc tiếp đón, củ cải khi này cũng vì cậu mà hái, á! Chờ chút nữa tôi đi lấy.” Lão Cao vỗ đầu một cái.

“Cảm ơn.” Chiến Dã cười cười nhìn lão Cao đẩy cửa ra, hai người đi vào trong, một trận hương của hải sản ập đến, rất thơm.

Một chàng trai cao cao đang đứng bên bếp xào thức ăn, trên mặt mang kính mắt bản nhỏ, đôi mắt hẹp dài ẩn hiện dưới tóc mái lòa xòa trước trán, khuôn mặt mềm mại điểm nụ cười thản nhiên, tạp dề màu hồng càng làm tản ra khí tức nho nhã. Cậu ta quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã và lão Cao, nụ cười càng thêm sâu, tắt lửa buông chiếc đũa trong tay.

“Nguyên Cảnh Quan nhỉ? Xin chào! Tôi là Tiên Diệp.”

“Xin chào!” Nguyên Chiến Dã hơi gật đầu chào, trong lòng suy nghĩ cậu nhóc này không phải được mời đến đây đảm chức đầu bếp chứ?

“Tôi chuyên phụ trách chuyện lật vặt, đơn nhiệm chức của anh cứ đưa tôi là được, tôi sẽ nhanh chóng lo ổn thỏa thủ tục nhiệm chức.” Tiên Diệp như nhìn thấu được anh đang lo nghĩ chuyện gì, nụ cười vẫn cứ ôn nhu vô hại.

Anh cũng cười theo.

“Ủa? Tiểu Quan đâu?” Lão Cao hỏi một tiếng, nhìn dáo dạt chung quanh.

“Ừm-” Tiểu Diệp liếc nhìn đồng hồ trên tay lăm lăm chắc cũng sắp về rồi, sau đó ngẩng đầu nói với anh, “Cậu ta là đồng sự của chúng tôi, đang trên đường tuần tra, mau trở về thôi.”

Gật gật đầu, Chiến Dã thầm nghĩ ngoài biết trồng củ nấu cơm cũng còn có người làm việc chính. Vừa nghĩ thế xong ngoài cửa liền vang lên thanh âm lạnh lạnh rất nhiệt huyết-

“A

ông nội nó! Hôm nay lại thua bác Lý bên phố Bắc năm mươi đồng, lần sau không qua đó tuần tra nữa, lần nào chơi mặt chược cũng thua, cái chỗ gì đầu như bị ám!”

Anh cảm thấy giờ phút này chẳng còn muốn nghĩ ngợi gì nữa.

Ba người nhìn về hướng cửa, quả nhiên cửa bật mở ra, một cậu trai trẻ tuổi dáng không cao lắm hằm hằm hừ hừ đi đến, khuôn mặt non choẹt mang vẻ bướng bỉnh lì lợm, khóe mắt hơi nhếch lên, đôi mắt lảo liên như mèo nhìn bốn phía, trên người dù đang mặc cảnh phục nhưng cúc áo chẳng cài một cái, lộ ra áo thun bên trong in hình chú ếch Keroro, bên dưới mang đôi giày thể thao mẫu mới, nếu so với Nguyên Chiến Dã đóng bộ chuẩn mực thì cậu ta ăn mặc chỉ có thể dùng từ “hoang dã” mà hình dung.

Nguyên Chiến Dã lần đầu tiên thấy có kẻ mặc cảnh phục thành cái dạng này.

“Tiểu Quan, đây là Nguyên cảnh quan hôm nay mới đến.” Lão Cao trước tiến lên giới thiệu.

Chàng trai gọi Tiểu Quan nhìn nhìn anh đánh giá một chút, ánh mắt tràn ngập hứng thú rất rõ ràng làm cho anh thiếu chút không kiềm chế được. *(chắc muốn quánh người)

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Xin chào, tôi là-”

“Anh là cục trưởng mới đến hả?”

Hả? Anh cũng sốt, cục trưởng? Anh hả? Khi nào thì được chức quan to dữ?

“Không tệ nha-” Lại lần nữa đảo tầm mắt lên xuống một vòng trên người anh, cậu chàng tay rút túi quần hơi hơi uốn lưng, “Tôi là Quan Trí, phụ trách án giết người phóng hỏa cướp bóc cường gian. Mong được chỉ giáo.”

Chiến Dã lịch sự gật đầu một chút, “Tôi là Nguyên Chiến Dã, mong được chỉ giáo.”

“Tốt lắm tốt lắm! Biết nhau cả rồi, có lời gì đợi cơm nước xong rồi Nguyên cảnh quan- ý không! Bây giờ phải gọi là cục trưởng hén! Cho cục trưởng nghỉ ngơi trước rồi nói sau!” Lão Cao hai tay dang ra ý bảo mời ngồi, “Tôi đi lấy củ cải, Tiểu Diệp cậu làm rau trộn nhé!”

Tiểu Diệp gật đầu mỉm cười.

“Ừm- cho hỏi còn những đồng sự khác đâu?” Anh buông hành lý, nhớ đến mà hỏi.

Ba người cùng nhau quay lại nhìn anh.

“Hử? Sao vậy?”

“Đồng sự khác?” Quan Trí trừng mắt nhìn, bật cười, “Không còn ai nữa, cục cảnh sát trấn Thanh Tuyền này chỉ có ba chúng tôi, bây giờ thêm anh nữa, là thành bốn!”

Đệt! Nguyên Chiến Dã thầm nghĩ rằng, có loại cảm giác bị bán đứng.

19. Chương 19

“Đến đến đến! Hôm nay vì cục trưởng mới mở tiệc, mọi người không say không về a! Dzô!” Giọng lão Cao sang sảng trẻ trung vang vọng khắp căn phòng.

Bốn người tự giới thiệu vắn tắt về mình, sau đó là màn chính- ăn cơm!

Nguyên Chiến Dã cầm ly ngồi trước bàn, nhìn chất lỏng màu vàng chậm rãi chảy vào ly, bọt trắng chậm chậm sủi lên đầy tràn ra tay anh. Bàn vuông bình thường mỗi người ngồi một góc, canh hải sản, trứng chiên tôm, thịt xào nấm, cá chép kho, cải thìa xào nấm, và một đĩa rau trộn củ cải, mặc dù đều là những món cơm nhà đơn giản nhưng được làm rất bắt mắt, anh đưa mắt nhìn người làm ra mấy món này- Tiền Diệp, cậu ta cũng nhận ra ánh nhìn của anh, khẽ đẩy đẩy gọng kính mỉm cười, giơ ly lên ý mời rượu. Thật kỳ lạ, một chàng trai nhìn như thư sinh chỉ biết cầm bút mà còn biết nấu ăn, nhưng lại không có cảm giác ẻo lả mà lại cảm thấy bộ dáng cậu đeo tạp dề không có gì kì quái, tựa như cầm dao hay cầm bút đối với cậu ta đều như nhau.

“Uống! Uống! Cạn ly cạn ly!” Tầm mắt chuyển sang hướng khác, Quan Trí cười toe toét lộ cả răng, đang cùng lão Cao uống “bia giao bôi”, lão Cao nay đã thay bộ cảnh phục mặt đỏ hồng, dường như đã ngà ngà say. Uống cũng ngang ngửa như ông nhưng Quan Trí sắc mặt vẫn bình thường, như chẳng phải uống bia mà là thuốc bổ thôi.

Thu hồi tầm mắt, anh nhấp một ngụm bia, khẽ chau mày, mùi vị là lạ. Anh vốn dĩ chẳng phải người nghiện rượu bia, mười mấy chai rỗng ngổn ngang dưới đất anh uống chưa tới một chai.

“Cục trưởng trước kia làm ở đâu? Sao lại nghĩ đến chuyện chuyển tới địa phương nhỏ bé này a? À~!” Lão Cao vừa hỏi vừa rót bia, nghiêng một hồi lâu mới phát hiện là chai rỗng.

“Không cần gọi tôi cục trưởng, trước kia tôi là giáo viên trường cảnh sát, gần đây mới chuyển đi nhậm chức.” Anh nói nhẹ nhàng bằng giọng quê, như không muốn nhắc đến nhiều.

“Hả? Giáo viên à

?” Âm cuối cùng kéo dài lê thê, người nói là Quan Trí. Lão Cao đang chui dưới bàn tìm bia. Anh đặt ly xuống nhìn Quan Trí.

“Nhìn dáng vẻ của anh không giống như giáo viên! Thảo nào mà bị điều đi.” Kéo kéo cổ áo sơ mi, Quan Trí cười nói một câu.

“Thế sao?” Chiến Dã nhướn nhướn mày, Quan Trí cười cười.

“Trên người anh tản ra mùi vị ngoan độc, làm thầy giáo thì phí quá.”

Lời này khiến anh có chút ngạc nhiên, sau đó lẳng lặng đưa mắt nhìn chàng trai trông chỉ khoảng trên dưới hai mươi là cùng.

“Lão Cao mau dậy đi, ngủ thì đi về phòng mà ngủ!”

“Khiêng ổng đi đi! Lão Cao uống rượu bia vào là dù trái đất có nổ cái đùng ổng cũng không tỉnh, bởi vậy mới bị điều đến nơi này ngây ngốc cả đời.” Lời nói dường như rất thâm lương, nhưng qua giọng điệu của Tiền Diệp lại như đang nói đùa, cậu quay đầu nhìn Chiến Dã: “Cục-”

“Gọi tôi A Chiến là được.” Nguyên Chiến Dã chặn trước.

Tiền Diệp gật gật đầu, tuổi tác cũng tầm tầm Chiến Dã, có thể còn lớn hơn anh một chút.

“A Chiến, lâu rồi không có đồng sự mới đến đây, trong lúc nhất thời có chút không quen. Lão Cao thì quá hưng phấn, tiểu Quan tuổi còn nhỏ, đừng nhìn cậu ấy cà lơ phất phơ thế chứ cũng vui lắm đó.”

“Nè nè! Anh nói cái gì?” Đang uống bia Quan Trí nhíu mày bĩu môi. Chiến Dã cười cười.

“Tôi mặc dù cũng không giỏi xã giao cho lắm, nhưng tôi tin rằng chúng ta sẽ trở thành đồng sự tốt của nhau.”

“Đương nhiên.”

“Hừ!” Quan Trí dùng mũi hừ một tiếng, lăm bằm gì đó trong miệng, rồi đột nhiên “cộp” một tiếng đầu cậu chàng đập xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

Chiến Dã nhấp nháy mắt, có chút không tin được. Sao lại gục nhanh thế rồi?

“Đừng để ý, cậu ta là vậy đó.” Tiễn Diệp cầm lấy một chai bia chưa khui, đặt lên bàn nhẹ nhàng bật nắp, động tác hết sức thuần thục và tao nhã.

“Lão Cao là uống vào nhìn biết ngay say ngất ngư rồi, còn tiểu Quan dù uống nhiều ít nhìn vẫn tỉnh bơ, nhưng thật ra là say lắm rồi.” Vừa nói vừa tự rót cho mình một ly, sau đó lại “ừng ực” uống cạn, chỉ năm giây đã thấy đầy ly.

Mồm chữ A mắt chữ O—

“Ngại quá, hơi khát. Bia này làm từ nước suối của trấn đây, rất mát. Tôi bình thường đều thích dùng bia thay trà, anh cũng uống đi! Đừng ngồi ngây ra, ăn chút gì đi này! Tay nghề tôi không tốt anh đừng chê cười!” Tiễn Diệp vẫn đang rất nho nhã, đưa tay làm động tác mời dùng.

“A!” Gật gật đầu, anh cầm bát đưa lên, nhìn người đối diện mình đang mỉm cười, bỗng cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra.

“Vừa rồi nghe lão Cao nói hình như chưa mời anh một ly!”

“Không cần khách khí—”

“Hai người bọn họ hay tôi gì cũng như nhau, nè! Làm ly đi!” Cười tùm tùm giờ ly lên, nhã nhặn khí phách nam nhi, dùng một loại ánh mắt không gượng không ép nhưng lại khiến anh khó lòng cự tuyệt.

Nhìn đối phương vài giây, Nguyên Chiến Dã nhướn nhướn mày, khoe môi khê nhếch, đưa tay tháo một cúc áo trên cùng.

“Hóa ra nơi này đều dùng loại phương pháp này hoan nghênh người mới nha—”

“Ha ha!” Vẫn là gương mặt tươi cười, “Rượu phẩm và nhân phẩm kỳ thực không khác biệt gì.”

Hai người như ăn ý từ lâu đồng thời giờ ly lên, “cạch” một tiếng va chạm của hai ly thủy tinh.

“Cạn ly!”

Đêm đầu tiên tại trấn Thanh Tuyền, Nguyên Chiến Dã ngủ rất say.

‘ Cậu thật là đáng yêu- ‘

‘ Tôi thích nhìn ánh mắt cậu khi nhìn tôi – ‘

‘ Cậu cũng được đó chứ, sao hả, muốn ở bên cạnh tôi không – ‘

‘ Hẳn không có giá trị gì cả, mà cậu- cũng không có- ‘

“Ưm..” cổ họng khô khốc như bị thiêu đốt, đầu nặng trĩu như đang treo quả tạ nhúc nhích một chút cũng thực khó khăn. Anh cảm thấy như mình vừa ốm dậy, toàn bộ cơ thể không chút khí lực, ngón tay chẳng buồn động đậy.

Hửm? Giường? Nhú nhú mày, đầu óc nhớ lại sự tình hôm qua – uống bia? Phải! Uống bia, hơn nữa còn nhiều nhất từ trước đến giờ. Sau đó nhớ tới khuôn mặt nhã nhặn của Tiễn Diệp, đừng trông mặt mà bắt hình dong cái cậu này quá đúng với cậu ta.

Nhưng mà- làm sao anh lên giường được nhỉ? Hai chân đến bây giờ vẫn còn nhũn ra thì đủ biết khi đó làm gì đủ sức lết vào phòng, hơn nữa- quần áo còn được cởi hết. Không cần mở mắt, nhưng anh biết trên người mình hoàn toàn trần trụi chỉ còn một cái quần lót. Bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

“Ư-”

Hửm? Từ từ, hình như có thứ gì đó – đầu óc trì độn dần thanh tỉnh, Nguyên Chiến Dã vừa định mở mắt ra đột nhiên có gì đó rớt xuống ngực anh, hơn nữa nếu anh đoán không lầm thì là một cánh tay. Châm chậm xoay đầu, mở mắt ra- lộ ra gương mặt phóng đại cách mặt anh không tới năm li.

Đây là- một cử động cũng không dám, đầu óc anh bắt đầu vận hành nhanh chóng, lông mày ngày càng nhíu chặt, khuôn mặt anh tuần trở nên vận vận-

Quan Trí! Vì sao lại là Quan Trí? Có nằm cùng thì cũng là Tiễn Diệp mới phải- cũng không phải! Là ai cũng không được! Nguyên Chiến Dã khẽ chớp đôi mắt khô khốc, nhẹ nhàng đưa tay muốn nâng cánh tay trên ngực mình ra, Quan Trí hừ một tiếng, chân hơi nhếch lên để trượt chiếc chăn xuống ngang thắt lưng, anh tái mặt.

Anh chỉ còn độc chiếc quần lót, mà Quan Trí trên người ngay cả quần lót cũng không còn. Hạ thân trần trụi lộ ra, may mắn là nằm nghiêng, bằng không thứ gì cũng bị nhìn thấy hết, dĩ nhiên mông cũng bị ngắm trọn cả rồi.

Không khí chung quanh ngập mùi cồn, làm đầu óc người ta choáng váng.

Chết mợ chưa! Có quan hệ tốt với đồng sự cũng không cần tới mức này chứ! Dù cả hai đều là đàn ông con trai nhưng anh biết, hai thằng đàn ông ở với nhau cũng có chuyện. Cẩn rằng, cương cứng người, nhẹ chân nhẹ tay nhắc cẳng tay cẳng chân của người nọ trên người mình, sau đó đắp chăn lên người Quan Trí, anh bước xuống giường lắc lắc người co giãn mấy khớp xương như bị rỉ sét, cúi người nhặt lên từng mảnh quần áo. May mà không bẩn, chỉ hơi nhăn chút. Mặc quần vào rồi đến áo sơ mi, đang cài cúc anh chợt nhìn thấy trên ngực mình có mấy vết hồng hồng, trong lòng cả kinh. Nhìn thoáng qua người nằm trên giường vẫn còn ngủ khò say sưa, nghĩ nghĩ lại nhìn xuống phía dưới mình, không có dấu hiệu lạ. Lại nghĩ nghĩ rồi đưa tay ra sờ sờ mông, cũng không có dấu hiệu lạ.

“Hô

~~” Thở vào một hơi thật sâu, xem như yên tâm. Thật sự là- chẳng biết hình dung sao cho đúng nữa.

Như chuyện hài nhỉ!

Vừa ra khỏi cửa đụng phải lão Cao, ông đã tỉnh rượu, nhìn không ra bộ dáng uống đến bất tỉnh nhân sự của đêm qua. Ông hướng anh chào hỏi, anh có chút ngượng ngùng gật nhẹ đầu. Sao lại có cảm giác như bị bắt gian tại trận thế này?

“À! Hôm qua cậu ngủ phòng Tiểu Quan hén! Thằng nhóc đó ngủ mất nét khỏi bàn, đặc biệt là uống rượu vào liền khoái đề người ta ra cắn loạn, có quấy rầy cậu không?”

“Không, không có.” Miệng cười có chút cứng đờ.

Lão Cao cũng cười, đoạn nói: “Cục trưởng cũng thất dũng cảm nha! Vậy mà uống ngang ngửa với Tiểu Diệp cả đêm, nó nổi tiếng ở trấn này ngàn chén không say, thiên hạ địch thủ uống rượu, chưa ai dám trên bàn rượu mà thách đố nó đâu!”

Sao ông không nói sớm! Nguyên Chiến Dã buồn bực.

Hai người đi vào văn phòng, bốn người dùng chung một phòng làm việc. Dù trên tường hẳn rõ dấu vết tháng năm, nhưng nhìn chung rất sạch sẽ, nhìn là biết luôn được quét dọn cẩn thận. Bức tường trắng treo vài bức tranh, có chút cũ kỹ, bức màn màu vàng hài hòa với màu xanh lá của cây cối bên ngoài cửa sổ, bên góc tường đặt một chậu cá to, cá đang ăn bên trong, rõ ràng vừa có người cho cá ăn.

“Tiểu Diệp đã thu dọn đâu vào đó cho cậu rồi.” Lão Cao chỉ chỉ.

Chiến Dã liếc nhìn sang, trông thấy một chiếc bàn màu gỗ đỏ sậm sáng bóng, bên trên bày một ống đựng bút và vài cây bút, chiếc điện thoại bàn nhỏ xinh và chậu xương rồng kiểng nhỏ.

“Hai người dậy rồi à? Ăn sáng được rồi, tôi đi gọi Tiểu Quan, hai người cứ ăn trước đi!” Tiễn Diệp hiện ra ngay cửa, nhìn hoàn toàn chẳng ra cậu tối qua uống hơn mười chai bia, cậu nhìn anh mỉm cười.

Nguyên Chiến Dã đột nhiên có cảm giác rằng – chàng trai này hoàn toàn có thể được lấy về làm “vợ”.

Một ý tưởng đáng sợ, cả anh còn nổi da gà!

Lúc ăn sáng Quan Trí đứng giờ xuất hiện, tóc rối bù nhùi như cây lâu nhà, vẫn là cảnh phục khoác ngoài áo thun mặc quần bò đi giày thể thao, nhưng hôm nay áo thun đổi sang hình thỏ trắng mắt híp anh không biết gọi là gì, nhưng nhìn là thấy nguyên chữ “tiện”.

(*) tiện trong ti tiện, đề tiện, hèn hạ...

“Oa

~~” Quan Trí há to miệng ngáp một hơi dài, hay tao giờ cao đàn lại, mạnh giật người một cái phát ra tiếng răng rắc giòn tan.

Nguyên Chiến Dã liếc nhìn cậu chàng một cái, nghĩ xem cậu ta có nhớ chuyện hôm qua không, hoặc là nói-nhớ được bao nhiêu. Nhưng suốt bữa ăn anh đã bị tiếng cười sang sảng của lão Cao cùng nụ cười ôn nhu của Tiễn Diệp làm quên lãng. Chỉ mỗi Quan Trí là than thở đau đầu đau lưng.

“Vãi! Ngoại trừ tóc ra toàn thân đều đau! Bộ tối qua bị quỷ áp giường hả?” Quan Trí vừa húp cháo vừa lăm bằm. Nguyên Chiến Dã vừa hớp một hơi sữa đậu nành thiếu chút sặc, ngẩng đầu lên vừa vịn trông thấy cái cười đầy ý vị của Tiễn Diệp.

Trên bàn cơm chỉ còn tiếng cười phóng khoáng của lão Cao và tiếng húp cháo.

Nhận lấy tư liệu và đơn nhậm chức, Tiễn Diệp xoay người đi đến tủ tư liệu.

“Tin anh đến nhậm chức vừa tới hôm kia, tôi đã sớm chuẩn bị giấy tờ đầy đủ rồi. Phải rồi, anh có mang theo ảnh chụp nào không? Nếu như không có thể ra ngoài chụp-”

“Tôi có mang.” Nguyên Chiến Dã đặt một túi nhỏ lên bàn.

Tiến Diệp quay đầu nhìn nhìn, nở nụ cười.

“Vậy thì tốt rồi.”

Chốc sau, Tiễn Diệp đặt thẻ chứng nhận cảnh quan vào tay Chiến Dã.

“Từ hôm nay trở đi, anh chính thức là cục trưởng cảnh cục trấn Thanh Tuyền.” Nói xong, Tiễn Diệp chào một cái rất đúng quy cách. Nguyên Chiến Dã thoáng sững sờ, như nhớ ra cái gì đó, rồi cũng bắt buộc mình quên đi.

“Mong được chỉ giáo.” Nhìn thoáng qua tấm ảnh khuôn mặt không biểu cảm của mình trên thẻ, anh lẳng lặng gật đầu, cho thẻ chứng nhận cảnh quan vào túi trước ngực áo, “Công tác của tôi là gì?”

Nghe anh hỏi vậy, Tiễn Diệp bật cười, đẩy đẩy gọng kính, “Anh là cục trưởng muốn làm chuyện gì thì tùy anh quyết định nha!”

Chiến Dã rất không chịu nổi hai chữ “cục trưởng” này, vốn là một chức nghiệp rất tốt nhưng đặt vào hoàn cảnh này thì cứ như bị cười nhạo.

Trên thế giới có vị cục trưởng nào “đáng thương” như anh không? Khác gì làm thủ lĩnh mà không có đàn em!

“Có thể ra ngoài tuần tra không?”

“Đã nói anh là cục trưởng rồi mà! Tôi và lão Cao chỉ làm công việc hậu cần văn thư thôi, Tiểu Quan mới là tuần tra này nọ kia, hai người lát nữa cùng nhau đi đi, thuận tiện lên trấn chào hỏi để bọn họ nhận biết anh luôn.”

Anh suy tư trong vài giây, đột nhiên hỏi: “Cậu có ý à?”

“Hửm?” Tiễn Diệp nháy mắt một chút, đôi mắt sau cặp kính hơi nheo lại, cười nhưng không đáp.

“Không có gì.” Có một số việc nên quên đi tốt hơn, có một số việc không nên biết tốt hơn.”

Chừng mười phút sau, anh cùng Quan Trí song song đứng ở cửa cảnh cục trấn Thanh Tuyền, một cao một thấp, một anh tuấn một suy đồi, một nét mặt tĩnh lặng một nét mặt vụn vẹo – ngoài ra còn cảnh phục cùng màu xanh thẫm, rất có cảm giác.

“Anh thật sự muốn đi cùng tôi à?” Quan Trí hơi nghiêng đầu nhìn anh hỏi.

“Cậu cảm thấy tôi như đang diễn ‘Thập bát tương tống’ hử?” Ý là tôi đã ra đến cửa chẳng lẽ bảo quay về?

(*) Thập bát tương tống: một thành ngữ bắt nguồn từ chuyện tình của Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài. Theo truyền thuyết, từ thư viện Hồng La Sơn đến nhà của Chúc Anh Đài, vừa đúng 18 dặm đường, đến Hoà Hiếu

trần, Lương Cang, nhà của Lương Sơn Bá, cũng khoảng 18 dặm. Nhà của Chúc Anh Đài nằm phía đông bắc của thư viện, còn nhà của Lương Sơn Bá thì nằm ở phía tây bắc, đường từ nhà của 2 người đến thư viện đều phải đi qua Tào Kiều, từ Tào Kiều đến thư viện là 8 dặm. Thập bát = 18

Quan Trí hơi tròn mắt nhìn, hai tay đút túi quần, “Không ngờ anh cũng biết nói đùa nha.”

Nguyên Chiến Dã hơi nhướn mày, “Bộ tôi nhìn qua như dạng người không biết nói đùa sao?”

“Đâu chỉ thế! Tôi còn hoài nghi anh căn bản là máu lạnh.”

Máu lạnh? Anh sao? Nguyên Chiến Dã cho đến bây giờ không ngờ mình mang lại ấn tượng này cho người khác.

“Tôi nghĩ– cậu có chút hiểu lầm–”

“Được rồi! Không cần giải thích! Chỉ là nhận định cá nhân thôi đừng để ý, không ảnh hưởng cảm tình đồng sự về sau giữa chúng ta đâu!” Quan Trí cắt lời anh, cười khoe hàm răng trắng, biểu tình có chút ái muội: “Ít ra hôm qua tôi có thể khẳng định anh rất “nhiệt tình!”” Nói xong còn nghịch ngợm nháy nháy mắt.

Hoàn toàn câm nín! Mất khí lực rất lớn mới ngăn lại tăng da gà nổi lên, anh ngoảnh mặt đi vờ như không nghe không thấy, hỏi: “Chúng ta có thể bắt đầu đi được chưa?” Bạn đang ?

“Ha ha ha~” Quan Trí cười, chẳng thèm để ý động tác của anh, “Được rồi được rồi! Cục trưởng đại nhân thực chuyên nghiệp, bây giờ chúng ta đi tạo cảm tình với quần chúng nhân dân đi!” Vừa nói vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Tạm thời không thể lý giải cái vẻ mặt này, anh cùng Quan Trí song song bước ra cổng. Lại trông thấy cảnh cửa nhỏ thủy tinh dán đầy băng dính dính, anh bèn hỏi:

“Kia là thế nào?”

Quan Trí liếc nhìn, vô tư trả lời: “Trước kia bị súng bắn phá, dù sao cũng không hư toàn bộ còn xài được chán.”

Anh ừ hử một tiếng, đi vài bước lại quay đầu nhìn lớp băng dính như mạng nhện, hơi nhíu mày. Quan Trí đi phía trước huyết sáo, là bài hát anh thấy hơi quen, nhưng lại chẳng biết đã nghe ở đâu-

Trần Thanh Tuyền đúng như tên gọi, là một nơi có suối nước nóng. Cách đây khá lâu người nơi đây dùng suối kinh doanh làm giàu, khi đó mỗi ngày đều có cả trăm cả ngàn người đến hưởng thụ công hiệu độc đáo của suối nước nóng, nhưng vài năm gần đây vì nhà nước bắt đầu quan tâm đến việc bảo tồn tài nguyên suối nước nóng, suối tại trần Thanh Tuyền cũng được đưa vào phạm vi bảo hộ, mỗi năm sẽ có số lượng người cố định được tắm suối nước nóng, hơn nữa thời gian cũng hạn chế, mỗi năm chỉ khoảng hai ba tháng, tháng bảy tháng tám và tháng mười là ba tháng mở cửa cho khách vào trần. Tuy rằng thu nhập từ suối nước nóng đã giảm bớt, nhưng nước khoáng và bia rượu đặc sản của trần vẫn rất được người dân ở thành thị yêu thích. Do đó, đời sống của người dân nơi đây có thể nói rất tốt.

Nói đơn giản thì người dân trần này là loại có tiền, nhà nhà đều có tiền. Ngoại trừ cảnh cực. Mặc dù tổng cộng trần cũng chỉ có hơn một trăm hộ dân.

“Tiểu Quan, đi tuần tra à? Ăn sáng chưa?”

“A! Chào! Ăn rồi! Bà ăn chưa?”

“Tiểu Quan, hôm nay vẫn đẹp trai như thường nha!”

“Haha! Tôi trời sinh đã đẹp trai rồi!”

“Tiểu Quan, hôm qua thua thế hôm nay có muốn văn hồi không? Chiều nay gặp ở chỗ cũ nghen!”

“Đương nhiên! Hôm nay phải cho mấy ông bà thua sạch sẽ! Chiều không gặp không về!”

“Anh Tiểu Quan, anh nói hôm nay sẽ ra sông giúp bọn em bắt nòng nọc mà!”

“Ngoan~ nòng nọc có gì hay mà bắt, chờ nòng nọc trưởng thành anh mày trực tiếp dẫn bọn bây đi bắt cóc!”

Một lúc sau, Nguyên Chiến Dã đầu nổi đầy gân xanh, nhìn Quan Trí ngồi xổm dưới đất vuốt đầu một cậu bé mũm mĩm, cười rạng rỡ như ánh mặt trời (đánh khinh chưa?), người dân ở đây dường như rất có cảm tình với Quan Trí, tốt đến mức tựa hồ như chẳng ai để ý chàng trai ăn mặc lôi thôi này có đủ tư cách làm cảnh sát không. Đột nhiên cảm thấy mình dường như đang bị cô lập, vì- từ này đến giờ chưa ai nhận ra sự tồn tại của anh!

Chết tiệt! Chẳng lẽ nhìn anh thật sự giống người đứng qua đường lăm hỏ? Vừa nghĩ đến đây, Quan Trí đứng lên ngẩng đầu nhìn anh, còn chưa kịp nói gì một tiếng gọi thật to làm cả hai hoảng sợ.

“Quan Trí anh cái tên chết dẫm, hôm qua đã nói sẽ sang tìm em, kết quả em ở nhà đợi cả một buổi tối! Nói! Hôm qua anh đi tìm con nào!” Một cô nàng mặc váy đỏ bó sát người không biết từ đâu xộc đến nắm lỗ tai Quan Trí.

“Cô hai à oan uổng quá a!” Quan Trí kêu to, “Anh nào dám đi tìm con nào khác, anh thực sự có việc bận mà! A~~ đau đau đau! Nhẹ thôi!”

“Có việc? Anh thì có việc quái gì? Có phải đêm qua nằm ủ chăn với con nào không?” Cô nàng rất cao, bộ váy ngắn cũn cỡn càng tô điểm cho cặp đùi thon dài trắng nõn, cộng thêm mái tóc suôn dài đôi môi tô son đỏ thắm, nhìn mà đầu óc anh quay mòng mòng.

“Em nói oan cho anh quá! Đêm qua anh ở cảnh cục nha! Không tin em hỏi anh ta kìa! Anh ta rõ ràng nhất đêm qua anh ngủ ở đâu đó!” Quan Trí mất mũi miệng nhăn nhúm dính vào nhau, xem ra là đau lắm rồi, nhưng không có giấy dựa mà chỉ dùng khóe mắt nhìn anh cầu cứu, bất quá anh chẳng buồn để ý đến hân.

Xem ra- cậu ta đêm qua đâu có say! Ít ra không phải say như anh tưởng. Nguyên Chiến Dã nhếch nhếch môi, chậm chậm lui về sau từng bước, quyết định khoan tay đứng nhìn. Cậu bắt nhân cũng đừng trách tôi bất nghĩa.

“Này! Anh sao không nói thật ra a!”

“Hửm?” Lúc này cô nàng mới quay sang phát hiện Chiến Dã anh, sau khi nhìn thấy trong mắt như ẩn hiện tia sáng, không khác gì nhìn thấy thức ăn mỹ vị, lập tức bỏ ngay Quan Trí- ý là cái lỗ tai ấy.

Ai da! Thiếu chút bị nắm đứt luôn rồi! Xoa xoa cái lỗ tai đỏ ửng Quan Trí đau đến nhe răng trợn mắt.

“Anh là- ” Cô nàng hạ giọng thổ thổ, hai tay đặt trước ngực như “ngượng ngùng” nhìn anh, đối phương càng chẳng muốn nhìn thẳng, có vẻ vô cùng bất an. Chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, Quỷ Dạ Xoa biến thành cừu non.

“Ừa-!” Quan Trí ngồi xổm dưới đất nôn khan.

“Xin chào! Tôi là Nguyên Chiến Dã, cảnh quan mới đến.” Nguyên Chiến Dã bỏ chuyện khác sang một bên, lịch sự giới thiệu mình.

“A! Anh chính là cảnh quan mới tới à! Xin chào xin chào!” Cô nàng cười tươi rạng rỡ.

Xí-! Quan Trí bấy giờ mới đứng lên khôi phục hình dáng cà lơ phất phơ bình thường, đưa một tay khoát vai anh mà rằng: “Đây là cục trưởng mới đến của bọn anh! Về sau đừng cười bọn anh chẳng có người lãnh đạo nhá!”

Nguyên Chiến Dã cảm giác như một thằng oắt nói với một đứa nhóc khác: Đây là ba tao, tụi bây đừng nói tao không có ba nữa nha! Ba? Anh về sau phải đảm đương loại vai diễn này à?

“Là cảnh quan mới đến à?”

“A! Có cảnh quan mới nè!”

“Xin chào! Tôi là ông chủ tiệm bánh đăng kia kia, cứ gọi tôi chú Năm-”

“Xin chào! Tôi là-”

Không biết ai là người mở màn, anh cuối cùng cũng được phát hiện, dần dần có càng nhiều người đến chỗ bọn họ, ai cũng chào hỏi anh rồi bắt tay làm quen, làm cho anh rốt cục cũng có cảm giác của kẻ cầm đầu, nếu như không nhắc đến anh thật ra chỉ vốn vẹn có ba đàn em

“Xin chào! Tôi là Nguyên Chiến Dã, mong được giúp đỡ. Tôi sẽ cố gắng- cảm ơn mọi người vẫn giúp đỡ công tác của chúng tôi- giữ gìn hòa bình cho trần là trách nhiệm của chúng tôi – có khó khăn gì xin cứ nói, chúng tôi sẽ giúp mọi người giải quyết-”

Không ngừng gật đầu trả lời vấn đề của mọi người, anh ngoại trừ những lúc làm giáo viên đây là lời đầu tiên trả lời nhiều câu hỏi như vậy.

Quan Trí vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn anh, khóe miệng khẽ cười. Nguyên Chiến Dã chốc chốc nhìn sang cậu chàng, cái cười vẫn không giảm mà còn sâu hơn. Anh chưa kịp phản ứng

lại bị một đám người bao trùm. Buổi sáng hôm đó là ngày náo nhiệt nhất trong cuộc đời anh.

Cuối cùng mọi người muốn toàn bộ trần Thanh Tuyền biết đến cục trưởng mới đến, quyết định thông báo qua loa phát thanh.

“Không- không cần.” Nguyên Chiến Dã khóe miệng khóe mắt đều giật giật. Quan Trí hưng tai nhạc họa dùng một bên xem kịch vui.

(*) hưng tai nhạc họa: vui chuyện xui mừng chuyện rủi

Kết quả cuối cùng, hôm đó loa phát thanh của trần Thanh Tuyền mười mấy năm không đụng đến đã vang lên, theo sau mấy lời đạo đầu và nhạc dạo là tin tức về Chiến Dã anh.

” Chúng ta nhiệt liệt chào mừng cục trưởng đến trần Thanh Tuyền, cục trưởng mới Nguyên Chiến Dã, thân cao 180.5 cm, thể trọng 67kg, số đo ba vòng... a! Số đo ba vòng xin giữ bí mật, hiện tại độc thân-”

Nguyên Chiến Dã ngồi ghế đá dưới tán cây nghe loa phát thanh, không thể tin được trên đời này lại có chuyện như vậy mà còn phát sinh ngay chính anh. Thật sự là- a! Không cách nào hình dung! Nói thì như thế, khóe miệng lại hơi nhếch lên, không hề tức giận, lại còn có một chút vui mừng, loại cảm giác này- chưa từng có qua.

Cảm giác được coi trọng, đã bao lâu rồi không được thể nghiệm, được coi trọng, mà không phải là phản bội-

“Ồ!” bên má đột nhiên thấy lạnh, nhìn sang thấy một lon Coca lạnh dán trên mặt, ngẩng đầu nhìn thấy Quan Trí đang đứng ngược hướng nắng.

Nắng giữa trưa, có chút độc.

“Nà! Uống đi! Tôi mời khách.”

Quan Trí đứng ngược sáng không thấy rõ mặt, nhưng chiếc răng khểnh lộ ra nhìn cũng biết là đang cười. Anh cầm lấy Coca, nói tiếng cảm ơn. Anh không nói cho Quan Trí biết anh không thích Coca.

Không phải đàn ông nào cũng thích Coca.

“Sao rồi? Cảm giác thế nào?” Đặt mông ngồi xuống cạnh anh, Quan Trí khui Coca uống một ngụm, hơi ga xì lên nghe thật rõ ràng.

“Rất nhiệt tình.” Một câu ngắn ngủi, là lời thật cũng là tiếng lòng.

“Ha ha ha! Vậy mới nói chỉ cần người đẹp là nổi tiếng thôi, lúc tôi mới đến cũng không được đãi ngộ thế này đâu!”

“Vậy chứ cậu được đãi ngộ gì?” Nguyên Chiến Dã cầm Coca, một ngón tay quẹt qua giọt nước đọng trên lon.

“Chắc! Chuyện cũ nghĩ lại mà hãi!” Quan Trí thở dài, uống trọn lon Coca.

Anh nhìn cậu chàng tu ực ực như trâu uống nước, vừa định đưa lon Coca của mình cho cậu ta luôn, đột nhiên Quan Trí rùng mình, cả người như thay đổi hẳn, sát khí mười phần. Nguyên Chiến Dã nhú mày, nhìn về hướng tầm mắt của Quan Trí, cách bọn họ chừng một trăm thước, một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, vóc dáng cao to cường tráng, cúi đầu không nhìn rõ mặt.

“Làm sao vậy?” Trực giác cho anh biết có chuyện kì lạ.

“Chính là hân!” Quan Trí dùng sức nắm chặt lon nước trong tay.

“Người đó thể nào?”

“Tìm người lâu rồi! Đáng giận! Xem lần này người trốn nơi nào!” Quan Trí quăng chiếc lon không về phía sau, như con báo chạy vụt đi.

Xem ra ngày nhậm chức đầu tiên là bất tội phạm.

Quan Trí chăm chú theo sát người phía trước, đôi mắt như phóng ra hai thanh đao, nếu như có thể phóng được thật người trước mắt đã sớm nằm trong vũng máu.

Chạy chạy đột nhiên một vật thể không rõ từ phía sau bay đến đập vào đầu người chạy đằng trước “cốp” một tiếng, đối phương lão đảo suýt ngã nhưng vẫn cố gượng dậy, lấy tay ôm đầu chạy.

Quan Trí ngẩn tò te, nhìn sang thấy anh từ từ hạ chân xuống. Vừa nãy anh đem lon Coca chưa khai làm banh đá.

“Đầu cứng thật nha-” Chiến Dã nheo mắt.

Trừng mắt nhìn, Quan Trí nhất thời không biết nói gì. Hiện giờ đầu óc cậu chàng chỉ có- thực ngẫu!

“Nhìn cái gì, mau đuổi theo đi!” Anh hất hất cằm, vỗ vỗ lên bả vai Quan Trí rồi chạy vội theo sau bóng người dần mất hút.

Phục hồi tinh thần, Quan Trí cũng gắng sức chạy hết tốc lực.

Hai người một trước một sau, mắt thấy gần chạm được đến người nọ, gã ta rẽ vào một cửa tiệm nhìn rất lớn được trang hoàng đẹp đẽ.

“Đó là bãi tắm suối nước nóng lớn nhất của trấn, bây giờ không mở cửa hoạt động, bên trong không có khách!” Quan Trí vừa chạy vừa giải thích. Hai người ngẫm nghĩ nhau không hề dừng lại chạy vọt vào trong. Tới đại sảnh, nhân viên phụ trách bên trong nhìn hai vị “cảnh sát” vẻ mặt hầm hầm không rõ có chuyện gì.

“Đang công tác, chúng tôi muốn vào điều tra!” Nguyên Chiến Dã lấy ra thẻ chứng nhận cảnh sát giơ lên chớp nhoáng, dù lần đầu tiên được làm thế này nhưng cảm giác không tệ. Mặc kệ phản ứng của mọi người, anh và Quan Trí tiếp tục chạy vào trong.

“Anh đi bên kia tìm, tôi đi bên này. Thằng nhóc này nhất định là chạy vào suối, nơi đó dễ trốn thoát. Nhưng bây giờ không có khách, trừ phi gã ta có thể vùi vào nước nóng trốn cả đời bằng không tôi nhất định bắt được gã!” Quan Trí nghiêng răng nghiêng lợi nói, bộ dáng như đang đi tìm kẻ thù giết cha. Chiến Dã không khỏi tự hỏi người kia phạm vào tội gì a!

“Tìm được gã ta nhất định phải đá vào thằng nhóc của gã! Tên khốn đó sợ nhất chuyện này!”

Hử? Còn chưa hiểu rõ ý của Quan Trí cậu chàng đã vọt chạy như gió. Anh cảm thấy là lạ sao đó nhưng cũng nghe theo an bài của cậu, một đường chậm chậm chạy nhìn dáo dạt tìm kiếm, đến một lúc dần chậm bước bắt đầu cẩn thận nghe ngóng, vì không có những người khác, cẩn thận nghe tiếng động chung quanh sẽ rất dễ dàng bắt người.

Sột sọ-

Có tiếng nước. Anh nhìn nhìn mọi nơi, xác định phương hướng- phòng VIP. Cánh cửa thật to màu đỏ sẫm được khắc hoa văn tinh xảo, ngay cả nắm xoay cửa cũng là loại thượng phẩm. Bất quá không có tâm tư thưởng thức mấy cái này, anh cầm nắm cửa nhẹ nhàng xoay, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Một làn hơi nóng xông đến, anh nheo mắt lại-

Căn phòng lớn đến khó có thể tưởng tượng, gạch men sứ trắng sáng hợp lại thành bức tranh mỹ nhân ngư, sống động vô cùng. Bốn góc là cột đá màu gỗ đào, bức màn trắng bằng lụa mỏng khẽ lay động theo gió chẳng rõ từ đâu, chánh giữa là hồ tắm hình tròn lớn, không hề nghi ngờ chính là suối nước nóng.

Quả thực chẳng khác gì cung điện. Nhưng anh chẳng có lòng dạ nào thưởng thức, nhẹ bước chậm chậm đi đến hồ, đồng thời nhìn chung quanh bốn phía, xác định nơi này có người, nhưng là-

“Sột soạt–” một tiếng, vừa lúc anh đến gần hồ nước, trong hồ đột nhiên hiện ra một bóng người, cao to cường tráng, trần trụi toàn thân, đưa lưng về phía anh.

Xuất phát từ bản năng nhanh nhạy, anh không hề chần chừ nhảy vào hồ, nước rất nóng, bước nhanh vài bước liền đưa tay bóp cổ người kia.

Cơ thể cường kiện và nhiệt độ rất cao làm anh chớp nhoáng có chút thất thần, nhưng rất nhanh liền nói.

“Đừng nhúc nhích! Bằng không tôi liền- vụn cổ anh!”

Sau đó là vài giây tĩnh lặng, hai người dán dính vào nhau không nói một lời. Anh phát hiện người này so với tên ban nãy phải cao hơn một chút, hơn nữa- gặp quý! Rõ ràng ở trong nước nóng mà lưng hắn lại toát ra một luồng khí lạnh! Không phải kỳ lạ sao!

“Ha~” Cuối cùng, người đàn ông bị anh nắm cổ phát ra một tiếng như cười nhạo, chỉ một âm tiết, nhưng làm tóc gáy toàn thân anh dựng thẳng, có loại cảm giác chính mình mới bị nắm giữ.

Không phải chứ–

20. Chương 20

Chiến Dã cảm thấy thực may mắn, vì anh chưa nói ra mấy câu đại loại như “đá gãy thẳng nhỏ”. Nếu không- anh thực sự không biết làm sao.

Người đàn ông đang bị anh nắm cổ khẽ chuyển đầu làm anh trông thấy được sườn mặt nghiêng, mũi thực cao, chỉ nhìn một bên mặt cũng biết rất anh tuấn. Anh cũng chẳng quan tâm hắn ta có anh tuấn hay không, điều làm anh khó chịu là ánh mắt của hắn.

Ánh mắt kia, như đang nhìn một con giun, tràn ngập khinh thường và trào phúng, dường như chẳng để anh vào mắt dù cho hiện tại đang bị anh nắm cổ.

Khó chịu! Cực khó chịu!

Anh khẽ nghiêng rặng, chậm chậm buông lỏng tay, mặc dù không rõ người đàn ông này là ai nhưng có thể khẳng định: anh bắt sai người.

Từ từ lui về sau từng bước, anh áp chế cơn bực bội, “Xin lỗi! Tôi nhận nhầm người.”

Người đàn ông hấp háy mắt một chút, nhẹ nhàng cười phì ra từ đường mũi. Chậm rãi xoay người đối mặt với anh, cơ thể rắn chắc làn da màu lúa mạch, bắp vai to kết hợp hoàn mỹ với tấm lưng rộng vòng eo nhỏ, cơ bụng sáu múi- cũng có thể là tám múi, còn một phần cơ thể ngấp trong nước không thấy rõ lắm, nhưng cũng đủ để cùng là đàn ông như anh mà phải bội phục. Nghe cho kĩ, là bội phục chứ không hâm mộ!

Không giống người Trung Quốc lắm. Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi đối mặt người kia, ý là người trước mặt mình hiện giờ rất có khả năng là con lai. Dù rằng tóc đen mắt đen, nhưng khung xương này khó có người thuần gốc phương Đông nào có được.

“Ngắm đủ chưa?” Người đàn ông đột nhiên nói, thanh âm không nghe ra tức giận, lại có điểm châm chọc.

Anh ghét nhất là nghe phải giọng điệu này!

“Cũng chỉ thế thôi.” Anh hí híp mắt, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn ta, còn cố ý dùng tầm mắt trên mặt nước nhiều lần, dù rằng chẳng mong chờ gì phản ứng đỏ mặt như mấy cô nàng, anh cũng chỉ là muốn chọc tức gã này thôi.

“Ờ ờ!” Lần này là tiếng cười thật, phát ra từ lồng ngực, trầm trầm.

Anh có chút ngạc nhiên, đoạn đưa tay vuốt mặt, chết tiệt! Nóng quá đi, nóng tới mức anh sắp bị ảo giác! Dù sao ban nãy không để ý, bây giờ đã nhận ra mình đang đứng trong suối nước nóng, nước nóng đó nha!

Không như nước ấm bình thường, trong đầu vừa nghĩ đến đã bắt đầu thấy khó chịu, bây giờ nửa người dưới ngập trong nước nóng, quần vẫn đang mặc nên đã nóng còn khó chịu.

Vẫn nên ra ngoài tốt hơn. Nghĩ thế anh liền đưa tay vén tóc máiбет dính trên trán xoay người đi đến bờ hồ. Chưa được vài bước cánh tay đột nhiên bị kéo lại-

“Cứ như vậy mà đi à?”

Anh giật bắn, giọng nói của hắn rõ ràng bên tai, thậm chí anh không có lấy một giây để phản ứng kịp.

Gã này phải người không á? Sao lại một chút tiếng động cũng không có? Xác định giữa mình và người nọ vẫn còn khoảng cách, anh mạnh quay đầu dùng sức muốn rút tay về, nhưng lại cảm nhận được lực tay hắn mạnh hơn không tài nào động đậy.

“Anh làm gì hử?” Chau mày, anh lạnh lùng hỏi: “Muốn tập cảnh hử?”

(*) tập cảnh: đánh cảnh sát.

Người nọ nhún nhún mày, bây giờ đổi thành hắn đánh giá anh từ trên xuống dưới, nhìn đến bộ cảnh phục trên người anh đã thấm ướt бет dính vào người, cười cười, “Hóa ra mặc cảnh phục mà cũng được thế này, không tệ.”

Hử? Anh không hiểu, nhưng trực giác nói anh biết người đàn ông này cũng chẳng nói được gì tốt lành, nhìn biểu tình “dâm dăng” của hắn cũng hiểu rồi.

“Cậu là cảnh sát ở đây à? Không ai dạy cậu không được quấy nhiễu thời khắc hiếm có thư giãn hưởng thụ của người khác hử?” Người nọ dùng sức kéo tay anh sát vào người mình một chút.

“Tôi đã nói xin lỗi rồi mà-” Anh cũng lẳng lặng dùng sức chống cự hành động của hắn, “Hơn nữa, mẹ anh chưa từng dạy phải tỏ ý hợp tác với cảnh sát sao?”

Hắn cười cười, hợp tác? Hắn chậm chậm cúi đầu tới gần anh, nói bằng giọng điệu tràn ngập mê hoặc: “Muốn hợp tác với tôi phải trả giá lớn à nha-”

Nóng quá! Anh hơi nheo mắt, trực tiếp nhảy vào hồ nước nóng là hành động không sáng suốt, lại còn áo quần rườm rà, mồ hôi chảy từ cổ thẳng xuống, quần áo thấm nước nhưng anh lại cảm thấy nóng nực cực độ, còn tiếp tục đổ mồ hôi nữa chắc bất tỉnh luôn quá.

Dường như biết anh đang nghĩ gì, người nọ cười tà, một tay ôm ngang eo anh, “Không phản kháng sao?”

Anh chẳng nói gì, anh biết mặt mình lúc này đã bị nung đỏ hồng.

Người đàn ông buông một ngón tay đang nắm chặt lấy anh, nâng cằm anh lên: “Không thể phản kháng? Hay là- không muốn phản kháng?”

“Hử!” Nguyên Chiến Dã cười thành tiếng, thoáng chốc người nọ cảm thấy có điểm đáng ngờ, ngay tức khắc anh giơ tay lên động mạnh xuống mặt nước.

“Ừm~~!” Bàn tay và mặt nước bằng một tốc lực rất nhanh va vào nhau mà phát ra tiếng vang thật lớn, bọt nước văng khắp nơi, người nọ bất giác lùi về sau, đưa tay chắn nước văng lên mặt. Nước cực nóng văng lên cánh tay, đỏ hồng một mảnh, may là đã quen rồi.

Lại mở mắt ra hắn đã không nhìn thấy người trước mặt, ngẩng đầu nhìn thấy anh đã đứng trên bờ hồ.

Chiến Dã ưỡn ngực lên, cười ác liệt. Vì tâm tình anh lúc này rất ác liệt, chẳng những vào phòng tắm gấp phải biến thái, lại còn bị nung đỏ như tôm luộc, mà nhất là bây giờ tay anh đau muốn chết! Anh không biết Thiết Sa Chuồng, nhưng chiêu vừa rồi cũng được ấy chứ!

“Cái tật hám sắc mê trai nên mới chịu thiệt vậy đó.” Nói với người nọ một câu, xoay người vừa bước được hai bước-

“Cậu đã làm với đàn ông.”

Bước chân ngần ngừ một chút, anh quay đầu lại nhìn hần, khinh thường cười một tiếng, “Đô con cũng không hần là mạnh đâu!” Sau đó không chờ đối phương có phản ứng đã nghênh ngang đi ra cửa, bàn tay đút túi quần nắm thật chặt. Cơn bồng rít như nổi khiến anh cắn chặt răng.

Phía sau vang lên tiếng cười của người nọ, vô cùng cuồng vọng.

Chiến Dã ngay lập tức liên tưởng đến một giọng cười quen thuộc vang lên từ sâu tận đáy lòng- Chết tiết! Chết tiết chết tiết! Sao tự nhiên khi không lại nghĩ đến- chết tiết!

Khi anh chạy vụt đi như viên đạn được bắn ra khỏi lò nung và xuất hiện trước mặt Quan Trí, cậu chàng đã bắt được người.

“Ngoan ngoan đi! Còn dám chạy ta đá gãy cửa quí của người!”

“Quan thiếu gia à tha tôi đi!” Áo sơ mi đen bị nắm, gã đàn ông nước mắt lưng tròng nhìn Quan Trí.

“Bây giờ thì biết xin ta khoan dung sao lúc trước còn cả gan chọc giận Quan thiếu gia ta! Nói! Thiếu ta ba trăm đồng khi nào trả?” Lúc này Quan Trí hoàn toàn chẳng giống một cảnh sát mà như một thằng cô hồn, trông thấy Chiến Dã bước ra thoáng sửng sốt, “A! Anh đã quay lại. Sao lại vọt ra như viên đạn được bắn khỏi lò luyện thế kia?”

Chiến Dã đưa tay lau mồ hôi dưới cằm, khoe miệng giần giật, sắc mặt vốn dĩ bị nung đỏ cũng dần hóa trắng, gân xanh đua nhau mọc lên như nấm.

“Chẳng lẽ anh đi ngâm suối nóng? Cơ mà ngâm sao còn mặc quần áo? Chỗ này có quy định không thể mang quần áo vào đó giặt đâu- mặc dù tôi cũng có tự tiện giặt nhưng mà-”

Nguyên Chiến Dã đột nhiên đưa tay ngoắc ngoắc Quan Trí, khoe miệng lộ ra nụ cười mê người.

“Hử?” Quan Trí dĩ nhiên chưa từng nhìn qua anh cười như thế, ngẩn ra một chút, như mê như dại mà bước đến.

“Có chuyện gì- á

~!” Một tiếng hét thảm, phạm vi mười dặm đều nghe.

Quan Trí ôm đầu ngồi xồm xuống đất, đầu bốc khói, bên trong vang lên ong ong ong, nước mắt chực trào nơi khoe mắt, đau đến nghiêng răng.

Chiến Dã chậm chậm mở tay ra, nhắm mắt hít sâu một hơi.

Không cho mi biết tay mi nghĩ ông đây làm kiếng thôi hử!

Người đứng gần đó nhìn thấy cảnh này há miệng to đủ nhét một quả trứng luộc, thật vất vả sau đó mới lấy lại tinh thần liệu mình không sợ chết đi đến gần Chiến Dã.

“Vị này chính là đại ca mới đến nhỉ? Thu nhận em đi! Từ hôm nay em chính là người của đại ca-”

Một ngày loạn xạ ngẫu!

Đây là tổng kết của anh về ngày hôm nay, và hoàn toàn chuẩn xác! Trở về cảnh cực, anh vút đi như một cơn gió thẳng vào phòng mình, quần áo ẩm ướt lại còn gặp gió trên đường càng thêm khó chịu, khiến anh trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Từng mảnh từng mảnh cởi ra, quần, áo, quần lót cũng ướt luôn, trần như nhộng rồi anh mới mở tủ lấy áo sơ mi và quần dài, toàn bộ động tác đều kết hợp với bản mặt nhăn nhúm.

“A Chiến, tôi vào được không?” Tiếng gõ cửa vang lên, là Tiễn Diệp.

Anh cài cúc áo cuối cùng, lia mắt sang cửa nói mời vào.

Cửa mở ra, Tiễn Diệp bước vào. Cậu không mặc áo khoác cảnh phục, lớp sơ mi trắng bên trong vô cùng sạch sẽ thẳng thớm, cũng không đeo caravat, quần vẫn là cảnh phục, đôi mắt hẹp dài nhìn nhìn anh, đầy gọn kính.

“Sao vậy? Tiểu Quan chọc giận anh à?” Giọng nói nhẹ nhàng man mát, như đang an ủi người khác.

Biu môi, anh cúi người nhặt lên quần áo ướt trên mặt đất chuẩn bị đi giặt.

“Không có.”

“Không có?” Cười khê một tiếng, Tiễn Diệp đi đến bên Chiến Dã, “Vây cục u trên đầu nó là do đâu? Dù nó nói là tự rụng phải đâu đó.” Vừa nói vừa nhận lấy quần áo của anh.

“Này!” Anh khó hiểu.

“Tôi giúp anh giặt cho, anh vừa tới hẳn là chưa biết tiệm giặt ủi ở đâu mà!” Tiễn Diệp không đợi anh nói gì, cầm quần áo xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cậu, anh cảm thấy được đây là một chàng trai vô cùng vô cùng tốt, chính là tốt ở chỗ thích hợp làm vợ người ta ấy, với điều kiện nếu cậu ta là phụ nữ.

Đi được vài bước Tiễn Diệp đột nhiên dừng lại, cúi người nhặt lên quần lót màu xám nhạt thấm nước, quay đầu cười hỏi anh, “Cái này cũng giặt luôn ha?”

“Không cần!” Một bước xông lên giặt phăng cái quần về, anh cắn răng thu hồi mớ suy nghĩ ban nãy.

Cái tên này, hoàn toàn là kiểu dạng đàn ông bụng dạ khó lường (*)!

(*) nguyên gốc là phúc hắc.

“Ha ha!” Tiễn Diệp cười hết mực trong sáng, đôi mắt hẹp dài trên gương mặt mịn màng, nhìn kiểu gì cũng là loại hình đàn ông dịu dàng nho nhã.

Đến ngưỡng cửa, Tiễn Diệp quay đầu hỏi, “Đừng giận mà, đây là đời sống ở trấn Thanh Tuyền này đó, quen là ổn thôi!”

Quen là ổn thôi? Anh nhú nhú mày, thói quen- kỳ thật là một chuyện rất đáng sợ!

Có chút ảo não ngồi xuống giường, nghĩ về những chuyện xảy ra hôm nay, anh buông lỏng người ngã lưng xuống giường. Vui mình vào chiếc giường êm ái, anh bỗng có cảm giác kì quái.

Anh biết anh vẫn luôn gượng ép chính mình, luôn cho rằng tất cả đều đã qua, nhưng thực tế anh chỉ là đang lừa gạt bản thân mà thôi. Giơ tay cao lên đỉnh đầu, nhìn xuyên qua kẽ tay anh như thấy lại được nơi đó, nơi luôn làm anh cảm thấy khó thở vì những hơi thở và mùi vị ngọt ngào, đã qua bao lâu rồi? Anh không nhớ rõ, nhưng chỉ cần tĩnh tâm mà nghĩ đến, chuyện cứ như chỉ mới hôm qua-

Cái loại hương vị khiến người ta ngạt thở của người đó- anh nheo mắt lại, nắm chặt tay, nhìn ngón tay mình dần chuyển tái.

Anh cảm thấy mình là kẻ thắng cuộc. Anh không thích bị lừa, và càng khoái trá với cảm giác được trả thù.

Nhiếp Phong Vũ, anh hiểu được cảm thụ của tôi không? Có phải quá tàn khốc chẳng?

Nhiếp Phong Vũ, anh là một người tàn khốc. Và- chúng ta giống nhau.

Nhiếp Phong Vũ, chúng ta có phải giống nhau lắm không? Nhưng là- hai kẻ giống nhau quá thì không thể tồn tại đồng thời được.

Nhiếp Phong Vũ, anh- quả là một thằng khốn nạn!

Nguyên Chiến Dã, mày cũng là một thằng ngu!

Đây là cuộc chiến của hai ta đó sao? Ai khiến kẻ kia thương tổn nhiều hơn thì thắng, như vậy, chúng ta còn cơ hội nữa không?

Cười khê thành tiếng, Chiến Dã nghiêng người nằm cuộn tròn một khối, như một thai nhi nằm gọn trong bụng mẹ, vậy mới tạo cho anh cảm giác an toàn. Anh biết, loại an toàn này cũng chỉ là tự anh mang lại cho bản thân thôi.

Lặng im nằm một chỗ, anh giặt người dầy quyết tâm như xác định sẽ kết hôn, đi đến ngăn tủ lấy ra thứ gì đó. Nhìn nó vài giây, anh bước đến cửa sổ, dùng sức ném mạnh vật ấy ra ngoài. Không trung vẽ lên một đường cong mảnh màu bạc, rất nhanh đã biến mất phương xa,

Tất cả sẽ khôi phục như bình thường, tựa như chẳng hề có chuyện gì từng xảy ra

Nguyên Chiến Dã cười cười.

Vậy cũng xem như có một khởi đầu tốt. Nguyên Chiến Dã, tao cho mày một cơ hội, một lần nữa làm lại từ đầu.

Một giờ sau có tiếng đập cửa, Chiến Dã đang nằm trên giường góc đầu dãy, Quan Trí tự tiện hé cửa ra nhìn vào.

“Tôi nhặt được thứ này, Tiễn Diệp nói là của anh, nên tôi liền chạy về đưa này. Coi như tôi chuộc tội đi, nha!” Tay vươn ra, là một sợi dây đeo cổ màu bạc có mặt dây là hoa bách hợp được chạm trổ tinh xảo như thật, ánh lên ánh sáng bạc lạnh lùng-

Nguyên Chiến Dã ngoảnh mặt đi chậm chậm vùi mình xuống giường, thật lâu cũng không dậy, hai vai run run.

Quan Trí, tôi có thiếu nợ gì cậu hả? Nhiếp Phong Vũ, cái thứ đó của anh chẳng lẽ đã bị nguyên rửa?

.

.

.

Ánh trăng nơi thành thị luôn mờ ảo hơn những nơi khác.

Trong căn phòng cuối tầng thứ ba của căn biệt thự, trên chiếc giường rộng lớn hai thân thể đang dính vào nhau không ngừng phát ra những thanh âm đầy kích thích, người nằm dưới hai chân cong lên ép sát vào lưng người phía trên, không màng áp chế dục vọng của mình, tiếng rên rỉ cứ mặc sức mà phát ra.

“A

! Ừm- tuyệt~~ ư! Aha~~!”

Căn phòng không mở đèn có chút tăm tối, ánh lửa bất chợt vụt lên làm Trương Gia Dương mở mắt ra, nhìn người đàn ông đang tựa vào đầu giường châm thuốc, ánh lửa bao lấy khuôn mặt hắn, toàn thân trần trụi chỉ có chiếc chăn mỏng che chỗ trọng yếu, đôi chân dài tùy ý duỗi ra, người đàn ông sau cuộc tình thú mỗi động tác đều tản ra hương vị khêu gợi. Trương Gia Dương cười cười, ngồi dậy tựa vào người Nhiếp Phong Vũ, tấm thân trần dưới lớp chăn vẫn còn mang theo dư vị kích tình.

“Ta cũng muốn.” Trương Gia Dương vươn ngón tay nghĩ muốn giật điếu thuốc của Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ nhẹ nhàng nghiêng đầu đi khiến hắn bắt vào khoảng không, sau đó lấy bao thuốc trên bàn đưa hắn.

“Vãi! Xài chung bộ chết sao!” Mắc một câu, không tình nguyện cầm lấy bao thuốc, Trương Gia Dương rút ra một điếu hung hăng cho vào miệng.

Nhiếp Phong Vũ không nói gì, hít sâu một hơi, mùi thuốc lá dần phủ đầy tầng không khí trong phòng, làm loãng đi mùi vị tình dục vừa qua.

“Dạo gần đây ngươi cứ hay thất thần, lúc làm tình cũng chẳng thèm nhìn mặt ta, đừng nói ngươi xem ta là vật thay thế cho kẻ nào nhá?” Trương Gia Dương ngồi xuống, đốt thuốc rút một hơi.

Nghe như cậu nói đùa, nhưng vẻ mặt Trương Gia Dương chẳng mang chút ý cười, ngược lại rất nghiêm túc. Hắn biết Nhiếp Phong Vũ không nhìn mình nên cũng lười giả tạo.

“Ngươi cảm thấy mình có thể thay thế kẻ nào à?” Nhiếp Phong Vũ chậm chậm khép mắt lại.

“Ngươi muốn ta thay thế ai?” Trương Gia Dương hỏi lại.

“Ngươi cố tình gây sự với ta hửm?” Mở mắt ra, Nhiếp Phong Vũ nhìn Trương Gia Dương, ánh mắt ngập tràn vẻ lạnh lùng, chẳng còn chút dư vị gì của tình thú.

“Két”! Trương Gia Dương nghiêng rặng, vẩy tàn thuốc xuống tấm thảm lông dê trên sàn, “Nhiếp Phong Vũ, người có thể đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta không, trong người ta còn giữ thứ kia của người nha, người không định qua sông đoạn cầu đâu hửm?”

(*) Qua sông đoạn cầu: đoạn = chặt, tương tự qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát...

Qua sông đoạn cầu? Nhiếp Phong Vũ nhướn mày, nhắm mắt lại cúi đầu nở nụ cười, nhưng khi ngẩng lên ánh mắt đã chẳng còn chút ôn nhu, Trương Gia Dương bất giác nhích về sau một chút, nuốt nước miếng.

Hắn không muốn chọc giận Nhiếp Phong Vũ, dù thế nào cũng chẳng ai muốn đi chọc một con sư tử đầu đàn.

“Hình như lập trường của người bị nhầm rồi, qua sông đoạn cầu? Người nghĩ mình là cây cầu sao? Vậy người giúp ta qua được con sông nào rồi? Hửm?” Nhiếp Phong Vũ duỗi cánh tay dài ra, nắm lấy cằm Trương Gia Dương kéo mạnh về mình.

Trương Gia Dương há miệng thở dốc, cuối cùng cũng ngậm lại.

Nhiếp Phong Vũ nhẹ nhàng vuốt ve cằm hắn, nheo nheo mắt, “Người phải nhớ kỹ, là ta đem người ra khỏi ngục tù, có đoạn cầu thật thì cũng là người. Nếu người bảo vì thân thể của người-” Lấy điều thuốc trên miệng xuống, “Người chẳng lẽ không cảm thấy khoái cảm ta mang đến cho người nhiều hơn người cho ta sao”

“Người!” Trương Gia Dương chán nản. Ác liệt! Thật sự là gã đàn ông ác liệt!

“Ánh mắt này được lắm, thực khiến ta có dục vọng.” Nhiếp Phong Vũ cúi đầu hôn khóe miệng Trương Gia Dương một cái, đoạn buông hắn ra bước xuống giường cầm áo ngủ mặc vào.

“Người đi đâu?”

Quay đầu, Nhiếp Phong Vũ tặng Trương Gia Dương một câu cùng cái mỉm cười, “Đi ngủ a!”

“Mẹ nó! Người ngủ cùng ta một đêm bộ chết sao! Ta cũng đâu ăn người chứ!” Chẳng cần biết làm bao nhiêu lần, khi nào thì xong, Nhiếp Phong Vũ chưa bao giờ cùng hắn ngủ một giường, mỗi khi xong việc đều bỏ đi, quả thực xem hắn như trai bao!

“Trai bao còn có thể ngủ cùng khách qua đêm mà!” Trương Gia Dương rống lên.

Nhiếp Phong Vũ vẫn mỉm cười như trước, “Ta không ngại làm khách làng chơi, nhưng mà khách làng chơi có quyền lựa chọn không ngủ cùng trai bao.” Nói xong xoay người ra khỏi phòng.

“Chết tiệt!” Cầm gối bọc bọc quăng xuống đất, Trương Gia Dương cảm thấy mình muốn điên rồi! Phải! Hắn sắp điên rồi! Hắn cảm thấy mình ngày càng cách xa Nhiếp Phong Vũ, hay phải nói bọn họ vốn dĩ chưa hề gần nhau. Hắn tiếp cận được vĩnh viễn cũng chỉ là thân thể Nhiếp Phong Vũ, mà kẻ có thể được kề cận thân thể Nhiếp Phong Vũ đâu chỉ mình hắn.

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Sai thì cần phải sửa, sai lầm nghiêm trọng, cần phải bị tiêu diệt!

Trong phòng sách, Nhiếp Phong Vũ ngồi trên ghế, trên bàn là túi hồ sơ để mở, hắn đang cầm một tờ giấy A4, là một bức ảnh chân dung nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt bình thản không chút cảm xúc. Cảnh ảnh chụp có viết: Nguyên Chiến Dã, nam, năm nay 28 tuổi-

Mỗi khi nhìn đến bức ảnh này khóe miệng Nhiếp Phong Vũ không khỏi nhếch lên. Hóa ra- người đó trước đây là thế này sao, nhìn chẳng giống chút gì của hiện tại.

Ngón tay thon dài gõ gõ lên bàn, Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, theo vị trí của mặt trăng hiện giờ chắc khoảng hai giờ sáng, xem ra lại một đêm không ngủ rồi, không biết cậu đang làm gì giờ này nhỉ? Khẽ khép mắt hưởng thụ thời khắc yên tĩnh như này.

Hắn bị người ta bỏ đó nha, nghe có buồn cười không, nhưng thật đã xảy ra. Trước khi hắn kịp vứt bỏ người đó, hắn đã bị người đó bỏ rơi rồi. Phải trả một cái giá đắt như thế, chỉ vì có thể trả thù được hắn thôi sao? Nguyên Chiến Dã, cậu rốt cuộc là người như thế nào đây?

Đối với tôi ngoan ngoãn nghe lời hoàn toàn là giả tạo? Như vậy, cậu muốn có thứ gì từ chỗ tôi?

Nhớ đến lần đầu tiên gặp Chiến Dã, khi ấy hắn hoàn toàn không để ý, nhưng bây giờ ngấm lại, vẻ giật mình khi đó có ẩn một phần chán ghét. Ha ha! Chán ghét sao- thế lúc sau tôi cũng đặt cậu dưới thân như vậy trong lòng cậu lúc đó đang nghĩ gì?

Nhiếp Phong Vũ biết, hắn không thể quên. Nếu Nguyên Chiến Dã chỉ là một phạm nhân bình thường, hoặc một con thú cưng hắn tùy tiện đặt cạnh mình, đến một lúc nào đó sẽ dần quên lãng. Nhưng Chiến Dã không phải phạm nhân bình thường, thậm chí còn là một cảnh sát, một tên nằm vùng! Người bị hắn lừa gạt đồng thời cũng đang lừa gạt hắn! Lừa gạt ư? Có kẻ dám lừa hắn ư- ánh mắt cuối cùng ấy trước khi bỏ đi, mỗi khi nhớ lại Nhiếp Phong Vũ đều cảm thấy thực hưng phấn, hắn biết thật chất Nguyên Chiến Dã cũng là một dã thú đầu đàn- như hắn. Hai dã thú, cuối cùng cắn xé nhau, ai sẽ giành thắng lợi? Đây sẽ là cuộc chiến đẫm máu nhưng vẫn khiến người ta nôn nao.

Mở mắt ra, đứng lên đi đến tủ thủy tinh đầu giường, cầm lên cánh tay vắt ngang trong tủ, tựa nhẹ trán vào, trên cửa kính phản chiếu ra nụ cười nồng nàn máu.

Không ai được lảng tránh Nhiếp Phong Vũ, trừ phi là chính hắn tự buông tay. Bằng không, vĩnh viễn đừng nghĩ đến.

Nguyên Chiến Dã, bẻ gãy cánh cậu rồi, cậu sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt như xưa chứ-

.

.

.

Giật mình tỉnh giấc, chung quanh trở nên mờ ảo. Vài giây sau Chiến Dã mới phát hiện hóa ra chỉ là mơ, tỉnh táo lại một chút anh mới nhận ra tay đang nắm chặt ra giường, móng tay tựa hồ muốn găm sâu xuống nệm.

“Hô-” Anh đang làm gì vậy? Chậm chậm thả tay ra, anh ngồi dậy, trên trán đọng một lớp mồ hôi mỏng lạnh lẽo. Anh không phải nằm mơ thấy ác ma quái thú gì cả, nhưng mà so với ác ma quái thú thứ này càng đáng sợ hơn. Thật là- Nguyên Chiến Dã khẽ cười khổ vô vô trí, cười nhạo mình, tâm trạng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cảm giác như có tội lỗi gì vậy đó. Tội lỗi ư?

Được rồi! Anh tin là chắc chắn anh có tội. Nhưng là có người đồng lõa cùng phạm tội.

21. Chương 21

Trong phòng anh có một khung cửa sổ.

Chẳng biết từ lúc nào, Chiến Dã thích đứng bên cửa sổ nhìn ra phương xa hàng hàng dãy dãy núi cao núi thấp, kéo dài như vô tận. Anh bắt đầu có chút khó hiểu, nơi bị che lấp bởi trùng trùng núi cao như thế sao vẫn có người muốn trụ lại. Tổng cộng cùng lắm được hơn một trăm hộ dân, cửa tiệm lớn nhất cũng chỉ có hai tầng, nhưng những người dân nơi đây vẫn muốn sinh hoạt chốn này.

Anh cho tới bây giờ cũng không nghĩ mình sẽ ở đây ngăn ngở cả đời, nhưng khi anh bắt đầu tưởng tượng đến viễn cảnh về sau, thật lạ lùng anh chẳng có chút sợ hãi.

Có lẽ, anh thật sự cần yên tĩnh một chút. Hai mươi tám tuổi, anh dần dà cảm thấy mọi thứ thật tẻ nhạt.

Có lẽ, anh thật sự nên bắt đầu một cuộc sống bình thường.

Có lẽ-

Anh kéo giường đến gần cửa sổ, chỉ cần ngồi xuống là có thể nhìn ra ngoài. Vào mùa mưa, hàng ngày mưa to tạt vào cửa sổ thấm ướt ra giường. Đã từng vài lần anh đang ngủ rồi bị mưa tạt vào lay tỉnh, giường đệm thấm ướt một mảnh, mặt mũi cũng ướt mềm-

Tiền Diệp nói, thói quen này của anh không tốt.

Quan Trí nói, đầu óc anh bộ muốn bị nhũn nước hửm?

Lão Cao nói, cục trưởng chắc tôi đi chuẩn bị mấy bộ ra giường cho cậu nhá!

Nguyên Chiến Dã chợt nghĩ, mình có nên tìm một cô bạn gái-

Anh cũng không cho là mình là một đồng tính luyến ái. Thực sự, cùng đàn ông làm cũng đâu thể khẳng định không thể làm cùng phụ nữ, mặc dù cái ý nghĩ này nó hơi quá đáng, nhưng anh muốn mình có một cơ hội làm lại từ đầu. Tuy rằng anh không nghĩ mình phải trả giá gì, cũng chẳng cần mất đi thứ gì, cho dù có chẳng nữa anh nhất định sẽ tìm về.

Hai vị cảnh sát ngồi dưới táng cây, một mở phanh áo khoác lộ ra áo thun bên trong màu trắng ngà, chân đi giày thể thao, tóc rối một nùi nhìn đủ biết chẳng được chăm chút là bao. Người còn lại cũng mở hai nút áo trên cùng, áo sơ mi bên trong dù trắng tinh nhưng nhìn kĩ sẽ thấy nếp nhăn, cả hai đang hút thuốc nhả khói.

Hiện tại là giờ tuần tra.

“Gì thế này? Áo sơ mi hôm nay sao không nhờ Tiền Diệp ủi cho?” Quan Trí liếc nhìn Chiến Dã có chút bất bình kéo kéo cổ áo anh.

Chiến Dã lấy điều thuốc ra, “Cậu ấy cũng chẳng phải mẹ tôi.”

Quan Trí cười cười, “Vây thì cũng phải là “bạn gái” chứ!” Nguyên Chiến Dã liếc cậu chàng một cái sắc lém, đối phương không trông thấy vẫn bình thản ngẩng đầu ngắm trời, miệng ngậm nga hát, ngón tay gõ gõ theo tiết tấu.

Đến trấn Thanh Tuyền cũng gần một tháng rồi, anh dần dà đã quen với lối sống nơi đây. Một cảnh cục gồm bốn người, ở một trấn nhỏ dường như không có tội phạm, công việc thanh nhàn, thức ăn thanh đạm nhưng ngon miệng, cuộc sống bình lặng như nước- hoàn toàn khác xa cuộc sống của anh.

Vẫn là câu nói kia, thói quen, kỳ thật là một thứ rất đáng sợ.

“Này! Đến đây cũng lâu rồi vẫn chưa nghe anh kể về chuyện trước kia nha!” Nguyên Chiến Dã ở đây cũng nhiều ngày rồi mà Quan Trí chỉ gọi anh cục trưởng đúng một lần ngày đầu gặp mặt.

Nhấp nhấp điều thuốc trên miệng, anh trầm mặc vài giây, nói: “Tôi cũng chưa nghe cậu kể chuyện của mình.”

“Tôi?” Quan Trí chỉ vào mình cười nói: “Tôi là thứ phế vật ngoại trừ đánh nhau ra chẳng biết làm gì, vì biết đánh đấm nên mới làm cảnh sát, mà cũng vì đánh lộn nên mới bị điều đến đây. Đơn giản vậy thôi! Nếu anh còn muốn biết chuyện của Tiền Diệp và Lão Cao thì tự đi hỏi họ đi.”

Câu trả lời cho có lệ nhưng lại chẳng thể nói là không đúng. Nguyên Chiến Dã rút điều thuốc ra ngẩng đầu nhìn trời, ánh dương thật chói lòa, anh ép mình phải mở to ha mắt, đến khi nước mắt vờn quanh nơi khóe, nhẹ nói một câu: “Trước kia tôi là một nằm vùng.”

Quan Trí sững sốt.

Đợi vài giây vẫn không thấy phản ứng, anh chậm rãi quay đầu. Cùng lúc đó, Quan Trí như bị kim đâm vào hông nhảy dựng lên, vẻ mặt hiện giờ y như trông thấy xác chết ngồi dậy khỏi hòm.

“Oa vãi chưa! Nằm vùng a! Thực con mẹ nó suất ngất ngậy! Anh hùng a! Anh hùng!”

Khóe miệng khẽ giật giật hai cái, anh cố sức rút tay ra khỏi tay Quan Trí.

“Cũng chẳng có gì-” Còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Anh nằm vùng ở đâu? Băng đảng xã hội đen? Buôn bán ma túy? Hay là nhà chứa? Nhiệm vụ là gì? Có bị lật mặt mà phải đại chiến ba trăm hiệp với bọn họ rồi thành công trở ra? Có vũ khí bí mật gì không? Có bị bắt phải hít ma túy không? Có giết người chưa?” Một đồng câu hỏi liên tục ào ào trào ra khỏi miệng Quan Trí. Nguyên Chiến Dã đầu muốn nổ tung.

“Cậu xem phim nhiều quá phải không?” Anh có chút bất đắc dĩ nói.

Quan Trí cười há há hai tiếng, “Lần đầu tôi gặp nằm vùng mà, có chút hưng phấn! Nói nhanh lên! Rốt cục là có nhiệm vụ gì?”

Nguyên Chiến Dã nháy mắt một chút, lẳng lặng nhìn xa xa, nhẹ nhàng băng quơ mà rằng: “Rất bình thường, hơn nữa còn thất bại. Cho nên mới bị phái đến đây.”

“Hửm?” Có chút nghi hoặc nhìn anh, Quan Trí nhíu nhíu mày, “Vây thôi hả? Anh cũng dễ bị đuổi quá chứ.”

“Chứ sao gì?” Nghiêng đầu nhìn cậu trai toàn thân đều tỏa ra nhiệt huyết, Nguyên Chiến Dã cười cười, “Cậu cho rằng nằm vùng là phải như cậu tưởng tượng sao?”

“Dù không giống phim nhưng ít nhất cũng rung động lòng người chút chứ?” Quan Trí cào cào tóc, lăm lăm: “Anh cũng đã nói chi tiết gì đâu mà-”

Chi tiết- Nguyên Chiến Dã trong lòng thầm lăm lăm hai chữ này, giọng nói bên cạnh dần xa xăm- hình ảnh trước mắt bắt đầu biến hóa, thực xa lạ, nhưng lại rất quen thuộc-

“Này! Ê! A Chiến? Nguyên cục trưởng? Nguyên Chiến Dã! Đồng chí Nguyên Chiến Dã!”

“Hả?” Hồn nhập về, anh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phóng đại của Quan Trí trước mắt mình, biểu tình có chút buồn cười nhưng cũng ẩn chứa lo lắng.

“Anh làm sao vậy? Như bị ly hồn thành xác khô!”

“Xin lỗi-” Nguyên Chiến Dã cười cười, nghĩ muốn hút thuốc, lại phát hiện túi thuốc trên tay đã tàn rụng xuống đất từ lúc nào, bàn tay vốn giờ lên giờ phải vờ như muốn vuốt mặt, “Mấy hôm rồi ngủ không ngon, không ngờ lại ngủ quên.”

“Hả?” Quan Trí mở to mắt nhìn anh hoài nghi, “Anh có thể mở to mắt mà ngủ vậy à?”

“Ha ha!” Cường gượng hai tiếng, “Mỗi người đều có sở thích kỳ quái riêng mà.”

“Phải không? Có sao? Tôi cũng có hả?” Quan Trí lại ngồi xuống chỗ cũ, ngẫm nghĩ lại coi mình có cái sở thích nào gọi là kỳ quái không.

Nguyên Chiến Dã thở phào nhẹ nhõm một hơi. May quá, đơn thuần cũng có chỗ tốt của đơn thuần.

Một buổi sáng đã trôi qua như thế.

“Năm nay mưa hơi kỳ lạ, có vẻ như sớm hơn năm ngoái-”

Cảnh cục trấn Thanh Tuyền, Tiễn Diệp đứng bên cửa sổ nhìn ra mưa ngày càng to, cảm thán một câu, thanh âm nhàn nhạt nghe như đang ngâm thơ, cảm giác khó tả. Nguyên Chiến Dã rời mắt khỏi tạp chí trong tay ngẩng đầu nhìn cậu, áo sơ mi trắng điểm hoa văn xanh nhạt khẽ lung lay theo gió, có chút ướt nhưng đối phương dường như không màng đến.

“Mùa mưa ở đây có dài không?” Bất tri bất giác mà buột miệng ra một câu, anh cũng giật cả mình, sao cứ như bị thôi miên mà mơ màng nói ra. Trong văn phòng Quan Trí ghé vào trên bàn ngủ, lão Cao nói đi vệ sinh cũng hơn nửa giờ rồi chưa thấy ra, Tiễn Diệp quay đầu nhìn anh, mỉm cười, “Không đâu.”

Nụ cười kia, làm anh nhớ đến một người.

Cảm giác thực bất lực, không muốn nhớ tới rồi lại phát hiện vốn dĩ chưa từng quên. Thoảng trong nháy mắt, anh nhận ra anh đang tự lừa dối chính mình.

“Mùa mưa nơi đây có thể nói là ngắn, mấy ngày là cùng thôi-” Tiễn Diệp tiếp tục nói, “Trời mưa- không phải là loại thời tiết làm người ta thích được- nhỉ?” Nói xong xoay người nhìn anh hấp háy mắt cười.

Câu vừa nảy dường như bao hàm nhiều ý tứ kỳ quái. Anh cũng chẳng rõ vì sao mình lại nghĩ như vậy, Tiễn Diệp này như một tờ giấy trắng, nhìn như chẳng có gì cả, nhưng lại như thứ gì cũng có thể có. Toàn bộ cảnh cục này, ngoại trừ lão Cao không được nổi bật, Quan Trí nhiệt huyết đầy mình, anh cảm thấy Tiễn Diệp là người duy nhất anh nhìn không thấu.

“Vài ngày nữa- sẽ có chuyện thú vị xảy ra.” Tiễn Diệp đột nhiên nói một câu, khóe miệng khê giương đưa tay đẩy kính mắt, câu nói như một lời tiên tri mập mờ làm người nghe phải loạn nghĩ. Nguyên Chiến Dã muốn hỏi, rồi lại không rõ những lời này ý cậu là gì, đã thế Tiễn Diệp còn nháy mắt một cái như đợi anh hỏi ra. Nhìn qua- hình như là đang dụ dỗ...

Nguyên Chiến Dã cảm thấy anh nên mở miệng hỏi, “Cậu-”

“Lại một chai nào~~!” Một tiếng rống to, Quan Trí đang mơ màng ngủ dùng sức đập tay cái “bộp!” xuống bàn thật mạnh dọa anh giật bắn, câu nói tiếp theo toàn bộ nuốt ngược về, may là anh căn bản cũng không biết nói gì.

“Tiễn Diệp ơi~~! Sò hôm qua có phải bị hư rồi không?” Chất giọng run run của lão Cao vang lên từ ngoài cửa, “Tôi đã sớm nói đừng tin thằng cha già Nhị Đức Tử (*) này rồi mà, hải sản chẳng bán toàn được moi ra từ sông thối thối

” Cửa bị mở ra, hé ra khuôn mặt xanh xao tái nhợt của lão Cao đang tiến vào phòng.

(*) Nhị Đức Tử [] là tên nhân vật chính trong vở kịch truyền hình Quán Trà. Lão cũng là thương nhân gì đó, mình vẫn đang tìm hiểu thêm thông tin nhưng chưa ra TT – TT

Tiến Diệp vẫn giữ nguyên nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Lão Cao, sò hôm qua là ông tự đi mua mà, tôi chỉ phụ trách khâu nướng chín thôi, hơn nữa- có mình ông ăn sò thôi chứ ai nữa!”

Lão Cao thều thào kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Xương cốt toàn thân như muốn gãy lìa rồi-”

Nguyên Chiến Dã cười cười, cuối cùng thì đã hiểu vì sao hôm qua anh tính cầm sò lên ăn thì bị Tiễn Diệp “trùng mắt” kèm theo nụ cười tủm tỉm. Người này thật là- khó hình dung được.

Đêm đến, lão Cao đã sớm nhũn nhão cả người nên lên giường ngủ. Quan Trí bảo bận việc vừa tan tầm đã vội đi chẳng thấy tắm hơi, vì thế giờ cơm tối chỉ còn mỗi anh và Tiễn Diệp. Tiễn Diệp nấu mì, mì được làm thủ công, dù sợi mì vẫn chưa thực mảnh lắm nhưng rất đều, đặt trong tô sứ Thanh Hoa trắng, sợi mì trắng ngà nằm gọn bên dưới lớp thịt nướng xắt mỏng, rau xanh mơn mớn một màu rất đẹp mắt, trên mặt điểm chút hành thái nhỏ. Chỉ một bát mì, nhưng không khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Nguyên Chiến Dã cầm đũa nhìn bát mì trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiễn Diệp đặt đĩa rau sống xuống bàn.

“Sao vậy? Không thích ăn mì?”

“Không-” Lắc đầu, đương nhiên không phải không thích rồi, nhưng lại chẳng thể nói rõ là gì. Xác định mình nghĩ mãi cũng không ra một câu khen ngợi ra trò, anh đành nói một câu: “Bây giờ hiếm lắm mới thấy mì sợi làm bằng tay.” Cũng không thể nói rõ ra cậu có thể chân chính làm một “người vợ hiền” được.

Đôi mắt sau cặp kính không gọng hơi nheo lại, Tiễn Diệp cười thêm sâu, nói: “Trước đây không thể đâu, sau này ở một mình, thức ăn cũng không cần làm nhiều nên cứ là mì thẳng tiến thôi. Nhưng mà cũng đã lâu rồi không làm lại giờ chẳng biết hương vị ra sao, ném thử đi!”

Gật gật đầu, Nguyên Chiến Dã húp một ngụm.

Mỹ vị.

Tiến Diệp nở nụ cười. Chiến Dã ngẩng đầu nhìn cậu.

“Tôi thích biểu tình này của cậu.” Lời vừa tuôn ra anh sững sờ một chút. Tiễn Diệp tiếp lời: “Người đầu bếp sẽ rất vui khi người khác thích món ăn họ làm ra, biểu tình của anh nói cho tôi biết anh rất thích tôi nấu mì.”

Nguyên Chiến Dã chờ đợi ước chừng cỡ ba giây mới nghe hai chữ cuối xuất hiện, không rõ vì sao mà trong lòng thoáng thấy chột dạ. Về mặt cười tủm tỉm của Tiễn Diệp rất có lực sát thương, để giảm bớt không khí kì lạ, anh húp một muống nước súp, tùy tiện hỏi: “Cậu muốn làm đầu bếp?”

Đã ngồi vào bàn đối diện anh, Tiễn Diệp cầm đũa trộn trộn bát mì trước mặt, cười khẽ một tiếng, “Phải! Giấc mơ thuở nhỏ thôi, cũng đã quên lúc mấy tuổi rồi. Giờ ngẫm lại cảm thấy hơi buồn cười, không cầm dao xắt mà lại cầm súng, cũng không biết có được xem là có tương lai không!” Giọng nói mang theo một chút ngữ điệu trào phúng.

“Làm cảnh sát không tốt sao?” Nguyên Chiến Dã hỏi.

Tiến Diệp không trả lời, hỏi lại: “Anh nói thử xem?”

Chiến Dã không trả lời cậu. Câu hỏi của anh thực có vấn đề, anh cũng là cảnh sát, nhưng lại không thể trả lời được có tốt hay không.

Khẽ thở dài từ đường mũi, Tiễn Diệp cúi đầu nhẹ giọng nói,

“Cảnh sát, một chức nghiệp thật làm người ta không thể vui vẻ được.”

Có một khoảnh khắc, Chiến Dã cơ hồ như phải nhận định rằng anh và cậu cùng một loại người. Nhưng rồi lại tự hỏi: Mình là loại người thế nào? Chẳng nói thêm lời nào, bốn phía dần dần bị tĩnh lặng bao trùm, chỉ còn tiếng húp nước sùm sụp, Tiễn Diệp nhìn anh ăn rất có phong cách mà không khỏi bật cười,

“Tôi có phải thợ mì Nhật Bản đâu mà, không cần ăn lớn tiếng như thế đâu.”

(*) Ở Nhật Bản, khi ăn mì là bạn phải ăn thật lớn tiếng, húp sùm sụp càng tốt. Đừng nghĩ thế là bất lịch sự, ngược lại đó là cách bạn bày tỏ với người đầu bếp hoặc người mời bạn ăn rằng mì rất ngon.

Nguyên Chiến Dã miệng vẫn còn đầy ụ mì, lúng búng một câu không rõ chữ “Ăn rất ngon.” nhưng Tiễn Diệp nghe rõ ràng.

“Cậu là đầu bếp giỏi, cũng là cảnh sát giỏi, vừa giỏi làm bếp vừa giỏi làm cảnh sát, rất giỏi.” Nói xong húp một ngụm nước súp to, bát đã gần như thấy đáy, dù bụng đã dần sinh trưởng lên nhưng anh vẫn cố ăn đến cọng rau cuối cùng, rồi gác đũa xuống bàn, “Lần sau nếu vẫn chỉ có hai người chúng ta thì nấu mì nữa nhá!”

Đôi mắt sau tròng kính dày lần đầu tiên biểu hiện khác lạ không như bình thường, Nguyên Chiến Dã không phát hiện nhưng Tiễn Diệp lại nhận biết. Cúi đầu lặng lẽ cười, đoạn gặt đầu cái rụp, vẻ như chắc chắn lắm: “Được.”

“Vậy cậu cứ ăn từ từ, tôi đi tắm.”

Ra khỏi phòng ăn anh đi thẳng về phòng, chân đạp lên sàn gỗ cũ mục vang lên “răng rắc”, nếu là thường ngày anh nhất định sẽ nhú mày, nhưng hôm nay lại mắt điếc tai ngơ. Về đến phòng anh liền đóng cửa lại, lẳng lặng đứng tựa cửa không nhúc nhích, một phút sau mới nâng tay lên đặt lên trán, miệng phát ra thanh âm như đang than thở cho sự thất bại-

Anh làm bầu không khí trở nên ám muội quá. Tình hình khi này nhìn đâu cũng thấy tim hồng bay phấp phới!

Thượng đế a tha cho con đi! Thỏ không ăn cỏ gần hang mà! Ngày đầu tiên thì “ngu” cùng đồng sự, bây giờ lại cùng đồng sự khác lời lẽ “ám muội”, Nguyên Chiến Dã, đây đâu phải “hậu cung” của mày nha!

Hậu cung? Nghĩ tới người đồng sự còn lại anh bất giác than than thở thở. Thượng đế xin hãy tha thứ cho con! Anh vậy mà dám nghĩ đến “Thái giám tổng quản”! Kiểu này thì tiêu rồi!

Đang tự trách cứ bản thân mình, thanh âm gì đó vang lên, chừng năm giây sau anh mới nhận ra đó là di động của mình. Nhạc chuông bình thường, như mấy tiếng chuông đồng hồ báo thức. Thực ra anh cũng dùng nó để làm nhạc chuông báo thức đó. Chiếc điện thoại cũ đã bị anh ném bỏ, cái này là Tiễn Diệp đưa cho anh, nói rằng có di động dễ bề liên lạc hơn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa dùng đến, cũng chẳng buồn nạp điện gì cả, cứ vứt trong ngăn kéo chẳng ngó ngang đến.

“Có điện thoại sao!” Đi đến bàn kéo ngăn kéo lấy điện thoại ra, hiện ra dây số lạ, anh không nhớ mình có cho ai biết số điện thoại mới này nha! Chẳng lẽ gọi nhầm số? Đầu dây bên kia tựa hồ như nhất định phải chờ anh bắt máy cho bằng được mãi vẫn không ngắt cuộc gọi. Do dự chốc lát anh vẫn ần xuống nút nghe.

“Alo?” Anh thật sự không nghĩ ra ai gọi cho mình.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hít thở rõ ràng. Tim anh như bị hẫng một nhịp, bỗng cảm thấy lạnh tận xương tủy, mắt tròn trũng, thứ gì đó ở ngực đang kêu gào như muốn vọt ra, nhưng đến cổ họng thì bị nghẹn lại một chữ cũng không phát được.

Thiếu chút nữa là, anh nghĩ đến—

“Sao lâu lắc mới chịu nghe thế?” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm không nhanh không chậm, không thể nói rất quen thuộc nhưng cũng chẳng phải xa lạ. Nguyên Chiến Dã hơi sửng sốt, khẽ nhíu mày.

“Tô-Hòa?”

Bên kia là một khoảng lặng.

“Tôi nghĩ cậu biết là tôi chứ.”

Thần kinh đang khấn trương liền giãn ra, Nguyên Chiến Dã thở phào một cái, đặt mông nằm vật ra giường nhìn trần nhà.

“Sao tôi biết là cậu được? Khi nãy cũng có phải nhìn thấy số cậu đâu.”

Bên kia trầm mặc một lúc, anh nhìn nhìn di động, còn chưa tới nửa cục pin.

Bạn đang ?

“Sao cậu biết số điện thoại này của tôi?” Anh hỏi.

“Thầy nói tôi biết.”

Anh nhớ ra, anh từng dùng số mới này gọi cho hiệu trưởng, cũng mới đây thôi.

Nghi ngờ đã được giải, rồi lại thêm nghi hoặc, anh hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?” Định ôn chuyện à? Không phải chứ? Ngẫm đến thôi đã nổi da gà.

“Muốn hỏi thăm xem cậu ở đó ra sao thôi, thế nào? Nguyên cục trưởng?” Ba chữ sau cùng trong giọng nói có lẫn ý cười. Anh nghiêng rằng.

“Không tệ! Tốt lắm! Nơi này là địa phương tốt a! Non xanh nước biếc không khí trong lành phong cảnh hữu tình dân hiền chất phác, lại còn có suối nước nóng muốn tắm lúc nào cũng được!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẽ, “Xem ra cậu sống không tồi.”

Chiến Dã trầm mặc, tâm cũng trầm xuống.

“Nếu cậu bằng lòng giải đáp những chuyện tôi muốn biết, tôi sống sẽ còn tốt hơn nữa.” Xem ra vẫn là không muốn từ bỏ một chút cơ hội- “Tô Hòa, ở đó rất cuộc có hay không?”

“Nguyên Chiến Dã, cậu biết không? Tôi bắt đầu hoài niệm khi cậu gọi tôi “củ khoai tây” trước kia, ít nhất khi đó cậu rất đơn thuần, chẳng có động cơ gì mà gọi tên tôi, chẳng như bây giờ-”

“Tôi cũng không có động cơ gì cả, cũng không phải đang mưu bẫy cậu. Tôi chỉ muốn biết tình hình của bạn mình thôi, cậu không muốn nói tôi cũng chẳng ép, cậu, đừng có mà bày đặt giảng đạo với tôi!” Có chút kích động mà rống lên, bên tai bỗng vang lên tiếng bíp bíp, anh biết là sắp hết pin rồi.

Tâm tình không hiểu sao lại buồn bực.

Tô Hòa thở dài, “Tôi không muốn gây gổ với cậu-”

Nguyên Chiến Dã nhắm mắt lại, không mở miệng. Cho đến khi Tô Hòa đột nhiên hỏi: “Cậu có muốn quay về không?”

Mở mắt ra, anh trầm mặc vài giây, bên tai vang lên tiếng títtít báo hiệu ngày càng dồn dập.

“Tôi-” Vừa mới nói một chữ di động đột nhiên “bíp” một tiếng, rồi im lặng, anh bất ngờ một chút, đưa điện thoại đến trước mặt, vẫn còn pin, vậy không phải vấn đề nơi anh mà là bên phía Tô Hòa ngắt cuộc gọi. Anh thở dài, tắt điện thoại quăng lên giường, sự bức bối trong lòng không giảm bớt thậm chí ngày càng dày đặc. Anh không biết vì cuộc gọi của Tô Hòa hay còn lí do nào khác-

Như có thứ gì chặn ở ngực, thực khó thở. Đưa tay thành thạo tháo hai nút áo trên cổ, anh nhắm mắt lúc này di động lại vang lên.

“Chết tiệt!” Với tay lấy điện thoại, chẳng buồn mở mắt cứ thế áp lên tai nghe, “Cậu không thể để tôi thanh tĩnh một lúc hả?” Dù nghe như đang bực bội nhưng thanh âm cũng không lớn, thậm chí còn có một chút cảm giác như đang thương lượng.

Đầu dây bên kia im ắng vài giây, một tiếng cười khê từ bên kia truyền đến, đâm thẳng vào tai anh-

“Xem ra tôi không biết chọn đúng thời điểm rồi-”

Trong một giây, anh lập tức ngồi dậy, những phiền muộn hay nghi vấn vừa nãy chẳng còn tồn tại, cả người như con nhím lông dựng thẳng đứng. Giọng nói kia, như một thứ độc dược có thể kích thích thần kinh anh. Giọng nói ấy như một vết rạn ăn sâu xuống lòng đất, không thể trốn thoát-

“Nhiếp Phong Vũ-” Bất tri bất giác, đã buột miệng thốt ra.

Đầu dây bên kia im lặng một chút, “Đã lâu không nghe cậu gọi tên tôi-”

“Tít tít tít tít~ tít tít tít tít~” Anh giật mình một chút, nhanh chóng đưa điện thoại ra nhìn pin, đã gần như hết sạch.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Như đang tự hỏi chính mình, thật lâu sau, “Chúng ta còn rất nhiều chuyện có thể làm, không phải sao? Nguyên Chiến Dã, chúng ta chơi một trò chơi đi! Xem ai là kẻ cắn đứt cổ họng của đối phương trước, thế nào-”

“Anh-”

“Bíp” một tiếng, tắt phụp, màn hình tối đen. Anh nhìn chiếc điện thoại đã hoàn toàn “bị đơ”, một phút sau đột nhiên cảm thấy vùng tay quăng mạnh điện thoại văng vào tường rồi bật ra, nát thành từng mảnh, phát ra tiếng động không nhỏ.

“ĐM! Anh đi chết đi!”

Sói theo mùi máu mà từ từ tìm đến nơi, vì đó chính là con mồi đã bị nó cắn đứt cổ họng.

Nguyên Chiến Dã nhìn những mảnh vỡ điện thoại rải rác trên sàn, quá khứ như cơn thủy triều nhanh chóng ủa vào ngập đầu óc anh. Đó là dáng vẻ chính mình dưới thân Nhiếp Phong Vũ mà rên rỉ thở dốc, đó là khi thi thể Trần Tích được mang đi, đó là khi Trương Gia Dương đứng cạnh Nhiếp Phong Vũ, đó là khi Chu Chính cầm chìa khóa cổng nhà tù-

Kí ức vẫn là như thế, nhưng hiện tại, chúng ta sẽ không lừa gạt nhau nữa đâu.

Kẻ ngốc có thể từ từ mà học cho khôn ra, và chỉ cần làm thẳng ngốc một lần là đủ rồi! Nhiếp Phong Vũ, tôi sẽ không để anh lại vờn tôi như vờn thẳng ngốc nữa đâu.

Ngoài cửa, người vẫn tựa vào tường nhẹ nhàng thẳng người, đưa mắt nhìn cánh cửa đóng chặt một lúc, chậm chậm xoay người rời đi. Sàn nhà gỗ mục không phát ra thanh âm nào.

22. Chương 22

“Bùm~ Chúi

!” Tiếng vang thật lớn rúng động và nhuộm đỏ cả bầu trời, trông như một trận mưa phùn màu đỏ. Người người tấp nập kêu lên í ới.

“Chuyện thú vị” Tiễn Diệp nói của ba ngày sau, cuối cùng thì anh đã biết là gì. Nhìn lá cờ nhỏ đầy màu sắc rực rỡ cùng đủ loại băng rôn ruy băng, anh như nhớ về đại hội thể thao thời trung học, lại trông thấy bể bơi phía trước, anh có một xúc động kì lạ mà lâu rồi chưa có- xúc động muốn trợn trắng mắt. Cuối cùng lại nhìn tấm thẻ trong tay, anh có thêm xúc động mà mấy ngày nay rất hay xuất hiện- muốn chửi thề!

Hôm nay là đại hội bơi lội mỗi năm một lần của trấn Thanh Tuyền, một trấn nhỏ dân cư không nhiều như trấn Thanh Tuyền hàng năm đều rất ngóng trông lễ hội này, ngoại trừ người vừa mới biết đến sự kiện này là Chiến Dã anh. Hiện trường trận đấu vô cùng náo nhiệt như mừng năm mới, chung quanh là lớp đồng phục cổ động màu xanh nhạt của mấy em nữ sinh xinh đẹp và biểu ngữ ‘Cố Lên’, người dân của trấn dường như toàn bộ đều tề tựu đến đây.

Thực tế đội ngũ tham gia thi đấu không nhiều, chỉ có bốn đội, mỗi đội bốn người sẽ tiếp sức cho nhau bơi một trăm thước, đội nào hoàn thành xong trước sẽ đoạt giải nhất. Toàn thể thành viên cảnh cục trấn Thanh Tuyền đều ra trận, cuối cùng cũng được đủ số người rồi nha. A! Quên nữa, mỗi đội đều có tên riêng của mình, muốn đặt gì cũng được tùy thành viên đội quyết định. Và đây cũng là nguyên nhân khiến anh thêm một lần muốn chửi thề, đội của họ được Quan Trí đặt cho cái tên, Đội Tráng Nam!

Đội Tráng nam? Sao không gọi luôn Đội Mạnh Nam luôn đi! Cái tên khó nghe thế anh đã từng kiệt lực phản đối, nhưng Quan Trí cứ nhất mực khẳng định đây là quy định trăm ngàn năm qua của trấn Thanh Tuyền, phải là tên này! Ai cũng không được sửa! Về việc có nên tin lời của cậu ta không anh cũng đã có chút hồ nghi rồi, lại thêm Tiễn Diệp và lão Cao đứng ngoài cười cười!

“Sao hả? Rất thú vị ha?”

Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu nhìn người bên cạnh mình, Tiễn Diệp, đối phương mỉm cười nhìn bể bơi phía trước.

“Sự kiện này hàng năm đều có?” Anh hỏi.

Tiến Diệp gật đầu, “Đã là một truyền thống rồi.”

Thật khó hiểu, cùng lắm cũng chỉ là một cuộc thi bơi lội thôi, hơn nữa- Nguyên Chiến Dã nhìn biển người hồ hởi phấn khởi chung quanh.

“Học cách lấy việc nhỏ làm niềm vui lớn là một điều tốt đó.” Tiễn Diệp quay đầu nhìn anh, “Tin tôi đi lát nữa anh sẽ trải nghiệm ngay mà.”

Nguyên Chiến Dã nhú mày, nhìn nhìn tấm thẻ trong tay, hy vọng như thế, nhưng là-

“Cuộc thi này các cậu hàng năm đều tham gia?”

“Ừm! Cảnh cục trấn Thanh Tuyền là đại biểu cho chính phủ, nhất định phải tham gia. Hơn nữa-” Tiễn Diệp ngừng một chút, cười hihi bồi thêm một câu: “Hàng năm đều đứng nhất nha!”

“Chứ chẳng phải đội các cậu chỉ có ba người thôi sao?” Không phải trước kia vẫn chỉ ba người thôi à? Trước khi anh đến đó.

“Ha ha!” Tiễn Diệp lại cười, đẩy kính mắt, nhẹ nhàng thanh thoát nói một câu: “Tôi thích bơi đường dài.” Khiến anh lại có xúc động muốn trợn trắng,

“Ê! Hai người các anh làm gì đó? Sắp đấu rồi!” Cách đó không xa Quan Trí hô lên một tiếng, cùng lão Cao xông tới mỗi người xách một người lôi đi. Tấm thẻ báo danh trên tay ba chữ “Đội Tráng Nam” nhiều lần anh muốn vứt quách đi cho xong nhưng chưa kịp làm, bắt đắc dĩ cứ như vậy mà bị kéo đi đến trước đoàn người.

Bốn đội dự thi gồm có bốn giáo viên nam trường tiểu học trấn Thanh Tuyền, bốn người bên đội phòng cháy chữa cháy cũng là nam, bốn cảnh sát cảnh cục trấn Thanh Tuyền và bốn người đại diện cho người dân tham gia dự thi, và dĩ nhiên cũng là nam nốt.

Sao lại toàn nam không thế này? Nghi vấn của anh còn chưa vượt khỏi môi Tiễn Diệp đã “Hử?” một tiếng.

“Tôi chưa nói anh biết sao? Đây là cuộc thi bơi lội phái nam mà!”

Chiến Dã buồn bực! Không phải vì Tiễn Diệp quên chưa nói cho anh biết, mà là vì sao cậu ta cứ như đi guốc trong bụng anh gì cũng biết hết.

Bốn đội cùng tiến đến hồ bơi, chung quanh tiếng hoan hô ồ lên, dù thủ tướng quốc gia có đến đây cùng lắm cũng được hoan hô thế này thôi. Mỗi đội đều có một người đi đầu hàng cầm bảng tên đội mình, có cảm giác cứ như đang bước vào sân thi đấu thể vận hội Olympic. Anh liếc mắt nhìn một lượt bảng tên các đội khác, trong lòng cuối cùng cũng bình lặng. Bảng tên các đội đều rất bình thường. Tại sao anh lại phải cầm bảng tên thế này chứ? (Quan Trí: Vì anh là cục trưởng nha!)

Đặt bảng tên xuống trước bể bơi, thành viên bốn đội ngẩng cao đầu giơ tay chào bốn phía. Quan Trí liên tục hôn gió khắp nơi, giọng nữ theo đó mà thét lên chí chóe, cả đoàn nữ sinh mặc đồng phục váy ngắn quyền rũ giơ cao tấm bảng tròn hồng với dòng chữ to “Tiểu Quan Em Yêu Anh” cộng thêm trái tim to đỏ chói chính giữa.

“Tiểu Quan Tiểu Quan! Em yêu anh aaaaaaa

~!”

Nguyên Chiến Dã đổ mồ hôi.

“Fans của Tiểu Quan đó nha! A! Hình như năm nay người lại tăng thêm rồi thì phải!” Tiễn Diệp giơ tay che trước trán nhìn ra phía xa, nhẹ nhàng ngửi gió một hơi.

Thật sự không hiểu nổi mấy cô nhóc học trò này nghĩ gì, dời tầm mắt sang Quan Trí đang tạo dáng pose khí thế, Chiến Dã quay đầu sang nói đùa với Tiễn Diệp một câu: “Cậu không có fan sao?”

Tròn mắt nhìn anh, vẫn là nụ cười tủm tỉm dịu dàng trên môi, mắt nhìn sang hướng khác. Chiến Dã theo hướng đó nhìn sang- Vãi! Đã nhận ra mình vừa hỏi ngu cỡ nào. Nếu lấy sông hồ mà so sánh hình ảnh trước mắt, phía bên Quan Trí chỉ có thể nói là con sông nhỏ! Đủ loại băng rôn màu xanh nhạt viết tên Tiễn Diệp khắp nơi, còn có cả áp phích in hình chân dung Tiễn Diệp cực lớn khiến anh nhìn mà da đầu run run.

“Tiểu Diệp~~ Tiểu Diệp em yêu anh!”

“Tiểu Diệp~! Tiểu Diệp cưng đáng yêu quá hà!”

“Tiểu Diệp Tiểu Diệp~~! Cảnh phục bảnh quá nha!”

Hơn một trăm phái nữ từ mười tám đến năm mươi tuổi, nhìn kỹ sẽ phát hiện chiếm đại đa số khán đài.

Tiến Diệp mỉm cười, ngón trỏ khẽ đưa lên môi làm động tác “Suyt”, lập tức cả đoàn người như ngậm đại.

“Oa~ Anh chàng bên cạnh Tiểu Diệp cũng bảnh nha!”

“Phải phải! Là cục trưởng mới thì phải? Cục trưởng mới cũng bảnh quá chứ!”

“A~! Hai chàng đẹp trai đứng cạnh nhau nhìn thật thỏa mắt!”

Rốt cuộc cũng có người phát hiện ra “mị lực” của Nguyên Chiến Dã.

“Ây dà! Không tệ nha!” Quan Trí hất hất vai vào vai Chiến Dã, lại khiến một trận thét lên chí chóe, “Cục trưởng mới đó mà đã có fans rồi! Tiểu Diệp, con chừng fans của anh thò chân ra ngoài hết đó!”

“Không cần cậu lo đâu.” Cười tủm tỉm.

Lão Cao đứng bên âm thầm rơi lệ, gió thổi qua một mảnh điêu hiu- vì sao chứ? Nhớ năm xưa mình cũng có một thời thiếu niên anh tuấn a!

Nguyên Chiến Dã có chút không chịu nổi tình cảnh trước mắt, cứ như mình là thú quý hiếm mặc người ta soi mói, hơn nữa- sau tiếng huýt còi lệnh, tất cả vận động viên đồng loạt thoát y, vì sao phải thoát y tại chỗ ư? Không cần hỏi, đây là quy định!

Lại một hồi thét to ầm ĩ chói tai, nếu có nóc nhà chắc đã sớm bị tiếng thét phá vỡ!

Hội bốn cảnh sát trấn Thanh Tuyền của đội Tráng Nam chỉ có mỗi Chiến Dã anh là vẻ mặt không tình nguyện. Tốc độ lật đồ của Quan Trí phải nói là không ai bằng, chiếc quần bơi màu đỏ vô cùng lóa mắt. Tiễn Diệp có phần văn minh hơn, tháo từng cúc từng cúc chậm chậm đều đều thật tao nhã, hoàn toàn mang tính phục vụ hay gọi là fanservice. Nguyên Chiến Dã thì mơ mơ màng màng cởi đồ, tự thôi miên mình tốt hơn.

Mười sáu lỏa nam (mặc quần bơi) cơ thể cường tráng (trên cơ bản là thể) bắt đầu làm nóng người. Bốn vị giáo viên đều thuộc loại văn nhả, có một người trông khỏe hơn một chút có lẽ là giáo viên thể dục, còn đội phòng cháy chữa cháy thì khỏi nói, đều là cơ bắp cuộn cuộn. Đại diện cho người dân có một ông trông phải hơn năm mươi tuổi, anh nhìn nhìn ngẫm ngẫm, nhớ ra ông là chú Năm chủ tiệm bánh, ngày đầu đi tuần tra ông có bắt chuyện với anh.

“Chu choa~~!” (giọng điệu đầy chất lưu manh), Quan Trí chẳng biết từ lúc nào tới sát người anh nhéo nhéo lên bắp tay, “Thật không ngờ nha! Nhìn là biết có rèn luyện rồi!”

Chiến Dã chau mày, nhẹ nhàng lui về sau một bước, “Không phải đi lựa thịt heo, không cần nhìn kĩ vậy đâu!”

“Xí! Nhìn thôi chứ bộ. Anh cũng có mất miếng thịt nào chứ!” Bĩu môi, Quan Trí bay đi trình diễn dáng người cho đám fan của mình.

“Dáng người cục trưởng đã quá chứ!” Giọng nói của lão Cao từ nãy giờ vẫn bị ngó lơ, lâu vậy rồi lão vẫn chưa đổi được cách xưng hô cứ luôn mồm cục trưởng, anh cũng tùy ý lão luôn. Lão Cao tuy không có được cơ thể rắn chắc tuy không khỏe như anh, nhưng dáng người cũng cân xứng, vết sẹo dài trước ngực hấp dẫn mắt anh, vết thương này-

“A! Đây à-” Phát hiện anh đang quan sát vết thương trên ngực mình, lão Cao ha hả cười hai tiếng nói: “Đây là do trước kia làm nhiệm vụ bị thương, cũng lâu rồi, thời còn trẻ lận!”

Lão nói như chẳng để tâm đến, nhưng cũng làm anh cảm thấy mình hơi đường đột, dời tầm mắt nhìn lão cười cười.

Ai cũng không muốn nói, ai cũng không muốn nhớ về quá khứ.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, trình tự tiếp sức của đội Nguyên Chiến Dã như sau: Tiễn Diệp, lão Cao, Quan Trí và cuối cùng là Nguyên Chiến Dã. Vốn dĩ Tiễn Diệp luôn là người ra trận cuối cùng, nhưng bây giờ cả ba nhất trí nhường lại cho Chiến Dã.

“Mọi người cố lên! Đừng làm bê mặt cảnh cục chúng ta!” Chiến Dã giương khoe miệng, có lẽ là bị bầu không khí chung quanh cuốn hút, bắt đầu có tinh thần rồi, vào mood đại hội thể thao của trường.

“Dĩ nhiên! Ai dám gây trở ngại sẽ phạt chùi WC.” Quan Trí tự tin kinh khủng.

“Tiểu Quan, tháng này là cậu phải chùi WC mà!” Tiễn Diệp có lòng nhắc nhở.

“Nói chứ lần này phần thưởng cho đội thắng vẫn là thứ đó nhỉ? Được lắm! Tôi thích nó a!” Lão Cao bắt đầu chìm vào hoài niệm phần thưởng năm ngoái.

“Hoét!!!!” một tiếng còi vang, người thi đầu tiên của mỗi đội đã nhanh chóng vút vào dòng nước.

Không khí bắt đầu sôi trào, tiếng cổ vũ hò hét ầm ĩ ngập bên tai.

“Tiễn Diệp mau lên! Cậu là con phi ngư trong biển Thái Bình Dương cơ mà! Không được làm mất mặt cảnh sát chúng ta a!”

“Tiễn Diệp cố lên! Cứ trở hết tài năng của mình ra đi không cần nhường nhịn gì bọn họ đâu~~!”

Thân hình Tiễn Diệp bơi trong dòng nước nhẹ nhàng uyển chuyển, liên tục ngoi lên thụp xuống, anh nhìn dáng người ẩn dưới dòng nước, Tiễn Diệp mang lại cho anh một cảm giác khó nói thành lời. Người xem vẫn không ngừng hò hét cổ lên cổ lên, Quan Trí và lão Cao gào thét đến mức nước miếng tung bay, Nguyên Chiến Dã chỉ lặng im ngắm nhìn người dưới nước, thậm chí chẳng cần nhìn đội khác, anh biết chắc chắn Tiễn Diệp sẽ về nhất.

Quả nhiên, Tiễn Diệp là người đầu tiên quay về, ngay khi cậu ngoi lên chớp mắt lão Cao đã nhảy “ùm” vào nước, dù tư thế xuống nước vẫn không chuẩn lắm nhưng tốc độ thì có thừa. Tiễn Diệp trôi lên mặt nước thở hổn hển một hồi, đưa tay vuốt mặt nhìn hai người trên bờ mỉm cười.

“Nước hôm nay hơi nóng!”

“Tiễn Diệp giỏi lắm! Tối này mời anh ăn mì nha!” Quan Trí cười toét miệng, lại nhìn về phía lão Cao đang cố gắng bơi kiểu bơi chó mà hô cổ lên.

Chiến Dã không nói, anh hơi cúi người vươn một tay hướng Tiễn Diệp, Tiễn Diệp hơi ngạc nhiên một chút, nhưng rất nhanh cũng đưa tay nắm lấy tay anh, cả hai cùng dùng sức leo lên bờ.

Không ai nói chuyện, Tiễn Diệp cầm khăn đứng bên cạnh Chiến Dã xem lão Cao thi đấu. Về mặt anh vẫn thủy chung không có biểu cảm.

Tình hình lão Cao hiện tại không được khả quan lắm, đối thủ của lão có một người là giáo viên thể dục, người ta bơi chuẩn kiểu bơi bướm, “chó” sao nhanh bằng “bướm” được? Cũng may Tiễn Diệp về nhất khi này cũng giúp ông được một quãng khá khá, lão Cao cuối cùng vẫn về trước nhất, sau đó Quan Trí như con lừa bị roi quất mà vội vã xông lên, hơn nữa là một con lừa hoang dã.

Tiến Diệp cười cười, hỏi Nguyên Chiến Dã, “Anh cũng cố lên! Toàn bộ trông vào anh.”

Nguyên Chiến Dã có điều không rõ, Quan Trí bơi rất nhanh! Tốc độ chẳng thua kém gì Tiễn Diệp, được ví von sao nhỉ, phi ngư của Thái Bình Dương phải không? Tiễn Diệp lấy khăn lau lau cằm, cười thâm thúy.

Bất chợt có tiếng nói của chú Năm bên đội đại diện cho người dân vang lên, “Chú em nhìn cơ thể không tệ nha, cũng có nghề chứ hả?”

Nguyên Chiến Dã cùng Tiễn Diệp đều quay đầu.

“Không, cũng chẳng thường xuyên bơi lắm.” Chiến Dã cười cười.

“Ha ha ha! Lát nữa nhớ phải xuất ra tất cả thực lực, đừng để lão già này qua mặt nhá!” Chú Năm dù cũng hơn năm mươi rồi nhưng vẫn bảo dưỡng cơ thể tốt lắm, thậm chí còn có chút cơ bụng, cơ bắp trên cánh tay cũng rõ ràng.

Chẳng lẽ nặng bột riết cũng ra được mớ cơ chân bắp tay thế này à? Nguyên Chiến Dã thầm tự hỏi.

Quan Trí đang trên đường bơi ngược về, hiện đang dẫn đầu. Anh hoạt động cổ tay một chút, chuẩn bị xuống nước-

Mái đầu chìm nổi của Quan Trí đã dần hiện rõ nụ cười đắc thắng, nhưng chỉ một giây sau tươi cười hoàn toàn biến mất. Vốn dĩ là một nụ cười lại biến thành nhe răng trợn mắt, khuôn mặt nhăn nhó vụn vụn-

“Cậu ấy bị sao vậy?” Chiến Dã có loại dự cảm xấu.

“Quả nhiên-” Tiễn Diệp nhíu mày, “Năm ngoái cũng thế, hàng năm đều vậy-”

“Cái gì?” Chiến Dã nhìn Tiễn Diệp, lại nhìn sang Quan Trí trong hồ, về mặt cậu chàng bây giờ nhăn nhúm thật khó coi, toàn thân như chiếc thuyền con giữa biển khơi mênh mông lộng gió, nghiêng nghiêng ngã ngã!

Không phải chứ? Mặt anh cũng bắt đầu méo mó.

Tiến Diệp gật đầu, một câu nói toạc ra.

“Cậu ấy bị chuột rút.”

Tôi- XXX! Nguyên Chiến Dã nghiêng răng nghiêng lợi! Cảm xúc phẫn nộ khi còn làm thầy giáo phải chịu đựng lũ học trò ngông nghênh bỗng trở lại!

Người tính không bằng trời tính!

Quan Trí giẫy dụa trong nước, còn mấy mét nữa thôi là đến đích rồi, những người phía sau ngày càng đến gần, mà cậu chàng đã chuyển từ phi ngư sang con cóc, nương theo con sóng mà trôi trôi nổi nổi cuối cùng cũng được dạt vào gần bờ, cậu chàng dùng hết sức giằng người vươn tay dưng vào thành hồ-

Chiến Dã chỉ đợi có thể đã nhảy nhanh xuống nước, trong đầu lúc này chỉ toàn là: thăng nhót thối, quay về tôi tính sổ với cậu!

Cùng lúc đó Quan Trí đã hoàn thành “giá trị sinh mệnh” của mình, chìm lỉm xuống nước.

Tiền Diệp đứng trên bờ dõi theo bóng dáng xa xa, khoe miệng mang nụ cười thần nhiên nhạt dần rồi trở về bình lặng.

“Sao vậy?” Lão Cao đã nghỉ mệt xong.

Tiền Diệp lặng im.

Lão Cao thở dài, chìa ra cây gậy trúc trong tay, “Trước lời nó lên đi! Năm nào cũng vậy, chẳng khảm khá lên được chút nào.”

“Không cần đâu, đợi chút nữa tự nổi lên thôi.”

Rất nhanh!

Đây là cảm giác đầu tiên của anh khi xuống nước, không phải tự khen mình, mà là đánh giá chú Năm ở đường bơi bên cạnh. Tốc độ này không phải người thường nào cũng có được. Anh bắt đầu bội phục ông chủ tiệm bánh này, thời trẻ nhất định là vận động viên! Vòng bơi đầu đã xong, vì muốn đuổi kịp tốc độ của chú năm anh đã gần như dùng hết thể lực, dù có thể bảo trì tốc độ này đến cuối cùng nhưng không đảm bảo có thể vượt qua được đối thủ.

Nước bao quanh thay thế cho không khí, hô hấp đều đều như một cái máy, anh cảm thấy mình hiện tại như một con cá chìm trong nước, chẳng biết làm gì chỉ có thể dùng hết sức cố gắng bơi về phía trước, áp suất nước chèn ép, có cảm giác như đang chơi trò ai nín thở lâu hơn.

Anh đang khẩn trương! Dù chẳng quan tâm đến thắng thua, nhưng luôn có một cảm giác như bị áp bức, cảm giác ấy rất mãnh liệt.

Khi tay anh động vào thành hồ, anh bật mạnh người lùi ra sau, theo bản năng nhìn về đường bơi bên cạnh, anh xác định bọn họ sắp về đích rồi nhưng anh hẳn là sẽ chậm hơn một chút-

Nhưng là, bên cạnh chẳng có ai.

Anh thoáng sững sờ, nhìn lên bờ, Tiền Diệp, Quan Trí, lão Cao, đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, còn có trọng tài, còn có chú Năm-

Chú Năm?

Vén mớ tóc dính bết trên trán gọn gàng, anh nhìn lại và xác nhận lần nữa mình không nhìn lầm. Trên bờ người đang đứng đúng là chú Năm, người ông khô ráo như vậy người cùng đấu với anh là anh?

Lại dời tầm mắt nhìn hồi bơi, người đang thi đấu đã lên bờ, nhưng cũng chỉ hai người, vậy vẫn còn một người nữa- vừa ngay cạnh anh, đột nhiên Chiến Dã cảm giác được có thứ gì đó dưới đáy nước, thậm chí còn ngay cạnh anh, bất chợt không thể khống chế nổi sợ hãi. Vừa định nhảy ra khỏi hồ, bàn tay Tiền Diệp đã ngay trước mắt, nhưng chưa kịp nắm lấy bỗng cảm giác cổ chân bị bắt, sau đó là bị kéo xuống nước- ?

Một tràng tiếng thét vang lên-

Chiến Dã thực hối hận ban nãy chưa kịp ngưng thở, nếu vừa nãy hít đầy một bụng khí nhất định sẽ hung hăng đánh gã nào đó đang đùa với anh, anh đã xác định người kéo mình xuống nước chứ chẳng có thủy quái nào ở đây, vì cái tên đó ngay tại trước mắt anh, cách anh chưa đến mười li.

Hình ảnh trước mắt mơ mơ hồ hồ, mắt bị cay do chất hóa học trong nước, cảm giác khó thở ngày càng mãnh liệt, thật khó chịu.

Nguyên Chiến Dã cảm thấy ngạt thở, dù chỉ chừng vài giây đồng hồ nhưng anh gần như xuất hiện ảo giác. Người trước mắt này nhìn thực quen, dù hình ảnh nhạt nhòa nhưng anh vẫn cảm thấy cái người đang tay nâng cầm tay ôm ngang eo anh trông thật quen, gọi là gì ấy nhỉ? A, nhớ ra rồi- thật sự không muốn nhớ đến mà-

Nhiếp Phong Vũ- anh là Nhiếp Phong Vũ? Như con thủy quái trong truyền thuyết vồ lấy vật hiền tế, kéo sâu vào dòng nước- anh là vật hiền tế đó sao? Đáng tiếc a- Chiến Dã nhắm mắt lại, đoạn đưa tay động mạnh một cú vào mặt đối phương!

Con mẹ nó mi đi tìm chết đi!

Tốc độ bị kìm hãm trong nước, đối phương chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu né đi nhanh chóng. Chớp mắt môi Chiến Dã bị chiếm lấy, “vũ khí” của đối phương là đôi môi. Mùi thuốc lá thoang thoảng trong không khí, một mùi vị rất đặc trưng, anh vẫn nhớ rõ.

Thực đáng giận! Anh thế nhưng lại nhớ rõ!

Vừa hưng dữ vừa phiền muộn mà lại tặng cho đối phương một cú thiết quyền, vài giây đồng hồ thế cũng đủ rồi. Một quyền ngay thẳng bụng, đối phương liền buông anh ra đúng như ý nguyện, Chiến Dã thuận thế trôi lên mặt nước bơi đi, trước khi bơi còn đập một cú lên vai đối phương lấy đà.

Xé toạc mặt nước mà bơi, anh tin tưởng biểu tình lúc này của mình vô cùng dữ tợn.

“Này anh không sao chứ?” Quan Trí đã hồi phục bình thường, cố gắng trôi khỏi mặt nước, vừa lúc trông thấy Chiến Dã nổi lên.

Tiền Diệp cùng những người khác đều nhìn anh.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Nguyên Chiến Dã mặt tỉnh nhìn trừng Quan Trí, hít vào một hơi thật sâu, lấy đà phóng lên bờ, lạnh lùng tặng cho Quan Trí một câu: “Bắt đầu hôm nay vệ sinh WC một năm.”

“A

!?”

“An không sao chứ?” Tiền Diệp lại gần hỏi han, cởi chiếc khăn vắt trên cổ đưa anh.

Chiến Dã lắc đầu, chưa kịp đưa tay đón lấy, phía sau vang lên tiếng nước, anh nhú mày, người kia sắp lên rồi.

“Oa! Người anh em cậu làm sao thế? Thật lợi hại a!” Là giọng của chú Năm, “Khi nãy cậu bơi như bay nhanh khiếp làm tôi sốc luôn! Không nghĩ là có người bơi được tốc độ này! Bữa nào phải nhờ cậu chỉ giáo mới được-”

“Quá khen.” Giọng nói trầm thấp từ sau lưng truyền đến.

Nguyên Chiến Dã nghiêng rặng, quay đầu rống ro: “Nhà người ở đâu ra đó? Ai cho vào phá rối trận đấu người ta?”

“Đúng đó! Mi, từ đâu tới?” Quan Trí cũng học đòi ra dáng cảnh sát.

Nhiếp Phong Vũ nhìn vẻ mặt như báo con bị giẫm phải đuôi của anh, ý cười dần ánh lên trong mắt, nhưng thật chất là nụ cười lạnh lẽo. (Quan Trí: Ê! Ai cho mi làm lơ ta!”)

Khi đã thú đối mặt với thức ăn, ngoại trừ ý muốn lấp đầy bụng ra, căn nguyên vẫn là sát ý! Tận sâu trong lòng rất muốn giết chết con mồi. Đó mới là ý nghĩa sinh tồn của một dã thú.

“Tôi chỉ là thay thế người ta để được đấu với cậu thôi, không nghĩ là mình đã phá bình trận đấu a!” Nhiếp Phong Vũ có vẻ như tâm tình tốt lắm. Đối lại là bản mặt hằn học bực tức của Nguyên Chiến Dã.

Nhiếp Phong Vũ phát hiện hẳn thật thích cái vẻ mặt này. Chỉ có hẳn mới rõ, phía sau vẻ mặt kia đang cất giấu điều gì.

“Vị tiên sinh này không phải cư dân của trấn nhĩ?” Tiền Diệp đứng ra hòa giải, dù rằng ban nãy cậu cũng bị vị khách không mời này làm giật mình.

Nhiếp Phong Vũ gật đầu, “Tôi là du khách.”

“Nhưng bây giờ chưa phải thời điểm trấn mở cửa du lịch.”

“Với tôi thì có thể.” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, cảm giác nụ cười kia mang lại khá giống của Tiền Diệp. Trong mắt Chiến Dã, nụ cười nọ chói mắt muốn chết.

Một cô gái mặc bikini bước đến, trên tay cầm khăn mặt đưa cho Nhiếp Phong Vũ. Hắn nhận lấy khăn lau tóc và mặt, tiếp đó cô nàng nhận lại khăn giúp hắn lau khô toàn thân, móng tay dài trên bàn tay thon gọn lướt trên làn da rắn chắc như muốn đâm xuyên qua.

“A! Đúng rồi! Cô nàng kia là siêu mẫu mới nổi gần đây đó!” Không biết là ai vừa cảm thán.

Chiến Dã nhìn xem chỉ thấy buồn nôn. Cái thứ “dân nam tiện nữ” trước mặt nhiều người thế này vẫn thần nhiên diễn AV!

“Không được sự đồng ý của quản lý đã tự tiện tham gia thi đấu mà không phải phá bình hũm?” Phải chi khi nãy đã một cước thật mạnh, dìm đầu hắn đập xuống đáy hồ luôn đi.

“Tôi được đồng ý rồi.” Nhiếp Phong Vũ hếch hếch cằm về một hướng, mọi người cùng nhìn sang. Trần trưởng trấn Thanh Tuyền đang đứng cầm khăn lau mồ hôi chảy ròng trên mặt.

Hứ

! Nguyên Chiến Dã hung hăng trừng mắt nhìn bản mặt vô (số) tội của Nhiếp Phong Vũ, hận ánh mắt mình sao không phải mấy thanh đao đâm trên người hắn mấy lỗ thủng, nhưng người hắn vẫn còn nguyên vẹn, vì thế anh đành xoay người đi thẳng một mạch.

“Ế! Cục trưởng cậu đi đâu đó?” Lão Cao phía sau í ới.

Đi đâu? Nguyên Chiến Dã thầm nói trong lòng, đi tìm chết! Ai muốn đi chung không?

Anh không muốn chết, có người lại “giúp” anh chết!

Tầm mắt dán chặt trên bóng lưng Nguyên Chiến Dã đến khi mất hút, Nhiếp Phong Vũ mới rũ mắt xuống.

“Ha ha”

Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi, kết cục phải chờ cuối cùng mới có thể công bố.

Quay về cảnh cục đã là mười giờ hơn. Chiến Dã cũng không rõ nguyên buổi chiều mình đã làm gì, thực tế anh chỉ vào quán ăn nhanh ngồi một chốc, uống bảy cốc Coca, ăn bốn cái hamburger, giờ nghĩ lại anh chỉ muốn nôn.

Không đúng! Từ lúc anh nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ đã bắt đầu muốn nôn rồi.

Những người khác hẳn là đã ngủ rồi, cố gắng bước nhẹ nhàng trên sàn gỗ mục, cả đoạn đường chẳng bật đèn. Đi đến trước cửa phòng mình, Chiến Dã đặt tay lên nắm cửa rồi bần thần một chốc, cuối cùng vẫn đi vào.

Cửa sổ mở toang, ánh trăng bên ngoài hắt vào chiếu sáng góc giường, trên giường một xấp gối chần được anh xếp gọn gàng ban sáng.

“Cậu tìm tôi hửm?” Trong góc tối của căn phòng vang lên tiếng nói, khiến anh nghĩ đến: tử thần đến rồi.

Thở dài, đóng cửa lại, nghĩ nghĩ rồi ấn vào nút khóa trái, Chiến Dã chậm chậm tiến vào giữa phòng, liền nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ trong chiếc sơ mi đen đang ngồi bên bàn làm việc, và vô cùng bất hạnh khi phải nhìn thấy cái thứ bị hắn cầm trong tay lúc này – là vòng cổ của hắn – hay phải nói là của mình hiện tại.

Nguyên Chiến Dã quả thực muốn than thở thành tiếng. Anh đưa một tay lên xoa xoa trán, nhú mày hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Nhiếp Phong Vũ dường như không ngờ anh sẽ hỏi như thế, nhú mày, “Lời này cậu đã hỏi hai lần rồi, tôi muốn làm gì cậu hẳn phải biết rõ nhất chứ nhỉ?”

Phải, anh đúng là rất rõ ràng. Vì thế cũng chẳng muốn nhiều lời với hắn!

“Anh muốn thế nào?”

Nhiếp Phong Vũ cười cười, ngón tay vuốt ve lên mặt dây tròn tròn, “Cậu không biết là hai câu hỏi này chẳng khác nhau gì mấy sao?”

“Đừng nói nhảm nữa!”

“Bộ cậu không nghĩ rằng chúng ta nên nói câu ‘Đã lâu không gặp’ sao?”

Nguyễn Chiến Dã nhăn chân mày thành chữ xuyên (), “Anh khẳng định tôi muốn gặp anh?”

“Không—” Nhiếp Phong Vũ chậm chậm lắc đầu, “Cậu không muốn gặp tôi. Nhưng tôi rất muốn gặp cậu.”

“Để rồi sau đó vạ lây cổ tôi?”

“Có lẽ nếu là trước kia, tôi sẽ cắn đứt cổ họng cậu—” Nhiếp Phong Vũ ra chiều như đăm chiêu nghĩ ngợi, giọng điệu hoàn toàn giống như đang bàn luận chuyện hệ trọng.

“A!” Nguyễn Chiến Dã cười khàn, nhìn Nhiếp Phong Vũ bằng cái nhìn giễu cợt, “Trước đó tôi cũng đã đá gãy thẳng nhổ của anh rồi!”

23. Chương 23

“Cắn nát cổ cậu, hút cạn máu, cậu thấy cảm giác đó nó có kích thích lắm không?”

“Anh muốn giết tôi?”

“Không, tôi muốn ăn cậu.”

Nguyễn Chiến Dã nhìn khuôn mặt người đang áp phía trên mình, đường nét không tẻ, nhưng là hiện tại càng nhìn càng thấy bực!

“Cậu trước kia nghe lời hơn—” Nhiếp Phong Vũ cười khê, là tiếng cười phát từ lồng ngực, âm trầm sâu thẳm.

“Còn anh thì chả khác gì trước đây—”

“Vậy sao?” Nhiếp Phong Vũ cảm thấy thực hứng thú: “Thế tôi của trước kia theo cậu là thế nào?”

Lạnh lùng cười cười, Chiến Dã hung tợn phun hai chữ “Thèm đánh!”, khóe miệng cũng theo đó mà nhói đau đến nhú máu. Mẹ nó! Đau quá!

Tình huống hiện tại là, Nhiếp Phong Vũ đang đè Nguyễn Chiến Dã trên giường trong phòng anh, cả hai quần áo hỗn độn thở hồng hộc, đặc biệt cúc áo sơ mi của Nhiếp Phong Vũ đã bị đứt vài cái, dĩ nhiên là kiệt tác của Nguyễn Chiến Dã, cơ ngực rắn chắc lộ ra phập phồng theo nhịp thở. Nguyễn Chiến Dã cũng chẳng hơn gì với bộ cảnh phục nhàu nhĩ vắt ngang trên người. Cả hai người thì đè chân kẻ kia kẻ thì nắm tay người nọ, hình ảnh dễ làm người ta liên tưởng sâu xa, nếu không trông thấy những vết thương đầy mặt cả hai.

Bọn họ đang đánh nhau!

Hai gã trai tuổi cộng lại phải hơn năm mươi, nửa đêm nửa hôm “ác đấu” trong phòng. Kết quả hiện thời, Nhiếp Phong Vũ áp Nguyễn Chiến Dã lên giường, nhưng cũng đã ăn mấy cú đau trên bụng. Nhiếp Phong Vũ điều chỉnh hô hấp, hai tay nắm chặt cổ tay anh xuống giường, đối với dã thú móng vuốt bén nhọn như anh không thể lơ là được. Nguyễn Chiến Dã hơi ngửa đầu thở dốc, đôi môi sưng đỏ còn vương tơ máu do Nhiếp Phong Vũ cắn. Cả hai đều là cao thủ, chẳng ai chiếm được tiện nghi.

Nguyễn Chiến Dã đồ thừa bầy cái hamburger khiến anh bị áp!

“Cậu thật là dã—” Nhiếp Phong Vũ nhếch môi cúi đầu nhìn người nằm dưới, dưới bụng mơ hồ truyền đến cảm giác đã lâu hần chưa trải nghiệm qua.

“Cút khỏi người tôi coi!” Nguyên Chiến Dã gầm nhẹ, nâng chân muốn đá hẳn ra, nhưng lại bị đối phương thừa cơ chèn chân vào khóa chặt, cả hai ngày càng sát vào nhau hơn.

“Thực hoài niệm thời điểm cậu ngoan ngoãn nghe lời-” Nhiếp Phong Vũ chẳng buồn để ý anh đang ra sức phản kháng, dường như đang xuất hồn về quá khứ, miệng không ngừng thỏ thẻ bên tai anh, giọng nói dịu dàng len lỏi trong không gian yên tĩnh, thanh âm Nhiếp Phong Vũ trầm ấm, nhưng anh lại cảm thấy nghe rất chói tai.

Anh vô cùng không thích tình huống này! Anh thà rằng Nhiếp Phong Vũ bẻ gãy tay anh chứ chẳng phải như hiện tại, cái loại dịu dàng ôn nhu nhưng ẩn ẩn hàn ý, anh cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Nhiếp Phong Vũ nóng hừng hực, nhưng lại làm anh có cảm giác lạnh lẽo rùng mình.

“Ha ha!” Thấy anh chẳng đáp lại, Nhiếp Phong Vũ nhắm mắt cười cười, “Nhưng mà cậu của hiện tại cũng đáng yêu lắm. Tôi thích ánh mắt cậu nhìn tôi, tràn ngập cừu hận- kèm theo sợ hãi!” Vừa nói vừa thả một tay ra, đưa tay chậm chậm xoa mặt anh, nhẹ nhàng ve vuốt.

“Nguyên Chiến Dã, cậu đang sợ hãi.”

Chiến Dã vẫn không nhúc nhích, ngực chậm rãi phập phồng, im lặng nhìn Nhiếp Phong Vũ, nhưng một thoáng đôi con ngươi khẽ co rút ấy không thoát được ánh mắt hắn.

“Ha ha!” Nhiếp Phong Vũ cười khẽ, vươn một tay xoa trán anh, nhẹ gạt mớ tóc mái lòa xòa sang bên, động tác thân mật chỉ tình nhân mới có. “Sao không nói nữa rồi? Trước kia em đâu phải lặng im thế này?”

“Chát!”, Chiến Dã giơ tay gạt mạnh bàn tay Nhiếp Phong Vũ, cảm giác như bị nhìn thấu trọn tim gan, nhìn tận sâu những nơi ngay cả chính anh cũng không phát hiện, anh nghiêng rằng nghiêng lợi gầm lên, “Nhiếp Phong Vũ, đừng cứ mãi mở miệng trước kia trước kia với tôi, tôi không có thời gian ở không ôn chuyện cũ, muốn giết thì mau nhanh tay lên chút! Đừng có tạo bầu không khí buồn nôn thế này, thực muốn nôn!”

Rống xong rồi, anh thoáng chốc bần thần, nhìn thẳng vào Nhiếp Phong Vũ trước mắt, lửa giận vừa được bình ổn giờ lại như muốn sôi trào.

Tức giận vô cớ!

“Cút ngay!” Anh bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc, sáng mai tỉnh lại là có thể không phải nhìn cái bản mặt ôn thần này nữa!

Nhiếp Phong Vũ mặt vẫn tĩnh bơ nhìn anh, “Tôi muốn làm gì cậu hẳn là hiểu rõ hơn ai hết, không phải sao?”

Anh hừ một tiếng, châm chọc cười cười: “Tôi không biết tôi thiếu anh thứ gì? A!” Mới nói xong da đầu truyền đến một trận đau đớn, tóc bị Nhiếp Phong Vũ giật mạnh ra sau, đầu ngửa thẳng hết cỡ, cần cổ dài lộ rõ mồn một, tư thế như đang chờ đợi quỷ hút máu. Nhìn lại vẻ mặt Nhiếp Phong Vũ, anh càng thêm xác định hẳn thật muốn cắn nát cổ họng anh hút cạn máu.

“Chưa có ai dám lừa gạt tôi! Nguyên Chiến Dã, cậu là người duy nhất làm vậy mà còn sống đến bây giờ!”

Úm! Anh chau mày, răng cắn chặt, bất thành linh đưa tay sang chụp tóc Nhiếp Phong Vũ giật ngửa ra sau.

“Con mẹ nó người bị bệnh à!”

Nhiếp Phong Vũ không hé răng, chỉ hơi ngửa người ra sau rồi buông lỏng tay đang nắm lấy anh.

Được một chốc buông lỏng ấy, anh hơi nâng người, chuẩn bị thời cơ nhảy lên đá cho Nhiếp Phong Vũ răng rơi đầy đất. “Nhiếp Phong Vũ, anh nghĩ mình tốt lành lắm chắc! Tôi lừa anh, mà anh cũng gạt tôi! Anh không có tư cách ở đây gào rống như chó điên sủa bậy!”

Chó điên hai chữ làm hàng mày Nhiếp Phong Vũ nhăn tít, hẳn hỏi: “Vậy vì sao cậu lại trốn chạy?”

“Trốn cái đầu anh! Tôi bị điều đến đây thôi! Chẳng lẽ tôi không cần nhậm chức mà cứ ngồi nhà đợi anh đến gõ cửa à? Anh thực con mẹ nó có bệnh!” Nguyên Chiến Dã thấp giọng gào thét, trước mặt Nhiếp Phong Vũ anh càng ngày càng không thể kiềm chế được.

Nhiếp Phong Vũ neho mắt đánh giá đối phương, ngoại trừ tóc có dài ra cũng chẳng có gì thay đổi, giống một Chiến Dã trong hồi ức, nhưng nhìn kĩ lại có chút gì đó không giống. Ánh mắt, là ánh mắt, ánh mắt Chiến Dã trước kia cùng ánh mắt của hiện tại không đồng nhất, ánh mắt đó trước kia bình lặng như mặt hồ chẳng nhìn thấy gì, còn Nguyên Chiến Dã của hiện tại mang ánh mắt của một con dã thú – được lắm, ánh mắt này mới thích hợp.

“Miệng cậu vẫn độc như xưa-” Nhiếp Phong Vũ đậm cười.

“Nhiếp Phong Vũ, tôi không thích đùa. “Trò đùa” giữa hai ta đã kết thúc rồi. Chúng ta lừa dối lẫn nhau, là công bằng thôi!”

Lừa dối- lẫn nhau? Như phát hiện điều thú vị, khoe miệng Nhiếp Phong Vũ khê gương, nhìn anh hỏi: “Chúng ta có lừa dối lẫn nhau sao? Cậu giấu tôi cậu là nằm vùng, thế tôi thì sao? Nguyên Chiến Dã, tôi lừa cậu gì cơ?”

Đòn đánh phủ đầu khiến anh lâm vào ngõ ngắc. Nhiếp Phong Vũ lừa anh gì cơ? Anh phát hiện đáp án này chính anh cũng không muốn nghĩ đến.

Nhiếp Phong Vũ nhận ra mình rất thích biểu tình hiện tại của Chiến Dã, có chút ngơ ngáo ngáo, thậm chí còn ẩn hiện chút ngưng ngừng, thứ lỗi cho hấn dùng hai chữ này mà hình dung, nhưng ai bảo nhìn anh lúc này ngon miệng quá làm chi. Vừa nghĩ vừa đưa tay nắn nắn cằm anh, hình như có nhon hơn trước một chút-

“Nhiếp Phong Vũ, chuyện cũng không phức tạp như anh nghĩ đâu.” Ánh mắt Chiến Dã dời sang nơi khác, đôi con ngươi phản chiếu ánh trăng lạnh lùng trong trẻo.

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ cúi đầu sát vào tai anh, hơi thở cả hai như hòa cùng một nhịp. Họ đều biết hương vị đối phương vẫn như trước kia, dù mọi thứ đã đổi thay, riêng chỉ có khí tức tản ra quanh cơ thể sẽ không thay đổi.

Thực khát khao.

“Tôi là nằm vùng anh là phạm nhân, công tác của tôi là lừa anh, chỉ thế thôi.” Nguyên Chiến Dã bình tĩnh nói, Nhiếp Phong Vũ đang vui mình vào cổ anh ve vãn, anh cũng chẳng buồn động.

Đây đúng là một lý do tốt nhất, nhưng hiện tại lại hóa vô nghĩa.

“Tôi có thể cảm giác được từng mạch máu của cậu đang đập dồn dập. Cậu đang khẩn trương à?” Vươn lưỡi khê liếm lên cổ Chiến Dã, nghe được tiếng ư hừ khe khe từ cổ họng anh phát ra, phản ứng này hấn là muốn hấn rồi, Nhiếp Phong Vũ cảm thấy thỏa mãn.

“Trương Gia Dương không thỏa mãn anh sao? Lại để anh thiếu tình rồi nơi nơi động dục?” Nguyên Chiến Dã có chút châm chọc cười mỉa.

Nhiếp Phong Vũ không ngờ sẽ nghe tên Trương Gia Dương từ miệng anh, ngần ngừ một chốc, đoạn khê cười khàn, ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh hỏi: “Cậu đang ghen phải không?”

Anh nhú mày, vẻ mặt chán ghét, “Anh làm tôi thật muốn nôn.”

Đáp lại anh là một tràn cười khê, tiếp đó cần cổ bị cần mạnh một phát. Chỉ cần mạnh hơn một chút thôi có lẽ cổ anh sẽ rỉ máu. Nguyên Chiến Dã vẫn lặng im nằm không động đậy chờ Nhiếp Phong Vũ nhả ra, vờ như chẳng có gì xảy ra hỏi: “Làm sao anh tìm được tôi?”

“Cậu chắc mồm tôi luôn tìm kiếm cậu à?”

“Đừng nói với tôi anh có mặt ở đây là do duyên phận, tôi muốn nôn lắm rồi!”

“Cậu không biết giữa chúng ta thật sự có duyên phận sao?”

Nếu có, chỉ có thể là nghiệt duyên!

“Nhiếp Phong Vũ.” Anh gọi hấn.

“Ừm?” Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu, hai người đối diện nhau.

Vài giây sau, Nguyên Chiến Dã chưa bao giờ bình tĩnh nghiêm túc hơn lúc này mà rằng: “Anh đi chết đi!”

Sự im lặng đáng sợ, trong bóng đêm khoảng cách giữa hai người chỉ tính bằng mi-li-mét, ngay cả hơi thở của đối phương cũng nghe rõ rành rành. Họ cùng lặng thinh nhìn chằm chằm đối phương, mắt cũng chẳng buồn chớp.

Không khí dần trở nên quỷ dị, đến tận khi không khí dường như đông đặc Nhiếp Phong Vũ đột nhiên hỏi:

“Chẳng lẽ cậu thích tôi?”

Nguyên Chiến Dã suýt tức đến ói máu, nhưng vẻ ngoài cũng làm bộ làm tịch lặng yên nhìn đối phương, người đã từng hòa nhập vào thân thể mình khắng khít thân mật, từ lần đầu nhìn thấy bản mặt hắc trên báo anh đã biết gã này thuộc loại cuồng vọng, hung bạo, trong ngoài bất nhất, lòng dạ hiểm độc!! Bây giờ còn thêm một từ “tự kỉ” vào nữa, hắc quyết không để anh sống yên mà! Ban nãy đã trù dập hắc đi chết sớm đi, vậy bây giờ chỉ còn cách-

Nghĩ đến đây, Chiến Dã ra quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình, và cũng là quyết định vĩnh viễn không hối hận!

Đầu gối nhanh chóng co lại giật mạnh về trước, trúng thẳng mục tiêu hạ thể của Nhiếp Phong Vũ, Nhiếp Phong Vũ nhanh tay ôm lấy “điểm yếu”, phát ra một tràn kêu rên, họa vô đơn chí chính là thể này đây.

“Ha! Tôi đã nói sẽ đá gãy thẳng nhỏ của anh mà, lần này chỉ là cảnh cáo thôi, còn lần sau- a!” Chiến Dã nói được một nửa đã bị Nhiếp Phong Vũ vùng lên như sư tử vồ lấy tay anh, anh muốn giãy dụa nhưng đã không kịp, toàn thân bị Nhiếp Phong Vũ đè ép xuống giường, hai tay bị bẻ ngoặt ra sau lưng kêu “răng rắc”, Chiến Dã đau đến cắn chặt răng nuốt tiếng rên rỉ chực trào. Chiếc giường vang lên tiếng ma sát sột soạt, rồi mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

“Tôi đúng là nên sớm bẻ gãy tay cậu như vậy mới khiến cậu nghe lời nhỉ!” Nhiếp Phong Vũ thở mạnh một hơi.

“Tôi cũng nên sớm đá gãy thẳng nhỏ của anh để nó không gây họa hại người!” Nguyên Chiến Dã mạnh miệng mắng, mặt bị ép sát trên giường, động phải vết thương trên miệng ầm ầm đau. Chết tiệt! Cổ tay sắp gãy rồi.

Nhìn Chiến Dã không ngừng vùng vẫy, Nhiếp Phong Vũ nghĩ ngợi một chốc rồi nói:

“Cậu yêu tôi rồi, Nguyên Chiến Dã.” Giọng nói mang chút hưng phấn cũng không thiếu ý khinh thường, mâu thuẫn hoàn toàn thể mà hắc cũng có được.

Chiến Dã ngạc nhiên vô cùng.

“Đầu óc anh có phải bị súng bắn hư rồi không?” Câu này bản quyền là của Quan Trí, anh cảm thấy gán cho Nhiếp Phong Vũ thật hợp. Nếu lúc này không bị đè ép anh đã đứng lên phi một cước vào mặt hắc! Chiến Dã vùng vẫy không ngừng muốn thoát ra, chẳng màng cánh tay có thể sẽ bị gãy, anh hiện tại không muốn nghĩ nhiều, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi Nhiếp Phong Vũ, vì anh có dự cảm không tốt.

Bất thành linh, cơ thể nhẹ nhàng thoát khỏi gông xiềng, kinh ngạc một giây, anh biết là Nhiếp Phong Vũ thả anh ra.

“Nguyên Chiến Dã, chúng ta chơi trò chơi đi!” Nhiếp Phong Vũ buông anh ra, khoe miệng nhếch lên nụ cười thâm ý.

Chiến Dã rướn nửa người dậy nhìn hắc, vừa nghe mà lòng kinh hoảng.

“Tôi sẽ khiến cậu thừa nhận cậu yêu tôi.”

Buồn cười! Anh cười lạnh, “Rồi sau đó?”

“Tôi sẽ cho cậu hối hận vì đã yêu tôi. Đây là trừng phạt cậu dám lừa tôi-”

“Anh nghĩ tôi sẽ ngu vậy sao?”

“Vậy mới nói là trò chơi,” Nhiếp Phong Vũ cầm tay anh, ngón tay có vết xước do ban nãy họ đánh nhau, hấn vươn lưỡi liếm vết thương, “Tôi sẽ cho cậu biết kết quả, vì tôi rất có lòng tin.”

Chiến Dã nhìn vết máu trên ngón tay bị liếm khô, Nhiếp Phong Vũ cứ như một con quỷ hút máu, đầu ngón tay truyền đến cảm giác nóng ẩm, bỏng rát.

“Nhiếp Phong Vũ-”

“Ừm?” Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu, miệng vẫn ngậm ngón tay anh.

“Anh thật rất tự cao tự đại làm tôi chỉ muốn hung hăng đánh cho một trận!” Nguyên Chiến Dã dùng sức rút tay về, người bị mắng cười cười như chẳng để tâm, đưa tay quẹt nhẹ khóe môi.

“Mùi vị không tệ. Cho nên-” Nhiếp PHong Vũ như ra chiều suy nghĩ nhìn anh khiến dự cảm không tốt trong anh ngày càng tăng cao.

“Tôi còn muốn ném thử mùi vị nơi khác!”

Đột! Lại một lần nữa anh có xúc động mắt tròn tròn lăn đùng ra chết. Vì thế ngay khi Nhiếp Phong Vũ xáp lại định đẩy anh xuống giường, anh đưa chân lên một cước, lại bị Nhiếp Phong Vũ bắt lấy lơ lửng giữa không trung, không ai chịu thua, họ lại lần nữa tiến vào trạng thái chiến đấu, dù rằng mục đích lần này có chút thay đổi.

Không rõ là do hai người công lực quá siêu, đánh nãy giờ chưa ai té xuống đất. Trước kia từng nói Nguyên Chiến Dã có Thái Cực Quyền làm nền tảng, tốc độ chậm nhưng rất có lực, khi anh nghiêng chân chuẩn bị một cước đạp bụng Nhiếp Phong Vũ, dù rằng bị hấn chụp được nhưng tay hấn cũng chịu đau không nhẹ.

Nguyên Chiến Dã nhếch môi cười, “Đau không?”

Nhiếp Phong Vũ không trả lời, dùng thế “mãnh hổ li sơn” đánh móc sau gáy, lại thêm một trận chiến, mỗi một quyền đều uy vũ sinh phong, dù chỉ lướt qua tai cũng ầm ầm đau, chiếc giường bị hai người “lăn lộn” sắp tan tành.

Cạnh tranh thắng thua ngày càng gay gắt, nhưng anh lại thấy dường như càng lúc càng không bình thường. Vừa rồi đánh đấm quần áo cả hai vẫn còn nguyên vẹn, mà hiện tại anh nhận ra vải vóc trên người ngày càng ít, cảnh phục đã sớm nằm đo đất từ lúc nào, ngay cả dây nịt cũng có dấu hiệu bị lỏng lẻo-

“Cậu mặc đồng phục rất đẹp, nhưng mà-” Nhiếp Phong Vũ đảo mắt một vòng trên người anh, “Cậu không mặc gì càng đẹp hơn.”

Chiến Dã trực tiếp giơ nắm đấm biểu hiện ý nghĩ của mình. Khoảnh khắc nắm tay gần sát mặt đối phương, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, ngay lập tức nắm tay căng chân đang muốn tiến công liền khựng lại.

Cả hai có chút ngỡ ngàng cùng nhìn ra cửa,

“Anh đã ngủ chưa? A Chiến.”

Là Tiễn Diệp! Nguyên Chiến Dã thoáng ngạc nhiên, còn vì sao lại là cậu anh căn bản chẳng còn lòng dạ nào nghĩ ngợi.

A Chiến? Nhiếp Phong Vũ hơi bĩu môi, dí sát vào tai Chiến Dã thì thầm: “Gọi thân mật dữ ha.”

Anh giận dữ trừng mắt nhìn hấn một hồi, vẫn lặng thinh.

“Không trả lời cậu ta sao?” Nhiếp Phong Vũ cố ý trầm giọng xuống: “Hay là cậu muốn tôi trả lời hộ?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Chiến Dã hận không thể cắn hấn một cái.

“Sao thế? Không muốn thẳng đó nhìn thấy cảnh vận động giường chiếu của hai ta à?” Nhiếp Phong Vũ ám muội nói, vừa nói vừa cắn lỗ tai anh, “Hay là cậu nghĩ làm trong im lặng càng kích thích hơn? Bằng không chúng ta gọi thẳng đó vào luôn, vừa lúc biểu diễn cho hấn xem-”

Biến thái! Anh đã hoàn toàn nổi giận! Một cái chuyển mình áp Nhiếp Phong Vũ xuống giường, bản thân thì nằm hẳn lên người hắn, đưa tay che miệng hắn lại. Chỉ cần có thể khiến hắn ngậm mồm, anh tình nguyện hi sinh bàn tay bị cái miệng thối kia làm bẩn.

“Ngủ chưa vậy?” Tiễn Diệp lại gõ gõ hai cái lên cửa. Chiến Dã bảo trì tư thế không nhúc nhích, anh không muốn Tiễn Diệp tiến vào. Anh không muốn Tiễn Diệp nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ, cũng không phải là không biết giải thích thế nào, quan trọng hơn là—

Nhiếp Phong Vũ cũng tùy ý để anh áp lên người, nằm thưởng thức vẻ mặt anh hiện giờ, hai tay ôm lấy hông anh. Bây giờ là thời cơ số sòng tốt nhất.

Quả nhiên, Nguyên Chiến Dã không hề nhúc nhích.

Ngoài cửa không nghe thấy âm thanh của Tiễn Diệp nữa.

“Là cái gã đeo kính sáng nay phải không?” Nhiếp Phong Vũ hỏi.

Chiến Dã không nói gì, nhìn đăm đăm ra cửa, hành động này khiến hắn có chút khó chịu, vì thế dùng sức nhéo mạnh lên lưng anh một cái, đối phương “a” một tiếng, quay đầu nhìn hắn.

Lại phát điên cái gì nữa?

“Giờ nào rồi còn tới tìm cậu, không phải tới tìm người nói chuyện phiếm đâu ha?” Vừa hỏi, tay từ eo di chuyển xuống mông.

“Mắc mớ gì tới mi!” Không rõ vì sao anh chẳng còn hứng đánh đấm nữa, Chiến Dã gạt cái tay đang đi loạn trên mông mình, chuẩn bị đứng lên, “Không còn chuyện gì nữa thì mau rút đi! Bị người bắt gặp lập tức bắt mi đi tù!”

“Vô tù? Nơi này của mấy cậu đừng nói nhà tù, chỉ sợ căn phòng thẩm vấn đơn sơ còn không có nữa a?”
“Nhiếp Phong Vũ cười giễu, đưa tay kéo anh lại.

“Cậu muốn cả đời trụ lại đây à?”

Chiến Dã nhướn mi nhìn hắn, “Liên quan éo gì tới mi?”

“Đồng hành cùng một đám già nua ốm yếu rồi chờ chết sao?”

Mẹ nó! Bị chọc giận Chiến Dã nắm lấy cổ áo sơ mi của hắn nghiền răng nghiền lợi gần từng chữ: “Ông-đây-thích-thế!”

Nhiếp Phong Vũ lẳng lặng nhìn anh, “Cậu—”

“Cốc cốc!” Lại một hồi gõ cửa vang lên, cả hai thoáng sững sốt, bất giác quay đầu nhìn ra cửa.

“Cục trưởng đại nhân, ngài chưa ngủ sao? Chưa phải không? Chưa thì tôi vào đó nha!” Thanh âm của Quan Trí truyền đến rõ từng chữ, hoàn toàn là tự hỏi tự trả lời, rồi thì nắm cửa có dấu hiệu bị xoay, Chiến Dã tròn mắt nhìn, không phải chứ—

Quan Trí cảm thấy dạo này mình bị “yếu”. Không! Phải nói là hàng năm cứ tới đại hội bơi lội là cậu chàng “yếu” thảm thương, cứ bơi gần về đích thì y như rằng sẽ bị rút gân, sau đó như cóc nhảy mà lết vào bờ, thật mất mặt chỉ muốn về nhà trốn! Đến nay đã nhiều năm rồi, cũng đến lúc phải kết thúc thôi!

Nhưng trước mắt còn một chuyện rất quan trọng, người thua phải chùi WC một năm. Ai dà! Chùi WC một năm còn cực khổ hơn cấm cậu chàng một năm không đi toilet! Thôi thì tự chủ động nhận sai đi! Sớm biết thế lúc trước đừng khua môi múa mép!

Đứng trước cửa phòng anh, Quan Trí lễ phép gõ cửa rồi còn tính luôn thời gian để anh trả lời, xoay nắm cửa, bước vào phòng.

“Ủa?” Người đâu? Không thấy Chiến Dã, Quan Trí hơi sững sốt, rõ ràng ban nãy cậu chàng có nghe tiếng động trong phòng mà! Nhìn thoáng qua mớ hỗn độn trên giường cùng cảnh phục rơi trên đất, Quan Trí nhú mày, cào cào tóc, này đâu giống tác phong của Chiến Dã nha!

Đang ngơ ngác ngác, từ nơi nào đó trong phòng có tiếng động làm cậu chàng chú ý. Quan Trí nhìn dáo dạt chung quanh một chốc, cuối cùng tầm mắt dừng lại trước tủ quần áo ẩn trong góc. Tủ to màu gỗ sậm phong cách cổ xưa, nhìn là biết đã được lưu truyền qua mấy đời cục trưởng ở đây rồi, trông cổ đến mức rất cần được tu sửa.

Đằng tử lại phát ra tiếng động, thậm chí còn vang liên tục vài lần. Quan Trí nuốt nước bọt cái ực, chậm chậm hướng về phía tủ.

Không phải chứ? Chưa nghe nói qua anh ta có nuôi thú cưng nha! Có vẻ như con này không phải nhỏ đâu. Cũng có thể là— Quan Trí lại nuốt nước bọt lần nữa, cậu chàng từng nghe qua có loại người thích giam mình trong không gian chật hẹp, vậy nên- lúc này Quan Trí trong lòng đang đắn đo dữ dội, rốt cục là nên tiến tới để coi cái thứ đó là gì, hay nhân lúc còn chưa có chuyện gì xảy ra quay đầu chạy tìm đường sống!

Tủ quần áo phát ra tiếng ngâm khế, chiếc tủ to bắt đầu nảy lên, cẩn thận nghe còn có thể nghe mấy câu chữ thề.

Quan Trí cảm thấy chân tướng sắp bị vạch trần rồi! Nhưng mà thông thường muốn biết chân tướng phải trả giá lớn à nha—

“Cục... cục trưởng! Anh ở trong đó ngủ hả? Nếu đúng thì trả lời tôi một tiếng với~”

“Tôi nói anh con mẹ nó sao lại cởi quần tôi

!”

“Bình ~~!”

“Cạch ~!” Kèm với tiếng động to, cánh cửa tủ bật mạnh ra, Quan Trí sợ tới mức suýt ngừng thở. Rồi khi cậu chàng trông thấy hai thân thể đồng thời đổ ầm xuống sàn nhà, cậu chính thức tắt thở.

Nguyên Chiến Dã ót đập xuống sàn, kèm theo Nhiếp Phong Vũ nằm trên ôm chặt cứng.

Cái đệt! Vì sao người chịu đau luôn là anh chứ! Cổ họng phát ra vài tiếng rên vì đau, Chiến Dã ảo não ngẩng dậy, nhìn thấy Quan Trí đứng đực ra miệng há to đủ nhét một quả trứng trông thật buồn cười, nhưng lúc này anh cười không nổi.

“Cậu...” Anh hiện tại chỉ nói được chữ này.

“Tôi...” Quan Trí hiện tại cũng nói được mỗi chữ này. Trông thấy cục trưởng nhà mình bị một mãnh nam đặt dưới đất, quần áo xộc xệch, thậm chí quần cục trưởng còn bị mở toang.

A! Đây rõ ràng là bị quấy rối rồi! Mà người quấy rối chính là gã ta!

“Oa~~ lão đại a thực xin lỗi ~! Em không biết anh có sở thích này! Trước giờ toàn nghĩ anh là công không à ~~! Thực xin lỗi! Em... xin phép ~~!” Quan Trí xua tay loạn xạ, quăng lại một mớ thực xin lỗi rồi nhanh chân bỏ chạy.

Chiến Dã cảm thấy đầu đau kinh khủng, từ trước đến giờ chưa từng đau thế này! Mọi cố gắng của anh lúc trước rốt cục là vì cái gì??

“Ha ha ~” Nhiếp Phong Vũ bật cười, đầu hơi ngẩng cao nhìn vẻ mặt bức bối của anh, “Tôi đã nói cậu đừng có lộn xộn rồi mà.”

Chiến Dã bất động trừng mắt nhìn hấn vài giây, đột nhiên kéo đầu Nhiếp Phong Vũ xuống, mình thì ngẩng cao như nghênh đón, ngay khi Nhiếp Phong Vũ còn thần thờ anh một ngụm cắn mạnh vào cổ hấn—

Anh nên làm thế này từ sớm!

“Ưm!” Con đau khiến Nhiếp Phong Vũ nhú mày, nhưng không tránh, hấn hơi nghiêng đầu ghé vào bên tai anh, bình tĩnh nói: “Trò chơi trẻ nít đã kết thúc, Nguyên Chiến Dã, bây giờ là tiếp tục trò chơi dành riêng cho người lớn nhá—”

24. Chương 24

Đầu rất đau, hơn nữa xương cốt toàn thân đều đau nhức, cứ như bị tháo ra lắp lại như máy móc, mà được vậy cũng tốt, ít ra còn có thể đổ chút dầu nhót vào cho trơn khớp. Hiện tại chỉ cần động một ngón tay thôi cũng đau thấu trời, thậm chí còn cảm nhận được cơn nhói trong tận khớp tủy.

Anh mơ, mơ thấy một con quỷ hút máu cắn anh, cảm giác vô cùng chân thật, thậm chí anh còn nhớ rõ mùi vị của con quỷ đó. Quỷ hút máu muốn giết anh, nhưng lại nhận ra chậm chậm hút từng ngày đến khi anh cạn máu mà chết trước mắt hẳn mới đặc sắc.

Nực cười! Anh cười vang. Ngực truyền đến cảm giác nhói nhói chứng minh tất cả đều là thực, tiếng cười chua chất đầy thống khổ. Anh không rõ trời đã sáng chưa, vì mắt anh mở không ra, dù cho chuyện đó rất đơn giản, nhưng lúc này mí mắt anh rất nặng, khiến anh không muốn mở mắt chứng thực bất cứ chuyện gì.

Chẳng biết qua bao lâu, có lẽ cũng không lâu lắm, một thanh âm trầm ấm ghé vào tai anh-

“Cười cái gì?”

Chậm chậm mở mắt, khuôn mặt trước mắt dần trở nên rõ ràng, ánh sáng bao phủ căn phòng, anh nhắm mắt rồi lại mở ra. Tiễn Diệp đang cười, nhưng nụ cười này không như bình thường, có thêm chút gì đó...

“Sao lại cười?” Cậu lại hỏi.

“Bởi vì-” Chiến Dã đưa tay sờ cổ mình, “Tôi hút máu của quỷ hút máu.”

.
. .
.

Bữa sáng hôm nay của cục cảnh sát trấn Thanh Tuyền thực không khác gì bữa cơm cuối cùng trước khi bị chém đầu. Nguyên Chiến Dã cúi gầm đầu ăn cơm trắng, chẳng buồn động đũa gấp thức ăn. Tiễn Diệp lặng thinh ăn cơm. Quan Trí đầu cúi còn thấp hơn cả Chiến Dã, mặc dù cậu chàng mấy lần cũng muốn ngẩng lên gấp món măng trộn ưa thích, nhưng nghĩ lại, món đó nhằm ngay trước mặt anh, hay là thôi đi!

Người chịu khổ nhất là lão Cao, hết nhìn phải rồi ngó trái, sao cục trưởng sắc mặt lại khó coi vậy nha? Sao bữa cơm hôm nay giống tiệc chia tay quá vậy? Nhưng là tạo đề tài khuấy động không khí không phải nghề của ông, hơn nữa thời điểm này mà lỡ mồm nói hớ gì bầu không khí lại càng nặng nề. Năm phút đồng hồ trôi qua, lão Cao rốt cục cũng nhịn không được, ông đưa chân đạp Quan Trí một cái, cậu chàng ngẩng đầu nhìn ông, ông nháy nháy mắt ý bảo cậu tìm đề tài gì nói đi!

Quan Trí mấp máy môi, nhìn qua Tiễn Diệp ngồi kế bên, không phản ứng, lại lén liếc sang Nguyên Chiến Dã, mái đầu cúi gầm không thấy rõ mặt, đành quay đầu lại nhìn sang lão Cao cứ chớp chớp nháy nháy mắt làm mặt mũi méo mó, cậu chàng lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là thân mang sứ mệnh nặng nề.

Có lẽ cũng không nghiêm trọng vậy đâu, chuyện có thể rất đơn giản, chỉ là mọi người đều nghĩ quá lên thôi. Nghĩ thế, Quan Trí nghĩ nhanh đến một việc “không có nguyên nhân tìm không ra lí do”, sau đó chính cậu cũng chẳng biết miệng mồm thế nào mà vọt ra một câu-

“Ở trong tủ quần áo... có cảm giác thế nào?”

“Phốc ~~!” Chiến Dã một mồm đầy cháo phun ra sạch sẽ, một số văng lên bàn, phần nhiều văng vào mấy đĩa thức ăn trên bàn.

Mọi người vì sự cố bất ngờ mà ngây ngẩn cả người!

Quan Trí hận không thể đánh mình hai bạt tai! Nói gì không nói, giờ thì hay rồi! Cục trưởng đại đang nhìn chăm chăm vào cậu chàng bằng ánh mắt muốn giết người ngay tức khắc.

Tiến Diệp nhú nhú mày, đôi đũa giương ra chuẩn bị gấp thức ăn đành lơ lửng giữa không trung, thanh âm vừa phải không lớn không nhỏ nói một câu: “Bẩn quá.”

Lão Cao sững sốt cực độ, phục hồi tinh thần lại câu đầu tiên nói là: “Làm gì chứ?”

Hàng mành anh càng thắt chặt hơn, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Quan Trí ý bảo cậu chàng nhanh trả lời.

“Làm... làm gì hả? Còn có thể làm gì? Vào tử quần áo thì tất nhiên phải là thợ mộc rồi! Mau ăn cơm! Cơm nước xong còn làm việc! Ha ha!” Vừa nói vừa và cơm vào miệng.

Lão Cao liếc nhìn thức ăn trên bàn, trong lòng kêu khổ: Này còn có thể ăn sao?

.
. .

Nguyên Chiến Dã hai tay dứt túi quần thông thả bước trên hành lang cảnh cực, sàn gỗ cũ kỹ vẫn như thường lệ phát ra tiếng “răng rắc” theo từng bước chân, nhưng tâm trạng anh hiện giờ lại không như ngày thường. Hôm nay anh không mặc cảnh phục, chỉ vận một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, không cà vạt cũng được đi, nhưng thậm chí ba cúc áo trên cùng cũng chẳng buồn cài. Nguyên nhân rất đơn giản, cảnh phục anh chỉ có một bộ, vì chuyện hôm qua mà đã tan tành, cúc áo đứt toàn bộ, áo sơ mi bên trong bị xé, cà vạt bị nhàu nhĩ như củ cải muối, quần bị xé rách một mảng, cả bộ cảnh phục còn tồn lại duy nhất chiếc áo sơ mi này đây, tuy rằng cũng đã phải qua khâu chắp vá. Đây là hậu quả của cuộc ẩu đả, vừa nghĩ vừa đưa tay ra sau xoa xoa thắt lưng-

Ui! Chiến Dã nhăn mành thành chữ xuyên, ngày hôm qua bị tên chết tiệt Nhiếp Phong Vũ thiếu chút bẻ gãy thắt lưng anh, anh thật hối hận! Hối hận khi đó không cắn đứt cổ hắn luôn! Chỉ là... vì sao- lại là Nhiếp Phong Vũ chứ? Nghiêng đầu vọng nhìn bầu trời xanh thẫm qua cửa sổ, Nguyên Chiến Dã thoáng cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả anh cũng không rõ ràng.

“Anh không sao chứ?” Giọng nói của Quan Trí vang lên từ phía sau, mang theo chút ngại ngùng, khiến Chiến Dã nghe mà nổi một tảng da vẹt.

“Cậu lén lén lút lút theo tôi đến khi nào đây?” Xoay người, anh cảm thấy thật bó tay với cái cậu này. Là bó tay bó chân kiêu luôn bó não! Đêm qua đã bị Quan Trí nhìn thấy tình cảnh nhục nhã nhất đời mình, mà hiện tại đã chẳng thể thay đổi được gì nữa!

Quan Trí từ trong góc ló nửa đầu ra, sau đó ngậy ngậy cười vài tiếng, “Tôi muốn nhìn xem anh có sao không.” Đoạn gật gật đầu, “Đau lưng phải không? Cũng phải thôi, tưởng bị đau mấy chỗ khác chứ, thắt lưng đau thì bình thường, hay tôi chạy ra ngoài mua thuốc dán cho anh nhá! Ở phố Đông có tiệm thuốc gia truyền xài tốt lắm đó!” Nói xong tự vỗ vỗ ngực mình hai cái thật mạnh, kiểu như mình chính là người bán thuốc.

Hả? Bỏ qua chuyện thuốc men, anh nhận ra trong lời nói của Quan Trí có chỗ nào đó khả nghi, nhìn thấy bản mặt cười đến vô lại dâm dăng anh liền hiểu được, anh và Nhiếp Phong Vũ đấm đá nhau lại bị Quan Trí hiểu thành... Càng nghĩ càng thấy bực, nhưng cũng chẳng muốn giải thích. Càng phân bua càng dễ bị nghi ngờ câu này anh hiểu rõ, nhất là đối với loại đầu dốt như Quan Trí. Cho nên anh chỉ nói đơn giản một câu: “Không có chuyện gì.” Rồi lại nhin không được bồi thêm một câu “Thắt lưng không cần thận bị đập vào tường.” Trên thực tế là bị ép buộc đập vào tường.

“Anh không tức giận sao?” Quan Trí nghiêng đầu, giọng điệu nhin nọt.

Chiến Dã gật đầu. Nếu so với người khác, Quan Trí kì thực cũng đã tỏ lòng thành lắm rồi.

Không giận là được rồi! Quan Trí thở phào nhẹ nhõm một hơi, anh không giận cũng đồng nghĩa tảng đá trong lòng cậu chàng buông trôi, liền khôi phục bản tính, tiến tới gần khoác vai anh cười tủm tỉm: “Nè nha! Không giận thì cũng đừng có trưng cái bộ mặt cứng đờ đó chứ, nói nghe xem gã đàn ông hôm qua là ai a? Bây giờ chỉ có hai chúng ta, nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không nói cho Tiễn Diệp đâu!”

Rất muốn rống to một tiếng, “Cậu dám nhắc lại chuyện này tôi liền đánh cậu rằng rơi đầy đất!” nhưng người luôn nhẫn nại như anh rốt cục cũng nhin được, vì không muốn hiểu lòng càng trầm trọng cũng như muốn Quan Trí quên chuyện này sớm một chút, anh nắm chặt tay lạng lẽ dứt túi quần. Nhưng mà anh không rõ, chuyện đó và Tiễn Diệp thì liên quan gì nhau? Bất quá căn cứ vào nguyên tắc hỏi nhiều không bằng hỏi ít, anh đành im lặng.

“Chuyện hôm qua tốt nhất cậu nên quên đi, nếu cậu cứ luôn hỏi những thứ không nên hỏi, tôi không ngại nói cho cậu biết, cậu có một năm vệ sinh WC, chúng ta có thể từ từ bàn luận.”

Bản mặt tươi cười của Quan Trí phút chốc méo xệch. Không phải chứ?

“Anh đang uy hiếp tôi đó hả?”

“Không”, gạt cánh tay Quan Trí đang khoác trên vai, Nguyên Chiến Dã hơi nhếch khóe miệng, “Là trao đổi đồng giá.”

Quan Trí sững sốt, nghĩ thầm, quả nhiên ở bên Tiền Diệp riết, cả cái cười mà cũng giống nhau dữ vậy!

Có được kết quả như ý, anh cười cười xoay người rời đi, mới vừa đi hai bước đột nhiên lại nghĩ tới một việc, vì thế quay đầu lại nhìn người đang gãi gãi mũi hỏi: “Ngày hôm qua cậu vào bằng cách nào?”

“Hả?” Quan Trí chớp chớp mắt không hiểu.

“Ngày hôm qua làm sao cậu vào phòng tôi được?” Nguyên Chiến Dã lặp lại lần nữa, có chút thiếu kiên nhẫn.

“Mở cửa đi vào!” Chứ chẳng lẽ xuyên tường vào.

Mở cửa? Nguyên Chiến Dã nhướn mày, “Mở bằng gì?”

“Bằng tay!”

Đệt! “Tôi biết cậu không phải dùng chân!” Chiến Dã mắng một câu, “Cậu trực tiếp mở cửa đi vào?”

Quan Trí gật đầu, “Có gì kì quái sao?”

Trầm mặc vài giây, Nguyên Chiến Dã lắc lắc đầu, “Không có. Cậu đi tuần tra đi! Nhớ đi đến tiệm thuốc phố Đông của lão”o hỏi, đã có tám người đến cáo lão ta bán thuốc giả rồi!” Nói xong xoay người đi đến văn phòng.

“Từ từ! Đứng đi vội, anh vừa rồi-“Thấy anh phải đi, Quan Trí nhanh chân đuổi theo, đưa tay bắt được ống tay áo Chiến Dã. Chiến Dã cũng ngừng lại, vừa định quay đầu chợt nghe “ROỆT!” một tiếng, kèm theo tiếng hít thở mạnh của Quan Trí, tiếp đó là tay trái cảm thấy mát mát.

Chiến Dã nhìn cánh tay trơn trợt, đoạn ngẩng đầu nhìn Quan Trí, cậu chàng đang cầm ống tay áo nhìn anh bằng vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc hơn, chớp chớp mắt vài cái, mang trả ống tay áo lại cho chủ, lăm lăm: “Đợi chốc nữa tôi bảo Tiền Diệp sửa lại thành áo ngắn tay, sẽ không bỏ phí-”

.
. .
.

Giờ tan tầm, tập thể bốn người “trai lành mạnh khỏe” cục cảnh sát trấn Thanh Tuyền tập trung trước cửa tiệm bách hóa. Nhiệm vụ trọng yếu của bọn họ lần này là: giúp Nguyên Chiến Dã mua quần áo.

Vốn dĩ hành lí của anh đã ít quần áo đến đáng thương, đi làm đã có cảnh phục, ngày thường chỉ có vài chiếc áo sơ mi luân phiên mặc. Bây giờ áo sơ mi cũng bị Quan Trí xé rách, nếu không mua thêm vài cái chỉ sợ có ngày anh phải ở ngoài áo khoác cảnh phục bên trong trần như nhộng.

“Lão đại anh cứ yên tâm! Có tôi giúp anh chọn, khẳng định biến anh thành vị cảnh sát hiên ngang oai hùng của trấn!” Quan Trí cố gắng “lập công chuộc tội”, xưng phong đảm nhận vai trò tư vấn thời trang.

Nguyên Chiến Dã nhìn nhìn cậu ta, một thân áo thun trắng in hình con khỉ, phía dưới quần lửng ngang gối màu đỏ điểm hoa xanh, bắt đầu hoài nghi- cũng có thể nói là chưa từng tin tưởng – óc thẩm mỹ của Quan Trí.

“Không cần đâu, mọi người chẳng phải nói cũng có đồ cần mua sao? Tự tôi đi một mình được rồi.” Nguyên Chiến Dã quay đầu nói với Tiền Diệp và lão Cao.

“Không sao mà! Chúng tôi cứ trước cùng cậu đi xong rồi mua sau cũng được, không phải vội.” Lão Cao khoát tay nói.

Nguyên Chiến Dã nhìn Tiễn Diệp, cậu đưa tay khê đẩy gọng kính, hỏi: “Một mình anh đi không sao chứ?”
“Ừm!” cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng anh vẫn gật đầu.

“Không được! Tôi nhất định phải đi cùng, tiểu Diệp cậu cùng lão Cao đi mua đi! Tôi sinh là người của cục trưởng chết cũng phải làm quỷ của cục trưởng!” Quan Trí ôm ghì lấy cánh tay Chiến Dã.

Anh khi nào được hoan nghênh thế này vậy? Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, ánh mắt lại vô thức liếc nhìn sang Tiễn Diệp.

Tiến Diệp nở nụ cười, “Được! Vậy chúng ta chia làm hai tổ đi!” Rồi im lặng, cùng lão Cao hướng đến buồng thang máy.

Nguyên Chiến Dã cùng Quan Trí rẽ hướng khác, lão Cao quay đầu lại vẫy vẫy tay, mà Tiễn Diệp từ đầu đến cuối chẳng buồn quay lại nhìn họ một cái.

“Giận rồi.” Quan Trí đột nhiên nói.

“Vì sao?” Nguyên Chiến Dã hỏi bằng giọng.

Quan Trí nghiêng đầu nhìn anh, nhếch khóe miệng cười hắc hắc hai tiếng: “Cậu ta rất ít khi tức giận, nhưng khẳng định lần này giận thật rồi. Còn vì sao thì – tôi cũng không biết nữa!”

Gì vậy a? Chiến Dã liếc cậu chàng một cái, đoạn quay về sau thì đã không còn bóng dáng lão Cao và Tiễn Diệp nữa.

“Ha ha! ‘mommy’ giận rồi ‘daddy’ mau đi an ủi ‘mommy’ đi kìa!” Quan Trí mồm oang oang kêu to, Chiến Dã tức giận mộ quyền đánh thẳng vào đầu cậu.

“Oa! Đau quá đau quá! Mommy ơi! Oa!!” Quan Trí vừa kêu vừa thụt lùi, không ngờ đụng phải người qua đường phía sau, “Xin lỗi nha!” Cậu chàng xoay người giải thích, lại phát hiện đối phương căn bản chẳng dừng chân lại.

“Gì vậy chứ?” Quan Trí nhìn thân ảnh cao lớn nhanh chân rời đi, xoa xoa bả vai bị đụng đau, nói một câu: “Hình như có gặp gã ta ở đâu rồi–”

Nguyên Chiến Dã cũng thấy được người nọ, dù đeo kính râm nhưng anh vẫn cảm thấy khuôn mặt kia đã gặp ở đâu rồi. Lực lợi bộ nhớ tìm kiếm, vài giây sau anh đã nhớ ra, gã đàn ông kia là cái gã bị anh bắt nhậm ở suối nước nóng!

Đã là chuyện của mấy tuần trước, nghe Quan Trí nói xong, anh mơ hồ cảm thấy có gì đó kì lạ.

“Cậu ở đây chờ tôi, tôi lập tức quay lại.” Anh nói với Quan Trí, không đợi đối phương trả lời đã vội đuổi theo hướng gã đàn ông kia.

“Này! Anh đi đâu vậy? Đừng bỏ tôi lại một mình a~~!” Quan Trí đứng tại chỗ nói còn chưa hết câu đã chẳng thấy bóng dáng Chiến Dã đâu nữa. Cảm giác như nhóc tì bị ba bỏ rơi giữa đường.

.
. .
.

Liên tục nhìn ngó người đi đường, anh lặng im quan sát chung quanh, đáng tiếc đã không thấy bóng dáng gã đàn ông kia nữa. Theo lý thuyết người đàn ông cao to như thế lẫn trong đám người châu Á hẳn sẽ dễ phát hiện, nhưng anh đã tìm nửa ngày cũng không ra, anh khó chịu chau mày.

Hành tung quỷ dị! Lén lén lút lút! Chắc chắn chẳng phải loại tốt lành gì!

Đã chạy đến lầu bốn rồi mà vẫn không thấy bóng dáng người nọ. Cả lầu bốn là tiệm bán sách nên cũng ít người lui tới, hôm nay cũng chẳng phải ngày nghỉ nên càng vắng khách thăm thương. Chiến Dã trước nhìn lướt qua một vòng, rồi thả bước chậm chậm tiến vào tiệm sách. Sự tĩnh lặng bao phủ cả tầng lầu, cũng làm tinh thần anh trầm tĩnh lại. Len lỏi vào các kệ sách to anh có thể nghe rõ rành rành tiếng bước chân mình

vọng lại, thật không hiểu nổi cái chốn khỉ ho cò gáy trên dưới một trăm hộ dân thôi xây nhà sách to đùng thế này làm chi!

“Tiến hành chưa?”

Hửm? Thanh âm trầm thấp đột nhiên từ giá sách bên kia truyền đến, Chiến Dã chợt dừng bước, hơi nghiêng đầu nhìn xuyên qua kệ sách, quả nhiên, gã đàn ông ban nãy hiện đang cách anh một quãng không xa, đang cúi đầu nhìn quyển sách cầm trong tay. Bên cạnh gã còn có một người mặc áo đen, có lẽ là đàn em của hắn.

“Phải. Đã sớm tiến hành rồi.” Đàn em hơi cúi đầu.

Anh cúi người xuống cố gắng nhìn kĩ họ, đúng lúc này lại có một người khách đi ngang nhận ra anh.

“A! Là Nguyên cảnh—”

“Suýt ~!” Nguyên Chiến Dã vội đưa ngón trỏ lên ý bảo đừng ra tiếng. Người dân nhiều cảnh sát ít đứng phiên! Gật đầu cười cười với người nọ rồi đuổi đi, xác định mình vẫn chưa bị phát hiện, Chiến Dã tùy tay cầm một quyển sách vờ như đang đọc say sưa, nhưng ánh mắt vẫn là một tác không rời người đối diện, trực giác nói cho anh biết gã đàn ông này tuyệt đối không phải loại nhân vật đơn giản!

Đầu tiên là hắn, sau đó là Nhiếp Phong Vũ, có thể cùng lúc xuất hiện với Nhiếp Phong Vũ nhất định chẳng phải loại trai ngoan gái lành gì!

Người đàn ông có vẻ như là đàn em hiện vẫn nói nói gì đó, khoảng cách này nói xa không xa mấy gần cũng chẳng phải gần, nếu như âm vực bình thường cố lắng tai nghe còn may ra, đằng này họ đang ở nhà sách, trên tường chân đèn nguyên bản Xin giữ im lặng, hai người kia cứ thăm thì thăm, anh ráng căng tai nghe lắm cũng chỉ mơ hồ gì mà “Trong vòng ba ngày—”, “Hắn đồng ý...”, “Chúng ta có thể lại đến lần nữa...” này nọ kia, sắp xếp lại cũng chẳng phải dễ dàng.

Rồi gã đàn ông nọ gật đầu, ánh mắt vẫn dán vào sách trong tay, đàn em của hắn hơi hạ thấp người rồi xoay lưng bỏ đi. Nguyên Chiến Dã nhìn gã vừa rời đi cảm thấy có hơi quen quen, nhưng chưa nghĩ cần thận đã nghe một giọng oang oang làm anh giật bắn mình suýt làm rớt sách trong tay!

“Ê! Đẳng ấy, từ đâu tới? Có đến cục cảnh sát đăng ký chưa hả?”

Quan Trí hai tay thọc túi quần lững thong thả đi đến trước mặt gã nọ, bàn tay lật sách khựng lại, đoạn chậm chậm nâng đầu nhìn Quan Trí, mặt lạnh không biểu tình. Không riêng gì hắn hoãn lại hành động, những người chung quanh cũng như phim bị bấm pause.

“Nè! Sếp hỏi thì trả lời đi! Có nghe không! Lấy thẻ căn cước ra, bằng không tôi cáo anh xâm nhập phi pháp à!” Quan Trí nhíu nhíu mày, làm ra bộ dạng hung ác.

Vài giây sau, gã đàn ông nở nụ cười. Chiến Dã muốn học máu!

Thằng ngốc kia đang làm gì đó

!? Thật hận không thể xông ra đập gãy hai chân Quan Trí luôn cho rồi, anh trốn sau tủ sách phải kiềm chế lắm mới không động đầu vào tủ. Vì sao cái thằng nhóc này thành sự không thấy bại sự thì có thừa? Có ai hết giờ làm mặc áo thun hình con khỉ lại dám chất vấn người bị tình nghi là phần tử phạm tội không a? Ấy... mặc dù anh cũng công nhận cái gã này nhìn giống phần tử phạm tội lắm, nhưng ai lại phẩm phẩm xông lên đá thảo kinh xà vậy hả?

“Cậu là cảnh sát?” Người đàn ông nọ cuối cùng cũng mở miệng, trong giọng nói có chút đùa cợt.

Quan Trí hất hàm, vẻ mặt nghiêm túc, “Đương nhiên! Anh có gì bất mãn?”

Bị khinh thường! Cậu đang bị khinh thường đó! Nguyên Chiến Dã nghĩ rằng.

Hắn lại im lặng, mi mắt giật giật, đang đánh giá quần áo Quan Trí.

“Nhìn gì chứ?” Tựa hồ hiểu được ý tứ người nọ, Quan Trí bĩu môi nói: “Sếp tôi bây giờ tan tầm rồi, nhưng sếp hết giờ làm việc vẫn là sếp, bớt sàm ngôn đi, thẻ căn cước đâu lấy ra! Tên gì? Nhà ở đâu? Tới đây làm gì?”

Mấy chuyện này anh cũng muốn biết! Nguyên Chiến Dã thầm nói trong lòng, làm gì có thằng ngu nào tự động khai thật ra nhỉ?

“Cận Sĩ Triễn, nhà ở thành T, tới đây du lịch.”

Sặc! Ở đây có thằng ngu này.

“Du lịch?” Quan Trí nhíu mày, “Hiện giờ còn chưa tới thời điểm chính phủ cho phép mở cửa đón khách du lịch, anh vào bằng cách nào?”

Người nọ nhún vai, buông quyển sách trên tay xuống, “Cũng chẳng phải chuyện gì khó.”

“Lấy chứng minh thư ra tôi xem xem.” Quan Trí đi thẳng đến chỗ hắn. Hắn nhìn cậu chàng bằng ánh mắt khiêu khích, đoạn nhắm mắt lại.

“Chuyện đó thì có hơi khó khăn.”

“Cái gì?” Quan Trí nheo mắt nhìn hắn.

Nguyên Chiến Dã lúc này vô cùng phân vân, rốt cuộc có nên đi ra nhanh lói Quan Trí đi để tránh thêm mất mặt không? Hay là cứ yên lặng theo dõi tình hình? Hai phương pháp đường như cũng không phải tốt nhất.

“Hi hi! Cậu xem kìa—” Tiếng cười của cô nhóc nào đó vang lên sau lưng, anh quay lại nhìn, là hai cô nhóc mặc đồng phục trung học. Hai cô nàng nhìn anh chỉ trỏ, cười đến vẻ mặt đầy thâm ý, thấy anh quay đầu lại cả hai vèo một cái vụt chạy, lưu lại Chiến Dã anh đứng thẩn thờ tại chỗ chẳng rõ ra sao, vô thức cúi đầu nhìn toàn thân mình, mặt lập tức chuyển hồng, rồi chuyển xanh. Trên tay đang cầm quyển tiểu thuyết, mà trang sách vừa hay lại là ảnh minh họa: hai gã trai quần quýt xoắn xuýt nhau trên giường mình trần như nhộng! Nguyên Chiến Dã cũng thật bội phục mình có thể nghĩ ra cụm từ chuẩn xác nhưng không kém văn minh để hình dung. Nhanh tay gấp sách lại, nhìn thấy hình bìa càng đáng sợ hơn.

Trẻ nhỏ thời nay à!

Ngay khi anh đang cảm thán, bên phía Quan Trí vang lên tiếng gầm nhỏ, anh giật mình lập tức nhìn sang, đã thấy Quan Trí đang bị gã đàn ông kia đè chặt vào tường.

Chỉ mới một chốc đã động thủ rồi! Anh không biết ai trong hai người là kẻ gây chuyện trước. Nhưng chín mươi phần trăm là Quan Trí rồi!

“Buông tay! Đánh cảnh sát hả!” Quan Trí miệng mồm oang oang.

Còn sức giãy dụa sao! Dù nghĩ vậy, nhưng anh biết gã đàn ông kia chắc chắn không phải nhân vật đơn giản, lần trước ở suối nước nóng anh đã lĩnh giáo qua công phu của hắn. Nhưng hiện tại còn chưa xác định gã ta sẽ thương tổn đến Quan Trí hay không, nên chưa lập tức đi ra—

“A! Con mẹ nhà ngươi làm gì đó? Mau bỏ tay ra!”

Tay cầm sách của anh chậm chậm nắm chặt, siết đến mức bìa sách sắp bong.

“Đi ra.” Hắn đột nhiên nói một câu. Nguyên Chiến Dã sửng sốt một chút, Quan Trí cũng đứng im không giãy dụa nữa.

“Ngươi theo ta lâu lắm rồi, ra đây mau.”

Chiến Dã cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ mình đã sớm bị phát hiện? Nhưng anh vẫn không dám mạo muội bước ra, có khi hắn cũng chỉ đang giả thủ đoạn thôi.

“Nếu không ta sẽ không khách khí.” Gã ta nhếch môi cười, một bàn tay nắm chặt cổ tay Quan Trí, “Ta đếm đến ba, ngươi không ra ta liền từng ngón từng ngón bẻ gãy tay hắn, xem xem ngươi chịu đựng đến ngón thứ mấy—” Hắn nói từ tốn không nhanh không chậm, thanh âm bình tĩnh, nhưng anh nhìn thấy vẻ mặt hắn chắc chắn không phải nói giỡn.

Quan Trí cau mày, nửa bên mặt bị áp vào tường, nhưng lúc này cậu chàng hết sức im lặng.

“Một!” Hắn bắt đầu đếm, Quan Trí phát ra một tiếng kêu rên.

Chiến Dã quăng sách trong tay vừa định xông ra lại bị ôm từ phía sau. Thoáng ngẩn người một giây, anh biết người nọ là ai. Không chút suy nghĩ cố gắng giãy khỏi lồng ngực người kia, mười ngón tay để kiểm ăn của Quan Trí đang trong tay người ta đó!

“Cút ngay!” Chiến Dã gầm nhẹ một tiếng, trong lòng có một loại tình tự phức tạp.

“Suyt ~!” Bên tai thấy ngựa ngửa. Anh rất không thích loại cảm giác này, anh quay đầu lại, bản mặt như cười như không của Nhiếp Phong Vũ ngay trước mắt. Cắn chặt răng, còn chưa kịp mở miệng mắng, Nhiếp Phong Vũ đã nhanh tay ôm đầu anh xoay về trước.

“Đừng lên tiếng, nhìn –”

Anh ngây ngẩn cả người, chẳng biết từ khi nào Tiễn Diệp từ nơi nào đó bước ra, đang chậm chậm bước đến gần gã kia và Quan Trí.

“Ờ ờ!” Nhìn thấy Tiễn Diệp, gã ta cười cười, có thâm ý mà rằng: “Muốn bắt lão hổ lại dụ được thỏ con —”

Tiến Diệp không quan tâm lời hấn nói, liếc nhìn Quan Trí, rồi nói: “Buông cậu ấy ra.” Ngữ khí rất lạnh.

Nguyên Chiến Dã lẳng lẳng nhìn cậu, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ mặt này của Tiễn Diệp, anh biết, cậu đang tức giận!

Phía sau vang lên tiếng cười trầm thấp rất đặc biệt của Nhiếp Phong Vũ, lồng ngực rung nhẹ khẽ chạm vào lưng anh, anh vẫn chăm chăm nhìn Tiễn Diệp, lại nghe Nhiếp Phong Vũ nói vào tai-

“Hãy chờ xem! Có trò hay–”

25. Chương 25

“Nhìn đi, trò hay bắt đầu rồi —” Nhiếp Phong Vũ nhẹ rót vào tai anh bằng âm thanh trầm lắng phảng phất như ánh sáng mờ ảo len lỏi trong màn đêm. Anh thoáng ngơ ngàng, sau đó Tiễn Diệp xuất hiện trong tầm nhìn của anh, trong nhất thời anh ngưng giây dũa, chỉ lẳng lẳng đứng trong lồng ngực Nhiếp Phong Vũ. Anh không rõ vì sao Tiễn Diệp lại ở đây, mà điều làm anh càng thắc mắc hơn vì sao Nhiếp Phong Vũ cũng có mặt ở đây?

Cảnh sát và nhân dân cùng chung một mái nhà? Không phải! Phải là cảnh sát cùng cường đạo chung một mái nhà!

“Hừm hừm ~” Bên tai vang lên tiếng cười của Nhiếp Phong Vũ ẩn hiện một cỗ tà khí, khiến anh phải nổi da gà toàn thân.

“Buông cậu ấy ra.” Giọng nói Tiễn Diệp vang lên vô cảm. Anh cảm thấy kì lạ.

Gã tự xưng Cận Sĩ Triển cười cười, dùng khước mắt liếc nhìn Quan Trí đang hơi giây dũa, hấn lại mạnh tay hơn không rõ nhiều ít, tóm lại chỉ nghe Quan Trí rên một tiếng, nhưng thanh âm còn chưa thoát ra miệng đã bị cậu chàng mạnh mẽ nuốt ngược về.

Tiến Diệp nhíu nhíu mày, Cận Sĩ Triển nhìn cậu nói: “Yên tâm, còn chưa gãy.”

Quan Trí miệng lẩm bẩm không biết nói gì, Nguyên Chiến Dã dường như trông thấy răng nanh của cậu hiện ra, rất giống một con soi chuẩn bị cắn người.

“Nếu cậu ấy có đắc tội anh tôi cũng thay mặt cậu ấy xin lỗi, cũng hy vọng anh đừng làm gì quá đáng, làm bị thương người khác hẳn sẽ rất phiền toái.” Tiễn Diệp lấy ra thẻ chứng nhận cảnh sát giơ lên trước mặt.

“Tiễn Diệp! Nhiều lời với hấn vô ích!” Nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên Quan Trí hô to, “Đừng có giảng luật với hấn, thằng khốn này nghe không hiểu đâu! Trực tiếp tống hấn vô tù ngồi đi!”

Tiền Diệp lạnh lùng liếc cậu chàng một cái.

Cận Sĩ Triển mỉm cười, Tiểu Diệp sao?

“Cảnh quan, là thằng nhóc này trước công kích tôi, tôi cũng chỉ đang phòng vệ thôi, hợp pháp nhỉ?” Một tiếng “cảnh quan” nghe có mùi vị châm chọc.

Tiền Diệp nhìn hẩn, rồi lại liếc nhìn Quan Trí, cái liếc mắt này khiến cậu chàng đang chuẩn bị xổ ra một tràng từ ngữ thô tục bèn cầm như hến. Giải quyết xong Quan Trí, chẳng buồn nhìn lấy ánh mắt tràn ngập “ai oán” của cậu ta, Tiền Diệp chuyển tầm nhìn sang Cận Sĩ Triển. Hai người cứ lặng nhìn nhau vài giây, Tiền Diệp mở miệng trước.

“Cậu ấy có thể làm anh bị thương sao?”

Cận Sĩ Triển không đáp, tựa hồ như đang đắn đo. Cuối cùng hẩn cũng chậm rãi thả tay Quan Trí ra.

“Tôi xem như cậu vừa khen tôi nhé.”

Tiền Diệp không biểu lộ nhiều cảm xúc, cũng không nói gì. Quan Trí đã được thả tự do bắt đầu hoạt động co giãn gân cốt, phát ra “răng rắc” mấy tiếng, trên cổ tay vẫn còn lưu lại dấu ấn chuyện vừa xảy ra. Tâm khoong cam tình không nguyện nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía Tiền Diệp: “Đệt mẹ! Nếu không phải tôi...”

“Tiểu Quan!” Thấp giọng quát cắt ngang lời Quan Trí, Tiền Diệp trừng mắt nhìn cậu chàng, ánh mắt ấy Quan Trí chưa thấy qua bao giờ, khiến cậu ngoan ngoãn ngậm mồm, đứng sang một bên không nói nữa, nhưng vẫn âm thầm dùng ánh mắt đâm chết Cận Sĩ Triển.

“Cậu là cảnh sát ở đây?” Cận Sĩ Triển chẳng để Quan Trí vào mắt, một tay dứt túi quần, bộ tây trang phẳng phiu không một nếp nhăn, áo khoác dài màu đen kèm áo sơ mi trắng thể hiện đẳng cấp lối sống của chủ nhân. Hẩn đưa tay nhẹ phui phui cổ áo nơi khi nãy Quan Trí nắm lấy, làm cậu chàng tức muốn hộc máu.

Hẩn nhìn Tiền Diệp hỏi: “Chức vụ gì?”

“Liên quan con mẹ nhà ngươi!” Quan Trí thay Tiền Diệp trả lời.

Cận Sĩ Triển không để ý đến cậu ta. Bị khinh thường! Quan Trí cuối cùng cũng cảm nhận được.

“ĐM! Người điều tra hộ tịch à? Chúng ta còn chưa hỏi người người dám hỏi chúng ta! Người nghĩ mình là ai!” Như gà mẹ che chở gà con khỏi điều hâu, Quan Trí chắn trước mặt Tiền Diệp, nhe ra hàm răng trắng trợn mắt trừng Cận Sĩ Triển.

Răng rất trắng, nhưng đôi phương chẳng buồn ngó đến.

“Ta không có hỏi ngươi.” Câu nói ý đuổi người.

“Ngươi!”

Còn muốn mắng nữa đã bị Tiền Diệp kéo tay, “Chúng ta đi thôi.”

“Nhưng mà-” Quan Trí còn muốn nói gì đó, quay đầu lại phát hiện Tiền Diệp chẳng buồn ngó mình mà thẳng hướng nhìn đằng trước, tầm mắt giao hội ánh nhìn của Cận Sĩ Triển. Tiền Diệp vẻ mặt vẫn tĩnh như không, Cận Sĩ Triển lại nhếch môi mỉm cười, đôi mắt hơi híp lại bị Quan Trí chửi là “dâm tà”!

Đáng giận! Xem cậu không tồn tại à! Quan Trí tiến lên vài bước chen ngang giữa hai người, chặn tầm nhìn của Cận Sĩ Triển.

“Nhìn gì chứ? Không thấy đàn ông bao giờ à? Nhìn nữa ta cáo ngươi quấy nhiễu tình dục!”

Tiền Diệp liếc mắt xem thường, đưa tay kéo kéo góc áo Quan Trí, “Đừng nói nữa, đi về.” Nói xong xoay người rời đi.

Cận Sĩ Triển yên lặng nhìn họ rời đi, cũng không có ý ngăn cản. Nhưng đi chưa được vài bước, đột nhiên sắc mặt hẩn thay đổi, cả người như con báo xông thẳng ra ngoài. Quan Trí và Tiền Diệp cảm nhận được, cùng xoay người lại đã thấy Cận Sĩ Triển phía sau đưa tay đánh thẳng về hướng Quan Trí.

“Vút ~” một tiếng, gió xẹt qua tai, Quan Trí vô thức nhú mày, định ra tay cản lại. Cậu chàng thân thể chỉ cao trên dưới thước bảy, còn Cận Sĩ Triễn cũng ít nhất thước chín, chiều cao chênh lệch làm Quan Trí phải lùi về sau mấy bước, ngay lúc này có người nhanh tay kéo cậu chàng ra phía sau, chớp nhoáng như xẹt điện, Tiễn Diệp đưa chân cản nắm tay của Cận Sĩ Triễn.

Hai người va vào nhau vang lên thanh âm nho nhỏ, thời gian như dừng lại, cả hai đều bảo trì tư thế vài giây, sau đó đồng thời chậm chậm hạ tay hạ chân, Cận Sĩ Triễn cúi đầu nhìn về mặt Tiễn Diệp, mắt hơi nheo lại. Có khả năng cản lại cú đâm của hắn với tốc độ như thế -trên đời này không có bao nhiêu người đâu.

“Cậu không sao chứ?” Quan Trí xông lên hỏi. Tiễn Diệp lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, không mở miệng nhưng trong ánh mắt tràn ngập phẫn nộ!

“Co mẹ nó người muốn chết hả! Khi không nổi điên làm gì?” Quan Trí một bước tiến lên mắng, xắn tay áo định xông lên tính sổ với hắn.

“Người vừa nói gì?” Cận Sĩ Triễn rốt cục cũng dời tầm mắt sang Quan Trí, bình tĩnh hỏi.

Quan Trí dùng sức vỗ ngực cái bộp: “Ta nói người muốn chết—”

“Không phải câu này, là câu trước khi người đi nói ấy — “Cận Sĩ Triễn cắt lời cậu.

“Cái gì?”

“Cận Sĩ Triễn tiên sinh,” Tiễn Diệp mở miệng trước, “Đây không phải địa bàn của anh, làm ơn đừng nghĩ rằng ai cũng phải làm việc theo quy tắc của mình. Hành vi vừa rồi của anh đã được xem là cố ý gây thương tích, là vô cùng không đạo đức – dù tôi nghĩ rằng cùng Cận Sĩ Triễn tiên sinh đây nói chuyện đạo đức thật vô nghĩa.”

Lời của Tiễn Diệp khiến Quan Trí cùng Cận Sĩ Triễn nhú mày, cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

“Tiễn Diệp cậu—” Quan Trí muốn hỏi—

“Chúng ta đi.” Tiễn Diệp không cho cậu nói, vươn tay kéo cậu ta đi.

Đi theo Tiễn Diệp, Quan Trí quay đầu nhìn Cận Sĩ Triễn đang ngày càng cách xa, hắn cũng đang nhìn họ. Quan Trí nhú nhú mày, lại bị Tiễn Diệp kéo kéo tay, khiến chân loạn choạng suýt ngã.

“Oa ~ cậu sao vậy?” Đường như bị lôi đi xềnh xệch, Quan Trí oa oa kêu lên, hai người họ đã ra đến cửa nhà sách, khiến không ít người chung quanh dòm ngó.

“Còn nhìn nữa? Cảm thấy chưa đủ bẽ mặt sao? Hả?” Tiễn Diệp liếc mắt trừng cậu chàng một cái, tiếng “hả” sau cùng âm vực cực kì thấp, cậu chàng biết điều ngậm miệng lại mặc cho bị lôi đi như trẻ con.

“Á! Nhìn kia, Tiểu Quan cùng Tiểu Diệp đó!”

“Ầy dà! Tiểu Quan chọc Tiểu Diệp giận rồi!”

“Thì đó! Tiểu Quan lại không ngoan —”

Bàn tán xôn xao bắt đầu, Tiểu Quan sờ sờ mũi nhìn bàn tay bị Tiễn Diệp nắm lấy – thật biến thành “mommy” rồi nha!

.
. .

“Này! Buông ra! Mau buông tay! Anh kéo tôi đi đâu chứ? Nếu không buông tôi đánh anh đó!” Bị lôi đi hơn mười thước, rốt cục chịu không nổi ánh mắt khác thường chung quanh, Nguyên Chiến Dã cắn giận giật giật tay, muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay Nhiếp Phong Vũ.

Chết tiệt! Kể từ lúc này đã bị kéo một mạch đi, lực tay của hắn quá mạnh. Vừa rồi khi trông thấy Tiễn Diệp đỡ cú đâm của Cận Sĩ Triễn, anh thiếu chút nữa đã lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, sao có thể trở mặt nhìn người của mình bị bắt nạt được? Nhưng hiện thực là anh vừa nhắc chân đã bị Nhiếp Phong Vũ kéo về.

“Đừng hi sinh vô ích, có đôi khi- người khác cần bản không cần cậu.” Nhiếp Phong Vũ nói với anh, cũng vì những lời này làm bước chân anh khựng lại.

Tiền Diệp quả thực không cần anh trợ giúp, Nguyên Chiến Dã không ngờ một người đàn ông biết cầm dao nấu cơm lại có thể hành động như vậy, nhìn cậu ấy nhỏ nhả thế mà-

Còn có Quan Trí, anh biết, khi đó Quan Trí có thể phản kích, nhưng cậu ta không làm thế. Vì sao thì anh không biết.

Anh không biết gì về Tiền Diệp, không biết gì về Quan Trí. Anh không biết bất luận người nào. Anh chỉ là một người từ nơi khác đến-

Phía trước vang lên tiếng cười của Nhiếp Phong Vũ, “Cậu có cảm thấy tình huống hiện tại thực quen thuộc không?”

“Chát!” Nhiếp Phong Vũ buông lỏng tay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua mu bàn tay đỏ ửng.

“Nhiếp Phong Vũ, tôi đã nói với anh đừng lôi chuyện cũ ra mà nhắc, trước kia đã là quá khứ!” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng buông tay, hai người hiện đã chạy ra công viên nhỏ, gọi là công viên, cũng chỉ là một gốc đại thụ, mấy cây nhỏ nhỏ cùng vài chiếc ghế đá.

Ngồi xuống ghế, Nguyên Chiến Dã móc ra hộp thuốc lá trong túi áo châm một điếu, hút vào một hơi sâu, khói lan tràn khắp phổi như đang cố gắng tẩy sạch thứ gì đó, khiến anh bình tĩnh lại.

Nhiếp Phong Vũ cũng ngồi xuống, lấy hộp thuốc từ túi quần ra rút một điếu ngậm lên miệng, tiến đến trước mặt anh dùng điếu thuốc đang cháy của anh mà châm thuốc. Anh cũng chỉ lẳng lặng nhìn hẩn, nhận ra rằng cả hai không ngờ lại xài chung một hiệu thuốc lá. Nhiếp Phong Vũ phả ra một hơi khói thuốc cùng loại, mùi thuốc lá ngập tràn khiến bầu không khí chung quanh cả hai lúc này có hơi quái dị-

Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn hộp thuốc trong tay, đoạn giờ tay hướng thùng rác cách đó không xa rồi ném, một phát trúng đích.

Nhiếp Phong Vũ cười cười, thản nhiên hút một hơi thuốc, “Sao vậy? Trông thấy điều mình muốn thấy rồi hở?”

“Anh muốn gì đây?” Nguyên Chiến Dã ngã người ra sau, ngẩng đầu nhìn không trung. Thái dương vừa xuống núi, bầu trời một màu đỏ máu.

Thực là thứ màu sắc đáng ghét!

“Chuyện này cậu hỏi tôi nhiều lắm rồi, không phải tôi đã trả lời rồi sao?”

“Cái thứ nhảm nhí mà anh gọi là trò chơi sớm đã bị tôi quăng ra sau đầu! Nếu anh nói muốn phá nát xương tôi sau đó mang xác tôi quăng ra biển lớn còn đáng tin hơn.”

“Hừm hừm! Cậu hi vọng tôi sẽ như vậy sao?” Nhiếp Phong Vũ nhếch môi hỏi.

“Không, - Chiến Dã khảy khảy điếu thuốc ra chiều như suy nghĩ gì đó, một lát sau lại nói - Thế mới đúng là anh.”

Nhiếp Phong Vũ lặng im.

Rút điếu thuốc trên miệng ra, Chiến Dã chậm chậm cúi đầu khiến tầm mắt cả hai tương giao.

“Nhiếp Phong Vũ, đừng giả bộ nữa, bản mặt tươi cười giả dối của anh tôi nhìn chán rồi! Ở tù tôi đối với anh chỉ là một món đồ chơi, một thú tiêu khiển, là tôi ngu thôi, nhưng cũng chưa ngu đến mức không nhận ra mình cuối cùng đã ra nông nổi nào. Tôi vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt của anh ngày ấy, nó sáng như gương, giúp tôi trông thấy được hình bóng chạy trốn rất thâm hiểm của mình phản chiếu trong đó.” Nguyên Chiến Dã cười cười, Nhiếp Phong Vũ lại lạnh mặt, vốn dĩ trên mặt có điểm nụ cười nhạo cũng dần biến mất, hẩn nhìn anh.

“Nụ cười của anh có thể ban cho bất kì ai, vì nó rất giả. Mà tôi cũng giả dối như thế, chúng ta lừa dối lẫn nhau, tôi nghĩ tìm được manh mối nào đó trên người anh, còn anh-” Nguyên Chiến Dã nhìn hẩn, hỏi: “Anh từ trên người tôi đã đạt được gì rồi?”

Sự tĩnh lặng tích tắc qua đi, Nhiếp Phong Vũ hừ cười một tiếng, “Cậu so với tưởng tượng của tôi còn thông minh hơn.”

“Nếu tôi nói bây giờ tôi rất muốn đặt cậu trên giường rồi tận tình hưởng thụ hương vị cơ thể cậu để gợi nhớ chuyện xưa thì sao? Lần trước còn chưa làm xong mà, cậu không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“Sau đó thì sao?” Chiến Dã bình tĩnh nhướn mày, “Chờ anh chơi xong rồi thì sao nữa?”

Nhiếp Phong Vũ cười, vươn tay ôm trọn anh vào lòng. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ họ là một đôi tình nhân đang thân mật, nhưng đối với Nguyên Chiến Dã anh cảm thấy như đang rơi vào vòng ôm tử thần. Nhiệt độ cơ thể Nhiếp Phong Vũ ấm bao nhiêu, tim anh càng lạnh bấy nhiêu.

“Tôi nói rồi, tôi muốn cậu phải thừa nhận mình yêu tôi. Cậu không thấy chuyện này kích thích sao?”

“Rồi sao nữa?” Chiến Dã lại hỏi.

“Sao nữa?” Nhiếp Phong Vũ lặp lại, buông một tay ra nâng cằm anh lên, “Sau đó sẽ hỏi cậu, cậu hy vọng điều gì?”

Hy vọng của mình? Chiến Dã lặng lặng nhìn hắn một hồi, đoạn vươn tay dùng tư thế y hệt Nhiếp Phong Vũ nâng cằm hắn lên, gần từng tiếng hỏi: “Tôi hiện tại hy vọng nhất chính là có thể quay trở về thời điểm ở tù, ngay khi anh và Trương Gia Dương gian dâm với nhau tôi sẽ lên hung hăng đập anh một phát!”

Nhiếp Phong Vũ híp mắt cười cười, “Chuyện quá khứ vĩnh viễn là quá khứ, không có khả năng lại tái diễn lần nữa.”

Phải! Chuyện gì đã qua vĩnh viễn trở thành quá khứ, không có khả năng vãn hồi-

“Chỉ cần có một bên chịu thua là được chứ gì?” Nguyên Chiến Dã hỏi.

“Nguyên Chiến Dã, tôi chán ghét kẻ yếu, càng chán ghét bị người ta xem mình là kẻ yếu! Tôi cũng nhớ rõ ánh mắt của cậu lần đó lúc xoay người bỏ đi, khi đó tôi thực sự tò mò vì sao cậu lại có ánh mắt như thế – Tôi muốn được nhìn thấy cậu nằm dưới tôi mà chân chính phục tùng, chúng ta hãy cùng nhau tháo xuống lớp vỏ ngụy trang, từ giờ trở đi cùng nhau bước tiếp về đích.” Vừa nói, bàn tay Nhiếp Phong Vũ khẽ trượt một đường xuống cần cổ anh.

“Trò chơi của anh đó hả?”

Nhiếp Phong Vũ cười không nói. Trò chơi? Ai biết được? Có lẽ là trò chơi, có lẽ – gọi là chiến tranh chính xác hơn.

Bọn họ đều là hai kẻ háo thắng không chịu nhận thua, cuối cùng ai mới là người thắng đây? Từ thời khắc này, Nhiếp Phong Vũ hắn cũng nên bảo dưỡng tâm tình của mình cho tốt, bằng không, hắn có thể nhận không được hứng lên cắn đứt cổ người trước mặt này đây. Nói vậy thôi chứ đã có gì đâu.

“Nguyên Chiến Dã, tôi muốn cho cậu phải trả giá to vì tội lừa tôi.” Nhiếp Phong Vũ nói như tuyên bố kết quả.

Anh biết, tự tôn của Nhiếp Phong Vũ đã bị quấy phá. Một kẻ cuồng vọng như hắn, trong thế giới của hắn không cho phép “thất bại”. Nói cách khác trong từ điển của Nhiếp Phong Vũ không có hai chữ thất-bại này, mà anh là kẻ duy nhất đã cho hắn nếm mùi bị lừa. Anh bị Nhiếp Phong Vũ lừa bỡn, mà anh cũng lừa bỡn Nhiếp Phong Vũ, bằng máu của chính mình.

Đứng lên, anh quăng điều thuốc vào người Nhiếp Phong Vũ, một chân đưa lên ra sức đá hắn một cước.

“Con mẹ nhà anh muốn chết lắm ha!”

.
. .
.

Trở về cảnh cục, trước cổng tang hoang không một bóng người, thậm chí cũng không có một cánh cửa đang hoàn, cũng khó trách ai kia có thể nghênh ngang đi ra đi vào. Rảo bước đi vào, Chiến Dã theo thói

quen liếc mắt nhìn sang vết đạn to tướng trên cửa sổ bằng kính, dường như mang một ý nghĩa nào đó.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Rốt cục anh cũng không mua được quần áo mới. Quan Trí hai tay dang hiển đem hầu như toàn bộ quần áo của mình cho anh.

“Mấy thứ này đều là trân bảo đó nha! Có một số còn là hàng số lượng có hạn à! Nếu không phải là anh còn lâu tôi mới dám mang ra! Tự nhiên chọn lựa đi!”

Nguyên Chiến Dã quét mắt nhìn một đồng quần áo chất thành ngọn núi nhỏ, toàn bộ đều là áo thun nam, tùy tay vớ đại một cái, một chiếc áo in hình cô nàng nửa thân trên trần trụi.

Khóe môi giật giật, “Quên đi, không cần đâu. Ngày mai tôi lại đi sắm là được.”

“Vậy hôm nay anh đi đâu đó?” Quan Trí rốt cục nắm đúng thời cơ mà hỏi.

Nghĩ nghĩ, Chiến Dã chỉ dám nói: “Xin lỗi. Tại tôi có chút việc nên-”

“Hiểu mà hiểu mà! Không cần giải thích.” Quan Trí khoát khoát tay, “Chút chuyện nhỏ ấy đâu cần bẩm báo lại với tôi.”

Nhún nhún vai, nghĩ nghĩ, anh lại hỏi: “Tiễn Diệp đâu?”

Quan Trí liếc anh một cái, đoạn dùng cằm hẩy hẩy ra cửa, “Hình như ở ban công ngoài đó đó.”

Đi thẳng một đường đến cuối hành lang, nhìn ra khung cửa mở toang thấp thoáng bóng dáng Tiễn Diệp. Cậu là một gã trai bị cuồng áo sơ mi, sơ mi trắng giản dị điểm chút hoa xanh khoác trên người cậu lại trở nên đẹp lạ, Chiến Dã dừng chân lẳng lặng nhìn bóng dáng cậu một chốc, rồi cũng nhắc chân chậm chậm bước đến.

Đến gần rồi anh lại có chút hối hận, vì anh căn bản không biết nên nói gì nữa. Dường như có một bức màn mờ hồ ngăn cách giữa hai người họ, không vén nó lên vĩnh viễn cũng không thể nhìn rõ được đối phương, nhưng khi vén lên rồi, có thứ gì đó sẽ vĩnh viễn biến mất.

Giống như thăng bằng trên dây vậy, bất cần một chút sẽ té đau.

Tiến Diệp quay đầu nhìn anh, cười cười không nói.

“Mệt hử?” Anh hỏi.

Tiến Diệp không trả lời, đôi bên im lặng thật lâu — Tiến Diệp vòng ra sau Chiến Dã, nghiêng đầu nhẹ tựa vào vai anh.

Chiến Dã bất động, nhưng cơ thể trong nháy mắt hơi cương cứng lại. Cậu cảm nhận được.

“Mệt muốn chết—” Nói như than thở, cậu nhắm mắt lại.

Đến phiên Chiến Dã im lặng. Anh cảm thấy nếu mình mở miệng nói gì đó, tất cả sẽ thay đổi không còn như trước nữa. Mà anh cũng sẽ không có biện pháp ngăn điều đó xảy ra.

Trong đêm tối, anh nghe Tiễn Diệp khê thở dài, lần đầu tiên...

.
. .
.

Hôm sau, Chiến Dã một mình đi tuần tra, vốn dĩ là cùng đi với Tiễn Diệp, nhưng cậu xin phép không đi, vì sao thì anh không rõ, chỉ bảo có chuyện riêng. Anh cũng không thể hỏi quá nhiều.

Lang thang vô định một vòng quanh trấn, thỉnh thoảng chào hỏi người quen trên đường, hai giờ cứ thế trôi qua. Anh thậm chí còn cảm thấy như chỉ mới hút xong một điếu thuốc, cứ tiếp tục như vậy cuộc đời anh có lẽ cũng chỉ tính bằng “mấy điếu thuốc” thôi!

“Ách xì~” Đột nhiên hắt hơi một cái chả rõ vì sao, Chiến Dã dùng ngón trỏ di di lên mũi, đây đã là cái thứ sáu rồi.

Trở về cảnh cục bước lên lầu, còn chưa bước vào cửa đã nghe tiếng Quan Trí truyền đến–

“No! No! I’m a ... a... là vậy đó — anh hiểu không?”

Nguyên Chiến Dã nhú mày, thằng nhãi này lại làm trò gì nữa? Đẩy cửa ra, trong văn phòng một bóng người đang ngồi đưa lưng về phía anh, vóc dáng cao to cùng với một đầu tóc vàng chói lóa – là người nước ngoài. Mà cạnh đó Quan Trí và lão Cao đang hoa chân múa tay, Quan Trí giơ tay làm động tác chữa súng.

“Tôi chính là này nè – bằng bằng!” Miệng bắt chước tiếng súng, “Anh, hiểu chưa? Do you?”

“No~ No!~” Đầu người nước ngoài kia lắc liên tục như cái trống lắc, rồi là một hồi bô lô ba la chả ai nghe hiểu. Quan Trí cũng lão Cao đầu đã mướt mồ hôi. Hài dà! Đã mấy năm nay có người nước ngoài nào đến đâu! Không thể nói chuyện được rồi! Có mỗi Tiễn Diệp biết tiếng Anh cũng không có nhà.

Anh nhìn nhìn bóng lưng kia nghĩ nghĩ, sau đó bước đến–

“A! Cục trưởng anh về rồi hả?” Lão Cao như nhìn thấy cứu tinh, xoa xoa một đầu đầy mồ hôi. Quan Trí vừa định mở miệng đã bị anh giơ tay chặn lại giật cả mình.

Chiến Dã đưa chân, một cước đá bay cả ghế lẫn gã người nước ngoài ngồi trên ghế, chiếc ghế ngã chổng vó trên đất còn gã kia thiếu chút nữa té đập mồm.

Quan Trí và lão Cao há mồm muốn rớt cằm.

“Lão... lão đại! Anh làm gì vậy? Dù người ta không biết tiếng Trung cũng không cần dạy kiểu đó chứ?”

Chiến Dã nhìn cậu chàng một cái, rồi nói với người còn quỳ rạp trên đất không động đậy: “Không biết tiếng Trung? Sao lúc ăn bánh quẩy anh nói tiếng Trung lưu loát lắm mà! Giờ lại quên tiếng Trung nói thế nào sao?”

“Ờ ờ ờ”

” Gã đàn ông nằm dưới đất cười một trận, chậm rãi đứng lên, “Cậu vẫn thú vị như xưa, boy! Thật mừng là cậu còn nhớ tôi!”

Một tràng tiếng Trung tiêu chuẩn khiến Quan Trí và lão Cao trợn trắng mắt, tiếp đó là lửa giận bốc ngập đầu! Thằng nhãi nước ngoài này dám giỡn mặt với bọn họ!

“Nếu anh cạo sạch mớ tóc vàng chói kia đi tôi có lẽ cũng phải mất một lúc lâu mới nhớ ra.” Nhìn gã ta đứng lên, anh liền hiểu được vì lẽ gì sáng giờ khi không cứ ách xì mãi, hóa ra là có người quen đến tìm!

“Nguyên Chiến Dã! Cậu lừa tôi một vỏ đau quá nha!”

Nhìn gã ta xoa xoa cằm cổ mặt vẫn mỉm cười, anh nghĩ nghĩ, nhớ đến tên gã là Saide Di Livio (*).

Bấy giờ, thật sự đến lúc hội họp rồi sao?

26. Chương 26

Một đầu tóc vàng sáng chói, thân hình cao to kèm cái bản mặt cười cười rất lưu manh, Saide vừa xoa xoa gáy vừa gượng đứng dậy, đoạn lấy tay vỗ vỗ quần áo phủ bụi.

“Boy! Đã lâu không gặp! Hề hề!” Phủi bụi xong lại sang chỉnh chỉnh cà vạt, gã nháy nháy mắt mấy cái với Chiến Dã, ánh mắt đầy hàm ý thực làm người ta buồn nôn.

“Sao anh lại tới đây?” Nguyên Chiến Dã cau mày hỏi gã. Anh không ngờ cũng có ngày đôi bên gặp lại nhau. Anh còn nhớ hôm đó là ngày Saide được thả, và anh cũng không còn gặp lại gã nữa, vì sao bây giờ gã lại

có mặt ở đây? Còn nữa, chuyện của mình gã biết được bao nhiêu rồi? Saide thuộc loại người bề ngoài nhìn như có bệnh thần kinh thác loạn, nhưng thực chất bên trong không thể lường được gã đang nghĩ gì.

“Sao hở? Tôi không thể tới đây sao?” Saide vẫn hoàn một bộ dạng cà lơ phất phơ, vừa nói vừa tới gần anh nhìn từ đầu xuống chân, kiểu như anh thuộc loại người ngoài hành tinh. “Chà – cậu mặc đồng phục dòm bánh lấm á! Hình như gãy đi rồi! Cầm nhón hoắc–”

Thái độ của Saide khiến anh như lâm vào sương mù, có một số chuyện không ai có thể nói rõ ràng được. Anh đẩy cái đầu Saide đang rướn đến gần, “Đừng nói với tôi anh chỉ tới đây du lịch.”

“Chắc! Boy, cậu không thể tin tưởng rằng tôi đến đây cốt yếu để thăm cậu sao? Dù gì cũng lâu không gặp rồi, có phải vì hôm đó tôi ra đi chẳng nói tiếng nào nên cậu giận hở? Ai!! Bất đắc dĩ thôi mà! Hôm đó thời gian khá gấp rút, tôi bảy giờ ra tù tám giờ đã có công chuyện làm ăn rồi, không kịp nữa đó!”

“Thời khóa biểu của anh cũng kín kẽ dữ há.” Nguyên Chiến Dã châm chọc cười cười, anh dĩ nhiên biết “làm ăn” mà Saide nói là gì.

“À thì– mấy người — không thể giới thiệu một chút cho bọn tôi được sao, vị này là bạn của anh hở cục trưởng?” Bị xem như không khí đứng một xó này giờ Quan Trí và lão Cao cũng chịu hết nổi phải mở miệng.

Anh lúc này mới nhớ đến bên cạnh còn có người nha.

“Gã ta là–” Bạn tù, có chức nghiệp sát thủ, chẳng lẽ anh giới thiệu vậy sao?

“Hello! Tôi là bạn của bạn cậu ấy, mà cũng là bạn của cậu ấy luôn! Hai người có thể gọi tôi là Saide!” Saide vốn dĩ hòa đồng, giới thiệu xong còn không quên cúi mình chào một cái. Có người nói sát thủ có hai loại cực hạn, khi không giết người là cực hạn lãnh khốc, hoặc là– cực hạn biến thái! Nguyên Chiến Dã cho rằng Saide trăm phần trăm thuộc loại thứ hai.

“Á?” Về mặt Quan Trí nom thực buồn cười.

Nguyên Chiến Dã cho bọn họ có cơ hội mở miệng, nghiêng đầu hỏi Quan Trí, “Hai người tha gã về từ đâu thế?”

“A- vừa rồi lão Cao đi ra ngoài bỏ rác, thấy hẩn đứng ngoài cổng động tay động chân với dì Lý bán đậu hủ, dì Lý la ó bảo hẩn dê xôm, chúng tôi đành bắt ổng về đây, đã thế hẩn còn không biết tiếng Trung– ” Quan Trí ngượng ngùng gãi gãi ót.

Nguyên Chiến Dã liếc xéo gã “tội phạm”.

Saide nhún nhún vai, làm như vô tội lắm, “Tôi chỉ muốn hỏi đường thôi.”

“Vậy sao không nói tiếng Trung?”

“Nhìn thấy cậu tôi mới nhớ hóa ra mình cũng biết tiếng Trung! A hahahaha ~!”

“Tiểu Quan, bắt gã ta trói lên cột điện ngoài cửa đi.”

“Được rồi!” Saide giơ hai tay đầu hàng, “Nói tiếng Trung tôi sợ người ta tưởng mình không phải người nước ngoài.”

“Hiểu lắm đã giải quyết.” Saide từ “tội phạm” đã hóa khách đến thăm, thoải mái ngồi trong phòng làm việc của cục cảnh sát mà nhâm nhi nước khoáng, trông hưởng thụ hết sức.

“Tôi nói này boy, chỗ này cũng không tệ nha! Non xanh nước biếc dân hiền chất phác, còn có suối nước nóng, mỗi ngày mỗi ngâm thảo nào da dẻ cậu sáng bóng thế kia!”

Chiến Dã đang vén tay áo lên liếc gã một cái sắc lẹm. Quan Trí và lão Cao đã theo lịch đi tuần tra rồi, hiện tại trong phòng chỉ còn anh và Saide, nói thật, không khí so với ban này dễ chịu không ít.

“Anh tới đây làm gì?” Nguyên Chiến Dã hỏi thẳng, vấn đề giữa anh và Saide kì thực rất đơn giản.

Saide uống sạch nửa bình nước còn lại, lấy tay quẹt cằm một chút, cười cười, “Tới thăm cưng.”

“Sát thủ đến thăm cảnh sát?”

“Tôi thích làm bạn với cảnh sát ác mà, vui lắm à!”

Nguyên Chiến Dã nhìn gã một cái, có loại cảm giác không rõ ra sao, nhưng cũng không phải là ghét. Anh thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Người cậu nên cảm ơn không phải tôi.” Saide mơ hồ nói, anh nghe không rõ lắm, định hỏi lại đã bị Saide chặn họng: “Cậu làm tôi ngạc nhiên lắm đó nha, tôi đã nói có cậu là bảo đảm không nhầm chán mà. Đáng tiếc ngày đó tôi phải đi sớm, bỏ lỡ cơ hội xem kịch vui, bây giờ ngẫm lại đau lòng quá đi à!”

Anh cười một tiếng, làm bạo loạn cả cái nhà tù lộn mà, “Đúng là một vở kịch hay.”

“Không thể kể lại cho tôi mừng tượng tình huống ngày đó được sao?”

Chuyện qua đi như thước phim tái hiện lại trong đầu, hóa ra anh vẫn còn nhớ rất rõ. Chiến Dã nhếch nhếch môi, lạnh lùng phun ra bốn chữ-

“Địa ngục trần gian.”

Khi cùng Saide sóng vai dạo bước trên đường, anh lại một lần nữa thể nghiệm cái gọi là nhân sinh vô thường (*). Từng là hai kẻ không thể ở chung, thậm chí có thể nói là địch nhân, vậy mà bây giờ lại bên nhau như bằng hữu, nếu bị Tô Hòa nhìn thấy khẳng định hận không thể lột da anh ra!

(*): “nhân sinh vô thường” đại loại là chuyện đời không ai biết trước được.

“Chu choa nha! Nơi này dù dân không nhiều nhưng cái gì cũng có, y như câu “chim khách tuy nhỏ nhưng phụ tùng không thiếu” a! (*)” Saide cứ như nhà quê lên tỉnh nhìn Đông ngó Tây. Gã cầu xin Nguyên Chiến Dã nửa giờ đi dạo thăm thú với mình.

(*) ma tước tuy tiểu ngũ tạng câu toàn: Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng (bộ phận cơ thể) đầy đủ. Saide nói nhằm thành chim khách.

“Là ‘ma tước’!” Lại chứng thực vốn kiến thức thành ngữ của Saide, anh có chút hoài niệm. Vừa đi vừa mặc kệ ánh nhìn của người trên phố, đột nhiên phát hiện, người dân hình như có cái gì đó—

“Oa! Núi cao ghê ta ơi! Đứng đây là nhìn thấy nước suối chảy xuống luôn nha!”

Saide bên cạnh to mồm kinh ngạc, anh lại cúi đầu nhìn mặt đường suy tư một vấn đề: có nên nói cho Saide biết cái tên Nhiếp Phong Vũ chết tiết kia đã đến đây rồi không?!

“Nói thiệt nha, tôi muốn nhìn cái vẻ mặt của hấn lúc đó ghê nơi!”

Cái gì? Nguyên Chiến Dã sửng sốt một chút, ngẩng đầu vừa lúc Saide đang đứng bên lề đường, mắt nhìn xuyên qua lưới sắt.

“Hấn sẽ không dễ bỏ qua đâu, bị hấn nhắm trúng rồi là không có ngày nào trôi qua an nhàn cả- boy!” Saide quay lại nhìn anh cười hỏi, “Cậu chắc cũng vất vả lắm ha?”

Saide đột nhiên nói một tràng làm anh không kịp “tiêu hóa”, tuy trực giác mách bảo sự xuất hiện của Saide chắc chắn không phải đơn giản, nhưng biểu tình hiện tại của gã rất quái dị, cứ như một con rắn đang canh me con ếch, vô cùng hưng phấn,

“Tự nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Long lanh long lanh thiệt làm người ta muốn bắt nạt cậu a!” Saide tiến đến gần anh, cười tùm tùm nâng cằm anh lên, “Đáng tiếc, muốn bắt nạt cậu trước hết phải giải quyết một người, nói cách khác—”

Nguyên Chiến Dã hơi kinh hãi, nắm lấy bàn tay đang chực rời đi, “Anh biết được gì rồi?”

“Cậu nghĩ sao?” Dường như rất hưởng thụ tình huống hiện tại, Saide thoải mái hỏi.

“Đừng có ở đó chơi đồ chữ với tôi, Saide, anh rốt cục muốn làm gì?” Nguyên Chiến Dã nhú mày, hơi nheo mắt, đây là hành động theo bản năng, lại tỏa ra luồng khí tức nguy hiểm.

Saide cười cười, bả vai khẽ run, rồi lại thở dài: “Tôi thật sự không muốn lừa cậu, mặc dù người kia không cho phép tôi nói.” Vừa nói vừa vói vào túi áo lấy bao thuốc lá- làm gì có chuyện đó, chính xác đó là một khẩu súng, một khẩu súng đen tuyền có gắn ống giảm thanh được trang bị hoàn mỹ. Nguyên Chiến Dã biết

súng này là loại gì, cũng biết luôn uy lực của nó, chỉ là anh không biết Saide muốn làm gì, chắc chắn không phải lên núi bắn chim sẻ rồi.

“Boy, khách hàng mới ủy thác tôi đi giết một người có tên là Nhiếp Phong Vũ, dùng súng bắn xuyên tim hắn! Sao hở? Quyết định rất thuận lòng người phải không?” Saide giơ súng lên chĩa vào trán anh, trên mặt điểm một nụ cười tươi rói.

Một sát na kia, Nguyên Chiến Dã cảm thấy lòng nặng nề khiến chân muốn khụy xuống.

“Nha a

!” Tiếng thét chói tai cắt xé trời xanh, không phải là anh la, mà là của một cô nhỏ bán hàng rong đi ngang qua. Cũng tại nhỏ xui thôi, đi ngang gặp phải cái hôn gió của Saide, khiến nhỏ sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“Anh..” Nguyên Chiến Dã không thèm nhìn đến súng còn trên trán, anh chỉ cảm thấy có gì đó là lạ, khẳng định có gì đó không đúng, sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Anh chẳng buồn quan tâm kẻ nào muốn giết Nhiếp Phong Vũ, cơ bản là anh tin chắc những kẻ muốn giết hắn đủ nhiều để xếp hàng từ đây ra tới sân bay thủ đô. Nhưng là.. có gì đó khiến anh cảm thấy mơ hồ, như những hạt cát li ti rơi qua kẽ tay, để cuối cùng những gì còn lưu lại mới là thứ mình thực muốn biết.

“Hờ hờ ~ boy à, về mặt cậu lúc này đáng yêu quá chừng hà! Quả nhiên cậu là người thông minh, chỉ tiếc—” Từ tốn rút súng về, Saide không nói nữa, chỉ đá lông nheo anh một cách cực khiêu gợi, xoay người hướng đường lớn chạy đi.

“Từ từ! Đứng lại!” Chiến Dã hô to một tiếng, mà lúc này Saide cứ như vận động viên thể thao nhảy một cái qua rào chắn, quay đầu lại tặng anh cái hôn gió, đoạn xoay người đi mất.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Nhắc chân vừa định đuổi theo—

“Lão đại, làm sao vậy?” giọng nói Quan Trí từ sau truyền đến, hóa ra là cậu chàng cùng lão Cao bất chợt nghe tiếng thét chấn động màng nhĩ liền chạy sang đây.

Chiến Dã chĩa ra một ngón tay về hướng bóng dáng Saide ngày càng nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Truy!”

“A? Vì—” Lão Cao toan hé miệng, chưa dứt lời đã bị anh cắt ngang.

“Không cho hỏi! Cứ bắt là được!” Vừa nói vừa chạy ra đường lớn phía trước.

Chuyện khác thì không nói, chứ bắt người là nghề của chàng Quan Trí rồi. “Anh chờ tôi với!” Hai người đuổi kịp Chiến Dã đi theo hướng Saide đã chạy thoát, tới hàng rào sắt cả bọn đồng thời chạy lấy đà, cảnh tượng rất “nguy nga”. Nguyên Chiến Dã một tay chống lên nhảy qua vể nên một đường cong xinh đẹp giữa không trung, cuối cùng nhẹ nhàng chạm đất. Quan Trí hướng về trước nhảy qua, giữa không trung còn xoay vòng 360 độ, cuối cùng chạm đất với số điểm mười trên mười!

“A~~”! Một tiếng kêu kì quái hấp dẫn hai người họ dừng bước. Nguyên Chiến Dã cùng Quan Trí quay đầu lại, nhìn thấy lão Cao đang khụy dưới đất với tư thế cần độ khó cao, đồng thời nét mặt từ hồng chuyển trắng rồi lại hóa xanh.

Lão Cao một tay chống lưng, khóe miệng nhếch nhếch một cái cười “ôn nhu” nhìn Quan Trí và Chiến Dã, “Hai người- giẫm lên tôi- mà nhảy qua đó!” Nói xong đầu lệch đi cả thân người ngã ngửa thành hình chữ đại trên mặt đất.

“Lão Cao

~!” Quan Trí thống khổ ngửa mặt lên trời tru một tiếng – một giây đồng hồ sau, tỉnh bơ nhìn lão Cao mà rằng: “Về sớm chuẩn bị cơm đi hen.” Đoạn xoay người chạy theo Nguyên Chiến Dã đã cách xa nửa dặm đường.

“Ặc...”

Đến lúc Chiến Dã chạy đến nơi cuối cùng thấy bóng lưng Saide, nhìn khắp nơi cũng không thấy tung tích gã đầu nữa. Nhanh mắt lia một vòng, nào có một đầu tóc vàng chói lóa.

Chết tiệt! Tìm cho ra! Nhất định phải tìm được gã! Thân thể xoay vòng 360 độ, anh không buông tha bất kì ngõ ngách nào.

“Có nhìn thấy một gã ngoại quốc tóc vàng không?” Anh thuận tay kéo một người qua đường hỏi thăm.

“Không có nha!” Đối phương mờ mịt lắc đầu.

Cùng một câu hỏi đã hỏi bốn năm người rồi, đều là câu trả lời phủ định. Lúc này Quan Trí đã theo tới.

“Lão đại, người đâu?”

“Không tìm được.” Nguyên Chiến Dã vẫn không dừng bước, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Lão Cao đâu?”

“Về nấu cơm rồi.” Quan Trí theo sau lưng anh, cũng bắt lấy một thằng nhóc ven đường hỏi: “Nhị Mao, có thấy người nước ngoài nào ngang qua không?”

Cu cậu sờ sờ cái đầu tròn nhỏ lúng lúng, hỏi: “Có phải là một chú với mái tóc vàng không?”

Chiến Dã cùng Quan Trí đồng thời vui vẻ: “Phải! Đúng vậy! Gã ta đâu?”

“Vừa rồi chú đó hỏi em ở đây chốn nào là cao cấp nhất, em liền chỉ đến quán suối nước nóng đằng kia kìa!”

Quán suối nước nóng? Nguyên Chiến Dã nhớ lại lần cùng Quan Trí đi bắt người, nơi đó đúng thật là chốn xa hoa nhất ở đây. Chưa nói nữa lời cả hai đã ăn ý chạy về hướng nhóc con chỉ.

Quay về đường cũ cũng chẳng cần hỏi đường, cả hai cứ một đường chạy thẳng, rồi lại ăn ý nhau mà phân ra hai ngã. Nhân viên quán vừa thấy là hai người họ cũng lười đi ngăn lại.

“Tiểu Quan!” Trước khi tách ra Nguyên Chiến Dã kêu một tiếng, Quan Trí quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh vẻ mặt nghiêm túc: “Bắt được thì hung hăng đập mạnh vào gốc rễ của hắn!”

Quan Trí mới đầu còn sững sốt, rồi lại như vừa nghe phải chuyện tốt nhất trần đời mà nhếch môi cười tươi rói, bật ngón cái lên mạnh gật đầu một cái, “Anh cứ chờ đi! Nghề của tôi rồi!”

Hành lang trải thảm đỏ đi êm không một tiếng động, đây đối với anh lại có chút bất lợi. Cẩn thận đi một chốc, bốn phía không có gì khả nghi, thẳng đến ngã rẽ hành lang đột nhiên xuất hiện một cô gái nhỏ mặc đồng phục, hẳn là nhân viên phục vụ, cô nhỏ khiếp sợ nhìn anh, đứng thừ ra không nhúc nhích.

Nguyên Chiến Dã chậm rãi đi đến gần, hỏi: “Cô bé, cho hỏi có nhìn thấy một chàng ngoại quốc tóc vàng không?”

Cô nhỏ lắc đầu nguầy nguậy, đôi môi hồng phấn bị cắn sắp chảy máu, Nguyên Chiến Dã thấy đôi chân nhỏ đang run rẩy, nhú nhú mào, “Cô bé, nơi này rất nguy hiểm, mau rời khỏi đây đi.”

Nhỏ đầu càng lắc mạnh hơn, toàn thân đều phát run, nước mắt chực trào dần dần tụ lại khóe mắt, rất sinh động.

Nguyên Chiến Dã lặng im đánh giá nhỏ, cho đến khi phía sau xuất hiện một hơi thở mỏng manh, cơ hồ như trong nháy mắt anh xoay người nhấc chân đá mạnh vào người phía sau, đối phương đang định tấn công bèn chuyển sang thế phòng thủ đón nhận công kích của anh.

“Ha ha~ boy, lần đầu tiên nhìn thấy thân thủ của cậu nha! Quả nhiên không tồi—” Saide hihi cười, lắc lắc tay chậm rãi lui về sau từng bước.

“Anh—” Nguyên Chiến Dã ban đầu thoáng kinh ngạc, vì trên người Saide bết bết máu, vẫn còn màu đỏ hồng đào, hẳn là mới đây vào không lâu.

Saide vươn đầu lưỡi liếm một chút máu bên khóe miệng, cười cười, “Không phải máu của tôi.”

Anh không nói gì, anh hẳn nhiên biết chẳng phải máu của Saide, anh cũng biết không phải máu Nhiếp Phong Vũ.

“Tôi làm cậu thất vọng hử?” Saide hỏi, đồng thời vươn tay bắt lấy cánh tay anh.

Nguyên Chiến Dã hơi dùng sức rút tay về, “Ai sai anh tới.” Anh rút cuộc cũng dự đoán được đáp án chuẩn xác.

Saide mỉm cười, “Chẳng phải cậu đã sớm biết rồi sao?”

Những lời này khiến anh hoàn toàn ngơ ngẩn. Lúc này Saide đã nháy mắt từ phía sau rút ra thứ gì đó buộc hai tay anh lại.

Đó là cà-vạt của gã.

Chiến Dã thấy hai tay căng cứng vì đã bị buộc vào nhau. Saide dường như đã sớm đặt làm cà-vạt đặc biệt, anh phát hiện càng giãy dựa càng chặt hơn.

“Từ bỏ đi! Cà-vạt đó co giãn, càng động càng chặt thêm thôi.” Saide nghiêng đầu giãn cổ một chút, tiến gần anh, “Cà vạt này tôi rất thích nha, lần sau có cơ hội thì nhớ trả tôi, đương nhiên tôi không ngại cậu trực tiếp dùng nó siết cổ tôi đâu! Há há!”

“Rốt cục là ai sai anh tới hử? Saide, anh đừng đùa với tôi nữa, không nói thật hôm nay tôi không cho anh rời khỏi chỗ này đâu!” Nói xong, Chiến Dã đưa tay lên miệng cắn.

“Cần gì phải truy đến cùng kia chứ, cậu chẳng lẽ không cảm thấy đợi chờ đáp án là chuyện rất mỹ diệu sao?” Saide đưa lưỡi liếm chút máu trên ngón tay.

“Tôi đã chờ lâu lắm rồi, còn muốn hưởng thụ gì nữa chứ? Tôi chỉ muốn anh cho tôi đáp án.” Vừa nói Nguyên Chiến Dã vẫn đang cùn cà-vạt “đấu tranh”, anh dùng răng cắn xé, nhưng cũng không có hiệu quả gì to lớn. Thứ kia cứ như con rắn quấn lấy cổ tay anh, cảm xúc lạnh lẽo theo từng mạch đập lan khắp toàn thân.

“Cậu rất để ý?”

Nguyên Chiến Dã không trả lời, chỉ dùng sức cắn cà-vạt kéo ra, hàm răng đã như tê dại, cuối cùng cũng nghe được một tiếng vãi rách, đối với anh mà nói không khác gì được nghe phúc âm của thượng đế! Tiếp tục thêm chút nữa là được!

“Ai da da!” Saide kêu lên kinh hãi, “Thật là không thể xem thường cậu nha boy! Ngay cả răng cũng có lực sát thương như vậy!”

Chiến Dã không rảnh miệng nên chỉ đành trừng mắt nhìn một cái. Chờ ta tháo xong xuôi nhất định mi phải chết!

Hiểu được ý tứ trong ánh mắt anh, Saide nhếch môi, “Dù rằng rất muốn tiếp tục cùng ôn chuyện với cậu, nhưng tiếc quá thời gian không cho phép,” Gã cho tay vào túi áo lấy ra đồng hồ nhìn nhìn, đoạn ngắt đầu nói với anh, “Hôm nay coi như kỷ niệm ngày chúng ta gặp lại đi, nhiệm vụ tạm thời đến đây chấm dứt!” Nói xong xoay người rời đi.

“Từ từ! Khoan đi đã! Hử—” Anh còn chưa nói xong Saide đã như bóng ma biến mất không thấy tăm hơi, “Đáng giận!” Cắn chặt răng, anh cũng đi theo, vừa đi vừa cắn cà vạt trên cổ tay, anh hiện tại chẳng những muốn tìm Saide, mà cũng muốn tìm một con dao to.

Anh chẳng sợ biết đáp án, chỉ là anh không muốn đối mặt với chuyện khi biết những gì đã trôi qua tất cả đều là hư ảo. Kỳ vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, chỉ bằng ngay từ đầu chẳng nên tùy tiện chờ mong.

“Chuyện gì vậy? Cần giúp đỡ không?” Một gã phục vụ đi ngang qua thấy Nguyên Chiến Dã bị trói hai tay.

“Có dao không?” Chiến Dã nhìn thoáng xung quanh.

“Á?” Người phục vụ hơi ngạc nhiên một chút, lại liếc nhìn tay anh, ngây ngây gật đầu, “Có! Ở phòng bếp, anh chỉ bằng đi theo tôi—”

Anh nào có thời gian dư dả? Nguyên Chiến Dã ảo não không thôi, dù rằng biết mình không nên tin rằng có người luôn mang dao bên người.

“Cậu nhanh chân đi lấy đi, nhanh lên! Nhanh!”

“A á!” Phục vụ sinh vừa quay người định đi, bị anh gọi giật lại. ?

“Ồ đây tổng thấy có bao nhiêu cổng ra vào?”

Nghĩ nghĩ, anh phục vụ thành thật trả lời: “Có bốn, nhưng mà hiện đang không phải mùa du lịch, ngoại trừ cổng trước ba cổng kia đều đã khóa, chỉ có quản lý mới có chìa khóa.”

Chiến Dã gật gật đầu, phục vụ quay người chạy đi, anh đứng tại chỗ suy tư một hồi, rồi quyết định không thể ở đây chờ. Bây giờ hẳn Saide đã rời khỏi đây rồi, vẫn chưa tới thời khắc cuối cùng không nên buông bỏ.

Cảm giác bị trói thực khó chịu, hơn nữa Nguyên Chiến Dã còn phải giữ vững tinh thần tìm kiếm Saide, đá vài cánh cửa đều là khóa, đồng nghĩa các phòng đều được khóa từ bên ngoài, khiến anh thực thất vọng. Nếu Saide không có trốn trong này, vậy chắc cũng không rảnh mà núp trên trần nhà đâu nhỉ? Nghĩ thì nghĩ vậy, anh vẫn ngẩng đầu nhìn trần nhà một chút—

“Rầm ~!” Thật không phụ lòng người, đá này giờ cuối cùng cũng có một cánh cửa mở. Cánh cửa màu đỏ xa hoa loại tốt, khiến anh cảm thấy bàn chân có chút tê tê.

Phòng rất lớn, mặc dù hơi nước mờ mịt nhưng vẫn có thể nhìn rõ phía trước. Hồ nước to giữa phòng, bốn góc là bốn sư tử bằng đá sáng bóng, từ miệng phun nước nóng, đủ loại hoa trôi lững lờ trên mặt hồ, giữa hồ là bức tượng một người phụ nữ nửa thân trên để trần, nằm nghiêng trên tảng đá rất phong tình vạn chủng, đó là nữ thần Venus. Nhìn chung căn phòng được trang trí theo phong cách hậu cung trong cung đình Hy Lạp cổ, duy mỹ mà xa hoa.

Nhưng mà Nguyên Chiến Dã cũng chẳng hứng thú mấy thứ này, anh chậm rãi đi đến bên bờ hồ, trông thấy một khay đựng chai rượu cùng một cái ly rõ ràng có người đang uống dở. Cạnh đó là một giỏ với đủ loài hoa, rồi còn một chiếc bình nhỏ như tinh dầu gì đó. Anh nghe thoang thoang trong không khí một mùi hương nhàn nhạt, xác định có người đang ngâm hồ, anh không cho là Saide giờ này còn nhàn hạ thoải mái như vậy, nên trực giác nói anh nên rời đi tốt hơn. Nhưng nào vừa ra lệnh thân thể còn chưa hoạt động, từ trong hồ có thứ gì đó rục rịch, hay phải nói là có người từ trong hồ trồi lên, bọt nước bắn tung tóe, — Nguyên Chiến Dã xoay người đi ra cửa—

“Sao thế? Vừa tới đã muốn đi? Nhìn thấy tôi nên sợ à?” Thanh âm gợi cảm từ phía sau truyền đến, trong giọng nói mang theo nồng đậm ý vị khiêu khích. Anh dừng lại, xoay người nhìn Nhiếp Phong Vũ nửa thân trần đang từ trong hồ đi đến cạnh bờ, hẳn đưa tay vuốt mớ tóc phủ trước trán ra sau, lộ ra ánh mắt vẫn đậu trên người anh.

Phát hiện tình hình Chiến Dã lúc này, Nhiếp Phong Vũ hơi nhíu mi một chút, đoạn nhếch môi nói: “Bộ dạng hiện tại của cậu thật cứ như phi tử được dâng đến miệng quốc vương hưởng thụ ấy, tay bị trói càng gia tăng tình thú.”

Nguyên Chiến Dã mặt lạnh hơn bao giờ hết, anh thật hối hận không đứng yên một chỗ đợi phục vụ mang dao đến, càng hối hận không mang dao theo mình.

“Lại đây.” Nhiếp Phong Vũ hướng anh vẫy vẫy, khoe miệng nhếch lên cái cười tà khí, cơ thể cường tráng với đường vân tinh xảo, màu da lúa mạch đầy khiêu gợi, không có cô gái nào nhìn thấy tư thế mời gọi kia mà cự tuyệt cho được. Nguyên Chiến Dã mấp máy môi như đang đấu tranh tư tưởng; cuối cùng vẫn cất bước chậm chậm đến gần hồ. Ý cười trên mặt Nhiếp Phong Vũ càng sâu, dường như rất vừa lòng với phản ứng của anh.

Đến cạnh hồ rồi, anh không để đối phương kịp mở miệng đã thẳng chân đá chai rượu vào hồ.

“Ừm ~!” một tiếng, mặt nước nổi bọt li ti, tiếp đó nước trong hồ dần nhiễm đỏ lan ra quanh vùng Nhiếp Phong Vũ đang đứng.

Nguyên Chiến Dã hắt cằm nhìn xuống Nhiếp Phong Vũ, nhếch môi cười sáng lạn.

“Ngại quá, tôi—” lại một cước đá luôn ly rượu xuống hồ, đoạn gằn từng chữ: “Cố ý đó!”

Nhiếp Phong Vũ vẫn cứ tỉnh bơ nhìn nước hồ màu đỏ loang lổ, ngay lúc này hoa lớn hoa nhỏ đua nhau đổ xuống như mưa. Nguyên Chiến Dã cầm giỏ hoa ụp xuống đầu Nhiếp Phong Vũ.

“Hoa tươi quá há?” Ném giỏ hoa xuống hồ, trên người anh cũng vương vài cánh hoa, nhưng so với Nhiếp Phong Vũ bị ụp nguyên giỏ hoa xuống đầu thì chả thấm vào đâu. Anh mặc kệ Nhiếp Phong Vũ sẽ khó chịu,

anh thích là được rồi!

Thực con mẹ nó bớt giận! Hóa ra bắt nạt người khác lại sướng dữ vậy, không phải! Phải nói bắt nạt Nhiếp Phong Vũ sướng vô cùng! Sướng xong rồi thì kết thúc thôi! Anh quẹt quẹt cằm một chút, xoay người chuẩn bị chạy đi.

“Cứ vậy mà đi à?” giọng nói Nhiếp Phong Vũ truyền đến, mơ hồ như có chút tức giận, khiến anh nghe được mà mát dạ mát gan.

“Sướng xong rồi chẳng lẽ còn đợi ở đây đến Tết?” Anh chẳng buồn quay đầu lại.

“Cậu sướng xong rồi chứ tôi có sướng miếng nào đâu!” Giọng nói Nhiếp Phong Vũ ngay bên tai, gần trong gang tấc.

Chết tiệt! Nguyên Chiến Dã thầm mắng, vừa định xoay người đã bị một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy, có hơi đau chút, sàn rất trơn, giày của anh cũng chẳng phải chuyên dùng đi trên đá cẩm thạch thể này, Nhiếp Phong Vũ nhìn ra sơ hở, anh còn chưa kịp chửi ầm lên đã bị ném ùm xuống hồ. Khoảnh khắc chìm trong nước, anh có cảm giác như mình là khúc lạp xưởng bị cột chặt quăng vào nồi luộc.

Ấ? Lại quên giữ hơi-

27. Chương 27: Phiên Ngoại

CHƯƠNG 27

Edit: Dece

Cảm giác không thể hô hấp, đã quên đây là lần thứ mấy.

Trong nháy mắt rơi xuống nước, Nguyên Chiến Dã đầu óc có chút choáng váng. Quả thực, nước rất nóng, nhưng cũng không phải không thể chịu được, vị đạo của nước rất thơm, còn mang một chút mùi hương của rượu, có lẽ đây không chỉ là cảm giác vô thức của Nguyên Chiến Dã, mà là vì hắn đã đổ cả một chai rượu vào hồ. Muốn di chuyển đến bờ hồ, nhưng lại gặp trở ngại, bởi vì tay bị trói rất chặt! Trời ạ, thật chẳng ra làm sao, rốt xuống hồ mà còn bị trói nữa mới ghê!

Hồ nước có kết cấu rất đặc biệt, chính giữa thì sâu còn xung quanh bốn phía lại cạn, khu cạn dùng để nghỉ ngơi sau khi tắm, khu sâu là nơi nước chảy, thông suốt với ôn tuyền, khoảng một thời gian cố định sẽ được mở rộng, nước bên trong sẽ chảy ra ngoài để bất cứ lúc nào cũng có thể bảo vệ thủy chất của ôn tuyền. Mà Nguyên Chiến Dã vừa vịn rút xuống khu sâu, nhưng nếu muốn bơi đến khu cạn thì cũng không phải việc gì khó.

Thế mà Nguyên Chiến Dã lại không muốn! Hắn không hề động, tùy ý để cho cơ thể trôi nổi lơ lửng trong nước, tựa như một chiếc lá cây vô tình rơi xuống mặt hồ, nương theo dòng nước mà nhấp nhô. Hắn đang tính toán, tính xem đường khí còn sót lại trong người có thể giúp hắn sống sót trong bao lâu, và cũng đang suy tính, cần bao nhiêu thời gian để người kia đưa tay cứu hắn.

Hắn đánh cược, và đây cũng là ván bài cuối cùng của hắn.

Hắn muốn xác định một nghi vấn, mặc dù bản thân đã rất chắc chắn, nhưng giống như hắn đã từng nói, một vấn đề nào đó, không hẳn sẽ hoàn toàn chính xác như dự đoán của mình, hiện tại, hắn phải xác định một chút.

Có đôi khi, vài phút đồng hồ đã có thể xác định một việc.

“Rào rào

!” Cảm giác được cổ áo của mình bị người nắm lấy, tiếp theo đó là một cỗ lực cường lại kéo Nguyên Chiến Dã ra khỏi nước.

Chỉ trong một giây không khí tràn vào phế quản, Nguyên Chiến Dã đã nở nụ cười. Ý cười rất nhỏ đọng bên khoé miệng, vô cùng mờ nhạt làm cho người ta khó có thể phát hiện—quả nhiên, hắn thắng!

Vì tóc mái dán trước trán, hắn từ từ nhắm lại hai mắt, Nguyên Chiến Dã kịch liệt ho khan, nước tràn vào khoang mũi, đương nhiên còn có một ít trực tiếp xộc vào miệng, hai tay đang bị trói, ngay cả khí lực vỗ ngực để trì hoãn khẩu khí cũng không có.

“Cậu bị ngốc à?” Giọng nói đầy tức giận từ trên đầu truyền đến, bàn tay nắm lấy áo hắn càng lúc càng kéo hắn về phía trước, Nguyên Chiến Dã ở trong nước bị kéo đi khoảng năm mét.

“Khụ khụ~ khụ khụ khụ! Khụ~” Trả lời y vẫn là tiếng ho khan của Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ cau mày, chậm rãi buông lỏng tay, để cho Nguyên Chiến Dã có đủ không gian mà hô hấp.

“Vì sao không nổi lên?” Nhiếp Phong Vũ lôi hắn đến bên bờ hồ, đưa mắt nhìn người đối diện toàn thân ướt sũng.

Vì sao? Bởi vì tôi muốn biết anh rốt cuộc phải mất bao lâu mới cứu tôi a! Nguyên Chiến Dã cúi đầu, tiếng ho khan dần dần nhỏ đi. Theo tính toán của hắn, ngay khi hắn rút xuống nước, Nhiếp Phong Vũ đã đưa tay bắt lấy hắn, tổng thời gian là hai mươi bốn giây. Không phải cực hạn của hắn, nhưng hắn biết, đó là cực hạn của Nhiếp Phong Vũ.

Ý cười bên khoé miệng chậm rãi biến mất, hắn dùng mu bàn tay lau đi gương mặt dính đầy nước, sau đó thì ngẩng đầu, giờ hai tay lên trước mặt Nhiếp Phong Vũ, sắc mặt người kia không tính là đẹp, thế mà Nguyên Chiến Dã lại cười xán lạn, chỉ trong ba giây đồng hồ chớp nhoáng, khuôn mặt tươi cười đã bị thu hồi, hắn hé miệng rống lớn một tiếng—.

“Con mẹ nó mắt anh bị mù nên không nhìn thấy a! Tay tôi bị trói như vậy thì làm sao bơi a
!”

Hai người kề nhau rất gần, gần đến mức mà khi Nguyên Chiến Dã vừa rống lên một câu, nước đọng trên tóc đều vung hết lên mặt Nhiếp Phong Vũ. Nhiếp Phong Vũ hơi nghiêng đầu, tránh một chút. Nguyên Chiến Dã sau khi rống xong thì đã được thông khí, hạ tay xuống, chuẩn bị lách qua Nhiếp Phong Vũ để đi lên bờ, nhưng vừa mới đi được hai bước thì đã bị kéo trở về.

Cũng không biết Nhiếp Phong Vũ là cố ý hay vô tình, chỗ khác không nắm mà lại nắm ngay cả vạt bị cột trên tay Nguyên Chiến Dã, cố sức kéo hắn lại. Động tác này làm cho Nguyên Chiến Dã nghĩ tới hình ảnh nô lệ thời cổ đại bị đế vương của bọn họ tra khảo, hình như so với tình cảnh hiện tại thì không có gì khác biệt.

Chết tiệt!

“Tôi nói rồi, cậu thoải mái chứ tôi thì chưa đâu!” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, nhướn vai lên một chút, hỏi tiếp: “Không phải cậu bơi rất giỏi sao?”

“Anh thoải mái hay không thì đó là chuyện của anh! Chẳng lẽ còn muốn tôi giúp anh đi gọi mấy nàng tiểu thư đến giúp anh thoải mái? Hay là kêu cô người mẫu bé nhỏ kia của anh đến giúp anh chà xát?” Nguyên Chiến Dã nghiêng răng nghiêng lợi nói, một bên thì giãy giụa cơ thể, muốn thoát khỏi Nhiếp Phong Vũ. Khi trở về, hắn nhất định phải lột một tầng da của Tái Đức!

Nguyên Chiến Dã cả người ướt đẫm, khi ra ngoài hắn không mặc áo khoác của cảnh phục mà chỉ mặc áo sơmi trắng bên trong, hiện tại, bởi vì bị nước thấm ướt mà dán chặt vào người, bờ vai rộng, vòng eo nhỏ, nhìn kỹ thì còn thấy được nhan sắc của đầu ngực, Nhiếp Phong Vũ bất động thanh sắc, quan sát từ đầu đến chân hắn một lần, tâm trạng đột nhiên tốt hẳn lên.

Thân thể xinh đẹp luôn khiến cho tâm tình của người ta khoái trá, mà hưởng dụng thân thể xinh đẹp lại là chuyện hưng phấn nhất.

“Nếu như tôi không nghe nhầm thì cậu đang ghen phải không?” Tay vừa mới thu về, Nhiếp Phong Vũ lại vươn tay kia kéo Nguyên Chiến Dã vào lòng, môi bắt đầu thăm dò cơ thể của hắn. Đầu tiên là ở cổ, nếu như nhớ không lầm thì đây là nơi mẫn cảm nhất của Nguyên Chiến Dã.

Quả nhiên, cơ thể Nguyên Chiến Dã khẽ run rẩy. Nhiếp Phong Vũ bật cười, vẻ mặt của hắn lúc này chắc phải là nghiêng răng nghiêng lợi rồi?

“Buông tay! Động đực cũng phải nhìn xem là nơi nào!” Thanh âm—tàn bạo của Nguyên Chiến Dã từ bên tai truyền đến, Nhiếp Phong Vũ cảm thấy thực may mắn vì tay của hắn đang bị trói, nếu không thì chắc chắn Nguyên Chiến Dã sẽ vung tay đâm thẳng vào mặt y. Nghĩ tới đây, y lại cố sức siết chặt Nguyên Chiến Dã, chậm rãi kéo hắn đến bờ hồ.

“Cậu không muốn tôi sao?” Nhiếp Phong Vũ một tay vói xuống nước, bắt đầu sờ soạng thể giới dưới đáy đại dương, phong cảnh được che dấu ở nơi đó có bao nhiêu xinh đẹp, y rất hứng thú nghiệm chứng nó một chút.

Tiếng nước bị va đập, còn có tiếng thở dốc vang vọng trong không trung khiến cho mùi vị nơi đây hoàn toàn bị thay đổi, mờ ám mà lan toả.

“Tôi chỉ muốn hung hăng đá đứt gốc anh!” Nguyên Chiến Dã cũng thực sự làm như vậy. chỉ có điều là động tác ở trong nước thì luôn bị chậm đi một chút, có thể nói rằng Nhiếp Phong Vũ rất hiểu hắn, khi hắn vừa nhắc chân thì chớp mắt đã bắt được “điểm gây hại”.

“A~!” Bất đồng với tức giận, đó là một loại âm thanh thập phần dễ nghe được phát ra từ miệng Nguyên Chiến Dã, làm cho Nhiếp Phong Vũ vô cùng hài lòng.

“Con mẹ nó, anh buông tay cho tôi!” Nguyên Chiến Dã cảm giác được tầm lưng của mình đã tựa vào bờ hồ, đá cẩm thạch lạnh lẽo làm nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt bị giảm xuống, nhưng lại không bao gồm cả nửa người phía dưới, hắn đúng là muốn đá gãy “vận mệnh tử” của Nhiếp Phong Vũ, nhưng mà “vận mệnh tử” của hắn lúc này đang bị uy hiếp dữ dội. (vận mệnh tử= cái í í)

Ở trong nước, thật là bất tiện.

Nhiếp Phong Vũ nắm lấy phân thân của Nguyên Chiến Dã, thưởng thức bộ dáng hắn muốn giãy giụa nhưng không dám động, muốn đẩy y ra rồi lại bất lực, nở nụ cười, động tác trên tay cũng chuyển động nhanh hơn.

“Bộ dáng của cậu khi đỏ mặt rất đáng yêu!” Trong thanh âm còn nghe ra một chút khoái trá.

Nguyên Chiến Dã cố gắng đè nén cảm giác của hạ thân đang dần dần truyền đến, mỗi dây thần kinh bị ngâm lâu trong nước cũng bắt đầu vùng lên, lần đầu tiên ở trong nước bị người ta làm loại chuyện này quả thật không thể không chế, huống hồ hắn đã rất lâu—không tự mình giải quyết!

“Anh rốt cuộc muốn làm gì? Đừng lấy chuyện này làm cớ!” Quần đã bị lột xuống, nổi lơ lửng giữa hai chân, cảm giác rất kỳ quái!

“Làm gì?” Nhiếp Phong Vũ kẻ sát vào tai Nguyên Chiến Dã, “Tôi muốn làm gì—thì bây giờ không phải đang làm đó sao.” Sau khi nói xong, y cố sức nắm chặt thứ kia trong tay, tiếp theo còn thô lỗ mà đối đãi với nó.

Nguyên Chiến Dã hừ một tiếng, vô thức nổi lên một tầng mồ hôi, cánh tay không biết từ lúc nào đã vòng ra sau cổ, đặt lên gáy của Nhiếp Phong Vũ. Nhiếp Phong Vũ hôn một cái lên mặt hắn, khẽ cười, nhẹ giọng ghé vào tai hắn nói: “Cậu cương rồi.” Sau đó liền vô cùng thoải mái mà nhìn ngắm gương mặt của người nào đó dần dần biến thành màu đỏ, mãi đến khi lan tận đến cổ.

Còn không để Nguyên Chiến Dã có đủ thời gian mà chán ghét, Nhiếp Phong Vũ kéo lấy một chân của hắn, động tác này dưới nước rất dễ làm, sức nổi của cơ thể đã giúp Nhiếp Phong Vũ không tốn một chút lực nào để đồng loạt kéo cả quần lót cùng quần ngoài của người kia xuống, vào lúc này, hạ thân của Nguyên Chiến Dã đã trần trụi dưới nước—a! Ngoại trừ đôi vú dưới chân.

Rất muốn phản kháng! Thật đó, Nguyên Chiến Dã thề với trời, nhưng hắn lại phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng—hắn đang chóng mặt! Sự vật trước mắt bắt đầu mờ lung, toàn thân đều trở nên mềm nhũn, hắn bắt đầu cương—là—a—khi Nhiếp Phong Vũ cởi quần của hắn, lúc đầu cứ tưởng là do ngâm mình lâu trong nước nóng, nhưng bây giờ thì càng lúc càng bất thường, bởi vì chút ít khí lực còn sót lại cũng bị rút sạch, ngoại trừ—hắn cúi đầu nhìn thoáng qua hạ thân—khảo! Đã lâu chưa thấy qua “tinh thần sung mãn” như vậy!

Lẽ nào –

“Có cảm giác sao?”

Nguyên Chiến Dã không dám tin mà ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ, biểu tình của đối phương như đang xem kịch vui mà nhìn hẩn.

“Anh bỏ thêm cái gì vào nước?”

Nhiếp Phong vũ giơ lên khoe miệng, một tay hứng nước đổ lên ngực Nguyên Chiến Dã.

“Tinh dầu đặc chế, sử dụng liều lượng thích hợp để cơ thể thoải mái mà làm vài chuyện thú vị, nhưng quá lượng thì — ” Chưa nói hết câu, y nhìn thoáng qua phân thân đã muốn đỏ rục của Nguyên Chiến Dã, “Tôi bây giờ đã biết rồi.”

Quá lượng sử dụng? Nguyên Chiến Dã trừng mắt nhìn, nghiêng đầu nhìn thoáng lên bờ, một cái bình nhỏ nằm lẩn lóc bên cạnh hồ, ngay miệng bình còn có một vài giọt chất lỏng đang nhỏ xuống mặt nước, chắc là không cẩn thận đá nó rồi. Mẹ nó! Hẩn mắng một câu, muốn đứng thẳng dậy.

“Vậy sao anh không có việc gì?” Rõ ràng là hai người cùng ngâm trong nước a!

“Làm sao cậu biết tôi không sao?” Nhiếp Phong Vũ tà khí cười cười, kéo tay Nguyên Chiến Dã qua rồi đặt lên hạ thân của mình, giây tiếp theo người kia đã sợ tới mức quên rút tay về.

Cái thứ đó – khi nào thì biến thành “quái vật” vậy? Nhưng mà—vẫn không bình thường.

“Vì sao cả người anh không vô lực?” Nguyên Chiến Dã hỏi ra nghi vấn cuối cùng trong lòng, Nhiếp Phong Vũ nhìn qua cả người cùng hạ thân bưng bưng phần kín của hẩn.

Nhiếp Phong Vũ trưng ra cái biểu tình “Thì ra là thế”, “Tôi bây giờ mới biết cậu vì sao ngoan ngoãn như vậy rồi.”

“Chết tiệt! Anh có âm mưu! Đạt đến trình độ biến thái luôn rồi?” Nguyên Chiến Dã giơ chân muốn đá Nhiếp Phong Vũ, đáng tiếc chân đã sớm không còn khí lực, nhưng mà bấp dùi lại vô tình cọ vào thắt lưng của Nhiếp Phong Vũ, tình thế lúc này càng thêm khiêu khích.

“Tôi có âm mưu? Là do cậu đá ngã mà — ” Nhiếp Phong Vũ thuận lợi bắt được cái chân chưa kịp hạ xuống của hẩn rồi đặt vòng qua thắt lưng của mình, động tác này làm cho bộ phận trọng yếu bị thấy rõ ràng ngay trước mắt, Nguyên Chiến Dã muốn đẩy y ra, thế nhưng cơ thể lại vô lực, tay bị trói, điều kiện căn bản không cho phép.

“Buông ra! Con mẹ nó anh đừng xằng bậy!” Nguyên Chiến Dã cảm thấy thanh âm của mình có chút run rẩy. Thứ kia của Nhiếp Phong Vũ đã cương cứng, nóng bỏng mà ma sát với hạ thân của hẩn, theo khe đùi trượt lên trượt xuống, cảm giác ở trong nước hoàn toàn khác biệt, đây đối với hẩn mà nói thì chính là loại “dẫn vật” đáng sợ nhất!

Trên tinh thần thì chán ghét, trên thân thể lại khát vọng.

“Xằng bậy? Chuyện xằng bậy nhất không phải chúng ta cũng đã làm rồi sao?” Nhiếp Phong Vũ càng thêm kè sát hẩn, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, đường cong của cơ thể bên dưới lớp áo sơ mi như ẩn như hiện, so với hoàn toàn bại lộ thì càng thêm *** loạn, Nguyên Chiến Dã nhắm mắt lại, bàn tay đặt sau cổ Nhiếp Phong Vũ đã siết chặt thành nắm đấm, run lên nhè nhẹ.

“Tôi nhớ kỹ màu sắc của cậu, màu phấn hồng xinh đẹp, hơn nữa, lông mao của cậu không đậm mật, có thể thanh thanh sở sở mà nhìn thấy rõ ràng—” Nhiếp Phong Vũ vẫn tiếp tục nói, mang theo một chút ác ý: “Tôi còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên tiến nhập thân thể cậu, chặt chẽ giống như hơi thở không thông, cậu có cảm giác gì? Thân là cảnh sát mà lại vì phạm nhân mở rộng thân thể, có cảm thấy tội lỗi hay không? Hay là—phi thường kích thích? Hừm?” Một tiếng cuối cùng, Nhiếp Phong Vũ đẩy mạnh cơ thể về phía trước. (Ồi ối~!!!! kick a Vũ)

“A!” Nguyên Chiến Dã da đầu một trận tê dại, thân thể vô thức căng thẳng, hậu đình mạnh mẽ co rút. Thế nhưng, giữa đau đớn lại không có cảm giác bị xé rách, Nhiếp Phong Vũ trượt theo khe hở phía sau, nhưng

không tiến vào. Nguyên Chiến Dã ý thức được điều này, chậm rãi mở mắt ra, hồi phục lại tần suất hô hấp không thể không chế.

“Hừ hừ! Không có ý tứ, lệch.” Nhiếp Phong Vũ nhìn Nguyên Chiến Dã cắn chặt môi, cười nói: “Thất vọng rồi? Rất chờ mong tôi đi vào? Thân thể đã đợi không kịp?” (Ồi ối~ sút a Vũ)

Nguyên Chiến Dã yên lặng mà nhìn nơi kia vẫn bảo trì tư thế bất động, cũng không trả lời bất cứ vấn đề gì của Nhiếp Phong Vũ. Tựa hồ cảm thấy không thú vị, Nhiếp Phong Vũ thoáng lui về phía sau một chút, cánh tay dài duỗi ra, cầm lấy một cái bình nhỏ được đặt cách đó không xa, bên trong vẫn còn một ít tinh dầu, chỉ một ít thôi, y đưa hai ngón tay vào bên trong rồi lướt một vòng trên vách bình, tinh dầu còn sót lại cơ bản đã dính hết lên tay y.

Thấy động tác này của y, Nguyên Chiến Dã nheo mắt.

Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu cười cười, đưa tay giơ lên trước mặt hắn, sau đó chậm rãi duỗi thẳng xuống nước. Nguyên Chiến Dã lui về phía sau một chút, thể rồi lại phát hiện hắn căn bản đã không có đường thoái lui.

“Nói cho tôi biết, lúc đó vì sao lại làm với tôi? Lẽ nào chỉ là vì tình báo tay ngoài?” Vừa mê hoặc vừa uy hiếp, Nhiếp Phong Vũ dùng miệng ma sát lỗ tai Nguyên Chiến Dã, “Nói đi, để chào hỏi một chút—” Ngón tay song song cử động ngay hậu đình của Nguyên Chiến Dã, chỉ trong nháy mắt muốn đi vào nhưng một giây sau thì rút khỏi.

Lúc này, Nguyên Chiến Dã trầm mặc thật lâu, ít nhất mà nói thì đối với hai người lúc này cũng đủ lâu. Ngay cả Nhiếp Phong Vũ cũng muốn vứt bỏ hết thấy mà tiến nhập cơ thể của người trước mắt, thế nhưng y thật sự rất muốn biết mục đích khi đó của Nguyên Chiến Dã là gì.

Tuy rằng lý do này có thể đối với y không quan trọng, đáp án không có ý nghĩa gì, thế nhưng, y hiện tại chỉ là muốn biết thôi.

Cuối cùng, Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu hỏi một câu: “Anh thực sự muốn biết?”

Nhiếp Phong Vũ dĩ nhiên cảm thấy kinh ngạc, y muốn Nguyên Chiến Dã trả lời, thế mà không nghĩ rằng hắn sẽ dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

“Phải.”

Nguyên Chiến Dã bất động thanh sắc nhìn y, sau cùng thì lại khiêu khích cười, nói: “Con mẹ nó, anh đợi kiếp sau đi!”

Ngón tay phía sau trong nháy mắt đã rời khỏi, Nguyên Chiến Dã chỉ cảm thấy cơ thể bị nhắc về phía trước, sau lưng bỗng nhiên một trận rùng mình, cảm giác bị xỏ xuyên xộc thẳng lên gáy.

“Ách a!” Chỉ kêu lên một tiếng, hắn đè nén toàn bộ thanh âm vào sâu trong miệng. Cảm giác quen thuộc nhưng lại xa lạ, ranh giới giữa thống khổ và cực lạc, nhưng chỉ trong phút chốc. Nơi bị tiến nhập bỗng nhiên căng chặt rồi nóng lên như bị thiêu đốt, một cổ cảm giác chán ghét cứ quanh quẩn trong lòng ngực, hắn dùng lực nắm tóc Nhiếp Phong Vũ, giống như khí lực vừa rồi bị cạn kiệt đều được tập trung vào thời điểm này.

Tuy rằng—có chút chậm.

Cơ thể nương theo người phía trên mà trước sau lay động, không biết mình thế nào lại ở trên bờ, Nguyên Chiến Dã hai tay đặt trên đỉnh đầu, hai chân bị tách ra ở mức độ lớn nhất, nơi đó như hoả thiêu mà đau rát, hơn nữa càng ngày càng nhiều, chỉ là hắn đã không còn phân biệt rõ cái gì là đau đớn, cái gì là khoái cảm nữa rồi. Hai người thật sự chỉ có một đường ngăn cách, người đối với người nào sẵn lòng cảm nhận họ, thì người đó đối với người càng bí ẩn.

“Vì sao không kêu? Lẽ nào khí lực của tôi chưa đủ lớn.” Nhiếp Phong Vũ nặng nề mà đẩy mạnh về phía trước, hai cổ thân thể va chạm phát ra tiếng vang khiến cho hai mắt đang nhắm chặt của Nguyên Chiến Dã khẽ nhú, nhưng thứ gì đó trong cơ thể lại làm cho hắn vô pháp bỏ qua. Bất luận như thế nào, đau đớn hay khoái cảm cũng chẳng thể làm cho hắn phát ra bất kỳ âm thanh nào, thứ duy nhất tiết lộ cảm giác của hắn lúc này chính là hai chân không ngừng run lên.

“Thoải mái sao? Thoải mái thì kêu lên a!” Thoảng nâng lên hạ thân đang kết hợp của hai người, Nhiếp Phong Vũ tạm thời ngừng lại động tác trườn sát, nhìn biểu tình dường như có chút thống khổ nhưng lại phong tình của Nguyên Chiến Dã, một lúc sau—giống như đang thở dài mà nói: “Tôi phát hiện chúng ta bây giờ, chỉ có thể dùng phương thứ này để trao đổi—” Không nói thêm gì nữa, mà là tiếp tục trườn sát.

Nguyên Chiến Dã lúc này đột nhiên mở mắt nhìn y một cái, không lâu sau, một loại âm thanh gần như tiếng thở dài phát ra từ miệng hắn, rất nhỏ, nhưng Nhiếp Phong Vũ lại nghe thấy.

Y nhìn Nguyên Chiến Dã, hai người cũng không hề né tránh ánh mắt của đối phương, thân thể tuy rằng liên tục đang đưa, ánh mắt thế nhưng vẫn dây dưa cùng một chỗ.

Thời khắc cuối cùng cũng gần tới, thân thể phát ra tín hiệu, Nhiếp Phong Vũ tốc độ càng lúc càng nhanh, hô hấp của Nguyên Chiến Dã đã sớm không còn theo quy luật—.

“A

” Cuối cùng, một tiếng rên rỉ rất nhỏ từ miệng hắn phát ra, chỉ có một tiếng, nhưng lại làm cho người phía trên có loại kích thích tột đỉnh. Nhiếp Phong Vũ đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi Nguyên Chiến Dã.

“A~~” Một tiếng này là do Nhiếp Phong Vũ vọng lại, bởi vì Nguyên Chiến Dã đột nhiên buộc chặt cơ thể, khoái cảm bị kẹp lấy làm y phóng ra. Bờ môi của hai người vẫn dán cùng một chỗ, thanh âm vỡ vụn từ trong miệng Nguyên Chiến Dã phát ra liền bị Nhiếp Phong Vũ cắn nuốt.

Hai người vẫn duy trì tư thế tương liên, yên lặng mà nằm vài phút, nhưng trong lúc đó, môi của Nhiếp Phong Vũ cũng không rời khỏi Nguyên Chiến Dã, Nguyên Chiến Dã lại phi thường bình tĩnh, im lặng để y tùy ý đặt trong cơ thể mình, tiếp nhận nụ hôn của y. Cho đến khi Nhiếp Phong Vũ thả ra, môi của Nguyên Chiến Dã đã nhanh chóng sưng đỏ, không biết là dịch thể của ai từ khe miệng chảy xuống, còn có dịch thể của hai người từ hậu đình chảy ra.

Nhiếp Phong Vũ rốt cục cũng đứng lên, chậm rãi rút ra ngoài. Y vẫn chưa kịp mở miệng, Nguyên Chiến Dã đã nói một câu khiến y hết sức kinh ngạc cùng hoang mang.

“Nhiếp Phong Vũ, anh thích tôi rồi.” Hoàn toàn là một câu trần thuật, Nguyên Chiến Dã nằm trên mặt đất, nhìn trần nhà bình tĩnh nói.

Nhiếp Phong Vũ đang chuẩn bị đứng dậy thì liền ngừng lại, giống như nghe thấy một chuyện phi thường vô lý mà nhìn hắn.

“Cậu nói cái gì?”

“Anh thích tôi rồi.” Nguyên Chiến Dã lập lại một lần nữa, một bên từ trên đất ngồi dậy, tựa tiểu phi tiểu nhìn y.

Xác định y không có nghe nhầm, Nhiếp Phong Vũ nhú mi lại rồi nói: “Tôi không nghĩ rằng cậu cũng sẽ tự kỷ như vậy—”

Nguyên Chiến Dã nở nụ cười, “Nhiếp Phong Vũ, nếu là tự kỷ thì không bằng anh rồi. tôi chỉ nói sự thật cho anh biết, ngay cả anh cũng không biết nói thật. Anh thích tôi rồi! Nhiếp Phong Vũ, anh đã nói muốn tôi thừa nhận thích anh, nhưng bây giờ anh đã thừa nhận trước rồi!”

Nói xằng nói bậy! Đây là cái nhìn duy nhất mà Nhiếp Phong Vũ dành cho Nguyên Chiến Dã lúc này, thế nhưng dường như có vật gì đó đang đè nặng trong lòng. “Anh thích tôi rồi! Nhiếp Phong Vũ, anh đã nói muốn tôi thừa nhận thích anh, nhưng bây giờ anh đã thừa nhận trước rồi!”

“Tôi muốn nói với anh hai điều,” Nguyên Chiến Dã nói rồi giơ tay lên trước mặt Nhiếp Phong Vũ, “Một là anh thích tôi. Hai là—thuốc đã hết hiệu quả!” Nói xong thì hai tay cố sức vùng vẫy.

Cà-vạt bị trói chặt kia quả nhiên bị hắn nguyên vẹn cởi ra.

“Cậu—” Nhiếp Phong Vũ muốn nói cái gì, nhưng lại bị Nguyên Chiến Dã thoảng lao đến đẩy ngã, trong nháy mắt, vật kia đã bị cột vào tay y.

Tốc độ cùng tay nghề giống nhau không ít!

Nhìn thứ kia trên tay mình một chút, sau đó thì ngẩng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã nửa ngồi nửa quỳ chặn phía trên người y, Nhiếp Phong Vũ giờ lên khoé miệng hỏi: “Thế nào? Muốn cường gian tôi?”

Giống như buổi đầu tiên gặp mặt chính thức của hai người trong ngục giam trước kia, cũng là Nguyên Chiến Dã ngồi trên người Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã đã nói hắn có thể cường gian Nhiếp Phong Vũ, mà Nhiếp Phong Vũ tứ chi thả lỏng nằm trên mặt đất nói: ‘Cậu cường không được—tôi tự nguyện.’

Nguyên Chiến Dã cười cười, “Nghĩ hay quá nhỉ.”

Nhiếp Phong Vũ cũng nở nụ cười. Sau khi cười xong, y thoáng giờ lên hai tay hỏi: “Cậu ngay từ đầu đã có thể cởi ra?”

Nguyên Chiến Dã nhú mày, cười mà không nói.

“Cậu đang đùa giỡn tôi?” Trong giọng nói của Nhiếp Phong Vũ lộ ra một cỗ khí tức nguy hiểm, tức giận đã bắt đầu dâng trào.

“Đều không phải—” Nguyên Chiến Dã lắc đầu, lạnh lùng cười, “Tôi đang thương cảm anh. Nhiếp Phong Vũ, từ giờ trở đi anh phải thống khổ rồi—” bởi vì tôi sẽ cho anh biết người thua ngay từ đầu là anh.

Trước kia hắn không thể xác định bất cứ điều gì, cho đến khi Nhiếp Phong Vũ lần thứ hai xuất hiện, Nguyên Chiến Dã tin, hắn ngay từ đầu đã là người thắng cuộc, vấn đề còn lại chỉ là thời gian.

Khi những ngón tay của hắn mân mê khoé miệng của Nhiếp Phong Vũ, đôi môi mỏng khêu gợi kia không có bất luận độ cung nào—.

“Đó là một cảm giác rất tuyệt vời.” Tựa như hắn đã ném thử cảm giác ấy.

“Nguyên—” Đây là từ cuối cùng của Nhiếp Phong Vũ nói ra ngày hôm nay.

“Đại ca! Anh ở nơi nào a? Tìm được lão ngoại quốc kia chưa? Tôi vừa mới đi WC tìm hắn, cũng chẳng thấy đâu—”

Nguyên Chiến Dã cùng Nhiếp Phong Vũ song song quay đầu lại, Quan trí biểu tình trên mặt dường như đã quen với chuyện này, ngay cả nét mặt cũng như từng nhìn thấy qua, chỉ là vị trí của bọn họ lần này có sự thay đổi, mặt khác chính là: một người loã thể, một người bán khoả thân.

“Tôi — ” bị hình ảnh ướt át trước mắt kích thích khiến cho đại não đập mạch năm giây, sau đó Quan Trí khoa chân múa tay kêu lên : “A

! Xin lỗi! Tôi không biết các anh ở đây! Tôi chỉ là vô ý! Tôi không tìm được đại ca nên chỉ biết mở cửa đi vào~~ xin lỗi đại ca, bây giờ tôi mới biết anh là thụ nhưng đã biến thành công rồi

! Quấy rầy hai người! Nghìn vạn lần đừng phạt tôi quét WC a

!”

Hắn chạy như gió. Nguyên Chiến Dã cảm thấy đầu mình lại đau. Nếu như lần trước là hiểu lầm thì không nói, bây giờ thì không còn gì để biện minh nữa rồi. Có đôi khi hắn thậm chí đã nghĩ rằng tiểu tử Quan Trí này đang cố ý! Âm hồn không tiêu tan rất thích hợp để hình dung hắn!

Còn đau đầu hơn Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ tầm nhìn thuý chung vẫn dừng trên người Quan Trí, cho đến khi bóng dáng hắn biến mất, Nhiếp Phong Vũ trong mắt vẫn còn mang theo một tia tức giận vô pháp lý giải.

Nam nhân mặc áo thun đen đứng trước cửa trạm cảnh cục Thanh Tuyền trần trong chốc lát, dưới chân đang đặt một cái túi du lịch đơn giản, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ đeo trên tay, tựa hồ đang chờ người nào đó.

Lão Cao đang hái rau từ trong vườn đi ra, thấy có người đứng trước cửa, cảm thấy kỳ quái, liền đi về phía nam nhân, mới vừa đi được hai bước thì suy nghĩ một chút, đem củ cải vứt sang một bên rồi vỗ vỗ quần áo trên người tiếp tục đi về phía nam nhân.

“Cần giúp gì không?” Hắn hỏi.

Thấy hần, hai mắt phía sau cặp kính mát híp lại một chút, sau đó nở nụ cười rồi tháo kính xuống, Lão Cao thoáng quan sát hần một chút, nam nhân vóc người khôi ngô, đôi mắt hàm chứa ý cười, một mái tóc đen còn có rất nhiều sợi tóc bạc, cũng không biết là do nhuộm hay trời sinh đã thế—.

Nam nhân rút cuộc cũng gật đầu chào hỏi Lão Cao một cái.

“Xin chào. Xin hỏi Nguyên Chiến Dã đang làm việc ở đây phải không? Tôi—” Nam nhân dừng một chút, không hiểu vì sao lại bật cười rồi nói tiếp: “Tôi là bạn của cậu ấy.”

End 27

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Edit: Dece

Thất vọng hay buông tha, có đôi khi không nói lên được điều gì. Hiện tại mất đi vật sở hữu, cũng không có nghĩa sau này người không cần đoạt nó trở lại. Nguyên Chiến Dã từng nói với học trò của hần những lời này, một câu nói rất ẩn ý, nhưng lại không có người nào còn tâm tình để lý giải, bởi vì trước khi nói những điều này, Nguyên Chiến Dã đã tịch thu máy PS chơi game của bọn họ.

Hiện tại, khi nói ra những lời này, Nguyên Chiến Dã lại cảm thấy nó không hần là chính xác, thậm chí còn không có bao nhiêu triết lý. Hay ít ra, hần còn không chắc chắn mình có muốn đoạt nó trở về hay không nữa.

“Cục trưởng, cậu trở về rồi!”

“Vâng.” Nguyên Chiến Dã bước vào cửa, trước nhất là thấy Lão Cao đang ngồi gọt củ cải, hần gật đầu với Lão Cao một cái.

Lão Cao thấy mặt hần tái nhợt, cảm thấy kỳ quái nên hỏi: “Sao quần áo của cậu ướt hết vậy? Sắc mặt cũng không tốt, Tiểu Quan đâu rồi?”

Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn thoáng qua đôi giày của mình, khẽ cười rồi nói: “Không cần thận nên rút xuống bể phun nước. Tiểu Quan—hần về trước, chưa trở lại nữa sao?”

“A?” Lão Cao lặng đi một chút, sau đó thì lắc đầu, “Không thấy hần đâu, Tiểu Diệp cũng chưa trở về.” Nguyên Chiến Dã để hần tiếp tục gọt củ cải, trở về phòng của mình thay quần áo. Lão Cao cầm dao gọt từng miếng từng miếng củ cải, một phút sau mới nhớ đến—.

“Ây! Đã quên nói với cậu ấy rồi—”

Trở về phòng, Nguyên Chiến Dã cởi ra quần áo ẩm ướt, bị nhiệt độ cơ thể hong khô nên áo sơ mi có một mùi hương kỳ lạ, hần cau mày, đem áo ném xuống đất, nhưng cho đến khi cởi quần ra thì hần mới phát hiện loại vị đạo này còn dính khắp người hần, tựa như tỏa ra từ cơ thể hần, hần xoa bụng của mình một chút, ẩn kỹ xanh xạm hai bên sườn và eo đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Cầm thú!” Nguyên Chiến Dã mắng một câu. Khí lực lớn như vậy! Cầm áo ba lỗ cùng quần thể thao, hần đi vào phòng tắm, muốn tẩy rửa hết những mùi vị đáng ghét, cho dù chỉ là bên ngoài.

Cơ thể gấp khúc thành góc độ kỳ quái, bản thân chưa bao giờ thử qua tư thế này, ngón tay tiến nhập vào nơi đối với bản thân mà nói thì vô cùng thần bí, chậm rãi đưa vào—rút ra, dòng chất lỏng không thuộc về mình theo đó mà chảy ra ngoài. Toàn bộ cơ thể đều căng cứng, cánh tay run nhè nhẹ, ngay cả đầu ngón tay cũng bị lây nhiễm, đó là tàn sát run rẩy khi lần đầu tiên hần nổ súng. Cảm giác nhục nhã dường như đã bị mài mòn, bởi vì đây là thân thể của chính mình, tựa như một chứng cứ giả tạo, vết tích bị thanh lý, chứng cứ phạm tội bị tiêu diệt, là của người kia, và cũng là của bản thân hần.

Cả người ngâm ngập nước trong bồn tắm, Nguyên Chiến Dã mở mắt nhìn lên phía trên, xuyên thấu qua làn nước, tầm nhìn thật kỳ diệu, không biết từ lúc nào hắn đã bắt đầu thích loại cảm giác này, cảm giác ở trong nước mà quan sát mọi thứ, có lẽ là khi được chiêm nghiệm qua vài lần rớt xuống nước. Tuy rằng phía trên không có gì, chỉ có trần nhà trắng tinh, nhưng bên tai lại không có bất kỳ tạp âm nào, hắn cảm thấy trên thế giới này chỉ còn có mỗi hắn—.

Sẽ thích một người sao? Thậm chí là yêu người đó sao? Có lẽ, hắn căn bản đã không biết tình yêu bình thường là như thế nào, hay là người hắn yêu căn bản là một người không bình thường.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Chiến Dã cũng không biết hắn có thể lặn mình trong nước bao lâu, mỗi lần lặn, đều chờ cho đến cực hạn của mình hắn mới ngoi đầu lên, hít vào ngụm không khí đầu tiên quả thực là thứ kỳ diệu nhất thế gian.

Nước rất lạnh, có chút tức ngực, từ đáy nước nhìn thấy mặt nước có chút dao động, mơ hồ còn có thể thấy gương mặt của Tiền Diệp—ai? Nguyên Chiến Dã nháy mắt một cái, xác định hắn không sinh ra ảo giác mới chống lên thành bồn mà bật dậy.

“Rào rào

” Một trận, bọt nước văng khắp nơi. Nguyên Chiến Dã lau mặt một phen, nhìn người đứng bên cạnh bồn tắm của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cậu đang làm gì?”

Tiền Diệp hai tay đặt trước ngực bật cười vài tiếng, sau đó thì cười tủm tỉm mà nhìn hắn, “Đến gọi anh ăn.”

“Vậy sao cậu không gọi tôi?” Nguyên Chiến Dã không biết Tiền Diệp đã đứng đó bao lâu, một lát sau mới ý thức được trạng thái của cơ thể đang trần trụi mà ngồi trong bồn tắm, hai chân hơi co lại che đi bộ vị trọng yếu.

“Muốn xem rốt cuộc anh có thể lặn trong nước bao lâu, tiếp đó nếu anh gặp bất trắc gì thì sẽ ‘anh hùng cứu mỹ nhân’!” Tiền Diệp đẩy gọng mắt kính, “Anh có biết anh vừa lặn trong nước bao lâu không? Nếu như không phát hiện tôi, anh vẫn tiếp tục lặn xuống dưới?”

Nguyên Chiến Dã thở hắt ra, bất đắc dĩ mà cào tóc, “Cậu muốn biết chuyện gì thì cũng đừng làm tôi sợ như thế chứ?”

“Tôi muốn xem thử anh có ngất không thôi a!” Tiền Diệp nhún vai trông rất vô tội.

“Cậu bây giờ thấy rồi, có thể đi ra ngoài trước không?”

“No—” Tiền Diệp miệng nói no no, động tác nay tuy có điểm ấu trĩ nhưng khi xuất hiện trên người hắn thì lại mang một cổ phong tình đặc thù, hắn đem Nguyên Chiến Dã từ đầu đến chân quan sát một lần, tầm nhìn dừng lại trong chốc lát ngay khi mắt vừa đụng trúng bộ vị trọng yếu đã được che đi một nửa, ánh mắt kia làm Nguyên Chiến Dã cảm thấy cả người nóng như phát sốt.

Ngay khi hắn dường như đã chắc chắn rằng Tiền Diệp đang câu dẫn mình, ánh mắt như thiêu đốt rốt cuộc cũng thu lại. Sau đó thì Tiền Diệp nghiêng đầu, giơ lên khoe miệng nói: “Xuống dưới ăn cơm đi! Sau này đừng tắm nước lạnh nữa.” Nụ cười của hắn bất đồng so với dĩ vãng, dường như bị bao phủ bởi một tầng bi thương, Nguyên Chiến Dã biết hắn không có nhìn lầm, nhưng hắn không rõ đó có phải do bản thân suy nghĩ quá nhiều hay không.

“Còn có—” Tiền Diệp vừa đi ra cửa thì đã quay trở về, Nguyên Chiến Dã lúc này chân đang nhấc khỏi bồn tắm định bước ra ngoài, hai người đều ngây ngẩn.

Nhưng lần này Tiền Diệp không dùng loại ánh mắt nóng bỏng như muốn lột da người để nhìn hắn, chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười, bên trong còn có một tia thống khổ hỗn độn.

“Sau này đừng ngâm mình trong nước lâu như vậy, rất dọa người.” Để lại những lời này, hắn liền đi ra ngoài.

Nguyên Chiến Dã nhìn cánh cửa khép chặt đúng mười giây đồng hồ, xác định Tiền Diệp sẽ không vào nữa, hắn mới từ bồn tắm bước ra, cầm lấy khăn lau khô cơ thể. Dường như có thứ gì đó lấp kín ****g ngực của hắn, có chút ê ẩm. Ngay khi khăn lau chuyển qua trước ngực, ấn ký đồ tươi phía trên như đang tuyên cáo cái gì đó, vô cùng chói mắt. Hắn dừng lại một chút, tiếp đó thật bất đắc dĩ mà thở dài.

Sau khi Nguyên Chiến Dã lau khô tóc rồi bước ra khỏi phòng tắm, hắn ngậy ngẩn cả người, bởi vì Tiễn Diệp chưa rời đi, mà đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm khăn lau sàn nhà vừa rồi bị hắn làm ướt, ban nãy khi cởi quần áo ướt sũng, hắn đã ném thẳng vào cái chậu trên sàn. Thấy hắn đi ra, Tiễn Diệp cười cười, rảnh tay giơ lên cái giẻ lau.

“Tôi giúp anh đem quần áo đi giặt sạch, anh ăn cơm trước đi.”

Trong nháy mắt, Nguyên Chiến Dã phát hiện bản thân vậy mà có chút đau lòng, nam nhân ở trước mắt này—làm hắn muốn yêu thương. Hắn không biết Tiễn Diệp từ đâu đến đây, không biết hắn đã làm việc ở Thanh Tuyền trấn đã bao lâu, không biết vì sao hắn ở nơi này, hắn hầu như cái gì cũng không biết. Nhưng có một thứ hắn biết, Tiễn Diệp, tựa như một hương thơm chậm rãi xâm nhập người, bất tri bất giác, sau đó thì hậu tri hậu giác. Hắn im lặng tựa như không khí.

Đi tới bên cạnh Tiễn Diệp ngồi xổm xuống, Nguyên Chiến Dã cầm lấy khăn lau trên tay hắn rồi đứng lên, “Tôi tự mình làm là được rồi! Cậu đi ăn đi!”

“Tôi—” Tiễn Diệp muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại bị cắt ngang.

“Vậy cậu chờ một chút, lau xong rồi chúng ta cùng nhau xuống dưới.”

Tiến Diệp ngẩn người, sau đó thì cười một tiếng. Đẩy gọng kính mắt, đứng lên, trong nháy mắt, cả người hắn lay động một chút, như một con rối bị người ta cắt đứt dây, lảo đảo về phía sau—

“Hey~” Nguyên Chiến Dã lại càng hoảng sợ, vội vàng đưa tay kéo hắn lại, Tiễn Diệp thoáng cái đã tựa vào vai hắn, phát ra một tiếng kêu đau đớn, thanh âm rất thống khổ.

Hai người nữa quỳ trên mặt đất, Nguyên Chiến Dã vỗ vai Tiễn Diệp hỏi: “Hey! Không có việc gì chứ? Làm sao vậy?”

“Ngô!” Tiễn Diệp cau mày càng chặt, chậm rãi từ trên vai hắn ngẩng đầu, một tay cố sức vỗ trán mình, ừng ực nói: “Giống như địa cầu vừa trở lại vũ trụ vậy—”

Nguyên Chiến Dã muốn trợn trắng mắt, nhẹ nhàng đẩy vai Tiễn Diệp ra phía trước để hắn đối mặt với mình, “Cậu bị bệnh rồi phải không? Đang đứng lên tự nhiên bị như vậy! Cậu không biết cơ thể mình có vấn đề gì sao?”

Tiến Diệp chỉnh kính mắt về vị trí cũ, cười ra tiếng nói: “Chỉ là hạ huyết áp thôi, thường xuyên bị lắm, không có gì đáng ngại đâu.”

“Mặt của cậu trắng như giấy vệ sinh vậy, có muốn tôi lấy gương đưa cậu xem thử không?”

“Anh không thể miêu tả một cách nhẹ nhàng hơn à?” Tiễn Diệp mân môi cười, sau đó thì cúi đầu, lắc đầu nguầy nguậy như muốn đem cảm giác chóng mặt đuổi đi.

Nguyên Chiến Dã nặng nề mà thở dài một hơi, vươn tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của Tiễn Diệp, người kia bị động tác này của hắn dọa cho đứng hình một chút, chờ Nguyên Chiến Dã dừng lại, hắn ngẩng đầu khó hiểu nhìn đối phương, “Tôi—”

“Cậu làm sao lại khiến bản thân mình mệt mỏi như thế?” Nguyên Chiến Dã tuy rằng đã dừng tay, nhưng thủy chung vẫn còn đặt trên đầu Tiễn Diệp, “Cậu chăm sóc người khác tốt như vậy, sao không chăm sóc bản thân mình cho tốt chứ? A! Cậu là tên gốc hay sao?”

Tên gốc? Hắn sao? Tiễn Diệp trừng mắt nhìn, ánh mắt phía sau thấu kính lần đầu tiên có cảm giác mờ mịt, hắn kinh ngạc nhìn Nguyên Chiến Dã, người kia biểu tình có chút “hung hăng”, nhưng hắn lại cảm thấy rất muốn cười.

“Ha ha ~” Hắn cúi đầu bật cười.

“Cười cái gì?” Nguyên Chiến Dã trừng mắt liếc hắn một cái, “Tôi nói sai?”

“Ừ!” Tiễn Diệp lay đầu một chút, suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Thế nhưng, tôi chỉ có một ưu điểm này. Ngoài trừ những thứ này, tôi thật sự chẳng có gì tốt hết.”

Những lời nói cực độ phủ định như vậy, Nguyên Chiến Dã đã nghe qua vô số lần, điểm bất đồng lớn nhất chính là người nói với hắn trước kia là học trò của hắn.

‘Thầy, em cái gì cũng không tốt, em chẳng được việc gì cả—’ Mỗi lần nghe nói như thế, hắn đều có một loại xúc động muốn đánh cho mấy tiểu quỷ này vài cú, con người vì sao vừa mới bắt đầu nói cái gì không nói lại đi nói mình không được, loại người có suy nghĩ như thế thì nên ăn mấy cú của hắn để thức tỉnh. Nhưng ngày hôm nay, nói những lời này là Tiễn Diệp, hắn không có loại xúc động đánh người kia, bởi vì hắn biết Tiễn Diệp không nói đùa, mặc dù hắn chỉ muốn nói những lời này để đùa giỡn mà thôi.

Giơ tay lên, Nguyên Chiến Dã khẽ đánh vào đầu Tiễn Diệp một cái.

“Có ưu điểm hay không thì cũng không cần cậu nói, người khác biết cậu không phải không có chỗ tốt là được!”

Tiến Diệp nhìn hắn, vô thức mà sờ lên nơi mới bị đánh, sau khi có phản ứng thì giờ lên khoe miệng nở nụ cười, Nguyên Chiến Dã đứng lên trước, sau thì vươn tay kéo hắn lên. Tiễn Diệp hơi bước về phía sau, ổn định cả cơ thể.

“Đừng nói với tôi như dạy dỗ học sinh vậy, tôi lớn hơn anh.”

“Lớn tuổi hơn không nhất định phải thành thực hơn,” Nguyên Chiến Dã một phen ném giẻ lau lên cái bàn gỗ cách đó không xa, “Đi thôi! Đi ăn thôi! Tiểu Quan về chưa?”

Khi hắn muốn bước đến cửa, Tiễn Diệp đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn, Nguyên Chiến Dã có chút kinh ngạc mà quay đầu lại, Tiễn Diệp vẻ mặt có chút khó khăn nhìn hắn, dường như có lời muốn nói.

“Cảm ơn.” Cuối cùng, chỉ nói ra hai từ này.

Tiến Diệp đi trước, Nguyên Chiến Dã nhìn khoanh khắc bóng lưng của hắn biến mất ở cuối hành lang, đột nhiên cảm thấy—hắn mới là người bất lực. Hắn biết vừa rồi Tiễn Diệp đã nói ra suy nghĩ của mình, nếu như hắn hỏi, có lẽ Tiễn Diệp cũng sẽ nói ra. Thế nhưng hắn không hỏi, bởi vì, hắn sợ hãi khi nghe những lời đó.

Nguyên Chiến Dã hiện tại lại có xúc động muốn đánh cả hai người bọn họ.

Vào bếp, Lão Cao đang xếp dưa, Tiễn Diệp thì xới cơm. Bốn phía tràn ngập mùi cơm, Nguyên Chiến Dã vừa ngồi được đã biết ngay là Tiễn Diệp nấu, cơm trắng không nhão cũng không khô, thêm nước canh vào ăn rất ngon.

“Cục trưởng ngồi vào ăn luôn đi!”

“Tiểu Quan đâu rồi?” Nguyên Chiến Dã ngồi vào ghế liền hỏi.

“Chưa về nữa, bắt quá đã gọi điện nói hôm nay sẽ trở về, chiều cũng không ăn cơm. Thật uống công Tiễn Diệp làm món cánh gà hầm rượu mà nó thích nhất!” Lão Cao bắt đầu lẩm nhảm.

Nguyên Chiến Dã cười cười, “Tôi cũng thích cánh gà hầm rượu a!” Vừa nói xong, Tiễn Diệp cũng đồng thời đưa chén đến trước mặt hắn, ngay khi hắn ngẩng đầu thì Tiễn Diệp đã xoay người sang chỗ khác.

“A!” Lão Cao đột nhiên cố sức đánh vào cái trán mình, có chút tức giận mà xoay người nói với Nguyên Chiến Dã: “Xem lão già tôi lẩn trốn chưa này! Quên nói với cục trưởng, chiều hôm nay có người đến tìm cậu đó!”

Có người tìm hắn? Chuyện này làm cho Nguyên Chiến Dã có chút sửng sốt, ai đến đây tìm hắn a? Hay là nói bây giờ mà còn ai tìm hắn a?

“Là một người đàn ông, khá cao, nhìn rất nhã nhặn và khôn khéo—” Lão Cao hồi tưởng ấn tượng trong đầu. Nguyên Chiến Dã cũng đồng thời lục lọi trí nhớ, hắn cau mày nỗ lực suy nghĩ—.

“A! Được rồi! Tên nhóc kia có tóc bạc!” Lão Cao cuối cùng đã nhớ đến điểm đặc biệt của người kia mà vui quỳnh cả lên.

Tóc bạc? Tên của một người lập tức xuất hiện trong đầu Nguyên Chiến Dã, làm hắn kích động đến toàn thân đều bùng bùng hưng phấn, thoáng cái đã bật dậy khỏi ghế, đứng lên hỏi: “Hắn tên là gì?”

Tiến Diệp ngừng công việc trong tay, nghiêng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã.

Lão Cao lắc đầu, “Hắn chưa nói, vì cậu không có ở đây nên tôi bảo hắn chờ một lát, kết quả là hắn nói mình còn có việc, nếu như cậu hỏi thì nói cho cậu biết, nói là—Tứ Đại Thiên Vương.”

Nhanh như gió, Nguyên Chiến Dã chạy ra cửa, cả trái tim như bị treo ngược, ngay cả khoe miệng nhin không được mà giờ lên, hắn phải liên tục nói bản thân bình tĩnh! Không nên kích động như vậy!

Nguyên Chiến Dã, mày phải bình tĩnh! Mày rất hấp tấp! Mày—con mẹ nó! Hắn thật hưng phấn a!

“Tứ Đại Thiên Vương” ? Chết tiệt! Quả thực “Tứ Đại Thiên Vương ngục giam XX” đều ở chỗ này a! Nhiếp Phong Vũ, Tái Đức, hắn, như vậy còn một người nữa—chết tiệt! Hội tụ một nhà sao?

Chạy trên đường vài phút, Nguyên Chiến Dã trái phải ven đường đều nhìn khắp nơi, vừa quan sát vừa tiến về phía trước, đột nhiên đụng phải một người ven đường. Người nọ kêu nhỏ một tiếng, tiếng kêu như đụng phải người nào đó mà cảm thấy có lỗi, đồng thời nói một câu: “Xin lỗi!”

Nguyên Chiến Dã gật đầu với người nọ một cái, “Xin lỗi, là tôi không nhìn phía trước.”

Người nọ cười cười, là một nam nhân rất anh tuấn, vừa có khí chất vừa mang một cổ nhàn nhạt vị đạo quyền rũ. Nguyên Chiến Dã bất động thanh sắc mà quan sát hắn, không chỉ vì dung mạo xuất sắc của nam nhân, mà còn vì...người này vừa gặp đã khiến hắn khắc sâu ấn tượng, nhưng hắn chưa gặp qua lần nào!

Nói cách khác, người nam nhân này cũng không phải cư dân ở đây.

Người đàn ông đã đi xa, Nguyên Chiến Dã nhìn bóng lưng của hắn trong chốc lát, mấy ngày trước đã làm hắn chú ý, chỗ này sau khi Nhiếp Phong Vũ xuất hiện, người ở trấn này—càng lúc càng nhiều. Quên đi! Tạm thời vứt chuyện này sang một bên, hiện tại quan trọng nhất là—hắn vừa chuyển người đi được vài bước, ven đường đột nhiên xuất hiện một người ngồi chồm hổm dựa vào cement của bồn cây. Người kia đỉnh đầu đội một cái nón cao bồi, che hơn phân nửa khuôn mặt, quần bò có vài chỗ rách, hầu như đầu gối bên chân trái đều lộ ra ngoài, hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. (|||)

Nguyên Chiến Dã nhắm mắt, chậm rãi đi về phía người kia.

“Tiên sinh, ở đây không được ăn xin.” Hắn nói.

“Hửm?” Người nọ tựa hồ lặng đi một chút, thấp giọng nói: “Cảnh quan, tôi còn chưa lấy bát ra mà!”

Nguyên Chiến Dã lông mày hơi giật, khoe miệng chậm rãi giờ lên. “Chờ anh lấy ra thì không được rồi! Anh về nhà hay muốn tôi bắt vào cảnh cục?”

“Thật đáng sợ nga! Bất quá—” Người nọ từ từ ngẩng đầu, hé ra khoe miệng đang mỉm cười, có chút cố ý khó chịu mà nói: “Hình như tôi quên đường về nhà rồi.”

Thở một hơi thật dài, Nguyên Chiến Dã hướng hắn vươn tay, “Đi với tôi! Tôi đưa anh về nhà.”

Tiếp theo là một trận trầm mặc, người ngồi chồm hổm kia không hề động, Nguyên Chiến Dã tay vẫn giơ ra giữa không trung, một chút cũng không có ý thu về. Cho đến khi cánh tay truyền đến cảm giác tê rần, người nọ hung hãn cắn răng một chút.

“Chết tiệt! Con mẹ nó lão tử này giờ chờ lời này của cậu!”

“Anh vì sao lại đến đây?”

“Tôi thăm cậu a! Hu hu~~ cậu trốn kỹ quá, cái chỗ này hu~ hu~ thiệt là khó tìm a! Hu~”

“Vậy sao anh tìm được tôi?”

“Đừng coi thường tôi hu hu~ trừ phi cậu hu~ trốn ở trên Sao Hỏa, không thì chỗ nào tôi cũng hu hu~ tìm ra cậu ~ hu hu hu

~”

Trong quán mì sợi, Nguyên Chiến Dã nhìn nam nhân bên cạnh đang hút mì liên tục, trên trán đã bắt đầu nổi gân xanh, “Còn muốn ăn nữa?” Hắn đem mì trong tô sang qua tô của nam nhân kia, một bên hỏi.

“Hửm?” Nam nhân ngẩng đầu, khoe miệng vẫn còn dính mì, “Cậu không ăn? Xuyt~” Hút mì vào.

Nguyên Chiến Dã vô lực trợn trắng mắt, sau đó thì giống như đã hết cách mà nói: “Anh vẫn giống như trước kia, cái gì cũng không thay đổi, ngay cả sức ăn cũng vậy, Chu Chính.”

Không có gì thay đổi, vẫn là cột nhà, vẫn là mái tóc rối bởi hai màu đen trắng trộn lẫn, vẫn là giọng nói đó, đúng là không có gì thay đổi, chỉ có y phục trên người của cả hai đều bất đồng, lần đầu tiên nhìn thấy Chu Chính không mặc áo tù nhân, cảm giác như trẻ thêm vài tuổi.

“Ừng ực ừng ực ~” Chu Chính ngẩng đầu, đem cả bát mì một phen húp sạch nước, sau đó thì vô cùng sảng khoái mà lấy tay lau miệng, thoải mái thở dài một hơi, quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã cười hì hì nói: “Con người luôn luôn thay đổi, nhưng tôi thì hết rồi! Sở dĩ cậu thấy biểu tình của tôi lúc này, cũng là cực hạn lắm rồi á!”

Đỡ không nổi khiếu hài hước của hắn, Nguyên Chiến Dã phì cười một tiếng.

“Quả thực nơi đây không tồi! Non xanh nước biếc, dân phong chất phác, còn được tắm ôn tuyền—” Chu Chính quan sát khắp nơi, quay đầu nhìn hắn mỉm cười, hỏi: “Vậy còn cậu? Có thay đổi gì không?”

Bàn tay cầm đũa từ từ hạ xuống, Nguyên Chiến Dã thở dài, “Xin lỗi.” Ngày đó, hắn xoay người tìm không được Chu Chính, hắn không nên đi, hắn phải tìm cho bằng được Chu Chính, dù chỉ liếc mắt nhìn thấy hắn bình yên vô sự cũng được.

Chu Chính nghiêng đầu hỏi: “Tại sao phải xin lỗi? Cậu chưa làm chuyện gì phải xin lỗi tôi cả!”

Nguyên Chiến Dã nhìn hắn, không trả lời. Chu Chính tiếp tục nói: “Cậu không giết cả nhà tôi, cũng không giết vợ con của tôi, vì sao phải xin lỗi tôi?”

“Anh—” Nguyên Chiến Dã có chút dở khóc dở cười, vừa định nói tiếp, Chu Chính đã đưa tay lấy cái tô của hắn.

“Cậu không ăn? Vậy cho tôi đi!” Nói xong thì huyt huyt đứng lên, “Chẳng qua tôi quả thực không nghĩ cậu sẽ là cảnh sát, tuy rằng tôi không bao giờ tin cậu vì tội cưỡng gian ngộ sát mà ngồi tù—”

Có người tin mới là lạ đó? Nguyên Chiến Dã ở trong lòng nhịn không được mà nói một câu.

“Nhưng cậu thực sự không giống cảnh sát.” Chế vào tô một ít dấm chua, Chu Chính vừa ăn vừa nói: “Tuy rằng thân thủ tốt, nhưng trên người của cậu không có cảm giác của một gã cảnh sát, thật không biết vì sao cậu muốn trở thành cảnh sát nữa! Hoàn toàn lệch lạc nha!” Cậu nói cuối cùng như đang lẩm bẩm. Nhưng sau khi Nguyên Chiến Dã nghe xong, thì cũng không có cách nào phản bác, hay là nói hắn đã sớm biết, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi, nhưng hiện tại Chu Chính nói ra những lời này, hắn mới phát hiện bản thân đã sớm nghĩ đến những điều đó.

“Anh không hận tôi?” Hắn hỏi.

“Vì sao lại hận cậu?” Chu Chính nâng mắt nhìn hắn.

“Ngày đó tôi bỏ anh đi—” Chuyện này, là một trong những chuyện mà Nguyên Chiến Dã vĩnh viễn cũng không có cách nào quên đi.

Lúc này Chu Chính rút cuộc cũng thu hồi bộ dáng cả lơ phất phơ như mọi khi, nghiêm túc mà buông đũa xuống, nhìn vào sợi mì còn sót lại trong tô cùng với mấy cọng rau xanh, một lúc sau, quay đầu nói: “Cậu đi trước nhưng sau đó thì quay đầu tìm tôi, vậy là đủ rồi.”

“Anh thấy được?” Nguyên Chiến Dã xác định ngày đó hắn căn bản không nhìn thấy Chu Chính.

Chu Chính gạt đầu, vờ vai hắn, “Vì tôi bị thương, không có cách nào đứng lên để vui vẻ tiễn cậu đi! Anh hùng!” Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho Nguyên Chiến Dã biết sau khi không cẩn thận mà té xuống đất thì hắn còn va vào góc bàn, chân bó bột, ngón tay cũng bị gãy nữa—. (tội nghiệp)

Tảng đá đè nặng trong lòng dường như cũng dần dần buông xuống, nhưng Nguyên Chiến Dã còn chưa kịp cảm động thì đã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Anh khi nào được ra ngoài?”

“A?” Chu Chính lặng đi một chút, mắt cả nửa ngày để đếm trên đầu ngón tay, “Gần một tháng rồi! Quay về cũng không có thương tích gì nên tôi đến đây luôn—”

Nguyên Chiến Dã khước miệng co quắp một chút, nheo mắt lại nhìn hắn hỏi: “Anh, sẽ không vượt ngục chứ?”

?

Ha ? Lúc này đến lượt khước miệng của Chu Chính co quắp, hắn dùng lực đặt đũa xuống bàn, rống lớn một tiếng : “Lão đại, cậu có nhầm không a ? Cậu nghĩ tôi đang đóng phim à ? Bạo động ngục giam ngày đó, bảo vệ nghiêm ngặt như tường đồng vách sắt vậy đó, tôi cũng không muốn chứng tỏ bản lĩnh đâu a ! “

“Vậy làm sao anh ra được?”

“Ai

” Chu Chính gãi ót một chút, vô lực nói: “Tối thời hạn thi hành án thì tôi đương nhiên tôi được thả ra ngoài! Ngày thứ hai cậu đi là ngày tôi được thả ra.”

Nguyên Chiến Dã lấy làm kinh hãi, phản ứng có chút nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Sao anh không nói với tôi?”

Chu Chính ngượng ngùng gãi ót, cười hề hề nói: “Ngại quá! Tôi quên mất, nếu cảnh ngục không thông báo với tôi thì chắc tôi đã ở đó luôn rồi, a hahaha~”

“Bốp ~!”

Nguyên Chiến Dã hung hăng đánh vào ót hắn, thiếu chút nữa là cả gương mặt của Chu Chính ụp vào cái tô trước mặt.

“Làm gì a? Có cần tức giận đến thế không?” Chu Chính xoa xoa cái ót, nhe răng trợn mắt nói: “Uổng công tôi còn muốn giúp đỡ cậu—”

“Anh nói cái gì?” Nguyên Chiến Dã nghe ra ý tứ bất đồng với bình thường.

Đút tay vào túi quần lấy ra một gói thuốc lá, Chu Chính nhẹ nhàng rút ra một điếu, ngậm vào miệng rồi dùng bật lửa đặt trên bàn của quán để sẵn để châm thuốc, trên bật lửa có khắc hai con số 78, là tên của cửa tiệm này.

Chu Chính rít sâu một hơi, phả ra một ngum khói trắng, một loạt động tác lần lượt được thực hiện, Nguyên Chiến Dã bội phục bản thân mình tính cách càng ngày càng dễ chịu.

“Tôi đã thuê người phụ trách “dọn dẹp”, đến đây thanh lý một thằng khốn.” Chu Chính mỉm cười nói.

Mà lúc này, Nguyên Chiến Dã rốt cuộc cũng khẳng định được suy đoán của mình: Tái Đức, là do Chu Chính tìm đến! Mặc dù vẫn cho rằng bọn họ không hợp nhau, nhưng sau khi ra khỏi ngục giam, không phải cái gì cũng không thể xảy ra.

“Tuy rằng hắn là một người đáng ghét, nhưng mà còn có người đáng ghét hơn. Công và tư đương nhiên tôi cũng hiểu, nhưng khi đặt mình vào vị trí để làm chuyện gì đó, hắn lại giống tôi, có lẽ đây là điểm giống nhau duy nhất của tôi và tên lông vàng kia!” Chu Chính từng ngum từng ngum hút thuốc, dường như bị nghiện thuốc lá rất nặng, khi không ăn gì thì sẽ hút thuốc.

“Vì sao muốn làm như vậy?” Nguyên Chiến Dã ngăn cản động tác muốn châm điếu thứ hai của hắn.

Dường như rất ngạc nhiên, Chu Chính trừng mắt nhìn hắn hỏi: “Vì sao không thể làm?”

“Anh đang yên ổn, đi chọc Nhiếp Phong Vũ làm gì?”

“Bởi vì—” Chu Chính nhìn hắn, thu hồi ý cười, từng câu từng chữ mà nói: “Nhiếp Phong Vũ chết, cuộc sống sẽ yên bình.”

Lúc này, Nguyên Chiến Dã không thể nói thêm lời phản bác. Hắn phát hiện mình sai rồi, Chu Chính là Chu Chính, chỉ là, Chu Chính bây giờ bất đồng so với trước kia. Có thể, hắn đến bây giờ vẫn chưa từng hiểu rõ Chu Chính là người như thế nào, giống như Chu Chính không hiểu hắn vậy.

“Chu Chính, anh rốt cuộc là ai?” Hắn cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề có chút cảm kị này, tuy rằng hắn rất muốn nghe người kia sẽ nói: là Chu Chính tôi đây, là Chu Chính mà Nguyên Chiến Dã từng quen biết.

Không lập tức trả lời, Chu Chính dường như đoán được hắn sẽ hỏi như thế, lẳng lặng nhìn Nguyên Chiến Dã một hồi, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, cười một tiếng rồi đứng lên.

“Đi theo tôi! Tôi đưa cậu đến một nơi rất thú vị, coi như quà ra mắt đã lâu không gặp—” cậu có thể sẽ vì thứ đó mà cảm ơn tôi, và cũng—hận tôi.

Hắn không chờ Nguyên Chiến Dã trả lời, mà chỉ một bước đi ra cửa. Nguyên Chiến Dã ngồi yên tại chỗ nhìn bóng lưng từng bước rời xa, sau cùng thì nhắm mắt thở dài, đứng lên đi theo.

End 28.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Edit: Dece

“Rốt cuộc anh muốn đi đâu?”

Nguyên Chiến Dã đi phía sau Chu Chính, hai người bước dọc theo con đường nhỏ trong trấn gần mười lăm phút đồng hồ, Chu Chính vẫn chơi trò im lặng, không thêm nói đích đến là đâu. Nguyên Chiến Dã biết Thanh Tuyền trấn không lớn đến vậy, nhưng xem ra Chu Chính không phải đến đây lần đầu, dường như đã quen thuộc từ lâu mà tự tin sai bước, so với cảnh sát bản địa như hắn mà nói thì am hiểu hơn rất nhiều.

Vừa đi vừa nhìn đồng hồ, Chu Chính nghiêng đầu cười với hắn một chút, thập thò nháy mắt với hắn, ra vẻ thần bí mà nói: “Nơi này thú vị lắm, có thể làm cho cậu không tưởng tượng nổi luôn. Cơ hội này rất hiếm có, nắm thật chặt đó nha!”

“Anh chắc chứ?” Nguyên Chiến Dã không biết biểu tình của mình hiện tại có hay không rất khôi hài, nhưng hắn thực sự chịu hết nổi rồi.

“Làm sao vậy?”

Chỉ vào tiệm bánh mì ven đường, Nguyên Chiến Dã có chút bất đắc dĩ nói: “Nơi này chúng ta đã đi lần thứ ba rồi, sở dĩ tôi hỏi anh muốn đi đâu là để tôi trực tiếp mang anh đi là được! Tôi ăn cơm chiều không nhiều, không cần đi bộ để tiêu thực đâu!”

“Ha?” Chu Chính hé ra biểu tình suy sụp, gãi đầu nhìn tiệm bánh mì, cau mày nhỏ giọng nói: “Con bà nó! Đã nhiều năm không đi nên giờ không nhận ra nữa rồi—”

“Anh nói cái gì?” Nguyên Chiến Dã nheo mắt, câu hỏi sắc mùi nguy hiểm.

“A! Nguy rồi! Sắp hết giờ rồi!” Dường như cố ý phớt lờ câu hỏi của hắn, Chu Chính kéo lấy cánh tay của hắn rồi bắt đầu chạy băng băng trên đường.

“Này! Rốt cuộc là sao? Anh—”

Nhìn bóng lưng của người trước mặt, Nguyên Chiến Dã phát hiện mọi thứ trước mắt có chút xa lạ, Chu Chính vẫn giống như trong ấn tượng của hắn, hay là—chẳng qua chỉ vì hoàn cảnh bất đồng, hoặc cũng vì một vài thứ bất đồng nào đó, hắn đã nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội lần thứ hai gặp lại Chu Chính, hắn luôn nghĩ rằng mình là một tên lừa đảo, cũng chưa bao giờ nghĩ tới Chu Chính sẽ dễ dàng tha thứ cho hắn như thế, thậm chí có chút nghi hoặc sự dễ dàng đó của Chu Chính.

“Chu Chính—” Chẳng qua chỉ kêu lên một tiếng, Nguyên Chiến Dã rất đơn giản mà gọi lên, nhưng chủ nhân của cái tên đó lại nghe được.

Cước bộ thoáng đã thả chậm, biến thành Chu Chính nắm tay hắn đi về phía trước, nhưng cái gì cũng không nói nữa. Sắc trời đã dần chuyển tối, đèn đường bốn phía phát ra ánh sáng hắt hiu, đó là màu sắc mà Nguyên Chiến Dã ghét nhất.

Dù sao vẫn đang suy nghĩ nên hỏi cái gì, nhưng bất luận thế nào thì cũng không thể mở miệng được, ngay khi Nguyên Chiến Dã sắp bỏ cuộc, Chu Chính rút cuộc cũng quay đầu lại, nhìn hắn nói: “Có một số việc, không biết so với biết còn tốt hơn, thế nhưng, bị lừa dối quả thật không công bằng. Nguyên Chiến Dã, chúng ta cần phải công bằng.” Đưa lưng về phía ánh sáng, bóng râm chiếu rọi trên khuôn mặt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khóe miệng của hắn đang mỉm cười, Chu Chính lúc này thoạt nhìn như một người khác.

Hơn nữa, nếu nói làm cho người ta cảm thấy mặc danh kỳ diệu thì Nguyên Chiến Dã không hẳn là mình bạch, nhưng cũng không có nhiều thời gian để cẩn thận suy nghĩ, chỉ có thể đoán rằng lời nói của Chu Chính hoàn toàn không bình thường, mà lúc này, bọn họ đã dừng lại trước một tiệm cà phê, cửa tiệm bị che khuất trong bóng tối của góc đường.

“Haiz~ cuối cùng cũng tới nơi, mặt tiền của cửa tiệm sửa sang lại có chút khác biệt, muốn khen cũng không dám khen a !” Chu Chính nhìn cánh cửa đỏ thẫm cùng những tấm kính thủy tinh phía trên, thì thào tự nói.

Nguyên Chiến Dã biết quán cà phê này, là một quán cà phê bình thường ở Thanh Tuyền trấn. Ngày thường, ghé quán cũng chỉ là mấy cô cậu học sinh, có người bảo rằng thức uống ở đây rất được, Quan Trí đã dẫn hắn đến đây một lần, nhưng chỉ ngồi được mười phút, hắn liền trốn mất dạng. Bên trong tất cả đều là những đôi trai gái yêu nhau, hai người bọn họ ngồi trong quán quả thực rất mất tự nhiên ! Tuy rằng, chỉ có hắn cảm thấy không được tự nhiên mà thôi.

“Anh đến đây làm gì ?” Đừng nói là anh ta muốn mời hắn uống cà phê nha ! Hơn nữa, hắn nhớ rõ cửa tiệm này buổi tối đóng cửa rất sớm, tuy rằng từ ngoài cửa nhìn vào hình như vẫn còn sáng đèn.

“Ha hả !” Chu Chính cười cười, “Dù sao không chỉ là mời cậu uống cà phê.” Nói xong thì hắn khoác vai người kia đi vào. Nguyên Chiến Dã liếc hắn một cái rồi đi theo hắn.

Rốt cuộc muốn làm gì, mà thần bí như vậy—.

Đẩy cửa ra, trước nhất là thấy một nhân viên phục vụ, đứng sau phục vụ sinh là một người đàn ông, mặc tây trang màu đen, giống như phục vụ nhưng cũng không giống phục vụ sinh bình thường, Nguyên Chiến Dã nhìn người kia vài giây đồng hồ, mới xác định được hắn chưa bao giờ gặp qua người này.

“Xin hỏi hai vị tìm ai ? ” Người đàn ông hỏi, đồng thời cũng quan sát Chu Chính và Nguyên Chiến Dã một phen, dường như hắn cũng không nhận ra Nguyên Chiến Dã.

“Đến đây uống cà phê chứ gì nữa ! Cậu nói tìm ai hề ! ” Chu Chính cười hì hì rồi kéo Nguyên Chiến Dã đi qua, một tay chống lên bục sân khấu, một tay chống nạnh, đúng là cái tư thế đùa giỡn đầy chuẩn mực, “Mùa du lịch sắp tới rồi, tôi đi bằng xe tốc hành mới tới được đó nha !”

Nghe thấy ba chữ “mùa du lịch”, nam nhân liếc Chu Chính một cái, từ dưới bàn lấy ra một quyển tập, vừa mở ra vừa hỏi: “Xin hỏi tên của ngài là?”

“Tôi dùng tên tiếng Anh để đăng ký.” Cười tủm tỉm.

“Vậy xin hỏi tên tiếng anh của ngài là—”

“Fuck!” Vẫn đang cười tủm tỉm.

Nguyên Chiến Dã này giờ bình tĩnh đứng một bên bỗng dưng lão đảo vài cái, thiếu chút nữa là té xuống đất, “Anh nói cái gì a?” Người này muốn ăn đánh sao? Mình có vinh dự đó không vậy?

Chu Chính nhún vai, cười rất vô tội, không nói gì mà chỉ nhìn người trước mắt. Đổi lại là nam nhân kia không có biểu tình gì quá lớn, có lẽ hắn được huấn luyện rất chuyên sâu rồi, hắn nhìn Chu Chính, sau đó thì dùng hai ngón tay mà lướt trên tờ giấy, tra tìm tên của người nọ, cuối cùng cũng dừng lại một chỗ, tiếp theo thì đóng quyển vở lại rồi hơi cúi người nói với Chu Chính: “Chu Chính tiên sinh, hoan nghênh ngài đã đến, mời ngài đến phòng giữa.”

“Cảm ơn nhiều !” Chu Chính cười cười với nam nhân.

“Ngài cần thay quần áo không ?”

Áo thun bó sát cùng với cái quần jean rách te tua để lộ đầu gối trái làm cho nam nhân hỏi ra vấn đề này. Nguyên Chiến Dã mới nhớ đến mình cũng đang mặc áo ba lỗ cùng quần thể thao—hai người bọn họ đứng là kẻ tám lạng người nửa cân !

Chu Chính hất tóc một chút, nói : “Không cần đâu ! Tôi thuộc dạng đàn ông đã tính !” Nói xong liền lôi Nguyên Chiến Dã rời đi, nhưng mà bị gọi lại.

“Xin chờ một chút. “

Nguyên Chiến Dã dừng bước trước, sau đó thì quay đầu.

Vốn nghĩ rằng nên thành thật mà khai báo, nhưng Nguyên Chiến Dã suy đi tính lại thì nói ra cũng vô ích thôi, hắn không cho rằng tên mình sẽ xuất hiện trong cuốn tập kia. Theo như tình hình hiện tại, nếu hắn nói cái gì không đúng thì sẽ bị đối phương một cước đá ra ngoài, hắn đem tầm nhìn chuyển sang người Chu Chính, dường như trong đáy mắt là đang hỏi : Anh chuẩn bị đối phó chưa vậy ?

Chu Chính cười cười, từ phía sau vòng lấy bả vai của Nguyên Chiến Dã khiến cho hai người dán sát với nhau, Nguyên Chiến Dã khẽ nhíu mày, “Này—”

Cảm giác được bả vai thoáng bị giữ chặt, hắn rất nhanh có phản ứng mà ngậm miệng, ngược lại còn để Chu Chính tùy ý ôm ấp. Chu Chính thỏa mãn cười cười, đối với người kia mặt không đổi sắc mà nói : “Tên tiếng anh của cậu ấy là Honey, đương nhiên chỉ có mình tôi gọi cậu ấy như thế ! ” Nói xong còn hôn lên mặt Nguyên Chiến Dã, dề xồm mà ” Nhé ~” một cái.

Nguyên Chiến Dã đứng hình, ngoại trừ da gà bắt đầu nổi lên, thì không có cảm giác gì khác, chán ghét hay hưng phấn—hắn đột nhiên phát hiện hắn và Chu Chính bây giờ có lẽ là bạn bè nhưng ngay cả giới tính cũng có chút không rõ. Bạn bè, bọn họ là—.

Nhưng nếu như lúc này Nguyên Chiến Dã thấy được bản mặt tươi cười ‘hèn mọn’ của Chu Chính thì bảo đảm hắn sẽ phun ra hết buổi cơm tối mới vừa ăn. Nhưng mà, tiện nghi cũng không thể trắng trợn mà chiếm được như vậy ! Cười ‘dụ dăng’, Nguyên Chiến Dã nắm lấy cổ tay Chu Chính đang khoác trên vai mình, từ từ dùng sức. Chu Chính nhẹ nhàng cau mày một chút, nụ cười trên mặt vẫn còn tỏa sáng bừng bừng, chỉ là có chút cứng ngắt mà thôi.

Động mạch của hắn bị nắm chặt, hình như muốn đứt—.

Nam nhân nhìn bọn họ, Chu Chính còn nói : “Không có quy định ‘người nhà’ không thể đi cùng mà ? Tôi sẽ nói với Lão Đại của mấy cậu, có bất trắc gì thì tôi chịu, OK ?”

Suy nghĩ trong chốc lát, đối phương cũng đồng ý, hơi gật đầu một cái, “Mời.”

“Tay cậu mạnh gớm—” Chu Chính bày ra biểu tình rất chi là ủy khuất mà nhỏ giọng nói, trên cổ tay còn có một dấu tay hồng hồng “Nhìn qua liền giật mình”.

Nguyên Chiến Dã trợn trắng mắt, sau đó nhìn không chớp mắt mà đi về phía trước, hành lang tinh xảo thật dài vẫn thông hướng đến cuối dãy, đèn áp tường hình hoa bách hợp được gắn trên vách vẫn làm cho người ta cảm thấy trước mắt là một mảnh đen kịt.

“Làm sao anh biết được chỗ này ?”

Chu Chính cười một tiếng, hai ngón tay cái đặt ở biên túi quần jean, “Đợi lát nữa nhân huynh sẽ biết! Đáp án bị vạch trần quá sớm thì trò chơi nhàm chán lắm. “

Tựa hồ—thật đúng là như vậy. Nguyên Chiến Dã không hỏi gì thêm, bởi vì bọn họ đã đến cái gọi là phòng giữa.

“Những mùi hôi thối, đều phát ra từ nơi này—” Chu Chính nhắm mắt lại, khẽ nói, “Hừ hừ !”

Nhìn biểu tình gần như là quỷ dị của hắn, Nguyên Chiến Dã mặt không biểu tình hỏi : “Anh rốt cuộc ở đây làm xiếc—” Có lẽ là do giác quan nhạy bén trời ban, hắn bắt đầu phát sinh cảm giác hoài nghi đối với mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay.

“Tôi nói rồi, cậu kỳ thực không thích hợp làm cảnh sát, trên mặt của cậu có rất nhiều cảm giác tội lỗi, ngay cả một chút việc vặt vãnh cũng không tính là việc nhỏ, tôi muốn cậu biết rằng, cậu thật ra chỉ là một ‘Tiểu cừu’ ngây thơ.” Chu Chính vươn tay đặt trên nắm cửa, quay đầu nói với Nguyên Chiến Dã : “Tôi đưa cho cậu quà gặp mặt, mong là—cậu sẽ thích ! “

Theo tiếng vang của kim loại bị buông lỏng, cửa được mở ra. Động tác của Chu Chính, còn có thêm biểu tình của hấn, khiến cho Nguyên Chiến Dã nghĩ đến phiên cảnh Pandora mở chiếc hộp kỳ bí, lần này hấn có cảm giác, chính mình mới là Pandora—.

Trong phòng là một cỗ hương vị nhàn nhạt, vừa mở cửa ra liền phả vào mặt, dường như rất quen thuộc. Ánh sáng mờ nhạt trong căn phòng hé ra một cái bàn hội nghị hình chữ nhật, trên bàn có đặt vài chai rượu, từ rượu vang, champagne, đến rượu Hoa Điêu đều có đủ. Có năm người đàn ông ngồi xung quanh bàn, ngoại trừ hai người ngồi cùng một chỗ, thì những người khác đều đã chiếm lấy mỗi vị trí khác nhau, nghe thấy có tiếng người bước vào thì tầm nhìn đều tập trung lên người bọn họ. Nguyên Chiến Dã mắt đảo qua những người đó, phát hiện trong đó có người hấn đã từng gặp qua, chính là nam nhân hấn va phải trên đường lúc đi tìm Chu Chính.

Đối phương tựa hồ cũng nhớ rõ hấn, mỉm cười rồi gật đầu với hấn một chút, đang định cười đáp lại thì bị ánh mắt của người bên cạnh nam nhân làm cho Nguyên Chiến Dã cảm thấy trước tiên tốt nhất là không nên cười, ánh mắt kia—đúng là dục vọng chiếm lấy vật phẩm của mình. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hello ! Mọi người khỏe không ? Đã lâu không gặp ? Vừa đúng một năm thì xuân về hoa nở a ! Năm nay cũng là các anh a ! A ha ha ha ha~” Chu Chính bật cười đầu tiên, thì ra hấn đều quen biết những người ngồi ở đây.

Một người đàn ông trung niên vẻ mặt dữ dằn rút ra điều thuốc trong miệng rồi gào thét : “Tiểu tử thú vị Đoan Chính mày đến đây làm gì ? Duẩn Đông Ân đâu ? ” Không có mùi thuốc lá trong phòng, thì ra tất cả hương vị kia đều đã biến mất.

“Ha ha ! Ngại quá ! Lão đại của tôi đi Nhật ra mắt cha vợ rồi ! Năm nay chỉ có thể để tôi đến đây uống trà nói chuyện phiếm với mọi người thôi hà ! ” Chu Chính nháy mắt ra hiệu, quay sang người đang ngồi cười hỉ hỉ hả hả, “Lý Lão đại hình như gầy đi không ít nha ! Tinh lực đều dùng để phát huy trên giường rồi sao ? Yeah ! Hạ Lão Đại, ngài vẫn lạnh như băng vậy a ! Trùng ra cái mặt như người chết này coi chừng không ai muốn yêu ngài a !” Người đàn ông mặc bạch y ngồi ở nơi xa nhất miễn cưỡng ngẩng đầu liếc hấn một cái, không nói gì thêm.

Sớm biết tính tình của hấn, Chu Chính không hề để ý mà chuyển mắt sang hướng khác, “Chúng lão đại, ngài càng ngày càng đẹp trai đó nha ! Cuộc sống gia đình chắc là êm ấm lắm ha ! Bò cạp nhỏ của ngài không đến à ? ” Người đàn ông đang uống champagne nâng mắt, ánh sáng của chiếc ly thủy tinh phản xạ vào đôi mắt đen kịt, hấn cười cười, nói : “Miệng mồm của cậu vẫn cay độc như vậy, thật hối hận trước kia không hảo hảo mà tẩy sạch dùm cậu.”

“Ha ha ! Chúng lão đại anh đối với người khác thiệt là tốt ! Năm ngoái còn muốn tôi làm xi măng tưới ruộng, kết quả hại tôi bây giờ còn ngóng cổ chờ mong nè!” Chu Chính có chút ‘ngượng ngùng’ mà gãi đầu, sau đó thì đem mục tiêu chuyển qua hai người còn lại, “Hình lão đại, đã lâu không gặp! Chắc chắc! Đại ca tàn bạo cũng hé ra cái bản mặt tàn bạo a! “

Một thân hắc y nam nhân không nói lời nào, toàn bộ cơ thể đều dựa về phía sau, im lặng mà hút thuốc, bốn phía dường như tản ra một lực uy hiếp vô hình, một tay khoác lên vai nam nhân ngồi bên cạnh hấn.

Thấy hấn, biểu tình vui vẻ của Chu Chính bị thu hồi một chút, “Xin chào ! Tiểu Lạc Lạc ! Người đẹp a !”

Người bị gọi tên mỉm cười, cũng là nam nhân đã đụng phải Nguyên Chiến Dã, người nọ rất đẹp.

“Tôi đã cảnh cáo cậu nhiều lần rồi, không được gọi hấn như thế ! ” Hắc y nam nhân cướp lời nói trước, thanh âm rất nặng nề, lại vô cùng êm tai, chỉ là lần này gương mặt người kia bắt đặc dĩ hé ra biểu tình xấu đến cực điểm.

“Hình lão đại, ngài thật là không từ bi ! Chỉ biết ‘tàn phá’ tiểu Lạc Lạc mà lại không cho tôi hỏi thăm một tiếng sao ?” Chu Chính đặt mông ngồi lên bàn, “Khó trách các ngài không ai tức giận, một đám vẫn là tính

cách nóng nảy như ngày nào, không thể thay đổi dù chỉ là một chút, mỗi năm đến đây đều gặp phải mấy cái bản mặt này, các anh nhìn nhau không ngán chút tôi ngán lắm rồi á ! Thật là—”

Ngoại trừ người đàn ông trung niên vẻ mặt vừa hung tợn vừa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, những người khác đều không có phản ứng gì lớn, tựa hồ đã sớm tập thành thói quen.

“Con mẹ nó mày ngán thì đừng đến đây nữa ! Không ai cầu mày tới ! Mày ngán nhìn lão tử rồi à ? Lão tử vừa nhìn thấy mày thì đã muốn uống thuốc ngủ rồi ! Mẹ nó, tao phải nói với tên họ Duẩn kia nói lỏng khớp xương của mày !”

“Đáng ghét ! Lý lão đại, ngài cũng biết rõ tôi chỉ thích thả lỏng ở trên giường thôi mà, lẽ nào ngài—”

“Chu Chính !” Một tiếng rống giận chứa đựng biết bao nhiêu thù hận, kèm theo đó là một cái ly thủy tinh để cao từ không trung thẳng tắp bay tới mặt hắn.

Chu Chính nghiêng đầu, “Hắc hắc ! Không trúng !” Nói xong liền cảm thấy không thích hợp, vì sao không nghe tiếng thủy tinh vỡ vậy ta ?

Mọi người quay đầu lại nhìn, Nguyên Chiến Dã đứng ngay cửa chậm rãi buông tay, cái ly trong tay của hắn vẫn bình yên vô sự.

“Xuất sắc a ! Không hổ là honey của ta a !” Chu Chính huyết sáo, vỗ tay.

Nguyên Chiến Dã hơi cau mày, cái ly trong tay bỏ xuống cũng không được mà cầm lấy cũng không xong. Hắn, cùng với bầu không khí ở đây hoàn toàn không thích hợp, rất giống người thành phố đi vào bộ lạc nguyên thủy, tuy rằng ví dụ có chút ‘sỉ nhục’ mấy người khác, đương nhiên không bao gồm Chu Chính.

Chu Chính thoáng cái đã từ trên bàn nhảy xuống, đi đến trước mặt hắn, “Ngại quá ! Cậu đến đây có chút không quen, chẳng qua, chờ lát nữa là được à ! “

“Hắn là ai vậy ? ” Có người hỏi một câu.

Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua, là nam nhân xinh đẹp kia. Đối phương thấy hắn thì mỉm cười.

“Ày kia ? Tôi chưa giới thiệu hả ? ” Chu Chính cảm thấy có lỗi mà cười cười, lôi Nguyên Chiến Dã đi tới trước bàn của mấy người kia, “Vị này là bạn của tôi, hiện là cục trưởng cục cảnh sát của địa phương—”

Sắc mặt của mọi người ở đây đều thay đổi, Nguyên Chiến Dã cảm thấy bản thân mình như một con thỏ bị kéo vào bẫy sói ! Bẫy sói, từ này đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, hắn chỉ biết đám người trước mắt này tuyệt đối không phải là người thường thôi !

“Chu Chính mày đang làm cái gì ? Chuyện cười mà chẳng buồn cười gì cả ! “

“Lý lão đại, tôi không nói giỡn đâu nha ! Nếu không phải nói giỡn thì đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc như vậy đó ! ” Chu Chính chuyển hướng sang Nguyên Chiến Dã, “Mấy người ở đây đều là Lão Đại, theo như cảnh sát của mấy cậu mà nói thì là ngục quân tử nên bị cầm tù, dùng từ ngữ dân gian thì là sói đội lột cừu ! “

Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua những người khác, sau cùng thì chuyển sang Chu Chính, hỏi : “Vậy còn anh ?”

“Tôi ? ” Chu Chính nhìn hắn một chút, khoe miệng mang theo một tia cười khở nói : “Tôi không nghĩ rằng cậu sẽ hỏi như vậy ! Tôi—”

“Hắn là kế toán viên cao cấp của ‘Viêm’, nổi tiếng là người làm ra sổ sách giả, người rửa tiền của toàn bộ thế giới ngầm.”

Bộ dáng tươi cười của Chu Chính dần dần biến mất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Nguyên Chiến Dã không quay đầu lại, không cần quay đầu lại, hắn cũng biết người đi vào là ai, kỳ quái chính là hắn không chút nào kinh ngạc.

“Chu Chính, tôi đã nói với anh, nếu như anh xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa, tôi sẽ giết chết anh ! “

“Hừ ! ” Chu Chính cúi đầu nở nụ cười, “Nếu tôi chết, cậu nhất định phải bị chôn cùng, Nhiếp Phong Vũ !”

Không khí bốn phía dần dần trở nên dày đặc, Nguyên Chiến Dã cảm thấy mùi vị kia như hỏa tiễn bị kích nổ, chỉ cần thêm vào một chút vị đạo của máu, như vậy là đủ rồi—.

End 29.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Edit: Dece

Quay đầu lại, Nhiếp Phong Vũ đứng cách hắn không xa, còn có hai người đi theo phía sau, Nguyên Chiến Dã nhận thức họ, khi còn ở trong ngục giam, hai người kia vẫn luôn kè kè theo cạnh Nhiếp Phong Vũ.

Ngày hôm nay, so với dĩ vãng thì Nhiếp Phong Vũ ăn mặc trịnh trọng hơn một chút, tuy rằng vẫn là áo sơ mi trắng thượng hạng, cùng với quần tây màu đen bạc, nhưng những sợi tóc nguyên bản được tùy ý chải chuốt nay lại hất ngược ra phía sau, hoàn toàn để lộ vầng trán, toàn thân càng có vẻ thành thực, vài sợi tóc ngắn rũ xuống phía trước, che khuất đi bờ mi, nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt sắc bén của y.

Tầm mắt của Nguyên Chiến Dã cùng y giao nhau, sau một giây thì tùy ý bước lên vài bước, đứng sau Chu Chính. Động tác này làm cho Nhiếp Phong Vũ có chút không hài lòng, nhưng không ai nhận ra. Hay là nói đối với tình huống hiện tại, căn bản đã không có người đi chú ý những chi tiết vụn vặt đó, bao gồm cả Nhiếp Phong Vũ y.

“Không nghĩ tới anh còn có lá gan xuất hiện trước mặt tôi, Chu Chính, có phải trước đây tôi đối với anh quá khách khí hay không?” Nhiếp Phong Vũ chậm rãi bước vào phòng, những người ngồi ở đây đều nhìn y, đủ loại biểu tình trên mặt bọn họ. Nam nhân bị Chu Chính gọi là Tiểu Lạc Lạc tựa hồ có điều muốn nói, nhưng lại bị người đàn ông bên cạnh đưa tay ngăn lại, đối phương dùng ánh mắt ý bảo hắn không nên lên tiếng.

Chu Chính nhếch miệng cười, hai tay khoanh trước ngực, “Phải nói là chúng ta trước đây đều quá khách khí, chẳng qua cũng khó trách, lần đầu gặp mặt cậu không nhận ra tôi, nếu không thì tôi không chắc rằng mình còn sống khi ra khỏi đại môn của ngục giam đâu.”

Nhiếp Phong Vũ nheo mắt nhìn hắn.

“Bất quá, hôm nay tôi có công việc nên mới đến, nhiệm vụ mà lão đại giao cho chúng ta, tôi cũng không dám chậm trễ. E rằng, bây giờ không còn cách nào khác hơn ngoài việc dùng hình thức hòa bình để hợp tác với nhau. A

”Chu Chính một tay đỡ lấy cái trán, bộ dạng vô cùng thống khổ, “Đúng là những giây phút khó chịu nhất trong đời!”

Quảng cho hắn một cái liếc mắt sắc nhọn, Nhiếp Phong Vũ tựa hồ đồng ý với lời nói của hắn, vì vậy cũng đem tầm mắt chuyển sang người nãy giờ vẫn bình tĩnh đứng phía sau Chu Chính, Nguyên Chiến Dã đưa lưng về phía y, cảm giác được tầm mắt của người nọ, nhưng lại không có bất kỳ động tác nào.

“Tại sao cậu ở đây?”

Nguyên Chiến Dã hơi nghiêng đầu nhìn y, mỉm cười một chút, tựa như ma quỷ, đó là một nụ cười tràn ngập ý tứ dụ dỗ.

Chết tiệt! Nhiếp Phong Vũ nhú mày, nếu là bình thường thì khi hắn cười như vậy, y đã sớm đề hắn ra rồi! Mà Nguyên Chiến Dã trước đây chưa từng cười với y như vậy, vì sao vào thời điểm này lại—.

“Là tôi mang cậu ấy đến.” Chu Chính giống như đang giải thích một câu chuyện thần bí nào đó, một phen xoay người ôm lấy Nguyên Chiến Dã, “Tôi đem người nhà đến đây, không phạm quy chứ?” Nói xong còn hất cằm vài cái với Nhiếp Phong Vũ.

“Đừng giả vờ với tôi! Người nhà?” Nhiếp Phong Vũ đối với hai từ này mà cười châm chọc, “Nếu như tôi nhớ không lầm thì cái gọi là người nhà của anh đều đã bị anh giết chết hết rồi, bây giờ ở đây còn xuất hiện thêm một người thân? Đừng nói với tôi đó là ‘anh em’ thất lạc nhiều năm của anh!”

“Cậu nói cái gì?” Trong nháy mắt, ngữ khí của Chu Chính hoàn toàn thay đổi, mùi vị cà lơ phất phơ trước đây dường như đều biến mất, giống như một con mãnh thú bị kích thích, mỗi một chữ đều mang theo vị đạo nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên Chiến Dã cảm giác được cơ thể của hắn đã hoàn toàn cứng ngắc, loại cảm giác cơ thể bị buộc chặt này, chính là phần nộ sau khi bị đánh thức. Suy nghĩ một chút, hắn đưa tay kéo lại cánh tay của Chu Chính, ngẩng đầu mỉm cười với Nhiếp Phong Vũ rồi nói: “Anh không chào đón tôi thì tôi cũng nên đi. Ở đây quả thực không phải là nơi tôi nên đến, không khí nơi này làm tôi không thể khống chế dục vọng của bản thân.” Nói xong thì cũng không thèm chú ý đến sắc mặt của Nhiếp Phong Vũ, quay đầu ghé vào tai Chu Chính thăm thì cái gì đó, trong mắt những người khác thì động tác này quả thực chỉ có thể dùng từ ngữ mờ ám mà hình dung, nếu có người không tin bọn họ đang “giao tình” thì cũng chỉ có người mù thôi.

Chu Chính nheo mắt lại, mỉm cười lắng nghe Nguyên Chiến Dã nói với hắn, tuy rằng những thứ truyền vào lỗ tai không phải là cái gì ngon ngọt cho cam.

“Tôi ra ngoài chờ anh, sau đó thì hảo hảo mà “giải thích” với tôi một chút về cái công việc chết tiệt của anh! Thuận tiện dạy luôn cho tôi một trăm loại làm giả sổ sách. Con mẹ nó nếu dám để tôi gặp phải chuyện gì bất trắc thì nên chuẩn bị tinh thần bị lão tử vứt ra ngoài cột điện trước cục cảnh sát đi là vừa, thông báo với toàn bộ dân chúng trong trấn anh đây là một con sắc lang biến thái! Nghe chưa?” Nguyên Chiến Dã nheo mắt, vô cùng thân thiết mà nắm lấy cằm của hắn một chút, nhưng cũng chỉ có đường sự mới biết một lớp da ở cằm xém chút nữa đã bị lột ra.

Hắn nói rồi, thủ kinh của Nguyên Chiến Dã không phải người thường có thể thừa hưởng đâu! Bất quá, trên mặt Chu Chính tràn đầy ý cười, ngay khi Nguyên Chiến Dã xoay người rời đi còn thừa cơ hội sờ mông của hắn vài cái. (thủ kinh= sức mạnh của tay)

“Cung ơn, anh cũng không muốn để em ở đây chịu đựng ánh mắt tàn sát của người nào đó đâu, ngoan ngoan đứng bên ngoài chờ anh, lát nữa anh sẽ thỏa mãn dục vọng của em!”

Nguyên Chiến Dã cau mày một chút, đè xuống cảm giác cuộn cuộn mãnh liệt của dạ dày, quay đầu ném cho Chu Chính một cái liếc mắt tóe lửa, nhưng lại làm người kia toàn thân lạnh lẽo.

Khi đi ngang qua người Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã không hề liếc mắt nhìn y một cái. Mà đồng dạng, Nhiếp Phong Vũ cũng không nhìn hắn. Hai người thoáng lướt qua nhau, một trận cuồng phong rần rần nổi dậy, quấy nhiễu không khí xung quanh, tựa như đang lan truyền một thông điệp đầy ý tứ.

Cậu đang chọc giận tôi—.

Người chọc tôi tức giận, vẫn là anh—.

“Ầm ỉ cũng ầm ỉ rồi, nói lời vô ích cũng nói rồi, bắt đầu được chưa?”

“Cận Sĩ Triển còn chưa tới—”

“Hôm nay hắn sẽ không đến.”

Đóng cửa lại, Nguyên Chiến Dã nhìn cánh cửa gần một phút đồng hồ, bảo vệ canh cửa cũng đưa tay bảo hắn rời đi. Hắn cười cười, hỏi: “Có thể chỉ đường cho tôi một chút không? Tôi muốn đi vệ sinh—”

Trong WC truyền ra hai tiếng rên đau đớn, tiếp theo là một trận âm thanh của cơ thể va chạm nhau, bất quá chỉ vài giây sau thì hoàn toàn yên tĩnh, giống như chưa có gì xảy ra. Đẩy cửa, Nguyên Chiến Dã bước ra ngoài, sau khi xác định xung quanh không có ai, hắn mới cử động năm ngón tay của mình một chút, phát hiện cả lòng bàn tay đều dính máu, cau mày.

Nguyên Chiến Dã chưa bao giờ biết, cửa tiệm này còn có sân sau lớn như vậy. Sân vườn gấp khúc cùng với dãy hành lang thật dài, xung quanh đều là cây cối, tuy rằng buổi tối trời không nóng, nhưng đứng ở một nơi cây cối um tùm như thế này thì cơ thể có chút thoáng mát, hắn cảm thấy da gà của mình đã nổi lên

một tầng. Nơi này tản ra một cổ hương vị nhàn nhạt, tràn ngập trong không khí, hẩn vậ mà không nhìn thấy một đóa hoa ở gần đó.

Có tiếng nước chảy, đi trong chốc lát, Nguyên Chiến Dã phát hiện ở đây có một hòn non bộ cùng thác nước, có nước nhưng lại không tìm được đâu là đầu nguồn, chắc là từ dưới đất thông lên, bên cạnh là một cái hồ nước lớn gần bằng nửa sân bóng rổ, có thể thấy ở bên dưới là những khối đá rục rở cùng đàn cá đầy màu sắc, trong đó còn có vài con màu vàng mà Nguyên Chiến Dã đã thấy qua trên TV, một con khoảng chừng nửa năm tiền lương của hắn.

Chết tiệt! Hồn dẫn xa xỉ quá mức!

Khinh thường cũng đồng thời không phục mà bĩu môi, Nguyên Chiến Dã tiếp tục đi về phía trước, trên đường không có một bóng người, hắn nghĩ mình có lẽ đã đến một nơi bí mật nào đó, cùng với quan niệm trước kia thật bất đồng, người như Nhiếp Phong Vũ, càng là thứ quan trọng thì y càng theo đuổi. Chỉ có thể dùng từ cuồng ngạo mà hình dung tính cách của y, thứ đó đã khiến y một mực tin rằng bản thân mình mới có khả năng bảo vệ hết thảy.

Y sẽ không cho phép người khác tranh giành quyền lợi của mình, tựa như một đứa trẻ kiêu ngạo, tin rằng mình có thể bảo vệ món đồ chơi mà y yêu thích.

Hành lang khúc khuỷu quanh co dường như đã đến cuối, Nguyên Chiến Dã nhìn thấy phía trước có một dãy phòng ở, phải nói là một dãy phòng ở chỉnh chu, có hành lang bằng gỗ cùng cửa ra vào phía trên mặt đất, giống như phong cách truyền thống của Nhật Bản nhưng lại có chút khác biệt. Ngay khi đó, bên trong truyền đến một thanh âm rất nhỏ khiến cho Nguyên Chiến Dã hạ nhẹ bước chân, đến càng gần thì thanh âm càng trở nên rõ ràng—.

“Thế nào? Luôn lộ ra cái biểu tình không phục này, làm cho người ta rất có dự vọng dày vò a!”

Còn chưa đi đến cạnh cửa, Nguyên Chiến Dã đã xác định đó là giọng nói của người đàn ông tên là Cận Sĩ Triển kia, đợi một lúc lâu mới nghe thấy một giọng nói khác vang lên, rất nhẹ, nhưng đối với Nguyên Chiến Dã mà nói thì đây đã là rất tốt rồi.

“Anh rốt cuộc đến khi nào mới kết thúc trò chơi nhảm chán này?”

“Nhảm chán?” Cận Sĩ Triển cười ha hả hai tiếng, nhìn người đang nằm trên nệm lót, đối phương lúc này đang chậm rãi ngồi dậy, cầm lấy quần áo bị vứt sang một bên rồi mặc vào. Cơ thể trần trụi tinh tế nhưng lại bị bao phủ bởi những vết tích lớn nhỏ của ***, ngay cả phần hông hay hạ thân đều có, ở giữa hai chân còn có dịch thể của dự vọng khát cầu, chưa đông lại.

Nhưng mà trái tim, đã bị đông cứng mất rồi.

“Chẳng lẽ cậu không hưởng thụ được à? Tôi nhớ rõ cậu kêu rất háng say kia mà?” Xích lô nửa người trên, Cận Sĩ Triển nửa người dưới đã mặc quần, đưa tay rút một điều thuốc, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, “A! Xin lỗi, đã quên cậu không thích mùi thuốc lá. Tiểu Diệp—” Tiểu Diệp giật mình một chút, phía trên đang mặc áo sơ mi, mặt nhăn mày nhíu nhìn hắn nói: “Tôi nói rồi, anh không được gọi như vậy!”

“Tức giận? Vì sao người khác có thể gọi mà tôi thì không? Bản thân cậu cũng hy vọng người kia sẽ gọi mình như vậy?”

“Nói nhảm xong chưa? Tôi có thể đi?” Không để ý đến những lời thừa thãi của hắn, Tiểu Diệp đeo kính mắt vào rồi cầm lấy áo khoác, chuẩn bị rời đi.

“Vì sao phải luôn vội vã, Nhiếp Phong Vũ thế mà lại cho cậu thay thế trách nhiệm chủ nhân của hắn.” Mạnh mẽ đứng dậy kéo lấy Tiểu Diệp, thuận tay để người kia dựa vào lồng ngực của mình, Cận Sĩ Triển miệng vẫn đang hút thuốc.

Tiểu Diệp mặt đầy chán ghét, cau mày, “Tôi sớm rời đi một chút không phải mong muốn của anh sao?”

“Có ý gì?”

“Anh chỉ đem tôi trở thành thể thân của một người, làm xong rồi thì tôi sẽ không còn giá trị lợi dụng, chẳng lẽ còn muốn tôi ở đây nói chuyện phiếm với anh?” Tiểu Diệp vùng vẫy một chút, nhưng dưới eo là một

mảnh bụn rụn.

Lời của hắn làm cho Cận Sĩ Triển nhìn hắn một lúc lâu, có một loại khát cầu muốn tìm ra cảm xúc gì đó trên khuôn mặt của hắn. Tiễn Diệp rất chán ghét bộ dáng này của hắn, cố sức đẩy hắn ra, nói: “Buông ra!”

“VẬY CÒN CẬU?”

Tiến Diệp ngẩng đầu nhìn hắn.

Cận Sĩ Triển cười có chút trào phúng, cầm lấy điều thuốc trong miệng, “Cậu cũng không đem tôi trở thành thể thân sao?”

“Cái gì?”

“Cậu có dám nói khi làm cùng tôi, cậu không đem tôi trở thành người kia? Trong lúc gặt gao giữa chặt thắt lưng của tôi mà rên rỉ, trong miệng của cậu còn gọi tên—”

“Câm miệng ~!” Tiễn Diệp rống lên, gương mặt vẫn luôn ôn nhu nho nhã nay lại mang theo biểu tình phần nộ chưa bao giờ có, đôi mắt phía sau cặp kính hầu như đã đỏ lên.

“Bị tôi nói trúng rồi? Không chiếm được thân thể của hắn nên phải dùng người khác để thay thế? Chúng ta cũng chỉ là vậy, cảm giác tội lỗi của cậu khiến cậu ngay khi làm tình cùng tôi không thể đạt đến cao trào!” Không để ý đến ánh mắt gần như muốn giết chết hắn của Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển vẫn đang vì mục đích cá nhân mà nói, “Tiễn Diệp, bản tính của mình bị cậu giấu kín quá, hay là cậu đã quên mất mình là hạng người gì rồi? Có muốn tôi giúp cậu nhớ lại không?” Nói xong, hắn một phen kéo lấy Tiễn Diệp, cúi đầu hôn lên môi của hắn.

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cửa đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh tựa như tia chớp mà vọt đến, hai người trong phòng đều đồng thời sửng sốt, mà Cận Sĩ Triển vẫn còn chưa buông Tiễn Diệp ra thì đã bị chế trụ, một cổ lực đạo đẩy hắn về phía sau, tiếp theo đó, cơ thể đã bị đặt lên tường.

Sau ót truyền đến cảm giác đau đớn khiến hắn cau mày, ngẩng đầu, trước mắt là gương mặt lạnh lùng của Nguyên Chiến Dã.

“Cậu—” Đối mặt với Nguyên Chiến Dã đột nhiên xuất hiện này khiến hắn tránh không được mà có chút khiếp sợ.

“Còn dám nói với hắn chuyện này, liền phế chết anh!” Nguyên Chiến Dã gần từng câu từng chữ, sau đó thì buông Cận Sĩ Triển ra. Tiễn Diệp ở phía sau, đã hoàn toàn ngơ ngẩn.

Tựa như thế giới ở trước mắt đều bị sụp đổ, bất quá chỉ là trong nháy mắt. Cơ thể tượng như bị đóng băng, muốn động cũng không thể động, nếu như có thể, hắn rất muốn rời đi, rất muốn lao ra khỏi đây, chỉ cần không cần đối mặt với Nguyên Chiến Dã là tốt rồi. Nhưng lúc này, hắn vô pháp di chuyển đôi chân của mình.

Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua Cận Sĩ Triển, sau đó quay đầu không thèm nhìn Tiễn Diệp, kéo tay người kia đi ra ngoài. Tiễn Diệp tùy ý để hắn kéo đi, hắn đi chân trần, phía dưới toàn là đá vụn, nhưng không—cảm thấy đau đớn.

Hắn rất muốn hỏi Nguyên Chiến Dã, rốt cuộc đã nghe được nhiều hay ít—thế nhưng, bất luận như thế nào, thì cũng đã có đáp án rồi.

“Tôi là người của Nhấp Phong Vũ.” Hắn bị Nguyên Chiến Dã có chút thô lỗ mà lôi kéo, người không ngừng đi về phía trước.

Tiến Diệp cắn môi, chỗ ấy vừa bị ‘chà đạp’, vết máu còn loang lổ. Không xác định Nguyên Chiến Dã có nghe rõ hay không, hắn cắn răng, muốn nói lại một lần nữa.

“Xin lỗi, tôi là—a~” Cơ thể bị dùng sức mà lôi kéo, Nguyên Chiến Dã đẩy Tiễn Diệp lên mặt ngoài của một cánh cửa. Đó là cánh cửa khi hắn đi ngang qua thì phát hiện.

Tiến Diệp thiếu chút nữa là té trên mặt đất, ổn định cả cơ thể, sau đó hắn xoay người nhìn Nguyên Chiến Dã.

“Trở về!” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng nói một câu: “Nhắc lại chuyện này, tôi sẽ đánh cái mông của cậu!”

“A Chiến—” Còn muốn nói thêm cái gì nữa, thậm chí còn không rõ bản thân mình rốt cuộc bị cái gì, cửa đã bị đóng lại. Sau cửa truyền đến thanh âm không chút cảm tình của Nguyên Chiến Dã.

“Mau trở về cho tôi!”

Suốt mười giây đồng hồ, không còn bất kỳ âm thanh nào. Bất luận là sau cửa hay ngoài cửa, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, Nguyên Chiến Dã mới nhắm mắt lại, bàn tay đang nắm chặt chậm rãi buông ra—.

Lại qua một lúc lâu, hắn xoay người, hung hăng đá một cước vào cánh cửa, “Bang ~!” một tiếng, toàn bộ cánh cửa đều chấn động, lung lay như sắp đổ.

“Chết tiệt!” Một quyền đánh vào cửa.

“Xem ra tâm tình không tốt? Đau lòng à ?” Trong bóng tối, thanh âm Nhiếp Phong Vũ chậm rãi truyền đến, mang theo đó là một chút vị đạo của rượu.

Nguyên Chiến Dã hít một hơi thật mạnh, xoay người.

“Anh cố ý phải không?” Hắn hỏi.

Nhiếp Phong Vũ nhướn mày, “Hửm? Cái gì ?”

“Đừng giả vờ với tôi! Anh là cố ý phải không ?”

“Hừ hừ!” Nhiếp Phong Vũ đến gần hắn, mái tóc dường như có chút mất trật tự với lúc trước, tay áo sơ mi đã bị xăng lên khủy tay, ba nút áo bị giải khai cơ hồ để lộ khuôn ngực thập phần rắn chắc của y, tựa hồ có chút say.

Bạn đang ?

“Cậu cũng là cố ý.” Y vươn tay, giữ lấy hai bên đầu của Nguyên Chiến Dã, vị rượu nồng đậm làm cho Nguyên Chiến Dã nhấp hé miệng.

Khó khăn ! Rất khó khăn khi giao tiếp với mấy tên nghiện rượu.

“Anh nói cái gì?”

Nhiếp Phong Vũ nhắm mắt lại, cười cười, “Cậu cũng đã biết hắn là người của tôi rồi, chẳng lẽ không đúng sao?”

Đây có thể là một vấn đề ‘Kinh thế hãi tục’, thế nhưng biểu tình của Nguyên Chiến Dã lại không một chút kinh ngạc, hắn rũ mi mắt rồi giơ lên khoe miệng, “Anh đang trả thù?”

“Không.” Nhiếp Phong Vũ chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu, “Tôi chỉ phát hiện, tôi hiểu cậu như cậu hiểu tôi vậy. “

Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn y, cười cười nói: “Anh là tên hỗn đản.”

“Cậu trước đây đã nói thế rồi!” Nhiếp Phong Vũ lơ đãng cười, “Cậu đang tức giận à? “

“Anh đang tức giận sao? ” Vặn ngược lại.

“Là cậu đang chọc tôi tức giận—”

“Không,” Nguyên Chiến Dã lắc đầu, “Người chọc tôi tức giận, vẫn là anh—”

Bọn họ hôn nhau, nụ hôn kịch liệt đến mức mạch máu cũng phải lay động, Nguyên Chiến Dã trước kia đã từng thưởng thức hương vị trong khoang miệng của Nhiếp Phong Vũ, hắn phát hiện bản thân mình rất thích hương vị của loại rượu này, tuy rằng hắn không thích rượu.

Tiếng thở dốc khó có thể kìm nén, hơn nữa còn có thanh âm của dòng dịch thể trắng tinh hòa quyện, hạ thân rục rịch, dự cảm là thứ khó có thể khống chế, dâng trào vô cùng mãnh liệt, như muốn bao phủ cả hai người.

Nguyên Chiến Dã xoa loạn mái tóc của Nhiếp Phong Vũ, phát hiện dưới những sợi tóc mất trật tự chính là ánh mắt muốn đem hắn thiêu đốt, chết tiệt, thật gọi cảm a!

Nhiếp Phong Vũ xé rách áo ba lỗ của Nguyên Chiến Dã, toàn bộ sợi vải đều dính lên người, Nguyên Chiến Dã nhớ rõ nó là sản phẩm của một thương hiệu nổi tiếng trên thế giới, món hàng hiệu giữa đồng đồ không tính là nhiều lắm của hắn đã bị biến thành một cái giẻ lau nhà. Theo như lời của Nhiếp Phong Vũ mà nói thì chính là: Thân thể xinh đẹp không nên bị che giấu.

“Cậu đang suy nghĩ gì?” Cắn một ngụm lên bả vai của Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu nhìn hắn.

Khuôn ngực của Nguyên Chiến Dã phập phồng, đôi mắt trong bóng đêm dường như đang phát sáng, hắn liếm môi một chút, hỏi: “Anh có biết không? Thật ra, tôi rất sợ đau. “

Nhiếp Phong Vũ lần thứ hai hôn hắn, quấy nhiễu vòm miệng của hắn.

“Đừng lo, tôi sẽ khiến cậu yêu thích cảm giác đau đớn này—”

Người nọ, không phải—nam nhân xinh đẹp cùng người đàn ông bên cạnh hắn, cũng không phải—nam nhân mặc bạch y, cũng không phải—Chu Chính, như vậy, còn một người nữa, là ai đây?

Giữa sự đau đớn, hắn chậm rãi tự hỏi—.

End 30.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Edit: Dece

Cho tới bây giờ, chưa từng nhìn thấy ánh trăng nào như vậy.

“Ngô—ân a~” Trong bóng đêm, tiếng thở dốc nặng nề vẫn không có cách nào dừng lại, giữa những âm thanh đó còn có tiếng rên rỉ, làm cho người ta có một loại cảm giác huyết nhục sôi trào. Thống khổ cùng khoái cảm, hai loại cảm giác đã đạt đến giới hạn cao nhất, nhưng chỉ tồn tại một đường ranh giới duy nhất, nếu tách biệt thì sẽ chẳng bao giờ có được loại cảm giác khó có thể hình dung như thế này.

“Thoải mái không?” Thanh âm của Nhiếp Phong Vũ mang đậm hơi thở của ***, nhìn người phía trên, ngũ quan của người nọ lúc này đã trở nên mơ hồ, nhưng càng hiển lộ mông lung mờ ảo, mồ hôi lấm tấm từ trên trán chảy xuống mũi, tiếp theo là cảm rồi đến trước ngực Nhiếp Phong Vũ.

Hai chân bị tách ra cũng vô pháp khép lại, bại lộ bộ vị yếu ớt cũng vô cùng trọng yếu, Nguyên Chiến Dã gắt gao nhắm chặt hai mắt, mỗi một sợi dây thần kinh trong cơ thể đều đang co quắp, mỗi một tế bào đều đang kêu gào, hạ thân một mảnh ẩm ướt và nóng bỏng, trong cơ thể lại cảm thấy nhầy nhụa. Thân thể này, vẫn còn là của hắn sao?

“Anh bao lâu chưa giải quyết rồi? Ừm!” Đủ loại cảm giác trong cơ thể khiến cho hắn cau chặt hàng lông mày, nơi này đã lâu chưa được sử dụng qua cho nên rất khó để tiến vào, nhưng hắn cũng không cho rằng Nhiếp Phong Vũ sẽ làm cùng hắn! Dâm ma!

“Thế nào? Cậu không hài lòng?” Là cố ý mà, Nhiếp Phong Vũ hướng về phía trước ưỡn thẳng lưng, thành công làm cho Nguyên Chiến Dã phát ra một tiếng kêu dễ nghe, song song hạ người, kề sát vào người hắn. Y phi thường yêu thích cảm giác lúc này, tuy rằng—.

“Rất đau a! Hồn dân!” Nguyên Chiến Dã cắn chặt răng mắng, bởi vì Nhiếp Phong Vũ đã bắt đầu chậm rãi di chuyển đến phần eo, tay của hắn đang run rẩy, rất đau! Hắn không sợ thứ gì, ngoại trừ cảm giác đau đớn từ nơi đó truyền đến.

Nhiếp Phong Vũ đưa tay gắt gao giữ chặt lấy hông của hắn, làm cho hắn có thể đuổi kịp tần suất luân động của mình, sự ăn ý của hai người dùng ở phương diện này tựa hồ không thể tốt hơn được nữa. Khoái cảm lan truyền khắp toàn thân, so với tử vong còn thỏa nguyện hơn—y thích chơi loại trò chơi này, nhưng chỉ có thể cùng người trước mắt mới có thể đạt đến trình độ này. Y hôn lên chiếc cằm đang nhấp nhô không ngừng của Nguyên Chiến Dã, khẽ sát cơ thể, rồi lại hôn thêm một chút nữa, Nguyên Chiến Dã muốn xoa mặt đi, nhưng y càng cố sức sát nhập, dù sao kết quả cuối cùng cũng đã khiến y thỏa mãn.

“A! Ân~ hỗn đản! Đã nói là rất đau a! Rách rồi a! Ân a~ giết anh a~” Nguyên Chiến Dã nghiêng răng nghiêng lợi mắng, hai tay cố sức bấu vào cổ Nhiếp Phong Vũ, hơi nâng lên cơ thể để điều chỉnh hô hấp, đồng thời cũng nỗ lực thả lỏng hạ thân đang buộc chặt, có đôi khi, không thể tránh được nên phải học cách hưởng thụ.

“Vì sao lại làm với tôi?” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Nguyên Chiến Dã liếc mắt xem thường, không nói lời nào.

Đợi vài giây nhưng vẫn không nhận được đáp án, Nhiếp Phong Vũ đột nhiên cố sức từ trên giường ngồi dậy, động tác này làm cho cơ thể nóng bỏng trong cơ thể Nguyên Chiến Dã tiến nhập càng thêm sâu. Người kia cắn chặt môi, đem tiếng thét chói tai hóa thành tiếng thở dốc mà phát ra ngoài.

“Nói! Vì sao lại làm với tôi? Chẳng lẽ là bị Tiên Diệp ảnh hưởng, cậu không muốn nhìn thấy hắn như vậy? Có đúng hay không?” Giữ lấy bả vai của Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ làm hắn phải đối mặt với y, cơ thể sau khi được nghỉ ngơi đã bình tĩnh trở lại, nhưng có một loại bất mãn khác đang ngấm ngấm chôn vùi. Nguyên Chiến Dã lau đi mồ hôi trên mặt rồi nhìn người trước mắt.

Trong bóng đêm u ám bao trùm, tránh không khỏi làm cho người ta cảm thấy đây hoàn toàn là một căn phòng trống rỗng, hai người dùng tư thế *** loạn mà ngồi trên tấm drap trắng tinh đã sớm mất trật tự, ngay cả cửa còn chưa khóa, nhưng ở đây sẽ không xuất hiện thêm người nào khác, hoặc là nói, đối với bọn họ hiện tại thì cho dù có người xuất hiện cũng không còn quan trọng, ít ra vào lúc này chỉ có hai người bọn họ, luật động, thở dốc, thét lên, đều không sao cả—

Mặt trăng lên cao giữa không trung, có thể tính toán thời gian xuất hiện của nó, nhưng lại không có người nào tình nguyện đi làm loại chuyện này. Ánh trăng từ ngoài cửa chiếu rọi vào căn phòng, phản chiếu lên cơ thể của hai người, tạo thành một chiếc bóng, trong mắt của bọn họ lúc này chỉ có đối phương—không tiếp tục làm nữa, hai người đều bật cười, không ai nói gì.

“Tôi chưa nói với anh—” Nguyên Chiến Dã đưa tay nắm lấy tóc của Nhiếp Phong Vũ, cố sức kéo ra sau, thấy y khẽ nhíu mày thì ý cười càng thêm đậm, “Tôi là một tên hỗn đản không có quy tắc sao?”

Anh là hỗn đản, tôi cũng như vậy, hai người đều là hỗn đản, thật là đúng lúc.

“Vậy thì, để hỗn đản cùng hỗn đản hảo hảo giao lưu một chút đi!” Nhiếp Phong Vũ nở nụ cười, đồng thời cũng tạm ngừng chuyển động hạ thân. Nguyên Chiến Dã nhắm mắt một chút, sau đó thì ngẩng đầu, trừng mắt liếc y một cái, chỉ có thể dùng từ phong tình vạn chủng mà hình dung, Nhiếp Phong Vũ ngay lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt nóng bỏng thẳng tắp vọt đến hạ thể, cả người cố sức đẩy Nguyên Chiến Dã về phía trước.

“A~! Kháo! Muốn chết a! Phát điên cái gì? Chậm một chút ~a~ dừng!” Nguyên Chiến Dã hung hăng nện vào vai Nhiếp Phong Vũ, hắn quả thật đã rất cố sức, nhưng đối với Nhiếp Phong Vũ hiện tại mà nói thì động tác này của hắn chính là câu dẫn.

Lửa, càng lúc càng nóng. Có một loại cảm giác, nếu như không dừng lại, có phải sẽ bị nó cắn nuốt hay không. Bên tai truyền đến tiếng thở dốc càng ngày càng lớn, Nguyên Chiến Dã nghe được đó là của hắn, còn có của Nhiếp Phong Vũ, không những thế, ngay cả thanh âm nhầy nhụa của dịch thể cùng với tiếng hít thở không thông cũng lần lượt truyền tới, càng lớn dần, ngay cả hắn cũng cảm thấy mù mịt bởi tiếng rên rỉ của mình.

Chết tiệt! Đây là làm tình sao? Là phóng túng lần cuối trước khi chết mới đúng!

Nguyên Chiến Dã cảm giận mà nguyên rủa, Nhiếp Phong Vũ đã dồn hắn đến góc tường, mà tấm ga của bọn họ lại được đặt ở giữa! Dục vọng như dòng nước lũ sẽ sớm trút bỏ, Nguyên Chiến Dã cắn môi, suy

ngiht trong chốc lát, hé miệng cắn lên vai Nhiếp Phong Vũ, độ đàn hồi của cơ thể đối phương vô cùng tốt, hẳn có chút đặc ý, bắt đầu buông thả cơ thể mà chờ đợi đến giây phút cuối cùng.

Hắn nghe thấy giọng nói của Nhiếp Phong Vũ vang vọng bên tai—.

“Cậu yêu tôi sao—”

Hiện tại nói cái này, còn ý nghĩa gì không?

“Anh, yêu tôi sao?” Hỏi ngược lại, thanh âm run nhè nhẹ, dự báo sắp đến đỉnh—.

Trả lời hắn chính là đau đớn từ cả vai truyền đến, Nhiếp Phong Vũ hừ mũi một tiếng, đau đớn bị khoái cảm mạnh mẽ lấn át, hoặc là nói khi cùng một chỗ, chính là nhân sinh cực lạc—.

Nguyên Chiến Dã cũng cảm giác được rằng, cơ thể mình như một chiếc lá cây rơi xuống đất, nhẹ nhàng đến lạ thường. Hai chân kéo căng chậm rãi buông xuống, hàm răng cắn chặt cũng từ từ buông ra, mùi máu tanh giữa hai phiến môi khiến cho khoái cảm vừa rồi càng thêm kích thích.

Nhiếp Phong Vũ nằm trên người Nguyên Chiến Dã, cơ thể pháp phồng lên xuống, tần suất hô hấp của hai người thể nhưng lại giống nhau. Nguyên Chiến Dã chậm rãi gơ tay, từ trên vai Nhiếp Phong Vũ mà ấn xuống một cái, không cần nhìn cũng biết được chỗ ấy đã hẳn lên hai hàm dẫu rằng thật rõ ràng. Hắn nở nụ cười.

“Đau không?” Hắn hỏi.

Không trả lời, Nhiếp Phong Vũ hơi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt Nguyên Chiến Dã là một mảnh sáng ngời.

“Đáng đời! Xem coi anh giải thích như thế nào?” Biểu tình của người nào đó y chang một con mèo mới vừa đi ăn trộm về.

“Tôi không cần giải thích với ai cả.” Nhiếp Phong Vũ bắt lấy ngón tay của người kia, đặt lên khóe miệng, rồi vươn lưỡi liếm lên những đầu ngón tay trơn trượt.

Ích kỷ! Nguyên Chiến Dã có chút châm chọc mà cười cười, ngón tay vô pháp khống chế co rút, thân thể của hắn hiện tại rất mãn cảm. Động tác này của Nhiếp Phong Vũ lại cực kỳ khéo gợi.

“Cậu muốn cái gì?” Nhiếp Phong Vũ hỏi.

Wat! Nam nhân cùng nữ nhân làm tình xong cũng không nên hỏi vấn đề này, giống như một lần giao dịch thể xác vậy, mà nam nhân cùng nam nhân—Nguyên Chiến Dã một lần nữa có loại xúc động muốn hung hăng cắn lên cái vết thương đầy dấu răng kia, nhưng mà hắn quên mất. Gơ lên khóe miệng, vừa nói vừa cười: “Tôi muốn Tiền Diệp.”

Ngón tay bị cắn một phát đau điếng, tay đứt ruột xót, hắn tuyệt đối tin rằng Nhiếp Phong Vũ là hoàn toàn cố ý.

“Fuck!” Rốt cuộc hắn cũng mắng ra.

Nhiếp Phong Vũ nhả miệng ra, khóe miệng mặc dù có ý cười, nhưng xem ra vẫn còn rất nhiều tức giận vừa mới bị truyền dẫn, “Cậu thích hắn?”

“Anh nói xem?”

“Cậu yêu tôi à?” Lần thứ ba hỏi ra vấn đề này vào tối nay, nếu như lại không có được đáp án, như vậy thì vĩnh viễn cũng không thể có được. Nhiếp Phong Vũ tựa hồ có loại cảm giác như thế, rất khó lý giải.

Nguyên Chiến Dã hai mắt nhắm nghiền, không biết có phải đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này hay không. Bọn họ đang đánh cược, Nhiếp Phong Vũ đã nói rằng y sẽ làm cho hắn thừa nhận mình yêu y, một lần đánh cược để biểu hiện kiêu ngạo cùng tự mãn của bản thân, chưa từng nghĩ sẽ thua sao? Mở mắt ra, hắn nhìn thẳng vào Nhiếp Phong Vũ, đường nhìn như một sợi dây mắc vướng, hắn nói: “Nhiếp Phong Vũ, anh thích tôi rồi.”

Lại một lần nữa liều mạng dây dưa. Giống như muốn đem đổi phương mà nuốt vào bụng, ai sẽ thừa nhận chuyện đó, không người nào nguyện ý chịu thua.

Ta hiểu người giống như người hiểu ta, đó là một đáp án đáng sợ. Tương tự như hai người, vĩnh viễn cũng sẽ không thỏa hiệp, mà ngày hôm nay, Nguyên Chiến Dã và Nhiếp Phong Vũ đều phát hiện: Bọn họ giống nhau tựa như khuôn rập vậy.

Thực sự là, một lần gặp gỡ đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, giữa lòng ngực, Nguyên Chiến Dã cảm giác cơ thể bị người ôm lấy, sau đó thì được tiếp xúc với đệm chăn mềm mại, cũng tốt, từ lúc bắt đầu vẫn còn nằm trên sàn nhà, làn da bị ma sát đến độ phát nhiệt luôn rồi. Là một chỗ rất tốt, tấm chăn bị cuộn đến ba trăm sáu mươi độ.

Mệt chết đi được, cho nên hần rất muốn ngủ. Ai cũng không được quấy rầy giấc ngủ của tôi—Thiên vương lão tử cũng không được, vì vậy, đừng ôm tôi chặt như thế, tôi không thể hô hấp, đừng lấp kín miệng tôi! Ông nội nó, cắn chết anh!

“Không nên đề cập chuyện này với tôi—đã bỏ qua cho cậu một lần, đừng trả giá với tôi! Hợp tác của chúng ta coi như kết thúc—từ lúc kia—chấm dứt, chuyện này về sau sẽ không còn quan hệ đến cậu.”

Ồn muốn chết! Nguyên Chiến Dã đang ngủ liền bất giác nhíu mày, hơi mở mắt ra, bốn phía là một mảnh hắc ám, sau khi ngẩng đầu, hần mơ hồ có thể thấy được tấm lưng của Nhiếp Phong Vũ, y đang gọi điện thoại. Suy nghĩ một chút, hần sải chân, từ phía sau Nhiếp Phong Vũ mà đạp một phát, thành công làm cho người kia chú ý. Sau đó hần tiếp tục nhắm mắt lại, bên tai không còn bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ còn lại nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng với tiếng hít thở đều đều.

Cả người đau nhức làm cho hần tỉnh giấc, Nguyên Chiến Dã sau khi mở mắt, việc làm đầu tiên chính là cử động cánh tay của mình, xác định nó chưa bị cắt đứt, bởi vì toàn thân của hần lúc này giống như đồng xà bần rải rác. Xung quanh tối đen như mực, đã không còn thấy tung tích của ánh sáng, ước chừng bây giờ là rạng sáng ba giờ. Hần nghiêng đầu, nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ bình thản nằm bên cạnh hần, hai người đắp chung một cái chăn.

Chậm rãi đứng dậy, nửa người trên bại lộ trong không khí, Nguyên Chiến Dã đưa tay xoa bóp cái gáy của mình một chút, ánh mắt quét khắp phòng. Kỳ thực chỉ là một cái liếc mắt, nhưng hần lại thấy được đặt cách đó không xa, là chiếc điện thoại của Nhiếp Phong Vũ. Nhìn vật thể tản mát ra ánh sáng vàng kim của kim loại, Nguyên Chiến Dã không phải đang lo lắng, hần đang làm chuyện gì, ngay cả bản thân mình cũng không biết.

Hần vươn tay, giống như đang bắt lấy một con bướm bướm, cầm lấy rồi đem đến gần.

03:17, điện thoại di động hiển thị thời gian hiện tại, hần phảng phất không sai. Chẳng qua—nhìn thoáng qua thời gian, Nguyên Chiến Dã nhẹ nhàng trượt mở điện thoại, tia sáng bất chợt chiếu thẳng vào mắt, làm cho hần nhất thời không nhìn thấy gì, sau đó hần nhìn thoáng qua Nhiếp Phong Vũ, đồng thời cũng nhấn nút cuộc gọi gần đây—.

Dãy số trò chuyện cuối cùng hiện tên của một người, gần mấy chữ cái, Nguyên Chiến Dã giống như xem mà không hiểu, gắt gao nhìn chăm chăm dòng chữ kia, ánh sáng, rất chói mắt—.

“Cậu đang làm gì thế?”

Nguyên Chiến Dã giật mình một chút, sau đó trên lưng bị một khối cơ thể rắn chắc lại vô cùng ấm áp đè nặng. Nhiếp Phong Vũ thanh âm rất trầm thấp, giống như vừa mới tỉnh ngủ, y đem Nguyên Chiến Dã kéo vào lòng, làm hai người thân mật mà dán cùng một chỗ. Nguyên Chiến Dã hơi quay đầu nhìn y, sau đó thì gờ lên chiếc điện thoại đang cầm trong tay.

“Chơi game.” Trên màn hình là những viên bi tròn đang nhấp nháy, đủ màu sắc.

Nhiếp Phong Vũ nhướn mi một chút, vươn tay cầm lấy điện thoại trong tay Nguyên Chiến Dã chuyển đến trước mặt mình, “Đây là trò chơi gì?”

“Điện thoại của anh mà anh không biết?” Nguyên Chiến Dã trưng ra cái biểu tình “không thể nào”, “Anh cũng không chơi?”

Nhiếp Phong Vũ trông rất hứng thú mà nhìn mấy hình thể đang di chuyển trong màn hình, màu sắc vô cùng rực rỡ, nói: “Điện thoại di động đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là một công cụ liên lạc, ngoại trừ gọi điện ra thì chức năng khác tôi cũng không sử dụng.” (mình nghĩ là mấy trò bắn bi, giống Zuma í)

“Trời!” Nguyên Chiến Dã đối với cái điện thoại phiên bản hạn chế, giá thành cao dọa người kia mà “cười nhạt”: Thật đúng là đem thiên lý mã đi cày mà!

“Cái này chơi thế nào?” Nhiếp Phong Vũ nhìn dòng chữ hiển thị trên điện thoại: Game over.

“Đưa đây! Nhà quê!” Giật lấy điện thoại, Nguyên Chiến Dã giải thích cách chơi với y, đồng thời cũng chơi làm mẫu một lần, sau đó thì chiếc điện thoại một mực nằm trên tay Nhiếp Phong Vũ. (@@)

“Qua bên này! Nhanh qua bên này một chút, nơi này có viên màu hồng nè—kháo! Anh ngốc a! Phải là bắn qua con màu xanh trước! Chuyển qua đây, nhanh lên một chút chuyển qua đây! Ai! Anh nhanh lên một chút!”

“Ha hả!” Nhiếp Phong Vũ bật cười, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Nguyên Chiến Dã quay đầu nhìn hắn, cười cái gì.

Nhiếp Phong Vũ sờ sờ đầu của hắn, “Bây giờ, mới giống cậu.”

Không nói gì, Nguyên Chiến Dã một lần nữa quay đầu, xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Từ lúc nào, hắn không còn là chính mình—lại ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy màn hình trên tay một mảnh đen kịt.

End 31.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Edit: Dece

Từ lúc rời khỏi chỗ đó của Nhiếp Phong Vũ, ngày vừa mới hừng sáng. Những gam màu lạnh của đêm tối cùng với màu vàng của buổi hừng đông, đối với Nguyên Chiến Dã mà nói thì có chút âm dương quái khí.

Hắn đã cho rằng hắn sẽ không dậy nổi. Kết quả, hắn mất ngủ.

Bị lấn qua lấn lại cả một buổi tối, hô hấp hầu như đã trở nên bất thường, thân thể bị quá độ sử dụng, mệt mỏi như nước biển mà không ngừng cọ xát hắn, đến bây giờ vẫn chưa cảm thấy dễ chịu hơn. Ngủ không được bao lâu, những chuỗi hình ảnh trong quá khứ cứ như dòng điện mà xẹt ngang đầu hắn, nhiều nhất là khi còn ở trong ngục giam—hắn thấy Nhiếp Phong Vũ cùng với Trương Gia Dương—hắn biết, hắn không có cách nào quên được.

Trong bóng tối, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Nhiếp Phong Vũ, không quá khó là bởi vì hắn bị thân thể phía sau cọ xát đến nóng rực, còn gắt gao ghì chặt cánh tay của hắn! Đúng, chính là ghì, Nguyên Chiến Dã còn tin rằng nếu như Nhiếp Phong Vũ đưa tay đến gần cổ hắn thêm một chút nữa, nhất định nó sẽ bị bẻ gãy. Thế nhưng, hắn có một loại cảm giác vô pháp trốn tránh, xung quanh là hơi thở của Nhiếp Phong Vũ, mở mắt ra là có thể thấy Nhiếp Phong Vũ, nhắm mắt lại cũng cảm nhận được Nhiếp Phong Vũ, thoang thoảng bên mũi là mùi hương của Nhiếp Phong Vũ, bên tai là hô hấp của Nhiếp Phong Vũ, chịu không nổi! Hắn chịu không nổi! Cho nên, việc đầu tiên cần làm sau khi mở mắt, chính là rời đi.

Hắn không muốn dùng từ “trốn”, bởi vì hắn không có trốn, hắn chỉ là rời đi mà thôi. Lúc rời đi, Nhiếp Phong Vũ chưa tỉnh, thậm chí còn ngủ rất say, nhìn đôi mắt nhắm chặt của y, cùng chiếc cằm lúng phúng vài cọng râu, quả thực rất gợi cảm, Nguyên Chiến Dã có chút khó chịu, lại giống như đang suy nghĩ “Anh

có điểm gì hơn tôi chứ?”, hay là nói hắn có chút tùy hứng đi, nhưng quả thực là hắn có loại suy nghĩ này. Nheo mắt, hắn chậm rãi vươn tay đến gần Nhiếp Phong Vũ, mục tiêu chính là cái cổ của y—bất quá, một giây sau liền ngừng lại.

Hắn ngênh ngang đi ra ngoài, mặc áo sơ mi của Nhiếp Phong Vũ. Dọc theo đường đi, hắn không gặp được Chu Chính, đừng nói là Chu Chính, ngoại trừ tiếng hít thở của hắn thì chẳng còn cái gì khác. Tuy rằng, hắn không trông cậy vào khả năng Chu Chính đứng trước cửa mua đồ ăn sáng để cung phụng lấy lòng hắn đâu.

Đang trên đường trở về, xung quanh cũng chẳng có ai, đột nhiên có một người khi hắn đi ngang qua thì lớn tiếng gọi, hắn gật đầu mỉm cười, không biết biểu tình trên mặt của mình có cứng ngắt hay không.

“Hey! Nguyên tiểu tử! Sớm a!” Một tiếng sang sảng gọi Nguyên Chiến lại, ngẩng đầu thì thấy Ngũ bá đứng trước tiệm bánh mì ven đường, đó là người chỉ cần nhào bột là có thể nổi lên cơ tay, trông vô cùng lực lưỡng.

“Sớm a!” Nguyên Chiến Dã gật đầu với hắn.

“Sớm như vậy mà đã ra đây tản bộ rồi sao? Ha ha! Ai? Quần áo của cậu nhìn xịn ghê a!” Ngũ bá trên tay bưng một cái khay, đặt bên trong là mấy ổ bánh mì trét bơ màu vàng, tỏa ra mùi hương rất hấp dẫn.

Nguyên Chiến Dã cười cứng ngắt.

“Lại đây lại đây! Ném thử bánh mì bơ mới ra lò xem, nóng hổi vừa thổi vừa ăn luôn!” Nói xong, Ngũ bá đem khay bánh mì đến trước mặt Nguyên Chiến Dã, làm cho hắn nhướng mày một chút.

“Không cần, tôi không có thói quen ăn sáng đâu—” Thực ra đã đói lắm rồi, nhưng Nguyên Chiến Dã nhìn mấy ổ bánh mì tròn vo, mùi bơ xộc thẳng vào mũi của hắn, đột nhiên không muốn ăn nữa.

“Cái gì

!?” Ngũ Bá hét lớn một tiếng, hoảng sợ kéo hắn lại, “Sao không ăn sáng? Thể lực thanh niên tiêu hao nhiều lắm, không ăn thì làm sao sống nổi? Mau ăn!”

Nguyên Chiến Dã suy nghĩ trong chốc lát, quả thật là đêm qua thể lực của hắn tiêu hao rất nhiều, cũng rất ngại từ chối nhiệt tình của Ngũ Bá, hắn cầm lấy một ổ bánh mì, vừa cắn một cái, còn chưa kịp nhai thì đã cảm thấy khoang họng đầy dầu mỡ, nhin không được mà “ọe ~” một tiếng, biểu tình rất thống khổ mà bụm miệng lại.

Ngũ Bá đứng hình vài giây, vội hỏi: “Làm sao vậy? Không ăn được hả? Có vấn đề gì sao? Không có khả năng a! Mới ra lò đó, nguyên liệu cũng chưa quá hạn mà—” Câu nói cuối cùng kia không cần thận mà bị lộ ra ngoài.

“Không—đâu—” Nguyên Chiến Dã lắc đầu, lấy tay quệt đi mấy miếng bơ dính trên miệng, “Mùi vị không tệ, chỉ là—”

Quan sát hắn một chút, Ngũ Bá đột nhiên hỏi: “Nguyên tiểu tử, cậu không phải là có cái đó chứ? Ha ha ha~” Nói xong liền phá ra cười.

Khóe miệng Nguyên Chiến Dã co quắp một chút, nhớ lại đêm qua—hắn không cho rằng tình tròng của Nhiếp Phong Vũ có thể bơi đến trực tràng của hắn, chỗ ấy đối với chúng nó mà nói thì quả là “vô hạn”. Thực ghê tởm a! Mình đang nghĩ cái gì vậy, bơ trong miệng cũng làm cho hắn muốn nôn, cúi đầu nhìn lớp bơ vàng vàng của ổ bánh mì trên tay.

“Oe—”

Cầm hơn nửa khúc bánh mì trở về cảnh cực, đứng trước cổng, Nguyên Chiến Dã lần thứ hai dừng lại quan sát vết đạn trên cửa kính, hắn vẫn rất chú ý, nhưng ngày hôm nay, hắn đột nhiên không muốn chú ý đến nữa. Hít một hơi thật sâu, hắn một ngụm nuốt xuống chút ít bánh mì còn sót lại, phủi tay hai cái rồi đi vào.

Vẫn còn rất sớm nên xung quanh không có ai, Nguyên Chiến Dã chậm rãi đi về phòng của mình, trên đường đi thì dừng lại một lần, hắn đang lo lắng mình có nên tránh đi hay không, một nơi bên trái, một nơi bên phải, bất quá chỉ có vài thước thôi, lách người một cái là được rồi—.

“Hử? Anh về rồi?” Quan Trí mặc đồ ngủ, đầu tóc rối mù như ổ quạ đứng trước cầu thang, xoa hai con mắt nhìn Nguyên Chiến Dã, mơ mơ màng màng hỏi một tiếng.

“Ừ.” Nguyên Chiến Dã nhìn hẩn như người trên mây thì cũng đoán rằng đêm qua hẩn lại thức khuya, bây giờ Altman có xuất hiện thì hẩn cũng sẽ không có phản ứng. (Robert Altman= đạo diễn nổi tiếng từng đoạt giải Oscar)

“Anh đi đâu thì đi, tôi ngủ tiếp đây—” Quan Trí chưa nói xong đã nhắm mắt lại, từng bước từng bước lết về phòng.

Nguyên Chiến Dã suy nghĩ một chút, hỏi: “Thấy Tiễn Diệp đâu không?”

“Ừm! Hả? Hẩn a—đang làm cơm đó—làm xong, làm xong rồi ăn cơm—haiz~”

Chờ cho Quan Trí an toàn trở về phòng của hẩn, Nguyên Chiến Dã đứng như trời trồng cả một lúc lâu, sau đó thì xoay người, chậm rãi đi xuống nhà bếp.

Tới trước cửa nhà bếp, hẩn nghe được một trận quy luật của tiếng thái dao, vẫn giống như mọi khi, chỉ là hẩn nghe thấy, giữa tiếng bước đi nguyên bản lưu loát, nay lại có chút bất giác rối loạn. Trái tim của người nọ, cũng rối loạn.

Đẩy cửa ra, hương thơm của cơm trắng phả vào mặt hẩn, đó là mùi vị độc nhất vô nhị, chỉ có Tiễn Diệp mới làm được. Trong khoảnh khắc đó, Nguyên Chiến Dã đã có suy nghĩ rồi đi, nhưng còn chưa phân tích được vì sao lại có ý niệm này trong đầu, hẩn đã bước nhanh đi về phía Tiễn Diệp đang đứng cạnh bệ rửa chén.

Tiến Diệp cúi đầu, động tác trên tay vừa lưu loát vừa thuần thực mà xắt măng chua, những cọng măng dài mảnh giống nhau như đúc, hoàn mỹ không chê vào đâu được, ngoại trừ bề mặt bị nhuộm thành màu đỏ.

“Cậu đang làm gì?” Thanh âm hỗn loạn tức giận của Nguyên Chiến Dã làm Tiễn Diệp ngẩn người, tiếp theo đó là tay bị kéo đi, cho đến khi con dao bị rút khỏi tay, hẩn mới nhìn thấy rõ ràng bàn tay của mình đã đỏ thẫm một mảng, mấy vết thương thật dài và mảnh ở trên đầu ngón tay cơ hồ bị che lấp bởi máu tươi.

Tiến Diệp ngơ ngẩn nhìn ngón tay của mình, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã. Người kia cau mày, đem dao bỏ lên bồn rửa rồi rút ra mấy tờ giấy ăn, đè xuống vết thương của hẩn.

“Cậu bị ngốc à ? Thiếu chút nữa là cắt đứt động mạch rồi đó, muốn chết nhanh thì mạnh tay hơn nữa đi !” Động tác trên tay có chút thô bạo, nhưng lực đạo lại rất vừa phải.

Đây là lần đầu tiên hẩn mắng Tiễn Diệp. Trầm mặc vài giây, Tiễn Diệp khẽ cười, nói : “Tôi không muốn tự sát, tôi chỉ muốn làm cho bản thân mình bình tĩnh hơn một chút. Nấu ăn có thể làm cho tôi bình tĩnh trở lại—”

Hừ ! Nguyên Chiến Dã hừ mũi cười một tiếng, “Đúng rồi! Bình tĩnh đến chảy khô máu! “

“Tôi lơ đãng quá, xin lỗi—” Hô hấp của Tiễn Diệp rất yếu. Nguyên Chiến Dã xoa bóp cổ tay của hẩn trong chốc lát, nhú nhú mày.

Cơ thể của hẩn lúc này gió cũng có thể thổi bay.

“Thân thể này là của cậu, không cần nói xin lỗi với tôi. ” Khăn giấy tựa hồ không có tác dụng, Nguyên Chiến Dã quan sát xung quanh một chút, cho đến khi hẩn nhìn thấy một cái khăn lông đặt trên nồi hấp bánh bao, “Chờ tôi đi lấy hộp thuốc—”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi không phải vì vậy mà xin lỗi.” Vừa mới xoay người, Tiễn Diệp đã kéo lại ống tay áo của hẩn, đột nhiên toàn bộ cơ thể đều cứng nhắc, chậm rãi buông tay ra.

Nguyên Chiến Dã biết, hẩn phát hiện y phục trên người mình là của Nhiếp Phong Vũ.

“Là tôi nói cho hẩn biết anh ở chỗ này, ” Tiễn Diệp hơi cúi đầu mà nói : “Mỗi lần hẩn xuất hiện đều nhờ có sự trợ giúp của tôi. Tôi phải giúp hẩn.” Mặc dù có loại cảm giác cam chịu, nhưng câu cuối cùng, hẩn nói rất chắc chắn.

Đây là một loại trung thành, Nguyên Chiến Dã không hiểu rõ cuộc quan hệ của Tiễn Diệp và Nhiếp Phong Vũ là như thế nào, nhưng dù sao đi nữa, đối với hắn mà nói, đã sớm không còn quan trọng, chỉ là—hắn nhắm mắt một chút, vươn tay xoa nhẹ đầu Tiễn Diệp, “Tôi biết.”

“Anh vì sao biết được ?” Tiễn Diệp hỏi lại, hai tay chậm rãi nắm chặt, ngón tay xem ra đã sớm cầm máu, nhưng cảm giác đau buốt vẫn còn cảm nhận rất rõ ràng.

“Tiếng bước chân của cậu, lần nào tôi cũng nhận ra.” Quả thực là một đáp án không hẳn là thuyết phục, nhưng đối với Tiễn Diệp mà nói thì cũng đã đủ lắm rồi. Hắn cười cười, đưa tay sờ trán nói : “Xem ra, đạo hạnh của tôi còn chưa đạt a !” Mùi vị chua sót từ trong miệng tràn ra. (Tiễn Diệp là người đứng sau cánh cửa khi Vũ ca gọi dt cho a Chiến)

Không, cậu đã đạt lắm rồi. Nguyên Chiến Dã nói trong lòng, Tiễn Diệp gần như là hoàn mỹ, nhưng càng hoàn mỹ thì càng dễ để lộ khuyết điểm, mặc dù chỉ có một chút mà thôi. Còn đối với Tiễn Diệp mà nói thì, Nhiếp Phong Vũ rất có khả năng chính là “khuyết điểm” của hắn.

“Tôi phải rời đi. ” Nguyên Chiến Dã đột nhiên nói một câu.

Bàn tay của Tiễn Diệp đang hạ xuống giữa không trung thì dừng một chút, hắn ngẩng đầu, đôi mắt phía sau cặp kính lần đầu tiên xuất hiện một tia giễu cợt cùng tuyệt vọng, “Không có khả năng.” Hắn nói.

Nguyên Chiến Dã trầm mặc.

“Anh đi không được.” Hắn nói với Nguyên Chiến Dã, cũng đồng thời giống như đang nói với chính mình. Sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên tái nhợt, biểu hiện của việc mất máu quá nhiều càng lúc càng rõ ràng.

Nguyên Chiến Dã hết cách, chỉ có thể ôm lấy hắn rồi đặt lên ghế sofa cách đó không xa, ghế sofa có ba chỗ, Tiễn Diệp nằm ở trên thì hơi chật chội một chút, nhưng hắn đã không—còn cảm giác.

Hôn mê.

Xác định hắn lúc này sẽ không có việc gì, Nguyên Chiến Dã chậm rãi đi ra ngoài, sau khi ra ngoài rồi thì nhẹ nhàng đóng cửa lại—.

“Anh cũng biết rồi ?”

Nghiêng đầu, Quan Trí khoanh tay, dựa lưng vào tường, hơi thở quỷ dị không phát ra bất kỳ thanh âm nào. Nguyên Chiến Dã nhìn hắn một chút, gạt đầu một cái.

“Cậu muốn thăm vấn tôi ?” Hắn hỏi.

Quan Trí từ từ nhắm lại hai mắt, cắn cắn môi, “Tôi không thể nói tôi không cố ý giấu diếm anh, nhưng mà chúng tôi chỉ có thể làm như vậy. Không mong anh tha thứ cho chúng tôi, thế nhưng—Tiễn Diệp hắn, hắn thực sự không muốn lừa gạt anh, hắn rất khó chịu, mong anh—”

Nguyên Chiến Dã dùng ánh mắt thuộc hàng “khủng” mà nhìn hắn, Quan Trí đứng thẳng dậy, tiếp tục nói : “Hắn vẫn là người tốt, những sai lầm trước đây đều được hắn chống đỡ, bây giờ vẫn như vậy, chúng tôi lúc nào cũng được hắn chiếu cố—”

“Cậu—” Nguyên Chiến Dã cau mày, giống như đang thử thăm dò cái gì đó, hỏi : “Và hắn?”

Quan Trí ngẩn người, vô thức gạt đầu.

“Cậu cũng là người của Nhiếp Phong Vũ? ” Hoàn toàn là một câu nghi vấn, cho nên người hỏi cũng không biết đáp án. Quan Trí triệt để choáng váng.

“Anh—không biết ? ” Biểu tình của hắn lúc này so với Nguyên Chiến Dã còn “kinh hãi” hơn nhiều! Ông trời a! Ông đùa quá trớn rồi!

Nguyên Chiến Dã không phủ nhận, lẳng lặng nhìn hắn, thỉnh thoảng còn nghe vài tiếng nghiêng răng. Quan Trí biết cuộc đời hắn đến đây là kết thúc rồi, hắn làm sao có thể nói với cảnh sát loại đạo lý vớ vẩn này kia chứ? Hắn đang rất xúc động muốn tát cho mình hai cái. Mấy mớ nhắm mắt lại, cơ thể hắn từ từ hạ thấp.

“Tôi đang mộng du, mấy lời vừa rồi đều là nói mớ, giống như nói dối vậy đó, đừng tin—”

“Tôi tin cậu bây giờ đang nói dối đó!” Nguyên Chiến Dã gầm nhẹ một tiếng.

“Không phải đâu mà ! Tôi a~ !” Quan Trí vẫn chưa kịp ngồi bệt xuống đất thì đã bị Nguyên Chiến Dã đè lên tường, cả người hấn giống như con thằn lằn dính sát vách, cái cảm thiếu chút nữa là móp xộp.

“Lý Thái Ngô Hồ Ngã ! (Anh không nhân đạo!)” Nói một cái liền trở mặt a! Nửa bên mặt bị đè vào tường hầu như đã muốn biến dạng, hấn liên tục nói đi nói lại câu đó, không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi.

“Cậu vậy mà cũng là người của Nhiếp Phong Vũ—” Nguyên Chiến Dã lúc này có cảm giác như mình bị lừa, bắt đầu phẫn nộ, còn có một loại cảm giác khác, hấn không muốn tự nói với mình điều đó. Đột nhiên nghĩ tới điều gì, hấn định tiếp tục truy hỏi, đột nhiên cảm giác được phía sau có một người, vừa mới quay đầu, đối phương đã mở miệng trước.

“Không chỉ là hấn—”

Nguyên Chiến Dã neho mắt, nhìn lão Cao đang từ từ đi về phía bọn họ, người kia vĩnh viễn là một tờ bạc Lia lồi thoi lệch thếch, là Lão Cao yêu rượu như mạng của mình, hiện tại thì như biến thành một người khác, làm cho người ta có loại áp bức khủng khiếp.

“Ở đây ai cũng là người của Nhiếp Phong Vũ, nếu nói theo cách khác thì cả thị trấn này đều là của Nhiếp Phong Vũ. Hấn ở đây là kẻ thống trị.” Lão Cao đứng trước mặt bọn họ, nhìn Nguyên Chiến Dã, “Cục trưởng, mau bỏ hấn ra.”

Một tiếng “cục trưởng” làm cho Nguyên Chiến Dã cảm thấy vô cùng giễu cợt. Cục trưởng? Phải là một thằng ngu mới đúng chứ! Hấn chậm rãi buông Quan Trí ra, xoay người hỏi lão Cao: “Ông muốn thế nào?”

“Từ hôm nay trở đi, cậu không thể rời khỏi Thanh Tuyền trấn. Đó là mệnh lệnh của hấn.”

“Nói láo! Mệnh lệnh chó má gì!” Nguyên Chiến Dã mắng một câu, nhìn Lão Cao một chút rồi nhìn thoáng qua Quan Trí: “Các người nghĩ có thể ngăn được tôi?”

Quan Trí bắt đầu nói: “Chúng tôi không muốn động thủ với anh.”

“Cho nên—” Lão Cao chậm rãi lấy ra thứ gì đó từ sau lưng, từ nãy đến giờ hấn vẫn đặt ở phía sau. Nguyên Chiến Dã nhìn thấy thứ đó vô cùng rõ ràng, là một bộ quần áo. Hấn không cần nhìn xem kiểu dáng của bộ y phục như thế nào, thì cũng đã biết rằng đó là y phục của tên Chu Chính ngu ngốc kia!

“Nhiếp tiên sinh nói thứ này có thể làm cho cậu im lặng.”

Chết tiệt! Chậm một bước! Nhiếp Phong Vũ, anh thật tàn nhẫn!

End 32.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Edit: Dece

Có đôi khi, chỉ cần người có tự do, dù là ở trong một cái hộp lớn như căn phòng thì cũng sẽ cảm thấy vui sướng vô cùng. Nếu như không có tự do, thì cả thế giới đối với người cùng lắm cũng chỉ là một tòa ngục giam.

Triết lý này dường như cũng tương tự với các lời thoại trong tiểu thuyết, tuy rằng có chút bị kịch, nhưng đối với suy nghĩ của Nguyên Chiến Dã lúc này mà nói thì vô cùng chính xác. Nằm trên giường không động đây không biết đã qua bao lâu, tổng cảm thấy trên người mình dường như có chỗ không thích hợp, hấn trở mình một cái, mới phát hiện mình vẫn chưa cởi giày.

“Tôi—” Nguyên Chiến Dã cảm thấy có một ngọn lửa vô hình xông ra làm cho hắn muốn mắng chửi người, nhưng khi hùng hồn mở miệng, một chữ cũng không biết nên—mắng cái gì, mà mắng ai thành cái gì là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng, hung hăng nhắm mắt lại, cau mày mắng: “Kháo!” Dù chỉ có một chữ, nhưng cũng là xả giận. Bởi vì xem ra hắn đang bị nhốt, nếu nói mỹ miều hơn thì là “cầm tù”, nơi này từ trước đến giờ vẫn là một thị trấn nhỏ, chẳng lẽ lại biến thành nơi dưỡng lão từ rày về sau của Nguyên Chiến Dã hắn sao?

Vung giầy ra, Nguyên Chiến Dã một lần nữa nằm xuống giường, bắt đầu suy nghĩ, đem những chuyện xảy ra trước đây chậm rãi chải chuốt một lần, có vài chuyện, đối với hắn mà nói thì bình tĩnh suy nghĩ rất quan trọng, đặc biệt là ở thời điểm hiện tại. Vài phút sau, hắn lại ngồi dậy, quan sát khắp phòng, tìm kiếm—

Cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Nguyên Chiến Dã động tác đang muốn nằm xuống giường liền ngừng lại, ngẩng đầu lạnh lùng mà nhìn về phía cửa. Cửa mở, nửa cái đầu của Quan Trí ló vào.

“Anh có đói bụng không? Ăn nha!” Tuy rằng không nhìn thấy hết gương mặt, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt của hắn cũng biết hắn đang cười, hơn nữa còn là cười khúc khích.

Nguyên Chiến Dã ném cho hắn một cái liếc mắt, cái mông di chuyển lên phía trên một chút, cả người tựa vào đầu giường.

“Tôi không đói bụng thì cậu sẽ không cho tôi ăn cơm à?”

“Không dám không dám!” Quan Trí lắc đầu như cái trống Brahma, bước vào phòng, trên tay đang cầm một cái bát lớn, trong bát là cơm trắng, phía trên còn có mấy con tôm bóc vỏ xào với bông cải xanh và hành tây, “Đã sớm muốn mang đến, chỉ sợ anh tức giận thôi hà!” Quan Trí đặt bát lên tủ đầu giường rồi đứng bên cạnh Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Cậu đến đây mấy năm rồi?”

Cơ hồ đoán được hắn sẽ hỏi như thế, Quan Trí khẽ cười một chút, “Nếu là hỏi ở đây, thì cũng khoảng ba năm rồi. Nếu là hỏi Nhiếp lão đại thì—” hắn dừng một chút, “ Là khi hắn đưa tôi đến trường tiểu học.” (Ý của tiểu Quan là nếu đến cảnh cục thì đã ba năm, nếu là làm người của A Vũ thì từ khi em học tiểu học.)

Nguyên Chiến Dã hiểu, cái gì cũng hiểu. Hắn vươn tay đem cái bát đến trước mặt, cầm lấy đôi đũa, vừa ăn được vài miếng hắn lại hỏi: “Là do Tiểu Diệp nấu?”

“A?” Quan Trí đứng hình vài giây, sau đó thì gật đầu, hỏi: “Sao anh biết?”

Không trả lời hắn, Nguyên Chiến Dã tiếp tục hỏi: “Hắn tỉnh?”

“A! Mới tỉnh chưa được bao lâu.”

Không nói gì thêm nữa, nhìn thức ăn trong bát, Nguyên Chiến Dã có thể tưởng tượng ra bộ dáng Tiểu Diệp lúc nấu ăn, ngón tay chằng chịt vết thương, khi rửa đồ ăn trong nước—ngăn lại bản thân tiếp tục suy nghĩ, hắn cúi đầu ăn. Quan Trí nhún vai, kéo cái ghế ở một bên qua rồi ngồi xuống, xem ra, là muốn cùng hắn hảo hảo tâm sự.

“Anh thật là—hiểu Tiểu Diệp a!” Câu đầu tiên, làm cho—khẩu vị của Nguyên Chiến Dã thay đổi một chút. Nhả ra vài miếng xương, hắn hỏi: “Hắn muốn cậu đến đây theo dõi tôi?”

Đương nhiên lúc này ai cũng biết “Hắn” là người nào.

“Nói theo cách này thì cũng không thể phủ nhận. ” Quan Trí cười cười, “Chỉ là theo dõi có rất nhiều cách giải thích, quan hệ của chúng ta hiện tại, thì dùng từ chăm sóc có lẽ thích hợp hơn ha?”

Chăm sóc? Nguyên Chiến Dã trợn trắng mắt, từ đầu đến cuối cũng không biết là ai chăm sóc ai đâu !

“Cậu diễn trò cũng không tồi!”

Biểu tình của Quan Trí có chút khổ sở, nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất, chợt nhả nói: “Nhiếp lão đại nói không ai có thể diễn trò được như anh. Nghe nói anh lừa hắn rất thâm, thế nào? Diễn biến như thế nào? Làm sao các anh lại quen nhau? Với nhân vật như anh và hắn chắc cũng là một đoạn cổ sự kinh

thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ phải không ? Nam nhân với nam nhân trong lúc đó có giống như sức mạnh của giống đực xung đột với nhau không ?”

Kinh thiên động địa tới nỗi quỷ thần khiếp sợ, thì chưa bằng. Sức mạnh của giống đực được phát huy khi nam nhân cùng nam nhân đối đầu ? Thật là một ví dụ ghê gớm.

Không thèm để ý đến hần nữa, tiếp tục ăn. Quan Trí cũng không hỏi lại, im lặng mà ngồi một bên chờ, nhìn hần ăn. Cho đến khi ăn thỏa thuê, Nguyên Chiến Dã mới buông đũa, hỏi một câu : “Có thuốc lá không ?” Chưa bao giờ cho rằng bản thân mình nghiện thuốc lá nặng, nhưng bây giờ, hần lại phi thường thích hút thuốc, thậm chí đã đến mức khát cầu.

Quan Trí từ trong túi rút ra một điếu thuốc đưa cho hần, im lặng châm thuốc, Nguyên Chiến Dã ngậm vào miệng, chẳng nói gì thêm nữa. Căn phòng thoáng chốc đã trở nên yên tĩnh, đây là tình cảnh mà trước kia khi hần sống chung với Quan Trí chưa bao giờ xuất hiện, nhưng hiện tại, đã không còn là trước kia.

“Anh bây giờ rất muốn bóp chết tôi phải không ?” Cuối cùng, Quan Trí mở miệng trước tiên. Hần cũng đốt một điếu, cùng Nguyên Chiến Dã phả ra khói thuốc xám đục, cục diện lúc này giống như hai người đàn ông đang sống dưới đáy áp lực, trên thực tế đối với Nguyên Chiến Dã mà nói thì hiện tại có thể nói là áp lực đối với sinh mệnh của bản thân, hần không muốn bóp chết Quan Trí, hần thậm chí nghĩ muốn bóp chết tên hồn đản họ Nhiếp kia.

“Nơi đây, từ rất lâu đã trở thành địa bàn của Nhiếp lão đại rồi.” Ngẩng đầu lên, Quan Trí trong lòng tính toán thời gian, rõ ràng là khoảng thời gian rất dài, nhưng chỉ trong chốc lát đã biến thành quá khứ. “Người trong trấn ngoại trừ mấy tên nhóc con và vài người mới chuyển đến, những người khác đều biết Nhiếp lão Đại, có nhiều người đã đi theo Nhiếp lão đại vài chục năm, mỗi người đều không muốn nhớ lại quá khứ, mà ở đây, người ta vĩnh viễn cũng không sợ sẽ có ai biết được quá khứ của bọn họ, bởi vì họ giống những người khác. Ở đây cũng giống như một nơi thu nhận những người không có chỗ để đi, Nhiếp lão đại giữ lại bọn họ, hần là một người đàn ông gay gắt, hần có thể có tất cả mọi người nhưng lại chẳng sở hữu cho mình bất cứ thứ gì, lần đầu tiên gặp hần là khi tôi 9 tuổi, lúc đó hần bắt quá chỉ là một học sinh trung học, nhưng nhìn khuôn mặt kia, hoàn toàn là một gương mặt của người chết, lãnh khốc như ai mắc nợ hần tới mấy trăm vạn a ! Tuy rằng khi đó có rất nhiều người thiếu hần mấy trăm vạn, hần từ khi ấy đã bắt đầu cho vay nặng lãi, ăn lời cắt cổ rồi đó ! Rất thiếu đạo đức phải không ?” Quan Trí nói đến đây thì nở nụ cười.

“Điều đó tôi rất rõ ràng, không cần cậu nói cho tôi biết.” Nhiếp Phong Vũ thiếu đạo đức như thế nào, hần đã hoàn toàn được kiến thức qua, Nguyên Chiến Dã gạt tàn thuốc, nghiêng đầu nhìn Quan Trí nói.

“Nhưng mà—” Quan Trí vươn ngón trỏ, trên mặt là một mảnh thần nhiên mà nói với hần: “Sự tồn tại của hần mà nói, thì gần như là thần.”

Nguyên Chiến Dã mặt không biểu tình nhìn hần.

“Hần sẽ không lấy lòng anh, sẽ không cầu xin sự giúp đỡ của những kẻ khác, sẽ không để cho bất luận kẻ nào ở bên cạnh hần, hần là người mạnh nhất, anh vĩnh viễn cũng không biết hần đang suy nghĩ cái gì, cũng bởi vì hần là loại nam nhân mà anh vĩnh viễn cũng không muốn tiếp cận, mà khi anh biết hần đang suy nghĩ cái gì, anh sẽ không có cách nào rời khỏi hần.”

Loại ca ngời hoàn mỹ cỡ nào, nếu như không phải Quan Trí có biểu tình sùng bái cùng khao khát như vậy, Nguyên Chiến Dã có thể sẽ cho rằng hần đang thăm mền Nhiếp Phong Vũ ngay! Trên thực tế hần quả thật rất muốn hỏi như vậy. Chẳng qua vừa hoạt động khóe miệng, lại biến thành: “Cậu đang đảm đương vai trò thuyết khách?” (=)))))

Quan Trí lắc đầu, “Anh đừng dùng hình thức này đặt lên người tôi được không? Giống như thể mỗi câu nói của tôi hiện tại đều mang cùng một mục đích.”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Tôi nói không phải thì anh sẽ tin sao?”

“Không tin.”

“Kháo!” Quan Trí lúc này đã thật sự trợn trắng mắt rồi, “Rốt cuộc anh muốn thế nào mới không chia ra cái biểu tình như người chết a? Anh nói a? Anh bây giờ gần giống như Nhiếp Lão đại rồi, thật là—ở chung với nhau lâu ngày nên biết thành “mặt vợ mặt chồng” luôn rồi sao?” Hắn nhỏ giọng nói thầm.

“Cậu nói cái gì?” Nguyên Chiến Dã hí mắt, nguy hiểm trong đáy mắt len theo hơi thở mà phát ra, đương nhiên là cụm từ “mặt vợ mặt chồng” cuối cùng kia kích thích hắn rất lớn.

Thở dài, Quan Trí có chút bất đắc dĩ mà thở dài, nói: “Ngay từ đầu, chúng tôi cũng không biết anh và Nhiếp lão đại—có quan hệ này. Nhớ cái ngày kia không? Là cái ngày tôi giúp anh tìm lại sợi dây chuyền, kỳ thực cũng không biết đó là của anh, Tiễn Diệp bảo tôi đi hỏi anh, kết quả là anh thừa nhận. Khi đó chúng tôi mới biết được—”

Nguyên Chiến Dã có chút buồn bực, sớm biết sẽ có ngày đó—thì đã không mang theo cái thứ kia rồi.

“Làm thế nào Tiễn Diệp biết sợi dây chuyền kia?”

“Hắn—” Quan Trí đang lo lắng làm sao có thể biểu đạt ý tứ của mình chính xác một chút, “Hắn và Nhiếp lão đại, có quan hệ khác mức bình thường một chút.” Nhưng cũng không biết những lời này ngược lại càng làm cho sự tình trở nên không thể rõ ràng.

Phản ứng đầu tiên của Nguyên Chiến Dã chính là: “Hai người bọn họ có gian tình?”

Quan Trí càng thêm hoảng sợ, thiếu chút nữa là nhảy dựng khỏi ghế, “Không phải không phải! Anh ngàn lần đừng đoán mò a! Tôi không nói như vậy, anh cũng đừng hiểu lầm a!”

“Cậu nói nhỏ lại xem! Rõ cái gì a!” Biểu hiện của hắn như vậy, trong mắt của Nguyên Chiến Dã chính là “chột dạ”.

“Nói chung là bọn họ không có cái loại quan hệ kia!” Quan Trí đứng lên, vỗ ngực như kinh kong, “Tuy rằng tôi không biết quá khứ của Tiễn Diệp, nhưng hắn bây giờ cũng giống như chúng tôi, chỉ là thủ hạ của Nhiếp lão đại, ngoài ra thì hắn không có cái gì khác!”

Vì sao lại kích động như vậy? Nguyên Chiến Dã không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng lười hỏi rõ.

Quan Trí cũng ý thức được bản thân có chút khoa trương, hắn gãi ót, nói: “Ban đầu, chúng tôi nghĩ anh và Nhiếp lão đại chỉ là bạn bè, không nghĩ—không nghĩ tới—thật là không nghĩ tới a—” Nói tới câu cuối, cũng đã biến thành cảm thán. Nguyên Chiến Dã rốt cuộc nhin không được nữa, đuổi chân đạp hắn một đạp.

“Đừng giả vờ làm thi nhân với tôi! Nói với Nhiếp Phong Vũ, là đàn ông thì mau thả Chu Chính ra, không thì sẽ bị giết chết! Tôi phải rời đi, ai cũng không ngăn được!”

Quan Trí xoa cái mông đang đau điếng, vẻ mặt rất chi là ủy khuất, “Tôi không truyền mấy lời tiêu cực vậy đâu! Nhiếp lão đại chỉ để tôi mang cơm đến cho anh, có gì anh nói thẳng mặt hắn đi!” Nếu hắn truyền lại nguyên văn lời nói của Nguyên Chiến Dã cho Nhiếp Phong Vũ, nhất định cái mông sẽ bị đá một cước.

“Muốn tôi nói?” Nguyên Chiến Dã nhăn mày.

Quan Trí gật đầu, “Anh ăn xong rồi thì chúng ta liền—”

“Không đi!” Không đợi hắn nói xong từ “đi” cuối cùng, Nguyên Chiến Dã đã lăn ra giường, trở mình một cái rồi đưa lưng về phía hắn. Hoàn toàn không nghĩ rằng Quan Trí sẽ triệt để choáng váng, sưng sờ một lúc lâu mới dờ khóc dờ cười.

“Đại ca! Từ lúc nào anh có tính tình đùa giỡn của con nít vậy a?” Thật là giống một đứa trẻ đang giận dỗi nha “Mau đứng lên a! Nhiếp lão đại đang chờ đó!”

“Cho hắn chờ tới chết!”

Sớm biết Nguyên Chiến Dã căn bản đã không sợ Nhiếp Phong Vũ, Quan Trí đương nhiên biết rằng ba chữ “Nhiếp Phong Vũ” sẽ không làm Nguyên Chiến Dã đi vào khuôn khổ, làm sao bây giờ? Đổi người khác đi!

“Anh không đi thì Nhiếp lão đại có thể đem người giết chết bạn của anh đó nha!”

“Giúp tôi nói với Chu Chính, ngày này năm sau tôi sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho hắn.” (Thua)

Cái này mà cũng nói được? Rất không tình cảm nha? “Nhiếp lão đại rất tàn nhẫn đó! Hắn thích từng nhát từng nhát mà giết người, mỗi lần cũng không nhắm vào điểm yếu hại, mà chỉ từng chút một làm cho người rỉ máu, lợi hại nhất là khi hắn móc ruột của đối phương ra ngoài nhưng cũng không làm cho người ta chết đi—” Đây là một đoạn phim kinh dị hắn đã từng xem qua, đem tên biến thái sát nhân biến thành Nhiếp Phong Vũ. (Ồ Ồ)

Trên giường, Nguyên Chiến Dã vẫn nằm im không nhúc nhích. Quan Trí cho rằng hắn đang suy nghĩ, đây là khởi đầu tốt, cho thấy hắn đang dao động, tiếp theo chỉ cần truyền bá thêm cho hắn một chút về mức độ biến thái của Nhiếp Phong Vũ—không! Là “tàn nhẫn”, Nguyên Chiến Dã sẽ đi với hắn—Vì vậy, hắn chăm chú nhìn người đang nằm trên giường.

?

Thế nhưng đợi hết nửa ngày, tròng mắt muốn lòi ra, người nằm trên giường một chút động tĩnh cũng không có. Quan Trí chớp mắt, tiến sát lại gần thì thấy: Nguyên Chiến Dã hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, nếu như đoán không lầm, thì hắn—đang ngủ.

Kháo! Nhắm cái con khỉ a? Hắn căn bản là đang ngủ a!

Quan Trí đã muốn phát khùng thật sự không có dũng khí đánh thức Nguyên Chiến Dã, huống chi là đánh thức cũng vô dụng. Thở dài, hắn cầm lấy cái bát trống trơn trên đầu giường, liếc mắt nhìn bóng lưng của Nguyên Chiến Dã, ừ ừ đi ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, ba giây sau Quan Trí đã quay đi lại đột nhiên mở cửa, vói cái đầu vào bên trong nói : “Nhiếp lão đại rất là tàn nhẫn đó nha !” (mất hình tượng lão đại quá đi !!!)

Nguyên Chiến Dã nằm trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Thiết ~”

Sau khi cánh cửa lần thứ hai bị đóng lại, Nguyên Chiến Dã lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, ngay từ đầu cũng không còn động đậy gì nữa, im lặng chờ vài phút, xác định Quan Trí sẽ không lại phát điên, hắn nhẹ nhàng bước xuống giường, đi đến mở ra ngăn kéo dưới bàn, bên trong có một cái điện thoại di động.

Cầm lấy điện thoại di động, màn hình một mảnh đen kịt nói rõ nó đã lâu không được khởi động, không biết còn pin hay không, bất quá hiện tại đã không còn thời gian mà suy nghĩ đến vấn đề này, đánh cược một phen đi ! Nguyên Chiến Dã nhấn nút khởi động, đợi đủ năm giây, màn hình mới bắt đầu phát sáng, dòng chữ xuất hiện phía trên chính là : đi ngủ đi ngủ, mặt mày rạng rỡ !

Nguyên Chiến Dã cười cười, đó là do Quan Trí làm giúp hắn, hắn nói đây là mục tiêu lý tưởng mà con người khó đạt đến nhất. Khởi động máy xong rồi, trên góc phải màn hình biểu thị cột pin, trống rỗng. Nguyên Chiến Dã cau mày, không biết có thể cầm cự đến lúc gọi xong hay không, đừng nói là ngay cả bấm số xong cũng còn chưa được.

Suy nghĩ trong chốc lát, hắn nhấn con số thứ nhất, nhưng số thứ hai, như thế nào cũng không nhấn được. Hắn nhìn con số trong bàn phím, cùng với dãy số xuất hiện trong đầu trùng lặp, dùng một chút ít thời gian để suy nghĩ, Nguyên Chiến Dã đưa ra quyết định, ấn số mà hắn vừa mới nghĩ ra, một dãy số quen thuộc mà lại xa lạ.

Thời gian kết nối tựa hồ đặc biệt lâu, Nguyên Chiến Dã nhìn màn hình vẫn còn đang kết nối, hắn kề điện thoại vào bên tai, điện thoại truyền đến tiếng chuông chờ như thường lệ, có lẽ đã do hết pin cho nên âm thanh rất nhỏ. Tựa như có thứ gì đó bị kẹt trong cuống họng, Nguyên Chiến Dã nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết nhẹ nhàng chuyển động một chút, đã đợi mười giây, ***g ngược truyền đến cảm giác sẽ bị ngắt điện thoại, cho đến khi âm thanh bên tai biến mất, hắn biết người kia đã nhận điện thoại, cuộc gọi bị ngắt.

Điện thoại ngắt. Không phải do hết pin, mà là do Nguyên Chiến Dã tắt đi. Một giây cuối cùng, hắn đã quyết định như vậy. Nhìn điện thoại trong tay, suy nghĩ trong chốc lát, Nguyên Chiến Dã trực tiếp tháo pin ra, sau đó thì ném điện thoại lên bàn.

Người không có đường lui, không nhất thiết là phải lo lắng.

Nhưng ngay lúc này, vài tiếng gõ cửa kiếng đã cắt đứt suy nghĩ của hắn, quay đầu nhìn về phía cửa sổ bằng thủy tinh duy nhất trong phòng, bên ngoài không có ai, cửa cũng bị đóng lại. Nhưng Nguyên Chiến Dã không cho rằng hắn nghe nhầm, hắn đi đến cạnh cửa rồi mở cửa ra, còn chưa đưa đầu ra bên ngoài—đột nhiên có một vật thể từ trên cửa rớt xuống, rất giống người, chính xác là một người có nửa thân trên đang treo ngược xuống dưới, vừa lúc đối mặt với Nguyên Chiến Dã.

“Da

~~ ! Có sợ không ? Có sợ không ?” Trên gương mặt hé ra một nụ cười gần như là ngu ngốc, hưng phấn nhìn về phía Nguyên Chiến Dã đang nhăn mặt, toàn bộ cơ thể đang đung đưa.

Nguyên Chiến Dã diện vô biểu tình nhìn hắn.

“Hey! Boy! Cậu không thú vị gì cả ! Sao hung hãn nhìn tôi như vậy ? Không để bụng chuyện lần trước tôi trối cậu lại chứ ?” Tái Đức đang treo người cười ha ha.

Im lặng nhìn hắn một hồi, Nguyên Chiến Dã đột nhiên duỗi tay ra khỏi cửa, “Rầm” một tiếng. Ngay sau đó là một tiếng thở nhẹ của Tái Đức, bưng mũi, hắn dùng lực đập cửa.

“Hey! Help me! Help me!”

“Mẹ kiếp!” Nguyên Chiến Dã cắn răng xoay ngoài, lúc nào thì phiền còn thêm phiền? Vãn gỗ ? Gỗ nữa thì tôi trực tiếp đá anh xuống. Tục ngữ thường có nói: giậu đổ bìm leo! Hiện tại, hắn cũng thấu hiểu, vào lúc lộn xộn như thế này, cửa lại tiếp tục vang lên, gõ hai tiếng, tiếp theo là tiếng vặn khóa cửa, Nguyên Chiến Dã giật mình một chút, vội vã xoay người nhìn ngoài cửa sổ, hoàn hảo, đã không còn thấy Tái Đức, không biết có phải ngã xuống rồi hay không? Bất quá, hắn bây giờ không có thời gian quan tâm đến chuyện đó, bởi vì bên cạnh còn có một người rất khó đối phó.

“Cậu đang nhìn cái gì?” Phía sau có một giọng nói vang lên.

Nguyên Chiến Dã không trả lời, cũng không quay đầu lại.

Sau đó là một tiếng cười khê, tiếng bước chân chậm rãi tới gần, vài giây sau đó là cả người Nguyên Chiến Dã bị người phía sau ôm lấy, rơi vào một ***g ngực to lớn, “Sáng sớm hôm nay sao đi nhanh như vậy?”

Vấn đề thô tục! Nguyên Chiến Dã thật bội phục vì có đôi khi từ miệng Nhiếp Phong Vũ phát ra vài câu như lời kịch của một con rối gỗ, vừa định quay đầu lại mắng, góc trái cửa sổ liền có nửa cái đầu hé ra, đúng lúc nhìn trúng hắn, Nguyên Chiến Dã phát thệ, nếu như miệng hắn có thể phun nước nhất định sẽ phun thẳng ra ngoài cửa sổ, đuổi thẳng diên kia đi.

Tên ngu ngốc kia

! Hung hãn cắn răng, Nguyên Chiến Dã bất chấp mà quay đầu, vung lên khoe miệng nhìn Nhiếp Phong Vũ, “Không đi chẳng lẽ còn đợi thú tính bộc phát của anh?”

Trong mắt Nhiếp Phong Vũ lóe lên một tia sáng khác thường.

Nguyên Chiến Dã biết, những lời này của hắn làm cho thú tính của y bị châm ngòi! Khóc a! Hy sinh bản thân để cứu vớt kẻ khác, Nguyên Chiến Dã còn không vĩ đại như vậy đâu! Trước kia, Tái Đức đối với mà hắn mà nói thì rất hữu dụng—.

Bắt đầu từ bây giờ, Nguyên Chiến Dã cảm giác, nhiệm vụ của hắn—quả thật đã muốn kết thúc.

End 33.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Edit: Dece

Nguyên Chiến Dã một tay vòng qua thắt lưng của Nhiếp Phong Vũ, tay kia nhẹ nhàng kéo lấy cổ tay của y nới lỏng ra, hai người chuyển một vòng, nhẹ nhàng như đang khiêu vũ, sau đó thì cùng nhau ngã xuống giường, đỉnh đầu hướng về phía cửa sổ. Nhiếp Phong Vũ bị áp bên dưới, hai tay Nguyên Chiến Dã chống xuống hai bên đầu của y rồi cúi đầu nhìn y, biểu tình trên mặt rất khó hình dung. Mà Nhiếp Phong Vũ cũng dùng một loại ánh mắt gần như là nghiền ngẫm để quan sát Nguyên Chiến Dã, làm hấn cả người nổi da gà. Cũng khó trách, bình thường là Nhiếp Phong Vũ dùng sức mạnh để cưỡng chế hấn, chủ động áp đảo như thế này là lần đầu tiên. (giường của A Chiến quay đầu về phía cửa sổ í)

“Ngủ với nhau rồi, đổi tính sao?” Nhiếp Phong Vũ cười cười, nâng lên một tay muốn sờ mặt Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã dè cái tay kia xuống giường, vẻ mặt phần nộ dần dần trở nên nồng đậm, “Đừng lộn xộn!” Nói xong còn nâng mí mắt, nhìn thoáng qua cửa sổ, bên ngoài cửa sổ làm bằng kiếng, lộ ra nửa người của Tái Đức, một tay vịn lấy khung cửa sổ vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm bọn hấn, vẻ mặt giống như muốn xem kịch vui làm cho Nguyên Chiến Dã muốn một phen xách đao ra ngoài chém hấn.

Khóe miệng co quắp một chút, Nguyên Chiến Dã dùng ánh mắt ý bảo Tái Đức.

Cút ngay!

Tái Đức lắc đầu, hướng về phía Nguyên Chiến Dã nháy mắt ra hiệu, trong miệng hình như đang nói cái gì đó, Nguyên Chiến Dã không nghe được, nhưng dùng chân để hiểu thì cũng biết đó là câu dạng như “Có trò hay để xem thì sao hấn phải đi chứ”!

Đáng ghét! Biến theo anh ta đi! Tận lực khống chế để biểu tình trên mặt không quá khủng bố, Nguyên Chiến Dã một lần nữa chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Phong Vũ, một giây sau liền bị động tác của người kia làm cho hoảng sợ!

“Ngô!” Đầu bị hung hăng kéo thấp xuống, Nguyên Chiến Dã chưa kịp kêu lên thì bờ môi đã bị ngăn chặn. Trong lúc nhất thời khó thở, Nguyên Chiến Dã trong lòng âm thầm mắng, chết tiệt! Nhiếp Phong Vũ là lòi đầu hấn xuống, hấn ngay cả kêu còn chưa kịp kêu! Bây giờ kêu, không biết có kịp không?

Động tác thô bạo của Nhiếp Phong Vũ như muốn nuốt chửng Nguyên Chiến Dã, đầu lưỡi của đối phương đang cố sức tìm ra khe hở mà xâm nhập. Hai cánh tay như những chùm hoa Tử Đằng đang cuốn lấy Nguyên Chiến Dã, làm cho hấn có loại cảm giác đầu khớp xương như bị đè ép đến nhuyễn ra, hai khoang ngực kiên cố áp cùng một chỗ, giống như muốn đem đối phương chen vào cơ thể mình.

“Ngô! Buông ~ buông ra!” Phát điên cái gì? Nguyên Chiến Dã giãy dụa, đưa tay nắm tóc Nhiếp Phong Vũ kéo ra ngoài, nhưng Nhiếp Phong Vũ giống như một con robot, ôm Nguyên Chiến Dã không hề nhúc nhích, khí lực cực lớn của y đương nhiên Nguyên Chiến Dã đã được kiến thức qua, xác định không còn cách nào để kéo y ra ngoài, Nguyên Chiến Dã chỉ có thể buông tha mặc kệ người kia tiếp tục tàn sát bữa bãi trong khoang miệng của mình, môi bị cắn đến phát đau, giống như đang trả thù, hấn dùng tay bứt tóc Nhiếp Phong Vũ, đem y trở thành tên ngốc cũng rất thỏa mãn!

Da đầu truyền đến đau đớn, Nhiếp Phong Vũ khẽ cười cười, mặc cho Nguyên Chiến Dã phát tiết, y đem hai chân vòng lên người Nguyên Chiến Dã để hấn có thể kê sát vào người mình, càng cố sức cùng y dây dưa, giữa tiếng thở dốc còn có tiếng hôn hít, trong phòng là một mảnh xuân sắc, mắt thấy động tác của hai người càng lúc càng hot, người ngoài cửa sổ thấy đến “thao thao bất tuyệt”—

“Nga~! My god—” Một tiếng kêu sợ hãi phát ra từ nội tâm của Tái Đức, hấn nhướn đầu vào để có thể xem xi nê rõ nét hơn một chút, nhưng đã quên mất ở phía trước là tấm cửa làm bằng thủy tinh, “Bang” một tiếng, cái trán đập vào tấm cửa, hấn vô thức lấy tay xoa trán nhưng đã quên tình huống lúc này của bản thân, kết quả là hấn buông tay thiếu chút nữa là rớt xuống đất xác rồi, chỉ trong một phần mười giây liền nhanh tay bám vào khung cửa, Tái Đức như một con thằn lằn dính sát lên tường.

Tái Đức không ngã, nhưng pha va chạm này của hấn làm cho Nguyên Chiến Dã choàng tỉnh, rốt cuộc cũng nhớ tới ở ngoài cửa sổ còn một vị khán giả, hấn ảo não mà nhũu mảy, ở trong lòng mắng một câu, đồng thời hung hăng đâm vào ngực Nhiếp Phong Vũ một quyền, Nhiếp Phong Vũ buông lỏng ra, hấn hít một hơi thật

sau rồi từ người Nhiếp Phong Vũ đứng thẳng dậy, thuận tiện trừng mắt liếc người ngoài cửa, người kia lập tức biến thành rùa, rút cổ về.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Phong Vũ nằm trên giường, lưỡi nhác hỏi, ăn uống no nê, ý cười bên khóe miệng cho thấy tâm tình của y hiện tại đang rất tốt, “Cậu muốn rút gân ai bằng ánh mắt của mình sao?”

Nguyên Chiến Dã cười cứng ngắt, đem tầm nhìn trở về, hỏi: “Anh có lạnh hay không?”

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ nhướn mày.

“Nếu lạnh, thì có cái chăn—” Trên thực tế, hắn rất muốn trùm đầu Nhiếp Phong Vũ.

“Ha hả! Cũng được,” Nhiếp Phong Vũ nằm nghiêng người, một tay chống cằm nhìn Nguyên Chiến Dã cười, “Trong chăn làm được rất nhiều chuyện—”

Bị tư thế lẳng lơ này của y câu dẫn mà muốn phá cửa bỏ chạy, Nguyên Chiến Dã gỡ mái tóc đen đến mức rối mù, cuối cùng cũng phải đặt mông ngồi lên giường, mò khắp người, đột nhiên có một gói thuốc lá đưa tới trước mặt hắn, hắn nghiêng đầu, Nhiếp Phong Vũ mỉm cười với hắn.

Làm sao anh biết tôi đang tìm thuốc lá? Những lời này Nguyên Chiến Dã không hỏi ra, chỉ im lặng đem điều thuốc ngậm vào miệng, Nhiếp Phong Vũ rất lịch sự mà châm thuốc cho hắn. Nguyên Chiến Dã nhìn y, hít sâu một hơi, nhưng chưa hút được bao lâu, điều thuốc trên miệng đã bị lấy đi.

Nguyên Chiến Dã lặng đi một chút, quay đầu, Nhiếp Phong Vũ đem điều thuốc đặt vào miệng, Nguyên Chiến Dã phát hiện tay cầm thuốc của y không giống người bình thường, người ta thường hay kẹp điều thuốc vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, mà Nhiếp Phong Vũ lại kẹp vào ngón giữa và ngón áp út, bắt đầu hút, y chậm rãi phả ra những luồng khói trắng, tràn ngập bốn phía, vô cùng mờ ảo, Nguyên Chiến Dã tuy là đàn ông, nhưng cũng không thể không thừa nhận bộ dáng của Nhiếp Phong Vũ lúc hút thuốc quả thật rất cuốn hút.

“Muốn hút nữa sao?” Nhiếp Phong Vũ quơ quơ điều thuốc trên tay hỏi.

Nguyên Chiến Dã khó chịu nói: “Dính nước bọt của anh ai còn muốn a?”

“Cậu tức giận?”

“Vì sao tôi phải tức giận?”

“Cậu đang tức giận.” Lời nói rất khẳng định.

Loại đối thoại nhàm chán đến mức nào! Nguyên Chiến Dã quả thực là tức giận, hắn quay đầu lại, nheo mắt nhìn Nhiếp Phong Vũ, hỏi: “Biết tôi tức giận mà còn hỏi?”

“Vì sao?” Nhiếp Phong Vũ một lần nữa đem điều thuốc ngậm vào miệng, đôi môi đang kẹp lấy điều thuốc nhẹ nhàng chuyển động, đó là điều thuốc mà Nguyên Chiến Dã đã hút, động tác này làm cho hắn nghĩ có một chút nhục dục không rõ ràng đánh quanh quẩn trong không khí.

“Anh đã làm vậy mà còn ở đây ra vẻ đáng thương?” Nguyên Chiến Dã thanh âm có chút lớn mà kêu lên một tiếng.

Nhiếp Phong Vũ nhú nhú mày, “Cậu không thể dùng từ êm tai hơn để diễn tả à?”

“Lão tử sẽ không! Đối với anh cũng không cần!”

Nhiếp Phong Vũ lúc này cũng không hề cau mày, mà chỉ nở nụ cười: “Cậu vẫn như trước kia, có điều tốt hơn một chút—”

Nguyên Chiến Dã không thèm nói nữa, quay đầu, “Thả Chu Chính ra.”

“Tôi thả hắn đi, nhưng mà chính hắn không muốn đi thì tôi cũng không có biện pháp.” Nhớ tới chuyện Chu Chính chơi xấu, Nhiếp Phong Vũ quả thật hết cách với hắn.

“Anh không lấy dao móc ruột hắn ra rồi đem đến đây chứ?” (ùì, vậy là ẽm bị hù rồi)

Nhiếp Phong Vũ nhìn Nguyên Chiến Dã, có chút không hiểu, hỏi: “Ai nói với cậu biết tôi sẽ làm như vậy?” Đúng là một biện pháp tốt dùng để đối phó với Chu Chính.

Nguyên Chiến Dã cũng nhin không được mà cười ra tiếng, sau khi cười xong, hắn hỏi Nhiếp Phong Vũ: “Vậy anh chừng nào thả tôi đi?”

Một câu, làm cho bầu không khí giữa hai người một lần nữa trở về nguyên điểm, Nguyên Chiến Dã biết đây là chuyện sớm muộn, hắn cùng Nhiếp Phong Vũ, cho đến bây giờ vẫn chưa từng cách nhau quá xa.

Ngay từ đầu, Nhiếp Phong Vũ đã không biểu hiện bất luận cái gì. Cho đến khi Nguyên Chiến Dã có cảm giác mình sẽ không nhận được một cái đáp án chính xác nào, thì bên tai truyền đến giọng nói của Nhiếp Phong Vũ, ngữ điệu hoàn toàn khác với trước đây, y hỏi: “Nguyên Chiến Dã, cậu yêu tôi đúng không?”

“Nguyên Chiến Dã, cậu yêu tôi đúng không?”

Nguyên Chiến Dã cho rằng mình sẽ giống như trước kia, khi gặp lại cái vấn đề ngu ngốc này thì sẽ chửi ầm lên, nhưng hắn không có. Hay là chửi ầm lên cũng chỉ nói lên rằng hắn đang chột dạ, nhưng vấn đề này một mực nhắc nhở hắn về “ván cược” mà Nhiếp Phong Vũ đã từng nói với hắn, không sai! Ván bài của một người đàn ông cuồng vọng tự đại đến mức khiến cho người ta phẫn nộ, nghĩ đến đây, người luôn giữ bình tĩnh nhin không được mà liếc mắt trắng với Nhiếp Phong Vũ.

“Anh đi chết đi!”

Mà Nhiếp Phong Vũ tựa hồ rất hài lòng với đáp án này, y cười cười, vươn tay choàng qua vai Nguyên Chiến Dã, nói: “Biết không? Yêu một người, là chết đấy.”

Nguyên Chiến Dã có chút xấu hổ mà lần thứ hai cau mày, một lần nữa bị lời kịch như tượng gỗ của Nhiếp Phong Vũ “thuyết phục”, “Lẽ nào tôi nói yêu người nào thì anh sẽ muốn giết tôi?”

Nâng lên khóe miệng, Nhiếp Phong Vũ dùng bàn tay đang đặt trên vai Nguyên Chiến Dã mà sờ sờ cảm của hắn, “Nói chung là không, nhưng nếu đối tượng đó là cậu, thì—rất có khả năng.”

Cái đáp án chó ghê gì vậy! Nguyên Chiến Dã vuốt ve bàn tay đang sờ cảm của hắn, “Anh rốt cuộc muốn thế nào mới chịu thả tôi đi? Tôi không muốn dưỡng lão ở đây!”

“Nơi này không tốt?” Nhiếp Phong Vũ hỏi ngược lại.

Cười lạnh một tiếng, Nguyên Chiến Dã châm chọc mà gật đầu, “Tốt! Phi thường tốt! Non xanh nước biếc, dân phong chất phác, có người nấu ăn có người giặt quần áo, ăn uống không cần lo, ở không rảnh rồi đi tắm ôn tuyền, nơi này rất thích hợp để anh mang theo một đám nam nhân nhào bột luyện cơ bắp đến đây dưỡng lão!”

Nhiếp Phong Vũ bắt đắc dĩ siết chặt bả vai, nói: “Tôi nghĩ cậu biết—”

“Tôi thì biết cái đéch gì!” Nguyên Chiến Dã thực sự không biết, nếu hắn mà biết thì—đã sớm chạy! Hắn quả thật biết Tiễn Diệp là người của Nhiếp Phong Vũ, nhưng không nghĩ tới cả cái trấn này đều là người của Nhiếp Phong Vũ. Nơi này là nơi Nhiếp Phong Vũ cùng đồng bọn của y hợp tác làm ăn, mỗi năm đều đến đây tụ họp một lần, Nhiếp Phong Vũ chọn nơi này là vì ở đây dân cư rất thưa thớt, rất tốt để che dấu, lại không nghĩ rằng y căn bản đã trở về chính “quê nhà” của mình. Càng muốn nôn hơn là, hắn đã ở lại “nhà” của y lâu như vậy!

“Nếu như có thể, tôi rất muốn ở đây dưỡng già—” Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt ra ngoài cửa sổ, Nguyên Chiến Dã cả kinh, đem tầm nhìn cùng y chuyển sang khung cửa, hoàn hảo, không thấy tên ngu ngốc kia.

“Ở đây, là nơi hắn sinh ra.”

Nguyên Chiến Dã không rõ “hắn” mà Nhiếp Phong Vũ nói đến là ai, nhưng đột nhiên hắn nhớ lại một câu nói của Quan Trí, suy nghĩ trong chốc lát, hắn cũng hỏi ra.

“Anh và Tiễn Diệp quan hệ như thế nào?”

Nghe thấy vấn đề này, vẻ mặt của Nhiếp Phong Vũ rõ ràng là có chút thay đổi. Y quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, “Cậu rất quan tâm?”

Đúng vậy, hẳn có chút quan tâm.

Biểu tình của Nguyên Chiến Dã đã nói cho Nhiếp Phong Vũ đáp án rồi, nhưng y còn muốn biết nhiều hơn một chút, “Cậu để ý đến quan hệ giữa tôi và hắn hay là những chuyện tôi làm với hắn?”

“Tôi chỉ muốn hỏi quan hệ giữa anh và hắn, một vấn đề đối lấy hai vấn đề của anh, thật không công bằng!” Nguyên Chiến Dã nói có chút oán giận.

Công bằng? Nhiếp Phong Vũ cười cười, nói một cách rất hàm xúc, “Khi hai người chúng ta ở cùng với nhau, ngay từ đầu đã nói sẽ không có công bằng.”

Những lời này, Nguyên Chiến Dã thừa nhận. Thận chí khi nói đến khoảng thời gian hắn cùng Nhiếp Phong Vũ, đến bây giờ cũng không có cách nào bình tĩnh mà đối mặt, bởi vì bọn họ, vĩnh viễn cũng không thể bại lộ bản thân mình trước đối phương, tựa như đang cắn lấy yết hầu của đối phương, người đầu tiên nhả ra chính là kẻ thua cuộc. Bọn họ thua, không chỉ có sinh mạng—mà còn có cả tình cảm.

Nguyên Chiến Dã sợ nhất, chính là cái này.

Hắn không biết khi hắn ở cùng Nhiếp Phong Vũ, có phát sinh cái thứ gọi là tình cảm, hoặc là tình yêu hay không, nam nhân cùng nam nhân nói chuyện tình ái, có lẽ là có chút quá khích, nhưng hắn và Nhiếp Phong Vũ là người như vậy, bất luận có phải là đàn ông, sự tồn tại giữa bọn họ cũng đã làm cho người ta khó có thể lý giải.

Muốn yêu đồng tính luyến ái cũng sẽ không cùng tên gia hỏa như vậy!

Nguyên Chiến Dã, người chưa bao giờ nghiên cứu qua thiên hướng tình dục đang tự suy ngẫm về vấn đề này.

“Cậu mệt mỗi sao?” Nhiếp Phong Vũ đột nhiên hỏi, từ trên giường đứng lên. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu, y xoay người rồi hỏi lại: “Cậu mệt mỗi sao? Muốn kết thúc tất cả sao?”

Bất ngờ hỏi ra vấn đề khó hiểu như vậy, lại làm cho Nguyên Chiến Dã thực sự cẩn thận mà suy nghĩ một chút, hẳn quả thực mệt mỗi, nhưng mà kết thúc tất cả, thật sự dễ dàng như vậy hay sao?

“Nếu là vậy, chúng ta sống chung đi!”

Câu nói kinh dị nhất thế kỷ, làm đầu Nguyên Chiến Dã “bang” một trận rung chuyển trời đất.

“Anh—” Vừa nói cái gì đó? Nhiếp Phong Vũ vừa nói cái gì đó?

Nhiếp Phong Vũ rất thích biểu tình ngây thơ vì bị kinh hách quá độ mà lộ ra, vung lên khoe miệng, y ngồi xổm trước mặt Nguyên Chiến Dã, kéo lấy bàn tay hắn rồi đặt lên khoe miệng, “Nếu như cậu đã mệt mỗi, vậy kết thúc đi! Đừng chơi nữa, chúng ta sống chung!”

Mu bàn tay bị hôn đến mức phát hỏa, động tác tự cầu hôn này của Nhiếp Phong Vũ làm Nguyên Chiến Dã giống như bị hóa thạch, sững sốt vài giây, cho đến khi gương mặt của Nhiếp Phong Vũ phóng đến cực đại trước mắt, hắn vươn tay một phen chặn lại cái trán của đối phương.

“Nhiếp Phong Vũ, anh tắm ôn tuyền đến nổi nước vào trong não luôn rồi hả?”

“Tuy rằng không hy vọng cậu nói cái gì dễ nghe, nhưng khả năng mắng người khác của cậu càng ngày càng độc đấy.” Nhiếp Phong Vũ cười cười, hỏi: “Cậu không muốn sống chung với tôi?”

Nực cười! “Chúng ta đã trở thành như thế này mà còn muốn sống chung?” BẠN ĐANG ?

“Chúng ta thế nào? Chúng ta rất tốt a! Hiện tại sống chung, trên giường phối hợp cũng rất ăn ý, thân thể của cậu rất tuyệt, thất lưỡng vô cùng dẻo dai, hai chân rất có lực, kẹp chặt đến mức tôi phải cương lên—”

“Con mẹ nó anh câm miệng cho tôi! Bây giờ không phải là lúc miêu tả cơ thể tôi!” Nguyên Chiến Dã rống một tiếng, giơ chân lên muốn đá Nhiếp Phong Vũ, nhưng lại bị người kia ngăn chặn hai chân.

“Tôi nói sai?” Nhiếp Phong Vũ hỏi: “Chúng ta hiện tại không phải là như vậy?”

Nguyên Chiến Dã im lặng mà nhìn hấn.

Nhiếp Phong Vũ thở dài, hai tay đang giữ đầu Nguyên Chiến Dã, ôn nhu đến mức tận cùng nói: “Nghìn cân treo sợi tóc, nếu như vừa rồi cậu nói yêu tôi—tôi sẽ thả cậu đi. Xem ra, ông trời vẫn an bài như thế này—.”

“Nhiếp Phong Vũ!” Nguyên Chiến Dã đột nhiên cắt ngang lời y, cười lạnh rồi nói: “Chuyện của tôi thì do tôi quyết định, chưa bao giờ do ông trời an bài! Mà anh—làm cho người ta ghét chính là con mẹ nó lúc nào cũng tự cho là đúng!”

“Tôi đồng ý

~!” Ngoài cửa sổ, thanh âm của tên nào đó xuyên thấu qua khe cửa sổ, truyền vào phòng.

Hai người đang ở trong phòng chỉ trong nháy mắt đã đem đèn bàn trên tủ đầu giường cùng cái ghế phía sau ném về phía cửa sổ.

“Câm miệng

!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, kèm theo đó là tiếng thủy tinh vỡ vụn. Sau đó, tất cả đều yên lặng –

Bão tố của thị trấn này, như vừa mới bắt đầu.

End 34.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Edit: Dece

“Chúng ta sống chung — “

Sống chung, là khái niệm gì? Khoảng cách cho dù xa cách mấy, cũng không có nghĩa là không thể sống chung, khoảng cách rất gần, thậm chí là không có khoảng cách, đôi khi vĩnh viễn cũng không thể sống chung, có vẻ không thuận miệng cho lắm, nhưng trong lòng hấn hiểu được.

Sống chung—Nguyên Chiến Dã nhìn người cách hấn bất quá chỉ 5cm, ở trong lòng lặp lại hai chữ này, cười cười.

Đây là trò cười khôi hài nhất của bọn họ. Vì vậy, hấn hỏi—

“Chúng ta, sống chung để làm gì?”

Căn phòng cao cấp, chiếc giường lớn mềm mại, bộ drap màu trắng tinh có nhiều nếp nhăn bị cuốn lại một chỗ, có người đang nằm ở trên, xích lõa nửa người lộ ra hai khối cơ thể rắn chắc, nhìn xuống phía dưới, còn có thể mơ hồ thấy được cơ bụng sáu múi màu lục đồng, nhìn sơ qua cũng biết đó là kết quả của một quá trình luyện tập lâu dài, nhưng nếu là dời mắt lên phía trên một chút, thì sẽ thấy được một người nam nhân đang há hốc miệng, ngáy khò khò, khoe miệng còn chảy nước miếng, mà nam nhân lúc này giật mình một chút, đưa tay lau miệng rồi lăm bầm cái gì đó.

Nguyên Chiến Dã hai tay dút trong túi quần, đứng bên giường nhìn cả một phút đồng hồ, cho đến khi nam nhân từ trong mộng tỉnh giấc, lộ ra bản mặt tươi cười ngu ngơ, hấn giơ chân đá vào bụng của nam nhân một cước—

“Oa

! Ách! Khụ khụ khụ ~!” Chu Chính quát to một tiếng rồi hoảng hồn lui về phía sau, hai tay ôm bụng, vừa nhú mày vừa nhe răng trợn mắt mà gào thét: “Đứa nào? Đứa nào dám ám sát Chu đại gia? Ta tha—” Cái đầu ngo qua ngo lại, cho đến khi nhìn thấy người trước mặt là Nguyên Chiến Dã, mấy từ thô tục bị ỉ mới kịp thời thu trở về.

“Huh?” Nguyên Chiến Dã nhướn mày, điều thuốc ngoài miệng cao thấp giật giật, neho mắt nhìn Chu Chính mặc độc duy nhất một cái quần lót.

Chu Chính xấu hổ cười, suy nghĩ hết nửa ngày, chỉ nói đúng một chữ: “Yeah!” Ít ra cũng là câu chào hỏi rồi phải không.

“Ngủ ngon quá nhỉ?” Nguyên Chiến Dã cười châm chọc, trên mặt là ý cười mang theo một chút tức giận.

“Tạm, bình thường thôi bình thường thôi!” Chu Chính vuốt vuốt cái ót, cười ngây ngô.

“Hại tôi còn tưởng anh ở đây chịu khổ, nhọc thân lo lắng ruột gan phèo phổi của anh bị móc ra ngoài—”

“Ha? Ai? Ai mà tàn nhẫn đến nỗi muốn móc ruột tôi luôn vậy! Đừng!” Đột nhiên có bộ quần áo bị quăng vào mặt, Chu Chính cầm lấy, đó là y phục của hắn.

Nguyên Chiến Dã thở dài, ngồi vào bên giường, gạt đi tàn thuốc, hỏi: “Anh ta đã làm gì anh?”

“Không có, nói còn chưa được mấy câu.” Chu Chính ngồi kế bên hắn, mặc quần áo vào, sau đó nhặt lên cái quần ở dưới đất, vừa mặc vừa hỏi: “Hình như hần căn bản đã không thèm đếm xỉa đến tôi, càng không thèm nhìn tôi!” Mặc quần vào, hắn quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, “Cậu thì sao? Hần có làm gì cậu không?”

“Anh ta có thể làm gì tôi? Chúng tôi không đánh nhau, mà có đánh thì cũng không để anh ta qua mặt được!”

Chu Chính neho mắt nhìn hần từ trên xuống dưới, dò xét Nguyên Chiến Dã từ đầu tới đuôi không sót chỗ nào, làm như hần không thể lột hết quần áo của hần, trên mặt là biểu tình muốn nói rồi lại thôi, khiến cho Nguyên Chiến Dã vô cùng khó chịu.

“Làm gì đó?”

“Hần không làm cái đó đó với cậu chứ?” Tính tò mò cực kỳ mãnh liệt làm cho Chu Chính nhịn không được, thế là hần hỏi ra.

Kháo! Nguyên Chiến Dã muốn đem cái miệng của hần làm đồ gạt tàn thuốc luôn.

“Anh rốt cuộc đến nơi này làm gì?” Quyết định kết thúc chủ đề nhẽ này, Nguyên Chiến Dã bắt đầu hỏi những thứ mà hần muốn biết.

Chu Chính bĩu môi, lắc đầu lia lịa, như cười như không mà hỏi: “Cậu không tin tôi?”

Ném cho hần một cái liếc mắt rục lửa, Nguyên Chiến Dã nói: “Anh nói thì tôi liền tin anh.”

“Ách

” Chu Chính rên rỉ nỉ non, vỗ trán cái bộp, “Cậu rất muốn giết tôi a! Ánh mắt này của cậu rõ ràng làm tôi trở nên yếu ớt đó! Thật là—”

“Anh chẳng lẽ chưa bao giờ chột dạ hả?”

“Ha hả!” Chu Chính cười mãn nguyện, “Chúng ta đều vậy mà! Ở trong ngục giam cậu lừa tôi, tôi cũng không lừa cậu, cậu cho tới bây giờ vẫn chưa từng hỏi tôi đang làm cái gì nha!”

Chủ nghĩa ngụy biện! Nguyên Chiến Dã trừng mắt liếc hần một cái, nhưng không thể nói lời phản bác. Chu Chính cũng thu lại một chút ý cười, trong nháy mắt đã trở nên đứng đắn mà nói: “Giống như Nhiếp Phong Vũ đã từng nói, tôi là kế toán viên cao cấp của ‘Viêm’, lần này là thay mặt lão đại mở ra hội nghị lần này, tôi tin là cậu cũng nhìn ra, ngày đó đều là lão đại hắc bạch nổi danh, hầu như sẽ không còn người nào đẳng cấp hơn so với bọn họ, ở trong mắt của mấy tên cớm các cậu thì quả thực là dê béo! Mà cái trán nhỏ này, chính là tổ chức thường niên của buổi hội nghị này, nội dung của hội nghị tôi không nói với cậu nhưng chắc

cậu cũng biết, địa bàn của Nhiếp Phong Vũ, ở đây có thể coi là biểu tượng của quyền lợi tối cao, những người có tư cách để mỗi năm được trở lại đây, đều là những người có quyền uy nhất của năm!”

Bình tĩnh mà nghe Chu Chính nói xong, Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, chuyện đó, hẳn biết.

“Bọn họ đều là người của một mình Nhiếp Phong Vũ?”

“Không, bọn họ chỉ hợp tác mà thôi, có tiền thì bắt tay làm ăn, không có tiền thì tự giải tán.

“Anh và hẳn có hợp tác gì không?”

“Ngại quá, cơ mật thương nghiệp không thể tiết lộ, đạo đức nghề nghiệp đương nhiên tôi vẫn phải có!” Chu Chính nhếch miệng cười ha hả, “Bất quá tôi có thể lên nói cho cậu biết, tôi đã giúp công ty bên kia của hẳn làm một khoản nợ giả, bây giờ nghĩ lại lúc đó nên làm cho hẳn một đồng nợ xấu mới đúng!” Rất có cảm giác hối hận vì “Lúc trước không làm”, tuy rằng lúc đó Nhiếp Phong Vũ ra tay rất hào phóng với hẳn.

Nguyên Chiến Dã nhìn hẳn, một lúc lâu thì hỏi: “Vì sao lại nói cho tôi biết những thứ này?”

“Không thể nói cho cậu biết à?” Tựa hồ không có bí mật gì a!

“Tôi là cảnh sát.” Nguyên Chiến Dã dường như đã lâu không nhắc đến vấn đề này.

Chu Chính ‘A’ một tiếng, “Tôi quên mất!” Nói xong thì cười một tiếng, “Tôi vẫn không cho rằng cậu là cảnh sát, trong mắt tôi cậu chưa bao giờ là cảnh sát, cảnh sát đối với cậu là công việc, nhưng với tôi mà nói thì đó chỉ là chức nghiệp của cậu, nếu như cậu có đi chăn bò thì với tôi mà nói chẳng có gì khác nhau!”

Nguyên Chiến Dã bật cười, có chút cảm giận mà nói: “Con mẹ nó anh không thể đổi ví dụ khác được à?”

“Chăn bò thì có cái gì không tốt? Cậu tưởng rằng tôi sống khá giả lắm hả? Ngày nào đó lão tử đây không muốn làm cái nghề này nữa thì cũng phải về quê chăn bò thôi hà!”

Trắng mắt liếc hẳn, Nguyên Chiến Dã quay đầu nhìn vách tường, suy nghĩ một chút, sau đó thì hỏi một cậu: “Ngày đó còn có người không đến sao?”

Chu Chính nâng mắt nhìn trần nhà, giống như đang hồi tưởng, “Ừ—Có! Là—” Hẳn cúi đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, mỉm cười nói: “Tôi không biết.”

Đã đủ rồi. Nguyên Chiến Dã ở trong lòng tự nhủ, những thứ nên biết và không nên biết, hiện tại cũng đã biết, tiếp theo, chính là chuyện của hẳn. Trong lòng thầm nói tiếng cảm ơn Chu Chính, hẳn không có cách nào để nói hai từ này ra khỏi miệng, nếu có ngày hẳn nói ra, tính chất của cuộc đối thoại giữa bọn họ sẽ thay đổi, tha thứ cho bản tính nhất gan cùng ích kỷ của hẳn, bởi vì—hẳn là một cảnh sát.

“Anh muốn về nhà sao?” Hẳn đột nhiên hỏi.

Chu Chính lặng đi một chút, sau đó thì gật đầu, “Đúng là muốn, trong tủ lạnh còn có tô thịt băm chưa ăn hết nữa—”

“Tối hôm nay anh đi đi!” Nguyên Chiến Dã đứng lên, cúi đầu nhìn hẳn nói.

“Ách—chuyện này—thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cậu với Nhiếp Phong Vũ đã đến cảnh em gánh việc ngoài anh lo việc nhà rồi hả? Ai đau đau đau đau

” Cái lỗ tai bị nhéo đau điếng, Chu Chính cả người bị kéo theo hướng bàn tay của Nguyên Chiến Dã.

“Tôi sớm muộn gì cũng chết dưới cái tay thối của cậu!” Nguyên Chiến Dã bắt đầu có chút hiểu rõ vì sao Nhiếp Phong Vũ càng lúc càng gai mắt Chu Chính.

“Tôi đi rồi còn cậu thì sao?”

Tôi? Buông lỗ tai của người kia ra, Nguyên Chiến Dã giơ lên khoe miệng nói: “Vì sao tôi phải đi? Tôi là cảnh sát ở đây, trừ phi có lệnh chuyển đến nơi khác, còn không thì tôi sẽ không rời khỏi đây!”

“Cậu đúng là thần kinh rồi!” Chu Chính rất khó hiểu, “Cậu không sợ Nhiếp Phong Vũ ăn tươi nuốt sống cậu à?”

Nguyên Chiến Dã đối với chuyện này còn có chút mờ mịt. Hắn đến đây vẫn không thể thoát khỏi Nhiếp Phong Vũ, như vậy lần này có khả năng rời khỏi y không? Huống chi, lần này là kết thúc tất cả, hắn có cảm giác—.

“Tôi sẽ tìm người giúp anh, các anh phối hợp để rời khỏi đây quả thực sẽ không có vấn đề gì. Tuy rằng quan hệ của các anh trước đây không được tốt lắm, bất quá nếu hắn chịu hợp tác với anh thì ở cùng với nhau chắc không tồi đâu—” Nguyên Chiến Dã bên này mặt không biểu tình nói, Chu Chính bên kia biểu tình càng ngày càng mù mịt.

“Cậu chờ một chút! Cậu để ai đi cùng với tôi?” Hắn bây giờ quả thực có chút cảm giác lúng lúng.

“Tái Đức a!” Trả lời như thể đương nhiên.

“Gi?” Sét đánh giữa trời quang! “Tên lông vàng kia cũng ở đây?”

Phản ứng của hắn làm cho Nguyên Chiến Dã nhú mày, hỏi: “Anh không biết? Không phải anh muốn hắn tới anh giết Nhiếp Phong Vũ à?”

“Cái gì? Tôi muốn hắn giết Nhiếp Phong Vũ?” Biểu tình khiếp sợ của Chu Chính chẳng hề thua kém Nguyên Chiến Dã, “Tôi khi nào thì muốn tên ngoại quốc kia đến giết Nhiếp Phong Vũ? Tuy rằng là một chủ ý không tồi, nhưng từ ngày ra tù tôi vẫn chưa gặp lại hắn a!” Cho dù là gặp thì cũng không thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà thành lập “Hội nghị hợp tác” được, đánh cược một lần ha?

Cái này, ngay cả Nguyên Chiến Dã cũng có chút mờ mịt. Lần đầu tiên gặp lại Tái Đức sau khi đến Thanh Tuyền trấn, hắn nói là có người muốn hắn giết Nhiếp Phong Vũ giúp cho bạn bè gì của hắn xả giận, khi đó người hắn nghĩ đến đầu tiên là Chu Chính, bởi vậy cũng muốn xác thực chuyện này từ miệng của Tái Đức, thế nhưng sau khi Tái Đức bỏ chạy, không nói không rằng gì mà còn làm cho mình bị ăn sạch sẽ. Hiện tại, Chu Chính không muốn Tái Đức, vậy người muốn giết Nhiếp Phong Vũ rốt cuộc là ai?

Sự tình, tựa hồ có chút không đơn giản rồi—.

“Hey! Mặt của cậu rất dọa người đó!” Chu Chính nhìn biểu tình càng ngày càng âm trầm của Nguyên Chiến Dã, hỏi một câu.

Nguyên Chiến Dã không nói gì. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bầu không khí bất đắc dĩ trở nên trầm trọng, đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn và Chu Chính có quen biết, Nguyên Chiến Dã còn đang suy nghĩ về chuyện ban nãy, mà vấn đề tiếp theo của Chu Chính làm cho động tác hút thuốc của hắn ngừng lại.

“Cậu thích Nhiếp Phong Vũ có đúng không?”

Bật lửa để châm điều thuốc trên miệng, Nguyên Chiến Dã lặng đi một chút, sau đó tiếp tục châm thuốc.

“Thị giác của anh nhìn ra cái gì rồi?”

Chu Chính lắc đầu, “Thấy thì thấy vậy thôi, nhưng giác quan thứ sáu canh chuẩn hơn thị giác rất nhiều.”

Giác quan thứ sáu? “Không phải cái đó chỉ có phụ nữ mới có thôi sao?”

“Cậu đây đang đả kích tôi sao? Bất quá đừng đánh trống lảng, cậu thực sự thích Nhiếp Phong Vũ ?”

Nguyên Chiến Dã vô lực mà cười khổ một chút, hỏi: “Các anh tại sao đều thích vấn đề này? Rất quan trọng à?”

Thích hay không thích, đối với hắn hiện tại cũng đã không còn quan trọng, chỉ cần không nói ra, tất cả sẽ không có gì thay đổi. Hoặc là nói, hắn tin rằng hắn và Nhiếp Phong Vũ sẽ không có gì thay đổi, đối với bọn họ mà nói, thích hay không thích đã không còn là đối tượng để tranh chấp—.

Chu Chính trầm mặc vài giây, “Quan trọng hay không, là do cậu quyết định. Tôi chỉ không nghĩ cậu sẽ nhanh tha thứ cho hắn như vậy—”

Nguyên Chiến Dã lắc đầu, “Không phải, tôi không tha thứ cho anh ta—giống như anh ta chưa bao giờ tha thứ cho tôi.”

Ai cũng không tha thứ ai, như vậy bọn họ đang làm cái gì vậy? Nguyên Chiến Dã tự cho mình một giải thích, chính là bọn họ đều điên cả rồi.

Hai kẻ điên, hai tên hỗn đản luôn tuân theo nguyên tắc của bản thân, chính là loại cục diện hiện tại.

“Chu Chính,” Ném điều thuốc đi, Nguyên Chiến Dã nhìn Chu Chính, nói: “Có đôi khi kết thúc là chấm dứt, có đôi khi, kết thúc mới là bắt đầu. Tôi là một kẻ không ti tiện, ngoại trừ cái đó ra thì tôi chẳng có gì tốt đâu. Để đạt được mục đích thì cái gì cũng có thể hy sinh, bởi vì, tôi chỉ là tôi.”

Trong khoảnh khắc này, Chu Chính cảm thấy Nguyên Chiến Dã ở trước mắt mình có chút xa lạ, lúc này có mấy tiếng chuông từ túi áo Nguyên Chiến Dã phát ra. Chu Chính không dời mắt, nhìn Nguyên Chiến Dã lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, cười cười. Hắn giơ tay đưa đến trước mặt Chu Chính nói: “Sạc pin đủ rồi, anh có thể để điện thoại đổ chuông trong tám phút, tuy là không lâu, nhưng đã đủ dùng!” Nói xong liền duỗi tay ra, “Cạch” một tiếng, đem điện thoại nắm thành hai mảnh.

“Nguyên Chiến Dã, cậu có đứng hay không mê muội rồi?” Chu Chính cau mày, vô thức mà lắc đầu.

“Không—” Căn bản đã là ma quỷ, sao gọi là mê muội được? “Tôi chỉ là hưng phấn mà thôi.”

End 35.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Edit: Dece

Nắng chiều, những tia sáng màu vàng chanh len lỏi theo khung cửa sổ mà hắt vào, vấy vời khắp căn phòng. Nhiếp Phong Vũ ngồi trên ghế sofa trước ô cửa sổ liền mặt đất, mặt không thay đổi mà nhìn ra khung cảnh bên ngoài, tuy rằng không gay gắt, nhưng ánh mặt trời vẫn làm y khẽ nheo lại mắt, ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc lá, cả người im lặng như một pho tượng. Nguyên Chiến Dã đẩy cửa ra, đây là hình ảnh đầu tiên mà hắn nhìn thấy. Lặng lặng mà đứng ở cửa, hắn nhìn Nhiếp Phong Vũ, ánh mặt trời rơi rất trên những đầu ngón tay của người kia, điều thuốc vẫn được kẹp lấy bởi ngón giữa và ngón áp út, có lẽ Nhiếp Phong Vũ không biết thói quen này của y, Nguyên Chiến Dã phát hiện.

“Đứng ở đó làm gì?” Lúc này, Nhiếp Phong Vũ không biết khi nào thì phát hiện Nguyên Chiến Dã, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, khóe mắt của Nhiếp Phong Vũ có chút ý cười, hướng Nguyên Chiến Dã vươn tay, “Lại đây.”

Đó là một động tác khiến cho người ta cảm thấy thân mật vô cùng, Nguyên Chiến Dã khẽ cau mày, tựa hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn chậm rãi bước đến gần Nhiếp Phong Vũ, ngồi xuống ghế bên cạnh, không để ý đến bàn tay vẫn còn dừng giữa không trung của Nhiếp Phong Vũ.

Muốn hắn nắm tay, nằm mơ đi! Nguyên Chiến Dã nghĩ đến hình ảnh này thì cả người đều nổi da gà rần rần, ghê tởm chết đi được!

Nhiếp Phong Vũ cũng không để ý, chậm rãi buông tay, nửa điều thuốc còn đang cháy dở bị y dụi tắt, mỉm cười hỏi: “Tán gẫu với hắn xong rồi?”

“Anh muốn biết chúng tôi nói cái gì à?” Nguyên Chiến Dã nhắc chân bắt chéo, nhất phái nhàn nhã mà hỏi lại. Hắn đột nhiên phát hiện, cảm giác chủ động nắm bắt quả thật rất không tồi.

“Thật đáng tiếc,” Nhiếp Phong Vũ nhướn vai, “Tôi không muốn biết.”

“Vậy anh đang tiếc nuôi cái gì?”

“Bởi vì trên mặt của cậu xuất hiện biểu tình không muốn nói cho tôi biết.” Nhiếp Phong Vũ cười có chút xấu xa, bộ dáng này của y trong mắt của Nguyên Chiến Dã mới đúng là biểu tình “Tôi không bằng lòng với ý kiến này của cậu”.

“Tôi bây giờ mới phát hiện anh thực sự rất ác liệt!”

“Như nhau.” Nhiếp Phong Vũ khẽ gật đầu.

Quyết định không cùng y tán gẫu nhằm nhí nữa, Nguyên Chiến Dã nói: “Thả Chu Chính đi!”

Nhiếp Phong Vũ liếc mắt nhìn hắn, sau đó lại đem tầm mắt chuyển qua ngoài cửa sổ, “Tôi nói rồi, tôi muốn thả hắn đi, nhưng là hắn không chịu đi.”

“Hắn bây giờ đã muốn đi rồi—”

“Cậu cho rằng nơi này của tôi là khách sạn, muốn tới thì tới muốn đi thì đi?” Nhiếp Phong Vũ mỉm cười, cắt ngang lời hắn, “Tôi đã nể mặt hắn, nếu là bình thường thì đã sớm chặt đứt tay chân hắn, ném lên núi rồi!”

Hắc bang tình cừu! Nguyên Chiến Dã thở dài, “Vậy hiện tại anh muốn thế nào? Giết hắn?”

Nhiếp Phong Vũ quay đầu, cười cười nói: “Bây giờ mà giết hắn, không biết lão Đại của hắn sẽ làm gì tôi!”

“Được! Được! Xem như anh lợi hại đi? Rốt cuộc anh muốn thế nào thì mới chịu thả hắn, cứ nói thẳng!” Đã sớm không còn hơi sức cùng y “quấy rối lùm xùm” nữa.

“Cậu vì sao lại quan tâm đến hắn như vậy?” Những lời này, Nhiếp Phong Vũ hỏi thực thản nhiên, hay cũng có thể nói, y chỉ muốn hỏi theo bản năng của mình, thực bình tĩnh, thực tùy tiện.

Một câu hỏi ngu ngốc làm sao! Nguyên Chiến Dã liếc mắt khinh khỉnh, chẳng lẽ Nhiếp Phong Vũ anh còn mong tôi nói cái gì gọi là trung tính nhân nghĩa à?

“Hắn quả thật là một tên ngốc, ở đây chỉ biết làm chuyện xấu, coi như anh rủ lòng từ bi mà đem hắn như cái rắm phóng đi đi, không được sao?” Cơ hồ là tiếng rống, Nguyên Chiến Dã thiếu chút nữa đã nhào lên nắm đầu Nhiếp Phong Vũ y rồi.

Theo dõi hắn trong chốc lát, không nói được gì thêm, Nguyên Chiến Dã vô cùng nhẫn nại mà chờ đợi đáp án của Nhiếp Phong Vũ, lúc này người kia đưa tay về phía hắn, không nói không rằng, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Kháo! Nguyên Chiến Dã thầm mắng một câu, theo như yêu cầu mà đứng lên đi đến gần Nhiếp Phong Vũ đang đưa tay, hai chân còn chưa đứng vững, Nhiếp Phong Vũ đã mạnh mẽ dùng lực kéo lấy hắn, cả người hắn lập tức ngã nhào vào lòng. Nhiếp Phong Vũ đang ngồi sô fa một người, tuy nhiên cũng lớn hơn mấy cái bình thường một chút, nhưng hai người đàn ông cao hơn 1m8 mà dùng chung thì có chút chật hẹp, hơn nữa còn là Nguyên Chiến Dã nằm ngang trên đùi y, bỗng vừa lúc đụng vào tay trái của Nhiếp Phong Vũ—không đúng! Là Nhiếp Phong Vũ đặt tay lên hông hắn!

“Dem móng vuốt của anh lấy ra!” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng nói, vừa cử động nửa người trên liền nhớ đến.

“Ha hã!” Tựa hồ là tâm tình đang rất tốt, bàn tay của Nhiếp Phong Vũ đang đặt trên hông hắn không nặng không nhẹ mà vỗ một chút, “Tôi muốn nhìn xem cậu vì tiểu tử kia có thể hy sinh đến mức nào!”

Là tức giận! Nguyên Chiến Dã trong lòng thở dài nào nề, ngừng lại động tác giãy dụa, “Yên tâm! Tôi sẽ không vì hắn mà hy sinh thứ gì, tôi chỉ nghĩ cho tôi mà thôi.”

“Cậu đang đồ dành tôi?”

“Dễ dành cái rắm! Tôi muốn nói thì tôi nói, tin hay không tùy anh! Nhưng mà—” Nguyên Chiến Dã neho mắt nhú mày, “Có thể lấy cái bàn tay đang niết hông tôi ra không!” Lúc này liền không đợi Nhiếp Phong Vũ có phản ứng, hắn đã đảo mình, thành công ngăn cản cái bàn tay càng ngày càng làm càn.

Hai người mặt đối mặt, Nguyên Chiến Dã đang ngồi trên đùi Nhiếp Phong Vũ, người kia cười cười, nói: “Thật không biết phải nói cậu thông minh hay ngốc nghếch nữa—” Nói xong liền duỗi tay, kéo đầu Nguyên

Chiến Dã đặt lên vai mình, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Cậu đã sớm nhìn ra tôi muốn giết Chu Chính, có phải không?”

Nguyên Chiến Dã không nói gì, vì là tựa vào đầu vai y nên không thể thấy rõ biểu tình trên mặt của người nọ lúc này.

“Tật xấu của cậu, không biết khi nào mới có thể bỏ được?” Luôn cảm thấy mình có lỗi với người khác, trên thực tế, có lỗi nhất chính là với bản thân mình.

“Sinh ra là như thế, nếu có thể bỏ được, cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Nguyên Chiến Dã nói, vẫn là đơn độc, không nghĩ rằng bất tri bất giác mà mất đi người bên cạnh, hắn muốn nói với Nhiếp Phong Vũ, nếu không phải là do cục diện ngày hôm nay, Nhiếp Phong Vũ cũng sẽ là một trong những người ở bên cạnh hắn, có lẽ—.

Nhưng mà, bọn họ rất khó để sống chung với nhau.

“Chúng ta sống chung đi!” Một lần nữa, Nhiếp Phong Vũ lặp lại lời này, nếu cẩn thận nhớ lại, người sẽ phát hiện Nhiếp Phong Vũ từ trước đến giờ chỉ dùng giọng điệu giống như trần thuật này. Đến loại thời điểm này, còn bá đạo như vậy. Đáng tiếc, Nguyên Chiến Dã cho tới bây giờ, vẫn chưa từng sợ tính bá đạo của y.

“Dựa vào cái gì?” Hắn hỏi.

Nhiếp Phong Vũ không trả lời, mà chỉ nâng cằm Nguyên Chiến Dã lên, hôn một cái thật sâu. Hôn môi, là một chuyện vô cùng thỏa mãn, Nguyên Chiến Dã không thể không thừa nhận: Cùng Nhiếp Phong Vũ hôn môi, phi thường thỏa nguyện!

Kháng khí, muốn trốn cũng trốn không được huống hồ là không hề nghĩ tới. Nên làm hay không nên làm, có thể làm hay không thể làm, bọn họ đều đã làm hết rồi, Nguyên Chiến Dã đột nhiên phát hiện, hắn và Nhiếp Phong Vũ, nguyên lại đã đến cực hạn mất rồi.

“Như thế nào?” Rốt cuộc cũng dừng lại, để cho hai người có đủ không gian mà hô hấp, Nhiếp Phong Vũ còn lưu luyến bên môi Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã híp mắt, liếm môi một chút, đem dòng chất lỏng không biết là của ai mà nuốt vào miệng, cười cười, “Không tồi.”

Chính là thích loại tính cách này của hắn, Nhiếp Phong Vũ giống như đang cương nung mà vuốt đầu Nguyên Chiến Dã, hỏi: “Thích tôi phải không?”

“Anh thì sao?” Nguyên Chiến Dã hỏi ngược lại.

Nhất thời không nói gì, Nhiếp Phong Vũ dừng lại hoạt động trên tay, động tác của hai người vẫn đang còn thân mật, nhưng tâm tình giống như cách xa mười vạn tám ngàn dặm. Ai cũng không muốn thành thật, hoặc là nói ai cũng không thể thành thật, sống chung hoặc không sống chung, thích hay không thích, có lẽ cả đời này sẽ không có được đáp án.

Theo lời Nguyên Chiến Dã mà nói thì: Hắn và Nhiếp Phong Vũ, đã đến giới hạn. Từng bước một họ đến lúc này, chỉ cần bước thêm một bước nữa, có lẽ sẽ là điểm kết thúc. Nhưng mà hiện tại nếu quay đầu lại, cũng không thể hoàn toàn trở về như trước kia.

Tiến thoái lưỡng nan, nếu nói là xóa đi những tình cảm chất chứa, kỳ thật không phải là chuyện gì rất khó.

“Được rồi!” Cuối cùng, Nhiếp Phong Vũ là người lên tiếng trước, mang theo một chút bất đắc dĩ thậm chí là nhượng bộ, nhìn thấy Nguyên Chiến Dã, “Chúng ta bắt đầu lại được không?”

Nguyên Chiến Dã nhú mày, chỉ trong nháy mắt kia, hắn khẩn trương đến mức quên luôn hô hấp. Ngay cả hắn cũng không biết vì sao—.

“Quên đi ván cược của tôi và cậu, coi như nó không tồn tại, chúng ta sẽ cho nhau một cơ hội để tin tưởng, tín nhiệm đối phương như tín nhiệm bản thân mình, tôi tin rằng cậu thích tôi, cậu tin rằng tôi thích cậu, coi như là cho bản thân cơ hội đi, tín nhiệm, chúng ta sẽ tin tưởng đối phương, như thế nào?”

Mang theo ngữ khí thương lượng, Nguyên Chiến Dã tin rằng, đây có lẽ là nhượng bộ lớn nhất đối với một người đàn ông như Nhiếp Phong Vũ, hẳn không biết đây là tốt hay là xấu, hoặc là đại biểu cho điều gì. Nhưng mà—cười giễu cợt, Nguyên Chiến Dã đặt ngón trỏ lên ngực Nhiếp Phong Vũ, tay kia thì ôm cổ y, khẽ sát vào tai Nhiếp Phong Vũ.

“Coi như hết! Nhiếp Phong Vũ, ngày đó cả buổi tối anh đều không ngủ, chẳng lẽ anh sợ tôi cắt đứt cổ anh? Chẳng lẽ đây là tín nhiệm mà anh nói sao?”

Làm tình xong cũng không thể đánh một giấc ngon lành, như vậy hai người cùng một chỗ, con mẹ nó chỉ thêm giày vò!

Nhiếp Phong Vũ trầm mặc vài giây, nắm lấy bàn tay trước ngực của mình, chậm rãi vuốt ve, “Lẽ nào ngày đó cậu không muốn nhân cơ hội này mà cắt đứt cổ tôi sao?”

“Hừ!” Nguyên Chiến Dã trắng mắt liếc y. Muốn tức giận nhưng lại không biết là giận y hay nên giận mình.

Cười cười, Nhiếp Phong Vũ kéo tay Nguyên Chiến Dã đến bên miệng nhẹ nhàng cắn một ngụm, “Nếu thật sự muốn giết tôi, nói cho cậu cách này rất dễ làm—”

Nguyên Chiến Dã thề, hẳn có chết thì cũng sẽ không bao giờ xem chấp nhận cái gọi là “cách dễ làm” của Nhiếp Phong Vũ.

“Lần sau khi tôi cắm vào trong cơ thể cậu mà đạt cao trào, cậu nên nhân cơ hội, đương nhiên cũng phải coi cách chuẩn bị hành động của cậu là như thế nào—”

Quả nhiên! Loại thời điểm này, đối mặt với người như vậy, Nguyên Chiến Dã cảm thấy đã không còn từ ngữ nào để biểu đạt tâm tình của hẳn, cho nên, trực tiếp dùng hành động để diễn tả.

Nâng lên hai chân, khóa lại hai bên sườn đùi của Nhiếp Phong Vũ, mở ra miệng a ngô một ngụm! Rồi thật mạnh mà cắn lên vai Nhiếp Phong Vũ, có đôi lúc, thật muốn cắn chết người đàn ông này! Không biết, y cũng có cảm giác như vậy hay không—.

Bên tai truyền đến tiếng cười nặng nề của Nhiếp Phong Vũ, ***g ngực khê phập phồng, không chút để ý đến đau đớn từ cả vai lan truyền, hoặc là đã sớm trở thành thói quen, y sờ sờ đầu Nguyên Chiến Dã, nói: “Có đôi khi, thật giống như hiện tại mà đối với cậu, cắn đứt yết hầu của cậu, hút máu của cậu.”

Thật sự là biến thái! Suy nghĩ đắn đo, Nguyên Chiến Dã nhả ra. Rồi sau đó cắn y thêm một cái, cho y thành biến thái chết luôn.

Ai cũng không nói gì, hai người im lặng mà nhìn đối phương, loại thời điểm này cùng với tư thế của hai người thì có chút quỷ dị, vị trí ngồi của Nguyên Chiến Dã rất ưu việt, từ trên cao mà nhìn xuống Nhiếp Phong Vũ, khoe miệng hơi giờ lên, loại biểu tình kiêu ngạo ngông nghênh này, Nhiếp Phong Vũ rất là thưởng thức.

“Bộ dáng hiện tại của cậu, cùng hẳn có chút giống nhau—đáng tiếc—” Y giờ tay sờ mặt Nguyên Chiến Dã. Đối phương cau mày một chút.

“Hắn vĩnh viễn sẽ không lộ ra loại biểu tình này của cậu.” Nhiếp Phong Vũ như đang cười khổ.

Nguyên Chiến Dã cau mày càng chặt, hỏi: “Hắn nào?” Hẳn nghĩ, khẩu khí của bản thân hiện tại sẽ không ác liệt lắm đâu, hẳn là không phải?

Nhiếp Phong Vũ buông tay, cười cười nói: “Tôi có một người anh trai—”

Giây tiếp theo, trong đầu Nguyên Chiến Dã liền hiện ra một cái tên : Nhiếp Phong Trụ. Chẳng qua nghĩ lại có chút không đúng, nếu như vậy thì Nhiếp Phong Vũ phải là ca ca mới đúng.

“Chúng tôi cùng cha khác mẹ, cha có hai người phụ nữ, người vợ nhỏ sinh ra hẳn, hai năm sau, vợ cả sinh ra tôi. Sau đó người vợ nhỏ bị vợ cả đuổi ra khỏi nhà, lúc ấy liền liều mạng trộm con mình đi, sau đó thì người vợ nhỏ tái giá, nên để con mình trở về đây, hừ! Một tiết mục thối rửa như vậy, lại thật sự xảy ra. Tuy rằng tôi không phải là con cả, nhưng là do vợ cả sinh ra, cho nên sẽ có miếng có phần, theo lý thì đương nhiên là người thừa kế, nhưng cho đến một ngày kia, cha phát hiện đứa con của vợ nhỏ so với vợ cả sinh ra xuất sắc hơn rất nhiều, khôn sống mống chết, nhân chi thường tình, hẳn càng ngày càng được tôn trọng, cho đến khi

cha công khai nói với mẹ, người thừa kế là anh hai, không phải tôi. Ông luôn lựa chọn người xuất sắc nhất, là do ai sinh ra cũng không quan trọng, khi tôi phát hiện mình mất đi quyền thừa kế, tôi liền hiểu được điều này, có lẽ đã muộn rồi. Mẹ giữ bả vai tôi mà nói với tôi: Chúng ta rồi cũng sẽ có một ngày mất đi mọi thứ ở hiện tại, chúng ta rồi sẽ có ngày trắng tay, con tiện nhân kia sẽ trở về, sau khi trở về thì đoạt hết mọi thứ của chúng ta! Tôi không nhớ rõ lúc sau bà nói cái gì nữa, tôi chỉ nhớ rằng lúc đó bả vai mình thật đau—!”

Nguyên Chiến Dã trầm mặc, nhìn y.

“Kỳ thật tôi không để ý đến chuyện mình sẽ mất đi hết thảy, bởi vì quyền thừa kế đối với tôi mà nói thì căn bản đã không quan trọng đến vậy. Nhưng là ông trời muốn đùa giỡn với kẻ khác, an bài sai rồi, nghĩ rằng sẽ thay đổi cuộc đời của con người. Hắn yêu tôi, anh của tôi, yêu tôi!” Khi Nhiếp Phong Vũ nói đến chữ yêu này, biểu tình thực châm chọc, giống như đang kể về một chuyện cười khôi hài nào đó.

“Tôi không biết nhà của chúng tôi có ai từng là đồng tính luyến ái hay không, cũng không biết hần quả thật bị tôi hấp dẫn, tôi chưa bao giờ tin hần sẽ yêu tôi, cho đến một ngày hần hôn tôi, hần xin lỗi tôi, hần muốn đoạt lấy những thứ thuộc về hần và mẹ hần, nhưng hần yêu tôi, hần sẽ cho tôi mọi thứ mà tôi muốn, chỉ cần tôi ở lại bên cạnh hần. Hần khóc, một bên thì ôm tôi, một bên vừa hôn tôi vừa khóc, tôi không rõ tại sao hần lại có thể khóc như vậy, nhưng vào ngày hôm đó, tôi phát hiện bản thân rất ghét nhận lấy “bố thí” của kẻ khác, tôi nghĩ người bố thí phải là tôi, tôi sẽ tìm lại tất cả! Cho nên, tôi lợi dụng tình yêu của hần—”

Nguyên Chiến Dã không biết biểu tình của mình lúc này như thế nào, nhưng chuyện này đã không còn quan trọng, Nhiếp Phong Vũ hai tay ôm lấy hông của hần, đem đầu đặt lên bụng hần, nhìn không ra biểu tình của đối phương.

Nhiếp Phong Vũ nói: “Nhớ không? Tôi nói rồi, yêu một người, là chết đấy. Cho nên—hần chết, tôi trở thành người thừa kế duy nhất. Tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ hình dáng đầy máu me của hần, ngay cả mùi máu cũng bất đồng với bình thường, hần không nên yêu tôi, nếu hần không yêu tôi, có lẽ ngày hôm nay đã có một kết cục khác, đáng tiếc, kết cục chỉ có một. Kẻ yếu vĩnh viễn sẽ không có biện pháp sinh tồn ở thế giới này.”

“Anh yêu hần sao?” Khi đã có phản ứng, Nguyên Chiến Dã mới phát hiện hần đã hỏi ra, ngay cả thời gian để hối hận cũng không có.

Nhiếp Phong Vũ bật cười, “Đây quả thực là một câu hỏi nực cười, tôi đến đây để nói cho cậu một thứ rất nực cười, Tiễn Diệp—”

Nghe được tên của Tiễn Diệp, Nguyên Chiến Dã sững sốt một chút, mà Nhiếp Phong Vũ lúc này chậm rãi ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn hần nói: “Hần là do mẹ của anh tôi cùng nam nhân khác sinh ra, nói cách khác, hần và anh tôi là anh em cùng mẹ khác cha—”

End 36

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Edit: Dece

“Tiễn Diệp là anh em cùng mẹ khác cha của ca ca tôi, bọn họ là anh em cùng mẹ khác cha—”

Chuyện tình có tính bạo phát như thế này được Nhiếp Phong Vũ chậm rãi nói ra, nó cứ quanh quẩn bên tai Nguyên Chiến Dã, lúc này, hần đã hiểu được quan hệ hơn mức bình thường của Tiễn Diệp và Nhiếp Phong Vũ theo lời của Quan Trí là ý tứ gì.

Rốt cuộc là chuyện loạn thất bát tao gì đang xảy ra a!

“Huyết thống, kỳ thực là loại quan hệ vô cùng kỳ diệu.” Nhiếp Phong Vũ giơ lên khoe miệng, tiếp tục nói: “Có đôi khi cách cậu rất xa, có thể sẽ có lúc cậu phát hiện nó phi thường gần. Lần đầu tiên nhìn thấy Tiễn Diệp, hấn núp sau lưng anh hai, ánh mắt của hấn khi đó, tôi nghĩ là trong một khoảng thời gian ngắn, sẽ không sao quên được—”

“Ý của anh là ngày nào đó ra đường, không cẩn thận đụng phải một thằng nhóc của nữ nhân bên ngoài nào đó sinh cho anh!” Nguyên Chiến Dã cười nhạo nói, một chân nhồi xuống đất muốn rời khỏi người Nhiếp Phong Vũ, chẳng qua là không thành công.

Nhiếp Phong Vũ dùng sức lôi kéo làm hấn va vào lồng ngực của mình, cười nói, “Tôi không có sở thích đi gieo rắc mầm mống bừa bãi.”

“Theo tôi thì đây là trò cười số một thế kỷ đó!” Nguyên Chiến Dã bĩu môi, “Buông ra! Không có chuyện gì mà hai đại nam nhân ôm ấp lại đi ôm ấp nhau?”

“Hai người chúng ta ôm nhau, có thể làm chuyện gì thì cậu phải rất rõ ràng mới đúng!” Ý cười trên mặt Nhiếp Phong Vũ càng dày đặc, trong mắt là vài tia thích thú câu dẫn, một tay tập kích trên mông của người nào đó, hơn nữa còn ra sức làm càn.

“Mông của tôi không phải bánh mì!” Nguyên Chiến nhe răng cắn, bắt lấy “móng vuốt” sắp làm mông hấn biến hình, hấn phát hiện Nhiếp Phong Vũ gần đây càng ngày càng biến thái! Cũng có thể nói, y càng ngày càng thích “bắt nạt” mình. Nếu hấn và Nhiếp Phong Vũ đánh nhau, bảo đảm hấn sẽ không do dự mà đánh gãy mũi y, nhưng khi đó chắc cũng phải còn là trẻ vị thành niên, mà bản thân đã hết hứng thú với đánh đấm, đương nhiên hấn chỉ có thể dùng phương thức của mấy thằng nhóc loi nhoi mà giải quyết, hấn hoài nghi, Nhiếp Phong Vũ ở phương diện nào đó sẽ phải hướng dẫn hấn—.

Nghĩ nghĩ, gương mặt của Nhiếp Phong Vũ từ từ phóng đại, Nguyên Chiến Dã chỉ trong nháy mắt đã gọi hồn hoàn xác, phát hiện mình không biết từ khi nào đã nằm trên giường. Hey! Cái này đúng là dụ dỗ a! Khi nào thì hấn bị lôi lên giường a? Ở đây có giường từ lúc nào vậy, mới bắt đầu hấn đã không chú ý a? Mà người ở phía trên mình biểu tình có vẻ đắc ý, làm hấn có suy nghĩ muốn đập đầu vào tường, đương nhiên, trước tiên phải đánh gãy mũi Nhiếp Phong Vũ.

“Ha ha ha~ lợi dụng cơ hội!” Nhiếp Phong Vũ dùng ngón trỏ chọc chọc hai má hấn, động tác thân mật này làm Nguyên Chiến Dã nhũn mày, “Cậu gần đây rất hay mất tập trung, suy nghĩ cái gì?”

Nguyên Chiến Dã quả thật không phản bác, có lẽ hấn rất rõ biểu hiện của hấn, nhưng cảm giác bị nhìn thấu thực sự không tốt tí nào, ở đây hấn không thể không thừa nhận: Nhiếp Phong Vũ là một nam nhân rất lợi hại. Cùng y một chỗ giống như đang đứng giữa ranh giới của tử thân, nguy hiểm nhưng cũng rất kích thích. Nhưng mà, có mấy ai kiên trì cùng y tiếp tục?

“Cậu thích Tiễn Diệp?”

Trầm mặc, sau đó là đặt ra câu hỏi, “Nếu thế thì sao? Anh sẽ làm gì hấn?”

Đùa bốn vành tai của Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ khẽ cười một tiếng, nói: “Tôi sẽ không làm gì hấn, nhưng tôi ghét người khác nhìn trộm đồ vật của tôi.”

Nguyên Chiến Dã nhướn mày, “Đồ của anh?”

“Tôi bây giờ, rất muốn nghe cậu nói rằng cậu thích tôi—” Giống như không nghe thấy câu hỏi của hấn, Nhiếp Phong Vũ thực dụ dàng mà nói, tựa như đang thôi miên, dụ dàng đến mức làm cho người ta cảm thấy không chân thật. Nguyên Chiến Dã biết, Nhiếp Phong Vũ từ trước đến giờ vẫn luôn dụ dàng, nụ cười của y có thể ban tặng cho bất kỳ kẻ nào, bởi vì nó là giả tạo. Bản thân cũng từng hoài nghi.

“Chỉ là một câu nói, cần gì chấp nhất như vậy? Nếu là vậy thì nghĩ rằng mình thắng rồi, sau đó sẽ nhìn tôi bị anh giẫm nát dưới chân?” Nguyên Chiến Dã nhìn người trước ngực, một tay của người nọ đang tao nhã giải khai nút áo của hấn.

“Tôi nói rồi, quên ván cược kia đi, chúng ta bắt đầu lại, chẳng lẽ chuyện này so với việc cậu thừa nhận khó khăn hơn sao?” Nhiếp Phong Vũ dùng chóp mũi cọ xát vào người Nguyên Chiến Dã, nút áo đã hoàn toàn

bị gỡ bỏ, đưa tay bắt đầu tháo bỏ thắt lưng của hắn, chậm rãi mà không bức bách, giống như đây là một chuyện vô cùng bình thường.

Chỉ có Nhiếp Phong Vũ mới có thể làm chuyện này tao nhã như vậy! Nguyên Chiến Dã cảm thấy nhịp tim của mình có chút bất thường, bọn họ không phải chưa từng làm qua, nhưng hôm nay, không giống như trước kia, tại sao lại không giống, hình như bây giờ hắn không có thời gian để suy nghĩ.

“Anh thích tôi?” Lần này, là Nguyên Chiến Dã hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Nhiếp Phong Vũ tạm thời ngừng lại “động tác” trong tay, hơi ngẩng đầu, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ. Thuận tiện nói một chút, động tác trong tay của y là cởi quần lót của Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã có chút không hiểu, thậm chí là cảm thấy kỳ quái, đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong Vũ đối mặt với câu hỏi của hắn, tuy rằng cũng từng hỏi y một câu tương tự như thế, nhưng Nguyên Chiến Dã biết y chưa bao giờ thẳng thắn trả lời vấn đề này, Nhiếp Phong Vũ sẽ nói gì tiếp theo, hắn có loại cảm giác “Hốt hoảng lo sợ”.

Thật sự là một loại “tra tấn” a!

Hoàn hảo, Nhiếp Phong Vũ không ‘tra tấn’ hắn lâu lắm, cúi đầu nhìn thẳng vào hắn, Nhiếp Phong Vũ giật gật môi, bình tĩnh mà nói một câu : “có lẽ.”

Chỉ vốn vẹn hai từ, nhưng lại như một quả đại bác bắn xuống biển, bùng nổ cả biển cá ! Mà Nguyên Chiến Dã là một trong những con cá đó, Nguyên Chiến Dã bị câu trả lời của Nhiếp Phong Vũ đánh giật run người ! Người trước mắt này là Nhiếp Phong Vũ sao ? Uống nhầm thuốc rồi phải không ?

“Anh uống nhầm thuốc?” Đại não như bị nghẹn, vừa thông hành lại thì bật thốt ra, một phen bắt lấy cái áo coi như là chỉnh tề của Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã cắn răng rống: “Anh đang diễn trò à ? Bây giờ mà nói với tôi như vậy, đầu óc của anh bị ai đã kích rồi ? Phải không ?” Một bên rống, một bên lắc, theo kiểu truyền thống, nhưng hắn lay lắt Nhiếp Phong Vũ còn lợi hại hơn.

Nhiếp Phong Vũ vô tình cười cười, trước tiên là ngăn lại Nguyên Chiến Dã đang quá khích, sau đó giữ lấy đầu hắn, làm cho hai người đối mặt với nhau, “Cậu tốt lắm, cơ thể của cậu phi thường lớn, cân xứng mà còn co giãn, da trắng nhưng nhìn lại rất khỏe khoắn, eo nhỏ mỏng hẹp, sờ lên thì có cảm giác rất không tồi, màu của đầu ngực—”

“Dừng! Dừng! Anh dừng lại cho tôi! Cái đoạn này vút vào quá khứ đi! Không cần anh nói cho tôi biết hình dáng của cơ thể mình là gì đâu!” Nguyên Chiến Dã duỗi tay che miệng Nhiếp Phong Vũ lại, không cho y tiếp tục nói nữa, nếu nói tiếp, có phải y sẽ miêu tả phía dưới của hắn hay không! Cái này là sao a? Chẳng lẽ còn trông mong y nói đến mấy thứ cao siêu hơn nữa à?

“Cũng được—” Nhiếp Phong Vũ ngoài ý muốn mà đáp ứng, “Còn hơn là tôi nói càng ngày càng thích dùng nó làm cái gì.” Nói xong thì Nguyên Chiến Dã cảm thấy lòng bàn tay của mình nóng lên. Nhiếp Phong Vũ liếm hắn!

Xẹt một cái liền rút tay về, mà Nhiếp Phong Vũ lại tiếp tục liếm môi của hắn, ngón tay thon dài cũng đồng thời thăm dò cơ thể hắn, lần tới nơi nào là nơi ấy như đốt lửa, sờ chỉ mới vài cái đã làm Nguyên Chiến Dã cả người nóng phần phật.

“Ngô! Ân—” Đáng chết! Không thích hợp! Hôm nay hắn và Nhiếp Phong Vũ đều không thích hợp! Vạn vẹo cơ thể, Nguyên Chiến Dã muốn thoát khỏi bàn tay đang ve vãn trên hông của hắn, lại giống như đòi hỏi nhiều hơn nữa.

“Chúng ta đến màn làm tình người tình ta nguyện được không?” giữa tiếng thở dốc, Nhiếp Phong Vũ buông môi Nguyên Chiến Dã ra, theo gò má mà khẽ hôn xuống, hơi thở của hai người rất hỗn loạn, nhưng cũng rất đồng dạng. “Buông bỏ tất cả, cả người đều tập trung tinh thần, tuy rằng lúc cậu cắn tôi, tôi rất là hưng phấn, động tác càng mạnh hơn, nhưng mà răng nanh của cậu lực sát thương rất lớn—”

“A~” Nguyên Chiến Dã cau mày, lé mắt nhìn y, “Tôi thực cao hứng khi anh trưng cầu ý kiến của tôi, nhưng mà nếu muốn tôi đồng ý thì trước tiên lấy cái tay của anh ra có được không?” Bàn tay kia, đã vói vào trong

quần lót của Nguyên Chiến Dã, “A! Đau a hỗn đản!” Phân thân trọng yếu bị cầm lấy, rồi còn bị ngắt một chút, Nguyên Chiến Dã cắn răng nghiêng lợi mà nâng chân lên, muốn đá cho tên kia văng xuống đất.

Ngăn lại cú đá thần công của hắn giữa đầu gối, Nhiếp Phong Vũ cười, hơi buông lỏng thứ ở trong tay ra, biểu tình có điểm chế nhạo mà nói: “Cương rồi! Xem ra cậu rất thích cảm giác bạo lực khi làm tình.” Ánh mắt chứa đậm *** càng ngày càng thâm thúy, tại loại thời điểm này, dường như bản tính dứt khoát của đàn ông lại tăng gấp đôi.

Nguyên Chiến Dã một trận xấu hổ và giận dữ, một tay đẩy mặt Nhiếp Phong Vũ ra, hôm nay Nhiếp Phong Vũ giống như uống thuốc kích dục, cả người đều tản ra loại vị đạo dẫn dụ. “Cút! Đừng có đem mấy lời thoại trong AV ra mà nói với tôi, lão tử bây giờ không có tâm tình làm đầu, anh động dục thì tự lấy tay mình mà giải quyết!” Tuy rằng hạ thân đúng là có phản ứng, bầu không khí cũng rất được, nhưng mà Nguyên Chiến Dã không muốn để cho Nhiếp Phong Vũ đắc ý, hắn càng ngày càng có cảm giác bị nắm bắt, tuy bây giờ nhìn sơ qua, hình như là Nhiếp Phong Vũ đã cúi đầu trước rồi.

Trở mình một cái, Nhiếp Phong Vũ như một con độc xà bò ra phía sau, ôm lấy Nguyên Chiến Dã, hạ thân vừa lúc đụng dặt vào giữa mông của người kia, phi thường vừa khít. Nguyên Chiến Dã sưng sốt một chút, cắn chặt răng!

Cứng quá! Cách một lớp quần nhưng vẫn có thể cảm giác được thứ kia đã nóng đến mức nào! Nhiếp Phong Vũ cái tên này rốt cục là thứ gì a? Cho đến khi nghe được tiếng kéo phéc-mơ-tuya, sau đó là một thứ nóng bỏng đặt giữa khe đùi hắn, Nguyên Chiến Dã biết, đó là một hung khí!

“Mười lăm tuổi tôi cũng chưa bao giờ dùng tay giải quyết.” Ngay khi nói xong liền dùng tay áy muội ma xát, giống như đang nhắc nhở đối phương phải làm chuyện gì tiếp theo.

Cầm thú! Nguyên Chiến Dã quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc y!

“Nhiếp Phong Vũ, anh vừa rồi nói muốn người tình ta nguyện, bây giờ lật lọng hả?” Tiêu rồi! Hắn còn có thể cảm thấy mạch đập của tên kia nhảy lên.

Nhiếp Phong Vũ anh tuấn nhưn mày, ôm eo hắn kéo lại gần mình hơn, cắn lên vành tai hắn, giọng nói có chút khàn khàn: “Tin tôi đi, cậu sẽ được hưởng thụ.”

Cái này hoàn toàn là dụ dỗ!

Nhưng cơ thể của Nguyên Chiến Dã không thể khống chế mà run lên một chút, không thể không thừa nhận, cơ thể hắn đã quen với việc cùng Nhiếp Phong Vũ làm tình. Đàn ông, khả năng thích ứng con mẹ nó không bình thường đâu! Chẳng qua, nếu nói là muốn hưởng thụ–nheo mắt lại, Nguyên Chiến Dã dùng một giây để suy nghĩ, đột nhiên xoay người mà áp lên trên Nhiếp Phong Vũ, có lẽ là gặp may, mông vừa lúc vững vàng ngồi trên phân thân của Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã phát hiện, tư thế này quả thực rất kích thích! Tư thế *** loạn, nhưng càng *** loạn hơn đó chính là khí tức của hai người.

Nhìn người đang ngồi phía trên mình, Nhiếp Phong Vũ gờ lên khóe miệng, ý cười chậm rãi lan rộng, dùng thủ pháp đầy sắc tình mà vuốt ve đùi của Nguyên Chiến Dã đặt hai bên hông, “Cậu thích cười? Không tồi, tư thế này chúng ta rất ít dùng—”

Nguyên Chiến Dã trắng mắt liếc y, phải nói là phong tình vạn chủng, sau đó lại cảm nhận được thứ đặt phía sau mông của hắn càng cương cứng.

Kháo!

“Nếu muốn hưởng thụ, tôi cũng có cách để chúng ta đều hưởng thụ đó—” Nguyên Chiến Dã có chút giáo hoạt mà cười, một tay sờ bụng Nhiếp Phong Vũ, lần đầu tiên được “ăn đậu hủ”. Wow! Đúng là, cơ thể rất được, lực thất lưng cũng không tồi.

“Hửm?” Nhiếp Phong Vũ nhú mi, cười hỏi: “Cậu muốn chủ động sao? Trước tiên là nuốt tôi vào, sau đó thì tự mình động? Cũng được, như vậy còn vào sâu hơn, cậu cũng có thể khống chế bản thân để mình có thể thoải mái hơn—”

“Câm miệng

~!” Nguyên Chiến Dã phát điên, hẳn biết Nhiếp Phong Vũ không có khái niệm cảm thấy thẹn, nhưng hiện tại hẳn càng thêm xác định Nhiếp Phong Vũ hoàn toàn không biết thẹn là gì! Lời thoại của phim thần tượng đã muốn trở thành phim 18+ rồi! Nam nhân với nam nhân gọi là cái gì? Cái gì mà V? (GV =))))

Bỏ đi! Chuyện trước mắt quan trọng hơn, áp chế lửa giận trong lòng, Nguyên Chiến Dã hít một hơi thật sâu, dò xét dáng người của Nhiếp Phong Vũ. Tầm mắt dừng lại trên vai đối phương, ngoài cánh tay, hẳn hỏi: “Anh biết mấy loại võ?” Biết người biết ta, trước tiên phải am hiểu ưu điểm và nhược điểm của “địch nhân”.

Bất động thanh sắc mà nhìn hẳn, Nhiếp Phong Vũ vẫn bảo trì nụ cười, một tay sờ lên phân thân của Nguyên Chiến Dã, màu thâm hồng nhục dục, bị bao vây trong lòng bàn tay, thị giác cùng cảm giác, hai phương diện này đã kích thích bọn họ đạt đến cao trào. Nguyên Chiến Dã cắn răng, nuốt xuống tiếng rên rỉ, tuy rằng nếu tiếp tục nhẫn nại nữa thì sẽ bị nội thương! Chẳng qua, mặt mũi bây giờ quan trọng hơn, sau đó mới đến tôn nghiêm của nam nhân!

Thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, Nhiếp Phong Vũ tận lực bảo trì ngữ khí, chậm rãi nói: “Không luyện boxing nhiều, Muay Thái, chiến thuật của Pháp hay Irasel đều có thể.”

Y nói rất thoải mái, nhưng mà Nguyên Chiến Dã nghe xong thì mặt mày liền tái mét. Cái gì y cũng học vậy? Một người Trung Quốc đi học cách đấu thuật kịch liệt của người nước ngoài, kết quả bất ngờ thật đó? Ba loại trước thì không tính, nhưng mà thể võ cuối cùng được gọi là “Xáp láp cà, trong đó có một người có thể sử dụng chiến thuật để đánh vào chỗ trí mạng của đối phương mà chỉ quân nhân mới được sử dụng, người thường không thể luyện, mà hẳn không cho rằng Nhiếp Phong Vũ sẽ ngoan ngoãn chỉ dùng chiêu thức đánh nhau đơn giản.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trên biểu tình của Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ tốt tánh giải thích: “Rất ít người tìm hiểu về nó, cũng rất khó tìm ra nhược điểm trong lối đánh, đặc biệt là đối với người am hiểu quyền thông Trung Hoa, muốn thể thượng phong không hề dễ dàng.”

Câu nói cuối cùng, làm cho “âm mưu” của Nguyên Chiến Dã bại lộ. Chẳng qua, cũng đã nhìn thấu hết rồi, cho nên không cần quanh co lòng vòng nữa, đầu phải chuyện gì dọa người lắm đâu!

“Vậy—Nhiếp Phong Vũ, để tôi ở trên một lần thì sao? Một lần làm tình cam tâm tình nguyện đi!” Cười mỉa người lại vô cùng ái muội, Nguyên Chiến Dã từ từ nghiêng về phía trước, tay kia của hẳn cũng tìm được phân thân đã chuẩn bị rất tốt của Nhiếp Phong Vũ, chậm rãi vuốt lên vuốt xuống.

Biểu tình trên mặt của Nhiếp Phong Vũ cũng chứng minh rằng hẳn đang hưởng thụ, Nguyên Chiến Dã rất ít khi chủ động phục vụ, nếu có thể dùng miệng—.

“Không được có tư tưởng đòi trụ! Mau trả lời!” Dùng sức mà ngắt thứ kia một chút, Nguyên Chiến Dã cảm thấy nếu bản thân cứ tiếp tục như vậy thì chẳng khác nào sẽ bị hơi thở kia bao trùm lấy.

Nhiếp Phong Vũ cười hai tiếng, sắp mở miệng—lại đột nhiên quay đầu nhìn về hướng cửa sổ, Nguyên Chiến Dã cũng làm như vậy. Hai người đàn ông thính lực cực nhạy, đều đồng thời phát hiện tiếng vang ngoài cửa sổ. Tuy rằng có một khoảng cách không nhỏ, nhưng đã rung động dữ dội, loại tiếng vang này cùng tốc độ—.

Nguyên Chiến Dã gơ lên khóe miệng, hỏi: “Phải mất bao nhiêu lâu mới đến được đây?”

Đã cảm thấy mọi chuyện có chút chuyển biến, nhưng Nhiếp Phong Vũ vẫn trả lời: “Nếu là lái xe, thì khoảng sáu tiếng.”

“Còn máy bay?”

Nhiếp Phong Vũ khẽ nhú mày, không trả lời. Mà khi đó, lại quay đầu, đã có thể nhìn thấy nơi phát ra tiếng vang vừa rồi—một cái máy bay trực thăng! Nó đứng giữa không trung, cánh quạt hoạt động với tốc độ cao, gió lớn đập mạnh vào thủy tinh giống như bị động đất.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua phi cơ, Nguyên Chiến Dã cúi đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ, *** đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt lạnh như băng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đối tác của anh đến đó,” Buông tay ra, hẳn từ trên người Nhiếp Phong Vũ bước xuống, “Không đi nghênh đón một chút?” Khi lần thứ hai quay đầu lại, cửa cabin của trực thăng đã bị mở ra, người ngồi bên trong

dùng loại ánh mắt bao hàm phần nộ mà theo dõi Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã cười lãnh đạm, làm cho người ta không biết tâm tình của hắn lúc này là gì.

“Cậu gọi hắn đến đây?” Nhiếp Phong Vũ ngồi xuống, nhìn Nguyên Chiến Dã đang mặc quần áo hỏi.

Lắc đầu, “Tôi căn bản còn không biết người muốn tới đây là ai.” Kết quả, thật là một trò đùa mà.

Sắp mặc quần vào, người phía sau đột nhiên dùng sức kéo hắn về phía giường, Nhiếp Phong Vũ ngăn lại hắn, nụ cười trên khóe miệng dần biến thành cười lạnh, nói với Nguyên Chiến Dã: “Vậy thì, chúng ta diễn cho “vị khách không mời mà đến” kia xem đi!”

Nguyên Chiến Dã mặt không thay đổi mà nhìn y, không phản kháng cũng không phối hợp, mà ngay khi Nhiếp Phong Vũ cúi đầu hôn hắn, tiếng súng nổ liên vang lên, thủy tinh vỡ nát, tượng như một bức tường chỉ trong nháy mắt đã biến thành trăm mảnh.

Cùng lúc với Nhiếp Phong Vũ kéo cái chần ở một bên sang trùm lấy y và Nguyên Chiến Dã, cảm giác đau đớn vì những mảnh thủy tinh đâm vào người vẫn thực rõ ràng. Nguyên Chiến Dã nhắm mắt lại, nghe thấy một tiếng rống giận, thanh âm càng ngày càng gần.

“Nguyên, Chiến, Dã!”

Mở mắt ra, gương mặt của Nhiếp Phong Vũ cận kề ngay trước mắt, đối phương đang nhìn hắn, đem chân xốc lên. Quay đầu, Nguyên Chiến Dã thấy được một gương mặt quen thuộc nhưng cũng có chút lạ lẫm. Ha—cắt tóc a?

Cười cười, Nguyên Chiến Dã nói: “Tô Hòa, mỗi lần cậu đến đều rất đúng lúc a! Lần trước là cứu tôi, lần này—” Nói xong thì nhìn về phía Nhiếp Phong Vũ.

Sắc mặt của Nhiếp Phong Vũ, cho đến bây giờ vẫn chưa từng âm u như vậy. Đương nhiên, Tô Hòa đứng bên ngoài cửa sổ đã bị vỡ nát cũng không tốt hơn là bao.

End 37.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Edit: Dece

Hết thấy đều giống như một màn kịch mặc danh kỳ diệu, người duy nhất bình tĩnh mà đối mặt tựa hồ chỉ có Nguyên Chiến Dã.

Phủ đi những mảnh vỡ thủy tinh văng vào người, Nguyên Chiến Dã cầm lấy quần áo bị vứt lung tung trên mặt đất mặc vào, hắn cau mày, nâng cánh tay lên thì thấy phía trên có vài vết thương nhỏ, mảnh da bị thủy tinh cắt vào làm cho rỉ máu, hắn lơ đãng mà vươn đầu lưỡi liếm đi, đột nhiên có người giữ chặt lấy hắn—ngiên ngang, Nhiếp Phong Vũ mặt không biểu tình nhìn hắn, một động tác rất nhỏ giữa mi tâm đã tiết lộ cảm xúc lúc này của y.

Nguyên Chiến Dã không phản kháng, cũng không nhúc nhích mà nhìn y tùy ý lôi kéo mình, vài vết thương trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, mạch đập có thể rõ ràng thấy được.

Có thứ gì đó đang bộc phát. Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, chỉ vài giây thôi đã gần trong gang tấc, “bang” một tiếng, cửa bị người bên ngoài đập một cước mở ra—

“Ai! Ai dám trước mặt Quan thiếu gia mà động thổ! Mày không muốn sống—” Quan Trí vẻ mặt bừng bừng sát khí vọt vào, phía sau còn có vài người trợ giúp, nhưng mà đập vào mặt hắn là hình ảnh Nguyên Chiến

Đã đang mặc quần áo, còn Nhiếp Phong Vũ thì chưa mặc quần, sát khí y như bong bóng, chỉ trong nháy mắt liền “Ồi ~” một tiếng.

Chắc hẳn trước hết là hồi sinh, hai là hồi phục, ba là—chết đứng.

Giơ tay ngăn lại mấy tên thủ hạ phía sau chạy đến, Quan Trí mặt không thay đổi lui về sau một bước, rất quy củ mà cúi người với Nguyên Chiến Dã và Nhiếp Phong Vũ, vô cùng nghiêm trang mà nói: “Thực xin lỗi! Hai vị lão Đại, tôi cái gì cũng chưa thấy! Xin đừng nhìn tôi! Tiếp tục đi!” Nói xong liền xoay người đi về phía cửa, rất tận tụy mà đóng cửa lại.

“Quay lại!” Nhiếp Phong Vũ lạnh lùng nói, thanh âm không lớn. Nhưng cánh cửa lập tức bị mở ra, Quan Trí lại xuất hiện, tầm mắt cũng đồng thời chuyển qua người đứng bên cửa sổ.

“Lão Đại, anh không có việc gì chứ?” Quan Trí hỏi rồi chậm rãi đi vào phòng, đứng trước mặt Tô Hòa.

“Cậu nói ai?”

“Cậu nói cái gì?”

Hai câu hỏi vang lên cùng một lúc, Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã liếc mắt nhìn đối phương, cuối cùng, Nguyên Chiến Dã nghiêng đầu sang một bên, sờ sờ cái mũi, phát hiện máu trên tay đã bị liếm sạch sẽ! Trời!

“Ách—ý tôi là hai người đều là lão Đại, các anh không có chuyện gì là tốt rồi!” Quan Trí ngây ngô cười để giảm bớt bầu không khí xấu hổ lúc này, sau đó lại nhìn sang Tô Hòa, “Này anh bạn, có cửa không khi lại đi đập vỡ cửa sổ của chúng tôi, rất không lịch sự phải không?”

Tô Hòa bơ một cục, không thềm trả lời, chỉ liếc mắt xem thường, sau đó lại đem tầm mắt chuyển sang Nguyên Chiến Dã đứng sau Quan Trí, người kia đã đứng lên, đối lưng về phía hắn mà mặc quần áo. Quan Trí bước tới phía trước, ngăn cản tầm mắt của hắn.

“Này! Không được nhìn lung tung, trả lời câu hỏi của tôi!” Nhìn cái gì! Một đôi mắt *** tặc!

“Tiểu Quan, không cần hỏi, không muốn trả lời thì sẽ không bao giờ trả lời.” Nguyên Chiến Dã lúc này đã mặc quần áo chỉnh tề liền xoay người nói, phớt lờ ánh mắt như muốn đem hắn nuốt chửng của Tô Hòa, giờ lên khóa miệng cười cười.

Quan Trí sững sốt một chút, nhìn hắn rồi lại nhìn sang Tô Hoà, hỏi: “Các anh quen nhau?”

“Không chỉ có tôi, lão Đại của cậu cũng biết nữa đấy.” Nguyên Chiến Dã cười giấu cợt nhìn Nhiếp Phong Vũ, “Phải không?”

Không đợi Nhiếp Phong Vũ trả lời, Tô Hòa đã lên tiếng trước tiên.

“Tôi hy vọng cậu có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Hắn nhìn Nguyên Chiến Dã, người kia chỉ nhún vai, cười rất vô tội.

“Tôi không có thứ kia, so với cậu thì tôi nghĩ cậu mới là người nên cho tôi một lời giải thích. Đương nhiên, cậu không nói tôi cũng có thể giải thích!”

“Cậu lại lừa tôi?” Lần này Nhiếp Phong Vũ lại mở miệng trước tiên, y đã mặc quần vào, cầm lấy áo sơ mi Quan Trí đưa, tầm mắt thủy chung dán chặt trên người Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã cười một tiếng, “Anh cho đến bây giờ vẫn chưa hề tin tưởng tôi, tôi lấy cái gì để lừa anh?”

Kết quả hay đáp án, từ trước đến giờ vẫn nghĩ rằng quan trọng bao nhiêu, nhưng hôm nay, Nguyên Chiến Dã mới phát hiện, chẳng qua đó chỉ là nguyên nhân của một câu chuyện mà thôi. Biết là có khả năng như thế nào, nhưng vẫn luôn một mực chấp nhất, ngay trong khoảng khắc Tô Hòa xuất hiện, hắn mới nhận ra rằng, bản thân mình vẫn luôn có thể làm được tất cả mọi thứ, chẳng qua chỉ vì một món đồ chưa bao giờ liên quan đến hắn. Nhận được càng nhiều, mất đi cũng sẽ càng nhiều, điều đó hắn đang chậm rãi tiếp nhận.

Ai—có lẽ, hắn thật sự không thích hợp để làm cảnh sát. Giác ngộ của hắn, cách hắn càng ngày càng xa.

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân, Nguyên Chiến Dã quay đầu, có chút ngoài ý muốn mà nhìn thấy Tiễn Diệp đứng trước cửa.

Tiến Diệp nhìn thoáng qua mọi người trong phòng, sau đó sắc mặt dường như có chút đau khổ mà bước đến cạnh Nhiếp Phong Vũ. Nhiếp Phong Vũ không biểu tình nhìn hắn, Tiễn Diệp hơi hạ thấp người, nói khẽ với Nhiếp Phong Vũ cái gì đó, sắc mặt của người kia có chút thay đổi.

Đó là biểu tình chán ghét, Nguyên Chiến Dã thấy.

Nhiếp Phong Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Hòa, rốt cuộc thì cái gì cũng chưa nói mà đã lập tức đi ra khỏi phòng, khi đi ngang qua Nguyên Chiến Dã, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, Tiễn Diệp theo sát phía sau y.

Hạ mí mắt, Nguyên Chiến Dã im lặng bĩu môi.

Trong phòng, chỉ còn lại Nguyên Chiến Dã và Tô Hòa, cộng thêm Quan Trí vẫn đứng yên tại chỗ. Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu, người đầu tiên hắn thấy được là Tô Hòa, sau đó thì nghiêng đầu nhìn Quan Trí, “Lão Đại của cậu đi rồi, còn ở đây làm gì?”

Quan Trí thẳng sống lưng, “Lão Đại kia thì đi, nhưng đại ca anh vẫn còn ở đây a?” Anh với Nhiếp lão đại là người tuy hai mà một! Đương nhiên, lời này hắn không có can đảm để nói ra. Sau đó hắn trừng mắt, đầy địch ý mà nhìn Tô Hòa, hoạt động cổ tay, “Tôi ở lại bảo vệ anh!”

Nhịn không được mà liếc mắt xem thường, không biết nên cảm ơn hắn hay một cước đá văng hắn đi, Nguyên Chiến Dã cười cứng ngắt, “Cảm ơn lòng tốt của cậu, chẳng qua thân là cảnh sát mà tập kích cấp trên thì tội rất nặng—” Tô Hòa là ngục giam trưởng. Chẳng qua hắn tin nếu thủ tướng có mà đến đây—cậu ta cũng sẽ không nhận ra—.

“Sặc? Cấp trên cái quái gì? Tổng thống đến đây tôi còn chả sợ!”

Nguyên Chiến Dã nhướn mày, quả nhiên, hắn phải nói trắng ra, một từ thôi cũng khiến cho Quan Trí ngoan ngoãn đi ra ngoài.

“Biến!”

Quan Trí mang theo ánh mắt “u oán” rời đi, hai người đứng trong căn phòng bị tàn phá thảm hại. Áo sơ mi bị gió thổi tung, vài sợi tóc trên trán cũng bị gió lướt qua, Nguyên Chiến Dã nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng lúc càng tối. Gió lên rồi.

“Tôi đã cho cậu đủ thời gian, bây giờ, cậu có phải nên cho tôi một lời giải thích hay không!” Tô Hòa bước đến cạnh Nguyên Chiến Dã, sắc mặt âm trầm mà hỏi.

Nguyên Chiến Dã phớt lờ, bởi vì ngay từ đầu sắc mặt của Tô Hòa đã không tốt, hắn phải đi mấy mảnh thủy tinh trên drap giường rồi ngồi xuống, ở trên người sờ tới sờ lui, sờ soạng cả nửa ngày cũng không đụng đến thứ muốn tìm, nhìn thoáng qua Tô Hòa, người kia mặt mày vẫn còn cau có. Tựa hồ đang suy nghĩ, Nguyên Chiến Dã cười một tiếng, xoay người nhặt lên điều thuốc nằm dưới đất, đó là do Nhiếp Phong Vũ để lại.

“Sao lại thế này?”

“Cái gì mà sao lại thế này?” Nguyên Chiến Dã châm điều thuốc.

“Cậu đến đây để làm cảnh sát hay là lên giường cùng Nhiếp Phong Vũ?”

Rất lâu không gặp, vẫn lại là màn mở đầu này, tuy rằng chưa bao giờ chờ mong sẽ có người ân cần thăm hỏi, nhưng Nguyên Chiến Dã vẫn nhịn không được mà cau mày, cắn cắn điều thuốc ngoài miệng.

“Đáng chết, cậu muốn mình như âm hồn không tiêu tán mà cùng hắn một chỗ sao? Hay là cậu có thói quen không bị nam nhân thượng sẽ chịu không nổi? Nói a!” Tô Hòa tức giận đã hoàn toàn không còn khí chất văn nhâ lúc đầu, thấy Nguyên Chiến Dã không nói gì, hắn cắn răng nghiêng lợi vươn tay, muốn rút điều thuốc ngoài miệng của Nguyên Chiến Dã, nhưng giây tiếp theo, điều thuốc đã bị ném vào mặt hắn.

“Cậu nói dối! Cậu nghĩ rằng tôi ở đây là vì cái gì? Còn không phải con mẹ nó vì chuyện tốt của cậu!” So về độ lớn thanh âm, Nguyên Chiến Dã không thua, so về độ tức giận, hẳn càng cho rằng mình không có lý do gì kém hơn!

Tô Hòa sưng sốt một chút, lấy tay sờ lên vết bỏng vừa mới bị điều thuốc châm vào, biểu tình phần nộ ban đầu xuất hiện một tia kinh ngạc hỗn loạn.

“Tô Hòa, đừng bao giờ giở ra cái bộ dáng của cảnh sát tinh anh với tôi nữa, tôi là bùn lầy, nhưng so với thứ cặn bã thứ cậu còn tốt hơn!” Nguyên Chiến Dã đứng lên, đi về phía trước vài bước, bàn chân trần bị vài mảnh thủy tinh nhỏ găm vào, đau đớn đã bắt đầu phát tác, nhưng lại hoàn toàn bị bỏ qua.

“Cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nói cái gì chẳng lẽ cậu còn không biết?” Nguyên Chiến Dã theo dõi người trước mặt, ánh mắt phần nộ chưa bao giờ có, “Cùng Nhiếp Phong Vũ cấu kết với nhau làm việc xấu, đạt đến địa vị hiện tại chắc hẳn đã hài lòng rồi?”

Tô Hòa trầm mặc, tuy rằng không thể hiểu hết ý nghĩa của lời nói đó, nhưng hẳn không phản bác Nguyên Chiến Dã, cũng chẳng giải thích cái gì, hẳn biết Nguyên Chiến Dã, không có mười phần nắm chắc thì tuyệt đối sẽ không khẳng định chuyện gì.

“Chết tiệt!” Thấy hẳn không phản ứng, Nguyên Chiến Dã tâm tình càng bùng nổ, cào tóc đến lộn xộn cả lên, hẳn xoay người, hít một hơi thật sâu, nếu không lãnh tĩnh một chút, hẳn nhất định sẽ xông lên đánh Tô Hòa một cú.

Nhìn thấy hai vai hẳn cao thấp phập phồng, Tô Hòa nhắm mắt lại một chút, cuối cùng thì hỏi: “Cậu đã biết cái gì?”

“Cậu cho rằng tôi nên biết nhiều hay ít?”

“Cậu cái gì cũng không nên biết, như vậy thì đối với ai cũng được.” Tô Hòa nói.

Nguyên Chiến Dã nhướn mày rồi xoay người, “Tôi bây giờ đang nóng lòng muốn bản thân mình cái gì cũng không biết! Nhưng cậu lúc này lại đứng trước mặt tôi, tôi làm sao không biết? Nói cho tôi cậu là giả, không phải Tô Hòa? Hay là tôi hoa mắt?”

“Không phải cậu muốn tôi tìm cậu?” Tô Hòa mang theo nghi vấn mà hỏi.

“Tôi gọi cậu đến?” Nguyên Chiến Dã châm chọc cười một chút, “Nếu không phải cố ý nhớ, tôi ngay cả số điện thoại của mình còn nghĩ không ra, làm sao lại đi gọi điện thoại cho cậu?”

Dãy số, là buổi tối ngày hôm đó Nguyên Chiến Dã nhìn thấy trong điện thoại của Nhiếp Phong Vũ. Chỉ trong nháy mắt kia, hẳn đã không còn cảm thấy dằn vặt, nhưng giây tiếp theo khi hẳn gọi đến số điện thoại đó, cảm giác tội lỗi bắt đầu lan tràn, hẳn sợ hãi, từ hoài nghi đến chứng thật, tìm được rồi lại không cảm thấy vui sướng, có khi chỉ toàn là thất vọng.

“Cậu không biết đó là số của tôi?” Tựa hồ hiểu được ý tứ của Nguyên Chiến Dã, sắc mặt của Tô Hòa trở nên cứng nhắc.

“Không biết. Tôi căn bản không biết người ở đầu dây bên kia là ai, tôi chỉ biết đó là mật thám, có thể bán đứng cảnh sát.”

“Vậy vì sao cậu không nhận điện thoại của tôi?” Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy số điện thoại của Nguyên Chiến Dã, hẳn bắt máy, nhưng Nguyên Chiến Dã đã ngắt đầu dây. Có vài lần gọi không được, nhưng đến khi có người nghe máy, mỗi lần chỉ được vài giây liền hoàn toàn cắt đứt. Khu vực dịch vụ âm thanh làm cho Tô Hòa nghĩ rằng đối phương đã xảy ra chuyện gì, hẳn vẫn nghĩ rằng Nguyên Chiến Dã hướng hẳn cầu cứu, vì thế, hẳn đến đây. Nhưng mà lại không nghĩ tới, đây chính là chiêu “chui đầu vào lưới” chân chính!

Nguyên Chiến Dã hừ mũi một tiếng, một tiếng như là loại âm thanh cười khố, tư vị trong đó có lẽ chỉ một mình hẳn biết.

“Tôi nói mà còn sợ cậu không tin? Tô Hòa, tôi sợ người đầu dây bên kia quả thực là cậu! Tôi sợ khi nghe máy, người gọi cho tôi chính là cậu, tôi càng sợ cậu hỏi tôi vì sao lại gọi điện thoại mà nói ‘Tô Hòa, cậu là

thở đầu bì chết tiệt!’ Tôi muốn cho cậu một cơ hội cuối cùng, cũng cho bản thân mình một cơ hội, nếu cậu không đến, tôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi không phải cảnh sát gương mẫu, cũng sẽ không để ý đến ‘việc làm phi pháp’, treo điện thoại, cậu gọi cho tôi tôi không nghe, đem điện thoại giấu đi cũng ngăn không được tên gia hỏa đáng chết cậu? Cậu thực sự muốn nói cho toàn thế giới biết rằng cậu là mật thám sao? Ha?” Dùng sức đá vào trụ giường, Nguyên Chiến Dã hung hăng nguyên rửa một tiếng, tấm drap trải giường trắng tinh nay lại nhiễm một mảng màu đỏ hồng.

Cau mày càng gắt gao, nhưng Tô Hòa vẫn im lặng nhìn người trước mặt, Nguyên Chiến Dã lần đầu tiên như người mắc bệnh tâm thần, đúng vậy, hẳn biết Nguyên Chiến Dã đang tức giận, nhưng hẳn lần đầu tiên khẳng định được: Nguyên Chiến Dã là vì hắn mà tức giận. Nhưng mà, như vậy thì sao—.

“Cậu khi nào thì hoài nghi tôi?”

Khi nào? Nguyên Chiến Dã đang nhớ lại trong đầu, rất thú vị, từ khi hắn phát hiện Tiền Diệp là người của Nhiếp Phong Vũ, hẳn còn có một loại cảm giác kỳ quái, hẳn đến nhậm chức tại nơi có người của Nhiếp Phong Vũ, chuyện này vì sao lại trùng hợp như vậy? Nếu nói trên thế giới có nhiều sự trùng hợp như vậy, có lẽ khi hắn biết nơi này thuộc về Nhiếp Phong Vũ, hẳn tin rằng: Trùng hợp đều con mẹ nó chó má thôi!

“Lấy địa vị của cậu mà sắp xếp việc điều động nhân sự cũng không phải chuyện nan giải, nhưng là muốn cho cậu động tay động chân, không phải ai cũng đều có thể phải không? Tô đại cảnh quan,” Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tô Hòa, “Đúng vậy a! Hai mươi tuổi ra trường, chưa đến ba mươi đã được lên làm ngục giam trưởng—”

Lời lẽ châm chọc của hắn, chắc có lẽ ai cũng đều nghe ra, đương nhiên người đó chính là Tô Hòa. Ở tuổi này mà có thể làm ngục giam trưởng, đích xác phải cần sự nâng đỡ đặc biệt, có một vài thứ, cố gắng phân nửa cũng đồng dạng với nửa phần chờ đợi, mà hắn thì không có nhiều thời gian như vậy. Tô Hòa không có lý do gì phản bác chỉ nháp hé miệng, không hề đáp lại. Đây cũng là lần đầu tiên, hắn ở trước mặt của Nguyên Chiến Dã mà nói không nên lời, cũng không muốn lên tiếng vì bất cứ thứ gì.

“Nhiếp Phong Vũ rốt cuộc cho cậu bao nhiêu ưu đãi?” Nguyên Chiến Dã nghiêng rằng nói ra những chữ này.

“Ngay từ lúc đầu, nhiệm vụ của cậu chính là cái này?” Tô Hòa tựa hồ đã bắt đầu chấp nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

“Đúng vậy.” Đã đến bước này, cũng không cần giấu giếm gì nữa. “Trên người Nhiếp Phong Vũ quả thực là có chứng cứ, nhưng đối với tôi mà nói, quan trọng hơn chính là tìm ra gián điệp trên người hắn. Tô Hòa, cậu nói, cậu làm tôi thất vọng hay là cho tôi hy vọng đây?”

Kẻ lừa đảo! Một đám người đều là kẻ lừa đảo! Hắn nghĩ rằng duy chỉ có hắn là kẻ lừa đảo, kết quả, bọn họ so với mình còn lợi hại hơn!

Kinh ngạc, phẫn nộ, mù mịt từ từ lần lượt xuất hiện trên mặt Tô Hòa, hết thấy đã phơi bày, như vậy thì có ra sao cũng không còn quan trọng, đối mặt với Nguyên Chiến Dã, hắn đã không còn cần che giấu cái gì, kể từ giờ khắc này.

“Nguyên Chiến Dã, tôi không nghĩ rằng, cậu sẽ hy sinh nhiều như vậy, chỉ vì một nhiệm vụ. Cậu thực là một tên cảnh sát tốt, vì đạt được mục đích mà ngay cả thân thể của mình cũng có thể hy sinh!” Cười lạnh rồi nói với Nguyên Chiến Dã, Tô Hòa nhớ lại một màn vừa rồi: Nguyên Chiến Dã cùng Nhiếp Phong Vũ hai người trần trụi mà dây dưa một chỗ, lửa giận cháy sạch cả người hắn làm hắn muốn thét lên!

“Ha ha! Tôi thực đề tiện, tôi thực bỉ ổi, cho dù là vậy, tôi cũng tốt hơn cậu.” Nguyên Chiến Dã cúi đầu liên bật cười, vài giây sau hắn ngẩng đầu nhìn Tô Hòa, nói: “Tô Hòa, cậu là phản đồ!”

“Cậu—” Trong nháy mắt cau mày, nhưng cuối cùng Tô Hòa vẫn đem những lời muốn nói nuốt xuống, chân đang gơ ra cũng dừng lại, hẳn không muốn mắng Nguyên Chiến Dã, ở tình huống hiện tại, hẳn không cho rằng khắc khẩu là chuyện thông minh. Vừa rồi, là do hắn xúc động. Hít sâu một hơi, hắn hỏi: “Cậu bây giờ chuẩn bị làm như thế nào?”

Nguyên Chiến Dã không trả lời. Hẳn biết hợp tác của Tô Hòa và Nhiếp Phong Vũ đã chấm dứt, nguyên nhân là gì thì Nguyên Chiến Dã không có hứng thú muốn biết, so với chuyện cần giải quyết trước mắt, nó chẳng tính là gì!

“Thừa dịp tôi chưa đổi ý thì mau biến đi!” Rống lên một tiếng, Nguyên Chiến Dã xoay người đi về phía cửa.

“Cậu muốn đi đâu?” Phía sau, Tô Hòa theo bản năng mà đuổi theo hần.

Mẹ nó! “Tôi đi mua một cái điện thoại để gọi đến viện kiểm sát tố cáo cậu!” Vừa đi tới cửa liền hung hăng đạp một phát, đau đớn làm cho Nguyên Chiến Dã cắn răng nghiêng lợi, mà mới vừa đi tới cửa, trong phòng lại truyền ra giọng nói của Tô Hòa làm cho hần càng phát điên—.

“Cậu muốn đi tìm Nhiếp Phong Vũ?”

Ta kháo! “Đúng đúng! Tôi muốn đi tìm Nhiếp Phong Vũ để sống với hần đến đầu bạc răng long! Cậu cút đi, đừng ở đây mà cản đường chúng tôi?” Cả người đều ngu ngốc, trong đầu hình như là bùn lầy chứ không phải não! Không đợi người phía sau lên tiếng, Nguyên Chiến Dã đã quay đầu bước đi, nhưng vừa mới chuyển thân thì phát hiện ra có người đứng trước mặt.

Hai người đều sửng sốt, cuối cùng, Tiễn Diệp đã lấy lại tinh thần mà mở miệng trước tiên, “Hần gọi tôi đến xem anh.” Đẩy gọng kính mắt, hần giơ lên khoe miệng nhìn Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã nhìn hần trong chốc lát rồi dời tầm mắt sang chỗ khác.

Tiến Diệp đứng yên tại chỗ cản cản môi, xoay người nói: “Vết thương trên chân nên được xử lý một chút!”

“Tiễn Diệp—” Không quay đầu lại, Nguyên Chiến Dã chỉ nói một câu: “Khi cậu đối mặt với tôi, từ lúc cậu nói dối tôi, chỉ có khoe miệng cười mà ánh mắt lại không.”

Nguyên Chiến Dã không biết hần hiện tại nên đi đâu, nhưng thực là không biết. Cước bộ căn bản không thể khổng chế, hoàn toàn không có mục đích mà vô thức bước đi. Nơi này rất lớn, bốn phía cũng không có người. Nhiếp Phong Vũ lần này tựa hồ không mang theo nhiều thủ hạ, hoặc là nói, căn bản đã không có nhiều người biết y ở đây.

Đó là một bí mật. Mà bí mật một khi bị tiết lộ, phải trả giá một cách tương xứng.

“Anh sẽ không rời khỏi tôi, phải không—”

Thanh âm rất nhỏ truyền từ khe cửa của căn phòng khép hờ truyền ra, Nguyên Chiến Dã nháy mắt một chút, nhớ lại giọng nói dường như rất thân quen này, đồng thời cũng đi về phía cánh cửa bên kia, đằng sau cánh cửa đó, cũng đồng dạng một cảnh tượng đã từng bắt gặp—.

Nhiếp Phong Vũ ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt trên thành ghế, một người, một nam nhân có bối cảnh quen thuộc, đang dùng tư thế cực kỳ ám muội nửa quỳ giữa hai chân của y, hần cúi đầu, một tay ôm lấy cổ Nhiếp Phong Vũ, một tay nâng cằm y lên, tư thế này, ai cũng đều biết bọn họ đang hôn nhau.

Nắm tay cầm khóa cửa dần dần trắng bệch, nhìn thấy hai người cùng một chỗ, nghe bên tai âm thanh hút hít, lần này, Nguyên Chiến Dã không trốn tránh, bởi vì hần đã tìm được một chuyện đáng giá để làm hơn.

Nhiếp Phong Vũ, tôi muốn mua một cái điện thoại, để nện vào đầu anh !

End 38

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Edit: Dece

Thoáng lui về phía sau vài bước nhỏ, Nguyên Chiến Dã khẽ nâng chân trái, nhớ lại đủ loại võ thuật đã học trong đầu, hơn nữa còn tìm được một chiêu vô cùng thích hợp để sử dụng lúc này, vô ảnh cước(*). A—đúng vậy! Vô ảnh cước, chẳng qua đường như hần không nhớ rõ mình có học qua chiêu vô ảnh cước này, nhưng

mà không cần vội, hắn bây giờ cũng có thể học, yeah! Hiện tại, hắn sắp dùng vô ảnh cước để đá văng cánh cửa trước mặt này, sau đó đi vào trong, đá gãy “tiểu đệ đệ” của người nào đó—.

Đang chuẩn bị hành động, bất gian đôi “gian phu *** phụ” bên trong thì, phía sau đột nhiên có người đưa tay ghì cổ Nguyên Chiến Dã.

Một mùi nước hoa nhàn nhạt, Nguyên Chiến Dã hoảng sợ, nhưng lại không lên tiếng, hắn không phải nữ nhân, cho nên cũng không cần khi gặp phải tình huống này mà hét lên đòi cứu mạng, nhưng điều đó lại không có nghĩa hắn không phản kích. Cẳng chân đang chuẩn bị đá vào cánh cửa trước mặt thì đột nhiên đổi phương hướng, hung hăng đá về phía sau, Nguyên Chiến Dã muốn cho tên đánh lén hắn trải nghiệm cảm giác xương cốt chân bị gãy một chút. Đáng tiếc là kế hoạch thất bại, đổi phương tránh được.

Mà ngay khi hắn phát hiện mình thất bại, Nguyên Chiến Dã đã bắt lấy cánh tay đặt trên cổ hắn, một tay xoay về phía sau, muốn bắt lấy bả vai của đối phương.

“Hư ~! Không muốn bị phát hiện nhìn lén thì cũng đừng động.”

Bên tai truyền đến một trận hô hấp nóng hổi, động tác muốn bắt lấy bả vai đối phương của Nguyên Chiến Dã cũng tạm thời ngừng lại, tuy rằng bờ môi chỉ nhẹ nhàng ma sát vào vành tai của hắn, nhưng lại làm toàn thân hắn nổi da gà, hắn biết chủ nhân của giọng nói đó là ai, người đàn ông phía sau lưng hắn gọi là Cận Sĩ Triển.

Biết Nguyên Chiến Dã nhận ra mình, Cận Sĩ Triển nhẹ nhàng bật cười hai tiếng, giống như đã chắc chắn rằng người trước mắt sẽ không phản kháng nữa, đưa tay kéo ra bàn tay đang nắm bả vai của hắn, hạ thấp giọng nói: “Cậu xác định bây giờ đi vào là biện pháp tốt nhất sao? Tức giận đến vậy?”

Thực chương mắt bộ mặt “cái gì cũng hiểu được” của hắn, Nguyên Chiến Dã rút tay về rồi xoay người rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn Cận Sĩ Triển nữa. Bị phốt lờ, Cận Sĩ Triển mỉm cười nhún vai, dùng khoeo mắt liếc vào căn phòng, sau đó nói đuôi đi lẻo đẻo theo Nguyên Chiến Dã.

“Nếu tôi không ngăn cậu, sau khi chạy vọt vào thì cậu định làm gì?” Trên hàng lang của hoa viên, Cận Sĩ Triển một trước một sau đi tới. Nguyên Chiến Dã ở đằng trước sải bước rất nhanh, nhưng Cận Sĩ Triển vẫn bảo trì khoảng cách một mét với hắn.

“Cậu sẽ đánh Nhiếp Phong Vũ à?”

Nguyên Chiến Dã cắn răng, thật là một miếng cao dán dứt không ra !

“Anh quản làm gì!” Không quay đầu lại mà rống một tiếng, Nguyên Chiến Dã đi vòng qua hành lang, trước kia hắn luôn nghĩ Cận Sĩ Triển không phải là người nhiều lời, cho dù là không phải thì cũng đừng là Lão Đại hay phí lời chứ ? Nhưng hôm nay hắn đã được trải nghiệm rồi !

“Này! Cậu đang tức giận à ?” Cận Sĩ Triển không hề bỏ qua nghi vấn của mình, giống như nhất định phải tìm được một câu trả lời mới chịu bỏ qua.

Tức giận ? Nguyên Chiến Dã nhướn mày, hắn quả thực là tức giận, nhưng người khiến hắn tức giận cũng không phải là Cận Sĩ Triển. Dưới chân đột nhiên dừng lại, hắn đứng yên tại chỗ mà xoay người hỏi : “Rốt cuộc anh muốn đi theo tôi đến lúc nào?”

Cận Sĩ Triển cũng cùng lúc dừng lại, cười một tiếng, “Cậu trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ không đi theo nữa.”

“Vì sao tôi phải trả lời anh?” Không thích ! Thập phần không thích !

“Vừa rồi cậu thật sự muốn đi vào?”

Trầm lãnh nghiêm mặt, mặt không thay đổi mà nhìn Cận Sĩ Triển trong chốc lát, Nguyên Chiến Dã đi về phía trước hai bước rồi đứng trước mặt hắn, bất động thanh sắc mà dò xét một chút, hỏi: “Anh có đi động không?”

“Hả?” Cận Sĩ Triển đương nhiên là có chút kinh ngạc, không biết vì sao cậu ta đột nhiên hỏi cái này, bất quá hắn vẫn gạt đầu.

Đưa tay vào túi quần, “Có.”

Nguyên Chiến Dã đòi hỏi như vậy. Thế mà biểu tình của Cận Sĩ Triễn một chút tức giận đều không có, ngược lại vẻ mặt còn khoái trá mà từ trong túi lấy ra điện thoại đưa cho Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã nhìn sơ qua chiếc điện thoại nằm trong lòng bàn tay, nhỏ và mỏng, vỏ kim loại được làm từ thân máy bay sáng bóng, wow ! Không tồi, vừa thấy là biết ngay đồ xịn. Ngẩng đầu, hần nhe răng cười với Cận Sĩ Triễn, tươi còn hơn hoa nở.

Nguyên Chiến Dã như vậy làm cho Cận Sĩ Triễn có chút khó hiểu, sững sốt một chút, vừa định mở miệng, lại chỉ thấy kim quang trước mắt chợt lóe, ngay sau đó là đầu bị Nguyên Chiến Dã đánh một cú, hung khí chính là di động của mình.

“ngô!” Cận Sĩ Triễn nhú mày, đưa tay bưng bít cái trán của mình. Tuy rằng cú này của Nguyên Chiến Dã không phải quá nặng, nhưng vẫn làm hần nhện không được mà lui về phía sau vài bước.

Lớp vỏ bao bọc bằng kim loại nguyên chất, ngay cả máy khoan còn không đâm lủng, Nguyên Chiến Dã đã xem quảng cáo về chiếc điện thoại này trên TV, hơn nữa còn rất khinh bỉ nó, ai rảnh mà đi lấy máy khoan mà khoan di động chứ ? Biến thái a ! Nhưng hôm nay, coi như hần đã biết được công dụng của loại di động này, không ai lấy máy khoan mà khoan di động, nhưng cũng không có đầu ai cứng bằng máy khoan đâu !

“Tôi nói rồi, đừng vào Tiễn Diệp một lần nữa liền phế chết anh! Anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không ?” Buồng điện thoại đang nắm trong tay, Nguyên Chiến Dã neho mắt nhìn Cận Sĩ Triễn.

Đối phương đã thả tay xuống, cũng ngẩng đầu nhìn hần, giọng lên khoe miệng hỏi : “Sao cậu biết được?”

“Vết thương trên cổ anh không phải ai cũng có thể làm được.”

Cận Sĩ Triễn theo bản năng mà sờ lên cổ, nơi này đúng là có vài vết thương, mà vết thương này, quả thật là do Tiễn Diệp ban tặng. Cười cười, hỏi : “Sao cậu không nghĩ đây là một cách để làm tăng tình thú trong lúc chúng tôi người tình ta nguyện?”

Người tình ta nguyện? Nguyên Chiến Dã hiện tại đối với cụm từ này phi thường miễn cảm.

“Dẹp mẹ cái tình thú của anh đi!” Hần mắng một câu, đem di động trả lại cho Cận Sĩ Triễn, “Tôi cảnh cáo anh không được tiếp cận Tiễn Diệp lần nào nữa, hần không phải đồ chơi, sau khi bị Nhiếp Phong Vũ đùa nhịch lại làm thứ tiêu khiển cho anh! Đây là lần thứ hai, bất quá tam, nếu lần sau mà còn tiếp tục thì trực tiếp đánh vỡ đầu anh !”

Hần có thể đánh vỡ đầu Cận Sĩ Triễn hay không thì lúc này đã không còn quan trọng, nghe Nguyên Chiến Dã nói xong, Cận Sĩ Triễn suy nghĩ một chút, “Cậu thích Tiễn Diệp?”

“Anh quản làm gì!” Hần thực không rõ, ai thích ai thì quan trọng đến vậy? Chẳng lẽ nhất định phải thích mới được ?

“Cậu không nghĩ rằng tôi là thật lòng với hần sao?”

“Dẹp cái thật lòng của anh đi!” Lúc này, Nguyên Chiến Dã càng phát hỏa, “Anh mà thật lòng thì tôi sẽ trở thành thượng đế! Đừng nghĩ là tôi nhìn không ra, anh căn bản chỉ đem Tiễn Diệp làm một món đồ thay thế thôi ! Trên thế giới này có nhiều người làm được điều đó lắm, vì thế anh rút xa khỏi người Tiễn Diệp một chút !”

Tuy rằng có chút kinh ngạc vì những điều người kia nói hoàn toàn là sự thật, nhưng Cận Sĩ Triễn cũng không có phản ứng gì quá lớn, “Thật là nói trúng tim đen, không nghĩ tới sẽ có người quan tâm hần như vậy! Đáng tiếc—” Hần nhìn Nguyên Chiến Dã, từ đầu đến chân mà dò xét một phen, tầm mắt lại chuyển sang bàn chân dính đầy máu của Nguyên Chiến Dã.

“Nếu cậu nói có thể giúp Tiễn Diệp như vậy, vì cái gì lại không nói với bản thân mình một lần ?” Ngẩng đầu, hần hỏi: “Cậu không nghĩ tôi và Nhiếp Phong Vũ cùng một loại người sao ?”

Vốn nghĩ rằng tiếp theo là một trận trầm mặc, nhưng ngoài dự kiến, Nguyên Chiến Dã lần này lại trả lời phi thường nhanh, xoay người nhưng cũng không quay đầu lại, vừa đi vừa nói một câu: “Đúng vậy! Các người đều là cầm thú!”

Cuối cùng, trời vẫn mưa. Đầu tiên là nổi gió, nhưng còn chưa kịp ngửi thấy một chút mùi vị của mưa, nước mưa đã ào ạt rơi xuống, làm cho người ta ứng phó không kịp. Nguyên Chiến Dã vốn nghĩ rằng tối nay sẽ có trăng, mà khi hắn ngồi trên sô fa quay mặt về phía cửa sổ, ngoài cửa sổ chỉ có những hạt mưa vội vã đập vào cửa kính, từ trong bóng đêm nhìn ra, trắng xóa một mảnh.

Trừ tiếng mưa, bốn phía đều không có thứ gì khác, từng một lần nghĩ rằng nơi đây chỉ có mình hắn, bấm ngón tay một chút, người ở đây quả thực không ít, giống như « tụ hội » vậy.

Nhiếp Phong Vũ, Cận Sĩ Triễn, Chu Chính, Tiền Diệp, Quan Trí, Tô Hòa, còn có Tái Đức, không biết hắn đã đi đâu, đúng rồi ! Còn có tên kia, Trương Gia Dương, âm hồn không tiêu tan nữa chứ ? Không, không đúng, phải nói rằng, cho đến bây giờ chưa bao giờ tung tán—.

Cả người tựa vào ghế sofa, Nguyên Chiến Dã thực sự thả lỏng, một tay đặt trên thành ghế, một tay xoa trán, hắn biết lông mày của mình cau lại rất gắt gao, nhúu cùng một chỗ không hề buông lơi, bản thân đã hoàn toàn không thể khống chế.

Đầu của hắn, rất đau.

Hai má đột nhiên truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Nguyên Chiến Dã giật mình một chút, ngẩng đầu lên thì thấy Quan Trí bĩu môi đứng bên cạnh nhìn hắn.

“Uống đi!” Hết thấy đều giống như đã từng xảy ra, giống như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Nguyên Chiến Dã cười cười, ngồi dậy cầm lấy lon bia lạnh.

“Bây giờ có rượu có bia, sau khi uống xong thì mọi chuyện phiền lòng đều biến mất!” Quan Trí khui lon bia của mình, ngồi tựa lên thành để tay của ghế sofa.

“Sao cậu biết tôi có chuyện phiền lòng?” Nguyên Chiến Dã mỉm cười, một bên hỏi một bên khui lon, sau đó đưa đến miệng uống một ngụm.

“Phốc

!” Dòng chất lỏng chua chua ngọt ngọt mang theo vị hoa quả, làm cho Nguyên Chiến Dã phun ra đầy đất. Đây là cái gì a ? Cho dù vị giác của hắn không còn hiệu nghiệm thì vẫn biết rằng đây tuyệt đối không phải là bia.

“Đại ca, chịu đỡ đi! Tìm trong tủ lạnh nửa ngày mới có cái này thôi hà, uống vài ngụm là nghe mùi rượu liền, dưỡng sắc đi!” Quan Trí nhắm mắt lại lắc đầu, ra vẻ quan tâm mà vô vai Nguyên Chiến Dã.

“Cậu— khụ khụ!” Lau miệng, Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua vật trên tay, trên thành lon có ghi vài chữ to khủng bố : Nước dâu tây mỹ nữ ! Mỹ nữ ! Kháo ! Biết là có mắng Quan Trí nữa thì cũng vô nghĩa. Không muốn uống nữa, Nguyên Chiến Dã nhẹ nhàng lắc lắc cái lon, nghe tiếng nước bên trong.

“Người vừa mới đến kia—” Quan Trí ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục hỏi. “anh có quen không?”

Biết người hắn đang nói là Trương Gia Dương, Nguyên Chiến Dã nhẹ gạt đầu, “Có.”

“Hắn và Nhiếp lão đại—” Quan Trí luôn nói mà không cần suy nghĩ, lần đầu tiên phát hiện chuyện mình muốn nói lại khó khăn như vậy. “Bọn họ—các anh—” Hắn đã thấy, Nhiếp lão đại hôn nam nhân kia đến rồi tình rồi thù, người kia quần lấy Nhiếp lão đại, chẳng qua là, hắn không thấy Nhiếp lão đại đẩy người kia ra—.

Thật sự đã chịu đủ “bọn họ”, “các anh”, Nguyên Chiến Dã không kiên nhẫn mà nói: “Bọn họ trong lúc đó giống như cậu thấy vậy, tôi và Nhiếp Phong Vũ—cũng không phải như cậu thấy! Chính là vậy đó, vừa lòng chưa?”

Không phải chứ? Như vậy thì làm sao khiến hắn vừa lòng kia chứ? Quan Trí cúi đầu, tốt xấu gì cũng phải nói: Tên gia hỏa chết tiệt kia là kẻ thứ ba, tôi mới là “chính thể” chứ?

“Lão đại, bây giờ cũng không phải là thời điểm để anh uống rượu giải sầu, muốn có thứ gì thì phải chủ động tranh giành mới được a!”

Ta khát! Nguyên Chiến Dã trợn trắng mắt, ai đang uống rượu giải sầu? Rốt cuộc là ai lấy bia cho hắn? Còn nữa, làm sao đây là bia a? Chỉ có một lon nước dâu tây ngọt chết người! Quan trọng hơn chính là—

“Tranh giành cái rắm! Cậu làm như Nhiếp Phong Vũ là miếng thịt heo ai cũng muốn cướp? Hắn còn chưa lấy gương nhìn vào chính mình!”

A? Quan Trí nhú mày, hắn làm sao có thể ví von Nhiếp Phong Vũ là miếng thịt heo chứ? Miếng thịt heo có đẹp zai như vậy không?

“Anh tức giận hả?”

Câu hỏi của Quan Trí đã khiến Nguyên Chiến Dã bình tĩnh trở lại, sau đó hắn lại phát hiện hàm răng của mình đang cắn chặt, mặt mày nhăn nhó có thể kẹp chết ruồi bọ, vừa cúi đầu thì liền nhìn thấy, lon nước trong tay bị mình siết chặt đến nỗi biến dạng, hắn phát hiện ra rằng: Hắn quả thực là tức giận. Hắn đang tức giận, nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ và Trương Gia Dương cùng một chỗ, đã là lần thứ hai, nhưng lần này, hắn biết bản thân mình bình tĩnh. Lần đầu tiên hắn xoay người bỏ chạy, nhưng lúc này đây, hắn không hề có suy nghĩ chạy đi, ngược lại hắn còn muốn chạy vọt vào trong, nhưng hắn biết rằng sự việc đã đến mức này, chỉ bởi vì vị trí của Nhiếp Phong Vũ trong lòng hắn, đã hoàn toàn thay đổi. (Ồi)

Rốt cuộc là vị trí gì, ai mà biết chứ?

Nguyên Chiến Dã lại ngẩng đầu, không trung chợt xẹt qua một tia chớp, chỉ phát sáng trong nháy mắt.

“Thật ra, có đôi khi anh có thể lựa chọn bản thân mình tin tưởng một lần, cho dù—” Quan Trí muốn nói nữa, nhưng thật sự tìm không ra từ ngữ để hình dung.

Nguyên Chiến Dã cười cười nói: “Cậu thực sự không thích hợp làm việc an ủi người khác.”

“Ngô—” Quan Trí có chút khó xử mà sờ sờ mũi, lần đầu tiên làm người an ủi, thật sự không có kinh nghiệm, việc gì muốn làm lại không làm được, mà còn khiến cho nó trở nên phức tạp nữa a!

“Cậu không thích hợp với việc trở thành người an ủi người khác—” Mà tôi, không thích hợp làm một gã cảnh sát.

“Này! Tôi biết tôi không thể, nhưng anh cũng đừng nhắc tới nữa đi?” Quan Trí phẫn hận mà uống một ngụm nước hoa quả.

“Tôi muốn bắt đầu một lần nữa,” Nguyên Chiến Dã chậm rãi mở miệng, lẳng lặng nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ mà nói: “Tôi nghĩ tôi còn thời gian làm những gì mình muốn làm, tôi muốn hoàn thành mong ước của tôi—”

“Mong ước?” Quan Trí có chút kinh ngạc mà hỏi: “Mong ước của anh không phải là làm cảnh sát sao? Anh bây giờ thì không phải đang làm đó à?”

Nguyên Chiến Dã lắc đầu, không phải, không phải cảnh sát, “Mong ước của tôi, là làm otaku*.” (oh my god)

“Phốc

~!” Lần này, đến lượt Quan Trí phun ra đầy đất.

Tiếng mưa càng lúc càng lớn, sấm chớp liên tục vang dội. Nghe nói thời tiết như thế này thì ngủ rất ngon, nhưng vào giờ phút này Nguyên Chiến Dã không thực sự như thế. Cả người tựa trên sofa, thân người to lớn cuộn lại một chỗ, tư thế này làm cho người ta nhìn qua hắn có chút đáng thương, bởi vì, nếu nhắm mắt lại, trong giấc mơ, có thứ gì đó đang tra tấn hắn.

‘Nguyên Chiến Dã, cậu nghĩ Nhiếp Phong Vũ sẽ yêu cậu sao? Cậu không cần nằm mơ nữa!’

‘Hắn vĩnh viễn sẽ không yêu người khác, cậu chỉ là một món đồ chơi nhất thời của hắn thôi—’

‘Tôi quả thực là nhờ hợp tác với Nhiếp Phong Vũ mà có được địa vị như ngày hôm nay, nhưng còn cậu thì sao? Cậu nghĩ rằng trong ngục giam cậu không bị gì là nhờ sự bảo hộ của Nhiếp Phong Vũ sao? Nực cười! Nếu không phải tôi đã thông mối quan hệ thì cậu đã bị mấy tên như gấu đó cưỡng gian vô số lần rồi!’

‘Nhiếp Phong Vũ là ai? Cậu nghĩ rằng hắn là một người đàn ông không tồi sao? Cậu nghĩ rằng ở bên cạnh hắn là an toàn, không sợ hắn sẽ vứt mình khi đã chơi thỏa thuê mà không quản chết sống của kẻ đó, tựa như vứt đi quần áo cũ, tiểu nam kĩ cùng phòng với cậu là một ví dụ chính xác nhất đấy!’

‘Nguyên Chiến Dã, đừng ngu ngốc nữa! Cậu không biết, Nhiếp Phong Vũ đã sớm biết sẽ có nằm vùng được đưa đến cạnh hắn, nếu không phải tôi đưa cho hắn một đồng đơn giả danh để hắn không nghĩ cậu là nằm vùng, cậu đã sớm bị hắn giết chết! Hắn sẽ không buông tha cho người mà hắn hiềm nghi, nếu không phai3 tôi, hắn sẽ không do dự giết chết cậu! Đem thi thể của cậu cũng như những người khác mà vứt đại bên đường—’

‘Nhiếp Phong Vũ sẽ giết cậu, tuyệt đối không do dự mà giết chết cậu—’

“Hỗn~ đản!” Mấp máy môi, vết thương vừa mới không khép lại được bao lâu đã vỡ ra, tơ máu chảy ra bên ngoài môi, Nguyên Chiến Dã cảm thấy vị máu tanh đầy khoang miệng, nâng tay đặt lên hai mắt mình. Trong phòng một mảnh im lặng, ngoài trừ nước trái cây đổ đầy đất cùng với cái bàn lăn lóc một xó, ghế sofa đã chứng minh trước đó không lâu đã xảy ra một hồi dã đấu.

Tô Hòa giữ vai hắn mà dùng sức lắc, Nguyên Chiến Dã biết mình có thể phản kích, thời còn là học sinh, Tô Hòa cũng không là đối thủ của hắn. Tuy rằng không xác định hiện tại Tô Hòa tiến bộ bao nhiêu, nhưng Nguyên Chiến Dã vẫn đứng yên tại chỗ, ngay khi Tô Hòa đánh một quyền vào mặt hắn, hắn nâng chân lên đá vào bụng đối phương.

Tựa như dã thú phát điên, Tô Hòa không giống như người trong trí nhớ của hắn, hoặc là nói, bản thân vẫn đem Tô Hòa là một đoạn ký ức ban đầu, ấn tượng vô cùng tốt đẹp. Tô Hòa mập mạp trong căn tin ăn phần cơm của ba người, nghĩ như vậy, đường môi thẳng tắp của Nguyên Chiến Dã khẽ cong lên, hắn biết, Tô Hòa thích hắn.

Từ trước đến giờ đều biết, ánh mắt của người kia sau giờ tan học vẫn dừng trên người của hắn, cho dù có như thế nào cũng không thể mặc kệ. Nguyên Chiến Dã cho rằng đó chỉ là ảo giác, sau đó, hắn tin là ánh mắt của Tô Hòa không bao lâu nữa sẽ biến mất thôi, nhưng mấy năm trôi qua, hắn không đợi được đến ngày đó, hai người đã tách ra. Rồi gặp lại, cũng là cảnh tượng này, vài ba năm, có thể thay đổi con người bao nhiêu?

Vì cái gì nên đổi lại không đổi, cái gì không nên lại trở thành như vậy, có mẹ nó từ đầu đến đuôi vẫn là thế!

Trong lòng hắn đang bất an, hắn muốn bản thân mình bình tĩnh, hắn tự nhủ với bản thân như vậy, nhưng ngoại trừ tiếng sấm chớp ngẫu nhiên truyền đến bên tai, cái gì đều không nghe thấy. Cho đến khi, có thứ gì đó đến gần hắn, hắn mở mắt chậm rãi nâng cánh tay của mình, trong bóng tối, ánh sáng phản chiếu của kính mắt lại phá lệ sáng ngời.

“Quấy rầy anh sao?” giọng nói của Tiền Diệp thực trầm, cảm thấy có lỗi mà cười cười, tiếng cười của hắn lúc này phá lệ dễ nghe, hắn buông tay đang cầm áo khoác.

Nguyên Chiến Dã nhú nhú mày, chậm rãi đứng dậy.

“Tiểu Quan nói anh ở đây, tôi thấy anh không ổn nên đến xem anh một chút, vừa rồi—” Tiền Diệp nhìn xung quanh, dấu vết nổi bật làm cho hắn nhú mày, hai mắt đằng sau cặp kính lộ ra tia khác thường.

Vẫn không nói gì, Nguyên Chiến Dã hoạt động cơ thể, trên mặt đau ran rát, một quyền của Tô Hòa hoàn toàn dùng lực, thật may là chưa gãy răng.

“Xử lý miệng vết thương một chút đi! Tuy là vết thương nhỏ, nhưng anh bị mất máu nhiều quá, có thể gây choáng váng—” Vừa nói xong, Tiền Diệp đã ngồi xổm xuống xem vết thương trên chân của Nguyên Chiến Dã.

“Sắc mặt của cậu không tốt—” Đột nhiên truyền đến một câu, làm cho động tác của Tiền Diệp dừng lại, ngẩng đầu lên để lộ ánh mắt gần như là một loại bi thương, biểu tình của hắn làm cho Nguyên Chiến Dã

cảm thấy hần như muốn bật khóc.

Vì cái gì, sẽ có người vì hần mà khóc chứ ?

Giống như đang suy nghĩ tới chuyện gì, hoặc là không nghĩ gì hết, Nguyên Chiến Dã đưa tay đặt trên vai Tiễn Diệp, Tiễn Diệp không nhúc nhích, chỉ nhìn hần. Có đôi khi, con người đều không biết bản thân mình đang làm cái gì, khoảng khắc kia, Nguyên Chiến Dã không biết hần rốt cuộc như thế nào, nhưng hần biết mình đang làm cái gì.

Trong bóng đêm, bốn phiến môi chạm vào nhau, một giây đó, Nguyên Chiến Dã biết hần muốn ném thử hương vị bờ môi của người khác là như thế nào.

Hần hôn Tiễn Diệp, im lặng mà hôn, tựa như Tiễn Diệp, cho tới bây giờ chưa từng có, đây là lần đầu tiên.

End 39.

Vô ảnh cước:Nguyên lý cơ bản của đòn thế này là sử dụng nhuần nhuyễn cả hai chân như một, ban đầu võ sư sẽ tung cú đá bằng một chân, uy lực, nhưng không hiểm, đối phương hóa giải đòn ấy không khó, nhưng rất mất lực, khi vừa đỡ hoặc né xong, còn chưa định thần thì “dính” ngay cú đá của chân kia, đó là cú đá mà đối phương không nhìn thấy được.

Otaku là một từ lóng trong tiếng Nhật: dùng chỉ một kiểu người lập dị, kì quái, cô độc, không giao tiếp hay làm bạn với bất cứ ai trừ những người giống như họ hoặc dùng để chỉ một ai đó quá say mê một cái gì, đặc biệt là anime (hoạt hình Nhật Bản), manga (truyện tranh Nhật Bản), haygame(trò chơi điện tử). Chữ này theo thể giới lại được hiểu chung là những người đọc truyện tranh Nhật. (ở đây A Chiến muốn làm otaku nghiện game, cho nên sau này mới mở một tiệm bán đĩa game =)))

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Edit: Dece

Nụ hôn khẽ như làn gió thoảng, trong bóng đêm không thể thấy rõ gương mặt của đối phương, nhưng tựa theo hơi thở thì có thể cảm nhận được, xúc cảm thanh đậm không một tia tạp niệm, đôi môi lạnh như băng, run lên nhẹ nhẹ—

Tựa như Tiễn Diệp, im lặng đến nỗi không thể hình dung, không có hơi thở đặc thù, chính là Tiễn Diệp. Cảm giác được đôi môi nguyên bản khép chặt lại nhẹ nhàng mở ra, hé ra một tia hờ, Nguyên Chiến Dã sững sốt, đầu óc như có thứ gì đó nổ tung, sau đó rất nhanh liền rút khỏi, trên môi vẫn còn lưu lại hương vị của Tiễn Diệp, nụ hôn đã kết thúc.

Hần và Tiễn Diệp hôn nhau!

Nhìn thấy Tiễn Diệp cách mình chưa đến nửa mét, hai mắt phía sau cặp kính âm u, Nguyên Chiến Dã thực hồi hận. Giống như hần đã làm vậy bản một món đồ thanh khiết nhất, giây tiếp theo sau khi rời khỏi môi Tiễn Diệp, Nguyên Chiến Dã liền hối hận.

Bầu không khí bắt đầu trở nên quỷ dị và cứng ngắc, có lẽ may mắn vào giờ phút này chính là thời tiết, u tối mà lại mờ lung, Nguyên Chiến Dã không xác định được biểu tình của mình lúc này có hay không khó xem, tựa như một gã giám độc lợi dụng chức quyền mà lạm dụng *** nhân viên, Tiễn Diệp như một chú cừu nhỏ bé bị hần ăn đậu hủ.

Hần bị ma ám rồi!

Mà Tiễn Diệp, vẫn cứ im lặng nhìn hần, không hề nhúc nhích, đôi môi bắt đầu khô khốc, hần lại không đủ can đảm vươn lưỡi ra làm dịu, hần sợ mình cứ động một chút, Nguyên Chiến Dã sẽ càng xấu hổ thêm, hần biết, Nguyên Chiến Dã hối hận, trong khoảnh khắc thối lui khỏi người hần.

Nguyên Chiến Dã chậm rãi rút tay lại, giữa không trung mà nắm chặt bàn tay, hấn quay đầu khê thở dài, vẻ mặt thực ảo não. Tia chớp màu bạc lặng lẽ cắt ngang qua đường chân trời, nhưng lại không thể cắt đi bầu không khí làm cho người ta khó thở giữa bọn họ, nó giống như một tia chớp, vô thanh vô tức.

Im lặng như mộ địa. Thật lâu sau—.

“Thực xin lỗi, tôi—” chỉ là nhất thời xúc động? Những lời này làm cho Nguyên Chiến Dã muốn tát mình một cái ! Là nam nhân như thế nào—như thế nào có thể nói với một nam nhân khác những lời này ? Nhưng mà, hấn dường như đã làm chuyện mà hấn không nên làm, lần đầu tiên, không thể nói ra nguyên nhân—về chuyện mình đã làm !

Cuối cùng, Tiễn Diệp cũng nhấp hé miệng rồi đứng lên, vì ngồi quá lâu nên thân thể của hấn lay động một chút, Nguyên Chiến Dã theo bản năng mà đưa tay muốn giữ lại, nhưng bị tránh né.

“Anh cứ tiếp tục nghỉ ngơi, không quá rầy.” Tiễn Diệp cười cứng ngắt, “Cố gắng đừng đi chân không, nhớ phải thường xuyên mang giày—.” Nói xong liền xoay người đi ra cửa, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, chỉ là hai bàn tay đang nắm chặt đặt hai bên sườn lại bán đứng tâm tình của chủ nhân nó.

Nguyên Chiến Dã muốn gọi hấn lại, nhưng cuối cùng cũng buông tha, hấn không biết phải nói gì. Vết thương trên chân đã bắt đầu âm ỉ đau, những vết xước trên tay cũng đau, không chỉ có như thế, nơi đau nhất chính là đầu của hấn.

Ngoài cửa, Tiễn Diệp dựa lưng vào tường, cúi đầu, đầu ngón tay bắt đầu run rẩy, không thể khống chế, giống như khóe mắt cay xè, như thế nào cũng đừng không được.

Còn chưa tỉnh té thường thức may mắn đã hy vọng từ lâu, thì đã phát hiện, điều đó chỉ là sai lầm. Vì sao lại thực xin lỗi ? Vì sao lại nhanh hối hận như vậy ? Vì sao, không cười với hấn như trước kia, dù chỉ là một nụ cười ngây ngô như chưa có chuyện gì xảy ra, hấn sẽ không khó có thể chịu đựng đến vậy—.

Quay đầu, nước mắt rơi xuống. Hấn không thích khóc, nhưng có một loại định mệnh cần phải như thế, tình cảm, chính là vậy.

Trời đã tạnh mưa, sương mù sau núi bắt đầu bao phủ bốn phía xung quanh, sương sớm lất phất vào những cửa sổ thủy tinh, hình thành vài giọt nước đọng mờ mờ.

Bên trong, thực sự rất lạnh.

Đi vào phòng, hình ảnh đầu tiên nhận thấy chính là có người cuộn tròn trên sofa, tư thế ngủ không hề phòng bị này thể nhưng lại ngoài ý muốn vô cùng đẹp đẽ. Nhiếp Phong Vũ gơ lên khóe miệng, cười yếu ớt, hạ nhẹ cước bộ đi đến bên cạnh sofa, nâng cằm đối phương lên, thật chính xác mà tìm được đôi môi của người nọ. Một nụ hôn nhiệt tình như hỏa, không ngừng, nhưng chẳng thể tùy tiện, cho đến khi y cảm thấy hô hấp của Nguyên Chiến Dã đã bắt ổn, y mới buông ra để hấn có thể hít thở một ngụm không khí mới.

“Làm sao lại nghe lời như vậy?” Y hỏi.

“Không nghe lời anh thì sẽ không bị cưỡng ép?” Người này giờ vẫn nhắm nghiền hai mắt, chậm rãi mở to mắt.

Thì ra, từ đầu đến cuối đều biết “quỷ kế” của đối phương. Đây có thể coi là một loại ăn ý không?

Nhiếp Phong Vũ cười khê, góc độ đối diện của y lúc này với Nguyên Chiến Dã vô cùng tốt, thông thả ngồi xuống đất. Cầm lấy tay của Nguyên Chiến Dã, hỏi: “Cậu thế nào lại có biểu tình như làm chuyện xấu vậy?”

Nguyên Chiến Dã thực buồn bực, vốn định suy nghĩ nhưng đột nhiên nhớ lại một màn của Nhiếp Phong Vũ và Trương Gia Dương, “Anh biết cái rắm! Cái này gọi là nhớ lại chuyện cũ!” Hơn nữa, người làm chuyện xấu là anh mà! Thì ra, giống như Quan Trí nói, vẫn tức giận a.

Nhớ lại chuyện cũ? “Có gì tốt khi cậu nhớ lại?”

Lần này, Nguyên Chiến Dã trầm mặc, bởi vì hấn đột nhiên nhận thấy hành động của mình thực ác liệt. Hấn hôn Tiễn Diệp, bởi vì hấn thấy Nhiếp Phong Vũ và Trương Gia Dương hôn nhau, đây là một loại trả thù,

nhưng người hy sinh từ đầu đến cuối chỉ có Tiễn Diệp, giữa hắn và Nhiếp Phong Vũ, Tiễn Diệp trở thành vật hy sinh.

Thấy hắn không nói nữa, Nhiếp Phong Vũ kéo tay hắn, “Làm sao vậy?”

Nguyên Chiến Dã quay đầu lại nhìn y, “Tôi thấy không công bằng cho Tiễn Diệp.”

Nhiếp Phong Vũ nhú mày, “Vì sao nói đến hắn?”

“Tôi muốn nói Trương Gia Dương.” Nguyên Chiến Dã lạnh lùng trả lời.

Lần này là đến phiên Nhiếp Phong Vũ trầm mặc, mà trong mắt Nguyên Chiến Dã, đây chính là “có tật giật mình”. Một lát sau, Nhiếp Phong Vũ hỏi: “Cậu thích Tiễn Diệp?” Cái vấn đề lạc hậu này, Nguyên Chiến Dã lại nghiêm túc suy nghĩ về nó, mà đáp án thì rất sống động.

“Anh thích Trương Gia Dương?” Hắn hỏi lại.

Nhiếp Phong Vũ chán ghét nhú mày, “Vì sao hỏi cái này?”

“Hai người hôn nhau.” Tuy rằng hắn đã gặp qua hình ảnh rất chi là kích thích.

“Không ai quy định phải thích nhau mới được hôn—”

“Tôi và Tiễn Diệp cũng hôn nhau.” Nguyên Chiến Dã cướp lời y, hơn nữa còn như mong muốn mà thấy được sắc mặt bắt đầu trở nên âm trầm của Nhiếp Phong Vũ, mặc dù là như vậy, tâm tình cũng không tốt hơn được là bao, hắn đã lợi dụng Tiễn Diệp.

“Cậu muốn thử thách khả năng chịu đựng của tôi? Muốn tôi tức giận?” Tăng thêm lực đạo trên tay, ánh mắt cùng ngữ khí của Nhiếp Phong Vũ đều mang theo một tia tức giận.

“Mẹ nó!” Nguyên Chiến Dã mắng một câu, “tạch” một tiếng rồi đứng lên khỏi ghế sofa, ngày hôm nay chết cũng không muốn bỏ qua? Chỉ vào mũi Nhiếp Phong Vũ rống: “Nhiếp Phong Vũ, anh thực con mẹ nó ích kỉ! Từ đầu đến cuối anh vẫn nghĩ rằng tôi chọc anh tức giận, anh con mẹ nó không nghĩ tôi đến cực hạn cũng sẽ tức giận sao? Anh nghĩ anh là ai? Đế vương? Anh là đế vương, nhưng lão tử không phải thái giám bên người của anh, anh khóc thì tôi phải nghĩ cách làm anh cười, anh cười thì phải kiếm chuyện để anh tiếp tục cười! Anh con mẹ nó thích tìm khoái hoạt trên đau khổ của người khác sao? Anh không phải biến thái thì là cái gì? Lão tử nhìn anh đã rất lâu, nếu không phải Chu Chính ở trong tay anh, lão tử đã thiên vương bát đản anh để khỏi phát tiết! Lão tử cũng là người, thất tình lục dục vẫn phải có! Bằng không anh cho tôi là thánh a? Đồ thần kinh!” (chửi hay quá đi)

~!!! Ta thích ta thích)

Hai trăm từ, rất có vinh hạnh vì được Nguyên Chiến Dã nói ra như đang “khóc lóc kể lể”. Bị lên án đến thế thảm, làm cho Nhiếp Phong Vũ khó có thể chớp mắt, quan sát Nguyên Chiến Dã biểu tình cắn răng nghiêng lợi trước mặt không hề nhúc nhích.

Vương bát đản không thể phát tiết?

Nguyên Chiến Dã vốn nghĩ rằng Nhiếp Phong Vũ sẽ như con sói hoang mà xông lên ngăn chặn hắn, sau đó sẽ là xé rách quần áo hay ghìm cổ gì đó, tóm lại là một hồi ác chiến, nhưng thật bất ngờ, Nhiếp Phong Vũ không cầu xé quần áo của hắn, cũng không ghìm cổ hắn, càng đừng nói cái gì là ác chiến, nhưng mà biểu hiện của y lúc này làm cho Nguyên Chiến Dã cảm thấy không bằng cầu xé nhau thì tốt hơn.

“Ha ha ha~” Nhiếp Phong Vũ cúi đầu rồi bật cười, thanh âm dễ nghe như đang ca hát, Nguyên Chiến Dã thề, hắn chưa bao giờ nghe qua Nhiếp Phong Vũ cười như vậy. Giống như bán rẻ tiếng cười, Nhiếp Phong Vũ cười không ngừng, thật sự là chịu không nổi, Nguyên Chiến Dã đưa tay nắm lấy y, dùng sức lay lắc. “Anh cười cái rắm a!”

Nhiếp Phong Vũ cười đến run rẩy, kéo tay hắn ra rồi giữ lấy, sau đó thì ngẩng đầu, khoe miệng hay ánh mắt đều mang theo ý cười mà nhìn Nguyên Chiến Dã, nói một câu. “Tôi hiểu.”

A? Nguyên Chiến Dã nhú mày, vẻ mặt mờ mịt.

Nhiếp Phong Vũ cười mà không nói, từ dưới đất đứng lên rồi thuận tay ôm lấy Nguyên Chiến Dã kéo xuống ghế sofa. Bởi vì khoe miệng vết thương chưa khép lại được bao lâu mà sưng lên, bàn chân của Nguyên Chiến Dã vừa mới đụng đất liền có chút đau, nhưng cảm giác đau đớn lúc này dường như đã bị xem nhẹ.

Ôm lấy Nguyên Chiến Dã, Nhiếp Phong Vũ một tay vuốt đầu hắn, một bên nói: “Tôi nghĩ, tôi sẽ không hối hận vì lựa chọn như vậy.”

Cái gì? Người này giờ vì tức giận mà giãy giụa rồi cuộc cũng ngừng lại, cảm giác nhảy bén bắt đầu phát huy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bạn không phát hiện, người ở đây càng ngày càng ít sao?” Nhiếp Phong Vũ thì thầm vào tai hắn.

“Đây là địa bàn của anh, ít người hay không chẳng lẽ anh không biết?” Nguyên Chiến Dã miệng là nói như vậy, nhưng hắn biết người ở trấn hiện tại mất đi rất nhiều, tựa như không khí mà biến mất.

“Đây cũng không phải là người của tôi, tôi đến đây là bí mật, trừ hai tên thân tín thì không còn ai biết. Bí mật luôn là an toàn nhất, nhưng một khi bị tiết lộ, nó sẽ là nguy hiểm nhất. Hiện tại, vị Tô cảnh quan vì cậu mà đến còn dẫn theo Trương Gia Dương cùng một số lớn người của bọn họ, nếu chúng ta không nghe lời, bọn họ có thể ở đây mà gạt bỏ chúng ta, nơi này xung quanh chỉ là núi, xem ra rất thích hợp để xây nghĩa địa, có lẽ chúng ta tìm được một nơi không tồi—”

Vị kia theo cậu mà đến—Nguyên Chiến Dã dùng sức nắm chặt bắp vai rắn chắc của Nhiếp Phong Vũ. Là hắn đem Tô Hòa đến đây?

“Người tình của anh phản bội anh?” Suy nghĩ một chút, vẫn là phải châm chọc Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ cười cười, không phủ nhận.

“Bạn bây giờ đang chờ Tô cảnh quan giải quyết xong việc của hắn rồi sau đó cùng hắn rời đi, vui vẻ mà hoàn thành nhiệm vụ, lại được thăng chức, hay là—” Nâng cằm Nguyên Chiến Dã lên, hôn lên môi của hắn, “Chết cùng với tôi?”

“Vì cái gì phải chết cùng với anh?” Khe hở giữa hai người, Nguyên Chiến Dã hỏi. Ích kỷ đúng là ích kỷ, chết cũng muốn kéo người khác theo.

Nhiếp Phong Vũ cười mà không nói, chuyện trước mắt đối với y mà nói mới là chuyện đáng giá để quan tâm nhất: Thường thức vị dấu trong miệng Nguyên Chiến Dã.

“Hỗn đản!” Tại loại thời điểm này, lại quang minh chính đại trốn tránh câu hỏi của hắn, biện pháp dạy dỗ kẻ khác lợi hại nhất chính là đánh hắn! Nguyên Chiến Dã giờ nắm đấm, muốn ban tặng cho Nhiếp Phong Vũ một quyền—.

“Thật triền miên a!”

Tiếng cười châm chọc đột nhiên vang lên làm cho nắm đấm của hắn chuyển đường thành vòng qua vai Nhiếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã gắt gao ôm lấy cổ của Nhiếp Phong Vũ, bắt buộc y thực hiện một nụ hôn đúng nghĩa.

Trương Gia Dương đi vào phòng, nhìn thấy hai người đang ôm nhau, sắc mặt lạnh như băng lộ ra nụ cười đầy sắc khí, mà người đi phía sau hắn, khoe miệng là một đường thẳng tắp, nhìn hai người nóng bỏng ở phía trước.

“Tô cảnh quan, xem ra tình huống thực tế không giống như anh đã đoán lúc trước a!” Trương Gia Dương hất mái tóc loạn thất bát tao ra phía sau, nghiêng đầu nhìn Tô Hòa. Tô Hòa mặt không biểu tình, chỉ là khoe miệng màu tím xanh có hơi ảnh hưởng đến mỹ quan, đánh nhau với Nguyên Chiến Dã, hắn chiếm không được lợi thế.

Nguyên Chiến Dã và Nhiếp Phong Vũ đã tạm thời ngừng lại, Nhiếp Phong Vũ xoay lưng về phía cửa, Nguyên Chiến Dã đặt cằm trên vai y nhìn hai người ở trước mặt, một tay vòng ra sau quần hắn, bắt động thanh sắc mà đem cái tay thừa cơ hội ăn đậu hủ kia ra, hung hăng liếc mắt với Nhiếp Phong Vũ, đối phương cười đến “vô tội”. (vô tội)

“Nhiếp Phong Vũ, anh thực muốn cùng gã cảnh sát này tiếp tục trò chơi trả thù nhảm chán sao? Chẳng qua là lừa anh một lần, anh đùa bốn cũng đủ rồi, nên kết thúc đi chứ?” Trương Gia Dương đối với tình trạng của Nhiếp Phong Vũ hiện tại, rất là bất mãn. Nếu nói là bất mãn, thì không bằng nói chuyện của hắn trước giờ lo lắng nay lại thành hiện thực, đàn ông. Không chiếm được mới vĩnh viễn là tốt nhất!

Nhiếp Phong Vũ hơi nghiêng đầu, dư quang lạnh lung bên khóe mắt thoáng đảo qua Trương Gia Dương cùng Tô Hòa, “Cậu có lẽ nên biết, chuyện tôi làm không cần kẻ khác nhúng tay vào.”

“Tôi thấy anh điên rồi đấy.” Trương Gia Dương cắn răng một chút “Chẳng lẽ anh không rõ ràng tình cảnh của mình lúc này? Vì một gã cảnh sát đa bán đứng anh—”

“Này! Cậu nói cho rõ ràng, tôi bán đứng hắn khi nào?” Nguyên Chiến Dã vì bản thân mà bất bình, hắn cùng lắm chỉ là lừa Nhiếp Phong Vũ y một chút thôi, hơn nữa so với hắn, hành động của Nhiếp Phong Vũ còn khiến hắn “phát hỏa” hơn.

“Nguyên Chiến Dã, cậu quên những lời tôi nói với cậu rồi sao?” Tô Hòa mở miệng, hắn nghĩ rằng mấy lời nói cách đây không lâu sẽ có chút hiệu quả với Nguyên Chiến Dã.

Nguyên Chiến Dã nhìn nhìn hắn, nói: “Chuyện tôi có muốn hay không, bản thân tôi rõ ràng.”

“Cậu khi nào thì cố chấp đến như vậy?” Tô Hòa nhướn mày, “Đừng ép tôi—”

“Hừ!” Trương Gia Dương bên cạnh hừ lạnh một tiếng, nhìn Nguyên Chiến Dã nói: “Thật đúng là có tình có nghĩa, nhìn không ra mày lại được nam nhân hoan nghênh như vậy, khó trách, ở ngục giam tao đã ghét mày!”

“Hừ hừ! Như nhau thôi.”

“Khi đó không tính sổ mày, quả thật là thất bại lớn nhất trong cuộc đời của tao!” Trương Gia Dương hung hăng theo dõi Nguyên Chiến Dã, ánh mắt sắc bén tựa như hai thanh đao, thanh niên mới ngoài hai mươi mà có loại ánh mắt này, oán hận chắc hẳn là yếu tố cần thêm vào nhất.

Vẫn là không nghĩ đến, sẽ có người nhìn mình như vậy, nhưng Nguyên Chiến Dã cũng là bất đắc dĩ, có lẽ—dùng từ vô tội thì đúng hơn. Hắn rất muốn nói với Trương Gia Dương: Nói chuyện cùng Nhiếp Phong Vũ, rất dễ bị suy tim.

“Bây giờ mà ra tay thì cũng không muộn.” Nói xong hắn đẩy Nhiếp Phong Vũ một phen, hai người rút cuộc cũng tách ra. Nguyên Chiến Dã sưng sốt một chút, sau đó mới phát hiện, trước ngực bị ướm một mảnh. Kháo! Mồ hôi ra nhiều như vậy, hắn đâu có khăn trương lắm đâu a! Nhìn thoáng qua Nhiếp Phong Vũ, mặt y không thay đổi chỉ nhìn về phía trước.

“Quả thật là không muộn!” Trương Gia Dương cười lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Tô Hòa hỏi: “Anh nói sao? Tô cảnh quan?”

Tô Hòa nhắm mắt một chút, cái gì cũng không nói.

“Đúng là đúng là! Hậu hoạn thì giữ lại không được—” Thanh âm của Cận Sĩ Triển đột nhiên từ ngoài cửa truyền vào, thực quỷ dị.

Nguyên Chiến Dã đột nhiên có dự cảm không tốt, còn Nhiếp Phong Vũ thì cau mày, hai người đồng thời quan sát ngoài cửa, Cận Sĩ Triển xuất hiện khiến cho dự cảm này trở thành sự thật.

Một Trương Gia Dương, không đáng sợ. Thêm một Tô Hòa, cũng có thể đối phó. Nhưng mà Cận Sĩ Triển đến đây—Nguyên Chiến Dã bắt đầu cảm thấy tình hình có hơi nan giải.

Nửa đường xuất hiện Trình Gia Kim! Nguyên Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ, nhìn mắt để hỏi: Anh với Cận Sĩ Triển không phải là bạn bè sao?

Nhiếp Phong Vũ trầm mặc.

Lúc này anh còn giả bộ âm trầm gì nữa a? Nguyên Chiến Dã rửa xả trong lòng! Bây giờ không phải là thời điểm để trở mặt thành thù đó chứ?

“Chuyện đến bước này, kỳ thật rất đơn giản.” Cận Sĩ Triễn nhìn hai người trước mặt, “Nhiếp Phong Vũ chẳng phải cậu cũng rõ ràng đó sao, tôi nói một lần cuối cùng, đưa cho tôi thứ tôi muốn, thì xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Lão Đại trở về làm Lão Đại, cảnh sát tiếp tục làm cảnh sát, hết thấy chỉ là chuyện nhất thời xảy ra, tôi cũng không muốn nhón nháo, dù sao—người thông minh như cậu cũng sẽ hiểu phải không?”

Cuộc giao dịch của những kẻ khôn lỏi, luôn đem lợi ích của mình đặt lên hàng đầu, Nhiếp Phong Vũ là người khôn khéo cỡ nào, Nguyên Chiến Dã cho đến bây giờ vẫn chưa từng hoài nghi.

“Thực có lỗi—” Nhiếp Phong Vũ nói ra ba chữ này, mọi người ở đây đều sững sốt một chút, biểu tình trên mặt rất bất đồng, có thể nói là một phong cảnh vô cùng độc đáo.

“Tôi rất ghét bị người khác đơn phương yêu cầu hợp tác, nói cách khác chính là uy hiếp, cho nên—” Ý cười bên miệng của Nhiếp Phong Vũ dần dần mở rộng, khóe mắt gợn lên, chuông cảnh báo Nguyên Chiến Dã trong lòng reo ầm ỉ, mỗi lần Nhiếp Phong Vũ cười như vậy, nhất định là sẽ làm cái gì “kinh thế hãi tục” đây.

Quả nhiên, vừa suy nghĩ như vậy, Nhiếp Phong Vũ duỗi chân móc vào tay cầm bằng đồng của một cái ghế dựa, một phen ra sức đá về phía cửa, tiếng vang chói tai, miếng chai như phi trường văng đầy ra đất.

Cái này phải vỡ mấy tấm kính mới hết a!

Ngay khi mọi người còn chưa phản ứng, miếng vỡ còn chưa hoàn toàn rớt xuống, Nhiếp Phong Vũ đã một phen giữ chặt Nguyên Chiến Dã, đồng loạt nhảy ra cửa.

“Chết tiệt.”

Không có bất cứ thứ gì dưới chân, cơ thể như một con diều đứt dây mà rơi thẳng xuống đất, Nguyên Chiến Dã thật ra đã có phản ứng. Câu đầu tiên mà hắn nói chính là: “Nhiếp Phong Vũ, tôi khi nào đồng ý chết cùng anh a

~~!?”

Đến cuối cùng, tên này cũng không cho hắn để hỏi hận sao—hỗn đản!

End 40.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Edit: Dece

Cả hai cơ thể gắt gao ôm lấy nhau, so với độ cao của tầng hai như bình thường thì tòa nhà này cao hơn một chút, nhưng đối với Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã mà nói, cũng không quá khó để khống chế.

Phía dưới là hồ bơi, không biết có phải may mắn hay không, hoặc là nói Nhiếp Phong Vũ đã sớm tính toán.

“Này ~ Tôi còn chưa nói muốn chết với anh! Đúng là anh con mẹ nó tự kỷ!” Nguyên Chiến Dã theo bản năng mà ôm lấy bả vai của Nhiếp Phong Vũ, dưới chân nhẹ hẫng, chỉ có thể thuận theo bản năng mà bầu vịu vào người bên cạnh, mang theo phong sát ầm ứt bên tai, mơ hồ, nghe thấy tiếng cười ác liệt của Nhiếp Phong Vũ—

“Cậu không có cơ hội!”

Nguyên Chiến Dã sôi máu hận không thể cắn y một ngụm! Nhưng vừa mới mở miệng, cả người đã rớt xuống nước, cơ thể không tránh khỏi mà run lên bần bật, nước cũng tràn vào khoang miệng, Nguyên Chiến Dã uống cả ngụm to. Thật là một cảm giác quen thuộc!

Đáng giận a! Lại quên giữ hơi! Đối với nước, hắn thật là vô năng vi lực!

“Khụ ~! Khụ khụ! Ngô—khụ!” Trồi lên khỏi mặt nước, Nguyên Chiến Dã cảm thấy cơ thể như có “bảy lỗ thoát nước”, không phải khó chịu như bình thường.

“Không có việc gì chứ?” Nhiếp Phong Vũ vừa hỏi vừa kéo hấn về phía bờ, nếu là bình thường, y nhất định sẽ “hô hấp nhân tạo” cho Nguyên Chiến Dã, chẳng qua là hiện tại bọn họ đang chạy trốn chết, muốn lãng mạn thì cũng phải xem tình huống cái đã.

Nguyên Chiến Dã đi sau y, nhăn mày nhăn mặt, mũi bị sặc nước, cảm giác rất khó chịu, “Khụ! Lần sau, lần sau mà làm mấy chuyện này, phải hỏi ý kiến của tôi một chút chứ?”

“Sau này, tôi ở trên giường sẽ hỏi ý kiến của cậu.” Lên bờ, Nhiếp Phong Vũ lôi Nguyên Chiến Dã chạy như bay về phía cửa sau, “Chúng ta đi cửa bên.”

Nghiệp chướng! Nguyên Chiến Dã cắn chặt răng, vết thương trên chân lại hở ra, màn “nhảy lầu” vừa rồi, dưới chân chỉ mang dép lê, lúc nhảy xuống rớt một cái, phóng xuống nước lại rớt một cái nữa, mẹ nó! Hấn có nên cảm ơn vì ông trời còn để lại cho hấn đôi vợ này không! Đột nhiên, trong đầu có cái gì chợt lóe, hấn nhớ đến một chuyện.

“Chờ một chút!” Nguyên Chiến Dã giữ chặt Nhiếp Phong Vũ. “Không thể để Chu Chính—”

Nhiếp Phong Vũ đưa một ngón tay chỉ về phía trước, “Ở kia kìa!”

Hả? Nguyên Chiến Dã nheo mắt nhìn kỹ, quả thật là trong bóng đêm có người chạy như điên về phía trước, nương theo ánh sáng của ngọn đèn ở xa xa mà nhìn thật cẩn thận, không phải Chu Chính thì còn có thể là ai! Đối với cong giò bỏ chạy, hấn ta là cao thủ.

“Chu~ Chính!” Nguyên Chiến Dã cắn răng nghiêng lợi, vọt lên trước.

“Hey! A Chiến, cậu cũng đến đây?” Chu Chính thấy hấn, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì ngây ngô cười ha ha. “Tôi đang tìm cậu nè! Đã xảy ra chuyện, phải chạy thật nhanh a!” Nói xong, cước bộ hoàn toàn không hề chậm lại.

Nguyên Chiến Dã trừng mắt nhìn hấn, chầm chọc nói: “Tìm tôi? Hình như anh chạy sai hướng rồi đó?” Hấn dẫn! Uống công mình lo lắng cho hấn, xảy ra chuyện là hấn chạy còn nhanh gấp mấy lần mình!

“Ách—cái chân này không nghe lời tôi đó!” Chu Chính gãi đầu. Phía sau truyền đến một trận tiếng chân hỗn loạn.

“Ở phía trước, bắt lấy bọn họ, phải còn sống!” Ngay sau đó là một trận tiếng súng.

Ba người đều nhú mày, đồng thời cũng nhanh cước bộ hơn.

“Nơi này của họ Nhiếp cậu là cái quỷ gì a? Địa bàn của mình mà còn bị đuổi giết!” Chu Chính một bên chạy, một bên mắng Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ lạnh lùng phóng cho hấn một cái liếc mắt, “Tôi đã sớm bảo anh rút anh còn không chịu đi.”

“Tôi cần cậu chắc!”

“Bây giờ mà còn ồn ào cái gì a?” Nguyên Chiến Dã rống lên một tiếng: “Còn ồn ào nữa là một súng bắn chết các người!” Hấn có súng sao? Súng của hấn—để quên ở cảnh cục rồi!

Chu Chính liếc Nhiếp Phong Vũ, bĩu môi, đối phương cũng biết hấn liếc mình, nhưng lại không lên tiếng, hai người đều biết đối phương đang ám chỉ: Sau này tính sổ người!

“Còn nhìn cái rắm a! Liếc mắt đưa tình a!” Nguyên Chiến Dã mắng một câu, ba người lần lượt nhảy vào một bụi cây, Nguyên Chiến Dã nghĩ đến chuyện vừa này chưa nói xong, quay đầu hỏi: “Đợi đã! Nhiếp Phong Vũ, còn có Quan Trí và—”

Lần này Nhiếp Phong Vũ tay còn chưa chỉ, dùng cảm mà hát về phía trước, Nguyên Chiến Dã nhìn lại, từ sau bụi cây xa xa nhảy ra một bóng người.

“Wow!” Quan Trí hai chân cùng lúc rơi xuống đất, xoay đầu ngó nghiêng chung quanh, rất có mùi của Ninja Nhật Bản thời cổ đại.

Nguyên Chiến Dã hoàn toàn thấu hiểu: Bản năng sống tồn của con người! Hoặc nói cách khác: Vương bát đản này không cần có người lo lắng!

Nhìn thấy ba người bọn họ, Quan Trí lộ ra một nụ cười, đứng lên mà vẫy tay với bọn họ, “Lão Đại! Bên này ~ tôi giải quyết mấy tên ở đây rồi, nhưng mà người ở cửa sau nhiều lắm, chúng ta đi hướng này lên núi rồi vòng ra trần!”

“Nhỏ một chút! Tên ngu ngốc cậu muốn cho toàn thế giới biết chúng ta trốn ở đâu sao?” Nguyên Chiến Dã sau khi đứng dậy liền đá một phát, tiếp theo liền kéo lỗ tai Quan Trí lôi hắn chạy đi.

“A~ Nhẹ nhẹ! Đại ca đau a~” Quan Trí đau đến nhe răng trợn mắt.

“Thông báo cho người bên ngoài chưa?” Nhiếp Phong Vũ hỏi.

Trần này thuộc về Nhiếp Phong Vũ, chỉ cần nói về lực sát thương, tất cả đều thuộc hàng cao thủ, bất luận là trước kia hay hiện tại. Vị Ngũ Bá mà Nguyên Chiến Dã cho rằng chỉ cần nhào bột đã nổi lên cơ tay cường tráng, trước kia là lính đặc chủng.

“Vẫn chưa, đường dây điện thoại bị ngắt, di động cũng bị quấy nhiễu, hoàn toàn không có tín hiệu.” Ở Thanh Tuyền trấn, tín hiệu bình thường cũng không tốt.

Mà lúc này, Nguyên Chiến Dã mạnh mẽ dừng lại cước bộ, một phen giữ chặt Quan Trí, “Tiền Diệp đâu?”

Hắn vừa hỏi ra câu này, Nhiếp Phong Vũ cùng Chu Chính đều đồng thời ngừng lại. Quan Trí hoảng hồn, mờ mịt nhìn hắn.

“Tôi hỏi cậu Tiền Diệp đâu?” Nguyên Chiến Dã nhin không được mà hỏi lại một lần: “Hắn ở đâu?”

Bên cạnh, Nhiếp Phong Vũ bất giác nhíu mày. Chu Chính nhìn Nguyên Chiến Dã rồi lên nhìn qua Nhiếp Phong Vũ, trộm gờ lên khóe miệng.

“Hắn—” Không đợi Quan Trí nói xong, bụi cây phía trước đột nhiên truyền đến một trận xào xạc, Nguyên Chiến Dã đầu tiên là cả kinh, sau đó liền vui vẻ, ngẩng đầu tưởng rằng sẽ thấy Tiền Diệp, kết quả, có một người từ trong bước ra. Một người ngoại quốc, toàn thân trên dưới chỉ quấn một cái khăn tắm bên dưới.

Trưng trưng nhìn tạo hình này, bốn người hoàn toàn ngây ngẩn.

Tái Đức hết nhìn trái rồi nhìn phải, hai tay không ngừng phủi quần áo, cuối cùng thì thấy đám người Nguyên Chiến Dã, chớp mắt vài cái, sau đó thì cười ha hả lộ ra nguyên hàm tiền đạo trắng tinh, đôi dép gỗ dưới chân phát ra tiếng lạch bạch đều đều, “Oh~ boy, ở đây mà có thể gặp được cậu thì tốt quá! Duyên phận a!”

“Như thế nào lại là anh

~!?” Nguyên Chiến Dã cùng Chu Chính đồng thời kêu lên. Mẹ nó! Đâu phải mở party, sao lại hội tụ đông đủ như thế?

Tái Đức dang tay chào đón, chuẩn bị tặng cho người trước mắt một cái ôm, “Tôi không có chỗ nào để đi, tìm đại cái phòng nào ở đây, ai biết lúc tắm bị phát hiện, đám diên kia vừa gặp tôi liền một trận quyền đấm cước đá, tôi không muốn lĩnh giáo nên phải bỏ chạy trước, có chuyện gì trốn trước rồi nói sau! Úc ~”

Nguyên Chiến Dã đá thẳng vào bụng hắn một cú, đau đớn làm Thái Đức gập cả thắt lưng.

“Anh nên cảm thấy may mắn vì bọn họ không nhận ra anh—” Bằng không thì quyền đấm cước đá sẽ biến thành đầu trường bắn súng. “Các anh đi trước!” Nguyên Chiến Dã xoay người muốn chạy đi, nhưng một phen bị giữ chặt.

“Cậu đi đâu?” Nhiếp Phong Vũ gắt gao giữ chặt tay hắn hỏi.

“Vô nghĩa!” Trùng mắt liếc y, Nguyên Chiến Dã không hề tức giận mà nói. Hắn muốn đi tìm Tiền Diệp.

“Cậu thích hắn như vậy?”

Nguyên Chiến Dã muốn trợn trắng mắt, đáng chết! “Lúc nào rồi mà còn hỏi chuyện này! Hắn là cấp dưới của tôi, tôi không thể không quan sống chết của hắn!” Hắn giãy giụa muốn Nhiếp Phong Vũ bỏ tay ra.

“Nhưng hắn cũng là thuộc hạ của tôi!” Nhiếp Phong Vũ không hề có chút ý muốn buông tay hắn ra.

“Kia con mẹ nó anh còn không mau cứu hắn! Anh không có lỗi gì với hắn sao? Anh bảo tôi mặc kệ hắn?” Nguyên Chiến Dã rống to, biểu tình thật dữ tợn.

“Tôi sẽ cứu hắn, không cần cậu đi!”

Hai người giằng co, Quan Trí bước lên trước tiên, vỗ vai Nguyên Chiến Dã, đợi cho đối phương quay đầu, liền đưa tay chỉ về phía sau hắn. Nguyên Chiến Dã nhìn về hướng hắn chỉ, một bóng người màu đen chậm rãi bước về phía bọn họ, cước bộ có chút lảo đảo, nhưng cơ thể cũng tạm coi là ổn.

Nguyên Chiến Dã ngây ngẩn cả người, Nhiếp Phong Vũ cũng im lặng buông hắn ra.

Thật chậm rãi, mây đen u uẩn cũng đang dần tản đi, hiển hiện ra ánh trăng chiếu rọi xuống đất, Tiễn Diệp mặt dính đầy máu dần xuất hiện trước mặt mọi người, hắn không đeo kính, ***g ngực phập phồng có chút khó thở mà nhìn mọi người. Trên tay hắn cầm một thanh đao nhọn, máu dính trên cán không ngừng chảy xuống, Tiễn Diệp như vậy nhìn qua cứ như trở về từ cõi Tu La—.

Tầm mắt Tiễn Diệp quét mặt mọi người một lần, có chút mệt nhọc mà nói: “Người phía sau đã giải quyết, chẳng qua, trong khoảng thời gian ngắn thì sẽ có người đuổi đến, đi nhanh đi!” Nói xong liền theo thói quen mà đưa tay đẩy gọng kính nhưng lại rơi vào khoảng không.

Nguyên Chiến Dã quả thật có chút không tin nổi, một Tiễn Diệp nho nhỏ, cầm đao thái đồ ăn thế nhưng— tuy nhiên hắn đã sớm biết thân thủ của Tiễn Diệp cũng không hề thua kém bất kỳ ai. Chẳng qua bộ dáng hiện tại, thật là làm cho người ta nhất thời khó có thể chấp nhận.

“Từ lúc còn học trung học, hắn là quán quân kiếm thuật toàn quốc.” Nhiếp Phong Vũ nhìn thoáng qua Tiễn Diệp, muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại thôi, xoay người đi.

“Cậu—có ổn không đó?” Nguyên Chiến Dã rất là lo lắng, hỏi.

Tiến Diệp gật đầu, không lên tiếng.

“Tiểu Diệp, có súng không?” Quan Trí hỏi.

Tiến Diệp lại gật đầu, chẳng qua chưa đợi Quan Trí reo hò đã nói thêm một câu: “Hết đạn rồi.” Nói xong liền từ túi quần mà lấy ra một khẩu súng màu đen.

Lúc này nhờ vào ánh sáng rõ ràng, có thể thấy thanh súng không còn đạn.

“Không sao! Không có súng thì chúng ta còn có tay! Mỗi người ở đây đều là cao thủ, sao lại sợ đánh không lại bọn kia?” Thấy bầu không khí âm trầm, Chu Chính vỗ ngực nói.

Ngay lúc đó, từ xa truyền đến một trận súng bắn loạn xạ.

“Lão Đại phân phó, ngoại trừ Nhiếp Phong Vũ bắt sống, mấy tên khác đều giết!”

“Giữ Nguyên Chiến Dã lại, đứa khác thì giải quyết hết đi!”

Oa káo? Là sao a? Chu Chính là người đầu tiên cong giò bỏ chạy, bảo đảm tính mạng cái đã, hai tay không đấu lại súng a!

Sau người như bóng đen bay qua tường, phía sau núi là một con đường mòn nhỏ nổi thẳng với vách núi, mấy ngọn cỏ non vì cơn mưa lớn mà trở nên ướt sũng, ánh trăng chiếu rọi càng trở nên âm trầm.

“Cậu chắc chắn ở đây không có yêu ma quỷ quái gì xuất hiện đó chứ?” Chu Chính một bên chạy một bên hỏi Quan Trí đang dẫn đường cho bọn họ. Những hạt sương sớm đọng trên tán lá làm ướt ống quần của hắn.

“Im đi! Có yêu ma quỷ quái thì anh không phải người đầu tiên phát hiện đâu! Cứ chạy là được!”

“Nghe nói yêu quái của Trung Quốc toàn là mỹ nữ, nếu có thể gặp được thì tốt quá !” Duy chỉ có tên ngoại quốc là đối với văn hóa uyên thâm của Trung Hoa cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Anh á?” Chu Chính khinh bỉ, “Coi chừng gặp phải trư bát giới! Lợn rừng tinh !”

“Cậu đừng cho rằng tôi chưa gặp qua yêu quái, cho dù có là heo thì biến thành người vẫn là phi thường xinh đẹp đó!”

“Xứng với anh chắc!”

“Fuck!”

Bên kia hai người âm ỉ, Nguyên Chiến Dã phía sau đột nhiên dưới chân mềm nhũn, mắt thấy sắp phải ngã xuống đất, Nhiếp Phong Vũ ở sau liền lập tức chạy lên ôm hân.

Tay Tiền Diệp giơ ra giữ không trung chậm rãi nắm lại, rút về.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Phong Vũ quay mặt Nguyên Chiến Dã hướng về phía mình, cau mày hỏi.

Nguyên Chiến Dã nhắm mắt một chút, sau đó liền đứng thẳng dậy, “Không có việc gì, bị cỏ đâm vào chân.” Ánh sáng không rõ nên chẳng thể nhìn thấy biểu tình trên mặt của hân. Nhiếp Phong Vũ muốn ngồi xuống xem chân của hân, Nguyên Chiến Dã lại giãy ra, “Đừng—”

“Hai vị lão Đại, muốn nói chuyện yêu đương thì bây giờ không phải lúc, qua con sông phía trước là đến được trấn rồi, phải nhẫn nại một chút nha?” Quan Trí ngừng lại, quay đầu xua tay với hai người.

Nguyên Chiến Dã đẩy Nhiếp Phong Vũ một chút, tiếp tục đi theo mấy người phía trước, Nhiếp Phong Vũ cũng không nói gì mà đi sau hân. Người đi cuối cùng chính là Tiền Diệp.

Dần dần, tiếng nước róc rách bắt đầu truyền đến lỗ tai của mỗi người, cách đó không xa có một con sông, cũng là nơi bọn họ muốn đến. Bởi vì bị cây cối um tùm, tiếng bước chân cũng không thực rõ ràng, cho nên không thể đoán được phía sau có người đuổi theo bọn họ hay không, nói không chừng giây tiếp theo sẽ có đám người nào đó từ trong bụi rậm lao ra mà bắt đầu một hồi ẩu đả. Hiện tại đã đến nơi cần đến, mọi người theo bản năng mà sải bước nhanh hơn.

“Đi một chút nữa, coi chừng đá dưới chân!” Quan Trí quay đầu lại thông báo cho mấy người phía sau.

“Oh~! Thật muốn chết!” Cả người Tái Đức loạn choạng, ảo não mà ứ ớ: “Đôi dép chết tiệt!”

Nguyên Chiến Dã hận không tặng hân một bạt tay, vừa lòng đi chứ! Hân ngay cả dép còn không có đây! Cách con sông có mấy tảng đá không bị nước cọ rửa, dưới chân dẫm lên góc cạnh của tảng đá, xem ra còn hơn mát xa hạng sang.

Khi hân còn đang nhăn nheo đau đớn dưới chân, Nhiếp Phong Vũ liền đi lên khiêng hân đặt lên vai, dưới chân trống không, Nguyên Chiến Dã cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn phải nói: “Anh làm gì?”

“Tôi ôm cậu đi qua.” Nhiếp Phong Vũ không nhìn hân, chỉ quàng tay ôm lấy hông hân thật chặt. Nguyên Chiến Dã cũng không giãy giụa nữa, hân biết giãy giụa cũng vô ích, hơn nữa, hân làm sao có cảm giác việc này rất « nên làm » a ?

Đi đến con sông không một phút dừng lại, bắt đầu đến bờ sông chuẩn bị qua, mà thính lực nhạy bén của mọi người đều nghe ra đằng sau bụi cây có chút thanh âm. Ngay khi chân vừa chạm vào mặt nước lạnh như băng, một loại lương khí truyền thẳng từ chân lên đến não bộ, nước trên núi so với bình thường lạnh hơn rất nhiều, mực nước đến đầu gối khiến cho bấp về đều bắt đầu run rẩy.

“ti~” Chu Chính nhú mày, một bước một bước vạt mấy ngọn cây trước mặt.

Quan Trí đi đầu hàng, một lúc sau thì quay lại nói với mấy người khác : “Sông này cạn, cao nhất là đến ngực, nhịn một chút là qua được rồi!” Cuối cùng hân vừa nói xong, một tiếng súng vang lên cắt ngang đêm tối, mọi người đều cả kinh quay đầu lại.

“Đừng nhìn!” Chu Chính giơ giơ khoe miệng, đường môi nhin không được mà run rẩy, “Còn 3cm nữa là trúng tôi rồi!” Viên đạn vừa được bắn ra liền xẹt ngang người hân.

“Woa~ thật đáng tiếc mà~~!” Tái Đức ‘đau lòng’ không thôi.

“Ông nội tên lông vàng người!”

“Đừng ồn! Mau trốn!” Nguyên Chiến Dã quay một tiếng, lại nói với Nhiếp Phong Vũ: “Để tôi xuống!”

“Cậu tự đi được?” Nhiếp Phong Vũ nhìn bàn tay của mình, y vừa rồi một phen sờ loạn trên người hắn.

Bạn đang ?

“Tôi không yếu đuối đến vậy! Hơn nữa con mẹ nó là do ai hại!” Nguyên Chiến Dã nắm lên vai của y, sau đó không đợi Nhiếp Phong Vũ nói gì thêm mà trực tiếp nhảy xuống nước.

Oa~ thật con mẹ nó lạnh !

“Bọn chúng ở đây! Mau bắt lấy bọn chúng!” Mấy tên đuổi theo rút cuộc cũng đến, đối người với mặt hồ mà bắn vài phát súng.

Viên đại vừa trượt qua bên người liền kích khởi bọt nước, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

“mẹ nó! Lừa trên ép dưới!” Tái Đức mắng một câu, vô cùng thần kỳ mà lấy ra mấy khẩu súng dưới cái khăn quần trên người. Tình cảnh này làm cho tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi.

“Ở chỗ đó mà anh cũng giấu được súng?” Chu Chính kêu lên sợ hãi.

“Trên người sát thủ, chỗ nào cũng giấu được vũ khí!” Tái Đức vênh vao tự đắc.

“Con mẹ nó anh có súng sao không sớm lấy ra

~~!?” Những người khác đều hướng về phía hắn rống lớn.

“BÙM

!” Một tiếng nổ mạnh từ dưới nước đột nhiên vang lên, làm cho bọn Nguyên Chiến Dã một phen hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn, phía trước tối đen một mảnh, hoàn toàn nhìn không thấy đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua loại tiếng nổ này xuất hiện rất nhiều trong mấy bộ phim chiếu trên TV.

“Này! Loại âm thanh này, hình như có thứ gì bị nổ hả?” Chu Chính nuốt nước miếng.

Tiền Diệp nhăn mày, đem tay vói vào trong nước, cảm thấy bùn đất dưới nước hỗn loạn, “Không được rồi ! Đập nước bị nổ !” Hắn kêu to một tiếng.

Mọi người ở đây hít sâu một ngụm lạnh khí, Nhiếp Phong Vũ cắn răng, “Đáng chết—. ’ Cận Sĩ Triển—.

“what? Sao có thể như thế?”

“Chúng ta sẽ bị trôi như ech luôn đó!” Quan Trí kêu lên một tiếng, “Nhanh lên bờ!”

Dòng nước đen kịt trong bóng đêm như một cơn gió lốc cuộn cuộn mà đến, ngay cả thời gian để người ta kêu lên sợ hãi cũng không có, một trận bùn nước văng lên mặt, Nhiếp Phong Vũ đưa tay muốn giữ chặt Nguyên Chiến Dã, nhưng vừa xoay người liếc mắt một cái, chỉ thấy Nguyên Chiến Dã dùng sức kéo Tiền Diệp về phía y, đẩy một phen, sau đó, cả người bị cuốn vào dòng nước—.

Ngay cả thời gian để kêu la cũng không có.

Nhiếp Phong Vũ lao đến chỗ Nguyên Chiến Dã, chỉ trong một giây đã liều mạng bắt lấy bóng người đang chìm xuống đáy nước, dùng sức ôm hắn vào ngực.

Tôi tuyệt đối không cho phép cậu biến mất, ngay trước mặt tôi mà biến mất, tuyệt đối không cho phép—.

End 41.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Edit: Dece

Lưu ý: Bản chưa được beta

Mãnh liệt chảy xiết, nước sông như trút dội vào cơ thể, cả người không biết bị trôi dạt đến đâu, mắt cay xè nhưng vẫn cố gắng định vị phương hướng trong bóng đêm, nếu trước đó y luôn một mực nghĩ rằng chỉ muốn trôi vào bờ, thì ngay lúc này đây y không những muốn bản thân mình sống sót, mà ngay cả người trong lòng ngực y lúc này cũng như vậy.

Y không cho phép hấn biến mất, tuyệt đối không cho phép, mặc kệ là hiện tại hay tương lai, đều không cho phép hấn rời khỏi mình! Nếu đây là ích kỷ, như vậy, có lẽ y từ đầu đến cuối đều ích kỷ. Từ bây giờ trở đi—.

Như muốn đem đối phương nhồi nhét vào trong cơ thể mình, Nhiếp Phong Vũ gắt gao ôm lấy Nguyên Chiến Dã, dòng nước lạnh cứ liên tục cuốn y về phía trước, y cảm giác cơ thể của Nguyên Chiến Dã có chút cứng ngắc, vì thế càng thêm liều mạng mà đi về phía bờ, hồng thủy hỗn tạp bùn đất, thế nhưng còn mùi vị máu tanh trộn lẫn, là giác quan có vấn đề rồi sao—.

Nặng nề di chuyển, cuối cùng cũng đến được bờ, Nhiếp Phong Vũ ôm Nguyên Chiến Dã rồi dùng sức nhảy lên, đem hai nửa người trên dựa vào bờ, hạ thân còn ngâm trong nước, trong dòng nước không ngừng đập vỗ, y rốt cục cũng đem Nguyên Chiến Dã và mình lên trên bờ.

“A Chiến! Khụ khụ ~” Nhiếp Phong Vũ trước mặt một mảnh mơ hồ, y ghé vào lưng Nguyên Chiến Dã đang ôm dưới thân, không ngừng thở hổn hển, có thể nói y đã dùng toàn lực để đưa cả hai an toàn mà lên đất liền. Y gắt gao ôm chặt người trong lòng ngực, tựa như không muốn đối phương tùy thời mà biến mất, cảm giác nhịp đập như muốn suy kiệt, hiện tại càng lúc càng mãnh liệt!

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi A Chiến!” giọng nói mang theo một chút run rẩy, đó là loại bi thương khi mất đi món đồ trân quý nhất, một giây kia khi Nguyên Chiến Dã bị nước cuốn đi, y rốt cục cũng nhận ra bản thân mình trước giờ một mực chấp nhất, chẳng qua là y chưa bao giờ chịu thua tự tôn của mình.

“Thực xin lỗi! Nhưng tôi không nghĩ cậu cứ như vậy mà biến mất trước mắt tôi, tôi không hy vọng cậu rời khỏi tôi. Có lẽ tôi đã từng hận cậu, nhưng đối với tôi, thù hận chính là cực hạn của một loại tình cảm! Nguyên Chiến Dã, cậu là cực hạn của tôi—tôi sẽ không tặng cậu cho bất kỳ kẻ nào! Tuyệt đối! Tôi nói rồi, từ bây giờ trở đi, giữa chúng ta sẽ không có loại trò chơi nào hết, không có đánh cược chết tiệt, cuối cùng sẽ không ai gạt ai, chúng ta bắt đầu trở lại, có thể—bắt đầu trở lại không, tôi thật—”

“Nôn

” Người trước ngực phát ra một trận rên rỉ, khổ sở mà vặn vẹo cơ thể một chút, cũng là có ý muốn ngắt lời Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ cả người cương cứng, đầu óc mới bị nước sông tẩy rửa cũng trở nên thanh tỉnh một chút, phát hiện người mình đang ôm, như thế nào lại—thấp hơn.

“Khụ khụ! Khụ ~” Đối phương lại ho sặc sụa một trận, thống khổ mà nói một câu: “Lão Đại, lời của anh thật cảm động, nhưng với tôi, muốn cao hứng cũng cao hứng không nổi—” Rụt rè mà quay đầu lại, trong khoảnh khắc cùng tầm mắt của Nhiếp Phong Vũ giao nhau—tia lửa không có xẹt qua, mà thuốc nổ đã châm ngòi luôn rồi—.

Lần đầu tiên có cảm giác bị người khác đập mạnh một cú vào đầu, trước mắt cơ hồ tối đen một mảnh, hai cánh tay của Nhiếp Phong Vũ đều đang phát run, nghiêng rằng “ken két”, ánh mắt như sư tử nổi điên, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt kẻ khác, “Sao, sao, lại là cậu ~?”

Quan Trí hai mắt rưng rưng, hấn đang dùng cặp mắt thô con đầy “ủy khuất” mà nhìn Nhiếp Phong Vũ, “Thực xin lỗi lão Đại, tôi lại bị chuột rút!” Hấn cũng không muốn a! Nước thật sự rất lạnh, hấn như một chiếc thuyền lá trôi dạt đến cạnh Nhiếp Phong Vũ, sau đó thì bị bắt lấy. (OMG)

“Oa~” Hét thảm một tiếng, Quan Trí cả đầu bị ấn vào tảng đá. Ưu đãi này khác biệt quá lớn!

Nhiếp Phong Vũ sau khi đứng lên liền xoay người đi, muốn tìm Nguyên Chiến Dã, mấy người khác lần lượt từ dưới sông đi lên, thời điểm chân của Tái Đức đặt lên bờ, đáng sợ nhất chính là cái vật che chắn—khăn mặt để quần quanh hạ thân đã biến mất.

“Shit~! Tôi không có sở thích bơi ***!”

Tiền Diệp quỳ trên bờ, đao găm trong tay cắm trên bờ, thở hồng hộc mà nhìn xung quanh, cũng là đang tìm mấy người khác. Người bị dạt ra xa nhất là Chu Chính, hần lão đảo bờ lên bờ, sau đó cả người liền ngã quỵ trên mặt đất, mắt hướng lên trời, miệng không ngừng rửa xả, “Chết tiệt! Chuyện này cả đời xảy ra một lần là đủ rồi!”

Nhưng mà, vẫn không thấy bóng dáng của Nguyên Chiến Dã đâu. Cảm giác sợ hãi, lại lan tràn—

“A Chiến ~!” Nhiếp Phong Vũ hướng mặt xuống dòng sông mà lớn tiếng gọi, hung hãn đạp đất một chút, vừa chuẩn bị nhảy xuống sông, thì có một người từ trong nước chậm rãi ngoi lên, sau đó duỗi tay nắm lấy một đám cỏ trên bờ, hai mắt nhìn chòng chọc lên bờ. Trong truyền thuyết có thủy quỷ, hình dáng là thế này sao?

“Cậu—” Nhiếp Phong Vũ sửng sốt, sau đó liền lộ ra biểu tình kinh hãi cực độ.

“Kêu cái quỷ gì! Còn—khụ!” Nguyên Chiến Dã ho khan, dùng sức đi lên bờ, cả người ướt sũng, trên đầu còn dính vài cọng râu, lúc này chỉ có thể dùng từ chật vật mà hình dung, hần cau mày nói: “Còn sống đây!” Vừa nói xong liền bị Nhiếp Phong Vũ ôm vào lòng.

“Đại ca~” Quan Trí cách đó không xa đang xoa mũi kêu lên một tiếng.

“A Chiến—kháo! Lông vàng chết tiệt, anh làm gì?”

“Ăn cướp ~ trả quần cho tôi!”

Tiền Diệp đứng lên, bờ môi đang phát run lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó lại chậm rãi cắn cắn môi.

“Này~” Nguyên Chiến Dã hít sâu kêu một tiếng, cơ thể bị Nhiếp Phong Vũ siết chặt đến phát đau, “Anh muốn bóp nát tôi luôn sao?” Thực đau a

~ “Đúng vậy! Tôi muốn bóp nát cậu, sau đó thì ăn cậu, để cậu vĩnh viễn ở bên cạnh tôi!” Nhiếp Phong Vũ bật cười hai tiếng, nói là vậy nhưng vẫn có chút thả lỏng lực đạo, cơ thể hai người vốn bị nước làm cho băng lãnh bởi vì ôm nhau mà cũng dần trở nên ấm áp.

Nguyên Chiến Dã muốn trắng mắt, lại một lần nữa bội phục khả năng đọc lời thoại trong phim truyền hình dài tập của Nhiếp Phong Vũ, chẳng qua—đột nhiên mặt bị dùng sức vặn lại, Nhiếp Phong Vũ nhìn hần, ai cũng nhận ra ý đang tức giận.

“Cậu về sau còn làm cái chuyện như vừa rồi một lần nữa tôi liền trói cậu trên giường, cả đời cũng không cho cậu bước xuống!” Nhiếp Phong Vũ có thể lý giải hành động giữ chặt Tiền Diệp của Nguyên Chiến Dã, cũng không phải không thể chấp nhận, nhưng ý không muốn Nguyên Chiến Dã lấy tính mạng của mình ra mà đùa giỡn.

“Anh yên tâm! Nếu anh có rút xuống tôi sẽ không quan tâm đâu!” Nguyên Chiến Dã tức giận nói, bỏ tay Nhiếp Phong Vũ ra, hiện tại không phải lúc để khó chịu, trong bụng đầy khó chịu, uống nước nhiều quá rồi! Hần quay đầu lại nhìn bốn phía, số người vẫn như cũ, “Các anh không có việc gì chứ? Còn sống thì kêu một tiếng!”

“A Chiến cứu tôi!” Bên kia, Chu Chính gắt gao lôi kéo cái quần, như đang cùng Tái Đức kéo co qua lại.

“Quần hay quần lót, cậu chọn giữ lại một cái đi!” Tái Đức cười “**** đang” đưa tay muốn lột quần lót của Chu Chính.

“Anh đi chết ~~!” Chu Chính rống lên, trong bóng đêm mơ hồ có thể thấy được hạ thân của Tái Đức loạn choạng, rất lớn a—a? Không được! Bây giờ không phải lúc, “Tên lông vàng chết tiệt lấy móng vuốt của anh ra! Nếu không tôi đá gãy thứ kia của anh đó!”

Tiền Diệp và Quan Trí tỏ vẻ mình không có việc gì. Xảy ra chuyện như thế này, chỉ một mình hấn lãnh thôi? Dưới chân mềm nhũn, Nguyên Chiến Dã kiệt sức dùng chân quỳ trên mặt đất, hai chân của hấn sắp mất đi tri giác!

“Làm sao vật?” Nhiếp Phong Vũ hai tay giữ chặt vai hấn hỏi, tầm mắt quét một lượt trên người Nguyên Chiến Dã thì phát hiện hai chân của hấn có chút kỳ quái, tuy rằng cả người đều ướt sũng, nhưng nơi này không ngừng chảy ra—Nhiếp Phong Vũ sờ lên cẳng chân của Nguyên Chiến Dã một phen, đối phương rên lên một tiếng, muốn mắng nhưng lại không có khí lực mở miệng.

“Cậu bị bắn?” Nhiếp Phong Vũ khó tin nhìn chất lỏng sền sệt dính trên tay.

“A Chiến!”

“Đại ca anh không có việc gì chứ?” Những người khác lấp bắp kinh hãi, cơ hồ là vút qua đây.

Nguyên Chiến Dã lắc đầu, gơ tay lên ý bảo bọn họ không cần tới đây, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong Vũ. Chuyện bị bắn trúng không quan trọng, dù sao xui xẻo cũng không phải ngày một ngày hai, hiện tại còn có chuyện quan trọng với hấn hơn.

“Có chuyện này, tôi muốn hỏi anh—”

“Bây giờ đừng hỏi, tôi mang cậu đi bác sĩ!” Nhiếp Phong Vũ muốn ôm lấy hấn.

“Không cần, đạn xuyên qua đùi, không chết được! Anh trả lời tôi—” Nguyên Chiến Dã lời còn chưa nói xong, chớp sáng của mấy ngọn đèn đột nhiên chiếu vào, ánh sáng chói mắt của ngọn đèn làm hấn thu hồi câu nói tiếp theo, đưa tay cản lại một chút.

“Đúng là mạng lớn, trúng đạn mà còn chưa chết!” Thanh âm của Trương Gia Dương từ bên kia bờ truyền đến. Nguyên Chiến Dã bọn họ ngẩng đầu nhìn qua bên kia, một đám người khoảng hơn mười tên cầm đèn pin chiếu vào bọn họ, đương nhiên của có rất nhiều súng chĩa vào, mà Cận Sĩ Triễn đứng một bên đặt hai tay trước ngực, mặt mày không hề thay đổi.

“Chết? Mày có chết thì tui tao cũng sẽ không chết!” Quan Trí rống một tiếng, muốn lấy ra vũ khí trên người, sờ soạng cả nửa ngày trừ mấy cọng rong rêu thì chả có cái gì khác, vì thế liền quay đầu nói với Tiền Diệp phía sau: “Tiểu Diệp! Lấy đao của cậu qua chém chết hấn!”

Tiền Diệp nện bước thong thả đi đến bên cạnh Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã, đao nhọn lướt qua mặt đất phát ra vài tiếng vang tinh tể—

“Nhiếp Phong Vũ, tôi không nghĩ rằng cậu có thể làm đến mức này—” Tầm mắt Cận Sĩ Triễn đảo qua người Nguyên Chiến Dã, cuối cùng lại dừng trên mặt Nhiếp Phong Vũ.

Nhiếp Phong Vũ đưa tay kéo Nguyên Chiến Dã ra phía sau mình, “Đây là chuyện của tôi, anh có biết anh lảm chuyện quá không?”

“Lảm chuyện?” Cận Sĩ Triễn nhướn mày, cười một tiếng, “Không, tôi chỉ muốn đạt được thứ mình muốn, nếu cậu cho tôi thứ đó thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, tôi đã nói tôi không muốn gây chuyện với cậu, cậu là người thông minh, cho nên cũng biết rõ đạo lý đó phải không?”

“Cái đó gọi là đạo lý gì?” Nhiếp Phong Vũ cười lạnh một tiếng, “Tôi chỉ biết đạo lý của tôi, thứ thuộc về mình không thể tặng cho kẻ khác!”

Cận Sĩ Triễn trầm mặc, Trương Gia Dương đứng một bên sắc mặt càng lúc càng khó coi, đặc biệt là khi nhìn thấy Nhiếp Phong Vũ đứng chắn trước Nguyên Chiến Dã.

“Nhiếp Phong Vũ, anh chắc là anh không phát sốt chứ? Hay là nam nhân kia cho anh ăn mê dược gì, như thế nào lại biến thành như vậy?” Hấn hướng Nhiếp Phong Vũ mà quát, nếu không phải vì con sông trước mặt ngăn cách, hấn đã sớm tiến lên.

Liếc mắt nhìn hấn, Nhiếp Phong Vũ quay đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, đối phương một tay bưng bít vết thương trên đùi, một tay lau đi nước dính trên mặt, tựa hồ không chú ý đến y đang nói cái gì. Nhiếp Phong Vũ cười cười, quay đầu lại nhìn Trương Gia Dương, “Đúng vậy! Tôi ăn mê dược, bị hấn mê hoặc!”

“Kháo ~!” Vậy mà Nguyên Chiến Dã là người mắng y đầu tiên, “Anh đừng có mà nói ba cái lời làm cho người ta mắc ói đến chết đi chứ!”

Mà trong mắt mọi người đây chính là “mắng là yêu đánh là thương”, Trương Gia Dương cơ hồ xung khí trắng bạch cả mặt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi bây giờ khiến cho anh thanh tỉnh một chút!” Chỉ cần nam nhân kia biến mất, anh có thể hoàn toàn thanh tỉnh! Đoạt lấy một khẩu súng của tên đứng bên cạnh, Trương Gia Dương giơ súng chĩa về phía Nguyên Chiến Dã sắp bóp có thì cổ tay bị một phen giữ lấy, “Cậu làm gì?”

“Tôi nói hợp tác với cậu, nhưng chưa nói cậu có thể giết hắn.” Tô Hòa chậm rãi kéo tay Trương Gia Dương xuống.

“Anh—” Trương Gia Dương nghiêng răng nhìn Tô Hòa, cuối cùng dùng sức bỏ tay ra, ném khẩu súng cho tên thuộc hạ, lạnh lùng cười nói: “Được! Tôi đáp ứng anh không giết hắn, nhưng mà, chưa nói người khác không thể giết hắn!”

Tô Hòa ngậy ngấn cả người, Cận Sĩ Triển đứng một bên, cũng không biết Trương Gia Dương muốn làm cái gì.

Trương Gia Dương xoay người nhìn qua bên đối diện, kêu một tiếng: “Anh chơi cũng chơi đủ rồi, bây giờ là lúc kết thúc công việc phải không?”

Nhiếp Phong Vũ tim đập mạnh một chút, những người khác cũng đều ngây ngốc, Nguyên Chiến Dã đột nhiên toát ra một ý nghĩ trong đầu, vẫn là muốn quay đầu lại để chứng thật, một tiếng vang nhỏ làm hắn tạm thời ngừng lại, đó là tiếng lên đạn của súng lục.

“Đúng vậy, dù sao cũng phải cho người ta thời gian để mặc quần đã chứ?” thanh âm nén giận từ miệng Tái Đức phát ra, hắn một tay kéo lên cái quần không tính là vừa vặn lắm, một tay cầm súng đặt sau gáy Nguyên Chiến Dã. Vừa ngừng đầu thì thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hắn, nhếch môi cười.

“A! Ngại quá, ngay lúc “vạn người chú ý” lại đi giết người quả thật có chút không đúng!”

“Tiểu tử, nếu cậu muốn so sánh tốc độ dùng súng của tôi thì tôi không ngại, hơn nữa tôi không thích người ta gọi mình là tên lông vàng! Nga! Đừng động! Anh bạn này tôi biết kỹ thuật dùng dao của cậu rất nhanh, cho nên phải đặc biệt cẩn thận!” Thoáng nâng lên khẩu súng, Tái Đức đột nhiên quay đầu nói với Tiền Diệp mang dao của hắn hạ thấp xuống một chút.

Tiền Diệp cắn chặt răng, cuối cùng cũng chậm rãi buông dao, ném xuống đất.

“Được được! Sự lựa chọn thông minh!” Tái Đức gạt đầu “tán thưởng”, “Không giống tên gia hỏa kia—” Cách đó không xa, Chu Chính nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

“Hiện tại, phải quấy rầy mọi người rồi!” Dem lực chú ý tập trung trở lại lên người Nhiếp Phong Vũ và Nguyên Chiến Dã, Tái Đức cười tủm tủm nhìn hai người, ngoài dự kiến là hai người đều xoay lưng về phía hắn, nhưng hắn cũng không để ý, hai người kia, đó là tính cách của bọn họ.

“Thực có lỗi boy, nhiệm vụ của tôi còn chưa hoàn thành, hoàn hảo là hiện tại còn chưa chậm, so với chết trên tay kẻ khác không bằng để tôi xuống tay, cam đoan với cậu là một chút đau cũng không có!”

“Tái Đức. Angelo di Livio, tôi nói rồi, đừng chọc tôi sinh khí, anh muốn nhìn xem hậu quả như thế nào sao?” Nhiếp Phong Vũ nắm tay đặt trên mặt đất chậm rãi nắm chặt.

“Tôi không muốn, không ai muốn cùng cậu đối địch, công việc sát thủ của tôi chính là lấy tiền giết người!”

Nguyên Chiến Dã này giờ trầm mặc rất cực cũng chậm rãi quay đầu, phi thường bình tĩnh mà hỏi: “Ngay từ đầu, người anh muốn giết chính là tôi?” Nói là muốn giết Nhiếp Phong Vũ, kỳ thật mục tiêu chính là hắn!

Tái Đức nhẹ gạt đầu, “Đúng vậy. Chẳng qua tôi muốn ôn chuyện với cậu, cho nên kéo dài đến ngày hôm nay.”

“Tôi chắc phải cảm ơn anh vì đã giữ lại cho tôi một cái mạng đến bây giờ?” Không giết chết hắn ngay lúc đó, có lẽ là lòng nhân đạo còn sót lại của tên kia.

“Nguyên Chiến Dã, nếu bây giờ tôi nói tôi không muốn giết cậu thì đã không còn ý nghĩa, nhưng tôi hy vọng cậu hiểu rõ, hết thấy đều là do cậu bắt đầu, tuy rằng cậu là cảnh sát không—không cái gì nè?”

“Không tự nguyện.” Nguyên Chiến Dã mặt không chút thay đổi mà nhắc nhở một chút.

“Nga! Đúng! Không tự nguyện, nhưng mọi chuyện diễn ra đến bước này, cậu chết có lẽ là kết quả tốt nhất! Nghĩ lại xem, cậu chết, vị Cận lão đại kia sẽ có thứ hân muốn, vị Tô cảnh quan có bản mặt hình sự kia có thể sẽ mang tâm tư đau xót vì thất tình mà trở lại tiếp tục làm ngục giam trưởng, Trương Gia Dương sẽ dùng hết sức lực để làm vui lòng Nhiếp Phong Vũ, a! Trước tiên là hân phải trả thù lao cho tôi nữa! Người thương tâm nhất chắc có lẽ là honey~” Nói xong liền nháy mắt vài cái với Nhiếp Phong Vũ. “Có thể đau khổ một thời gian, cũng có thể là cả đời, sau đó thì khôi phục lại bản tính lãnh huyết vô tình, tiếp tục rung trời chuyển đất, mỗi đêm tịch mịch thì đi tìm một người được xem là mỹ nam tử giải quyết nhu cầu sinh lý cùng khát vọng tâm lý, sẽ rất nhanh tốt lên thôi!”

“Cái, rắm!” Nhiếp Phong Vũ, Quan Trí còn có Tiễn Diệp ba người cùng nhau rống lên hai chữ này,

“Tôi sẽ khiến anh trả giá đắt vì ngày hôm nay!” Nhiếp Phong Vũ trừng mắt với Tái Đức, tuy rằng biểu tình thực bình tĩnh nhưng sát ý trong mắt càng ngày càng dày đặc.

Tái Đức cười cười, “Những lời này đã có vô số người nói với tôi!”

“Tái Đức anh còn nhiều lời vô ích làm gì? Còn không mau động thủ!” Trương Gia Dương lại rống lên một tiếng.

Trương Gia Dương cười cười, nhìn chằm chằm bờ bên kia không chớp mắt, giống như sợ rằng sẽ qua một thước phim kịch tính nhất, nói với Tô Hòa: “Là người thông minh thì cứ im lặng mà thưởng thức, tôi tin anh sẽ biết nếu bây giờ lật lọng với tôi thì phải trả giá cái gì rồi chứ?” Nói xong thì nhìn thoáng qua Cận Sĩ Triển, “Anh thấy sao?”

Cận Sĩ Triển nhướn mày, không nói được lời nào mà chỉ nhìn về phía đối diện, kỳ thật hân biết lời của Tái Đức không phải không có lý, tuy rằng đối với Nguyên Chiến Dã không công bằng, nhưng mà, thực đáng tiếc.

“Hừ hừ!” Trương Gia Dương cảm thấy vô cùng hài lòng mà bật cười, “Nhớ kỹ đây, chỉ cần Nguyên Chiến Dã trở về, anh sẽ trắng tay!”

Tô Hòa cắn chặt răng, lui về phía sau một bước, vài giây sau liền đưa tay vào túi áo—

“Ok~ thời gian không còn nhiều, *** mà đứng ở đây cũng không phải chuyện tốt!” Tái Đức xoa tay, sau đó thì mỉm cười với Nguyên Chiến Dã, “Nếu kiếp sau gặp lại cậu, hy vọng không phải là lần đầu tiên gặp mặt trong ngục giam, nơi đó không phải nơi tốt, đương nhiên, cậu tốt nhất là đừng làm cảnh sát—goodbye~”

Trong khoảnh khắc âm tiết cuối cùng biến mất, Tái Đức bóp cò, cùng lúc đó những người khác đều dùng tốc độ nhanh nhất để tiến lên, lấy đao thì lấy đao, Nhiếp Phong Vũ như bổ nhào vào người Nguyên Chiến Dã đẩy hân ngã xuống đất, mà Tô Hòa bên bờ đối diện đã nâng súng nhắm vào Tái Đức.

“Cạch!” Ngoại dự kiến không có tiếng súng, bốn phía im lặng như nghĩa địa lại vang lên một tiếng khóa kẹt, tất cả mọi người như đứng hình tại chỗ.

“Ây cha?” Tái Đức chớp mắt, lại bóp có vài cái, “Cạch cạch!” Vẫn như cũ không một viên đạn nào được bắn ra. Hân đưa súng lại gần mắt rồi đưa mắt nhìn vào họng súng đen ngòm, lại là một trận ép sức nhưng vẫn không thể bắn ra đạn.

Cuối cùng, Tái Đức ngẩng đầu lên rồi nhún vai, vẻ mặt thật vô tội nói: “Thật có lỗi, súng rớt xuống nước dùng không được!”

Ôi trời! Quan Trí hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, dọa chết ông nội hân! Nhiếp Phong Vũ nhẹ nhàng thở ra, khởi động nửa người trên, vừa định hỏi Nguyên Chiến Dã có việc gì hay không, thì phát hiện đối phương mặt vẫn không chút thay đổi mà nằm trên mặt đất, mắt nhìn chòng chọc lên bầu trời. Nhiếp Phong Vũ một tay đặt lên mặt hân—

A Chiến—

“Tái Đức tử kim mao anh làm cái quỷ gì a?” Trương Gia Dương tức giận đến nỗi hận không thể dùng súng, một phát bắn chết tên kia.

Tái Đức dùng khoeo mắt liếc hắt, một tay cầm súng. “Súng không dùng được cũng không thể trách tôi!”

Trương Gia Dương quăng cho hắn một khẩu súng khác, “Dùng cái này!”

Nhìn nhìn khẩu súng trên đất, Tái Đức lắc đầu, cảm thấy thực có lỗi mà nói: “Ngại quá! Quy định của tôi, giết người không bao giờ lấy ra khẩu súng thứ hai, một súng không giải quyết được thì nhiệm vụ coi như thất bại. Cho nên, nhiệm vụ lần này thất bại rồi! Tiền của cậu tôi nhất định sẽ trả lại! Lát nhớ đưa tên tài khoản của cậu cho tôi nha!”

“Anh con mẹ nó—”

“Còn nữa!” Tái Đức giơ lên một ngón tay, chỉ vào Trương Gia Dương, nheo mắt lại nói : “Tôi ghét nhất bị người khác gọi là tử kim mao! Cậu, muốn trả giá sao?”

“Đủ rồi.” Lúc này, Nguyên Chiến Dã một lúc lâu không lên tiếng cũng đã nói ra một câu, hắn chậm rãi từ dưới đất đứng lên, đẩy ra bàn tay đang định diu hất của Nhiếp Phong Vũ.

“Nháo đủ chưa?” Hắn không hỏi Tái Đức, cũng không hỏi bất luận kẻ nào ở đây, cúi đầu sờ sờ trán, câu hỏi này của Nguyên Chiến Dã hình như dành cho chính hắn.

“A Chiến?” Nhiếp Phong Vũ kêu một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn Nguyên Chiến Dã, nhìn hắn lui về phía sau mấy bước, cho đến gần bờ sông. Nước sông vẫn đang điên cuồng chảy xiết, giống như nơi đó vĩnh viễn không có điểm cuối. Trái tim của Nhiếp Phong Vũ run rẩy một chút, bởi vì y có một loại dự cảm, một loại dự cảm mà y không dám tin.

“Thật sự là chịu đựng đủ rồi!” Nguyên Chiến Dã hít một hơi thật sâu, dùng sức mà nhắm mắt lại, cả người đều là vết thương, mặc kệ là trên người hay trong lòng, đã lở loét nhiều như vậy, Nguyên Chiến Dã rốt cuộc còn có ích lợi gì đây?

“Tái Đức, nếu một súng của anh bắn ra, có thể mọi thứ sẽ dễ dàng hơn!” Hắn nhìn Tái Đức mỉm cười nói, giống như mọi khi đùa giỡn.

Nhưng Tái Đức cười không nổi. Cũng không có ai cười được.

“Cậu lại đây, đừng hồ nháo!” Nhiếp Phong Vũ đuổi tay về phía Nguyên Chiến Dã, muốn kéo hắn trở về. Nhưng Nguyên Chiến Dã lại lắc đầu.

“Tôi không có hồ nháo, thậm chí phải nói là trước kia tôi hồ nháo, nhưng bây giờ thì không, tôi rất nghiêm túc! Cũng rất thanh tỉnh! Tôi biết tôi đang làm gì—”

“Cậu biết cái rắm! Nhanh lại đây!” Nhiếp Phong Vũ rống lên một tiếng, muốn tiến lên lại bị Nguyên Chiến Dã đưa tay ngăn lại.

“Tôi không nói đùa, tôi biết tôi đang làm cái gì.”

“Đại ca—” Quan Trí trừng lớn mắt, bây giờ là một tên ngốc thì cũng nhìn ra hành động của Nguyên Chiến Dã có chút không đúng.

Tiến Diệp vọt lên trước vài bước, “A Chiến, anh đừng làm chuyện ngu ngốc! Có nghe thấy không?”

“Chết tiệt!” Nhiếp Phong Vũ hung hăng mà nguyên rửa, Nguyên Chiến Dã lại lui về sau một bước, rồi một bước nữa, chỉ cần thêm một bước—.

“Có một số chuyện, kỳ thật rất đơn giản. Tái Đức, tôi phát hiện lời nói vừa rồi của anh, vẫn rất có đạo lý!”

“Oh no~” Tái Đức cau mày, “Miệng tôi đầy bom, lời vừa rồi tốt nhất là cậu đừng nghe!”

Nguyên Chiến Dã cười hai tiếng, “Đáng tiếc! Đó là lời nói có ích nhất đối với tôi!”

“Nguyên Chiến Dã!” Nhiếp Phong Vũ rốt cuộc cũng nhịn không được, “Cậu con mẹ nó nổi điên cũng không được lấy việc này ra đùa giỡn! Cậu nếu dám làm ngu ngốc thì tôi sẽ giết Chu Chính rồi giết luôn Tiến Diệp!”

Người có quan hệ với cậu tôi cũng sẽ không buông tha! Nghe thấy không! Tôi không nói đùa với cậu! Tôi nói được thì nhất định làm được!”

“Đại ca anh đừng làm chuyện ngu ngốc gì a!” Đắn độn như Quan Trí rốt cục cũng biết Nguyên Chiến Dã muốn làm gì.

“Nhiếp Phong Vũ, tôi một mực để ý người khác, tuy rằng tôi chỉ có một mình, nhưng tôi vĩnh viễn chỉ biết sống cho người khác, hiện tại, tôi nên vì bản thân mà sống một lần! Tôi muốn hoàn thành giấc mơ của tôi, hiện tại mọi thứ đều chán ghét!” Nguyên Chiến Dã nhìn Nhiếp Phong Vũ, trời vừa hửng sáng, nguyên lai là màu đen lại biến thành thâm lam, một loại nhan sắc hiếm thấy.

“Anh lần đầu tiên lộ ra biểu tình này với tôi—”

Nhiếp Phong Vũ nghĩ thấy bản thân đã điên rồi, bị một người bức điên.

“Trước kia là tôi không đúng, cậu muốn thế nào cũng được! Tôi đều đáp ứng cậu, cậu chỉ cần đến đây tôi cái gì cũng đáp ứng cậu được không? Cậu trước tiên đến đây, đừng lui về phía sau nữa!”

Là một thứ cảm dỗ tuyệt vời, Nhiếp Phong Vũ, tôi cho đến bây giờ đều bị anh hấp dẫn. Không biết thứ mình muốn là cái gì, bởi vì tôi lần đầu tiên gặp phải người như anh, anh giống như một con virus chậm rãi xâm nhập tôi, từ cơ thể cho đến trái tim, tôi bắt đầu không có lập trường của bản thân, có lẽ không thể trách anh, bởi vì anh không biết gì cả, mà tôi cũng chẳng biết gì, giống như ngay từ đầu tôi đã nói: Vì cái gì để cho hai chúng ta gặp nhau? Có lẽ tất cả mọi người trên thế giới không ai hy vọng chúng ta gặp nhau đâu—.

Hiện tại, tôi rốt cục cũng biết hình dung chúng ta như thế nào—.

Nhiếp Phong Vũ, gặp phải anh, thực con mẹ nó xui xẻo! Mà nếu không gặp anh, tôi sẽ thế nào đây—.

Chuyện tương lai, để tương lai nói sau, nếu còn còn có cơ hội, chúng ta sẽ xem ông trời an bài như thế nào.

Hẹn gặp lại—

“Nguyên Chiến Dã

~!”

End 42.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Chạng vạng, trên ngã tư đường sau khi trời tạnh mưa, đám người như nấm mọc sau mưa mà xông ra ngoài. Thời tiết tháng tám, nhiệt độ tăng cao tựa hồ không có điểm dừng, nhưng chỉ cần một trận mưa rào thì không khí liền trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả hô hấp cũng dễ chịu hơn nhiều. Mùa hè năm ngoái, trong một trận mưa mà chấm dứt tất cả—.

Trong một con hẻm, hai bên là mặt tiền của các cửa hàng nhỏ, có lẽ đã bỏ hoang từ lâu, thủy tinh trên cửa có mấy mảnh vỡ thật lớn, tờ áp-phích dán trên cửa trông rất cũ kỹ, thấy không rõ bên trong là cái gì, bất quá cũng không ai ở đây. Cả một con hẻm nhỏ chỉ có ba, bốn gian hàng còn bán, ngoài cửa hiệu bán sách cùng cửa tiệm sửa chữa đồ điện ra thì những gian còn lại nhìn không ra đang kinh doanh cái gì.

Ban ngày, ở đây im lặng đến dọa người. Buổi tối, im lặng đến nhàm chán. Nhưng cho dù có như vậy, vẫn có rất nhiều người hâm mộ đến đây, đương nhiên là đến vào ban ngày, hơn nữa là sau khi rời khỏi trường học.

“Này! Cậu xác định không đi nhầm vào đây đó chứ?” Một tên nhóc con gầy nhom đẩy tên bạn đi phía trước, sau đó lại đẩy đẩy gọng kính tròn viền đen, ngó nghiêng bốn phía, có chút hoài nghi mà hỏi.

“Đúng mà! Ở đây có vẻ không giống tiệm bán đĩa game, giống ngôi nhà ma lắm đó nha!” Đứa trẻ bên cạnh hẳn cũng đồng ý mà gật đầu một chút, “Oa!” Dưới chân đột nhiên có thứ gì đó chạy xoẹt qua, rất giống chuột, sợ tới mức thần kinh loạn choạng.

“Đó là cái gì? Là cái gì?” Rất giống một con gián—khổng lồ a!

“Im đi! Kêu cái gì?” Thằng nhóc con đi phía trước dẫn đường, quay đầu lại có vẻ rất khinh bỉ mà nói với hai đứa bạn của mình ở phía sau, “Đã đi tiểu học sáu năm rồi mà còn nhát như thỏ đế! Có phải đàn ông không a? Vừa rồi là sủng vật của ông chủ cửa hàng thú nuôi, lần đầu tiên tới đến đây ông còn đang nuôi một con chuột, cái đầu của nó còn lớn hơn mèo nữa a!”

Không phải chứ? Hai đứa nhóc con lộ ra biểu tình sợ hãi, hai đứa ôm lấy nhau, “Tớ, hay là chúng ta về đi? Ghê quá à ~!”

“Đến đây rồi còn muốn về gì nữa?” Tiểu mập mập rống lên một tiếng: “Không muốn chơi trò con gái mới lớn sao? Bản gốc mới phát hành tại Nhật luôn đó!” (Game người lớn đó mấy nàng, mấy đứa này thiệt tình =)))

Vừa nghe đến hai chữ bản gốc, đứa nào đứa nấy đều lộ ra một vẻ mặt, rất muốn a!

“Muốn thì phải đi thôi, ở phía trước kia! Tìm ra tiệm này không có dễ đâu a! Anh chủ cửa tiệm rất phi thường, muốn mua trò gì ảnh đều có thể tìm dùm cậu—” Đứa nhóc mập mập rung đùi đắc ý với nơi mà nó mua được nhiều thứ hay ho, “Nếu mà tớ đem mấy ba bốn bản tạp chí đến để mua hàng làm quen anh ấy căn bản sẽ không tiếp đầu, nơi đây cất chứa rất nhiều thứ, đã không còn xuất bản nữa!”

Tiếp sau đó tiểu mập mập luyên thuyên cả dãy tên mấy trò chơi nó yêu thích, làm cho hai tên nhóc còn lại chảy nước miếng quá trời.

“Đến rồi!” Cuối cùng, ba đứa dừng lại trước một cửa tiệm trong con hẻm vừa nhỏ vừa tối, tiểu mập mập chỉ vào cửa, hai đứa kia vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy, oa! Đúng là ngôi nhà ma a!

Từ ngoài vào trong đều tối đen một mảnh, không có gắn bảng tên cửa hiệu, cánh cửa phía trước bị mưa gió thay nhau đàn áp đến nỗi bây giờ phải ở trạng thái lung lay, cơ bản đã mất đi tác dụng vốn có của nó. Mặt tiền của cửa hàng có một tấm cửa gỗ, tạo hình rất đặc biệt. Trên cửa kính dán mấy tờ áp phích trò chơi thừa thớt, đằng sau cửa gỗ thổi ra một cỗ gió lạnh, nhìn lại vào trong thì ngoài tối thui ra thì chẳng thấy gì, trên nầm cửa treo một tấm bảng nhỏ, mặt trên dùng bút đỏ ghi: Đang buôn bán—tùy tiện gõ cửa giết chết người!

Này, đây là nơi cư ngụ của “thần nhân” a?

“Đi vào thôi!” Tiểu mập mập đưa tay ngoắc ngoắc với hai đứa nhóc đã hóa đá kia. Thật ra thì, lần đầu đến đây nó cũng sợ té giếng, nếu không biết rằng có người ở bên trong thì nó cũng không tùy tiện đi vào đâu.

“Tiểu béo, hay là từ bỏ đi?”

“Đúng vậy! Chúng tớ ở đây được rồi! Cậu giúp bọn này thuê trò chơi đó đi!”

“Kháo! Nhát như thỏ đế a! Có phải anh em không a?”

“Cạch ~~!” Cửa mở, ba đứa nhóc con đều ngu người, mắt không chớp nhìn cánh cửa gỗ chậm rãi mở ra, tiếp theo đó là hai luồng ánh sáng chọt lóe lên, một người đầu tóc bù xù bước ra, hình đồng quỷ dị.

Là một thanh niên có làn da tái nhợt, cặp kính màu đen thật to, che gần hết khuôn mặt của hắn, mái tóc hơi dài rối tung rối mù phía sau thắt lại thành một cái bím, nhưng cái mái quá dài của hắn nên chẳng thể thấy rõ khuôn mặt của hắn ra làm sao. (bím? Wtf?)

Xoa loạn mái tóc của hắn, thanh niên nói thầm: “Sáng sớm mà ồn ào cái gì a?” giọng nói khàn khàn cho thấy là vừa bị người khác lôi đầu dậy.

Trừ tên nhóc mập nhất đám, những đứa khác đều bị tạo hình này “rung động”! Trong truyền thuyết có Otaku, Otaku rốt cục cũng hiện thân a!

“Anh chủ!” Tiểu mập mập thấy người thanh niên liền cười tươi như hoa, chạy đến trước mặt thanh niên, nói lấy lòng: “Anh chủ đã lâu không gặp! Ngại quá à, đánh thức anh dậy! Em tới lấy trò chơi hôm bữa em hỏi anh đó!”

“Ồ—” Thanh niên tháo kính xuống rồi xoa xoa mắt, xoay người đi vào ổ của hắn, “Chờ tý!”

“Dạ dạ!” Như một con chó nhỏ chờ đút đồ ăn thực cao hứng mà gật đầu, thiếu điều dùng bốn chân quỳ xuống luôn.

Đợi thanh niên đi vào nhà ma của hắn, hai đứa nhóc lớn tởn chạy tới, hỏi: “Tiểu béo, cậu làm gì mà giống chó con vậy đuôi thế a?”

“Đúng vậy! Gặp anh ấy cậu còn thích hơn gặp ba của mình nữa!”

“Các cậu thì biết cái gì? Ba của tớ suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược! Anh chủ cũng không phải người thường, lần trước chị của tớ buổi tối đi ra ngoài đường mua đồ đựng phải mấy tên lưu manh, vừa lúc anh chủ đi ngang qua, đánh cho mấy tên đó rã rây đầy đất, ảnh rất đẹp zai nha, một chọi bảy luôn a! Sau này bọn kia nhận ảnh làm đại ca, ảnh cũng không thêm để ý!”

“Oa

thần sầu như vậy a?” Sùng bái nga!

“Đương nhiên!”

“Cậu và chị của cậu không hảo hảo cảm ơn hắn?”

“Đương nhiên là có cảm ơn! Còn muốn mời hắn đến nhà của chúng tớ ăn cơm! Nhưng mà—” Có chút thất vọng nói: “Anh chủ nói ảnh bị tiêu chảy mà nhà không có giấy vệ sinh nên mới đi ra ngoài, thuận tiện cứu hai người bọn tớ không cần trả ơn, hắn liền trở về nha!”

“Ha? Cá tính dữ vậy?”

Lúc này cửa lại mở, thanh niên cầm một bao ni lông đưa cho Tiểu Béo, “Nè!”

Ba đứa nhóc nhất thời mắt sáng rực.

“Cảm ơn anh chủ!” Tiểu mập mập tiến lên nhận lấy, vô cùng sùng bái, “Bao nhiêu tiền a?”

Thanh niên giơ lên khoe miệng cười cười, “Lấy chơi trước đi! Thích thì quay lại đây đưa tiền.”

“Oa~ thiệt hả anh?” Hai đứa nhóc con này giờ vẫn đang trốn tránh nghe thấy thì kêu lên, thiệt là tốt nha!

“Cái gì là thiệt hay giả? Trời tối rồi mau về nhà ăn cơm, trẻ con đừng suốt ngày chơi game, phải học thật giỏi đó!” Thanh niên gõ vào đầu tiểu mập mập vài cái, hướng bọn nhóc vẫy tay, sau đó thì xoay người đi vào ổ của hắn.

Ba đứa trẻ đứng trước cửa ngơ ngác nhìn nam nhân như u hồn mà biến mất trong bóng đêm, lại phát ra một tiếng cảm thán! Đúng là thể ngoại cao nhân a! Hơn nữa—

“Hồi nãy ảnh cười, thật là đẹp nha!” Nhóc con đeo kính đẩy đẩy gọng kính, phát biểu cảm tưởng của mình.

“Đúng! Đúng! Nhìn rất được, đẹp lắm nha—”

Nguyệt hắc phong cao.

Một bóng đen đang trốn trốn tránh tránh, bay qua bay lại rốt cuộc cũng dừng lại trước con hẻm nhỏ, quẹo tới quẹo lui bảy tám ngõ nhỏ mới đứng trước cửa. Cả người dính trước cửa, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ dạ quang trên cổ tay của mình, lại ngó nghiêng trái phải một chút, xác định bốn phía không có ai, sau đó mới nhẹ nhàng gõ cửa hai cái.

“Thiên vương cái địa hồ—”

Ồ? Không phản ứng? Bóng người nhú nhú mây, không đúng a! Là lúc này mà! Chưa chịu từ bỏ ý định, lại gõ cửa thêm hai tiếng nữa, “Thiên vương cái oa

~!”

“Bùm” một phát, cánh cửa bị người bên trong mở ra, người kia đang dính trên cửa bị đánh bay, ngay cả ám hiệu còn sót lại chưa kịp nói.

“Quan Trí, cậu con mẹ nó còn chơi với tôi trò kết nối đặc vụ, tôi trực tiếp cắt đứt tiểu đệ của cậu đó!” (tội, chơi trò với người lứa tuổi rồi ẽm à)

“Ái

” Người đang nằm bò ra đất giãy dụa nửa người phía trên, quay đầu nước mắt chảy ròng ròng nhìn người đứng trước cửa, nhe răng làm ra một nụ cười “sáng lạn”, “Đại ca, tạo hình của anh càng ngày mang âm hưởng nghệ thuật!”

Đẩy gọng kính mắt trên sống mũi, Nguyên Chiến Dã liếc mắt nhìn Quan Trí, xoay người đi vào nhà, “Ít giả vờ đi! Tôi tới bây giờ chưa từng khóa cửa, cậu cứ việc đi vào nhà luôn, làm ba cái trò thiên linh linh địa linh linh đó làm gì!”

“Là anh nói không cho ai biết anh ở đây mà! Cho nên tôi mới giữ bí mật đến tìm anh. Chỉ là ra ám hiệu để vô nhà thôi à!” Quan Trí từ dưới đất đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người xong cũng lò mò đi theo sau.

Cảm giác khi đi vào bên trong cũng không khác gì khi ở bên ngoài là mấy, khắp nơi đều là giá sách, tối thui, phía trên đặt đủ loại sách, tạp chí hay mấy loại báo chí linh tinh, trên tường dán đầy mấy tờ giấy báo, vừa nhìn vào là biết ngay đã có từ rất lâu, giữa phòng đặt hai cái ghế sofa, màu đỏ sậm, nhìn không ra là sạch hay bẩn, ở góc tường có đặt một cái bàn nhỏ, phía trên có một cây đèn hình hoa bạch hợp phát ra ánh sáng trắng ngà ngà, trên bàn là máy tính đang hoạt động, kế bên có vài chậu xương rồng nhỏ. Nhìn xung quanh thì nơi đây chỉ có một căn phòng nhỏ, không có cửa, có thể trực tiếp nhìn thấy một chiếc giường, phía trên không có gì, rất giống với gian ngoài, đều trống rỗng.

“Đại ca, anh ở đây đâu có giấy phép kinh doanh hả?”

Nguyên Chiến Dã đặt mông ngồi xuống sô pha, “Lão tử thuê còn chưa đóng nổi, nói chi là giấy phép kinh doanh!”

Quan Trí cọt nhả ngồi xuống cạnh hắn, có thứ gì ở dưới đâm vào mông hắn, đưa tay lấy ra, một cánh tay người không biết ở đâu mà rút xuống đây. Kháo!

“Cái này dễ lắm! Để tôi tìm người giúp anh a! Đừng nói thuê, tiền sinh hoạt nữa đời sau cũng không thành vấn đề!”

“Cậu không làm chuyện gì có lỗi với tôi đó chứ?” Thấy lời hắn có ẩn ý gì đó, Nguyên Chiến Dã neho mắt lại nhìn Quan Trí, tuy rằng cách một lớp kính, nhưng ánh mắt này vẫn làm Quan Trí nuốt nước miếng.

“Không có không có! Làm sao mà có thể! Tôi cam đoan với anh là tôi không nói cho ai biết, đương nhiên là cũng không thể nói cho Nhíp lão đại!” Quan Trí giơ lên một ngón tay hướng thẳng lên trời, tôi chỉ ngẫu nhiên ám chỉ với y một chút thôi hà.

Liếc mắt nhìn hắn, Nguyên Chiến Dã tháo kính mắt đặt xuống bàn trà, “Cho cậu cậu cũng không dám! Năm đó lão tử từ dưới sông ngoi lên là muốn sau này yên bình hơn một chút, cậu mà dám để ai quấy rối cuộc sống hiện tại của tôi liền—”

“Tôi biết! Liền đá gãy tiểu đệ của tôi! Câu này là tôi chỉ anh, chẳng lẽ tôi quên a?” Quan Trí cầm lấy kính mắt của Nguyên Chiến Dã đeo vào! Kính thường a! (làm màu nè)

“Nhưng mà đại ca, sao lúc đó anh dám nhảy xuống vậy? Chẳng lẽ anh biết ở đó có hàng rào ngăn trẻ em chết đuối hả?” Dây hàng rào kia cũng không phải chỉ rắn chắc như bình thường thôi đâu, chặn ở hai đầu sông, ngay cả gấu có nhảy xuống cũng ngăn lại được.

Khi Nguyên Chiến Dã nhảy xuống sông trước mặt mọi người, dưới sông chưa tới năm phút đã trôi lên bờ, câu đầu tiên khi hắn hít được một ngụm không khí mới chính là: Hắc hắc! Lần này lão tử cũng hít đủ khí!

“Cậu nói thừa! Bằng không thì tôi dám nhảy sao? Cậu nghĩ ai cũng không sợ chết à?” Nguyên Chiến Dã lấy hai chai nước trong tủ lạnh đằng sau kệ sách, ném một chai cho Quan Trí, “Tôi còn chưa vĩ đại đến mức đó, hy sinh bản thân mình—” chê cười!

“Nhưng mọi người lúc ấy đều thấy anh không ổn nha!”

“Đúng là có chút không ổn,” trên chân đều là vết thương, “nhưng mà chưa chết được.”

“Ai—” Quan Trí mở chai nước, “Chẳng qua một màn nhảy kia của anh thật sự phấn khích, anh không thấy vẻ mặt lúc đó của Nhiếp Lão Đại đâu, chúng tôi ba người mới giữ được hân không cho gấn nhảy xuống a!”

Nguyên Chiến Dã đang uống nước dừng lại một chút, Quan Trí không thấy được, tiếp tục nói.

“Còn có một câu cuối cùng kia, kêu thật thê thảm a! Nhưng mà một tiếng kêu “tê tâm liệt phế” kia đã để bọn người Lão Cao đến đây! Đúng là có hiệu quả nhưng mà liều mạng quá đi!”

“Sao cậu không lo đi khoe với anh ta?”

“Tôi chưa muốn chết! Nếu tôi là anh tôi sẽ đi đối mặt với hân—”

“Hửm?” Nguyên Chiến Dã nhướn mày một chút, híp mắt nhìn hân. Quan Trí lập tức ngậm miệng, nhưng vài giây sau lại nhin hết nổi, tiến đến trước mặt Nguyên Chiến Dã.

“Đại ca à, chẳng lẽ anh muốn ở đây trốn tránh cả đời?” Nếu Nguyên Chiến Dã vào ngày đẹp trời kia không gọi cho hân, làm cho hân sợ tới mức thiếu chút nữa là bóp nát điện thoại, hân quả thực đã nghĩ rằng nửa kiếp này cũng không còn gặp lại Nguyên Chiến Dã.

Không ai muốn thấy Nguyên Chiến Dã chết, cho dù không tìm được thi thể thì cũng không bao giờ tin rằng Nguyên Chiến Dã chết rồi, giống như có một loại linh cảm gắn kết, bọn họ đều biết Nguyên Chiến Dã còn sống.

Nhưng khi gặp lại Nguyên Chiến Dã, Quan Trí không biết là mình may mắn hay xúi quẩy. Bởi vì khi gặp lại hân, Nguyên Chiến Dã đã tiến tới bóp cổ hân, cười rất “thân thiết” nói với hân: “Nếu để người khác biết tôi ở đây, tôi liền bóp cậu!” (Tác giả nể tình nhắc nhở: từ ngữ không tốt, tự động che giấu)

“Tôi không trốn, chỉ là muốn sống ở đây.” Nguyên Chiến Dã đẩy ra cái đầu của Quan Trí đã muốn dính lên mặt hân ra, tựa vào sofa rồi ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Tôi bây giờ tốt lắm, muốn thực hiện giấc mơ của tôi, cuộc sống lúc này là tôi từ lâu đã muốn.”

Quan Trí quay đầu nhìn bốn phía, sách vở loạn thất bát tao cùng mấy tạp chí trò chơi, hỏi: “Anh ở đây có trò chơi 18+ hã?”

Nguyên Chiến Dã âm trầm cười: “Chỉ cần cậu đủ mười tám tuổi thì đều có.”

“Tôi 8 tuổi đã xem Playboy rồi!” (tạp chí Playboy)

“Đại ca, anh thực không muốn tha thứ cho Nhiếp lão đại?”

“—tha thứ hay không đã không còn quan trọng, cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt.”

“Thật là không thể bắt đầu trở lại? Vì sao a?”

“Muốn trách thì phải trách chúng ta ngay từ đầu gặp nhau đã không tốt rồi!”

Hết thấy đều rất ổn, ổn đến mức không thể ổn hơn. Không cần lo lắng ngày mai sẽ ra sao, không cần suy nghĩ ngày mai sẽ thế nào, đây có thể là một loại trốn tránh, nhưng đối với hân mà nói, có được khoảng thời gian như vậy, cho dù chỉ một ngày, cũng đã là hưởng thụ.

Trời lại mưa.

Mỗi khi đến loại thời tiết này, Nguyên Chiến Dã không biết vì sao lại buồn bực, giống như cái gì cũng đều không vừa mắt, giống như mọi thứ đều không phải thứ mình muốn. Mỗi ngày trôi qua, đã không biết bao

nhieu cơn mưa xối xả, hấn cũng hiểu được, cái gì cũng không phải thứ mình muốn, không thích hợp, chính là bản thân hấn.

Hấn nhận được một gói quà, phía trên không đề tên người gửi. Bên trong là một sợi dây chuyền, mặt dây là một viên ngọc hình hoa bách hợp đang nở rộ, hấn cho đến bây giờ vẫn không thích thứ này, nhưng nó lại chưa bao giờ rời xa hấn. Có những thứ cho dù người có khát cầu thế nào nhưng vĩnh viễn cũng không phải của người, có những thứ, đã thuộc về người, thì cho dù cưỡng cầu hay trốn tránh cũng đều phải nhận lấy.

Cưỡng cầu hoặc trốn tránh, vì sao chứ—.

Nằm trên ghế sofa, quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt, trong bóng đêm hiện lên một tấm bảng hiệu nhỏ treo trên nắm tay cửa, hôm nay hấn không buồn bán. Cũng có thể chẳng ai chú ý đến việc hấn có buồn bán hay không, trừ cái tên gia hỏa kia—.

“Oành” một tiếng sấm vang, trong nháy mắt tia chớp nháy qua chiếu sáng khắp căn phòng, mưa càng lúc càng lớn, Nguyên Chiến Dã nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, nhú nhú mây, từ sofa đứng dậy đi đến cạnh cửa.

Mở cửa ra, quả nhiên có một người đang đứng đó, một thân áo đen tựa vào cửa kính, cả người từ trên xuống dưới đều ướt sũng, nhìn thấy Nguyên Chiến Dã mở cửa, y giờ lên khoe miệng, khó nén hưng phấn cùng kích động trên khuôn mặt.

“Tôi nghĩ cậu sẽ không mở cửa—”

“Phí lời! Anh như cương thi đứng bên ngoài, tôi sợ tối bị gặp ác mộng a!” Nguyên Chiến Dã tức giận nói, “Anh bên ngoài đứng gần một tháng, mỗi buổi tối đều đến, anh giữ cửa hả?”

“Cậu không cần để ý đến tôi—” Trong giọng nói thế nhưng còn mang theo chút ủy khuất, Nguyên Chiến Dã ghé tởm chết khiếp.

“Nhiếp Phong Vũ, có phải anh rảnh quá không? Rảnh đến nỗi không có việc gì làm mà đi làm trẻ giữ cửa cho nhà người khác?”

“Cậu tức giận?” Nhiếp Phong Vũ vênh môi, lộ ra biểu tình thất vọng. (chu choa :”x)

Nổi da gà một trận! Nguyên Chiến Dã cắn răng nghiêng lời, hận không thể đập đầu vào tường.

“Anh đừng có lộ ra cái biểu tình này a hỗn đản! Làm như tôi bắt nạt anh a! Từ đầu tới đuôi tôi không chưa bao giờ bắt nạt anh a! Tôi xin anh bình thường một chút có được không? Tôi chơi không nổi trò chơi này, anh đừng làm tôi phải chuyển nhà nữa, rất khó để tìm một căn phòng tiện nghi như thế này, ông chủ hàng năm chỉ thu 11 tháng tiền thuê của tôi!”

Ông trời a! Cầu người để tôi yên tĩnh trong chốc lát mà!

Nhiếp Phong Vũ cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, “Tôi muốn có cơ hội bắt đầu trở lại.”

Khóe miệng Nguyên Chiến Dã run rẩy một chút, Quan Trí cậu được lắm! Cậu là đồ tay sai! Hán gian! Chưa tính nợ cũ của cậu, cậu lại nợ tôi một lần nữa! Nói cái gì mà Nhiếp Phong Vũ nghĩ đến tôi mà cơn nước ăn không ngon, buổi tối đang ngủ cũng ú ớ gọi tên tôi, hiện tại cả người đã héo ho gầy mòn muốn chết đi sống lại! Phi! Nhiếp Phong Vũ trước mắt phải dùng từ “phơi phới” mà hình dung! Quan Trí, chờ tôi trở về, tính sổ với cậu!

“Cái gì mà bắt đầu trở lại? Chúng ta có bắt đầu sao?” Nguyên Chiến Dã cười cười châm chọc, xoay người đi vào nhà, nhưng không đóng cửa.

“Cậu tức giận?” Nhiếp Phong Vũ đi sát phía sau Nguyên Chiến Dã.

Mẹ nó! “Đúng! Tôi tức giận đấy! Biết tôi tức giận anh con mẹ nó sao không biến mất liền đi! Anh—” Lời còn chưa nói hết, Nguyên Chiến Dã cả người đã bị Nhiếp Phong Vũ ôm lấy, cả người y trên dưới đều dính nước, Nguyên Chiến Dã cảm giác được cả người y lạnh như băng.

“Cậu tức giận thì có thể mắng tôi đánh tôi, nhưng tôi sẽ không biến mất!” Đầu tựa trên vai hắn, Nhiếp Phong Vũ giống như đang nhẹ nhàng thở dài nói: “Tôi sẽ không biến mất, cũng sẽ không để cậu biến mất lần nào nữa.”

“Anh đừng có mà được nước lấn tới, tôi không đóng cửa không có nghĩa là anh được vào—” Nguyên Chiến Dã khẩu khí thật không tốt.

“Tôi muốn cậu!” Nhiếp Phong Vũ dùng sức ôm chặt người trong ngực, “Tôi muốn thật chậm rãi, để cậu có thể chấp nhận tôi, nhưng tôi nhìn không được, mỗi ngày đứng trước cửa nhưng lại không thể đi vào gặp cậu, tôi muốn điên rồi! Cậu trước mặt tôi mà tôi lại không cách nào chạm vào cậu, cảm giác này so với lúc trước khi không tìm được cậu càng khó chịu hơn—”

“Anh vì sao muốn tìm tôi?” Cả đời tìm không thấy, sẽ không phải khó chịu, có đúng không?

“Bởi vì tôi nhớ cậu, tôi thật sự rất muốn cậu!”

“Biến thái!”

“Đúng vậy!”

“Đi chết đi!”

“Chỉ cần cậu đồng ý trở về.”

“Anh có muốn kết thúc chưa?” Cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy được Nhiếp Phong Vũ ngoan ngoãn như vậy, nếu đúng như lời của Quan Trí nói, đầu óc đã có vấn đề rồi?

Nhiếp Phong Vũ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Nguyên Chiến Dã, “Sẽ không kết thúc. Hai người chúng ta, vĩnh viễn cũng không có kết thúc, ngay từ đầu gặp cậu, nhất định là vậy.” Cũng đồng thời nắm lấy tay trái của Nguyên Chiến Dã, “Tôi sẽ không buông ra một lần nào nữa, cậu có thể nhìn xem, Nhiếp Phong Vũ tôi nói được thì sẽ làm được!”

Tựa hồ, đã đến mức cuối cùng. Nguyên Chiến Dã biết, trái tim của mình cũng đã đến cực hạn. Nhiếp Phong Vũ từng nói, bản thân hắn là cực hạn của y, như vậy y làm sao lại không phải!

“Nhiếp Phong Vũ, chúng ta hai người gặp nhau đúng là sai lầm.”

Cuối cùng, vị thiên sứ nào đã khai màn trò chơi này, làm cho Nguyên Chiến Dã và Nhiếp Phong Vũ gặp nhau—

“Như vậy chúng ta bắt đầu lại một lần nữa—”

Nguyên Chiến Dã cười, hắn muốn cười to ra tiếng, sau đó thì chỉ vào mũi Nhiếp Phong Vũ bảo y đi chết đi! Nhưng hắn chỉ cười một tiếng, lại không thể thấy được. Rốt cuộc, thế nào mới được gọi là bắt đầu đây—.

“Anh chủ, trò chơi kia hay ghê!”

“Ừ!”

“Anh chủ, anh gần đẹp trai ghê!”

“Ừ! Hửm?”

“lão bản, anh có ‘Chiến quốc BaSaRa2’ không?”

“Có!”

“Có thật hả? Cho chúng em chơi với!”

“Đúng vậy đúng vậy! Cho chúng em chơi với! Anh chủ cầu anh đó!”

Sách! Mấy tên tiểu quỷ đáng ghét! Nguyên Chiến Dã dời mắt khỏi cuốn sách, nhìn một đám quỷ nhỏ đeo khăn phòng đồ trong phòng, chịu không nổi mà! Khi nào thì ngôi nhà ma người gặp người sợ của hắn lại biến thành “Khu vui chơi trẻ em” a? Khả năng của tiểu quỷ thời nay dữ dội đến vậy?

“Ở phía sau kệ sách thứ 3, đừng để ngã sách đó! Lấy xong rồi đi đi—” Cuối cùng, Nguyên Chiến Dã lại một lần nữa hết cách mà chỉ về giá sách.

“Dạ

!” Một đám nhóc con rống lên rồi giải tán.

“Người nhà không quản gì hết! Thiệt tình—” Nguyên Chiến Dã gãi gãi đầu, đang định cúi đầu tiếp tục đọc sách, cửa đột nhiên bị người mở ra, ngẩng đầu đẩy kính mắt một chút, nói với người ta: “Chào mừng quý khách!”

Người đàn ông mới bước vào gật đầu với hắn một chút, khoác trên người y là bộ tây trang thủ công cùng với đôi giày da tỏa ra ánh sáng, cho thấy thân phận người này không hề tầm thường, nhưng mà người như vậy, vào tiệm bán đĩa game làm gì nhỉ?

“Tùy ý mà lựa! Vừa rồi về rất nhiều trò chơi mới! Trò dạy lái xe, trò lặn nhục, trò ngược đãi, chạm tay hôn hít gì đều có a!” Nguyên Chiến Dã khép lại sách, cười đến híp mắt mà nhìn người đàn ông.

“Woa! Có trò chơi mới a! Anh chủ, chúng em cũng muốn!”

“Câm miệng! Tiểu quỷ chơi trò của các cậu đi! Ổn ào nữa là đuổi các cậu ra ngoài đấy!” Lập tức chuyển sang biểu tình hung dữ, Nguyên Chiến Dã quay đầu “uy hiếp” đám loai choai một bên.

Người đàn ông gờ lên khoe miệng cười, bộ dáng thật cao hứng.

“Được! Mỗi dạng tôi đều muốn.” Nói xong liền từ trong bóp tiền lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị cực lớn.

Thiệt ~ Nguyên Chiến Dã rửa thầm, sắc lang! Nghe thấy có trò chơi mới thì vui vẻ như vậy! Nhưng mà tiền không thể không kiểm, lấy ra mấy bao đĩa game nhét vào tay nam nhân, đem tiền bỏ vào túi rồi lại sofa ngồi xuống, cầm lấy cuốn sách, khoe mắt trộm liếc về phía nam nhân, đối phương đang xem mấy thứ trong tay y, hé ra một màn nóng bỏng trên bìa đĩa, nam nhân theo bản năng mà nhú mày. Bạn đang ?

Tựa hồ thực bất lực a!

Nguyên Chiến Dã cười cười, sau đó hất mặt hỏi: “Thưa ngài, mỗi tuần ngài đến đây hai, ba lần, mua nhiều đĩa game như vậy chơi có hết không?”

Nghe thấy hắn nói, nam nhân ngẩng đầu lên rồi cười cười, “Chưa bao giờ chơi.” Quả thực là vậy, y chưa bao giờ đụng đến đĩa game hướng chi là chơi, cả đời duy nhất chỉ một lần chơi game bằng điện thoại.

“Vậy anh mua nhiều như vậy làm gì?”

Đợi câu nói này của hắn thật lâu, nam nhân lộ ra một nụ cười vui mừng, bước về phía hắn một chút, “Tôi muốn làm quen với cậu.”

Nguyên Chiến Dã nhướn mày, không nói gì. Không biết qua bao lâu, hắn lại hỏi một câu: “Làm quen như thế nào?”

Nam nhân thu hồi khuôn mặt tươi cười, đưa tay về phía hắn—.

“Chào cậu! Tôi là Nhiếp Phong Vũ—”

Thật lâu về sau, Nguyên Chiến Dã vẫn nằm trên cái ghế sofa đó, mặc quần đùi cùng một cái áo T-Shirt rộng thùng thình, đột nhiên quay sang hỏi người bên cạnh, “Nhiếp Phong Vũ, ngày đó anh đang suy nghĩ cái gì trong lòng? Nếu như tôi không bắt lấy tay anh ?”

“Không nghĩ gì cả, cũng có thể nói là không nghĩ nhiều như vậy.”

“Xạo! Lừa ai vậy? Lòng bàn tay anh toàn mồ hôi ! Khẩn trương nhiều như vậy ?”

“Không có, vì nơi này của cậu rất nóng!”

“Gi? Nóng? Sợ nóng thì anh có thể cút đi a!”

“Tôi không có sợ a!”

“Anh rõ ràng muốn nói ở đây nóng mà!”

“Tính tình của cậu càng ngày càng xấu—”

“Cái gì? Anh không những nói nơi này của tôi nóng mà còn bắt đầu ghét tôi rồi phải không?”

“Làm gì có? Tôi đang nghĩ không lẽ cậu đang có?”

“Mẹ nó! Anh có khả năng đó sao? Tôi không biết anh có khả năng làm cho đàn ông có thai a!”

“Đối với cậu, tôi luôn luôn rất lợi hại!” Cười tà khí.

Đỏ mặt.

“Này! Nhiếp Phong Vũ, anh còn nhớ anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi không?”

“Ừ! Tôi biết rồi, là hỏi tôi rốt cuộc có yêu cậu hay không hả? Tôi đây nói cho cậu biết, tôi thật—”

“Không phải!”

“Hử?”

“Tôi muốn hỏi, vào buổi tối ở Thanh Tuyền trấn, buổi tối của hai người chúng ta, tôi hỏi anh có thể để tôi ở phía trên một lần được không? Tôi muốn biết lúc đó anh rốt cuộc đang muốn trả lời như thế nào?”

Mồ hôi—từ trên lưng chảy xuống dưới.

“Sao? Nói mau nha!”

“Ừm—thật ra tôi—”

“Dừng lại! Dừng có đánh trống lảng với tôi, trả lời tôi có được hay không được!”

“Hay—là chúng ta vào phòng thảo luận đi?” Nheo mắt cười cười, khoe mắt còn mang theo xuân ý.

Mẹ nó! biểu tình *** đáng như vậy! Dừng cho là tôi không biết anh đang suy nghĩ cái gì!

“Được a! Chúng ta nghiên cứu vấn đề này một chút!”

Chiến tranh của hai người, đã muốn bắt đầu.

Rốt cuộc là “nghiệt duyên”—vẫn “oan nghiệt” a—

Toàn văn hoàn

44. Chương 44: Phiên Ngoại

CHƯƠNG 44 PN1

Tên tạm: Thời xa xưa ấy...

Tác giả: Phong Dạ Hân

Dịch và chỉnh sửa: QT và Fuu Kaze

“Một hai một hai một hai! Chạy tiếp đi! Còn tám vòng nữa!”

Sân thể dục rộng lớn, một bảy thanh thiếu niên xếp đội hình ngay ngắn thả chạy theo tiết tấu, huấn luyện viên trung niên đi theo bên cạnh chỉ huy, đã là vòng thứ bảy rồi. Mặt trời lên cao, nắng gắt cháy da. Chiều một giờ tám phút, thời điểm mặt trời cao tới đỉnh, hoa mai chỉ vừa nở mà đã nhanh nóng đến mức này thật làm người ta trở tay không kịp. Sân thể dục nóng hừng hực, ve trốn trên cây mà kêu râm rang, thậm chí gió cũng là gió nóng như thiêu như đốt, đúng là cảm giác đặc biệt chỉ mùa hè mới có.

Như mũi tên nằm trên dây, không cẩn thận là sẽ vụt mất.

“Hình như- sắp mưa rồi-”

“Ê! Nguyên Chiến Dã! Cậu nhìn cái gì đó? Trời có đĩa bay hay là Hằng Nga? Muốn nhìn thì nhìn phía trước kia, phía trước! Có nghe thấy không?”

Trong hàng người vang lên tiếng cười nhẹ, hòa trong từng tràng thở dốc hỗn loạn. Nếu như bình thường chắc chắn sẽ nổ ra một trận cười to, nhưng hiện tại ai cũng bị tra tấn đến mức chẳng còn hơi đâu mà lo cười người khác. Còn sức thì ngu gì không dành đó mà chạy cho xong đi, còn tám vòng nữa mới được nghỉ ngơi.

Nam sinh tên Nguyên Chiến Dã bị mắng bèn cúi đầu không nói, tiếp tục chạy, huấn luyện viên nhìn anh vài lần, khóe miệng khẽ nhếch.

Nhóc con khá lắm, chạy lâu như vậy mà hô hấp vẫn chưa hỗn loạn!

Tối đó, bữa cơm của Nguyên Chiến Dã bao gồm ba lạng cơm, cá xào mộc nhĩ, và canh bí đao hầm.

“Oa! A Chiến thắng cu này, ăn mấy thứ này, nhạt nhẽo như thức ăn cho chim!” Bạn học bên cạnh nhìn bát anh mà lắc đầu liên tục.

Anh chỉ cười cười, “Ăn cũng được mà.” Thanh đạm tốt lắm a!

“Chắc chắc chắc!” Một người khác dựng ngón trỏ lên lắc lắc trước mặt anh, “Chúng tôi cũng chẳng cho cậu ăn bao nhiêu, cậu xem người ta Tô Hòa kia, đó mới gọi là béo từ trong ra ngoài! Huấn luyện tiêu hao bao nhiêu liền ăn bù bấy nhiêu!” Nói xong cùng cả đám người ở đây cười một trận. Cũng là muốn nghỉ ngơi thoải mái, nên càng cười to hơn.

Anh cũng khẽ cười, quay đầu sang bàn bên cạnh có một thân hình to béo đang chằm chằm ngồi.

Trước mặt chàng béo là ba cái bát, một bát cơm trắng đầy ụ như tòa tháp con, hai chén còn lại đầy ắp thức ăn. Một phần cá ngừ hấp, bốn khối thịt kho tàu, bông cải xanh xào, canh miến xào thịt băm kèm mấy khối xương hầm. Vốn là canh xương hầm cơ, nhưng không có bát dư nào đành phải trộn chung với món khác thành món mới thế đó, màu nước canh trong ngần nay đã hỗn loạn với hồng nâu của dầu mỡ, người bình thường nhìn vào thật chẳng muốn ăn.

Chàng béo đang ăn lờ đờ, nghe người ta gọi tên mình thì ngừng một chút, sau đó lại cắm cúi tiếp tục ăn, không ngại ngần người ta đang bàn tán mình.

Nguyên Chiến Dã nhìn thì thấy chàng ta ăn uống cũng coi như văn nhã, nhưng mà không hiểu nổi sao cậu chàng có thể ăn hết được nhiều như thế, trời nóng như lò lửa thế cơ mà.

“Này! Cậu ta béo ụ như này, kiểm tra thể chất cũng khó mà qua được sao vẫn còn ở trong này vậy?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Nghe nói ba cậu ta là sếp lớn trong quân đội, có bọc đờ sau lưng mà, ai dám động cậu ta!”

“Xi! Cho dù cậu ta có tốt nghiệp, với cái thân hình này làm sao vượt bắt cướp chứ? Chạy nổi sao?”

Lại một trận cười ồ vang, có người thậm chí còn cười quá lớn mà đập đập tay lên bàn. Chỉ có anh là không cười, vì anh chẳng thấy gì buồn cười cả.

Chiếc đĩa trong tay chàng béo khựng lại giữa không trung, vài giây sau mới nhúc nhích, nhìn sơ qua thì thấy chẳng có gì thay đổi, chỉ là tốc độ ăn nhanh hơn, hùng hù hỏ hỏ mà nhai nuốt như đang xả tức.

“A Chiến, hai người cùng một ký túc xá, cậu ta có phải ngày nào cũng ăn thế này không?”

Bị gọi tên làm Chiến Dã hơi giật mình, thu tầm mắt về, nhún vai, “Tôi không có chú ý. Đừng quan tâm người ta ăn nhiều hay ít, được ăn là phúc rồi! Các cậu cũng lo ăn đi! Lát nữa còn đợt huấn luyện đặc biệt nữa đó!”

Vì thế, bọn họ mới tiếp tục cầm đĩa lên ăn cơm, mặc dù vẫn còn tán dóc tán phét, nhưng chàng béo đã chẳng còn là chủ đề chính nữa.

Chàng béo Tô Hòa nhai nhai, trộm nhìn sang bàn Chiến Dã, một đám sinh viên nhố nháo, vừa lúc anh ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn đang cắn dưa, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Nguyên Chiến Dã ngây ra, Tô Hòa cũng ngớ ra, rồi chàng ta hung hăng trừng anh một cái, tiếp tục cắn cúi ăn cơm.

Aizzz- Nguyên Chiến Dã cắn cắn dưa, có chút khó hiểu.

Anh có trêu chọc gì cậu chàng kia đâu mà—

“Này! Cậu ngậm dưa thần thờ gì đó?” Người ngồi cạnh cầm dưa quơ quơ trước mặt anh.

Anh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khoe miệng cong lên một nụ cười.

“Không có gì, đột nhiên tôi phát hiện béo ú cơ mà cũng đáng yêu!”

“Khụ khụ khụ~ khụ! Khụ! Khụ khụ!” Từ đâu một trận ho liên tục vang lên. Nguyên Chiến Dã nở nụ cười, tâm trạng không yên cả ngày nay giờ cũng được dịu chút. Nhưng là-

Cũng đã một ngày rồi, vì sao vẫn cứ thấy khó chịu— lòng vô cùng bồn chồn, như có thứ gì chặn ngang ngực, hô hấp mà cũng thấy khó khăn.

Chiến Dã xin nghỉ hai giờ, về nhà một chuyến. Ghé qua siêu thị mua một bịch to hoa quả rau củ, mấy thứ bồi bổ sức khỏe người già ấy, xong xuôi đầu đó, anh cười cười, ôm một gói to nhanh bước ra ngoài.

Ngang qua một ngã tư đường, trong lúc đợi đèn xanh, một chiếc xe đen đột nhiên vọt ra, anh hoảng sợ theo bản năng thụt lùi về mấy bước, xe không dừng vào anh, nhưng vẫn làm anh đứng chôn chân tại chỗ.

Không biết vì sao ngày người hết năm giấy mới bình tĩnh, anh ngẩng đầu nhìn chiến xe đã vọt xa. Nếu như thường ngày, anh chắc chắn sẽ chửi ầm lên đủ tổ tông họ hàng mười tám đời của người ta, còn hôm nay, anh há hốc mồm, một chữ cũng không nói nổi.

Trời chuyển mây đen, bão táp chuẩn bị ập đến.

Có lẽ, anh mệt mỏi quá rồi-

.

?

.

.

“Thiếu gia, chúng ta giờ đi đâu đây?”

Trong con xe đen, tài xế hơi liếc nhìn người ngồi phía sau, cân nhắc này giờ, những lời muốn nói vẫn chưa được nói ra.

Trong không khí dày đặc mùi máu, lại càng lúc càng nồng nặc.

Máu không ngừng cuộn cuộn chảy, là của người đàn ông đang nằm tựa vào chàng trai trẻ. Máu bê bết dính lên cả hai, áo sơ mi trắng gần được điểm đầy những đốm hoa đỏ, đượm mùi máu tanh nồng.

Chàng thanh niên dường như ngây dại mà nhìn người đàn ông gối trên chân mình, máu từ miệng hắn ta không ngừng chảy, khuôn mặt điển trai đã bị phủ mờ. Chàng trai muốn lau đi vết máu, nhưng vừa đưa tay ra lại phát hiện cả tay mình đều đỏ thẫm.

Cậu chàng cảm thấy sao mà bất lực—

“Ừm- Khụ!” Người đàn ông khẽ giật thân mình, ngực phập phồng theo nhịp thở, vết thương nơi bụng máu không ngừng chảy, nhiễm đỏ cả tấm thảm.

“Phong Vũ- Phong Vũ...” Người đàn ông chậm rãi mở mắt, nhìn chàng trai phía trên, môi mấp máy những thanh âm mỏng mảnh, bàn tay run rẩy nâng lên chạm khẽ lên gò má chàng trai.

Cậu chàng vẫn không nhúc nhích, tùy ý người đàn ông tay đầy máu sờ lên mặt mình, mặt bỗng thấy lạnh lẽo, vì sao, máu vẫn còn mới sao đã hóa lạnh, vì sao chứ- máu của hắn chảy ra, lại là như thế –

Đúng là máu lạnh.

“Phong Vũ, phải... không được rồi,... xin lỗi...” Theo từng câu nói, hơi thở càng ngày càng mỏng manh, người đàn ông cố gắng muốn vẽ lên mặt một nụ cười, nhưng nước mắt không ngừng tuôn rơi, hòa lẫn vào máu rồi biến mất.

Xin lỗi... vì sao phải xin lỗi chứ? Vì sao muốn một lời giải thích từ hắn ta? Vì sao, chỉ cần một lời giải thích....

“Phong Vũ, đừng... yêu người khác... xin... lỗi...”

Ngay sau câu nói cuối cùng của người đàn ông, không gian nhỏ hẹp đã thiếu hơi thở của một người. Không gian như cô đọng, thiếu một tiếng thở của một người, mà cứ như toàn thể giới đều trở nên tĩnh lặng.

Hai mắt chàng trai mở to, môi run run không ngừng, cậu đưa tay lên gương mặt người kia, chỉ còn cảm nhận cái lạnh thấu xương lan tràn cơ thể.

Hóa ra, không phải như thế. Cậu nhớ rõ cơ thể hắn, nhớ rõ độ ấm của hắn, không phải thế đâu! Tuyệt đối, không phải như thế...

“Thiếu gia-” Tài xế quay đầu lia mắt sang, không đành lòng mà quay đầu nhìn phía trước.

“Chú Quyền, chú nói xem... tôi là ai?” Chàng trai không ngẩng đầu lên mà vẫn nhìn chăm chú người đàn ông gối trên chân mình, thanh âm mang vẻ hờ hững.

“Thiếu gia, từ giờ khắc này ngài là đương gia của Nhiếp gia, là người thừa kế duy nhất của Nhiếp thị gia tộc, ngài là Nhiếp Phong Vũ, người có quyền lực cao nhất của Nhiếp gia.”

Nhiếp Phong Vũ- Người thừa kế Nhiếp gia? Người có quyền cao nhất Nhiếp gia? Từ giờ phút này trở đi- nhưng còn hắn thì sao? Ngay cả mạng cũng không giữ được, hắn có năng lực gì nữa chứ?

Trong nháy mắt, biểu tình lạnh băng bất chợt tan ra, nước mắt lăn dài trên má, lần đầu tiên không thể khống chế.

“Ô ô~ aaaa~” Từng thanh âm nghẹn ngào cuối cùng cũng phát ra, cậu dùng sức ôm chặt thân thể người đàn ông, đầu chôn chặt vào vai hắn, như đang khóc thương cho người đồng bạn đã ra đi, nhưng chỉ có cậu rõ, cậu đã đánh mất nhiều hơn thế.

Mất đi, vĩnh viễn cũng không tìm lại được.

Kể từ giờ phút này, cậu là Nhiếp Phong Vũ. Chỉ Nhiếp Phong Vũ mà thôi, không còn gì khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-lat-chi-hoa>